R.P. RICHARDI ARSDEKIN

SOC. JESU SAC. THEOL. PROFESSORIS

THEOLOGIA

TRIPARTITA

UNIVERSA

COMPLECTENS NUNC BIBLIOTHECAM

PERFECTAM VIRI ECCLESIASTICI.

Digitized by Google

Digitized by Google

R. P. RICHARDI ARSDEKIN
SOC. JESU SAC. THEOL. PROFESSORIS

THEOLOGIA
TRIPARTITA UNIVERSA

Complectens nunc Bibliothecam *perfectam Viri Eccleſiaſtici, ordine ſequenti.*

TOMUS PRIMUS.

CONTROVERSIÆ HETERODOXÆ AC SCHOLASTICÆ.

Cum ſpeciali Notitia rerum Modernarum, & Chronologia totius Monarchiæ Sacræ, & Sæcularis, Pontificum, Conciliorum &c. Hæreſum omnium, ac Propoſitionum damnatarum Mundi Sex *Ætatum*, Quatuor *illius Partium &c. in fine hujus Tomi I.*

TOMUS SECUNDUS. PARS I.

THEOLOGIA SPECULATIVA BREVI METHODO INTEGRE COMPREHENSA.

Cum Quæſtionibus novis indicatis, & modernis Pontificum Decretis integrè expreſſis.

TOMI II. PARS II.

THEOLOGIA PRACTICA UNIVERSA.

Cum adjuncta in fine Notitia Juris Canonici, Civilis, Philoſophiæ, Fori Eccleſiaſtici, ac Scriptorum in ſingulis Catalogo.

TOMUS TERTIUS.

APPARATUS PRACTICUS PRO OMNI PRORSUS FUNCTIONE VIRI ECCLESIASTICI, *Concione omni per annum, tota Catecheſi, qualibet Aſſiſtentia ægris, & ſanis, praxi Meditationum, Ritibus Sacramentorum &c.*

EDITIONIS OCTAVÆ,

ab Authore in ſingulis Partibus plurimùm locupletatæ,

& in novam Normam digeſtæ,

Nova & Prima Editio in Germania Superiore.

Cum Gratia & Privilegio Sacræ Cæſareæ Maieſtatis.

Et facultate Superiorum.

DILINGÆ,

Sumptibus JOANNIS CASPARI BENCARD, Bibliopolæ Academici.

ANNO M. DC. LXXXVII.

Digitized by Google

DEDICATIO
VIRIS APOSTOLICIS
UNIVERSIS,
ETIAM IN DITIONIBUS AMPLISSIMIS
JACOBI II. *Angliæ, Hiber. &c.*
Regis Sereniſſimi.

SERENITATEM *novā poſt tot turbines tibi,* Anglia, *gratulantur univerſi, ſub ſereniſſimo Sydere,* Jacobo, *verè* Secundo, *& in ſecundis verè* Pio, *in pietate* Forti, *in fortitudine* Clementi, *in cuius fauſta Coronatione plura hîc gratulabundi cecinimus.*

Gratulor & Ego vobis, cum huius Operis Dedicatione, Viri Apoſtolici univerſi, ſive qui modò Angliæ, & Hiberniæ Vineam, tanto hactenus ſudore & cruore irrigatam, feliciter nunc excolitis; ſive qui per reliquum Orbem latius profertis Chriſti Vexillum, modò candidum, modò ſanguine veſtro purpureum.

Nec minus ad Vos gratulabundus accedo, Imperii illuſtres Miſſionarii, & Viri verè Apoſtolici, in quorum præcipuè gratiam factum arbitror, ut hoc Opus in variis Germaniæ Academiis iterato prælo cum privilegio Cæſareo, editum fuerit. Cæſar *felicibus Armis, Vos Virtute Crucis armati, Orbe Catholico applaudente, Chriſti Imperium longè, latéque propagatis. Vos ut Imperii nobiles Aquilæ, tot, tamque pretioſas animarum prædas Orci faucibus extorquetis. Non terminat Labores veſtros tota quâ patet Hungaria, non Moravia, non Moldavia, non Moſcovia, Turcicam etiam* Lunam *meliori luce illuſtrare properantes. Quid igitur mirum, ſi ego Vos huius Operis ſingulares Patronos agnoſcam, atque illud venerabundus ſub veſtris auſpiciis tam illuſtribus prodire exoptem.*

Longius excurrentem ad Vos me revocatis & rapitis Miſſionum Belgicarum Orbe toto illuſtres Athletæ. Vos, inquam; veri Machabæi, qui pro Patria Religione ac Lege ubique terrarum tot labores exantlatis, tot cum

Infidelibus, tot cum Heterodoxis prælia ſuſtinetis, nec hactenus ex campo tam arduo pedem retuliſtis. Quin potius anteriorum Pugilum labores & pericula, novos ſemper ad eandem gloriæ, fideique Palæſtram, ex omnibus Eccleſiæ membris, ſocios atque æmulos peperére: de quibus in Dedicatione prioris Editionis, ad calcem huius Operis plura fuſius illuſtrantur.

Ad Vos denique accurro univerſos, Orbis Vtriuſque *ſacros Pugiles, qui Romanam Fidem latiùs propagatis, quàm olim Romani Cæſares Imperium protulêre. Vos, uti hactenus, ita porrò illuſtribus apud DEVM, hominéſque meritis pergitis efficere, & Imperii* Aquilas *altiùs evolare, & Hiſpaniæ* Leones *fortiùs procurrere, & Gallica* Lilia *formoſiùs aſſurgere, & Angliæ* Roſas *feliciùs efflorescere, & Hiberniæ* Lyram *latius ſibi, orbique reſonare.*

Ad veſtras igitur omnium Aras, Viri Apoſtolici, hæc ego Arma Litteraria, per vos validiùs ſtringenda, ſupplex appendo, ut vel ſic veſtri meriti, veſtraq́ gloriæ ex parte aliqua conſors efficiar.

Veſter Cliens humillimus

RICHARDVS ARSDEKIN
Hibernus Kilkenienſis

Soc. Jeſu in Prov. Flandro-Belgica
Antverpiæ Anno 1686.

PRI-

Digitized by Google

PRIVILEGIUM CÆSAREUM.

LEOPOLDUS *Divinâ favente clementiâ electus Romanorum Imperator ſemper Auguſtus, ac Germaniæ, Hungariæ, Bohemiæ, Dalmatiæ, Croatiæ, Sclavoniæ &c. Rex, Archidux Auſtriæ, Dux Burgundiæ, Styriæ, Carinthiæ, Carnioke & Wirtembergæ Comes Tyrolis &c. Agnoſcimus & notum facimus tenore præſentium univerſis; quòd cùm Nobis noſter & Sacri Imperij fidelis dilectus Joannes Caſparus Bencard Typographus Dilinganus humillimè remonſtrârit quem in modum P. Richardi Arsdekin Societatis JESU Theologiam Tripartitam &c. in tribus tomis exiſtentem, obtentâ ad illam ab ejuſdem Societatis Præpoſito Provinciale Provinciæ Flandro-Belgicæ licentiâ, typo excudere conſtituerit, vereatur autem ne (quod fieri aſſolet) mox alij etiam Typographi idem Opus in non levem ſumptuum reíque ſuæ domeſticæ jacturam imitentur, diſtrahant atque venundent, proindéque demiſſiſſimè Nobis ſupplicârit ut hac in parte privilegio Noſtro Cæſareo Impreſſorio indemnitati ſuæ conſulere dignaremur; Nos æquis id genus precibus benignè annuentes omnibus & ſingulis Typographis, Bibliopolis, Bibliopegis, aliíſque quibuſcunque rem & negociationem librariam exercentibus ſeriò atque diſtrictè inhibuerimus & vetuerimus; prout præſentium vigore inhibemus & vetamus, ne quis eorum prædictam Patris Richardi Arsdekin Theologiam Tripartitam &c. per decem annorum ſpacium, à primâ editionis die computandum, intra Sacri Rom. Imperij Regnorúmque & Provinciarum Noſtrarum hæreditariarum fines ſimili aut alio quovis modo, typo vel formâ, ſive in toto, ſive in parte recudere vel aliò recudendam dare, vel etiam alibi impreſſam vendere vel diſtrahere clàm aut palàm citra voluntatem & abſque ipſius Joannis Caſpari Bencard hæredúmve ejus in ſcriptis obtentâ licentiâ præſumat. Si quis verò ſecùs faciendo, privilegium & interdictum hoc Noſtrum Cæſareum ſpernere, negligere aut auſu temerario transgredi præſumpſerit; tum non modo hujuſmodi libris, perperam quippe recuſis & adductis (quos quidem prædictus Bencard ubicunque deprehenſos, ſive propriâ authoritate, ſive Magiſtratûs loci auxilio ſibi vendicare poterit) de facto privandum, ſed & pœnâ inſuper ſex marcarum auri puri, Fiſco Noſtro Cæſareo pro dimidia & injuriam paſſi uſibus pro altera dimidia parte applicandâ omni ſpe veniæ ſublatâ decernimus mulctandum: Dummodò tamen ejuſdem operis quinque exemplaria ad Cancellariam Noſtram Imperialem Aulicam tranſmittantur, hujuſque privilegij Noſtri tenor pro publica aliorum notitia atque cautela eidem præimprimatur. Mandamus ergò univerſis ac ſingulis Noſtris & Sacri Imperij Regnorúmque ac Dominiorum Noſtrorum hæreditariorum ſubditis & fidelibus dilectis, tam Eccleſiaſticis quàm ſæcularibus, cujuſcunque ſtatûs, gradûs, dignitatis aut ordinis extiterint, præſertim verò ijs, qui in Magiſtratu conſtituti, vel ſuo vel ſuperiorum ſuorum loco aut nomine jus dicunt, juſtitiámve adminiſtrant, ne quemquam hoc privilegium Noſtrum Cæſareum impunè violare, ſpernere aut transgredi patiantur; ſed ſi quos contumaces comperertint, conſtitutâ à Nobis mulctâ eos puniri & quibuſcunque modis coërceri curent, ni & ipſimet graviſſimam Noſtram indignationem in ſe laceſſere ac provocare velint. Harum teſtimonio literarum manu Noſtrâ ſubſcriptarum & Sigilli Noſtri Cæſarei appreſſione munitarum. Datum in Civitate Noſtra Viennæ die vigeſimâ octavâ Decembris Anno Domini milleſimo ſexcenteſimo octuageſimo ſexto, Regnorum Noſtrorum Romani vigeſimo nono, Hungarici trigeſimo ſecundo, Bohemici verò trigeſimo primo.*

LEOPOLDUS

V. Leopoldus Guillielmus
Comes in Kinigsegg.

(*L. S.*)

*Ad mandatum Sacræ Cæſareæ
Majeſtatis proprium.*
F. W. de Bertrams.

FACUL-

FACULTAS R. P. PROVINCIALIS.

EGo infra ſcriptus Præpoſitus Provincialis Provinciæ Flandro-Belgicæ Societatis JESU ex poteſtate mihi factâ à Reverendo admodum Patre noſtro Carolo de Noyille ejuſdem Societatis Præpoſito Generali, concedo facultatem Joanni Caſparo Bencard Typographo Diligenſi imprimendi librum, cui titulus *Theologia Tripartita &c. octavæ Editionis*, compoſitum à R. P. Richardo Arsdekin ejuſdem Societatis Sacræ Theologiæ Profeſſore, & à Deputatis Societatis noſtræ Theologis examinatum & approbatum. In quorum fidem has propriâ manu ſubſcriptas & officij mei ſigillo munitas dedi Antverpiæ 6. Octob. 1686.

(L. S.)

ÆGIDIUS ESTRIX.

APPROBATIO CENSORIS.

COmmoditati communi pridem conſulere volens R. P. Richardus Arsdeckin Soc. JESU Theologus, edidit hanc Theologiam Tripartitam, in qua omne, quod ipſe Titulus indicat, explicatur perſpicuâ brevitate, modeſtiâ ſingulari, ſolidáque eruditione. Et quidem totum hoc peragitur adeò circumſpectè, pariter & religiosè, ut non tradatur (quemadmodum fieri oportet) doctrina vel rigida nimis, vel nimis laxa. De cetero *OCTAVÆ* juxta titulum & Præfationem ſunt jam vices, quibus Liber iſte præli beneficio in publicum prodit. Unde, cùm priores Editiones gratæ pluribus (uti ex illarum frequentia patet) fuerint: multò magìs grata erit hæc Poſterior; utpote quæ multiplicibus adhuc inſtructa eſt materijs, aliis in ea ampliùs hinc inde enodatis, limatíſve. Sanè de hac poſtrema Editione ſic perfecta, meritò dicitur, illam eſſe *Bibliothecam* Viri Apoſtolici, ſive Eccleſiaſtici, uti Opus illud pridem typis Academicis publicis inſcriptum vidi. Complectitur ſiquidem in ſe quidquid ad ſpirituale Regimen poteſt deſiderari, hiſtorias quoque ſelectiſſimas, tum ſacras, tum prophanas, ut proin in plerisque neceſſe haud ſit adire varios, magnóſve Tomos: Si tamen eam, quæ hic traditur, materiam videre alicui placeret fuſis deductam in altis voluminibus, horum loca annotata, is etiam inveniet in præſenti Tractatu. Ita examine præmiſſo competenti, judico, confidens idem futurum judicium candidi Lectoris: in prioribus enim Editionibus, ſi quæ diſplicuerint quibuſdam, mutata ea ſunt in hac potiſſimum Editione *OCTAVA*. Optandum idcirco, ut Theologia hæc Tripartita, adeò rurſum in ſingulis Partibus ex multorum voto aucta, atque emendata, perveniat ad ſuum uſum ubique terrarum, non dubium, quin ſingularem adferet Lectori utilitatem, ad DEI gloriam, & ſalutem animarum copiosè procurandam: quod unicum laboris ſui præmium deſiderat Author, Studiorum hic Superiorum apud ſuos Præfectus. Deſiderio illi, verè pio, innixus, dedi perlubenter ego præſentem cenſuram, huic noviſſimæ Editioni congruentem, Antverpiæ 31. Januarij 1686.

Antonius Hœfflach Eccleſiæ Cathedralis

Canonicus graduatus, Librorum Cenſor.

PRÆ-

Digitized by Google

PRÆFATIO
AD
LECTOREM.

ADmiſſus pridem Dei gratia ex Philoſophia Lovanii, in Provincia Flandro-Belgica, natione Hibernus, elaboravi primùm in Schola Theologica noſtra Lovanienſi, quantum ſinebat in ea Profeſſoris munus aſſiduum, Opus aliquando Theologicum tam Miſſionariis Apoſtolicis, quàm aliis paſſim animarum Curatoribus opportunum, à viris patriæ noſtræ primariis ad hunc laborem impulſus. Hujus Operis mille circiter Exemplaria paucorum menſium ſpatio diſtracta fuerunt, & plura paſſim deſiderata, adeò ut in Academia Pragenſi, tàm remota, eſſent qui Opus illud calamo exſcriberent, defectu Exemplarium, uti disertè habet Præfatio Editionis *Pragæ* Typis Academicis cum Privilegio Cæſareo, inſcio Authore, tunc primùm inſtitutæ, quàm plures per Germaniam Editiones brevi tempore ſunt ſubſecutæ, quæ infra diſtinctè indicantur.

Poſteà pluſculum hic nactus otii in præfectura ſtudiorum Theologiæ ac Philoſophiæ, varias Editiones à me deſideratas elucubravi. Demum poſt Operis illius integras *Septem* Editiones variè auctas, & undique avidius diſtractas quàm ego hic velim fuſius exponere, conatus ſum tandem hanc *Octavam* Editionem ſingulari ſanè ſtudio in ſingulis partibus ita utiliter augere, perficere, ordinare, ut verè poſſit eſſe, uti ab aliis Opus illud inſcribitur Bibliotheca nunc perfecta in quavis functione viris Eccleſiaſticis, & omnibus Theologiæ, Juris, aliarumque Facultatum ſtudioſis in omni genere ſingulare ſubſidium: quod melius ipſe benevolus Lector ex ſequentibus ſingularum Partium *Indicibus* perſpiciet.

Cum porrò in librorum delectu nihil gratius accidere ſoleat, quàm ſi in eodem Opere ſimul concurrat ſuccincta brevitas, ſcribendi claritas, rerum novitas, materiæ varietas, & ad omnem temporis uſum expedita utilitas, ita niſi fallor, hujus Operis partes ſingulæ ſunt digeſtæ ac locupletatæ, ut hæc omnia ſingulari cum delectu & in mole non magna facilè & expeditè ad manum habeantur, cum omnibus modernis *Propoſitionibus*, & de iis Pontificum *Bullis ac Decretis* integrè appoſitis.

Notanda quoque eſt ſingularum inter ſe Partium *Symmetria*, ſive ad mutuum ſubſidium mutua connexio, quæ ad molem Libri minuendam, ſic ſtudioſè inſtituta eſt, ut una Pars poſſit ad alterius Partis uſum aptè accommodari. Si enim in *prima Parte* ſive *Tomo*, Controverſiam aliquam tractes, plurimùm ad eam illuſtrandam conducere poſſunt Quæſtiones Theologicæ tàm Speculativæ, quàm Practicæ, quæ in ſecundo Tomo continentur. Si è converſo in his *Tomo II.* Quæſtio aliqua agitetur, datur in eodem genere ad *Controverſias* recurſus. Si in *Tomo III.* ex *Apparatu*, Doctrinam ſacram, aut Chriſtianam populo ſagaciori proponas, facilè potes, ubi res requirit, fidei Controverſias, aut Quæſtiones Theologicas ex aliis Partibus anterioribus inducere. Cæteris quoque Sacerdotis miniſteriis eadem poterit Praxis accommodari: prout ſingula in Operis decurſu notata, & digeſta reperies.

Et horum ſingula cum ea, ut ſpero, cautela deducta ſunt, ut non facilè aut temerè ullius Authoris perſona lædatur, ſed ipſa doctrina, quâ decet moderatione exponatur: parùm enim hic conveniret, viros Apoſtolicos, quibus hic maximè prodeſſe cupimus, ad lites ipſis ſuperfluas incitare.

Digitized by Google

Sic denique totum Opus inſtitutum, atque ordinatum reperies, ut *Curatori* animarum copioſè ſit proſpectum ad ſingula ſua munia facilè & eruditè peragenda. Sive enim in Controverſiis fidei cum Sectario congrediaris, ſive moderna inter doctiores dogmata tractes, ſive populo fideli Sacramenta adminiſtres, ſive in conſcientiæ tribunali ſententiam feras, ſive præ roſtris populum grandiorem erudias, ſive tenello gregi doctrinæ Chriſtianæ myſteria ex officio exponas, ſive ſingulos hominum ſtatus privatim inſtituas; invenies in his, cæteriſque Sacerdotis Apoſtolici miniſteriis uberem hic rerum copiam, cum accuratis ad praxim documentis, & ſingula ſuis locis ex profeſſo tractata. Omnia ſubjiciendo non tantùm Eccleſiæ, ſed etiam Lectoris candidi judicio.

Opto plurimùm, ut ipſe Lector benevolus ante omnia ſingularum Partium Indices percurrat, inventurus (etiam de novo) multo plura in omni genere magis exquiſita, quàm ego hic paucis poſſim exponere.

Ad extremum, uti ad Dei gloriam, & ad communem virorum Eccleſiaſticorum, meæque Patriæ utilitatem, laborem hunc admodum operoſum aſſumpſi, ita ſupplex rogo, ut illi viciſſim in hujus Operis uſu me, nunc ætate & valetudine imbecillum, ſuorum apud Deum laborum, ac precum participem efficiant.

TYPOGRAPHUS LECTORI

PRO NOTITIA SPECIALI

Hujus Octavæ Editionis.

PRima Editio hujus Operis, undique deſiderati, prodiit *Lovanii* Typis hæredum Bernardini Maſij, & dedicata Præſulibus & Clero Catholico Regni Hiberniæ &c.

Secunda Editio fuit in Univerſitate *Pragenſi* anno 1678. quo cum perveniſſent paucula Operis iſtius Exemplaria, ita placuit ejus materia, ordo, claritas, ac utilitas ſingularis, ut decretum fuerit, Typis Academicis, cum Imperatoris Privilegio, novam illic Editionem inſtitui ad communem illius per Imperium uſum & utilitatem, uti in illius Editionis Præfatione publica, quam habemus, amplius declaratur.

Tertia Editio publico data eſt in noſtra Typographia Knobbariana *Antverpiæ*, ſumptibus noſtris pro communi undique poſtulantium deſiderio, cum novo Operis *Augmento* ab Authore obtento & ſtudioſè elaborato.

Quarta Editio fuit rurſus in *Germania*. Vix enim Editio Antverpiana ſic locupletata prodiit, cum in Univerſitate *Colonienſi* Typis hæredum Joannis Weidenfeldt publica Cæſaris ac Superiorum authoritate nova & copioſa Editio adornata eſt, & magno numero brevi tempore diſtracta.

Quinta quoque Editio *Ingolſtadii* inſtituta, & ad alias partes vulgata fuit.

Sexta nihilominus Editio (licet 5. notata) mox in Belgio rurſus *Antverpiæ* inſtituta fuit. Deficientibus enim prioris ac recentis Editionis Exemplaribus, ut iterùm multitudini illa hic & alibi poſtulantium ſatisfieret nova rurſus Editio ex Typographia mea Knobbariana ſumptibus noſtris prodiit, eaque in *Tres Tomos* pro majori commodo, & plurium voto diſtributa.

Septima Editio fuit rurſus in Academia *Colonienſi* anno 1683. Diſtractis enim brevi tempore tot priorum Editionum Exemplaribus, cum plura indies undique efflagitarentur, iterum nova Editio in Typographia Widenfeldiana redintegrata fuit, & magno numero brevi diſtracta, quorum hic aliqua etiam extant Exemplaria.

Octava hæc Editio noſtra *Antverpiana* prioribus omnibus ſucceſſit, eſtque nunc poſtrema, novo ac copioſo incremento, & ordine in ſingulis Tomis omni ex parte abſolutiſſima, ut infra magis declarabitur. Quod infra alicubi in Tomo II. Editio illic Septima notetur, inde factum, quod illa Pars ante hanc Præfationem ut ſolet impreſſa fuerit.

Non

Digitized by Google

PRÆFATIO.

Non videtur certè noſtro tempore quod novimus ullum prodiiſſe opus Theologicum iſtius molis, & pretii, & omni promotore ac Mæcenate imò Authoris valetudine æque deſtitutum, quod intra tam modicum temporis intervallum, tot, tamq; copioſis Editionibus diſtractum, & undique deſideratum fuit, & indies magis diſtrahatur & deſideretur. Nec deſunt forte aliæ alibi Editiones ad nos nondum perlatæ; plures certè ſunt ab Authore poſtulatæ. Quod ſi computum ineas omnium ſimul Editionum ac Librorum, invenies jam nunc ultra ſedecim millia Librorum ſive Tomorum ſeparatim impreſſorum.

Quantum verò ad uſum communem paſſim comprobetur ac deſideretur iſtius Operis ſingularis utilitas & ſincera ſoliditas, etiam in quæſtionibus difficilioribus ad communem captum commodiſſimè exprimendis, exponunt prolixè plurimæ, quæ præſto ſunt virorum etiam Illuſtrium litteræ ac teſtimonia, quæ tamen Author (etſi moris id ſit) vulgari non cupit, niſi major Operis utilitas ad Dei gloriam id requirat: Nec deſunt etiam mihi de his aliqua magis publica teſtimonia aliunde communicata, ultra cenſuram communem infra expreſſam.

In ipſa porro Præfatione publica Editionum Germanicarum apertè pronunciatur, Opus illud verè eſſe viri Apoſtolici Bibliothecam: Iliadem in nuce contentam: optandum eſſe illius utilitatem ad omnes partes etiam ultra Europam propagari. Certè litteris ex ipſa *India* occidentali huc datis aliquot iſtius Libri Exemplaria, aſſignato etiam pretio, ſolicitè depoſcuntur, uti ipſæ litteræ, quæ in promptu ſunt, atteſtantur.

In hac tamen noſtra Editione OCTAVA, hic & nunc poſtrema, quàm multiplices, quantique momenti Additiones ab Authore acceſſerint ad abſolutiſſimum hujus Operis univerſi complementum, facile colliges ex collatione ſequentis Indicis Materiæ ſingularum Partium cum Indice priorum Editionum. Sic, ut per omnes tres Tomos nullus ſit *Tractatus* qui non ſit multum, ſingulariter, utiliterque locupletatus. Extant autem apud Authorem additamenta illa ſingularum Partium in particulari *Indice*, ſuo ordine annotata, quem hic apponere, aut ſingillatim exprimere, nimis prolixum foret.

Accedit etiam nunc totius Operis ordo novus ac ſingulariter commodus. Sic ut in *Tomo I.* appoſitæ ſint proprio loco quæcunque deſiderabantur novæ Controverſiæ, & in calce Notitia & Chronologia Hiſtoriæ, & Monarchiæ tam ſacræ, quàm ſæcularis, Conciliorum, Pontificum, Scriptorum, Hæreſum omnium temporum, cum ſuis Authoribus, Tempore, Refutatione, ad ordinem alphabeticum percommodè redacta. In *Tomo II.* appoſita eſt Theologia Speculativa univerſa brevi methodo comprehenſa, cum recurſu ad ſequentem Practicam univerſam, eamque in omnibus ſuis Partibus deſideratis nunc integrè completam. Sic ut utraque ſic connexa ad Normam curſus Theologici commodiſſimè redacta, in ſcholis aut conferentiis privatis à quibuſdam uſurpari inceperit, cum maximo eorum commodo, ac novarum in omni genere Quæſtionum, ac Controverſiarum, pro omni functione delectu. In *Tomo* etiam *Tertio*, tam totius doctrinæ ſacræ Apparatus, quàm cetera ſequentia, novis materiæ additamentis, novoque ordine in ſingulis Partibus, complementum ſuum hic habent omnibus numeris abſolutum.

Denique ſedulò notandum, *Octavam* hanc Editionem uno quidem Volumine comprehendi, ſed ſingulos tres illius Tomos ſic impreſſos & diſtinctos eſſe, ut poſſint ſinguli ſeorſim & ſeparatim in tribus Partibus compingi. Quod factum eſt pro majori commodo illorum qui in miſſionibus, aut alibi, malint potius unam Partem, quàm totum Volumen pro incidente uſu ſuo circumferre.

Digitized by Google

INDEX

TITULORUM, CAPITUM &c. TOMI PRIMI.

PARS PRIMA

De Controverſiis & Quæſtionibus heterodoxis, etiam modernis, aliiſque, facili methodo deciſis.

TRACTATUS PRIMUS.

Methodus clara quemvis adducendi ad veram Eccleſiam.

CAPUT I.

V*Era Religio commonſtratur horum temporum Libertinis.* Pag. *1.*

Articulus I. *Rationes ex rebus creatis ad Creatoris fidem & cultum convincentes.p.1. & ſeqq.per* quinque *paragraphos.*

Ulterius demonſtratur Dei exiſtentia & ſapientia ſuprema ex Proportione *partium & operationum in homine & ſingulis creaturis.p.3.num.6.* Quod ſi &c.

Articulus II. *Enervantur varia argumenta, & effugia contra hæc à Libertinis opponenda.* 5

ANIMÆ IMMORTALITAS ex demonſtrata ſuperius Dei exiſtentia, & ratione naturali deducitur, & nunc additi indicant numeri etiam in ſequentibus. 7

Articulus III. *Ex admiſſa Dei exiſtentia, facili methodo demonſtratur progreſſus ad divina attributa, alia myſteria, & fidei noſtræ Analyſim. p.8.per 4. paragr.*

Caput II. *Oſtenditur quemlibet, etiam Chriſtianum, non poſſe in ſua fide & ſecta ſalvari.* 10

Articulus. I. *Status controverſiæ & argumenta proponuntur.* ibid.

Articulus II. *Occurritur novo errori Sectariorum, maximè Proteſtantium, dividentium Articulos fidei in eſſentiales, & accidentales, ſive ad ſalutem non neceſſarios.* 11

Articulus III. *Oſtenditur Proteſtantes, aliaſq; Sectas in articulis etiam fundamentalibus non convenire.* 12

Declarantur porrò prædicta (de diſcrepantia Sectariorum modernorum in fidei Articulis etiam fundamentalibus) ex ipſarum Sectarum confeſſione, & verbis manifeſtis, ac notatu digniſſimis pro aliis etiam controverſiis. 13.n.17

Articulus IV. *Poteſt vera religio à falſis ſectis facilè diſcerni, neque excuſabilis eſt ſectarius qui eam non inveſtigat.* 15

Oſtenditur ex dictis, qualis ignorantia excuſet ab hæreſi formali. Ibidem additur, præparatio animi, & oratio diſponens ad veræ fidei notitiam, & ſuſceptionem. 16. & 17. n. 14

Caput III. *Argumenta quæ evincunt, ſolam Eccleſiam Romanam eſſe veram Chriſti Eccleſiam, in qua ſalus poſſit obtineri.* 17

Argumentum 1. Sola oſtendit ſe poteſtatem ſuam à Chriſto derivare. ibid.

Objectio nova ſolvitur, ſcil. ſufficere ad Eccleſiam Apoſtolicam, ut doctrina illi ſuccedat Apoſtolica, non verò ſucceſſio Apoſtolica Pontificum. 18. n. 7

Argumentum 2. Eccleſia Chriſti eſt antiqua, omnes modernæ ſectæ ſunt nova. 19

Argumentum 3. Aliæ omnes ſectæ docent Hæreſes in primitiva Eccleſia damnatas. ib.

Argumentum 4. Communis omnium gentium conſenſus pro fide Romana. 20

Argumentum 5. Nulla eſt certa Eccleſia Chriſti in mundo, ſi non ſit Romana. ibid.

Nova argumenta pro certa Chriſti Eccleſia ſcil. Romana, pag. ead. n.3. Idem breviter.

Argumentum 6. Si Eccleſia Romana non ſit vera, vel perierunt in æternum majores noſtri, Martyres, Confeſſores &c. per 12. Sæcula ante Lutherum, vel certa eſt fides Romanæ Eccleſiæ. 21

Argumentum 7. In ſola Eccleſia Romana perſiſtit gloria miraculorum à Chriſto veræ Eccleſiæ promiſſa. ibid.

Argumentum 8. Sola Eccleſia Romana habet infallibilem fidei regulam, & deciſionem Controverſiarum. 23

Sectarios qui negant miracula eſſe veram Eccleſiæ notam ſeipſos manifeſtè jugulare. ibid. n. 10. His adde

Concluſio. De notis ſingulis veræ Eccleſiæ, cum quarundam adhuc objectionum diſſolutione. ib.

Cap. IV. *Oſtenditur ſolam Scripturam non eſſe regulam fidei, aut judicem ultimum controverſiarum.* 24

Cap. V.

INDEX CAPITUM.

Cap. V. *Præcluditur effugium aſſerentium Scripturam per ſe claram eſſe & apertam.* 25
Cap. VI. *Fruſtra recurritur ad internum ſpiritus privati teſtimonium.* 26
Cap. VII. *Oſtenditur traditiones neceſſariò eſſe admittendas.* ibid.
Cap. VIII. *Oſtenditur Eccleſiam Romanam cum ſuo capite eſſe regulam animatam & judicem infallibilem controverſiarum fidei.* 27
§. 1. *Probatur illa infallibilitas ex Scripturis.* 28
§. 2. *Eadem infallibilitas ratione manifeſta comprobatur.* ibid.
§. 3. *Ulterius infertur, contra Sectarios, Pontificis in fidei controverſiis ſuprema & irrefragabilis auctoritas.* 29
§. 4. *Objectiones aliquæ breviter diſſolvuntur.* ibid.
Cap. IX. *Methodus brevis ex prædictis refutandi Sectarium in quavis fidei controverſia.* 30
Cap. X. *Quædam dilemmata formantur, Sectario breviter proponenda, & in illius principiis inſolubilia.* 32

CONTROVERSIÆ RECENTIORES.

De auctoritate Pontificis & Conciliorum.

Quæſtio I. *An auctoritas Concilii Generalis ſit ſupra auctoritatem Pontificis?* 34
Quæſtio II. *An Pontificis definitiones ſint infallibiles abſque aſſenſu Concilii generalis.* 35
Quæſtio III. *An Pontificis in definiendo auctoritas infallibilis extendat ſe ad omnes tam juris, quam facti quæſtiones?*
Quæſtio IV. *An poſſit error cadere in Eccleſia, aut Pontificis definitionem de ſenſu Scripturæ Canonicæ, aut de doctrina alicujus Libri Catholici.* 38
Quæſtio V. *An poſſit Eccleſia aut Pontificis definitio eſſe erronea de ſenſu Libri hæretici, cujus doctrinam condemnat?* ibid.
Quæſtio VI. *An Pontifex ſit infallibilis in materia morum, canonizatione Sanctorum &c.* 40
Quæſtio VII. *Quæ ſint aliæ Pontificis Romani prærogativæ.* 42
Quæſtiones aliæ ſingulares porrò notandæ de Pontificibus Romanis. ibid.
Ordo ſucceſſionis Romanorum Pontificum. Item Scriptorum Eccleſiæ ſex primis Seculis. Ac rerum in Eccleſia magis memorabilium poſtremis annis ferè ducentis. 43
Specimen Propheriæ S. Malachiæ *Archiepiſcopi Armacani in Hib. de Succeſſione futura ſingulorum Pontificum uſque ad finem mundi.* 46

QUÆSTIONES RELIQUÆ.

De Conciliis generalibus, ac particularibus, cum variâ eorumdem notitia. 47
§. 1. *Spectantia ad convocationem, normam, ac poteſtatem Concilii generalis.* ib.
§. 2. *Pertinentia ad Concilium Provinciale ac Diœceſanum.* 48
§. 3. *Exponitur ſeries & geſta omnium Conciliorum generalium quæ pro legitimis, aut illegitimis haberi debent.* 49
Controverſiæ Gallicanæ recentiores de Pontificis poteſtate. 52
Literæ Gallicanorum Epiſcoporum ad Pontificem Maximum Innocentium. X. 54
Prærogativæ ſpeciales Pontifici Romano à Sanctis Patribus ac Conciliis omni ævo attributæ, & hic ad ordinem alphabeticum reductæ. 55
Concluſio ex prædictis, & oratio pro illuſtratione divina ad veram fidem. 57

TRACTATUS II.

De Controverſiis particularibus modernis, Prop. 5. Janſenii, ac novis Sectariorum dogmatibus.

Caput I. *Explicatur methodus in ſequentibus Controverſiis præcipuè obſervanda.* 58
Cap. II. *De fide, operibus, gratia, & prædeſtinatione.* 59
§. 1. *Sectarii refelluntur.* ibid.
§. 2. *De Prædeſtinatione Calviniana, accuratè expoſita, & refutata.* ib.
§. 3. *De gratia Chriſti, operibus, Libero arbitrio Controverſiæ recentiores.* 61
Prima Janſenii Propoſitio cum cenſura Pontificia &c. ib.
Secunda ejuſdem Propoſitio. 63
Tertia Propoſitio. ib.
Quarta Propoſitio. 64
Quinta Propoſitio. 65
Cap. III. *De Chriſti præſentia in Sacramento Euchariſtia.* 67
Additiones, pro reali Chriſti in Euchariſtia præſentia, aliæ admodum ſingulares adducuntur. Addo aliud &c. 68
Refelluntur de eàdem inania modernorum effugia, & nominatim Doctoris Morlæi *in Anglia, & alia ejuſdem infra.* 69
Cap. IV. *De impanatione Lutherana, & præſentia Chriſti in ſolo uſu.* 70
Cap. V. *De Sacrificio Miſſæ, & Communione ſub utraq; ſpecie.* ib.
Cap. VI. *De Confeſſione ſacramentali.* 72
Cap. VII. *De Purgatorio.* 73
Cap. VIII. *De Indulgentiis.* 74
Cap. IX. *De jejuniis Eccleſiaſticis.* ib.
Cap. X. *De peccato originali, mortali, & veniali controverſia.* 76
Cap. XI. *De cultu, & invocatione Sanctorum.* 77
De cultu Sanctorum, Doctoris Morlæi *Angli nova quædam effugia enervantur.* 78
Appendix, De cultu Virginis Deiparæ quædam modernæ refelluntur. ib.
Cap. XII. *De veneratione imaginum Chriſti, & Sanctorum.* 79
Cap. XIII. *De ſacris Reliquiis.* 80
Cap. XIV. *De numero Sacramentorum.* ibid.
§. 1. *De Confirmatione.* 81
§. 2. *De Extrema Unctione.* ibid.
§. 3. *De Ordine.* ibid.
§. 4. *De Cœlibatu Clericorum, & Votis Monaſticis.* 82
§. 5. *De Baptiſmo infantium contra Anabaptiſtas, alioſq; dogmata.* 83

§. 6. De

§.6. *De Matrimonii Sacramento contra Sectarios modernos.* 84
Dogmata alia de ſingulis Sacramentis à Concilio Tridentino definita, & à Bellarmino fuſius explicata breviter indicantur. ib.
§.7. *De Ceremoniis variis quibus in pluribus utitur Eccleſia Romana, contra illarum oppugnatores.* ib.
Concluſio. *Adverſus modernos vulgi errores à vera fide retrahentes.* 86
Genius *fallax Novatorum quomodo cavendus.* ib.
Epitome *& cohærentia Tractatuum præcedentium in una demonſtratione evidenti, quâ omnes Sectæ in toto orbe à Religione Romana diſſidentes manifeſtè convincuntur.* 87

TRACTATUS III.

Notæ manifeſtæ falſæ Eccleſiæ in Sectis modernis.

ARticulus I. *Proferuntur varia loca Scripturæ Sacræ à Sectariis fraudulenter depravata.* 88
Articulus II. *Exhibentur inſignes Antilogiæ quibus Lutherus & alii in ſua doctrina ſibi contradicunt.* 89
Et quomodo in Anglia ſecta nova repugnet antiquæ. 91
In Hollandia *inter Doctores Heterodoxos oſtenditur de ipſo Deo, ejuſque attributis aperta repugnantia.* ib.
Articulus III. *Confuſio & diſcordia ſectarum quæ ex Lutheraniſmo & aliis prodierunt.* 92
Articulus IV. *Calumniæ quædam apertæ contra doctrinam Eccleſiæ Romanæ à Novatoribus conficta.* 94
Calumnia 1. *In cultu imaginum.* ibid.
Calumnia 2. *De ſigno crucis.* 95
Calumnia 3. *De quadam Joanna Papiſſa luculentè refutatur.* ib.
Referuntur calumniæ quædam aperte à miniſtris præſertim in Anglia pridem confictæ. 96
Plures aliæ particulares impoſturæ, ac maledicentiæ Sectariorum contra principatum tam Eccleſiaſticum, quàm ſæcularem, ex ipſorum ſcriptis exponuntur, & reprobantur. ib.
Oſtenditur impoſtura iniquiſſima Antonii Egani *de quæſtu ſimoniaco Eccleſiæ Romanæ per Apoſtolicos miſſionarios.* 97
Contra fatuam concluſionem Andreæ Sall *pro Secta proteſtantium ſuſcipienda.* 98
Refelluntur calumniæ Sectariorum in Anglia confictæ contra Patres Societatis ibidem. Cum reflexione ad fidelitatem eximiam quam præ heterodoxis, Regi Carolo II. ejuſque fratri æquiſſimo Duci tunc Eboracenſi, exhibuerunt, conſtantiſſimè Catholici Angli & Hiberni. 99. 100
Articulus V. *Novarum Sectarum dogmata particularia proponuntur.* 100
Hæreſes Calvini cum Luthero communes. ibid.
Dogmata Calvino propria his addita. ibid.
Hæreſis Anglicana Proteſtantium, Puritanorum, Independentium. 101
Annotatio particularis ad ſectam Anglicanam, aliaſque modernas. ib.
Secta nova, Tremblantium dicta. 102
Secta Anabaptiſtarum, & Mennoniſtarum. ibid.
Hæreſis Gommari, & Arminii. 103
Secta, & errores præcipui Turcarum ſive Mahometanorum. ibid.
Græcorum Schiſma, & errores propoſiti, & refutati. 104
Ex dictis, proponitur Idæa miſeranda modernis Sectariis. ib.
Bulla dogmatica Leonis X. In qua diſtinctè exprimuntur, & damnantur, errores Lutheri & ſequacium, cum cenſuris & pœnis annexis. 105
Articuli particulares in Joanne Wiclefo à Martino V. damnati. 107

PARS SECUNDA.

Reſolutiones Theologicæ in Scholis controverſæ.

COntroverſia 1. *De varia in Deo ſcientia, ac præſcientia futurorum.* 108
§.1. *Notio, ac diviſio Scientiæ divinæ.* ib.
§.2. *De Scientia Media, controverſiæ ſtatus, & origo breviter exponitur.* 109
§.3. *Explicatur, & probatur neceſſitas ſcientiæ Mediæ.* ib.
§.4. *Diſſolvuntur breviter variorum argumenta contra ſcientiam Dei Mediam.* 111
Controverſia 2. An detur Prædeterminatio phyſica à Deo ad omnes actiones creaturarum. 114
§.1. *Status, & hiſtoria hujus Controverſiæ.* ibid.
§.2. *Oſtenditur verius Prædeterminationem phyſicam non eſſe requirendam ad cauſas ſive neceſſarias, ſive liberas.* 115
Controverſia 3. An Prædeſtinatio abſoluta ad gloriam facta fuerit ante præviſa hominum merita, & reprobatio ante præviſa demerita? 117
§.1. *Exponitur ſtatus Controverſiæ, & de ea variæ Scholarum ſententiæ.* ib.
§.2. *Oſtenditur electionem ad gloriam factam fuiſſe poſt præviſa electorum merita.* 118
§.3. *Rejicitur electio ante præviſa merita ut eſt conjuncta cum reprobatione non electorum.* 120
Controverſia 4. De Gratia divina. 121
§.1. *Quid ſit, & quotuplex gratia actualis, & quales de ea errores Pelagii &c.* ib.
§.2. *An poſſibile ſit hominem condi in ſtatu puræ naturæ abſque dono ſupernaturali gratiæ.* 122
Controverſia 5. An, & qualis detur gratia ſufficiens. ib.
§.1. *Exponitur ſtatus Controverſiæ.* ib.
§.2. *Admittenda eſt gratia mere ſufficiens.* 123
§.3. *An detur gratia ſufficiens omnibus, etiam obduratis, excæcatis, & facientibus quod in ſe eſt viribus naturæ? cum additione ex Doctore Angelico.* 124. 125
Controverſia 6. De viribus naturæ ſine adjutorio gratiæ divinæ. 125
§.1. *Quid poſſit homo præſtare abſque gratia in ſervanda lege naturæ, & tentatione ſuperanda?* ib.
§.2. *An homo poſſit habere aliquos Actus moraliter bonos abſque gratia ſupernaturali.* 126
§.3. *An ſolis naturæ viribus poſſit elici amor Dei ſuper omnia?* 127

Con-

Digitized by Google

INDEX CAPITUM.

Controverſia 7. De Gratia Efficaci, & in quo illa conſiſtat, variorum ſententiæ diſcutiuntur. 128

Controverſia 8. De Juſtificatione, & Gratia Habituali. 130

Controverſia 9. De Merito bonorum operum. 131

Controverſia 10. De Eccleſia, Pontifice, Concilio. 132

Controverſiæ aliæ, in reliqua Theologia, brevi methodo reſolutæ, ex Cenſuris, Decretis, aut Definitionibus Eccleſiæ, aut Summorum Pontificum. 133

§. 1. De operibus, gratia, & meritis tam Hominum, quam Angelorum. ibid.

§. 2. De peccato Actuali, & Originali ibid.

§. 3. De Fide, Spe, & Charitate 134

§. 4. De jure & injuria ibid.

§. 5. De Chriſto, & Verbi Incarnatione 135

§. 6. De Sacramentis, & eorum effectibus ibid.

§. 7. Alia Puncta doctrinæ Modernæ ad Pœnitentiam ſpectantia 136

Punct. 1. *Neceſſitas Dilectionis Dei* ibid.

P. 2. *Dolor ex metu gehennæ* ibid.

P. 3. *Attritio in Sacramento* ibid.

P. 4. *Satisfactio ante Abſolutionem* ibid.

P. 5. *Confeſſionis inſtitutio* 137

P. 6. *Dilatio Abſolutionis* ibid.

P. 7. *Conſuetudo peccandi* ibid.

P. 8. *Timor relapſus* ibid.

P. 9. *Emendatio pro tempore notabili* ibid.

P. 10. *Obſervatio remediorum* ibid.

P. 11. *Dilatio abſolutionis pro quovis mortali.* 138

P. 12. *Abſolutio, & Confeſſio Venialium* ibid.

Exemplar Diplomatum Pontificiorum contra Propoſitiones Bajanas. Et contra Doctrinam Janſenii. ibid.

Conſtitutio Alexandri VII. de ſenſu ab Authore intento, cum Annotatione 141. ſeqq.

NOTITIA GENERALIS

Tractatu integro, & operoſo comprehenſa, ſcil.

Dogmatum ſingulorum ab Eccleſia damnatorum, cum ſuis Authoribus &c. Item, Hæreticorum ſingulorum cum tempore quo emerſerunt. Item, ſingulorum Patrum ac Scriptorum à quibus prædicti in particulari confutantur. Et horum ſingula ad ipſos Dogmatum Titulos, ordine alphabetico ſtudioſè, clarè, & commodiſſime redacta. 144

HÆRETICI PRÆCIPUI.

Cum Annotatione Temporum ac Pontificum ſub quibus ſinguli comparuerunt, aut damnati ſunt, ex Hiſtoria Eccleſiaſtica hic ordine alphabetico diſtinctè conſtituti 158

SCRIPTORES SACRI.

Contra prædictos Hæreticos, eorumque Errores, ordine Temporis, ſive Antiquitatis exhibiti 160

NOTITIA BREVIS
TOTIUS MONARCHIÆ SACRÆ AC SÆCULARIS.

Cum Rerum memorabilium, Perſonarum, ac Temporum ordine accurato, à Mundi exordio, ad annum præſentem 1687. 161

ARTICULUS I.

Sex Mundi Ætates. Cum ſingularum annis, ordine, ac rebus geſtis ſcitu digniſſimis ibid.

Prima Mundi Ætas, ab Adamo ad finem Diluvii per annos 1656. ibid.

Secunda Mundi Ætas, à Noë uſque ad egreſſum filiorum Iſrael ex Ægypto &c. ibid.

Tertia Mundi Ætas, ab egreſſu &c. uſque ad annum primum conditi Templi Hieroſolymitani per Salomonem. 162

Quarta Mundi Ætas, à principio ædificationis Templi uſque ad illius exuſtionem, ſive ad finem Captivitatis Babylonicæ. ibid.

Quinta Mundi Ætas, à principio Monarchiæ Perſarum &c. uſque ad adventum Meſſiæ, ſive Chriſti Salvatoris. 163

Sexta Mundi Ætas, ab adventu Chriſti uſque ad illius reditum ad Judicium extremum. 164

ARTICULUS II.

Monarchia Sacra Urbis Romanæ, Pontificum, Conciliorum, & varius Urbis ſtatus. ibid.

ARTICULUS III.

Monarchia Sæcularis Imperatorum, ac Regum Chriſtianorum, cum Eventibus aliquot præcipuis per ſingula ſæcula uſque ad noſtra tempora. 165. & ſeqq.

ARTICULUS IV.

Reges Hiſpaniæ ordine ſucceſſionis per 12. poſtrema Sæcula. 169

ARTICULUS V.

Reges Galliæ ordine ſucceſſionis per Sæcula ab anno Chriſti 400. 170

ARTI-

Digitized by Google

INDEX CAPITUM.

ARTICULUS VI.

Reges Angliæ, præcipuè poſteriores ex Stuartica familia. 171

ARTICULUS VII.

Reges Hiberniæ anteaquam Angliæ ſubjecta 172

ARTICULUS VIII.

NOTITIA BREVIS, ac Diviſio Partium præcipuarum Orbis univerſi, Aſiæ, Africæ, Americæ, Europæ, cum hujus Partibus præcipuis &c. 173

Auctoris *recens Votum Regi* Jacobo II. *ejuſque Regnis Angliæ & Hiberniæ in ſolemni ejus Coronatione metricè expreſſum* 178

Elogia *mortis glorioſæ* Plunqueti *Primatis Hiberniæ,* Talboti *Arch. Dublin. aliorumque in Angliæ, Germaniâ &c. vide infra in fine Tomi III.*

Digitized by Google

PARS PRIMA.

RESOLUTIONES THEOLOGIÆ POLEMICÆ *DE* MODERNIS CONTROVERSIIS, ET QUÆSTIONIBUS, facili methodo deciſis.

TRACTATUS I.

Methodus clara quemvis adducendi ad veram Eccleſiam.

CAPUT I.

Vera Religio commonſtratur horum temporum Libertinis.

PRima ad ſalutem remora eſt effrænata vitæ licentia: hæc uti Mentem cæco impetu convertit ad amorem creaturarum, ita eam penitus avertit à notitia, & cultu creatoris: facilè enim error excæcat, quos libido dementat. Hinc fit ut noſtro ævo plurimi paſſim reperiantur non tam Hæretici, quàm Libertini, qui Religionis omnis expertes, & rerum creatarum Idolis affixi, nullam alterius vitæ curam admittunt. Serpit hæc dira contagio, non tantum inter humiles caſas ignaræ plebis, ſed vel maximè homines in ſpeciem politos, populique duces, & ipſas Principum aulas pedetentim invadit: ubi à multis Deus vix colitur, niſi purpuratus; cura omnis in Curia verſatur; multa de ſtatu publico, nulla de privata ſalute cogitatio. Fortunæ tantùm litare, viros principes ut Semideos colere, & ab aliis coli, plurimis ſumma, aut unica Religio eſt. Hominibus ſic affectis, ut ſopor ille lethargicus excutiatur, ante omnia neceſſe eſt, ut vivâ ſummi Numinis, æternique judicii cognitione percellantur. Habenda igitur in promptu argumenta, quibus per res creatas ad agnitionem Creatoris, & per ſenſuum experimenta ad rerum à ſenſu remotarum fidem, amoremque traducantur: fruſtra enim hos, Catholicos reddere contendes, niſi prius veri nominis Chriſtiani efficiantur. Quin & experientia docet, quoſcumque Sectarios, imò & Catholicos in fide languidiores, ex hac vivaci ſupremi Numinis, rerumque æternarum demonſtratione; ad veræ Religionis inveſtigandæ deſiderium, firmamque in ſuſcepta fide conſtantiam vehementer incitari.

ARTICULUS I.

Rationes ex rebus creatis ad Creatoris fidem, & cultum convincentes.

§. I.

Dico Primò; *Ex Serie, & Dependentia Creaturarum colligitur neceſſaria Dei exiſtentia & Religio illi debita.*

I. DEmonſtratur clarè & breviter hoc modo. Sicut mihi manifeſtū eſt meipſum, qui aliquando non eram, in hac rerum natura nunc exiſtere, vivere, operari; ita mihi certò innoteſcit exiſtere aliquam Cauſam primam & ſupremam, cui ego quod ſim, aut vivam acceptum referre debeo. Non enim potuit hæc quâ conſto corporis moles, nullo procreante, repentè ex nihilo proſilire: multò minus ego primus illius artifex eſſe potui, ac meipſum è ſpatiis imaginariis in hoc orbis theatrum inducere: Si enim exiſtere deberē antequàm exiſterem, & creare antequàm eſſem creatus; quod fieri penitus, aut intelligi nequit. Neque poſſum exiſtendi exordium ab alia cauſa v.g. à meo parente derivare, niſi ille pari modo ſuam originem ab alio hauſerit, & hic ab alio, perpetuâ ſerie progrediendo; donec tandem deveniatur ad Cauſam primam & neceſſariam, à qua & primus hominum parens, & ego, & omnes creaturæ principium aliquod exiſtendi acceperunt.

Fruſtra autem, ne ad Cauſam primam deveniatur, finget Atheus ſeriem infinitam cauſarum à ſe mutuò dependentium, in qua nihil primum, aut ſupremum reperiatur. Nam contra, ut rem obſcuram claro exemplo expediam. Tametſi in Catenâ ferrea ex alto protenſa

Digitized by Google

tenſa concipias ſeriem infinitam annulorum ſe mutuò ſuſtentantium, neceſſariò tamen vel intra, vel extra illam ſeriem dabitur aliquid ſupremum à nullo ſuſtentante dependens, à quo annulorum omnium gravitas ſuſtentari debeat, cum nullus in tota catena annulus poſſit ſeipſum ſuſtentare. Sic etſi admitteretur poſſibilis ſeries cauſarum infinita, neceſſariò tamen ſi non intra, ſaltem extra illam ſeriem exiſtet cauſa aliqua prima, ac ſuprema, à qua ſic procedunt ac procreantur univerſa, ut ipſa per ſe exiſtens, à nullo debeat originis ſuæ primordia derivare.

Unde ſequitur, me huic ſupremo rerum omnium Conditori, ac meo primævo Parenti, ipſo creationis jure, ſinceram fidem, cultumque debere; ac proinde ſi hunc præſtare omittam, debito ſupplicio ejus arbitrio plectendum eſſe.

2. Neque tibi in mentem veniat, totam hujus univerſi machinam, ſine alio principio, mo e tantum ſuâ ab æterno ſubſtitiſſe, nec niſi ex varia corpuſculorum mixtura, motu, ſymmetria, novas rerum ſpecies componi, potius, quam ab aliqua cauſa produci. Apage inane figmentum. Si enim Mundus hic adeò longævus foret, ſatis ſanè ætatis haberet, ut ipſe pro ſe loqueretur, & illius æternæ, ac venerandæ antiquitatis teſtimonium aliquod exhiberet. Jam verò, ſi omnes mundi Annales conſulamus, ſic inter ſe conſentiunt univerſi, ut ultra ſex millia annorum, nulla anteriorum temporum mentio reperiatur. Quin potius & novas artes & ſcientias, & regiones priſcis ſæculis incompertas, non ita pridem inventas eſſe Annalium monumenta conſignant, & noſtra etiamnum ætas teſtatur. Quod ſi ante hæc tempora, infinita ſæculorum millia effluxiſſent, quo pacto immenſa illa annorum æternorum retroacta ſeries artibus his excogitandis, aut regionibus inveniendis non ſuffeciſſet?

Neque dicas, has artes, aut anteriorum ſæculorum memoriam intercidiſſe, ex aliqua priſcorum hominum incuria, quaſi prætermiſerint illi priorum temporum geſta & monumenta poſteritati conſecrare. Mirandum ſanè foret, in re tanta, tam publica, tam naturæ conſentanea, commune illud, & pluſquam Pythagoricum totius orbis ſilentium. Nihil enim hominibus magis jucundum, & à natura inſitum eſſe ſolet, quàm ſua, majorumque ſuorum decora, monumentis perpetuò duraturis, toti poſteritati celebranda tranſmittere. Idque nimis manifeſtum eſt ex ſingularum Gentium annalibus antiquiſſimis, & Virorum illuſtrium præclaris facinoribus, non tantum in ſcriptis hiſtoriis, ſed etiam in vivis marmoribus, ac mauſolæis omni ſtudio ab oblivione vindicatis. Quòd ſi ante præteritorum temporum memoriam ultimam, per immenſi temporis durationem, cum mundo homines extitiſſent, illos quoque idem ardor, eadem antiquitatis explorandæ cupido rapuiſſet. De his verò ultra primum Adami ævum ſilent omnium gentium hiſtoriæ, omnia priorum ſæculorum monumenta conticeſcunt. Neque poteſt contra æternam mundi durationem, inſonare clarius teſtimonium, quàm altiſſimum iſtud totius æternitatis ſilentium.

II. Fruſtra autem, ut hujus argumenti vim eludas, cum *Machiavelli* aſſeclis, confugies ad ingentes aquarum eluviones, & varia orbis incendia, quibus prætendas omnia prioris ævi veſtigia ante Adamum conſumpta fuiſſe. Hæc enim commenta, cum nulla fide, aut hiſtoria fulciantur, ad fabulas & chimæras facilè relegantur.

Sed age, ut rem preſſius urgeamus, quæro, Ex his eluvionibus & incendiis, aut hominum aliqui, aut nulli ſuperfuerunt? Si aliqui, poterant illi rerum præteritarum memoriam in poſteris conſervare. Si nulli, dic quæſo, quo modo ad te, nullo qui referret ſuperſtite, harum eluvionum notitia pervenit? An non vides bellum iſtud eſſe commentum omni teſte ac præſidio orbatum?

Tuo igitur teſtimonio machinæ iſtius æternæ tota moles incumbit. Faciamus porrò tecum per hujuſmodi eluviones, & orbis univerſi conflagrationes, omne genus hominum abſumptum aliquando fuiſſe, nullo ſuperſtite, qui anterioris ætatis notitiam propagaret. Sed hoc admiſſo, ulterius inquiro, quo pacto potuerint homines aliqui poſt communem interitum, ſine parente, ſine conditore, in hoc orbe terrarum denuò comparere? Vis ut more *Deucalionis* novum genus hominum ex ſaxis reparatum, aut potius ex orbe lunari delapſum credamus? Minimè, inquis, ſed ex commixtione elementorum, ac calore ſolis, inſtar glirium aut ranarum, novi iterum homines è terra proſiliêre. Si & hoc generis noſtri probrum, potius quam Deum illius auctorem admittere non reformides: Dic quæſo, Cur non & hoc tempore reperiantur homines aliqui terrigenæ, more ranarum aut murium in campis, aut paludibus, ex eadem corpuſculorum mixtura proſeminati? Adeſt non minor quam olim influxus ſolis ac ſyderum, præſto eſt eadem natura ac ſymmetria corporum ſublunarium: hæc omnia modis innumeris aſſiduò miſcentur, & agitantur: neque tamen hactenus unum nobis maſculum, aut embrionem in orbe univerſo, extra atheorum cerebrum, protuliſſe memorantur.

En quo tandem evaneſcant dementes Impiorum cogitationes! Quantumvis illi oblivione æternâ omnia involvant, & hominum genus ad ranarum aut pulicum ſortem abjiciant, & mundum ipſum flammis & undis pænè evertant, ne ſic quidem ſupremum univerſi Conditorem effugiunt.

Cùm igitur hactenus oſtenſum ſit, nec mundum, nec homines ab æterno extitiſſe; neque potuiſſe in tempore à ſeipſis, nec ab alio principio in infinitum procreari, manifeſtè conficitur, à prima rerum omnium cauſa ac conditore originis ſuæ primordia obtinere, cui proinde ſincera fides, ac Religio debeatur.

§. II.

Dico Secundò: *Ex ipſa Hominis conſcientia, & rerum cæterarum Ordine perfectiſſimo, ſupremi Moderatoris providentia omnibus adoranda & colenda eluceſſit.*

IV. AC primò quidem, hanc ſupremi Numinis agnitionem intimis hominum pectoribus ab ipſa natura inſculptam eſſe deprehendimus, ex ſtimulis *Conſcientiæ*, ſive tacita formidine, quâ admiſſo gravi flagitio v. g. homicidio, homines etiam ethnici concutiuntur, quantumvis illud in vaſta ſolitudine, abſque omni arbitro aut teſte patratum fuerit. Quæro enim, quem poteſt ille homicida violatæ legis vindicem formidare? Non primò ſeipſum, nullum enim à ſeipſo ſupplicium pertimeſcit. Non alium hominem, qui crimen teſtetur, aut puniat: certus enim eſt, nullum mortalium ſceleris ſui conſcium fuiſſe: & tamen tacitus illum tremor, & ſolicitus pavor exagitat. Deum igitur ubique præſentem, Deum omnia etiam occulta inſpectantem trepidando metuit, & metuendo agnoſcit; ad

quem

Digitized by Google

quem nempe, ut auctorem naturæ pertinet, violatam naturæ legem in præſenti, aut futuro ſæculo vindicare.

Hinc igitur agnoſco, me in ipſo mentis meæ tribunali adeò vivum circumferre ſupremi Numinis teſtimonium, ut ſi debitam illi fidem & obſequium non exhibeam, non tantùm Deum Judicem, ſed etiam meam conſcientiam habere debeam contra me vindicem, teſtem, accuſatorem.

V. Secundò: Si transfero oculos à me ipſo in hunc *Orbem aſpectabilem*, occurrit imprimis, hæc in qua conſiſto, Terræ, & Maris ingens machina, in medio Aëre, nullo ſuſtentante, librata. Hinc aſcendo ad ampliſſimum globum Lunæ & Solis, qui conſtanti tot ſeculorum curſu orbem univerſum illuminat. Pergo hinc ulterius ad reliquas Stellas, multitudine innumerabiles, ſplendore eximias, miro & immutabili ordine in Firmamento collocatas. Conſidero denique ipſius Firmamenti amplitudinem immenſam, & motum præcipitem, tot tamen millibus annorum, abſque errore minimo, in ſuo curſu ac tramite perſiſtentem.

Horum ſingula ſi cum Aſtrologis penitius contemplemur, comperiemus magnitudinem Solis pluſquam centies & quadragies totius terræ globum ſuperare: imò alii ad millies ſeptingenties cum Tacquetio noſtro extendunt. Terræ autem totius ambitus prope ad viginti duo leucarum millia porrigitur. Stellas in firmamento nocte ſerenâ conſpicuas quis poterit numerando recenſere, quæ ad conſtellationes mille viginti duas reducuntur? Et tamen inter has, plures ſtellæ quæ dicuntur primæ magnitudinis, totam Terram pluſquam quadragies excedunt. Diſtantiam autem immenſam Stellarũ Fixarum à Terra inde conjicies, quod ipſe Sol, multò nobis vicinior, diſtet ultra quatuor milliones milliarium; Luna verò ultra ſeptuagies mille milliaria Belgica. Moventur autẽ aſtra firmamenti ſingula velocitate tam ſtupendâ, ut ſingulis horis multos leucarum milliones conficiant, cum & ipſe Sol in circuitu multò inferiori, non minus quam millionem leucarum in horas ſingulas decurrat. Quæ omnia ad ampliorem longè numerum extendi cenſet Ricciolus, & ex parte G. Heſius, aliique viri accuratiſſimi.

Nunc inquiro, à quo tandem poſſunt exiſtere, & ordinari hæc quæ recenſui univerſa? Non eo pertingit Hominis induſtria, quæ vel in unius familiæ gubernatione mirum quantum deſudat: nec opus eſt Angelicæ virtutis & intelligentiæ, anguſtis nempe ſpatiis, ac limitibus circumſcriptæ. Non igitur exiſtunt illa niſi à ſupremo, & perfectiſſimæ mentis Artifice, qui ſingula cum nondum eſſent, ex nihilo produxit, producta inter ſe aptiſſimo ordine diſpoſuit, & ſic diſpoſita in eodẽ tenore ad hunc uſque diem continet, ac conſervat. Non enim potuit ingens illa rerum machina per ſe, abſque ſupremæ cauſæ adminiculo, ex nihilo emergere, ut in §. 1. oſtendi; multòque minus abſque ejuſdem diſpoſitione ac conſilio in eam, quam deſcripſi, formam ordinemque fortuitò conſurgere. Ut ſi in vaſta ſolitudine occurreret palatium ampliſſimum, optimo ſingularum partium ordine conſtitutum, nemo eſt hominum, qui illicò non agnoſceret, talem fabricam non caſu fortuito, ſed ab Artifice mente & ratione prædito in talem ordinem formamque coaluiſſe.

Eodem modo ulterius inveſtigandum, quonam moderante dirigatur *Motus Solis* perpetuus in ſuo acceſſu, & receſſu, ad certos fines & uſus rerum ſublunarium, ut ver hyemi, veri æſtas, æſtati autumnus, ordine ac lege numquam aberrante ſuccedat? Non poſſunt ſanè hæc omnia ab alio principio promanare, quam à ſupremo, ac ſapientiſſimo rerum omnium Moderatore, cui curæ eſt tam vario ſolis motu, ac temporum alternatione, hominum genus, reſque cæteras ab interitu conſervare. Sol enim, cum ſit mentis & rationis expers, neque rerum ſublunarium exigentias intelligere, neque curſum ſuum certâ lege ad earum uſum, utilitatemque flectere, aut ordinare poteſt. Cernimus enim verò, nec Cymbam unam, utpote ratione carentem, abſque nauclero, nec Currum unicum abſque auriga, ad deſtinatum locum motu ſe proprio, conſilioque dirigere. Multò minus potuit tam varius, tam diuturnus ſolis, ſyderumque motus, ſine ſupremo moderatore, per ſex millia annorum, ad fines adeò admirandos cæco impetu inflecti, nullo conſilio dirigi, nullâ providentiâ gubernari. Inops ipſe ſit mentis qui hæc ſine mente perfectiſſima fieri poſſe arbitretur.

Qui ergo creaturas etiam rationis expertes ad fines ſuos tam accuratè dirigit, quomodo patietur hominem ratione præditum, ab ultimo ſuo fine, qui eſt ipſe Deus, impunè recedere, & ab ejus fide, & obedientia ſpontè aberrare?

VI. Quod ſi etiam in *Homine* (qui meritò *microcoſmus*, ſive, parvus mundus, dicitur) conſideres partium ſingularum ad ſe mutuo, ſuaſque operationes *Proportionem* & ſymmetriam admirandam; ſi etiam in ſingulis animalculis tot *Inſtinctus*, tam ſolerer inditos ad ſuam, ſuæque ſpeciei conſervationem; ſi in ipſis Arboribus, & plantis, imo in unico *Floſculo* advertas partium ſingularum ad ſuos fines ordinatiſſimam texturam; ſeminis ex quo paulatim formatur vim, & energiam; ſtipitis unde flos ſuperius conſurgit varios, & æquabiles plexus; ſi denique ſingularum particularum mirabilem, ſibique ſemper conſtantem ordinem & œconomiam penitiùs perſpicias, illico profectò exclamabis, Hic digitus Dei eſt, hic ſapientia ſublimiſſima, hic ſupremi Opificis artificium.

Idem illicò deprehendes ſi pergas ad Animantia ſingula, ac tantùm inquiras, quorſum præ aliis Ciconiæ, ac Grues collum, roſtrumque habeant longiſſimum? In promptu cauſa eſt, partium debita ad ſuos fines proportio. Quia cum animantia iſta præ cæteris pedes habeant oblongos, neceſſaria etiam fuit colli, roſtrique longitudo ſic proportionata, ut ad alimentum ſibi ex terra deſumendum extremum roſtri porrigere valerent: hac verò longitudine carent paſſeres, columbæ cæteræq; volucres quæ pedes habent breviores, adeòque roſtrum terræ vicinius.

Quorſum Animalia *terreſtria* equi, boves, leones, &c. quatuor pedibus ſuſtentantur, *volatilia* tantùm duobus fulciantur? Quia illa quadrupedia terræ inſiſtunt, gramine aluntur, & graviori conſtant corporis mole, quæ ad ſui ſuſtentationem quatuor pedes veluti totidẽ columnas requirit. *Volatilia* verò, cum maximè aërem incolant, muſcis pro alimento captandis alas potius, quàm tot pedes depoſcunt. *Piſcibus* denique non pedes, non pili, non plumæ, ſed ſquamæ denſæ, inſtar loricæ, aquarum frigori obſiſtentes, ac branchææ tenues aquam dividentes, corpuſque in ea librantes ſolertiſſimè attribuuntur.

Ac ne in ſingulis ad alia minutiora, qualis eſt unius oculi fabrica admiranda, latius excurram, de ſolo corpore humano cum Anatomicis pronuntiat eximius olim *Averroes*, adeò eminentem eſſe illius in particulis ſingu-

Digitized by Google

lis ſtructurâ ac ſymmetriam, ut non poſſit ab alio, quàm à ſupremo prorſus rerum omnium Artifice fabricari. Hoc artificium admirandum, in rebus creatis maximè obvium & aſpectabile, ſi quis attentè contempletur, ſcalam habet expeditiſſimam, quâ ad ſupremæ atque increatæ Sapientiæ non tantùm notitiam, ſed etiam ſummam illius admirationem, amoremque facilè conſcendat.

§. III.

Dico Tertiò: *Spiritus à corporeo ſenſu ſeparati, uti & Miracula vim naturæ exuperantia, ad divinæ Potentiæ notitiam, cultumque manifeſtè adducunt.*

VII. PRimò quidem, Extra creaturas in hoc mundo aſpectabiles, occurrunt etiam *Spiritus inviſibiles* à materia, ſenſuque ſeparati, ut ſunt Angeli, ac dæmones, qui in obſeſſis hominum corporibus ſeſe produnt per operationes admirandas, quæ à nullo hominum poſſunt exerceri. Nihil enim certius eſt, quàm dari artem Magicam, & occulta cum dæmonibus pacta & commercia, ex quibus cogimur admittere Spiritus corporis expertes, maximâ agilitate, intelligentiâ, ac potentiâ præditos, quâ producuntur effectus, qui omnem poteſtatē naturæ viſibilis longiſſimè tranſcendunt. Sicut ergo inficiari non poſſumus exiſtere hos Spiritus, qui ſub aſpectum non cadunt, à rebus corporeis ſeparatos; ita neceſſe eſt agnoſcere Spiritum aliquem ſupremum, ac potentiſſimum, qui occultâ virtute cætera omnia moderatur, quem Deum vocamus, etſi illum nec viſu, nec alio ſenſu percipiamus.

Secundò, ſupremi Numinis Majeſtatem nobis produnt, innumera omni ævo Miracula, quæ cum omnes naturæ vires excedant, à ſolo Deo ea provenire neceſſe eſt; qualia ſunt tot manifeſti favores ſinceris Dei cultoribus conceſſi; tot pœnæ ſacrilegis, ac perjuris repentè irrogatæ.

VIII. Quæro enim, A qua virtute aut poteſtate prodierunt ſupra vim naturæ tot Prodigia olim patrata, dum diviſis inſtar muri hinc & hinc Oceani fluctibus populus Iſraëliticus, duce Moyſe, profundum maris alveum ſicco veſtigio tranſmiſit: aut dum Joſue invocato Numinis auxilio, in medio æthere præcipitem ſolis curſum extemplo frænavit. Et ut propinquiora memorem, quo auctore Chriſtus coram multis teſtibus Lazarum è monumento, filium viduæ è feretro, & plures alios luce orbatos ad vitam repentè ſuſcitavit? Quâ vi, aut potentiâ plures alii Dei cultores, omni ævo ad noſtra uſque tempora, paria ſuperioribus prodigia orbi palam ſpectanda exhibuerunt. Potuerunt ſcilicet elementa, potuit vis occulta naturæ ad hujuſmodi miracula ſufficere, quæ omnem naturæ poteſtatem manifeſtè tranſcendunt. Diu ſanè multumque univerſæ Naturæ opem implorabis, antequam ea opitulante unius digiti vulnus momento obducas.

Sed ne tam potenti argumento ad præſtandum Numini fidem cultumque adigaris, hæc omnia ut hiſtorias falſas, aut oculorum ludibria, cum Machiavello, dicere non erubeſces. Verùm non advertis te pariter inſano auſu omnium hiſtoriarum fidem, & humanum commercium è mundo relegare? Geſta Regum, aut Cæſarum unde nobis niſi ex conſcriptis majorum monumentis recenſebis? At, ſi tecum inſanire velim, repudiabo univerſa. Proferes teſtes ac tabulas plurimorum Auctorum fide, ac teſtimonio ad poſteritatem tranſmiſſa. Dicam illico, falſas hiſtorias, fictas tabulas, omnia hominum aſtu & fraude odornata. Nulla ergo deinceps in tabulis, nulla in teſtibus, nulla in hominum dictis aut factis fides reſidebit. Quod aliud non eſt, quàm neceſſarium vitæ humanæ commercium, & omnem probandæ veritatis viam penitus intercludere. En quo devenit iſta hominum veſania, quæ dum tentat è mundo tollere fidem divinam; omnem pariter deſtruit fidem humanam.

§. IV.

Dico Quartò: *Ex prædictis apertè evincitur, quemlibet Dei agnitionem cultumque liberè averſantem, rectè inter homines fatuum, aut amentem reputari.*

IX. HOc ut demonſtrem, aſſumo principium à Philoſopho traditum *10. Ethicorum*, & ab omnibus ſummo conſenſu receptum: *Quod univerſis videtur, id verum eſſe debet.* Hoc enim principio ſublato, facile negabo, bonum eſſe vivere, malum mori; mel dicendum dulce, fel amarum. De hoc autem ſi dubitavero, fatuus illico appellabor, quia hoc & univerſis videtur, & natura ipſa loquitur, mel ſcilicet dulce, fel verò amarum eſſe: Nam ut veriſſimè Tullius, de quo omnium natura conſentit id verum eſſe neceſſe eſt. Nunc ulterius ſubſumo: Atqui univerſis mente ſanâ præditis ſemper videtur, ſemperque viſum eſt, dari in mundo aliquod Numen debitâ religione colendum. Conſtat enim ex omnium gentium hiſtoriis, etſi inventæ fuerint nationes, quæ vitam duxerint ſine domibus, ſine veſtibus, aliiſque hominum commodo ac naturæ conſentaneis; nuſquam tamen extare gentem, aut urbem, cui nullus ſit Deus, nulli ritus, nulla ſacrificia. Adeò ut inter regiones poſtremo ſæculo in novo quaſi orbe repertas, nulla ſine religione aliqua vixerit, quamvis in cæteris vix à belluis differre viderentur. Neque poteſt communis ille hominum ſenſus ac conſenſus ab alia cauſa enaſci, quam à quadam luce, ac communi dictamine ab Auctore naturæ omnibus impreſſo, ut illum tanquam primum originis ſuæ principiū ſibi quærendum ac colendum agnoſcerent. Quod autem à natura duce, & ingenita omnibus luce proficiſcitur; id abſq; dubitatione verum certumque à quovis ratione prædito judicari neceſſe eſt. Adeò ut ſi quis præfractè obluctetur, aliud exiſtimari nequeat, quam hominem illum læſo turbatoque cerebro, vim judicandi amiſiſſe, quâ ſolet verum à falſo diſcerni.

X. Atque hinc ulterius conficio, contra curam debitam inquirendæ Religionis, Ab auctoritate Libertinorum nullum poſſe prætendi argumentum, quos hic in delirantium numerum redigendos eſſe jam demonſtravi. Nulla ſanè fatuitas eſt ſine aliquo ſimilis cerebri patrono, neque tamen rebus communi orbis judicio receptis, quidquam derogare ſolent diſſona paucorum deliria. Communis certuſque eſt hominum ſenſus, vitam ſuam cuilibet æſtimandam; & tamen inventi ſunt aliqui, qui violentas manus ſibi intulerunt. Quid magis certum, quam nos aliquid certi cognoſcere? id tamen à Scepticis præfractè negatur. Veritas eſt, lumine naturæ nota, me non poſſe ſimul ſcribere, & non ſcribere, ſed & hoc à Parmenide pro falſo habetur. Nulla denique veritas adeò lucida eſt, ut ad eam proterva quorumdam ingenia non caligent: quod ſi ad obducendam veritati caliginem, illa paucorum cæcitas ſufficeret, jampridem omnis è mundo veritas exularet.

Hoc interea ex dictis liquet, in nullo rationis dictamine,

mine, communem orbis univerſi ſenſum magis convenire, quàm in admittendo aliquo Numine ac Religione, quam quiſque ex ſola naturæ luce ac magiſterio ſibi colendam eſſe decernit. Unde demum conficitur, nihil poſſe obtendi quo minus inter fatuos, aut emotæ mentis homines eſſe cenſeantur, qui contra veritatem adeò apertam paucos ſequuntur Libertinos, quos in hoc judicii impotes eſſe, & in media luce cæcutire, jam palam fecimus & pluribus infra confirmandum erit.

§. V.

Dico Quintò: *Ex argumentis hactenus allatis certò concluditur, ex neglectu Fidei, cultusque divini, ſequi pœnam ignis æterni.*

XI. PRimò, Quia communi orbis conſenſu ex his, & ſequentibus argumentis, Omnes non modò Chriſtiani, ſed etiam Judæi, Turcæ, ac pleræque Gentes Barbaræ omni ævo hanc indubitatam intulere ſententiam: *Qui negligit Deum in hac vita dignè colere, in altera vita condignè punietur.* Sicut ergo violatæ fidelitatis erga Regiam Majeſtatem condigna pœna eſt, ferri, aut flammæ tortura, definito tempore duratura, ita neglectus fidei debitæ Regi æterno, condignum ſupplicium eſt cruciatus ignis æterni. Quia Dei infiniti Majeſtas & excellentia, cujuſlibet Principis dignitatem infinitis gradibus antecellit.

Hoc cum ita ſit, quo modo potero ego ad hanc totius Univerſi vocem obſurdeſcere, aut in hoc præ omnibus vitæ negotiis curam & cogitationem non intendere, ut divinæ Majeſtati debitam fidem, cultumque perſolvam. Si enim in periculis vitæ præſentis brevi finiendæ, omni ſtudio remedia quæruntur tutiſſima, quanto magis id agendum eſt in præcavenda jactura vitæ æternæ, & vitandis pœnis perpetuò duraturis.

Secundò. Præter hanc totius naturæ vocem, Deus ipſe per voces Prophetarum hanc doctrinam omni ævo hominibus propalavit, & noviſſimè locutus eſt nobis in *Chriſto* Filio ſuo, qui in teſtimonium *Hujus veritatis* à ſe revelatæ, in publica orbis luce, cæcis à nativitate viſum, claudis inceſſum, mortuis plurimis vitam momento reſtituit. Qui in dæmones, in elementa, in morbos omnes, ſolà voce, aut nutu, abſolutiſſimum exercuit imperium. In cujus morte ſupra omnem naturæ ordinem, orbis univerſus denſa tenebrarum caligine obductus eſt, & tota terræ machina horrendo tremore concuſſa, petris ſciſſis, & mortuorum ſepulchris divinâ virtute reſeratis. Qui denique poſt mortem redivivus, pluribus palam ſpectandus & palpandus apparuit: ac demum divinâ luce refulgens, coram multis teſtibus, in cœlum propriâ virtute conſcendit.

Quæ omnia, pariter cum ſua doctrina probatiſſimis *divinarum Scripturarum* monumentis, & innumeris per Evangelii præcones *Miraculis* confirmatâ, adeo omnibus manifeſta reliquit, ut maxima pars orbis, non vi aut armis, ſed apertâ veritatis luce adacta, ejus doctrinam quantumvis arduam accipere, & ſuo ſanguine conſignare non dubitaverit. Doctrinæ autem à Chriſto traditæ *Primum Principium* hoc eſt, Deum debitâ fide, & cultu agnoſcere recuſantibus, paratum eſſe poſt hanc vitam ſupplicium ignis æterni. Sic enim loquitur Chriſtus *Matthæi 25, v. 51.* Ite maledicti in ignem æternum, & *v. 46.* Ibunt hi in ſupplicium æternum, juſti autem in vitam æternam.

XII. Dura, inquies, hæc ſententia eſt. At omnium ſententia eſt. Nulla Eccleſia, nulla inter Chriſtianos Secta unquam dubitavit, ſine vera fide impoſſibile eſſe Deo placere, aut ignis æterni pœnas evadere, ſi quis eam ritè propoſitam ſuâ culpâ admittere recuſet.

Nunc igitur animum collige, & apud teipſum expende, Quantum hactenus curæ adhibueris in deligenda illa Fide ac Religione, in qua poſſis Deo placere, & ignis æterni tormenta effugere. Quis viator ſine ullo examine ingreditur quamlibet viam primò occurrentem, niſi ſponte velit in errorem, & interitum incidere? Non ideò via ad ſalutem recta eſt, quia lata, quia jucunda, cum ipſa veritas moneat *Matth. 7. v. 14.* Anguſta eſt via, quæ ducit ad vitam, & pauci ſunt, qui inveniunt eam. Quia nempe viam veræ fidei pauci ſeriò inveſtigant, ſed illam ingrediuntur, ad quam vel commodum vitæ, vel lucrum, vel officium, vel amicorum exemplum invitat. Et tamen in altera vita, nec officium, nec lucrum, nec amici ulli, ſed Fides vera & ſincera poterit te ab ignis æterni pœna præſervare.

Interroga igitur te ipſum iis verbis quibus à Chriſto interrogaris *Matth. 17. v. 26.* Quid prodeſt homini ſi univerſum mundum lucretur, animæ verò ſuæ detrimentum patiatur? Cras fortè ſtabis ante tribunal ſupremi Judicis, Fidei tuæ rationem redditurus, ubi in momento accipies extremam ſententiam, unde pendet tota Æternitas. Adhibe ergo nunc in inquirenda veritatis via illam curam ac ſtudium, quòd ſeriò à te adhibitum non fuiſſe, ſerò lugebis: in hoc enim puncto, ad vitæ finem ultrò errare, aliud non eſt quam æternum perire.

ARTICULUS II.

Enervantur varia Argumenta & effugia contra hæc à Libertinis opponenda.

I. REſpondebunt pro ſua, ſuorumque errorum defenſione, Atheorum more, horum temporum Libertini: *Hominem* ex jure & dignitate naturæ ſuæ in res ſublunares liberum dominatum, uſumque obtinere. Durum proinde videri, à ſuperiori aliquo Numine, nullo cogente, tot legum divinarum vincula ſubire, quæ naturali hominis libertati ac felicitati in creaturarum uſu maximè præjudicant: ideòque nolle ſe ex doctrina ſibi incerta, de libertatis ſuæ certa poſſeſſione deturbari.

Sed ut tuo etiam, Libertine, commodo conſulamus, abs te quæro: An non tibi multò durius videatur eam de Deo, ejuſque legibus doctrinam abjicere, quæ ſi vera ſit, abſque ullo in futurum remedio, tibi allatura eſt calamitatem perpetuò duraturam; ſi verò falſa, nihil eam profitenti in hac, aut altera vita nocitura eſt? ſi enim nullum exiſtat Numen, nullus quoque erit hominum qui poſt hanc vitam, tuum tibi in colendo Numine errorem exprobrabit: illo autem exiſtente, unà cum ſpreti Numinis ultione, conſurget adverſum te tota hominum multitudo, quæ ab orbe condito Deum ritè coluit, tuæque veſaniæ, quod à communi orbis ſenſu ultrò aberraveris, meritiſſimo jure inſultabit. Securum igitur te reddit Numinis veneratio à graviſſima pœna Atheis perpetuò formidanda, atque inſuper ſpem parit ingentis præmii ſinceris Dei cultoribus, communi orbis judicio, in perpetuum deſtinati. Et quamvis (quod fieri nequit) tuum de exiſtentia Numinis judicium cum communi orbis conſenſu falleretur, per hoc præſentis vitæ conditionem nihilo reddet deteriorem. Amens ergo ſis ſi doctrinam omnibus ad-

eò compertam amplecti recuſes, quæ te pœnæ ſecurum, ac perpetuò fælicem reddere poteſt, miſerum non poteſt.

II. At, inquies, quo modo in totius vitæ decurſu poſſum eſſe non miſerrimus, ſi in omni actione vindicem ſupremi Numinis manum mihi perpetuò imminentem agnoſcam, à quo dum in libero rerum creatarum uſu, aut abuſu futura ſupplicia pertimeſco, ſtatum præſentis vitæ ego mihi fabrico quovis gehennæ periculo deteriorem?

Pones facile hanc miſeriæ formidinem, quam præſentium illecebrarum ſpectra injiciunt, ſi haud minorem eſſe hominis Chriſtiani quam Athei, etiam in præſenti vita, fælicitatem, mecum æquâ lance expendas. Vita hominis Athei, ſive Libertini divinum cultum aſpernantis, perpetuam patitur cum vera ratione luctam ac diſſidium, dum advertit ſe, in repudiando Numinis obſequio, à communi orbis ſenſu diſſidêre. Nullum habet in Dei providentia ſolatium aut aſylum, ad cujus præſidium in adverſis confugiat: nullum illi intercedit cum veris Dei cultoribus Religionis vinculum aut commercium? omnium in hac vita odium & opprobrium incurrit: ac poſt mortem nullam alterius vitæ fælicitatem expectat. His autem ſolatiis ac gaudiis homo Chriſtianus in præſenti vita jucundè perfruitur, iiſque intra conſcientiæ ſinum ſuaviſſimè oblectatur.

Liberum verò rerum creatarum uſum ſi ſpectes, hic quoque uſus in homine Chriſtiano, quantum neceſſe eſt ad benè beatèque vivendum, nulla ex parte deſideratur. Præſtò illi abundè ſunt oblectationes innumeræ divinâ lege conceſſæ, quæ tantò ſuavius ac ſecurius mentem explent, quantò magis defæcatæ ſunt à belluinis cupiditatum illecebris, à quibus ipſa natura, & ratio abhorret. Non arcet illum ſua in Deum Religio à communibus fortunæ donis, à publicis in republica in honoribus, ab opibus legitimè acquirendis, à clari nominis fama ad poſteritatem tranſmittenda, in nulla denique parte fælicitatis humanæ Chriſtianus Atheo aut Libertino concedit: in hoc ſemper diſpares, quòd homo Libertinus habeat plurimùm quod poſt hanc vitam timeat, nihil omnino quod ſperare poſſit.

III. Si fortè dicas, Onus tibi maximum, & quavis Ætnâ gravius apparere; captivum tradere intellectũ ad obſequiũ fidei, in rebus captu difficillimis, quæ omnem intelligentiæ tuæ lucem effugiunt: ut eſt Deus unus & trinus; Animæ imortalitas, & alia non minus ardua fidei myſteria. At quid ſi ego palam fecero, dum onus hoc amoliris, & te nihil abſq; ſenſuum experimento credere profiteris, aſſumpſiſſe te onus credendi myſteria multo magis abſtruſa, & ab omni ſenſu & ratione remota, quam quæ tibi per Atheiſmum excuſſiſſe videris?

Age imprimis? Homo Chriſtianus credit exiſtere Deum, qui ſub ejus ſenſum aut aſpectum non cadit; Atheus verò, ut Dei demonſtrationem enervet, admittit ſeriem cauſarum infinitam, aut occultas atomos, ex quarum fortuito concurſu omnia coaleſcant: hanc autem ſeriem infinitam, has atomos occultas, hunc concurſum tam affabrè, & tamen fortuitò omnia formantem, nec illi viſus, nec ſenſus, nec ratio ulla unquam ſpectandum exhibuit.

Secundò, Chriſtianæ fidei profeſſor Animam hominis, quam nunquam ſpectavit, immortalem agnoſcit: Atheus animam poſt mortem in nihilum abire profitetur, quam tamen nunquam ſuis oculis in nihilum evaneſcere conſpexit. Chriſtianus aſſerit omnia in hoc orbe ſupremâ Dei ſapientiâ diſponi: Atheus è contra ſuſtinet res univerſas à ſolo Fato gubernari; neque tamen arbitror ipſum ullo hactenus ſenſu Fatum magis, quàm Deum percepiſſe. An non adverris, Libertine, quàm recondita, & ab omni ſenſu aliena dogmata cum Atheo admittas, qui tamen profitetur, ſe nihil agnoſcere velle, niſi quod aperto ſenſuum teſtimonio comprobatur. Quod ſi in his figmentis tam abſtruſis, non dubitat captivum tradere intellectum, quid illum in admittenda Numinis exiſtentia remoratur? Quam ratio demonſtrat, quam Doctorum auctoritas probat, quàm Gentium pænè omnium conſenſus apertè teſtatur.

IV. Nunc tandem, ut te propius conveniam quæro; An hanc doctrinam pro tua agnoſcas; *Veritas* omnem vitæ humanæ ordinem, juſtitiam, honeſtatem pervertit: *Falſitas* optimum in mundo ordinem, juſtitiam, honeſtatem inducit. Haud dubito, maleſanum hoc doctrinæ monſtrum confeſtim averſaberis. Efficiam tamen paucis ut hoc naturæ immane monſtrum, mentis Deum averſantis fætum eſſe agnoſcas. Si enim verum eſt hoc quod ſupponit Atheus, Non eſt Deus, non eſt Providentia, non eſt Religio quæ ulla hominum flagitia prohibeat aut puniat; liberum erit ſine ſcelere etiam innocentem trucidare, aliena bona rapere, alterius thorum violare, per nocturna furta aut incendia quaſcumque domos & urbes devaſtare, quidquid furor, quidquid libido ſuggeſſerit, abſque ullo crimine aut Numinis metu patrabitur. Sublato enim Deo tollitur lex divina, ſublatâ autem lege, omne flagitium legi contrarium, & conſtituta flagitio pœna penitus evaneſcit. Quinimò ſi Numen è mundo tollas, jam blaſphemia, perjurium, impietas, virtus erit maxima, ac laude digniſſima? utpote conformis primæ Atheorum veritati, qui divinum Numen nihil niſi commentum aliquod vanum, ac chimæricum arbitrantur.

V. Ex adverſo, quidquid in rerum natura honeſtum, quidquid rectè ordinatum conſpicimus, ſi Atheo credis, Falſitatis beneficio acceptum referamus oportet. Supponit enim Atheus dogma eſſe falſiſſimum, *Deus exiſtit*. Et tamen ex Dei exiſtentia ab hominibus credita profluunt actiones honeſtiſſimæ, ut fides in verbis, fidelitas in pactis, amor juſtitiæ, obedientia legum, denique odium omnis flagitii, quod agnoſcunt homines à Deo juſto judice ſeverè puniendum; uti credunt ab eodem amorem æquitatis, & omnis actionis honeſtæ æterno præmio remunerandum.

Quid autem magis diſtortum fingi aut cogitari poteſt, quàm rectiſſimam bene agendi normam ex errore falſiſſimo enaſci, primam omnis æquitatis regulam, iniquiſſimo ficti Numinis cultu contineri: denique optimum in rebus humanis ordinem, peſſimo totius naturæ monſtro deberi? An non apertè vides, quo pacto ex univerſo cerebri tui judicio, totius univerſi ordo evertatur.

Neque dicas, ſepoſitâ cognitione, ac lege divinâ, ipſi Naturæ humanæ innatum eſſe hunc æqui, rectique amorem, ut ſponte ſua actiones cum flagitio conjunctas averſetur, eamque eſſe legem quandam non aliunde acceptam, ſed ipſi naturæ per ſe impreſſam.

Nam ego ex adverſo demonſtro, illam rectè agendi legem non poſſe naturæ ineſſe, niſi eam aliunde ex perfectiori principio inditam fuiſſe agnoſcas. Memineris enim te, qui Deum naturæ conditorem inficiaris,

Animam

Digitized by Google

Animam quoque homini incorpoream atque immortalem negare: teque totam hominis machinam, & quidquid in ea continetur ex fortuitò quarundam atomorum concurſu fabricare.

VI. Quæro igitur nunc, quo pacto ex fortuita illa corpuſculorum congerie, quibus ex natura ſua nihil rationis inditum eſt, provenire poſſint illa perfectiſſimæ rationis principia, quæ etiam quandoque reluctante naturâ ſingulos homines docent: *Suum cuiq; tribuendum: Parentes honorandos: Alteri non faciendum quod tibi nolles fieri, &c.* Ea enim vis inſita non eſt corporibus ex ſe ſtupidis & ratione carentibus, ut in unam molem conflata, talia conferant rationis lumina, quibus ipſa penitus deſtituuntur. Certiſſimum namque totius naturæ axioma eſt, Nullam cauſam poſſe producere effectum ſeipſâ perfectiorem. Quomodo ergo ſuprema illa rationis principia, & nulli errori obnoxia, poterunt provenire à ſola ſymmetria, motuque corporum elementarium, quibus nihil magis proprium ac congenitum eſt, quam caſus, error, & ignorantia? Sicut igitur à Magiſtro inanis cerebri, ac nullis artibus imbuto, nemo ſcientiam hauſerit indubitatam, & omnis erroris expertem, ita neceſſarium erit deficere ac vacillare prima illa rationis principia, quæ pro certiſſimis habentur, niſi à ſuprema ac perfectiſſima quadam intelligentia deriventur, qualem extra hanc quam cernimus corporum congeriem inquitas neceſſe eſt.

Atque hinc ut arbitror ſatis manifeſtè deprehendis, ipſam naturæ vim, in qua effugium quærebas, te ad ſupremum ac perfectiſſimæ intelligentiæ Numen ſua ſponte adducere, dum invictè demonſtrat, hæc ipſa rationis principia, quæ naturæ attribuis, non poſſe homini inexiſtere, niſi Deum, qui illa Animæ incorporeæ impreſſit, ut primum primæ veritatis fontem & auctorem agnoſcas.

ANIMÆ IMMORTALITAS.

Ex demonſtrata Dei exiſtentia, & ratione naturali deducitur.

VII. Probatur primò, ex divina auctoritate & veracitate, quæ falli aut fallere non poteſt, in Scripturis ſacris à ſe dictatis animæ noſtræ immortalitatem diſertè declarante. Patet *Matthei 10.* Nolite timere eos qui occidunt corpus, animam autem non poſſunt occidere: Ubi verba illimitata, *non poſſunt occidere,* ſatis etiam declarant animam ex natura ſua, non ex ſolo Dei decreto abſolute eſſe immortalē. Patet idem *Matth. 25.* Ibunt hi in ſupplicium æternum, juſti autem in vitam æternam. Idem denique Eccleſia univerſa, Verbi divini interpres à Deo conſtituta, declarat in Concilio *Lateranenſi III. Seſſ. 8.* his verbis. Cum diebus noſtris nonnulli auſi ſint dicere de natura animæ rationalis, quod mortalis ſit; ſacro approbante Concilio, damnamus & reprobamus omnes aſſerentes, animam intellectivam eſſe mortalem, &c. cum illa non ſolùm verè & eſſentialiter humani corporis forma exiſtat, verum & immortalis &c.

Probatur ſecundò, ex Juſtitia Dei perfectiſſima ac ſapientiſſima, quæ proinde plectere debet improbos, & remunerari probos. Atqui id ſæpè non facit in hac vita, in qua cernimus improbos affluere delitiis, probos verò miſeriis multis affligi. Ergo id præſtare debet poſt decurſum hujus vitæ mortalis. Unde etiam ſequitur poſt illam debere animam ad minimum pro aliqua temporis duratione ſupereſſe. Si autem poſt ſeparationem à corpore permaneat aliquo tempore ſuperſtes, nulla eſt cauſa cur unquam poſtea intereat; cum ex natura ſua nullum habeat contrarium à quo deſtruatur, neque per ſe ſit naturæ fluxæ, nec aliud aſſignetur quod exigat eam in nihilū reduci. Quin è contra experimur animæ humanæ à natura inſitum eſſe appetitum quendam innatum ad quietem & beatitudinem perfectam, adeòque perpetuam: hic autem appetitus fruſtraneus & chimæricus foret, cum nulla beatitudo poſſit eſſe perfecta niſi ſit cum perpetuitate conjuncta. Hoc argumento uſum fuiſſe S. Petrum adverſus Simonem Magum, ad evincendam animæ immortalitatem, aſtruit *D. Clemens lib. 3. Recognitionum.*

VIII. Probatur tertiò, ratione naturali. Ex eo quod Anima noſtra naturam habeat ſpiritualem, ſive incorpoream, quæ proinde ex ſe nulli eſt obnoxia corruptioni. Incorpoream autem eſſe Animæ noſtræ ſubſtantiam, convincunt 1. *Cogitationes humanæ,* quæ ſunt operationes animæ, & talis naturæ, ut nequeant illæ per ſe à potentia corporea exerceri. Verſantur enim cogitationes noſtræ circa res abſentes, imò nullo modo exiſtentes, circa rationes univerſales, & abſtractiones mathematicas quæ ſub ſenſum non cadunt, circa res merè ſpirituales, circa ſpatia imaginaria, circa mundos alios poſſibiles, circa chimæras, circa infinitum, circa Angelos prorſus incorporeos, & circa ipſum Deum.

Atqui corpus tantum poteſt verſari circa id quod exiſtit, & ipſi præſens eſt, uti patet in vi magnetica quantumvis admiranda, & quavis alia vi corporea, quæ non agit niſi in certa ſpatii determinatione. Sicut & in ſingulis ſenſibus corporeis, manus tantum poteſt tangere, oculus videre, guſtus, odoratus, & auditus tantùm percipere id quod actu exiſtit, imò quod ſic eſt præſens ut ſenſum afficiat.

Ergo Anima noſtra, quæ eſt principium effectivum talium Cogitationum & operationum, non poteſt eſſe corporea, ſed purè Spiritualis, & ex natura ſua incorruptibilis, juxta axioma commune Philoſophorum, *modus operandi ſequitur modum eſſendi*; ſed modus operandi eſt incorporeus, uti probatum eſt, ergo & modus eſſendi.

Probatur quartò, & validiſſimè ex hominis *Libertate:* quia indifferentia quâ Anima ſe determinat modò ad hoc, modò ad illud cogitandum, volendum, vel nolendum, item ex deliberatione prævià modò ad hoc, modò ad illud decernendum, concludendum, &c. non poteſt eſſe actus corporeus, qui ſemper eſt ad unum determinatus, neque verſatur circa conſequentias, divinationes, abſtractiones, & multò minùs circa ea quæ ſunt æterna, aut ſupernaturalia. Hinc etiam ipſe *Plotinus* antiquiſſimum Scholæ Platonicæ lumen *Enneade 2. cap. 4.* animam eſſe incorpoream ac immortalem neceſſariò concludit.

Idem convincit *Imperium abſolutiſſimum* quod anima, cum vult, in corpus, ac potentias illius corporeas exercet: uti dum contra naturalem appetentiam corporis, compeſcit illius oblectationes, frænat guſtum, domat libidinem, mortem etiam naturæ corporeæ terribiliſſimam pro Deo, ac virtute ultrò appetit. Quod ſane vim maximam contra, & ultra omnem corpoream evincere, agnoſcit ipſe *Boetius,* & alii inter ethnicos Philoſophos naturæ exploratores accuratiſſimi. Idque in ſimili manifeſtè elucidatur: Quando contra decurrentis aquæ torrentem navis propellitur, ſine dubitatione

Digitized by Google

bitatione concludimus non vi aquæ defluentis, & navigio reſiſtentis, illius motum in partem adverſam ulterius impelli, ſed alia quadam validiori, ſive remorum, ſive ventorum &c. Quod in actibus illis humanis contra obluctantem corporis ſenſum & appetentiam clarè eluceſcit: ab alio ſcilicet principio incorporeo actus illos promanare. Hinc ipſe qui divinus dicitur *Plato in Phædone* Animam humanam primo rectori, ſive Deo, propiorem ait, quia regit, rectorique primo aſſimilatur.

IX. Sed ne ad demonſtrandam hanc animæ immortalitatem, hic preſſius deductam, latiori ſtylo cogar excurrere, *Ciceronem* Oratorum principem, ex ipſo naturæ lumine, & priſcorum ſæculorum Philoſophis, multa paucis complectentem hic breviter ſubjicio, *libro de Senectute circa finem*, Sic, inquit, mihi perſuaſi, ſic ſentio, cum tanta celeritas ſit animarum, tanta memoria præteritorum, futurorumque prudentia, tot artes, tot ſcientiæ, tot inventa, non poſſe eam naturam quæ res eas contineat, eſſe *mortalem*: cumque ſemper agitetur animus, nec principium motus habeat, quia ſe ipſe movet, nec finem quidem habiturum eſſe motus, qui nunquam ſe ipſe ſit relicturus: & cum ſimplex animi ſit natura, neque habeat in ſe quidquam admixtum diſpar ſui, atque diſſimile, non poſſe eum dividi; quod ſi non poſſit, non poſſe interire.

Horum ſingula multo evadent clariora, ſi latius expendas *Intellectus* humani *Inventiones* admirandas nulli naturæ corporeæ communes, nulliſque pænè limitibus circumſcriptas, circa tot vocum, & idiomatum diſſimillimorum inſtitutiones, tot ſcripturarum ſpecies, tot picturarum delineationes ſubtiliſſimas, tot muſicæ organa, vocumq; inflexiones ordinatiſſimas, tot artium, totque ſcientiarū ſublimiſſimarum acquiſitiones, in aſtrologia, arithmetica, optica, geometria, aliaque tam multiplici rerum tàm humanarum, quàm divinarum notitia: quæ omnia intellectus humani capacitatem arguunt quodammodò illimitatam.

Et quidem quod concernit ſolam hominis *Memoriam*, de *Mitridate* Rege Ponti ac Bithuniæ tradit *Plinius lib. 7. cap. 14.* illum linguarum viginti duarum adeò fuiſſe peritum, ut cum totidem Nationibus loqui, ac negotia quævis tractare potuerit.

Charmides Græcus memoriæ ſtatim affixos habebat libros omnes quos legendo pervolvebat, uti tradit *Gellius lib. 17. cap. 17.*

De *Seneca* conſtat, quod duo millia nominum conſequenter recitaverit eo ordine quo ipſi recitata fuerunt. Hoc ipſe de ſeipſo teſtatur in *Declamationum lib. 1.*

De quodam adoleſcente Paduæ à ſe cognito & viſo tradit *Marcus Antonius Muretus*, adeò admirandæ fuiſſe memoriæ, ut triginta & ſex millia nominum eodem tempore & decurſu recitare potuerit, quæ ipſi antea prædicta, aut prælecta fuerunt. Ita teſtatur ipſe *Muretus lectionum variarum lib. 3.*

Cyrus Rex Perſarum, cujus exercitus conſtabat ſexcentis millibus hominum, noverat ſingulos milites proprio nomine ac cognomine compellare. Ita *Plinius ſupra lib. 7. cap. 14.*

Lucius Scipio tantæ fuit memoriæ, ut ſingulos cives Romanos, qui prope innumeri fuerunt, proprio nomine conſalutare potuerit: uti teſtatur idem *Plinius de viris illuſtribus.*

X. Hinc non immeritò perſpexit Doctor perſpicaciſſimus *S. Auguſtinus*, Memoriam hominis eſſe inſtar Abyſſi quæ nullo limite, nullo fine terminatur.

Nec minus eadem illimitata facultas animæ noſtræ perſpicitur in illius intellectu, ac *Voluntate*. Hæc enim ita fertur in bona alia atq; alia non tantum ſenſibus objecta, ſed etiam in ſupernaturalia, ac divina, ut nunquā in bonis corporeis ſuum finem, aut quietem perfectam obtineat; unde facilè intelligitur Animam noſtram omnem naturam corpoream longiſſimè tranſcendere: ac proinde innatum illius appetitum ac voluntatem non niſi bono æterno ac infinito tanquam ſuo fine ultimo expleri. Idque omni ævo ab orbe condito non tantum Doctores, ac populi fidei lumine illuſtrati, ſed etiam ſummi Gentilium Philoſophi, *Plato*, *Ariſtoteles*, *Socrates*, aliique, ex ipſa naturæ luce agnoverunt.

ARTICULUS III.

Ex admiſſa Dei exiſtentia, facili methodo demonſtratur progreſſus ad divina Attributa, & ex his ad reliqua Myſteria fidei, ejuſque Analyſim.

Uti ex commonſtratis ſcientiarum principiis, concluſiones quædam obſcuriores facilè eluceſcunt, ita ex demonſtrata ſupremi Numinis exiſtentia, mirum quanta menti humanæ lux oboriatur, ut per ſolida rationis principia ad reliqua fidei myſteria, facili compendio, gradum promoveat, ac tandem ſolidiſſimam fidei noſtræ Analyſim perveniat.

§. I.

I. Dico igitur primò: Ex eo quod *Exiſtat Deus* rerum omnium prima cauſa & origo, neceſſariò ſequitur illum eſſe, *Ens à ſe*, hoc eſt, à nulla cauſa dependens, ſed vi naturæ ſuæ in ſe ab æterno ſubſiſtens. Quia apertè implicat illum eſſe rerum omnium primam cauſam, & ſimul exiſtere aliquam cauſam naturâ priorem à qua ipſe dependeat, ſic enim eſſet cauſa prima, & non prima.

Dico ſecundò: Ex eo quod Deus in exiſtendo à nulla cauſa productiva dependeat, ſequitur eſſe, Ens in ſua eſſentia *Summè perfectum*. Quia limites perfectionis in re quavis oriuntur à voluntate, aut naturali diſpoſitione cauſæ, quæ non poteſt communicare effectui perfectionem ampliorem, quàm ipſa in ſe contineat. Cum ergo Deus à nulla cauſa habeat quod exiſtat, nihil omninò eſt, quod ipſi perfectionis ſuæ limites circumſcribat; ac proinde ultra omnem quæ mente concipi poteſt entis creati ſpeciem ac perfectionem ſine fine protuberat. Præſertim cum ipſe Deus manifeſtè revelaverit hanc ſibi perfectionem ineſſe; nihil autem enti à ſe, & nullius egenti, prodeſſe poteſt mendacium.

Dico tertiò: Ex hac *Naturæ divinæ Perfectione illimitata*, ac nullis terminis definita conficitur, alia quoque ejus *Attributa* debere eſſe ſine fide perfecta, ut ſapientiam, potentiam, juſtitiam &c. Quia hæ proprietates debent adæquari naturæ à qua eas emanare concipimus, quæ cum fine careat, non poteſt proprietates ex ſe profluentes ullo fine coarctare. Secundò, cum hæc Dei attributa non ſint res aliqua ipſius naturæ ſuperaddita, ſed ipſa Dei eſſentia cum ordine ad varias quas producere poteſt operationes à nobis conſiderata non poſſunt ſingula attributa minus continere perfectionis, quàm ipſa Dei eſſentia, cum qua attributa illa re-

ipſâ

Digitized by Google

ipsâ in unam, ac penitus indiviſam entitatem coaleſcunt.

II. Dico quartò, Ex attributis Dei omni ex parte illimitatis & infinitis apertè concludimus, illum eſſe *Omnis boni & perfectionis* primævum fontem & oceanum, in quo bonitas univerſa quam in creaturis cognoſcimus & amamus, infinitis gradibus eminentiùs, atque excellentiùs continetur.

Hinc in Deo neceſſariò agnoſcimus ac veneramur *Summam Sapientiam*, per quam in ejus mente ab æterno in æternum immenſa cum claritate relucent, non tantum omnes creaturæ quovis tempore exiſtentes, ſed etiam aliæ rerum ſpecies ſine fine perfectiores, quas ſolo voluntatis nutu creare poteſt. Nulla eſt veritas tam recondita, nulla in mente humana cogitatio aut machinatio tàm abſtruſa, quæ poſſit omnia perſcrutantem Dei cognitionem momento latere.

Huic Sapientiæ, ut perfectiſſima ſit, reſpondet divina *Omnipotentia*, per quam in quantavis multitudine ac perfectione producere poteſt quidquid veri entis extra Deum mens humana aut angelica concipere queat. Ex hac Dei potentia tanquam primævo fonte profluit omnis vigor & virtus agendi in cauſis creatis. Quidquid ingenitæ virtutis miramur in aſtris, in terra, in mari, in metallis, plantis, animalibus, tenuis quædam participatio eſt illius potentiæ, quam Deus in ſe nullis limitibus terminatam complectitur. Hæc eſt poteſtas illa ſuprema, quæ in homines impios perpetuò armata, illis gehennæ pœnas nunquam terminandas infligit; hæc eadem eſt, ad cujus præſidium quiſquis cum fiducia recurrit, nihil habet unde in præſenti, aut futura vita, omnes hominum, dæmonumque inſidias pertimeſcat.

III. Hanc omnipotentiam comitatur theſaurus *Bonitatis*, in omni genere entis infinitus, ſic ut nunquam deſit copia inexhauſta cœleſtium donorum, quæ poſſit ac velit in omnes, ſuos præſertim cultores, largâ manu perpetuò diſpenſare. Quidquid cogitatur in creaturis amabile, inanis eſt larva, aut deformis umbra, ſi cum puriſſimo bonorum omnium fonte, & liquidiſſima ejus voluptate conferatur. Ex hoc ampliſſimo divinæ bonitatis theſauro proveniunt omnia illa naturæ, & gratiæ dona, quibus Homo ad beatum finem adjuvatur. Hac bonitate ſibi innatâ adactus, creavit Deus ad hominis uſum ingentes cœlorum orbes, eoſque variâ aſtrorum luce ad ſtuporem adornavit. Totius terræ, oceanique commoda, ac divitias, ſuſtentandæ hominum vitæ deſtinavit. Quos non tantum ad neceſſitatem, ſed etiam uſque ad delicias adamavit, dum tantâ volucrum, piſcium, fructuum, florum, metallorum, gemmarum, omniumque rerum varietate totum hunc orbem hominis causâ locupletavit. Ac demum in tot amoris irritamentis hoc unum ſibi ab æterno propoſitum habuit, hominem ad ſui agnitionem, cultumque adducere, eumque ſuo in cœlis complexu in perpetuum beare.

§. II.

His ita conſtitutis, Dico ulterius quintò, ut ſapientia Dei perfectiſſima hominem ad hunc ultimum, beatiſſimumq; finem per congrua media dirigeret, neceſſe fuit Deum cum hominibus *Commercium* habere, & locutione quadam externâ aliqua mentis ſuæ conſilia illis communicare. Fruſtra enim foret hominem condere rationis lumine donatum, niſi eo fine ut conditori ſuo cultum idoneum perſolveret. Ut verò noverit homo quem à ſe cultum conditor depoſcat, cum nequeat per ſe divinæ mentis arcana intueri, neceſſe erat per medium aliquod ſenſibile Deum hominibus loqui, & mentis ſuæ conſilia manifeſtare. Ne verò hoc commerciũ errori obnoxium foret, neceſſariũ inſuper erat, divinæ locutioni ſigna quædam Deo propria adjungi, ex quibus ſecurè ac prudenter colligi poſſit, illam à ſolo Deo provenire.

Hunc cum hominibus loquendi modum inſtituit Deus ab initio per oracula Moyſis, aliorumque *Prophetarum*, quæ cœleſtibus prodigiis, ac ſignis tam admirandis illuſtravit, ut non potuerint homines prudenter dubitare, quin doctrina iis oraculis expreſſa, à Deo inſpirata fuerit.

Secundò, Mentem ſuam, Legemque propalavit per monumenta *Scripturarum*, quas ipſe Scriptoribus ſacris dictavit tanquam publica inſtrumenta, in quibus voluit conſilia ſua ac decreta hominibus conſignata remanere.

Tertiò, in progreſſu ſæculorum, Fidem ſuam doctrinamque manifeſtavit per *Chriſtum*, ejuſque *Eccleſiam*, quam non tantum ipſius Chriſti miraculis, ſed etiam deinceps omni ævo tot teſtimoniis, ac prodigiis ſuam eſſe comprobavit, ut in ea Deum ſibi loquentem totus pæne orbis agnoſcere non dubitaverit.

§. III.

Dico ſextò, His fundamentis hactenus ſtabilitis innititur tota Fidei divinæ veritas certa & inconcuſſa. Præſtat enim fidei noſtræ certitudinem falli neſciam revelatio divina, quâ Deus hominibus mentis ſuæ ſenſa manifeſtat. Nititur autem ipſa revelatio Dei revelantis Sapientiæ infinitæ, quæ non poteſt falli, cum nullius rei veritas eam poſſit latere, ac ſimul Bonitati voluntatis divinæ, quæ neminem poteſt fallere, & ultrò in errorem inducere: hoc enim ſummam Dei bonitatem dedecêre facile agnoſcimus, quod ab homine probo ſine crimine fieri non poteſt. Ad hæc igitur firmiſſima principia, omnia fidei noſtræ myſteria reducuntur, ex his in ſingulis quos prædicamus articulis, ultima credendi ratio peti debet, quod jam in praxi demonſtrabitur.

§. IV.

Dico ſeptimò; Intellectus noſter his fundamentis ſive motivis inſtructus, facilè pertingit ad *Analyſim* fidei, quâ omnium articulorum, quos credit, rationem ultimam ac ſolidiſſimam reddere valeat.

De quovis enim articulo fidei, ut ad ſolida principia reducatur, quæri poteſt hoc modo:

Cur credis fide divinâ v. g. Deum eſſe trinum in perſonis? Ideò hoc credo, quia Deus hominibus revelavit, ſe in perſonis trinum eſſe: Scio autem Deum non poſſe falli, cum ſit præditus ſummâ ſapientiâ, neque velle homines fallere, cùm ſit infinitè bonus. Sed quomodo conſtat Tibi Deum revelaſſe, ſe trinum eſſe in perſonis, cum nunquam Dei loquentis vocem audiveris? Audivi ſanè, dum Eccleſiam percepi Dei nomine affirmantem, Deum eſſe trinum in perſonis. At unde noſti Eccleſiam non errare, dum affirmat ſe Dei nomine docere Trinitatem perſonarum? Non errare mihi certum eſt ex eo, quod ipſe Deus Eccleſiam hoc affirmantem afficiat notis ac ſignis ſoli Deo propriis, quibus teſtatur illam ſuo nomine, & ſe auctore id hominibus annunciare; quod aliud non eſt, quam ipſum Deum per Eccleſiam hominibus loqui, & de

Digitized by Google

de re quam illa proponit mentem ſuam manifeſtare. Deus autem ſive per ſe, ſive per alium loquens errare non poteſt. Unde patet, ſingula fidei noſtræ myſteria non niti teſtimonio tantum humano, ſed in ipſa Dei loquentis auctoritate fundari, & ad eam per hanc claram facilemque fidei analyſim revocandam eſſe.

IV. Si quæras, quænam ſint ſigna, quibus Deus Eccleſiam ſuo nomine loqui declarat? Sunt illa in primis, prodigia cœleſtia, vaticinia rerum futurarum, Eccleſiæ docentis Unitas, & Sanctitas, & omnis generis miracula vim naturæ penitus exſuperantia, à Chriſto, ab Apoſtolis, aliiſque Eccleſiæ membris omni ævo exhibita, ad comprobandam Eccleſiæ Dei nomine loquentis auctoritatem: de quibus tractat pereruditè P. Cornelius Hazart in Triumpho Rel. Flandricè edito. Si verò Eccleſia Dei nomine loquens, & tot notis ſoli Deo propriis inſignita, eſſet errori obnoxia, hoc ipſo adimeret Deus omnem ſibi auctoritatem & facultatem hominibus loquendi, ſive per externa ſigna mentem illis ſuam ſine erroris ſuſpicione propalandi. Si enim liceat mihi ſuſpicari hanc Dei locutionem, adjunctaſque illi notas tam multas, tamque admirandas non eſſe à Deo, ſed ab alia quapiam cauſa profectas, idem licebit pariter mihi ſuſpicari de quavis alia ipſius locutione quibuſlibet notis ac prodigiis inſignita. Cum ergo ad Dei perfectionem pertineat, ſic poſſe hominibus loqui, ut certi ſint ipſum eſſe qui loquitur, eiquè teneantur fidem adhibere, ſpectat quoque ad neceſſariam ipſius providentiam, ne permitat illis ſuo nomine proponi doctrinam talibus notis inſignitam, niſi per eam velit ſuam mentem palam indicare. Ex quibus demum apertè concluditur, tantam eſſe certitudinem ac firmitatem Fidei divinæ per veram ejus Eccleſiam propoſitæ, ut ſi illa vacillaret, neceſſe foret in agendo cum creaturis ipſam Dei potentiam, bonitatem, ac ſapientiam deficere.

In quo autem cætu hominum inveniatur illa Eccleſia per quam Deus mentem ſuam, fidemque ad ſalutem neceſſariam mundo manifeſtare decrevit, deinceps accuratè inveſtigandum ſuſcipimus.

CAPUT II.

Oſtenditur quemlibet, etiam Chriſtianum, non poſſe in ſua Fide & Secta ſalvari.

ARTICULUS I.

Status controverſiæ, & Argumenta proponuntur.

I. POſt Libertinos ante omnes expugnanda eſt ſecta Indifferentium, quorum errores mirum quantum hoc ævo invaleſcunt. Poſtquam hi allatis ſupra rationibus adducti Religionis erga Deum, ac porrò fidei Chriſtianæ neceſſitatem agnovêre, nihil ſibi ulterius inveſtigandum rati, in qualibet Secta, quam illis vel locus, vel tempus, vel quæſtus accommodat, ſecuri conquieſcunt. His ſanè validò docentis hortatu, ac forti eleboro opus eſt, ut lethalis iſte veternus excutiatur. In hujus verò erroris barathrum duo potiſſimum hominum genera abſorbentur. Primò, homines plebæi, qui ſolo Religionis nomine contenti, tam facile Fidem, quàm domicilium commutant, eamque ſibi Sectam arripiunt, quàm domi natam reperiunt. Alterum genus eſt hominum politicis ſimulandi artibus apprimè imbutum, quos non tam error abducit, quam propria cupiditas excæcat: his mollior vita, inveſtigandi labor, fallax ſecuritas, ſpes honoris, favoris umbra, omnem Religionis veræ, falſæque differentiam obliterat, non minus paratis, ſi res ferat, aliam Sectam, quam novam veſtem aſſumere.

II. Ut verò in foveam adeò latam plures præcipitentur, poſt *Serranum*, & plures præſertim in Hollandia, & Germania, non dubitavit nuper in Anglia *Thomas Hobbeſius* in Elementis Philoſophicis, ad hunc errorem temerario auſu habenas laxare. Contra hos, atque alios hujus temeritatis auctores.

Dico primò: Non poteſt quivis, qui ſe Chriſtianum profitetur, in qualibet horum temporum Secta ſalvari.

Probatur primò hæc veritas, auctoritate Sacrarum Literarum, quas pro certiſſimo Dei verbo Sectarii omnes admittunt. Sic autem loquitur Apoſtolus ***ad Epheſ. cap. 4.*** Unus Dominus, una Fides, unum Baptiſma: & ***ad Hebr. cap. 13.*** Doctrinis variis & peregrinis nolite abduci. Ex quibus verbis hoc formabis argumentum. In Eccleſia Chriſti ſicut unus eſt Dominus, ita unica eſt Fides, à qua prohibemur abduci. Sed diverſarum Sectarum non una eſt Fides, nunquam enim agnoſcet Lutheranus ſe habere eandem penitus Fidem cum Calviniſta communem. Ergo non omnes illæ Sectæ ſunt in Eccleſia Chriſti. Sed in confeſſo eſt, extra Eccleſiam Chriſti non poſſe obtineri ſalutem. Ergo non poſſunt omnes in ſua fide, aut Secta ſalvari.

Declaratur ſecundò evidenti ratione. Qui enim aſſerit quemlibet credentem in Chriſtum poſſe in ſua fide ſalvari, admittit etiam Hæreticos olim à primitiva Eccleſia damnatos potuiſſe in ſua fide ad ſalutem pervenire. Nam ex illis plerique agnoſcebant Chriſtum Filium Dei, mundi Redemptorem, & alia ad ejus perſonam ſpectantia. Salvari itaque poterunt in ſua ſecta Pelagiani à primæva Eccleſia reprobati, quia negabant peccatum originale, & neceſſitatem gratiæ internæ; Chriſtum verò ejuſque divinitatem ſemper admiſerunt. Neque à ſalute excludi poterunt Neſtoriani, qui Chriſtum ut Deum, & hominem, & ſalvatorem colebant, ſed duas in illo perſonas conſtituebant. Neque damnandi ſunt Macedoniani, qui in Chriſtum per omnia credebant, ſed Spiritum Sanctum Filio minorem eſſe volebant. Neque reprobandi erunt Novatiani, qui de Chriſto rectè ſenſerunt, ſed tantùm lapſos ad pœnitentiam admittendos pernegabant. Hoc autem admittere aliud non foret, quam veram & primævam Chriſti Eccleſiam, ac totius antiquitatis conſenſum erroris arguere. Si enim illi in ſua fide ſalvari potuerunt, cur tanto molimine contra eos congregati ſunt ex toto orbe Patres, & Concilia? Cur toties anathemate à Chriſti Eccleſia ſeparati? Cur maluerunt omni ævo Chriſtiani potius exilia, tormenta, & ipſam mortem tolerare, quam eorum doctrinam aut Sectam profiteri?

Statuamus etiam hoc tempore aliquem ex iis, qui in Chriſtum credunt, negare infernum damnatis omnibus eſſe conſtitutum, aut aſſerere dæmones aliquando ad cœlum perventuros. Neminem credo reperies, qui admittet talem Sectarium ad ſalutem poſſe pervenire. Quantumvis profiteatur ſe alia Chriſtianæ Fidei dogmata retinere.

Dico

Digitized by Google

Dico ſecundò: Non ſufficit etiam ad ſalutem admittere fidei articulos in Symbolo Apoſtolorum comprehenſos, niſi paratus ſis recipere reliqua à Deo revelata, dum legitimè proponuntur.

III. Probatur, ex aperto primævæ Eccleſiæ teſtimonio, cui nulla poteſt Secta refragari. Sic autem pronunciat *S. Auguſtinus* contra Fauſtum *lib. 13. cap. 3.* Qui in Evangelio quod vultis creditis, quod vultis non creditis, vobis potius quam Evangelio creditis. Conſentit *S. Athanaſius* in ſuo Symbolo: Quicunque *(inquit)* vult ſalvus eſſe, ante omnia opus eſt ut teneat Catholicam fidem, quam niſi quiſque *Integram*, inviolatamque ſervaverit, abſque dubio in æternum peribit. Atqui ſymbolum fidei quod recitat Athanaſius, & Evangelium cui integrè credendum aſſerit Auguſtinus, præter fidem in Chriſtum, plurimos continet alios fidei articulos ad ſalutem neceſſarios. Ergo qui credit in Chriſtum, & alia fidei myſteria repellit, abſque ulla dubitatione æternæ ſalutis jacturam incurrit.

IV. Et verò ſi ſolis Symboli articulis fidei Chriſtianæ limites circumſcribuntur, quorſum Apoſtolus Gentium propter fidem Circumciſionis tam acerbâ ſententiâ Galatas percellit, & à ſalute per Chriſtum obtinenda penitus excludit? Nullum illi Symboli apicem reſecabant, totam Chriſti fidem, legemque prono aſſenſu ſuſceperunt. Hoc unum illis obſtabat, quod inſuper crederent, cum fide Chriſti circumciſionem ſibi ad ſalutem eſſe neceſſariam. Et tamen illis divino ſpiritu Paulus teſtatur ad Galatas primo: *Quoniam ſi circumcidamini, Chriſtus vobis nihil proderit.* Ergo admiſsâ Symboli doctrinâ, unicus error circa alios fidei articulos à Chriſto penitus reſcindit, & inſtar modici fermenti, ut ibidem loquitur Apoſtolus, totam fidei maſſam corrumpit.

Hujus ratio cuivis conſideranti manifeſta, hæc eſt. Ideò admittis neceſſarium eſſe ad ſalutem credere in Chriſtum, aut ea quæ in Symbolo Apoſtolico continentur, quia illa ſunt à Deo hominibus revelata: Divina enim authoritas & revelatio unicum fidei fundamentum eſt. Sed alia quæ in Scripturis continentur, ſunt etiam à Deo hominibus revelata, utpote in verbo Dei hominibus propoſita. Ergo neceſſarium eſt ad ſalutem credere etiam alia quæ in Scripturis ſacris continentur, cum illa æquè ſint à Deo aſſerta, ejuſque authoritate infallibili nitantur. Sicut enim ille qui legem aliquam à Principe latam negligit, aut contemnit, hoc ipſo ſpernit authoritatem legiſlatoris; ſic qui liberè negat aut rejicit unum articulum à Deo revelatum, hoc ipſo violat primam ac ſupremam Dei revelantis authoritatem.

V. Quam verò facilis fallendi prætextus captari poſſit ex ipſo Symbolo privatis ſectæ alicujus ſenſibus accommodato, manifeſtè docet ſolidiſſimum illud Eccleſiæ oraculum *S. Auguſtinus lib. 3. contra Donatiſtas cap. 14. Fieri poteſt ut aliquis perverſus integra teneat verba Symboli, & tamen non rectè credat, ſive de ipſa Trinitate, ſive de Reſurrectione &c.* Idemque ſedulo monet de Fide & Symbolo cap. 1. tom. 3. *Sub ipſis ergo paucis in Symbolo conſtitutis, plerumque Hæretici venena ſua occultare conati ſunt.* Unde manifeſtè patet hanc quam prætendunt Adverſarii in Articulis Fidei determinandis normam, devium eſſe tramitem à recta credendorum fide ac ſalute æterna fallaciter abducentem.

Ex quo ulterius deducitur, illum qui exiſtimat ſibi ſatis eſſe tali modo in Chriſtum credere, nequidem credere in Chriſtum fide divinâ. Si enim Chriſti perſonam reciperet ex motivo revelationis, & authoritatis divinæ, admitteret etiam alios articulos, qui ſub eodem motivo in Dei verbo, & Eccleſia ritè proponuntur. Hos autem qui non admittit, neque vera fide Chriſto adhæret, neque divinæ authoritati acquieſcit, ſed ſuæ voluntati, ac lubentiæ, per quam fidei articulos ſibi cudit, ac recudit, format ac reformat, eamque Sectam eligit, quam ſuo genio, ac commodo magis conformem eſſe deprehendit.

VI. Dices, Chriſtus Patrem cœleſtem ſic alloquitur Joan. 17. v. 13. *Hæc eſt vita æterna, ut cognoſcant te ſolum Deum verum; & quem miſiſti Jeſum Chriſtum.* Ergo ſi hæc duo agnoſcas, nihil ad vitam æternam refert, cui porrò doctrinæ, aut ſectæ adhæreas.

Reſpondeo, ex illo argumento ſequi, ne quidem eſſe neceſſarium ad ſalutem, ut credas in Spiritum Sanctum, cum in allegata ſententia tantum Patris & Filii mentio habeatur. Unde ſatis oſtenditur alia ad ſalutem requiri, quam quæ ibi explicitè memorantur. De cætero, methodum generalem reſpondendi ad alias hujuſmodi Scripturas in hac & ſequentibus controverſiis, vide infra. cap. 9. methodo 2. 3. 4.

Ad extremum hujus infauſti dogmatis Architectos, atque aſſeclas paucis interrogo: Si cuivis ſectæ ſub Chriſtiano nomine militanti pateat communis ad ſalutem via, quorſum intra ipſa Sectariorum caſtra tanta exardeſcunt Religionis diſſidia, ac cruenta certamina? Ut alia taceam externa, cur in Anglia Puritani damnant Proteſtantes, cur hos invadunt Independentes? Cur à paucis annis pro ſua utrimque religione armati, legitimi Principis nece, ac mutuo ſanguine, velut Cadmæi fratres, ſua tela cruentarunt? Poterant, te arbitro, Sectæ illæ ſuâ quæque ſemitâ ad eandem ſalutis metam pertingere: quid igitur tantâ animorum, atque armorum contentione, ad aliam credendi normam adigendæ fuerunt? An non vides (Adiaphoriſta) Sectas ipſas quas tueri prætendis, ſuo tibi facto, ac judicio adverſari: teque cauſam tam infelicem ſuſcepiſſe, ut neminem ex omnibus habeas patronum, qui cupis ſingulis patrocinari?

Verùm in hoc dogmate fabricando, de aliis parum te ſolicitum exiſtimo, tua te intus cauſa & conſcientia remordet, qui dum advertis, è commodo tuo non eſſe, Sectam cui adhæres in meliorem commutare, hoc demum agis, ut potius tibi Eccleſiam, quam te Eccleſiæ accommodes, eamque ad tua vota ultra ſuos limites ſic in immenſum extendas, ut ſi non intra veram, ſaltem non extra imaginariam Eccleſiam te conſtitutum credas: at cave quæſo ne imaginaria quam fingis Eccleſia, te ad gehennam veram, æternamque abducat.

ARTICULUS II.

Occurritur novo errori Sectariorum, maxime Proteſtantium, dividentium articulos fidei in Eſſentiales, & Accidentales ad ſalutem non neceſſarios.

VII. DUm Sectarii his argumentis ad anguſtias rediguntur, ex quibus nulla patet elabendi via, ut rimã ſibi aliquam aperiant novum fingunt diſcrimẽ, inter Articulos fide divina credendos, ut alii ſint qui ſub-

Digitized by Google

ſubſtantiam fidei conſtituant, alii verò ſint accidentales ſive levioris momenti, quos liberum ſit admittere, vel repudiare ſalvâ fidei integritate. Hanc autem diſtinctionem moliuntur eo conſilio, ut perſuadeant, diſſidia inter varias ſectas Proteſtantiũ, aliorumq; Novatorum, non tollere neceſſariam unitatem veræ Eccleſiæ, nec conſiſtere in fidei fundamentis quæ cuilibet ad ſalutem ſufficiant. Hunc labyrinthum ingreſſus eſt cum pleriſque ſectariis recentioribus Antonius de Dominis Apoſtata lib. 7. de republ. Eccleſiaſtica cap. 9. & 10. cujus hodie veſtigiis fermè inſiſtit in Anglia Stillinfletus, & in Hollandia paſſim moderni Novatores. Hos ut ex ſuis latibulis, in claram veritatis lucem educamus.

Dico primò: Hæc diſtinctio circa articulos fidei nullâ veritatis ſpecie defendi poteſt.

Probatur, quia omnia, quæ Deus loquitur & hominibus proponit ſunt æqualiter vera & certa: Quia infinitâ Dei revelantis authoritate nituntur. Atqui omnes articuli noſtræ fidei, quos vocas accidentales, Dei loquentis authoritate proponuntur: hoc enim ſi neges jam fruſtra ſupponis illos inter articulos fidei ullo modo numerari. Ergo articuli quos vocas accidentales, æqualem cum fundamentalibus veritatem, certitudinem, ac Dei revelantis authoritatem ſortiuntur. Ergo ſine ullo dogmatum diſcrimine Deo revelanti injurius, & æternæ damnationi obnoxius eſſe convincitur, qui vel unum articulum, quem cognoſcit à Deo revelatum, admittere recuſat. Neeminus erit Deo rebellis qui animas à Purgatorii pœnis, quam qui Sanctos à cœleſti gloria excluſerit.

VIII. Quin & ulterius aſſero, prorſus impoſſibile eſſe, ut Deus velit, aut poſſit nos eximere ab obligatione, firmiſſimâ fide credendi quemvis articulum, quantumvis exiguum, quem conſtat ab illo nobis fuiſſe propoſitum ac revelatum. Hæc enim duo apertè repugnant? Deum homini aliquid aſſerere, & hominem ſine gravi injuria rem à Deo aſſertam rejicere ac repudiare, en quo deducit futilis illa & chimærica diſtinctio, quâ volunt Novatores omnium ſectarum colluviem in unam Chriſti Eccleſiam aggregare.

At inquies, integra foret fides Chriſtiana, etſi multa levioris momenti dogmata in ſacris literis revelata non fuiſſent. Quid enim attinet fide divinâ credere, quis fuerit numerus Apoſtolorum, quod Martha fuerit ſoror Magdalenæ, & alia his ſimilia in ſacris literis exarata? Ergo nihil fidei præjudicat, ſi quis pro arbitrio ejuſmodi doctrinam rejiciat, aut admittat.

At quæro abs te, quid attinet credere, Chriſtum paſſum eſſe ſub Pontio Pilato, quod tamen in ſymbolo inter articulos fidei fundamentales admittis?

Reſpondeo igitur, ineptam eſſe argumenti ſequelam: Quamvis enim ſua fidei conſtaret integritas, etſi iſta leviora non fuiſſent à Deo dictata; poſtquam tamen conſtat illa in verbo Dei contineri, eaque nobis ab infinita Dei ſapientia aſſeri, tradi, proponi; fieri non poteſt ut patiatur ſine gravi offenſa ulli penitus articulo à ſe revelato fidem denegari. Hoc enim tantundem eſt, ac ſi diceretur, Deum in rebus minoris momenti falli, aut mentiri, quamvis in rebus gravioribus nolit homines in errorem inducere. At non adverteris tam immani errore totam fidei fabricam labefactari? Si enim vel in minimo liceat divinam authoritatem repellere, aut in dubium revocare, jam nulla in cæteris Deo fides, nulla fidei noſtræ firmitas aut conſtantia permanebit: Omnia enim à Deo nobis tradita eodem divinæ revelationis fundamento nituntur. Atque ita dum articulos tantum fundamentales firmare ſatagis, totius Religionis fundamentum penitus evertis.

IX. Dico ulterius Secundò: Etſi gratis admitteretur iſta diſtinctio inter articulos fidei fundamentales, & non fundamentales, impoſſibile adhuc foret ſectario diſcernere, quinam articuli dici deberent fundamentales, quorum aſſenſus, cæteris excluſis, ad ſalutem ſufficeret.

Probatur primò, Quia quivis Sectarius, ut ſit veri nominis Chriſtianus, habet hunc aſſenſum, *Credo omnibus quæ Deus revelavit*: ergo non poteſt ullum articulum quem conſtat in Scripturis contineri à ſua fide excludere: aliàs profiteretur ſe omnia à Deo revelata amplecti, & ſimul aliquid à Deo in Scripturis revelatum repudiaret. Hæc autem eſſet fides fatua & planè chimærica; non minus quàm ſi admitteret, omnes homines eſſe mortales, & ſimul ſe, aut alios deſignaret à moriendi neceſſitate eximendos.

X. Secundò, ut ſectarius articulos fundamentales à cæteris diſcernat, neceſſe eſt ut aliquam diſcernendi Regulam in promptu habeat. Non Scripturam: quia etſi hanc centies volvas, ac revolvas nuſpiam numerum, aut nomen articulorum fundamentalium definitum reperies. Non Eccleſiam: hanc enim cupis ex omnibus Sectis conflatam, quæ nunquam hactenus in ſenſu ſcripturarum, & præcipuis fidei articulis convenêre, ut latius infra oſtendam. Supereſt igitur ut pro conſtituendo dogmatum fundamentalium catalogo ad cerebri tui inanem conjecturam Phanaticorum more confugias: aliam Regulam erroris expertem pro illo quod fingis articulorum diſcrimine non aſſequeris.

XI. Hinc mirum videri poſſit, hoc tempore in Anglia Bramhallum, & Stillingfletum, qui ſe præ cæteris ſynceros arbitrantur, adeò in ſuis ſcriptis halucinari, ut in hunc errorem pluſquam trabalem ultro impingant: dum liberè aſſerunt, Religionis ſuæ articulos fundamentales ac neceſſarios in quavis orbis Eccleſia, etiam Romana, comprobari. Undè manifeſtè infero, Religionem Proteſtantium, quam ipſi profitentur, in quantum Eccleſiæ Romanæ opponitur, & ab ea præcisè diſtinguitur, nullum habere fidei ſuæ articulum fundamentalem, & ad ſalutem neceſſarium. Et hinc ulterius conficitur illam, per ſe conſideratam, nomine & eſſentiâ Eccleſiæ penitus orbatam eſſe, cum illa prout à cæteris condiſtincta, tantum profiteatur dogmata quædam inferioris momenti, quam ſint articuli fundamentales, qui ad conſtituendam veram Eccleſiæ eſſentiam requiruntur, Tales ſunt articuli Proteſtantium purè negativi, Non eſt Miſſa, non eſt Purgatorium, Sancti non ſunt colendi, & aliæ ejuſdem farinæ aſſertiones, extra fidei ſubſtantiam conſtitutæ, in quibus Proteſtantium Religio, Romanæ fidei opponuntur.

XII. Itaque nunc (viri pereruditi) ex doctrina veſtra manifeſtè concludo, Proteſtantium Cœtui, ab Eccleſia Romana cæteriſque ſejuncto, nihil omninò aliud ſupereſſe, niſi imaginariam Eccleſiæ umbram, ſcilicet articulos inferioris, adeoque incertæ veritatis, dogmata à fidei fundamentis divulſa, doctrinam adiaphoram, articulos ad ſalutem non neceſſarios, uti illos vos ipſi nuncupari non recuſatis. Et tamen interea ex his paleis ac ſtipulis (ſi ſuperis placet) Vos novam, &

neceſſariam

neceſſariam, & orbis Chriſtiani reformatricem Eccleſiam inſtauratis: quæ veſtro etiamnum judicio propriis fundamentis deſtituta, in has tandem incertæ doctrinæ auras, & fumos evaneſcit.

ARTICULUS III.

Oſtenditur Proteſtantes, aliaſque Sectas in Articulis etiam fundamentalibus non convenire.

XIII. Dico primò, Lutherani non conſentiunt Calviniſtis in articulis quos ipſi nuncupant fundamentales.

Probatur primò; In confeſſo eſt nullos articulos magis ad fidei fundamenta pertinere, quam illos qui in Apoſtolorum ſymbolo continentur, inter quos enumeratur, Deſcenſus Chriſti ad inferos. Affirmant autem Calviniani hunc deſcenſum aliud non eſſe, quàm Chriſtum in cruce inferni anguſtias ac dolores perpeſſum fuiſſe, idque docet Calvinus *lib. 2. inſtit. cap. 16. §. 10.* & Beza *in cap. 26. Matth. v. 37.* At ex adverſo Lutherani aſſerunt ipſam Chriſti animam vere ad inferos deſcendiſſe, teſte etiam Danæo Lutherano *in Reſponſ. ad Oſiandrum*, & Epimo *in Pſal. 16. aliiſque.*

Secundò, ad fidei Chriſtianæ ſubſtantiam, quid poteſt magis requiri, quam doctrina quæ circa Baptiſmi Sacramentum verſatur? Fatentur Lutherani Baptiſmum omnibus etiam infantibus ad ſalutem eſſe neceſſarium. Credunt verò firmiter Calviniani, fidelium parentum liberos ante Baptiſmum juſtos ac ſanctos eſſe, filiis verò infidelium Baptiſmum nihil prodeſſe, eumque illis eſſe negandum: ita docet ipſe Calvinus *in Antidoto Conc. Tridentini ſeſſ. 6. cap. 5.*

Tertiò, A Sacramento Euchariſtiæ animæ vitam ac ſalutem dependere pronunciat Chriſtus *Joan. 6. v. 53. Niſi manducaveritis carnem Filii hominis, & biberitis ejus ſanguinem, non habebitis vitam in vobis.* De hoc autem Sacramento immanis utrimque diſcordia. In eo cum Calvino *lib. 4. inſtit. cap. 17.* pernegant Calviniſtæ Chriſti Corpus aut Sanguinem contineri, ſolâ ejus figurâ contenri. Quantum verò in hoc palmari articulo ab his diſſentiant Lutherani, locuples eſt teſtis ipſe Lutherus contra articul. Lovanienſium Theſi 2. Anno 1545. *Hæreticos* (inquit) *ſeriò cenſemus & alienos ab Eccleſia Dei Zuinglianos, & omnes Sacramentarios, qui negant corpus & ſanguinem Chriſti ore carnali ſumi in venerabili Euchariſtia.*

Ex his concludo indeclinabili argumento: Tantum alienus eſt ab Eccleſia Dei, qui negat articulum fidei fundamentalem, ut ipſi aſſerunt Adverſarii. Atqui alienus eſt ab Eccleſia Dei qui negat corpus & ſanguinem Chriſti ſumi in Euchariſtia, ut apertè loquitur Lutherus: Ergo doctrina de præſentia Chriſti in venerabili Euchariſtia, in qua ſectæ illæ diſſentiunt, eſt articulus fidei fundamentalis. Priùs igitur noctem diei conjunges, quàm has ſectas in fundamentis fidei conſociabis.

XIV. Dico ſecundò, Proteſtantes in Anglia, etſi Calviniſtis in Cœna Domini, & pluribus adhæreant, in aliis tamen fidei fundamentis ab iiſdem recedunt.

Probatur hic diſſenſus, primò, in articulis de vero deſcenſu Chriſti ad inferos, & Baptiſmo parvulorum omnibus neceſſario, quos ſupra oſtendimus eſſe fundamentales: in his autem Angliæ Proteſtantes ſe à Calviniſtis Genevenſibus, ac Puritanis diſſentire apertè profitentur.

Secundò, quid poteſt ad ſubſtantiam veræ Fidei magis ſpectare, quam doctrina de ipſo Capite viſibili veræ Eccleſiæ? De hoc verò negant Calviniſtæ Genevenſes, poſſe ullo pacto Regem aliquem, ac multo minus Reginam, militantis Eccleſiæ Caput conſtitui, ut teſtatur Beza in confeſſione fidei nomine Genevenſium ab ipſo edita *Cap. 5. §. 15.* At è contra Anglo-Calviniſtæ ſive Proteſtantes firmiter credunt ac tuentur, Regem ſive etiam Reginam in ſuo regno jure divino ſupremum Eccleſiæ principatum tenere.

Tertiò, Anglo-Calviniſtæ profitentur à Chriſto corpus Eccleſiæ coagmentatū eſſe ex Epiſcopis, Archiepiſcopis, Decanis, Archidiaconis, aliiſque gradibus Eccleſiaſticæ hierarchiæ. At reliqui Calviniſtæ Genevenſes, Gallici, Belgici, Germanici, his gradibus ab Eccleſia ſua penitus excluſis, ſola cum Miniſtris ſeniorum Conſiſtoria admittunt.

XV. Quid reliqua inter hos dogmatum diſſidia commemorem? Cum neque in Eccleſiæ ſuæ Capite, neque in corpore conveniant, quo pacto in neceſſariis fidei fundamentis coaleſcent? Diſſident igitur toto cœlo Anglo-Calviniſtæ à cæteris Calvini aſſeclis, atque interim cunctis perſuaſum volunt, ſe cum his, atque omnibus orbis Chriſtiani Eccleſiis in punctis ad ſalutem neceſſariis Fidem communem profiteri. Romanos Catholicos, quod imagines colant, idololatras eſſe non dubitant: Pontificem credunt Antichriſtum: Papicolas, ac nonnunquam Anabaptiſtas, aliaſque Sectas ferro & igne perſequuntur: cum his tamen omnibus in tota fidei ſubſtantia ad ſalutem requiſita, uſque ad minimum apicem firmiſſimo fœdere copulari non recuſant. Ad hunc nempe vertiginis ſpiritum tandem Proteſtantes adegit ſectarum ſibi ſimilium confuſa multitudo, inter quas perpetuò fluctuantes, cum nullam reperiant Eccleſiam firmam, facile, uti in naufragio, quamlibet tabulam arripiunt, maluntque videri cum omnibus eſſe, quàm nullibi tutò conſiſtere.

XVI. Hanc quoque in Belgio ſuo dogmatum, Doctorumque inconſtantiam modernam pugnaſque innumeras, graphicè deſcribit, & acerbè deplorat D. Samuel Mareſius in ſuo Tractatu, de afflicto ſtatu ſtudii Theologici in Belgio confœderato pag. 10. Quæ (inquit) Theologia noſtra tot monſtroſis opinionibus adeò deturpata eſt, ut ſi Paſtores & Doctores, qui denati ſunt in Belgio à triginta annis, ad nos reverterentur (Riveri, Polyandri, Thyſii, Spanhemii, Triglandi, Demaſii, Schotani, Ameſii) putarent ſe in alterum orbem tempeſtate delatos, cujus idioma non aſſequerentur &c. Vide igitur (mi Sectarie) ex oraculo etiam tui doctiſſimi Mareſii, quam perdito loco tua ſecta, & ſalus conſiſtat.

Declarantur porrò prædicta, ex ipſarum Sectarum confeſſione, & verbis manifeſtis, & notatu digniſſimis pro aliis etiam controverſiis.

XVII. Maximum operæ pretium eſt, ut ſecuris profundius admoveatur ad radicem hujus extremi Effugii ſive Figmenti, quo moderni Sectarii millenas animas ad Catholicam & ſecuram ſalutis viam aſpirantes miſerè ſeducunt, hoc fuco fallaci. *Nos à Catholicis, & aliis ſectis non diſcrepamus in articulis fidei ſubſtantialibus ad ſalutem requiſitis. Ergo non minus apud nos, quàm apud illos poteris ſalutem adipiſci.* Si igitur Sectarii illi noſtræ in oppoſitum demonſtrationi quantumvis evidenti non confidant, ſaltem acquieſcent il-

Digitized by Google

lis, quos Sectæ ſuæ Authores & Duces agnoſcunt.

Lutherus ejuſque *aſſeclæ* profitentur apertè ſe repugnare Calviniſtis de reali Chriſti præſentia in Euchariſtia, quod ad articulos fidei eſſentiales ſine dubio pertinere ſupra oſtendimus.

Joachimus Weſtphalus Miniſter Lutheran. cum aliis, Calviniſtas *Vulpes* appellant, eo quod ſubdolè aſſerant ſe à Lutheranis in adiaphoris tantùm diſſidère.

Albertus Graverus Doctor in Saxonia, librum ſuum inſcripſit, *Abſurda abſurdorum abſurdiſſima, abſurda Calviniſtica.* Hoccine eſt in fundamentalibus per omnia convenire.

Henricus Ecardus in Præfatione Illuſtriſſimo Electori Saxoniæ Chriſtiano, poſt multa de calliditate Calviniſtarum, & quod titulum inanem Eccleſiæ circumferant, aſſerit illos, *Lutheranorum conſenſum mentiri, & Confeſſionis Auguſtanæ ſocietatem ſimulare: cum tamen non ſit tanta diſtantia inter cœlum, & imam terram, quanta inter Auguſtanam Confeſſionem, & Calviniſtarum ſectam.* Idem in Epiſtola ad Electorem Joannem Georgium ſic pronuntiat: *Si Calviniſtæ unà cum pane & vino, verè, ſubſtantialiter, & præſenter, ibi corpus & ſanguinem Chriſti ſumi, etiam ab indignis, expreſſe non affirmabunt, & errorem ſuum valere non jubebunt, nullam nobiſcum concordiam in Fide habebunt.* Quomodo poſſunt illi magis apertè in ſubſtantialibus diſcrepare, quàm nullam in Fide concordiam habere? Rurſus graviori tono in fine concludit. *Nugantur Calviniſtæ, cum dicunt, diſſidere à nobis, ſed in rebus levioribus, non in fundamentis Religionis. Ex articulis enim Cardinalibus ne unum quidem nobis Theologia Calviniſtica inviolatum reliquerit.* Quænam poſſit eſſe ex ore propriæ Sectæ confeſſio luculentior?

XVIII. Gravius etiamnum idem intonat *Andreas Jacobus Smidelinus* Lutheranus, contra *Grinæum* Calviniſtam, nec non *Joannes Schutzius libro 50. cauſarum, cap. 48.* qui aſſerunt, *Calviniſmum, Arianiſmum, & Mahometiſmum, fratres eſſe & ſorores, tres caligas ejuſdem panni, camerinam in quàm multæ hæreſes confluxerunt; deniq; Satanæ iram ultimam.* Et erit adhuc Lutheranus quem non pudeat fingere ſe cum Calviniſtis in ſubſtantialibus, ut frater, aut ſoror, aut quarta caliga prorſus coaleſcere.

Joannes Modeſtus Luther. In ſuis Demonſtrationibus docet, *Calviniſtas non eſſe Chriſtianos, ſed Judæos baptizatos.* Chriſtianos negatis, & fratres in ſubſtantialibus fidei articulis agnoſcitis.

Conradus Schluſſelburgius in tribus libris Theologiæ Calviniſticæ, ex publicis Calviniſtarum ſcriptis, verbis & Authorum nominibus adductis pluſquam ducentos viginti duos illorum errores quaſi in viva tabella depingit: demonſtrans ibidem, illos de nullo Fidei Chriſtianæ articulo rectè ſentire: denique *lib. 2. art. 1.* pronunciat, *Calviniſticam fidem eſſe hæreſim Sacramentariam,* & Satanicam *blaſphemiam.* Sed & ibidem affirmat, à Calviniſtis vice verſa fidem & doctrinam Lutheri appellari, *doctrinam Schiſmaticam & ſectariam, Lutheranos verò omnes diaboli incantatione eſſe excæcatos.* Ergo in eo utrimque conveniunt, quod in articulis fidei ſubſtantialibus ad ſalutem neceſſariis minimè conveniant.

Omitto brevitatis ſtudio alios *Lutheranorum* Doctores innumeros, qui prorſus ſimilia in ſuis ſcriptis apertiſſimè pronuntiant: quorum plurimi ex *Adamo Contzen* in Jubilo Jubilorum Jubilæi Evangelici, & ex *Georgio Tiskvicio* in Theologia antilogica facilè poſſunt deprehendi.

XIX. Nunc ex parte *Calviniſtarum* illorũ Doctores, talem in Articulis Fidei ſubſtantialibus Concordiam ut figmentum inane reprobantes, breviter adduco.

Joannes ipſe *Calvinus* ſectæ iſtius Princeps, in admonitione ſecunda, contra *Joachimum Weſtphalum,* ait, tales eſſe cum Lutheranis inimicitias, *ut citius in rebus fidei cum Turcis & Papiſtis, quàm cum Calviniſtis pacem & concordiam ſint habituri.* Et in admonitione tertia, Lutheranos ait eſſe, *vertiginoſos, ſuperbos, beſtias, deſperatè impudentes, falſarios, ignorantes quod in Catechiſmo tractatur.* Demùm in admonitione ultima, denunciat Weſtphalo, niſi circulum de Cœna Domini aliter credat quàm Lutherus & Lutherani, *eo loco poſthac habendum eſſe, quo pertinaces Hæreticos habebat Paulus.* Si ut Hæreticos pertinaces, ergo in articulo fidei ſubſtantiali à Calvinianis diſſidentes, ipſo teſte Calvino.

Accedat proximè pro ſua dignitate *Jacobus Rex Angliæ,* qui in regni ſui primordiis iſto concordiæ errore à ſuis miſerè ſeductus, in ſua *Apologia* aſſeruit, *Lutheranos & Calviniſtas in quibuſdam tantũ apicibus diſſentire.* At demũ in ſuo *Baſilico Doro* perſpicatiùs pronuntiat, *Puritanos, ſive puros Calviniſtas, Hæreticos eſſe, & puros ac putos Phariſæos.* Idemque libros *Joannis Vorſtij* Calviniani Lugduni Batavorum publici Profeſſoris, decreto Regio non tantùm damnavit tanquam hæreticos & impios, ſed & flammis in foro Londinenſi publicè exuri juſſit. Ergo ſi ut Hæretici damnantur illi, & ut Phariſæi, non poſſunt cum ulla vera Eccleſia in ſubſtantialibus convenire: idque ex ipſa ſereniſſimi Regis Definitione, quem *Anglia* ſuæ Eccleſiæ Caput agnoſcit.

Carolſtadius inter præcipuos Calvini Athletas rotundè aſſerit, *Fidem Lutheranam eſſe ſimilem magicæ fidei, ariolorum, & dæmonum.* Nec minus ille inter primos Calviniſtas magni nominis *Theodorus Beza* Lutheranorũ dogma pro præſentia Chriſti in Euchariſtia, appellat, *Satanæ excrementum, Cœnam verò cœnum, in qua vorant furfureum numen: ipſos proinde eſſe Antichriſti nepotes, Chriſticidas, carnivoros,* &c. Nec diſſimilia de illis pronunciat *Bucerus* & *Paræus* ad ſuam controverſiam de Euchariſtia, cujus hæc aperta confeſſio eſt: *Nonageſimus annus labitur infelicis illius diſſidij de ſacra Euchariſtia, quod Eccleſias Evangelicas fatigat, debilitat, & lacerat, Papa verò regnum ſtabilit, & ſuſtinet.* Idemque Lutheranos appellat, *veterum errorum hæreſumque reductores.* En qualis utriuſque Sectæ inter ſe & cum Papiſtis in ſubſtantialibus concordia!

XX. Denique ad dogma hoc ſummè pernicioſum cuivis non obcæcato ſtirpitus evellendum, ſufficiat audire ipſos ſectarum modernarum primos Patriarchas illud ſuis in ſe mutuò cenſuris penitus evertentes. Et *Calvini* quidem in hoc de Lutheranis effata nunc ſupra exhibuimus. *Martinus* porrò *Lutherus in Tom. 2. VVittemberg.* concordiam iſtam cum Calvinianis ita exſecratur, ut contra illam indignabundus in hæc verba prorumpat: *Maledicta pax & concordia cum Sacramentariis per omnia ſecula ſeculorum:* cui execrationi Calviniani viciſſim *Amen* ſæpius accinerunt, ut ſupra vidimus. Iterum *Lutherus* vehementius inſurgens in ſuis quæ ſcripſit *Colloquiis menſalibus. Non alia* (inquit) *poteſt ſperari concordia inter nos, & Calviniſtas, quam quæ inter Chriſtum & Judam intercessit.* Rurſus in

Digitized by Google

in Theſi 27. contra articulos Lovanienſium: Et in *Confeſſione poſtrema de Cœna Domini* apertè aſſerit, *Hæreticos à ſe cenſeri omnes Sacramentarios, qui negant verè corpus & ſanguinem Chriſti ore carnali ſumi in Eucharistia.* Ibidemque propter articulum eundem contra Calviniſtas ſententiam extremam pronuncians ait: *Illos eſſe Sacramentorum hoſtes, æternumque damnatos.*

Si igitur *Calviniſtæ* toties à Luthero & Lutheranis, & viciſſim *Lutherani* à Calviniſtis proſcribuntur ut *Hæretici, ut Sacramentorum hoſtes,* & inde *ut æternum damnati*; quænam poteſt eſſe umbra Concordiæ inter illos, aut ſectas ab iis profluentes, aut Catholicos Romanos, in Articulis fidei ad ſalutem neceſſariis. Unde manifeſtè concluditur, Illum ſalutis æternæ jacturam facere qui permittit tam palpabili errore ſibi illudi, & in iſtorum ſectâ detineri. Quam verò facile ſit ſe ab errore expedire, & ad veræ Religionis notitiam devenire, in ſequentibus dilucidè oſtendemus.

ARTICULUS IV.

Poteſt vera Religio à falſis Sectis facile diſcerni, neque excuſabilis eſt Sectarius qui eam non inveſtigat.

I. SEd ex ipſa Sectarum pugna, ac multitudine, plurimi hoc ævo ſibi conficiunt ſpecioſum ſui erroris præſidium, aut potius deſidiæ latibulum. In tanta, inquiunt, Religionum inter ſe diſſidentium colluvie, non ego talis ſum Ædipus, ut poſſim certo divinare, quænam præ cæteris omnibus integram fidei veritatem obtineat. Si enim id proprio examine & experimento velim inveſtigare, non ea ſum tinctus litteraturâ, aut eo præditus ingenii acumine, ut poſſim cunctas ſectarum differentias ad trutinam revocare, & omnium argumentorum pugnas dirimere. Quinimo prius me cum mente vita deficeret, quàm diſperſas toto orbe Sectas convenirem, ac ſingularum cauſas, originem, & cohærentiam ſine erroris periculo compertam haberem. Si verò velis mihi non meo, ſed Doctorum judicio ſtandum eſſe: Neſcio ego cui Doctorum conceſſum ſit, filum veritatis adeò implexum ita evolvere, ut me ex multiplici tot ſectarum labyrintho citra erroris periculum, ad apertam veræ Eccleſiæ lucem educat. Sunt enim in qualibet ſectâ plures qui Doctores appellantur: ut ego inter hos omnes Doctorem præ cæteris veracem ſeligere poſſim, Doctor ipſe maximus eſſe deberem. Quid ergo ſupereſt, quàm ut ego meæ ſectæ inhæream, cui à teneris innutritus ſum, quam parentes aut amici colunt, pro qua in dubio tam implexo ſtat apud me diurni temporis poſſeſſio: ne veritatis incertus, dum charybdim vitare cupio, in ſcyllam deteriorem incidam. Contra hunc prætextum pluribus communem, eoque fallaciorem quo magis fucatâ veritatis ſpecie depingitur.

Dico primò; Admiſsâ Dei providentiâ, vera Religio iis notis inſignita eſſe debet, ut à quovis intellectu benè diſpoſito facilè diſcernatur.

II. Probatur primò, Si Deus mundum gubernat, evidens eſt illum Religionem veram inſtituiſſe, quâ ab hominibus coli debeat, ut ſupra initio demonſtravi. Fruſtra autem illam inſtituiſſet, ſi non ordinaſſet ſigna & argumenta idonea quibus facilè vera illa Religio à Sectis falſis diſcerneretur: frivolum enim foret proponere finem, & nihil certi ſtatuere de mediis quibus ad illum pervenire oporteat. Hoc autem fieret, ſi pro denotanda vera Religione non extarent ſigna multa illuſtriora, quàm quæ poſſint pro quacunque falſa exhiberi. Nam ſi ſigna illa ullo modo permanerent æqualia, nullum ſupereſſet medium quo poſſit vera Religio à falſa diſcerni, atque adeò hominum errores ex hac parte in ipſum Deum referendi eſſent, quod de perfectiſſima, ac humanæ ſalutis moderatrice Dei ſapientia exiſtimare impium foret.

Probatur ſecundò, ex obligatione certa quæ quemvis obſtringit, ad veram Religionem præ falſa amplectendam. Hæc autem obligatio nulla prorſus foret, ſi vera Religio non eſſet præ Sectis falſis ſatis explorata. Sicut in aliis Dei præceptis, exempli cauſâ, ut teſtimonium perhibeam veritati, nunquam teneor juramentum aſſumere, dum rei veritas manet dubia, aut tantum probabilis, ne facilè contingat Deum à me in falſitatis teſtem adhiberi. Unde conficitur, infinitam Dei ſapientiam ſibi manifeſtè contradicere, ſi veram Religionem hominibus præciperet, & interea illius præ cæteris ſigna ſatis explorata non exhiberet.

III. Hanc autem calumniam divinæ ſapientiæ nemo facilè importabit, qui ſtudioſè advertet tam in veteri, quàm in novo Teſtamento, inſurgente quovis Religionum conflictu, ut in Moyſe, Daniele, & Apoſtolis, Deum veræ Eccleſiæ ea ſigna præbuiſſe, quæ facilè omnem adverſæ partis probabilitatem elidere potuerunt.

Hic proinde non admitto ex notis ſive motivis tantum probabilioribus, ſine ulteriori inveſtigatione, licitum eſſe aliquam præ cæteris Religionem ſuſcipere, aut jam ſuſceptam in aliam commutare. Quamvis enim ſola probabilitas plerumque in aliis operationibus valere poſſit, non ideò in ſuſcipienda quoque novâ Religione ſufficere debet. Quia in negotio fidei error etiam materialis in ordine ad actiones ſalutares graviſſimè nocere ſolet: neque deeſt homini non oſcitanti modus quo diligenti inveſtigatione facilè ad veræ Eccleſiæ notas moraliter evidentes devenire poſſit, qualis adipiſcendæ certitudinis via in aliis hominum actionibus conſtituta non reperitur.

IV. Quærunt hoc tempore aliqui: An ad aſſenſum præbendum articulis fidei, requiratur evidentia etiam omnimoda revelationis divinæ?

Reſpondeo, ad aſſenſum fidei debitum, neceſſariam non eſſe cognitionem abſolutè evidentem revelationis divinæ. Quia evidentia omnimoda aut metaphyſica revelationis ab omnibus in hoc ſtatu haberi nequit, ergo non poteſt illa omnibus ad aſſentiendum articulis noſtræ fidei eſſe neceſſaria. Quod adeò certum eſt, reſpectu hominum præſertim rudiorum, ut hoc de fide eſſe affirmet *Suarez hic, diſp. 3. ſect. 8. n. 5.* Dum enim rudiores articulis fidei aſſenſum præbent, non apparet quo modo, aut medio authoritas Dei loquentis illis evidenter proponatur: quinimò paucis doctiorum contingit ad abſolutam revelationis evidentiam ratiocinando penetrare.

Sed quæſtio eſſe poteſt, An aſſenſus fidei omni ex parte *evidens*, poſſit dici *ſupernaturalis*; De hoc variæ ſunt, & liberæ Theologorum ſententiæ. Negant aliqui eſſe ſupernaturalem, quia actus fidei evidens, non eſt liber, neque obſcurus, ſive argumentum non apparentium, ut ipſi volunt, & requirunt ad actum proprium fidei divinæ. Probabilius tamen aſſenſum illum poſſe eſſe ſupernaturalem docent communius Thomiſtæ, ut recenter

Digitized by Google

ſecenter tradit *Gonet diſp. 1. art. 7. n. 201.* & pro eadem ſententia *Scotum* citat Di Caſtillio, quos ſequitur *Herinx* ex Scotiſtis Author recens & eruditus, nec non ex Carmelitis *Bona ſpei*, & ex *Noſtris Vaſques, Ariaga, Ripalda, & plures alii.*

Quia nulla ratio ſatis probat habitum fidei non poſſe influere in aſſenſum evidentem, cum inter evidentiam & ſupernaturalitatem nulla oſtendatur repugnantia, ut patet in actu viſionis Beatificæ, qui ſimul evidens eſt, & ſupernaturalis. Poteſt igitur cum aſſenſu fidei divinæ ſtare evidentia revelationis, ſed perperam cum quodam aſſeritur, hanc evidentiam ad fidem noſtram eſſe neceſſariam.

VI. Sufficit ergo articulos fidei proponi cum notis, quæ de veritate revelationis divinæ ita nos certificant, ut non poſſimus de ea prudenter dubitare. Ad aſſenſum hujuſmodi præſtandum nulla modernarum Sectarum ſufficientes rationes aut notas exhibere valet.

Dico igitur ſecundò neque Proteſtantes, neque alii horum temporum Sectarii poſſunt in ſua conſcientia, aut divino tribunali excuſari, quamdiu certiores veræ Eccleſiæ notas non inquirunt.

VII. Probatur, non poteſt aliquis excuſari, aut bona fide in ea Secta permanere, in qua nequit exhibere veræ Eccleſiæ ſigna certiora, quam habeant aliæ ſectæ, quas ipſe devias & falſas eſſe agnoſcit. Atqui neque Proteſtantes, neque alii Sectarii poſſunt in ſuo Cætu oſtendere ulla ſigna aut fundamenta certiora veræ Eccleſiæ, quam habeant aliæ ſectæ tàm modernæ, quàm antiquæ, quas ipſi pro falſis reprobant, & à ſua communione rejiciunt. Quinimò à Proteſtantium confeſſione de Primatu Eccleſiæ in Regibus, de Hierarchia & poteſtate Prælatorum, & pluribus fidei punctis communi judicio graviſſimis, reliquæ totius orbis Eccleſiæ diſſentiunt. Quo igitur modo poterit horum aliquis ſine ulteriori examine in ſua ſecta ſecurus conquieſcere, quam facilè advertit, præ cæteris ſectis à ſe reprobatis, nullo ſpeciali Dei teſtimonio, nullo exploratæ veritatis fundamento ſubniti?

Atque ut hoc argumentum in brevi dilemmate fortius inhæreat: Quæro ex quovis Proteſtantium Miniſtro; An reliquas horum temporum Sectas veras judicet, an falſas? Si dicat veras; jam Eccleſiam ſuam agnoſcit falſam, utpote quæ à cæteris Eccleſiis, quas pro veris habet, ut falſa rejicitur. Si verò reliquas Sectas falſitatis arguat, ſuam quoque inter falſas numeret neceſſe eſt, cum nullum prorſus cohibere poſſit ſpeciale ſignum, aut apertum Dei teſtimonium, quo Eccleſiam ſuam, præ cæteris à ſe reprobatis, melioris conditionis eſſe demonſtret.

VIII. Ex his quæ hactenus deduximus apertè conficitur, quemlibet ſuæ ſaluti proſpicere volentem, debere Religionem veram, & unicam ſedulò inveſtigare, neq; poſſe ſine ſumma imprudentia ac temeritate hanc curam negligere in negotio totius vitæ graviſſimo, quale eſt jactura ſalutis æternæ, quæ ſine vera fide obtineri non poteſt. Ut enim à ſalute aberres, perinde eſt an tuâ culpâ falſam fidem, an nullam profitearis.

Oſtenditur ex dictis, qualis ignorantia excuſet ab Hæreſi formali.

Dico igitur primò: Ignorantia invincibilis circa articulos fidei excuſat ab Hæreſi formali. Quia cum ignorantia invincibilis ſit ea quæ nullâ diligentiâ aut inquiſitione hic & nunc ab ignorante vinci & deponi poteſt, non relinquit illa libertatem ſufficientem ad veritatis electionem: ac proinde error ex tali ignorantia ortus non eſt homini liber & voluntarius, quod ad hæreſim formalem requiritur.

IX. Dico tamen ſecundò: Ignorantia iſta invincibilis non ſufficit in homine adulto in ordine ad juſtificationem in punctis fidei requiſitis neceſſitate Medii, ut eſt credere in Deum ut Creatorem, Mediatorem, remuneratorem, &c. Quia fides horum myſteriorum, eſt fundamentum, & prima diſpoſitio ex Dei ordinatione requiſita ad actus amoris Dei, vel alios quibus poſſit homo ad juſtificationem pervenire, juxta illud Apoſtoli *ad Hebræos cap. 11. Accedentem ad Deum oportet credere quia eſt, & quia inquirentibus ſe remunerator ſit.*

Dico tertiò: Nulla ignorantia vincibilis ſive, ex inquirendi negligentia graviter culpabilis, excuſare poteſt ab hæreſi formali, hoc eſt, à tali errore in fide qui illum apud Deum conſtituat reum hæreſis, & inexcuſabilem. Hæc eſt ſententia communior & verior apud *Valentiam de fide diſp. 1. quæſt. 11. puncto 1. Thomam Sanchez lib. 2. in decologum cap. 7. Sotum, Lud. Lopez, Sayrum, Navarram, Cordubam, Canum* &c. contra aliquos apud *Card. Lugo de fide diſp. 20. ſect. 6.* qui quamvis admittant talem contra fidem graviter peccare, negant tamen eſſe formaliter hæreticum.

X. Probatur noſtra aſſertio. Error hominis Chriſtiani circa aliquod myſterium fidei, ortus ex quacunque ignorantia vincibili eſt ſimpliciter voluntarius, & graviter contra fidem culpabilis, uti pars utraque admittit. Atqui talis error non pertinet ad Paganiſmum vel Judaiſmum: cum homo Chriſtianus ſic errans adhuc retineat Religionis Chriſtianæ profeſſionem. Ergo error ille pertinet ad Hæreſim, cum infidelitas adæquatè in tres ſpecies dividatur, Paganiſmum, Judaiſmum, & Hæreſim.

XI. Dices, Tantùm ille cenſetur abſolutè & formaliter hæreticus, qui *ſcienter* diſſentit ab Eccleſia, recedendo ab illis articulis quos ea ſufficienter proponit. Atqui ab ea non ſcienter diſſentit qui ab articulis illis recedit ex ignorantia tantùm vincibili. Ergo talis non eſt abſolute & formaliter hæreticus.

Reſpondeo diſt. majorem. Cenſetur tantum abſolutè & formaliter hæreticus qui ſic ſcienter diſſentit ſcientiâ formali, vel etiam æquivalenti, concedo: ſcientiâ præciſè diſtinctâ & formali nego. Quia talis ignorantia vincibilis & voluntaria *æquiparatur* ſcientiæ formali in ordine ad affectum, ſive errorem ſubſecutum, & inde provenientem. Cenſetur enim ſic ignorans noluiſſe ſcire veritatem, quando diligentiam ſciendi debitam volens omiſit: ac proinde voluiſſe ignorantiam & errorem inde conſequentem.

Ex his demùm apertè deducitur primò: Non rectè modò in *Anglia* viros in ſpeciem politos pro ſua in hæreſi perſiſtentia hoc modo ratiocinari: Ego paratus ſum fidem Romanam amplecti, ſi Rex, & Parlamentum eam eſſe præferendam declaret. Hoc verò quamdiu non faciunt, ego prudenter reſolvo illorum ſenſum communem, meo privato judicio præponendum. Ergo errorem in divino tribunali mihi imputabilem non incurro.

XII. Sed facilè demonſtratur, fucum illum prorſus inanem eſſe in viris rerum quæ in reliquo orbe geruntur non ignaris. Satis enim illi norunt, in hoc ſui Regis ac Parlamenti ſenſum ab aliis Regibus, ac

Regnis

Digitized by Google

Regnis ampliſſimis toto pæne orbe improbari. Neque ignorant Notas manifeſtas antiquitatis, & conformis omnis ævo unitatis veræ ac Catholicæ Religionis, ſi velint opera non difficili animum ad illas advertere. Quod ſi prætextus ille coram divino tribunali ponderis aliquid haberet, quoſlibet hactenus omni loco, & tempore Hæreticos, imò & Mahometanos in ſuis erroribus excuſaret; quorum & Imperator, & imperium, & ſenſus, maximam orbis noſtri partem complectitur: quod tamen viri illi non parum politi minimè admiſerint.

XIII. Deducitur Secundò, pari ratione *Ordines Batavicos*, & alios alibi variarum Sectarum cætus, nullam ſibi ex illo prætextu erroris ſui excuſationem poſſe prætendere.

His annexa ſunt aliqua quæſtiones Theologicæ, quæ reperiuntur infra ad finem Tomi 2. in novo Supplemento Theologiæ univerſæ, in Secunda ſecundæ, Tract. de Fide.

Ut autem vera & unica Religio, in qua voluit Deus ſalutem æternam obtineri, à Sectis falſis ſecurè diſcernatur, Argumenta hic ſequentia, ſepoſitis Partium ſtudiis, ſincero propriæ ſalutis, ac veritatis deſiderio expendenda erunt.

Sed ad hoc debitè præſtandum præmittenda ſunt à Curatore ſive propriæ, ſive alienæ ſalutis Media ſequentia. De quo vide & alia in praxi Converſationis cum Hæret. *Tomo 3. circa finem cap. 2. §. 1.*

PRÆPARATIO ANIMI.

Ad Conſiderationes ſequentes pro ſincero veræ Religionis ſuſcipiendæ deſiderio.

XIV. CUm vera Fides ſit donum Dei ſingulare, neceſſe eſt primò, ad illud obtinendum cor Deo ſincerum & apertum exhibere. Secundò, removenda ſunt impedimenta hujus divini beneficii, ut eſt, Affectus nimius erga commoda temporalia, honores, divitias, amicos, promotiones, humanos reſpectus, ac favores: plerumque enim nimia cupiditas gratiæ humanæ, obicem in hoc ponit gratiæ divinæ. Tertiò, Deponenda ſunt Præjudicia hauſta ex dicteriis Adverſantium Religioni Romanæ, & animus ad æquilibrium revocandus, quo ſtatuat nullo alio reſpectu duci, quàm motivis ſolidæ veritatis, & ſuæ ſalutis. Quartò, Per Orationem, & pia opera ad Deum recurrendum, animus ſincerus illi offerendas, ac poſtulandum cum humilitate gratiæ divinæ adjutorium. His mediis diſpoſitus Cornelius Centurio meruit à Deo ad veram fidem ſingulariter illuſtrari *Actorum. 10.* In hunc finem Oratio ſequens, ſic formata ut præparationem animi prædictam, cuilibet Chriſtiano neceſſariam, breviter complectatur, admodum erit opportuna.

ORATIO

Diſponens ad veræ Fidei notitiam, & ſuſceptionem ſinceram.

DEus meus! & in Te rectè credentium ſalus æterna! emitte lucem tuam & veritatem tuam ut in æternum ad te perveniam, per veram fidem, ſpem & charitatem, ſine quibus nulla eſt ſpes ſalutis, ſed certa ad ignem æternum damnatio. Scio autem evidenter ſicut unus eſt Deus, ita unicam poſſe eſſe Fidei veritatem, unicam veram Eccleſiam, unicam viam ſalutis æternæ. O quam eſſem ego nunc inſanus, & poſtea in perpetuum infælix, ſi pro ulla illecebra hujus vitæ mortalis, ab illa via unica veritatis, & ſalutis me impediri, aut abduci permitterem.

Proteſtor igitur nunc coram divina Majeſtate, hoc mihi propoſitum eſſe, hoc firmiſſimum decretum, illam Fidem & Eccleſiam unicam amplecti, quam præ aliis veram, & à Deo conſtitutam eſſe, ſincero corde deprehendam.

Proteſtor inſuper, me ab hoc decreto ſincero nolle abduci, ſive hujus brevis vitæ fluxis ſolatiis, ſive cupiditate opum aut honorum, ſive humanâ quacunque gratiâ, aut reſpectu. Nihil enim mihi hujuſmodi prætextus coram juſtiſſimo DEI tribunali ſunt profuturi.

Scio me à Veritate DEI æterna præmonitum in ſacris Scripturis Matthæi 24. Quod, Multi Pſeudo-prophetæ ſurgent, & ſeducent multos: Et Matthæi 7. *Cavendum nobis eſſe à falſis Prophetis, qui veniunt ad nos in veſtimentis ovium, Ac proinde, non omni ſpiritui credendum: Sed probandos ſpiritus ſi ex Deo ſunt l. 1.* Joan. 4. *Non ignoro tales plurimos ſeductores omni ævo à vera Chriſti Eccleſia defeciſſe, & multos etiamnum per tales ab unitate fidei abduci: à quibus mihi omni modo cavendum eſſe firmiſſimè decerno. O quot Martyres Chriſti ab exordio Eccleſiæ & deinceps omni tempore, ſe illis ita oppoſuerunt, ut non tantum fortunas omnes, ſed etiam per immania tormenta ſanguinem, & vitam profuderint: nec tamen magis illis ſua, quam mihi mea ſalus neceſſaria eſt. Hinc, mi DEUS, mihi omninò decretum eſt, & erit, monitis tuis obtemperare, viam ſalutis ſecuram ſedulo inveſtigare, & illam ſemel inventam ad extremum uſque ſpiritum conſervare.*

Tu igitur ſplendor Patris, & lux æterna, quæ illuminas omnem hominem venientem in hunc Mundum, illumina tenebras meas, animumque corrobora, ne hujus mundi cupiditate, aut hominum illecebris abducar in perditionem: cum impoſſibile ſit tibi ſine vera fide placere, & ignis æterni ſupplicia evadere. Effice per gratiam tuam ut Eccleſiæ tuæ unicæ, quam veram deprehendero, ſemel aggregatus, tibi firmiter adhæream in ſanctitate & juſtitia omnibus diebus vitæ meæ. Amen.

CAPUT III.

Argumenta quæ evincunt, Solam *Eccleſiam Romanam eſſe veram Chriſti Eccleſiam, in qua ſalus poſſit obtineri.*

ARGUMENTUM I.

Sola oſtendit ſe poteſtatem ſuam à Chriſto derivare.

I. ILla ſola eſt vera Chriſti Eccleſia, quæ oſtendit ſe doctrinam & poteſtatem ſuam à Chriſto

& illius

Digitized by Google

& illius Apoſtolis accepiſſe, & per continuam ſucceſſionem ad noſtra uſque tempora perduxiſſe. Hac enim ſucceſſione omnis vera & legitima poſſeſſio, ac poteſtas firmiſſimè probari, & ſine dubitatione conſtare ſolet. Si quis autem illâ deſtitutus, de poſſeſſione aut jure contendat cum eo, qui hanc ſucceſſionem exhibere poteſt, non minus explodetur, quam ſi quis hodie compareat homo peregrinus, qui ſe legitimum Anglicæ Coronæ Succeſſorem proclamet, contra illam familiam quæ continuâ ſucceſſione ſe in legitima Regni hæreditate perennare demonſtrat.

II. Hanc autem continuam à Chriſto & Apoſtolis ad noſtra uſque tempora ſucceſſionem quo pacto reperies in Sectis illis, quæ à centum circiter annis emerſerunt, ac ſibi veræ Eccleſiæ nomen vindicarunt? Quo modo in aliqua Eccleſia poteſtatem à Chriſto derivatam oſtendes, quæ ſeipſam per mille quingentos poſt Chriſtum annos orbi oſtendere non potuit?

Cùm igitur hâc ſucceſſione apertè careant Congregationes modernæ, ſola Lutheri, Calvini, aliorumque recentiorum authoritate inſtitutæ, carent etiam neceſſariò eorum Miniſtri *Jurisdictione* à Chriſto derivatâ in gubernanda ejus Eccleſia, carent ejus Ordine pro adminiſtratione Sacramentorum, carent ejus *Miſſione* pro verbi divini prædicatione, quam apertè requirit Apoſtolus ad Rom. 10. *Quomodo prædicabunt niſi mittantur.* Nunquam enim oſtendet ullus ex Sectis modo nominatis quâ authoritate, aut quo modo primùm miſſus fuerit Lutherus, aut Calvinus ad prædicandam doctrinam oppoſitam Eccleſiæ Romanæ, à qua ſua tantum ſponte defecerunt; aut ubi, aut quando poteſtatem illam à Chriſto acceperint.

III. Si dicant, ſe accepiſſe à Chriſto poteſtatem *extraordinariam* ad reformandam veterem, & inſtituendam novam Eccleſiam.

Reſpondeo, nulli prudenti poſſe ſufficere, quòd Lutherus aut Calvinus id de ſe affirmet: omnes enim antiqui Hæreſiarchæ idem de ſe dudum teſtati ſunt, nec ideò minùs hæretici fuerunt, & pro talibus etiam hoc tempore damnantur. Neceſſe eſt igitur ſuæ miſſionis clarum & apertum teſtimonium adducant: ſine legitimo enim teſtimonio, ne quidem domum tuam alteri reſignabis, quantò minùs Eccleſiam Dei, quam Chriſtus à tot ſæculis aliis poſſidendam & gubernandam conſignavit. Nec ipſi Apoſtoli pro Dei Miniſtris ab initio admiſſi ſunt, niſi per apertum teſtimonium ſignorum ac miraculorum, quibus ſe à Chriſto miſſos eſſe toti orbi manifeſtè comprobarunt. An igitur ego cum ſalutis æternæ diſcrimine ſine alio ſigno, aut teſtimonio hos ut Eccleſiæ antiquæ reformatores, & animæ meæ in æternitatis itinere duces admittam, quos à Deo miſſos non fuiſſe clara ratione deprehendo?

Ex his ritè expenſis hoc neceſſarium deducitur argumentum. Sola illa eſt Chriſti Eccleſia, quæ poteſt oſtendere, ſe Chriſto & Apoſtolis ad hæc uſque tempora continuò ſucceſſiſſe. Sed ſola ſupereſt Eccleſia Romana in qua poſſit illa ſucceſſio oſtendi: ergo &c. Jam enim probatum eſt, alias Sectas illâ ſucceſſione penitùs eſſe deſtitutas.

IV. At in Romana Eccleſia, Presbyteri ſuum Ordinem, juriſdictionem, ac miſſionem accipiunt immediatè à ſuis Epiſcopis præſentibus, hi ab Epiſcopo ſive Pontifice Romano, qui per continuam præcedentium Pontificum ſeriem, ſuam in Sede Petri ſucceſſionem toti orbi apertè demonſtrat.

V. Hæc enim in publicis, & ubique patentibus temporum Annalibus tam luculentè omni ævo conſignata exhibetur, quam ullum Regum jure ſucceſſionis Regni ſui thronum poſſidere. Imò illa Pontificum ſucceſſio præ cæteris tanto majori pollet evidentiâ, quantò frequentiori omnium Gentium curâ ac ſtudio univerſalis Eccleſiæ hiſtoria à tot tantiſque Auctoribus, ac SS. Patribus conſcripta & ad poſteritatem continuò tranſmiſſa reperitur.

Nullus itaque eſt Eccleſiæ Romanæ Miniſter, qui Fidem populo & Sacramenta adminiſtrat, qui non poſſit poteſtatem, ac miſſionem ſuam continuâ ſerie ad Apoſtolos, ac Chriſtum reducere, tanquam ad primum authorem ac fontem à quo illam derivavit. Sola igitur Romana poteſt eſſe vera & indubitata Chriſti Eccleſia.

Hoc argumento veram Eccleſiam à Sectis alienis ipſi primitivæ Eccleſiæ Patres diſcernebant, ac imprimis *S. Auguſtinus contra Epiſt. fundamenti*: " Tenet " me in Eccleſia Catholica, ab ipſa Sede Petri Apoſto" li uſque ad præſentem Epiſcopum ſucceſſio Sacer" dotum. Accedit *S. Hieron. epiſt. 2. ad Damaſum.* Hic " inter tres partes ſciſſa Eccleſia ad ſe rapere me feſti" nat, ego interim clamo, qui Cathedræ Petri jungitur " meus eſt. Idem diſput. contra Luciferianos, Brevem " tibi apertumque animi mei ſenſum proferam, in illa " permanendum eſſe Eccleſia, quæ ab Apoſtolis fun" data uſque in hanc diem perdurat.

VI. *Dilemmate* inde confecto, modernum ſectarium hoc modo premes. Argumentum illud *S. Auguſtini*, *S. Hieronymi*, & primorum Eccleſiæ Patrum contra hæreticos ſui temporis, ex ſucceſſione perpetua Prælatorum in ſola Eccleſia Romana; vel rectè probat illos antiquos fuiſſe veros hæreticos, vel non. Si id non probat, errarunt ergo primi, ſummique Doctores primitivæ Eccleſiæ; quod tamen ipſi Sectarii non admittunt. Si verò rectè probat illos fuiſſe hæreticos, idem prorſus convincit de Sectariis noſtri temporis, qui non magis poſſunt in ſua ſecta oſtendere perpetuam Prælatorum ſucceſſionem, quàm illi Hæretici, contra quos primi Patres hoc argumentum intorquebant.

VII. Objiciunt illi, ne prorſus exarmati videantur: Ut Eccleſia aliqua Chriſti per *ſucceſſionem* dicatur *Apoſtolica*, ſufficit ſola ſucceſſio *Doctrinæ* Apoſtolicæ, non verò Prælatorum ſive Pontificum Apoſtolis ſuccedentium. Probatur, quia Eccleſia Chriſti dicta eſt Apoſtolica in Symbolo anteaquam eſſet Pontificum ſucceſſio.

Reſpondeo, ſucceſſionem certam totius Doctrinæ Chriſtianæ non poſſe per tot à Chriſto ſæcula certò conſervari & innoteſcere, niſi per ſucceſſionem perſonarum quæ oſtendere poſſint ſe legitimam & certam illius tradendæ poteſtatem à Chriſto derivare. Nam alias ſola ſucceſſio doctrinæ, figmentis omni ævo innumeris expoſita fuiſſet, uti tot exortæ de ea hæreſes etiamnum apertè demonſtrant. Ad probationem dico, Eccleſiam Chriſti ante *Pontificum Succeſſionem* dictam fuiſſe Apoſtolicam in actu primo, ſive quæ ex inſtitutione Chriſti Apoſtolicam in Pontificibus ſucceſſionem requirebat. Sic etiam ab initio dicta eſt Catholica, quamvis nondum actu per orbem diffuſa, ſed poſtea tantùm diffundenda.

Hujus

Digitized by Google

Hujus ſucceſſionis defectus *Angliæ* Miniſtros graviſſimè remordet, qui ſæpius poſtulati de legitima ordinatione *Parkeri*, qui primus poſt hæreſim tanquam Archiepiſcopus Cantuarienſem Sedem occupavit; nec teſtes, nec tabulas, nec ullum derivati à Chriſto Ordinis, aut poteſtatis judicium legitimum unquam proferre potuerunt.

VIII. Quorum unus haud ita pridem quaſi collabenti Eccleſiæ humeros ſuppoſiturus, non antiquas tabulas, ſed novas fabulas evulgavit, de *Parkero* in quadam taberna per aliquos Romanæ Eccleſiæ Epiſcopos in Præſulem conſecrato. Sed non defuit author Catholicus, Dublinenſis nuper Præſul illuſtriſſimus, qui calamo ſuâ eruditione digno commentum illud apertè diſſolvit, & ad vivum reſecuit, uti attingemus infra tra. 3. c. ult.

ARGUMENTUM II.

Eccleſia Chriſti eſt antiqua, omnes modernæ Sectæ ſunt novæ.

IX. Eccleſia Chriſti eſt antiqua, quia ab annis pluſquam mille & ſexcentis à Chriſto fundata eſt, & ſic in omne tempus futurum ſtabilita, ut promiſerit portas inferi contra eam nunquam prævalituras. Sed Eccleſia Lutheri & Calvini eſt nova; Ergo hæc non poteſt eſſe vera Chriſti Eccleſia. Minor clarè probatur. Quia poſſumus aſſignare ipſum locum, & tempus, quo recenter exorta eſt hæreſis Lutherana, ante centum circiter annos, tempore Caroli V. Imperatoris, & Leonis X. Pontificis; & oſtendere primum ejus authorem Martinum Lutherum, qui poſt quindecim ſæcula à conſtituta Chriſti Eccleſia comparuit, & ab antiqua Eccleſia ſponte defecit, & Sectam Lutheranam, de qua nihil unquam antea auditum fuit, in Germania inchoavit. Sed hæc ſunt manifeſta novitatis indicia, quæ apertè demonſtrant Sectam Lutheranam (& idem eſt de aliis novis) non poſſe dici veram Chriſti Eccleſiam. Repugnat enim illam Sectam, quæ eſt nova, eſſe Eccleſiam Chriſti quæ eſt antiqua: originem habuiſſe à Luthero poſtremo ſæculo, & tamen ante annos mille ſexcentos à Chriſto inſtitutam fuiſſe.

X. Si dicas, Eccleſiam Lutheranam olim quidem extitiſſe, ſed hactenus per 1500. annos ante Lutherum *occultam & inviſibilem* latuiſſe. Reſponſio illa per ſe frivola hoc *Dilemmate* clarè refutatur. Religio Lutherana vel extitit ante Lutherum, vel non extitit. Si ante Lutherum extitit occulta, ut affirmas, non potuit eſſe vera Chriſti Eccleſia, quæ debuit ſemper eſſe viſibilis & conſpicua, ſicut civitas ſupra montem poſita, ſicut lucerna, ſicut publicum tribunal ad quod jubemur confugere Matth. 18. *Si autem noluerit te audire, dic Eccleſiæ*; his enim Chriſtus Eccleſiam ſuam ſimilem eſſe declaravit. Si verò dicas ante Lutherum non extitiſſe, ergo eſt Religio novitia, ac proinde non poteſt eſſe Religio Chriſti, quam conſtat eſſe antiquam.

XI. Sola itaque ſupereſt *Eccleſia Romana*, quæ initium Romæ ſumpſit ab ipſo Petro cujus Sedem per ſuos Succeſſores continuò poſſidet, cujus recens inſtitutio, aut novus author nullo unquam loco aut tempore poſt Petrum aſſignari poteſt, quæ ſunt antiquæ & veræ Chriſti Eccleſiæ manifeſta argumenta.

Hoc argumentum approbare coactus eſt ipſe *Lutherus*, dum Zuinglianos recenter emergentes oppugnaret *in Epiſt.* ad Ducem Boruſſiæ, & habetur in ejus *tom. 2. impreſſo VVittenbergæ fol. 362.* "Periculoſum, inquit, & terribile eſt audire aliquid aut credere contra concors teſtimonium, fidem, & doctrinam totius ſanctæ Chriſti Eccleſiæ, quæ jam ſupra mille quingentos annos per univerſum orbē concorditer ſtatuit &c. Telum hoc ab antiquitate deſumptum, quod fortiſſimum agnoſcit, quis nos videt contra ipſum Lutherum, alioſque horum temporum Sectarios validiſſimè retorqueri? Quomodo igitur ego ſalutem æternam, quæ ſolùm in antiqua Chriſti Eccleſia obtineri poteſt, inter novos horum temporum Sectarios ſperare potero? Hoc ſi expendas benè, non poteris malè concludere.

ARGUMENTUM III.

Aliæ omnes Sectæ docent Hæreſes in primitiva Eccleſia damnatas.

XII. Omnis illa Religio falſa eſt quæ continet hæreſes à Catholica & primitiva Eccleſia olim damnatas. Atqui modernæ Sectæ Lutheri, & Calvini, &c. continent hæreſes à Catholica & primitiva Eccleſia olim damnatas. Ergo eorum Religio debet eſſe falſa, & primitivæ Eccleſiæ contraria.

XIII. Minor hujus argumenti probatur primò: Quia tā Lutherus quam Calvinus docet, Bona opera non eſſe ad ſalutem neceſſaria, ſed ſolam fidem ſufficere. Atqui hæc eadem fuit olim hæreſis Simonis Magi, teſte antiquiſſimo S. Irenæo l. 1. cap. 20. & Eunomianorum olim ab Eccleſia damnatorum circa annum Domini 360. teſte S. Auguſtino hæreſi 54.

Lutheri, & Calvini Doctrina eſt, Traditiones eſſe rejiciendas, & ſolam Scripturam recipiendam. Eadem hæreſis à primitiva Eccleſia damnata eſt in Ario, Neſtorio, Eutychete, & Dioſcoro, uti patet ex S. Auguſt. lib. 1. contra Maximum cap. 2. item ex Synodo 7. actione 1.

Tam Lutherus quam Calvinus negat Sacramentum Pœnitentiæ, & Confirmationis. Doctrina hæc tanquam hæretica in Novatianis olim ab Eccleſia proſcripta eſt, teſte antiquiſſimo Cypriano lib. 4. epiſt. 2.

Docet Lutherus & Calvinus, Eccleſiam olim viſibilem poſtea periiſſe, & illam in ſuo tantùm cœtu exiſtere. Fuit hæc quoque hæreſis Donatiſtarum contra primitivam Eccleſiam, uti teſtatur Auguſt. lib. de unitate Eccleſiæ cap. 12.

Aſſerit uterque, venerationem Reliquiarum, Imaginum Chriſti, aut Sanctorum eſſe idololatriam. Idem aſſeruit Vigilantius hæreticus teſte Hieronymo, & olim Iconomachi ab Eccleſia damnati, teſte Cedreno & Nicephoro de Iconomachis.

XIV. Negat cum Luthero Calvinus, orandum eſſe pro defunctis, obſervandum jejunium Quadrageſimale, aut aliud ab Eccleſia præſcriptum. Idem negarunt olim Aëtiani hæretici, teſte Epiphanio & Auguſtino de hæreſib. cap. 33.

Quid igitur manifeſtiùs quàm hæreſes olim ab Eccleſia Chriſti damnatas, à Luthero & Calvino doceri, ac renovari? Et quidem pleraſque ante tempora S. Auguſtini. Cum tamen ipſi fateantur veram & primævam Chriſti Eccleſiam, quæ eas hæreſes damnavit, ab omni erroris ſuſpicione immunem fuiſſe. Illas autem hæreſes dum reprobavit, neceſſariò omnes Sectas eandem doctrinam profitentes hæreticas eſſe declaravit.

Digitized by Google

XV. Ex his autem cæteriſque articulis à primitiva Eccleſia olim damnatis nullum omninò recipit *Eccleſia Romana*, aut unquam admiſit, & quemvis admittere volentem à ſuo corpore reſecuit. Depoſitum Fidei à Chriſto & Apoſtolis ſibi traditum tam firmum & inviolatum ſemper retinuit, ut maluerit tam ab antiquis quàm ab horum temporum Sectariis graviſſima bella, rapinas bonorum, exilia, & mortem ipſam ſuſtinere, quàm vel unicum articulum à primitiva Eccleſia damnatum admittere uti hodie in Angliæ, Hollandiæ & maximè in antiquiſſimis Hiberniæ Catholicis, tot calamitatibus hactenus ideò laceratis ante oculos videmus.

Ad hanc rationem vel unicam, ſi ſeriò lubeat reflectere, fieri non poteſt, quin hodiernas Sectas à vera Chriſti Eccleſia facilè diſcernas. Quæcunque enim Secta deprehenditur hæreſim vel unicam à vera Eccleſia olim damnatam admittere, tam implicat illam eſſe Eccleſiam Chriſti, quam falſum eſſe verum, aut album eſſe nigrum. Sicut enim contra debitam Regi fidelitatem in uno puncto cum hoſte conſpirans, hoc ipſo fit Regi rebellis, ſic cum damnatis Hæreticis unico in errore conſentiens, Deo ſit inimicus ac perduellis, & extra ſalutis tramitem exul aberrat.

ARGUMENTUM IV.

Communis omnium Gentium conſenſus pro Fide Romana.

I. Illa judicanda eſt vera Chriſti Eccleſia, quæ per totum orbem recepta, & omnium gentium teſtimonio & conſenſu comprobata eſt, potiùs quàm illa, quæ exiguo ſpatio circumſcripta, & à paucis admiſſa fuit. Quivis enim æquus judex non dubitabit adjudicare litem illi parti, quæ præ alia habet teſtes multò plures, & inter ſe omni tempore, & loco convenientes.

II. Atqui omnium gentium commune teſtimonium ſtat pro una & ſola *Eccleſia Romana*, quæ proindè *Catholica* & univerſalis toto orbe nominatur. Nam quoad priora tempora, nullum eſt toto orbe regnum, nulla natio nobis cognita, in qua aliquando propagata & recepta non fuerit, aut propagari inceperit. Quinimò hoc tempore apud Gentes de novo repertas publica extat Religionis Romanæ profeſſio, templa, altaria, Miſſæ, cultus imaginum, &c. pleriſque etiam locis in regnis Turcarum Catholici aliqui reperiuntur. In Europa Religionem Romanam publicè tuentur ac profitentur univerſa regna Hiſpaniæ, regnum Galliæ ampliſſimum, tota pænè Germania, Polonia, Italia, maxima ex parte Belgica, neque exiguo Fidelium numero per Angliam, & multò majori per Hiberniam, aliaſque plures orbis partes diſſeminata reperitur. Cum his ſi comparentur pauci Europæ anguli, qui Sectam Lutheranam, aut Calvinianam profitentur, unum pro millibus teſtem vix reperies. Solum enim regnum Britanniæ, cum Dania, Suecia, Hollandia, & aliquâ Germaniæ parte Sectam Lutheranam vel Calvinianam, eamque pluribus aliiſque Sectis immixtam complectitur. Quid exiguus ille numerus cum tota Europa comparatus? Quid cum Aſia, Africa, America? Quarum incolæ, uti & regionum nunc in Europa infectarum, Religionem Romanam aliquando receperunt, & per multa ſæcula ſuo teſtimonio, & ſanguine comprobarunt.

III. Si igitur multitudinem teſtium eorum, qui in Religione Romana, toto orbe vixerunt per *ſedecim ſæcula*, conferam cum exiguo manipulo Lutheranorum vel Calvinianorum, qui tantùm unius ſæculi ſpatio emerſerunt in paucis Europæ Regionibus, non poſſum ſalvâ æquitate pro altera, quam Religione Romanâ, ferre ſententiam. Neque poterit ſupremus Judex in extremo judicio aliud pronunciare, quàm me juſtè ac ſapienter egiſſe, quod communem & conſtantem orbis pænè univerſi conſenſum, paucorum, ac malè inter ſe cohærentium hominum judicio, à reliquo orbe repudiato, prætulerim.

Vim hujus argumenti ipsâ experientiâ comprobari videmus, in integris legionibus ex militia, & nobilitate Anglicana, quorum plerique, dum ex domeſticis errorum tenebris prodeunt ad publicam lucæ Catholicæ Eccleſiæ in Belgio, Gallia, Hiſpania, facilè veram Romanæ Eccleſiæ Fidem agnoſcunt, & profitentur. Uti non ita pridem apparuit in viris ſummo ingenii & judicio præditis, Comite de Briſtol, Barone de Inchequin, & aliis de nobilitate & famâ notiſſimis.

ARGUMENTUM V.

Nulla eſt certa Eccleſia Chriſti in mundo, ſi non ſit Romana.

I. Certum eſt veram Chriſti Eccleſiam in mundo reperiri, ut omnes fatentur: Atqui hoc certum non eſſet, ſi vera foret fides Sectæ Lutheranæ aut Calvinianæ. Ergo illa eſt à veritate prorſus aliena.

Minor patet ex eo, quod Secta tam Lutherana, quam Calviniana doceat, veram Eccleſiam à Chriſto inſtitutam potuiſſe *deficere*, & eam in Eccleſia Romana quæ ab initio fuit vera, actu defeciſſe, & nunc penes Sectam v. g. Lutheranam veram Eccleſiam permanere. Quod ſi verum eſt, poſſe deficere veram Chriſti Eccleſiam: & tu aſſeras tuam Calvinianam, vel Lutheranam eſſe veram Chriſti Eccleſiam: ergo potuit etiam tua Lutherana & Calviniana deficere; ergo certum non eſt aliquam veram Chriſti Eccleſiam in mundo reperiri. Sicut enim aſſeris defeciſſe olim veram Chriſti Eccleſiam, ita nunc deficere potuit tua, neque certus eſſe potes, quod actu non defecerit: nulla enim promiſſio Lutheranæ vel Calvinianæ Eccleſiæ facta eſt, aut fieri potuit, ſupra veram Chriſti Eccleſiam.

II. Quod ſi dicas, tantum poſſe deficere Eccleſiam Chriſti *viſibilem*. Infero, ergo tibi non conſtat, an Eccleſia Calviniana vel Lutherana viſibilis, quam profiteris, ſit vera Chriſti Eccleſia.

III. Idem breviter alio Argumento demonſtratur. Non poteſt eſſe vera Chriſti Eccleſia ſine vera *Scriptura*: hoc Sectarii omnes admittant. Atqui nulla eſt vera Scriptura in mundo niſi eam habet Eccleſia Romana. Patet, quia Scripturam ſuam Lutherus, Calvinus, &c. ab Eccleſia Romana primò acceperunt, ex qua ipſi prodierunt. Ergo nulla eſt vera Chriſti Eccleſia in mundo ſi Romana non ſit vera; & Scripturarum divinarum cuſtos infallibilis: adeoque nec vera erit Lutherana, Calviniana, & ſic de cæteris modernis. En quomodo dum volunt illi Eccleſiam Romanam confodere, per illius latus ſeipſos interimunt.

Adde & alterum: Vera Chriſti Eccleſia debet eſſe *perpetua*. Hoc enim Chriſtus ab initio ſuæ Eccleſiæ promiſit. Atqui nulla præter Romanam poteſt perpetuam illam à tempore Chriſti ſucceſſionem per umbram in ſe oſtendere: Non tua Luthere, non tua Calvine,

quæ

Digitized by Google

quæ tantum poſtremo ſæculo velut fungus heſternus in terris comparuit, & ſic de aliis Sectis modernis. Ergo nulla eſt in terris vera Chriſti Eccleſia, niſi vera ſit Romana. Vide igitur, Sectarie profuge, quo te convertas ut veram Chriſti Eccleſiam in toto mundo reperias, niſi cum Prodigo revertaris in domum Patris, ſive Matris tuæ Eccleſiæ Romanæ, à qua velut in regione longinqua profugus aberras.

IV. Hic igitur aliud dici non poteſt, quàm Sectam Lutheranam, & Calvinianam manifeſtè falſam eſſe, & ſe evertere; dum docet Eccleſiam olim à Chriſto inſtitutam potuiſſe aliquando deficere. Undè clarè ſequitur Eccleſiam Romanam, quam ipſi Sectarii admittunt primis 4. vel 5. ſæculis, fuiſſe veram Chriſti Eccleſiam, non potuiſſe errare, & à vera fide deficere: aliàs enim jam non conſtaret, ullam in mundo exiſtere veram Chriſti Eccleſiam.

ARGUMENTUM VI.

Si Eccleſia Romana non ſit vera, perierunt in æternum Majores noſtri, Martyres, Confeſſores &c. qui ante Lutherum per 12. ſæcula vixerunt; vel ut certa agnoſcenda eſt Fides Romana Eccleſiæ.

I. SI Secta Lutherana vel Calviniana vera eſſet Chriſti Religio, ſequerentur ea quæ quivis, etiam Lutheranus vel Calvinianus, horret admittere. Ergo fateri debes Sectas illas tuo etiam judicio veritati repugnare.

Sequeretur enim ex doctrina Lutherana & Calviniana, Eccleſiam Romanam à vera fide aberrare, adeòque impiam & ſacrilegam eſſe. Ac proinde Chriſtianos, qui vixerunt à tempore, quo ajunt defeciſſe Eccleſiam, nempe per integra duodecim ſæcula ante Lutherum, in æternum periiſſe, ac omnes noſtros, veſtroſque Majores, qui per tot ſæcula Eccleſiam tantùm Romanam agnoverunt, à vera Fide & ſalute æterna excidiſſe. Niſi quis impiè fingat Chriſtum permiſiſſe, ſuam Eccleſiam viſibilem per 12. ſæcula invincibili veræ Fidei ignorantiâ altè ſopitam jacere.

Hæccine ſunt promiſſa Chriſti de duratione ſuæ veræ Eccleſiæ, *Portæ inferi non prævalebunt adverſus eam* &c. quam ipſi Sectarii admittunt ſaltem 4. primis ſæculis fuiſſe Romanam. Hic igitur non minus ipſe Chriſtus, quam Eccleſia Romana incuſatur.

II. An ergò à Fide & ſalute aberrarunt paſſim omnes illi qui pro divino cultu in tota Europa, & reliquo orbe Chriſtiano, tot Templa, tot Cœnobia, tot Collegia, tot Religionis Chriſtianæ monumenta per duodecim ſæcula ſummâ pietate, ac ſtudio erexerunt? Qui ſua bona, ac ſeipſos totâ vitâ divino obſequio manciparunt? Perierunt quotquot eo tempore vixerunt viri ſanctitate, ac miraculis toto orbe celebrati, Benedictus, Patricius, Bernardus, Dominicus, Franciſcus, aliique Sancti innumeri, quorum virtus, & vita tot Cœleſtibus prodigiis comprobata fuit. Perierunt tot milleni Martyrum, qui pro tuenda Religione Romana contra tyrannos decertarunt, ſuumque ſanguinem ac vitam profuderunt, niſi fortè aliquos invincibilis ignorantia excuſaverit? Hi enim non aliam quàm Eccleſiam Romanam agnoverunt, quàm Lutherani & Calviniani impiam & ſacrilegam eſſe profitentur.

III. Hinc igitur ut dixi, ſequeretur ulterius, Chriſtum Eccleſiam ſuam tanto labore & amore inſtitutam, per duodecim ſæcula deſeruiſſe; cui tamen dixit: *Ego vobiſcum ſum uſque ad conſummationem ſæculi:* Reliquiſſe illam ſub impietate, & poteſtate Satanæ, cui tamen promiſit; *Portæ inferi non prævalebunt adverſus eam:* Et per Apoſtolum, eam fore *columnam & firmamentum veritatis.*

Fruſtrà igitur duodecim illis ſæculis à Romana Eccleſia prædicatum eſt toto orbe Chriſti Evangelium: Fruſtrà tot Gentes à Paganiſmo ad Eccleſiam Romanam converſæ: Fruſtrà fuêre tot ſæculis Sacramenta, & alia ſalutis media à Chriſto inſtituta: Fruſtra fuit ipſa Chriſti Paſſio, Mors, & Redemptio; donec tandem Lutherus Eccleſiæ Romanæ Sacerdotium, & Cælibatum deſeruit, & ad connubia, omnemque carnis libertatem provolavit, atque ita Eccleſiam prolapſam reſtauravit, & viam cœli, quam Chriſtus dixit anguſtam, verbo & exemplo laxam, & ſpatioſam fecit. Denique donec in caſtiſſima illa univerſalis Eccleſiæ *Suſanna* novas Fidei labes confinxerunt duo illi lubrici veteratores, Lutherus ſaxo excucullatus, & Calvinus publicè ſtigmaticus, de quibus erroribus neque tot Patres Sanctiſſimi, nec tot Concilia per tot ſæcula, eam unquam accuſarunt. Quis ratione præditus hæc non ludicra, non inſana, non meriſſima figmenta judicabit?

IV. Quod ſi tandem dicas, Hæc nullo modo admittenda eſſe, ac potuiſſe ſemper Majores noſtros etiam in Religione Romana ſalutem adipiſci; neceſſarium erit te hoc modo ulteriùs ratiocinari:

Omnes omninò tam Catholici, quàm Sectarii fatentur, in Eccleſia Romana poſſe ſalutem obtineri: Omnes autem Catholici qui ſunt maxima pars omnium Chriſtianorum, omni tempore, & uno ore affirmant, me in Secta Lutherana vel Calviniana non poſſe ſalvari. Ergo, ſi volo eſſe certus & ſecurus de ſalute æterna, debeo eligere Eccleſiam Romanam, in qua omnes fatentur, me poſſe ſalvari, non verò Lutheranam aut aliam, in qua maxima pars orbis Chriſtiani abſolutè negat ſalutem poſſe obtineri. Hoc argumento Henricus IV. Galliarum Rex, poſtquam apud ſuos Miniſtros rem Fidei diligenter examinaſſet, profeſſus eſt, ſe ad Eccleſiam Romanam fuiſſe converſum, uti videre eſt apud Hiſtoriæ Gallicæ Scriptores.

ARGUMENTUM VII.

In ſola Eccleſia Romana perſiſtit gloria Miraculorum, à Chriſto veræ Eccleſiæ promiſſa.

I. MIraculis Eccleſiæ Romanæ quaſi conjuratione factâ novum bellum nuper indixit *Stillingfletus* in Anglia, *Zuickerus* in Hollandia, *Danhaverus* in Germania. Sed eorum impetum validè repreſſit, fregit, protrivit ex Anglia noſter Worſlæus, ex Germania *Cornæus*, aliique germanæ fidei pugiles ſtrenuiſſimi. Hic autem pro invicto miraculorum teſtimonio brevi methodo ſic argumentaberis.

Chriſtus eodem modo contulit veræ Eccleſiæ poteſtatem prædicandi Fidem, & operandi Miracula Mar. 16. v. 15. *Euntes in mundum univerſum prædicate Evangelium omni creaturæ.* Et ſtatim ſubdit: *Signa autem eos crediderint hæc ſequentur, in nomine meo dæmonia ejicient.... ſuper ægros manus imponent, & benè habebunt &c.* Sed in Eccleſia Chriſti hoc tempore perſeverat poteſtas prædicandi fidem: Ergo etiam virtus operandi Miracula. Cùm enim abſque ulla temporis limitatione fuerit hoc privilegium veræ Eccleſiæ conceſſum, ſine ratione aſſeritur illi jam ereptum eſſe, cùm nullo modo oſtendi poſſit quo modo, aut quo tempore

pore

Digitized by Google

pore fuerit revocatum, imò aſſidua tot miraculorum experientia comprobet, poteſtatem illam adhuc in Eccleſia Chriſti perſeverare.

II. Ex his porrò conficitur hoc argumentum cuivis ſanæ mentis homini manifeſtum. Miracula ab initio indicarunt veram Chriſti Eccleſiam, & Chriſtus promiſit ea in ſua Eccleſia permanſura, ut jam oſtenſum eſt. Atqui miracula in ſola cernuntur Eccleſia Romana: Ergò hæc ſola eſt vera Eccleſia Chriſti. Aliàs nulla in terris dabitur Chriſti Eccleſia: cùm nulla prorſus alia Secta poſſit illam miraculorum gloriam ſibi vindicare.

Fruſtrà autem ex odio Religionis Romanæ cum Sectariis illis, hanc miraculorum gloriam non Deo, ſed dæmoni adſcribes: ſic enim Judæi olim Chriſti miracula calumniabantur; *in Beelzebub Principe dæmoniorum ejicit dæmonia*, quæ tamen conſtat fuiſſe vera miracula, & ſigna Fidei certiſſima. Deinde innumera Eccleſiæ Romanæ miracula omnem dæmonis poteſtatem longiſſimè excedunt, ut mortuos ad vitam excitare, morbos incurabiles momentò curare, cæcis viſum, ſurdis auditum, claudis inceſſum reſtituere. Uti non ita pridem coram multis teſtibus factum conſtat Cæſarauguſtæ in Joanne *Pellicero* Aragonio viro notiſſimo, cui integra tibia dudùm amputata divinâ virtute ſubitò reſtituta eſt. Mortuos à *S. Martino*, & à *S. Dominico* tres, à *S. Xaverio* ſupra viginti, ab aliis noſtro ævo plurimos *vitæ reſtitutos*, iis teſtimoniis comprobatum invenies, quibus nihil poteſt eſſe in rebus humanis certiùs aut evidentiùs. Teſte autem *D. Auguſtino* l. 22. de Civit. c. 5. miraculum vel unicum, quod conſtat à Deo factum, ad certiſſimum veræ Fidei teſtimonium ſufficere debet.

III. Ad hæc frivola prorſus ſunt Doctoris *Stillingfleti* reſponſa, Miracula ſcilicet hæc eſſe longinqua, intervallo temporum, & locorum multas cudi fabulas, multos creſcere rumores, multa hominibus credulis imponi. Et ad tibiam illam Joanni Pellicero publico prodigio reſtitutam, ſufficit illi per ludibrium reponere, Iſto intervallo loci, & temporis quo fama hujus prætenſi miraculi ex Hiſpania in Angliam tranſibat, facile potuiſſe Pelliceri ſtipitem ligneum in tibiam excreſcere.

IV. At ſi liceat hujuſmodi facta publica, & ſevero judicio ſubjecta, & juratis teſtibus comprobata, unius Stillingfleti inani ludibrio in figmenta convertere, videat quæſo, ne ſuum quoque nomen, & perſonam, & titulum, ut inanes fabulas, & popularis auræ fumos poſteris tranſmittat. Quæro enim, ſi illius judicio inſiſtas, quis hominum poſt pauculos annos credet extitiſſe Doctorem Stillingfletum, in Academia Cantabrigenſi ſtuduiſſe, legitimè examinatum fuiſſe, Doctoris lauream conſecutum eſſe? Dicam ego, dicent poſteri, hunc Doctoratus gradum, quamvis publicis tabulis & teſtibus conſignatum, ſolo populi rumore Stillingfleto accreviſſe.

At, inquis, teſtimonium de patrato miraculo res eſt ſupra naturam poſita. Erras, mi Doctor; miraculum quidem ipſum naturæ vires excedit, prodigium verò jam patratum oculis intueri, manibus palpare, juramento teſtari, authoritate publicâ & indubitatâ conſignare, hæc nihil habent præter conſuetas naturæ leges, & normam communem, quâ ſolent res geſtæ certâ fide comprobari. Mirum in re tam aperta hallucinari hominem, qui cupit in Doctorum numero celebrari. Sed illi novum non eſt, pro ſolidis argumentis, inanes jocos, & facetias venditare.

V. Ne verò ad labefactandum hæc miracula ad Dæmonis opem iterum confugiat Adverſarius, illum breviter interrogo: Si ad fallendos homines Dæmon operetur miracula in Eccleſia Romana; an id faciat poteſtate divinâ, an virtute propriâ? Non poteſtate divinâ, quia ſi Religio Romana ſit falſa, non poteſt Deus illam miraculorum teſtimonio tanquam ſuo ſigillo comprobare: Hoc enim eſſet Deum falſæ doctrinæ ſubſcribere, atque ita homines in fraudem inducere. Non etiam propriâ dæmonis virtute ad homines fallendos: quia ſic dæmon multò magis operaretur miracula pro Secta Turcarum & Judæorum, ut in eam magno ſuo lucro homines induceret. Ergò miraculorum gloria in ſola Romana Eccleſia perſeverans à ſolo Deo procedere poteſt, ut hoc ſigno & teſtimonio, uti olim, ita hoc tempore, veram Eccleſiam hominibus demonſtraret.

VI. Et verò ut in ea invenienda homines eſſent inexcuſabiles, extare voluit quædam miracula publica, & perpetua, & omnibus facilè conſpicua, ſi Angli & Batavi eâ curâ, quâ opes, & merces peregrinas, veræ Fidei Teſtimonium inquirerent. Reperirent in Italia, & in ipſo Religionis Romanæ gremio domus Lauretanæ miraculum publicum, & omnibus ſcire volentibus perpetuò conſpicuum. Neapoli ampullam ſanguinis S. Januarii Martyris, qui in præſentia Corporis conſtitutus miraculosè ebullit. Compoſtellæ in Hiſpania reliquias S. Jacobi ob probatiſſima in dies miracula à toto orbe Chriſtiano frequentatas. Ut prætercam in Belgio Virginem Aſpricollenſem, Hallenſem, & alia ejuſmodi loca manifeſtis Dei miraculis continuò illuſtrata, ex quibus Eccleſiæ Romanæ Adverſarii redduntur prorſus inexcuſabiles.

Poſtremò, quantum ponderis habeant Miracula ad commonſtrandum veram Eccleſiam, ipſi Adverſarii ſuo calculo ſæpius comprobarunt. Quid enim? Si noſtri, aut ſuperioris ævi miraculis, nihil tribuendum, quid Lutheri artes, quid Calvini fraudes in illis fabricandis tanto ſtudio inſudarunt?

Nota eſt apud Staphylum, qui actioni interfuit, & teſtatam reliquit, *Libro* qui inſcribitur *Abſoluta reſponſio*, hiſtoria Lutheri, qui ut à miraculi teſtimonio, Prophetæ à Deo miſſi ſibi nomen uſurparet, fœminam à dæmone poſſeſſam Dei nomine à ſe liberandam multo apparatu ſuſcepit. Sed poſt ingeminatos clamores, & irrita conamina, tandem ipſe à dæmone in eas anguſtias redactus fuit, ut ab eo congreſſu validiorem dæmonis inſultum vix vivus evaſerit.

VII. Tantam tamen in miraculis vim agnovit, ut non dubitaverit ab illis iterum, iterumque aliquod ſuæ doctrinæ præſidium emendicare, de tota Eccleſia ſuo judicio triumphaturus, ſi vel unicum impetraſſet. Itaque teſte Cochlæo in vita Lutheri, dum quendam nomine Neſenum in Albi ſubmerſum comperiſſet, ſpei plenus accurrit, preces prolixas ingeminat, ſed nihil proficit; ſacra carmina de mortui auribus inſuſurrat, ſed & hæc ſurdo canit. Denique cum nihil intentatum relinqueret, ut cadaveri vocem aliquam aut motum extunderet, non aliud quàm ſpectantium riſum, & opprobria impetravit; qui in hoc Martini facinore, nullum niſi temeritatis, & audaciæ prodigium ſpectavêre.

VIII. Alia his ſimilia, nec diſſimili eventu, tentarunt alii Lutheri aſſeclæ apud Cochlæum ad ann. 1533. qui ut ſe veridicos Prophetas populo probarent, diem extre-

mi

mi judicii à ſe deſignatum præ foribus adeſſe prænunciarunt. His Prophetis creduli nimis agricolæ ſerere & arare deſierunt, ſed & vivere brevi deſiiſſent, niſi inani expectatione tandem edocti, in Miniſtris ſuis vanos vates agnoviſſent.

IX. Neque his cedunt artes & machinamenta Calvini, qui in hoc erat ſedulò intentus, ut aliquo patrati miraculi teſtimonio doctrinæ ſuæ fidem conciliaret. Rem ſic aggreſſus eſt, teſte Bolſeco in vita Calvini cap. 13. Vir inops Brulæus nomine cum uxore Oſſuno Genevam demigrat, à Calvino inopiæ ſuæ ſubſidium poſtulat, annuit perbenignè, ſi illi viciſſim in adornanda quadam miraculi ſpecie operam ſuam, & fidem commodarent. Brulæus, ut jubetur, morbum ſimulat, Miniſtri pro concione ægrum populi precibus commendant. Paulo poſt miſer ille, ut prius ægri, ita nunc defuncti perſonam induit. Monetur Calvinus, & quaſi rei ignarus cum amicorum caterva ad defuncti domum divertit, ubi cum Brulæi uxor ploratu ac lachrymis ſcenicum hoc funus egregiè adornaſſet, Calvinus in genua provolutus, & fuſis ad Deum precibus rogat, in teſtimonium ſuæ doctrinæ defunctum hunc ad vitam ſuſcitari; atque apprehenſâ ejus manu, alta voce iterum iterumque imperat ut ſeſe erigat, & ad vitam redeat. At ecce novum miraculi genus, qui ſe mortuum ſimulavit, jam verè mortuus reperitur, quo viſo uxor attonita, & in ſerias lachrymas & querelas effuſa, infauſtas Calvini technas omnibus ex ordine reſeravit. Interea remanſit mulier infelix ſine viro, & Calvinus infelicior ſine miraculo.

X. His adde, Sectarios qui objiciunt Miracula omnia tanquam *incerta* Notam fidei certam non conſtituere, *ſeipſos* manifeſtè jugulare.

Nunquam enim oſtendent illi, pro authoritate infallibili Scripturarum quibus credunt notam ſe habere certiorem quam miracula Chriſti, & Apoſtolorum, qui eas tanquam Dei verbum hominibus tradiderunt. Rogo te paucis (Sectarie) quomodo ipſum Chriſtum ut Filium Dei, quomodo Apoſtolos ut certos veræ fidei præcones admittes, ſi omnia omnium temporum miracula excludas? Hic certò vacillabis, hic hærebis, hic demum prima Fidei fundamenta convelles, niſi miraculorum Notam ut certum fidei firmamentum admittas.

Quod ſi potius ad Spiritus tui privati teſtimonium recurras, iterum tibi eodem teſte fauces occludis. Si enim iſta publica miracula prorſus omnia, ut notam fidei incertam, excludis, quâ veri ſpecie ſpiritum tuum privatum & ignotum, ut teſtimonium Fidei indubitatum ulli ſanæ mentis homini perſuadebis? Hæc certè pro intellectu rationem non averſante manifeſtè concludunt: ſed de fucato ſpiritus Privati teſtimonio pluribus infra *Cap. VI.*

ARGUMENTUM VIII.

Sola Eccleſia Romana habet infallibilem Fidei Regulam, & deciſionem controverſiarum.

XI. VEra Chriſti Eccleſia debet habere infallibilem fidei ſuæ Regulam, quâ poſſit dirimere controverſias in Negotio Religionis frequenter emergentes, ac ſententiæ à ſe prolatæ rationem, ac fundamentum aſſignare, in quo poſſit intellectus certò & ſecurè acquieſcere. Nam ſine tali Regula & Judice controverſiarum omnia erunt incerta, ac plena litibus interminatis: adeoque talis Religio non erit vera Religio, quæ debet eſſe rerum omnium certiſſima.

XII. Atqui Eccleſia Lutherana & Calviniana nullam poſſunt talem ſuæ fidei Regulam exhibere, poteſt autem Eccleſia Romana. Ergo hæc ſola poteſt eſſe vera Chriſti Eccleſia.

Minor probatur, quia talis Regula non poteſt eſſe ſola Scriptura, aut Spiritus privatus, aut alia, quæ à modernis Sectariis prætenduntur, ut de ſingulis à ſequenti *cap. 4.* oſtendemus: hic enim agitur de ipſo veræ Eccleſiæ fundamento, ſine quo ejus fidem nutare, ac corruere neceſſe eſt.

Atque eâdem operâ diſſolventur objectiones & effugia, quibus Sectarii contra claram veritatis lucem hactenus demonſtratam ſe miſerè involvi patiuntur: modò prius quatuor principales veræ Eccleſiæ Notas in prædictis contentas hic breviter colligamus.

CONCLUSIO.

De Notis veræ Eccleſiæ, cum quarundam Objectionum diſſolutione.

I. EX argumentis hactenus à *cap. 4.* in forma deductis facilè convincitur, Solam Eccleſiam Romanam habere quatuor illas certiſſimas veræ Eccleſiæ Notas ab initio à Patribus, & Conciliis, in Symbolo etiam Nicæno, & Conſtantinopolitano receptas. Nempe quod ſit *Una* unitate doctrinæ fidei, unitate Capitis à Chriſto inſtituti, unitate Membrorum in participatione Sacramentorum & in profeſſione etiam externa ejuſdem fidei. Quod ſit *Sancta* per doctrinam, & media quæ à peccatis abducant, ac per miracula veram motum ſanctitatem confirmantia. Quod ſit *Catholica*, ſive univerſalis, per extentionem ſui ad omnia tempora, & ad omnia loca ſaltem ſucceſſivè, uti Chriſtus ſuæ Eccleſiæ in ſcripturis promiſit. Quod ſit *Apoſtolica* per ſucceſſionem continuam, ordinationem, & juriſdictionem ſuorum Miniſtrorum à Chriſto & Apoſtolis. Quæ omnia ſimul ſumpta in ſola Eccleſia Romana reperiri, in argumentis à *cap. 4.* deductis ſupra demonſtratum eſt. Sed & hic paucula de his porrò objecta breviter diluemus.

II. Objiciunt primò, contra *Unitatem* in Eccleſia Romana, Etiam Mahumetanos poſſe illam unitatem in ſuo cætu & ſua doctrina prætendere: ac proinde in illa unitate non poſſe conſtitui aliquam notam veræ Eccleſiæ.

Reſp. diſtinguendo aſſumptum: Poſſunt illi prætendere aliquam unitatem *genericam*, qualem habuerunt variæ Reſpublicæ, etiam Ethnicæ, quæ huc non pertinet, tranſeat aſſumptum: Poſſunt prætendere unitatem illam *ſpecificam* Religionis Chriſtianæ, de qua hic agitur, negatur aſſumptum. Hic enim agitur de unitate quam Chriſtus in propria Eccleſia requiſivit, quæ nempe ſit unitas ejuſdem Fidei, Capitis, & membrorum Eccleſiæ Chriſtianæ, quâ vera Chriſti Eccleſia diſcernatur à Sectis falſis quæ Eccleſiam illam ſibi vindicant, & pro qua in particulari diſcernenda Chriſtus eas Notas in ſcripturis deſignavit. Adde: Etſi Mahumetanis, aut aliis una aliqua ex illis quatuor Notis concederetur, nihil inde contra noſtram doctrinam poſſe inferri, cum non habeant illi copulativè omnes quatuor ſimul conjunctas, quod ad veram Chriſti Eccleſiam à falſis ſectis diſcernendam à Patribus, Conciliis, eorumque Symbolo copulativè deſignatur:

Digitized by Google

ſignatur: *Credo in unam, ſanctam, Catholicam, & Apoſtolicam Eccleſiam.*

III. Objiciunt ſecundò: In Eccleſia Romana varias eſſe Scholas, quæ in plurimis controverſiis (& hodiè vel maximè) inter ſe opponuntur. Ergo Eccleſia illa deſtituitur notâ Unitatis.

Reſp. neg. conſequentiam: Scholæ enim illæ conſentiunt Eccleſiæ in omnibus quæ circa ſuas controverſias definit: ſi qui autem contumaciter nolit conſentire (ut olim Lutherus, aliique) hoc ipſo à corpore Eccleſiæ ſeparantur, & deſinunt eſſe illius membra. Nemo autem poteſt tollere unitatem Eccleſiæ qui jam eſt extra Eccleſiam, non magis quam Ethnici, aut Judæi.

IV. Objiciunt tertiò, contra notam *Sanctitatis*: Eccleſia Catholica comprehendit tanquam membra tam juſtos, quam peccatores, qui magnam illius partem conſtituunt: Ergo non competit illi nota ſanctitatis.

Reſp. neg. conſequentiam: Quamdiu enim peccatores illi fidem Eccleſiæ ſanctam profitentur, ſunt illius membra ſanctitate *profeſſionis*, quamvis non ſanctitate *morum*. Retinent enim illam fidem quæ ſanctitatem morum præſcribit, etſi ſuo vitio in actionibus moralibus illius præſcriptum non obſervent. Sic Schola dicitur docta, aut ſancta, quæ tradit ac profitetur doctrinam ſolidam, & ſancta morum præcepta, quibus plurimi ex diſcipulis inſigniter perficiuntur, etſi non pauci diſcoli aliqua ex iis præcepta non exequantur. Ridendi hic potiùs Adverſarii, qui jactant Eccleſiam ſuam totam eſſe ſanctam, ſed ſanctitate tantum internâ, & *inviſibili*, quia complectitur ſolos prædeſtinatos. Sed quid hoc aliud eſt quàm latebras captare, & Eccleſiam ſuam manifeſtare per notam maximè ignotam & omnibus inviſibilem.

Objiciunt quartò, contra notam *Catholicæ* ſive univerſalis: Nulli Eccleſiæ magis competit hæc nota quam Atheiſmo, aut Turciſmo, utpote qui maximam orbis partem occupavit. Ergo Catholicam eſſe, non eſt nota veræ Eccleſiæ.

Reſp. neg. antecedens: Nam Religio Romana non tantum alias orbis partes, ſed etiam Græciam, & alias regiones Turcæ nunc ſubjectas pridem pervaſit, uti ex hiſtoria Eccleſiaſtica manifeſtum eſt, præter alia regna ad quæ in Europa, Africa, & America ſeſe extendit, imò aſſiduò magis magiſque ad Sinas uſque propagatur. Oculos quæſo erigant, & cum his orbis partibus ampliſſimis ſuos angulos metiantur Sectarii.

V. Objiciunt quintò, contra notam *Apoſtolicæ* ſucceſſionis: Succeſſio illa Pontificum Romanorum ſæpe fuit ſpatio temporis interrupta, vacante ſede Pontificia. Sæpe etiam fuerunt ſimul aliquo tempore plures Antipapæ, ſic ut de legitimo non conſtaret. Ergo ſucceſſio illa ab Apoſtolis non eſt continua & certa, cum fuerit intervallo temporis ſæpius interrupta.

VI. Reſp. neg. conſequentiam: Quia ſucceſſio tot ſæculorum, ut dicatur continua, non excludit quamlibet temporis interruptionem, ſed tantum moralem ac diuturnam, reſpectivè ad durationem tot ſæculorum; uti cernitur in *præſcriptionibus* etiam rerum privatarum, quæ requirunt lapſum temporis reſpectivè diuturnum. Quomodo hujus continuæ ab Apoſtolis ſucceſſionis umbram aliquam prætendent noſtri Sectarii, qui à ſuis incunabulis vix primi ſæculi jubilæum celebrarunt.

Quæres, Quas igitur Notas prætendant Sectarii moderni ad comprobandam ſuæ Sectæ veritatem?

Reſp. Quoniam quatuor iſtas Notas Romanæ Eccleſiæ proprias in ſua Secta non reperiunt, Aſſerunt illi duas præ omnibus notas requiri ac ſufficere: 1. Sinceram prædicationem verbi Dei, ſive ſacræ Scripturæ: 2. Legitimum uſum Sacramentorum.

VII. Sed utrumque prorſus ineptè: neutrum enim poteſt pro Nota inſervire, cum neutrum poſſit eſſe homini notius, quàm ipſa veritas Eccleſiæ de qua inquiritur. Adeòque contra prima Philoſophiæ in ratiocinando principia, aliud hoc non eſt, quàm probare idem per idem, ignotum per æquè ignotum, denique petere principium, ſive id quod in quæſtione verſatur. Tam enim in quæſtione eſt, in quo hominum Cætu ſit verbi Dei ſincera prædicatio, & Sacramentorum uſus legitimus, quàm quæ ſit præ cæteris vera Eccleſia.

Cum porrò in vera Eccleſia neceſſariò requiratur legitimus *Judex controverſiarum Fidei*, de illo hic opportunè agemus.

CAPUT IV.

Oſtenditur ſolam Scripturam non eſſe Regulam Fidei, aut Judicem controverſiarum.

I. Probatur primò: Si ſola Scriptura ſufficeret pro Regula Fidei & Judice controverſiarum, ſic pronuntiaret ſententiam deciſivam ut litigantes clarè intelligerent pro qua parte ſtet Scripturæ ſententia, ejuſque judicio acquieſcerent: Sed hoc ſola Scriptura præſtare non poteſt: Ergo non eſt ſufficiens regula aut judex pro dirimendis fidei controverſiis.

Minor apertè patet vel ex eo, quod ipſi Lutherani & Calviniſtæ de variis fidei articulis, ut de reali Chriſti præſentia, de Baptiſmo parvulorum &c. multis annis inter ſe contendant, & ad mentem Scripturæ magno ſtudio utrimque recurrant. Et tamen hactenus neutra pars ſententiam deciſivam contra ſe latam eſſe agnoſcit, ſed pergunt adhuc eo, quo cæperunt, ardore & incertitudine authoritatem Scripturæ ſibi utrimque vindicare, & pergent uſque in diem judicii, ſi pro declarando Scripturæ ſenſu, de quo utrimque litigatur, alium judicem non admittant. Scriptura enim omnem, quam latura eſt, ſententiam jam dudum pronuntiavit.

Rem exemplo illuſtremus: Scriptura refert Chriſti verba in ultima cœna. *Comedite & bibite ex hoc omnes:* & eodem loco Chriſtus dicit, *Et vos debetis alter alterius lavare pedes.*

II. Undè quæſo ſciemus, quod priora verba contineant præceptum ſumendi Euchariſtiam, & poſteriora non contineant ſimile præceptum lavandi pedes? cum in his magis expreſsè per modum præcipientis Chriſtus dicat, *& vos debetis* &c. Certè hoc non ex verbis Scripturæ, ſed ex judicio, & conſuetudine Eccleſiæ conſtare poteſt. Et ſi quis modò contenderet poſteriora verba imponere præceptum lotionis pedum, nunquam poſſet lis illa ex ſola Scriptura decidi.

Secundò. Aliquæ ſunt fidei controverſiæ, quarum in Scripturis nulla penè mentio habetur: Ergo in his dirimendis extra Scripturas alius omninò judex eſt neceſſarius. Controverſia olim erat, An baptizati ab hæreticis ſint rebaptizandi. Affirmavit S. Cyprianus, negavit

negavit S. Auguſtinus: ſuam tamen ſententiam quamvis ſit vera, & fidei, non potuit Auguſtinus ſufficienter ex Scripturis probare; Sic enim ſcribit lib. 5. de Bapt. contra Donat. cap. 23. *Conſuetudo illa, quæ opponebatur Cypriano, ab Apoſtolorum traditione exordium ſumpſiſſe credenda eſt.*

Ulteriùs quæro, Quo loco Scriptura ſtatuit, ut forma Baptiſmi pronuntietur linguâ patriâ, ut faciunt Novatores? Ut infanti in Baptiſmo Nomen imponatur? Ut merſio trina adhibeatur? Aut ut Chriſtiani non Sabbathum, ſed diem Dominicum colere debeant? Alia ſunt hujuſmodi plurima extra Scripturas deciſa aut conſtituta, quorum aliqua non niſi admodum obſcurè, alia nullo modo in ſacris Paginis comemorantur: Et tamen ea apud ipſos Sectarios pro deciſis & certis habentur: ergo illorum deciſio extra Scripturas haberi debet.

III. Tertio, In Republica Civili non ſufficiunt Codices legum, ſed requiritur alius Judex qui ſententiam ferat inter partes litigantes. Ergo in republica Eccleſiaſtica non ſufficiunt Codices Scripturarum ſine alio Judice qui exorientes de Fide controverſias decidat. Nam ſicut in repub. Civili ſæpè lis eſt de ipſa legum interpretatione, ita in Eccleſiâ ſæpe controverſia eſt de ipſo ſenſu & explicatione Scripturarum, uti aſſiduè videmus. Sicut igitur lex, quando de ejus mente dubitatur, non poteſt per ſe litem dirimere, ita neque Scriptura poteſt de ſeipſâ ſententiam ferre ſine alio Judice, quem Deus ordinare debuit, ne aliàs Eccleſiam ſuam relinqueret in perpetuis controverſiis, à nullo prorſus viſibili Judice determinandis.

IV. Neque refert primò, quod *Joan. 5.* & alibi jubeamur ad inquirendam veritatem legere & ſcrutari Scripturas. Nam Judices debent etiam legum ſtudio incumbere: non ideò tamen in omni judicio ſolæ leges ſine Judicis ſententia ſufficiunt.

V. Neque refert 2. quòd Scriptura ſit Regula, & norma veritatis. Nam licet in ſe ſit norma veritatis; ubi tamen de ejus ſenſu litigatur, non ſemper conſtat hominibus ex qua parte ſtet illa veritas. Ideo neceſſaria eſt alia veritatis Regula ſive Judex, qui id certò declaret. Hanc autem declarandi poteſtatem infallibilem, & Spiritus ſancti aſſiſtentiam, promiſſam & collatam eſſe à Chriſto ſuæ Eccleſiæ infra cap. 8. probandum erit.

CAPUT V.

Præcluditur effugium aſſerentium Scripturam per ſe claram eſſe & apertam.

I. Probatur enim contrarium, primò, ex ipſius Scripturæ teſtimonio. Nam Actor. 10. Eunuchus, interrogatus à Philippo, Putaſnè intelligis quæ legis? Reſpondit, *& quomodo poſſum, niſi aliquis oſtenderit mihi?* Et 2. Petri cap. ult. aſſerit S. Petrus quædam contineri in epiſtolis D. Pauli *Difficilia intellectu, quæ indocti & inſtabiles depravant.*

Neque dicas difficilia eſſe ſolis improbis & indoctis. Nam S. Auguſtinus, quem certè nemo improbum aut indoctum judicabit, lib. de fide & operib. cap. 15. disertè fatetur ſibi intellectu difficillimum eſſe locum illum 1. ad Cor. 3. *Si quis ſuperædificat ſuper fundamentum hoc aurum, argentum, lapides pretioſos, ligna, fœnum ſtipulam, uniuscujusque opus manifeſtum erit.*

II. Qui autem aliter ſentire præſumit, interrogandus eſt in particulari, An ipſe, & alii ejuſdem Sectæ clarè intelligant hunc locum Eccli. 44. *Melior eſt iniquitas viri, quàm mulier benefaciens.* Et 1. ad Cor. c. 15. *Quid facient qui baptizantur pro mortuis, ſi mortui omnino non reſurgunt?* Item quomodo conſiſtit id quod Jacob dicit Gen. 5. *Vidi Deum facie ad faciem*, cum eo quod dicit Dominus Exod. 33. *Non videbit me homo, & vivet.* Et Pſalmo 1. *Non reſurgent impii in judicio*, cum eo quod habetur 1. ad Cor. 15. *Omnes quidem reſurgemus.* Et Luc. 23. dicitur Chriſtus *crucifixus horâ ſextâ*, cùm tamen ſcribatur Marci 15. v. 25. fuiſſe *horam tertiam quando crucifixerunt eum.*

III. Denique ſcriptum invenies Proverb. 24. v. 4. *Ne reſpondeas ſtulto juxta ſtultitiam ſuam*, cùm tamen poſteà in eodem capite legatur, *Reſponde ſtulto juxta ſtultitiam ſuam.* Et alia hujuſmodi: quæ ſi adverſario proponas, Scripturam per ſe non eſſe claram, præſenti experimento deprehendes. Nam ad id quod clarum eſt, & clarè, & ſine hæſitantia reſpondemus.

IV. Probatur ſecundò ratione. Ille liber non poteſt eſſe per omnia clarus cujus materia, & modus ſcribendi ſæpe eſt obſcurus. In Scriptura autem, tam materia, quam modus ſcribendi frequenter eſt obſcurus: ergo &c. Patet primò quoad materiam. Continet enim myſteria ſupra naturam poſita, & ab hominum ſenſibus maximè remota, ut, de Deo trino & uno, & de Incarnatione Verbi, de Sacramentis, eorumque inviſibili operatione, & gratiâ internâ, de æterna prædeſtinatione ac reprobatione, aliiſque Decretis divinis maximè reconditis, de quibus verè dicitur: *Judicia Dei abyſſus multa.*

Secundò, Modus, quo res illæ reconditæ in Scripturis proponuntur, multos habet tropos, qui ſolent eſſe difficiles; multos hebraiſmos, & modos loquendi hoc tempore obſoletos & incompertos, plurima etiam continet Prophetarum vaticinia & apocalypſes, tantùm ſymbolicè, & quaſi ſub ænigmate explicatas. Hæc autem ex natura ſua in quovis ſcripto magnam pariunt intelligendi obſcuritatem. Quâ ergo præſidentiâ poteſt quiſquam affirmare, hæc prorſus omnia in tota Scriptura ſibi eſſe certiſſima, nuſquam occurrere dubium, aut controverſiam?

V. Probatur tertiò eadem obſcuritas, ex tot commentariis ſanctorum Patrum & Doctorum, qui ab exordio Eccleſiæ ad noſtra uſque tempora Scripturis explicandis inſudarunt, quod minimè opus erat, ſi per ſe ſint claræ & apertæ. Certè aliud ſenſit S. Hieron. in epiſt. ad Algaſiam qu. 8. *Omnis*, inquit, *epiſtola ad Romanos nimiis obſcuritatibus involuta eſt.* Et candidè de ſe fatetur D. Auguſt. ad Januarium: *In ipſis ſacris Scripturis neſcio multo plura, quàm ſcio.* Qui modò contrarium de ſe affirmat, neceſſe eſt admittat, aut ſe ſupra Auguſtinum ſapere, aut id falsò præſumere.

VI. Idem apertè confirmant tot controverſiæ Sectariorum omni tempore tam inter ſe mutuò, quàm cum Eccleſia Romana de vero Scripturæ ſenſu. Quomodo de ipſa vera Chriſti Eccleſia, quod eſt punctum Fidei primarium, & ad ſalutem maximè neceſſarium, tot annis ex Scripturis ſtrenuè diſputant inter ſe ipſi Sectarii, qui omnes dicunt, Verbum Dei ſibi eſſe clarum & apertum? Quod minimè fieret, ſi Scripturæ ſenſus de vera Eccleſia ipſis eſſet manifeſtus, cum omnes ſe veram Scripturam recipere & venerari profiteantur. Proprio igitur ore, facto, ſcripto ſeipſos condemnant.

VII. Fruſtrà autē pro Scripturæ claritate adferunt Pſ. 118. *Lucerna pedibus meis Verbum tuū*, aut Pſ. 13. *Præceptū Domini lucidum illuminans oculos.* Nam neq; hæc de tota penitus Scriptura dicuntur: neq; aliud important quā Scripturam, quando cognita & intellecta eſt, eſſe lucer-

Digitized by Google

nam, quâ viæ, & operationes hominum rectè diriguntur.

Fruſtra etiam fingunt Scripturam claram eſſe prædeſtinatis, ſolis autem reprobis obſcuram. Nam ſic vel maximè clarus Scripturæ ſenſus manet hominibus perpetuò obſcurus: cum nulli conſtet quinam homines in particulari ſint reprobi, quinam electi. Neque admittent, ut arbitror, reprobum eſſe S. Auguſtinum, aut S. Hieronymum, qui Scripturas ſibi obſcuras eſſe profitentur, ut ſupra oſtendimus.

CAPUT VI.

Fruſtrà recurritur ad internum Spiritus privati teſtimonium.

I. DUm ex argumentis hactenus allatis evincitur, Sectarios, qui Eccleſiæ Romanæ authoritatem rejiciunt, deſtitutos eſſe ſufficienti regula fidei & judice controverſiarum, eumque extra Scripturas quærendum eſſe: recurrere demum coguntur ad latebras Spiritus privati, cujus teſtimonio dicunt ſe interius in anima divinitùs edoceri, ut poſſint ſinguli de vero Scripturæ ſenſu judicare, & reliquas fidei controverſias decidere.

Sed contra, Vanum & fictitium eſſe illud ſpiritus privati teſtimonium, certiſſimis argumentis hoc modo demonſtrabis.

Primò, Internum Spiritus Sancti teſtimonium non poteſt ſibi contradicere, Sed ſibi contradiceret, ſi illud haberent noſtri temporis ſectarii. Ergo Spiritus interni teſtimonium, quod prætendunt, eſt vanum & merè fictitium.

Minor probatur, Lutherani ex interno Spiritus teſtimonio dicunt Epiſtolam D. Jacobi non eſſe veram Scripturam, ſed potius inanem & ſtramineam, ut loquitur Lutherus: Calviniſtæ autem ex eodem Spiritus inſtinctu affirmant eam Epiſtolam eſſe Scripturam verè divinam. Iterum, Lutherani ajunt per hæc Scripturæ verba, *Hoc eſt Corpus meum*, ſignificari realem Chriſti præſentiam; Calviniſtæ contrà per eadem verba intelligunt ſolam figuram Corporis Chriſti. Hæc autem eſt manifeſta contradictio, pro qua tamen utraque pars æquè ſtrenuè allegat internum Spiritus privati teſtimonium.

II. Cùm verò in omni contradictione, alterutra pars neceſſariò debeat eſſe falſa, ſequeretur primò, Spiritum Sanctum eſſe auctorem falſitatis, quod eſt prorſus impium. Sequeretur ſecundò, nullum à Chriſto relictum eſſe modum convincendi aut judicandi hæreſes, quas tamen ipſe prævidit neceſſariò emerſuras. Nam quivis Hæreticus non minus facilè affirmabit ſe habere internum Spiritus teſtimonium, quam quivis alius Sanctus & fidelis. Si interim extra Scripturam, præter Spiritum privatum, nullum admittas judicem in controverſiis fidei, nullus omninò ſupererit modus hæreſes judicandi; aut convincendi. Poterunt enim ſinguli ſemper prætendere ſe habere internum & arcanum Spiritus Sancti dictamen, quod nunquam per alium Spiritum privatum æquè arcanum & obſcurum debitè refelletur, nunquam enim poteſt aliquid incertum aut ignotum, per aliud æquè ignotum refutari.

III. Quando itaque Sectarius articulum aliquem ſuæ fidei, aut verum Scripturæ ſenſum probat ex Spiritu privato hoc modo. Quod procedit ex interno Spiritus Sancti teſtimonio debet eſſe verum. Sed mea Fides & interpretatio procedit ex interno Spiritus Sancti teſtimonio, ergo mea Fides & interpretatio debet eſſe vera.

Contra argumentaberis in eadem forma. Quod procedit ex interno Spiritus Sancti teſtimonio debet eſſe verum; ſed mea Fides & interpretatio procedit ex interno Spiritus Sancti teſtimonio: ergo mea debet eſſe vera. Quid jam reſtat Sectario, quo veritatem ſuæ fidei mihi declaret, aut ulli ſapienti, qui de ea edoceri cupit? Et tamen Scriptura 1. Petri 3. monet Fideles quod debeant eſſe *Parati ad ſatisfaciendum omni poſcenti vos rationem de ea quæ in vobis eſt ſpe.*

IV. Quod ſi dicat, ſe potiùs quàm me poſſidere internum Spiritus Sancti teſtimonium; quia ſcilicet eſt in vera Eccleſia, vel quia eſt prædeſtinatus, vel quia Scriptura id teſtatur. Reſpondetur, hoc ipſum nunc eſſe in quæſtione, ac proinde idem probat per idem, ac merum circulum committit. Quæritur enim, unde conſtet te habere veram Eccleſiam, aut verum Scripturæ ſenſum? Reſpondes te id ſcire ex interno ſpiritus teſtimonio. Dum autem inquiritur, unde cognoſci poſſit, te potiùs quàm me habere illud internum Spiritus teſtimônium? Reſpondes, quia ſum in vera Eccleſia. Ubi vides te circulo inextricabili bellè incluſum, neque per Spiritum privatum ullum tibi, aut fidei controverſiis exitum reperire.

His etiam argumentis manifeſtè convellitur nova Secta *Tremulorum*, qui ſibi perſuadent ſe interno quodam Spiritus Sancti enthuſiaſmo edoceri, atque omnia ex arcano ejus impulſu operari. Quamvis his Medico magis opus eſt quam argumento, ut ſanato cerebro, vaneſcant illa emotæ mentis deliria.

CAPUT VII.

Oſtenditur Traditiones neceſſariò eſſe admittendas.

I. EXiſtimant Sectarii omnem doctrinam ad ſalutem neceſſariam tam quoad fidem, quam quoad mores in Verbo Dei ſcripto contineri, ideo Verbum Dei non ſcriptum, ſive Traditiones omni conatu rejiciunt. E contra Traditiones neceſſariò admitti debere, & ad fidei Regulam pertinere, omnes Catholici docent, & demonſtrant.

Primò: Quia multa ſunt puncta fidei, quæ ex Scripturis cognoſci non poſſunt, ſed ex ſola Eccleſiæ traditione. Ergo Traditiones ſunt neceſſariæ ut habeatur Regula fidei adæquata. Aſſumptum probatur, ex eo quod punctum ſit fidei, extare Scripturas Divinas. Hoc autem ex ipſis Scripturis non poteſt certò conſtare. Quamvis enim Scriptura aſſerat ſe eſſe Divinam, non ideo certò conſtabit illam eſſe talem, niſi prius habeatur motivum credendi Fide divinâ ipſam Scripturam, quæ hoc affirmat, eſſe Verbum Dei quod errare non poteſt. Sicut etiamſi in Alcorano Mahometi ſæpe aſſeratur, ipſum Alcorani librum à Deo cælitus miſſum eſſe, non ideo tamen illi credimus, aut tanquam à Deo miſſum recipimus. Ergo hoc punctum fidei quo credimus extare Sacras Scripturas, non poteſt haberi abſque perpetua Eccleſiæ traditione, quæ teſtatur hos libros ab initio à Deo inſpiratos & dictatos fuiſſe.

II. Secundò. Punctum fidei eſt etiam inter Sectarios receptum, diem Dominicum non Sabbathum eſſe colendum: Baptizatos ab hæreticis, non eſſe rebaptizandos: & apud Lutheranos, infantes dum baptizantur, per uſum rationis, internum fidei actum elicere, &c.

Digitized by Google

re, &c. De his tamen Scriptura nihil omnino decernit. Ergo neceſſarium eſt admittere aliquod Verbum Dei non ſcriptũ quo hæc credenda proponuntur.

III. Tertiò, Traditionum neceſſitas multiplici Scripturarum teſtimonio comprobatur: & præcipuè ex S. Pauli Epiſt.2. ad Theſſal. caput 2. *Itaque fratres tenete Traditiones, quas accepiſtis ſive per Sermonem, ſive per Epiſtolam noſtram.* Ubi clarè indicat Apoſtolus, ſe multa tradidiſſe per ſolum ſermonem, quæ à fidelibus non minus obſervari velit, quam quæ per epiſtolam ſcriptam expoſuit. Solo autem ſermone ea ſe tradidiſſe oſtendit, cum ſermonem ſuum ab epiſtola ſcripta diſtinguat, apertè dicens *ſive* per ſermonem, *ſive* per Epiſtolam. Ex hoc loco manifeſtè probari Eccleſiæ Traditiones fide recipiendas docet S. Chryſoſt. in eundem Apoſtoli locum. *Hic patet* (inquit) *quod non omnia per epiſtolas tradiderint, ſed multa etiam ſine litteris, eâdem vero fide digna ſunt tam iſta, quam illa.* Quid clarius? Eodem prorſus modo de mente Apoſtoli loquitur S. Baſilius, Oecumenius, Theophilactus, Damaſcenus.

Quartò, Idem eſt de Traditionum neceſſitate cæterorum Patrum ab ipſo Eccleſiæ exordio conſenſus. S. Dionyſius Areopagita, Pauli Apoſtoli Diſcipulus, Eccleſiaſticæ *Hierar. cap. 1.* Primi, inquit, illi Sacerdotalis muneris Duces ſumã illa & ſubſtantialia partim ſcriptis, partim non ſcriptis inſtitutionibus nobis tradiderunt.

IV. S. Baſilius cognomento Magnus anno poſt Chriſtum 369. doctrinam hanc apertiſſimè exponit lib. de Spiritu Sancto cap. 29. *Dogmata,* inquit, *quæ in Eccleſia ſervantur ac prædicantur, partim ex conſcripta doctrina habemus, partim ex Apoſtolorum traditione in myſterio ad nos delata, quæ utraq; eandem ad pietatem vim habent, & nemo his contradicit, qui vel mediocrem ſaltem Eccleſiaſticorum jurium experientiam habet.* Ac plures ibidem traditiones non ſcriptas continuò ſubjungit, ut Symbolum eſſe Apoſtolorum, Unctionem in Sacramento Confirmationis adhibendam, aliaque quæ in Scripturis non memorantur.

V. S. Cyprianus, qui in Eccleſia Latina vixit ſecundo poſt Chriſtum ſæculo lib. 2. epiſt. 3. *Admonitos,* inquit, *nos ſcias ut in Calice offerendo Dominica traditio ſervetur, nempe ut mixtus aquâ offeratur,* De aqua in Calice miſcenda, certè nuſpiam in Scripturis admonemur.

S. Hieronymus traditiones apertè agnoſcit in epiſt. ad Marcellam de erroribus Montani. *Nos,* inquit, *unam Quadrageſimam ex Apoſtolica Traditione tempore nobis congruo jejunamus.* Alios Patres eandem doctrinam uno ore profitentes brevitatis ſtudio prætermitto, qui dum hæc, aliaque ex traditione agenda proponunt, hoc ipſo requirunt ut credamus ita agendum eſſe.

Auguſtinum tamen qui ſuo tempore Eccleſiæ primitivæ Conciliis interfuit, plurimaſque hæreſes debellavit, pro indubitata Traditionum auctoritate ſententiam ferentem audiamus in epiſt. 118. *Illa,* inquit, *non ſcripta ſed tradita cuſtodimus, quæ quidem toto terrarum orbe obſervantur, dantur intelligi ea vel ab ipſis Apoſtolis, vel plenariis Conciliis, quorum eſt in Eccleſia ſaluberrima auctoritas, commendata atque ſtatuta retineri, ſicut quod Dominica Paſſio & Reſurrectio, & Aſcenſio in Cœlum, & Adventus Spiritus S. Anniverſariâ Solennitate celebrantur.* Et ne quis hoc loco dicat hanc traditionem non eſſe legem neceſſariam, poſteà diſtinguit illam contra obſervationes quaſdam particulares, & non neceſſarias, dum ſubjungit, Alia verò quæ per loca terrarum Regionumque variantur liberas habent obſervationes.

VI. Ex hoc Auguſtini loco colligitur Traditiones in Eccleſia alias eſſe *Apoſtolicas*, quæ ab Apoſtolis cum Spiritus S. aſſiſtentia inſtitutæ ſunt; & alias immediatè à Chriſto per Apoſtolos traditas, & ideò *Divinæ* nuncupantur. Alias denique eſſe *Eccleſiaſticas,* quæ uſu & auctoritate Eccleſiæ in Conciliis aut aliter vim legis obtinuerunt: nam in omni repub. rectè inſtituta non minorem vim habent conſuetudines legitimè approbatæ, quàm leges conſcriptæ. De harum auctoritate ibidem ſic pronuntiat Auguſtinus, *Inſolentiſſima inſania eſt diſputare, an faciendum ſit, quod tota per orbem frequentat Eccleſia.*

VII. Ad cognoſcendum autem quænam Apoſtolicæ Traditionis vim obtineant, hanc Regulam tradit idem Auguſt. lib. 4. de Baptiſmo *cap. 24.* Quod (inquit) univerſa tenet Eccleſia, nec in conciliis inſtitutum, ſed ſemper retentum eſt, non niſi auctoritate Apoſtolicâ traditum rectiſſimè creditur.

Doctrinam hactenus traditam tenuit ſemper univerſa Chriſti Eccleſia in *Conciliis* Oecumenicis congregata, & contraria expreſſo anathemate damnatur in Concilio Nicæno II. t. 4. art. 7. *Si quis Traditionẽ Eccleſiæ ſive ſcriptam ſive conſuetudine valentem non curaverit, anathema ſit.* Et Trident. primitivæ Eccleſiæ doctrinæ inſiſtens Seſſ. 4. poſt decretum de Scripturis Canonicis ſic declarat; Traditiones, inquit, tàm ad fidem quàm ad mores pertinentes, tanquam vel oretenus à Chriſto, vel à Spiritu ſancto per Apoſtolos dictatas, pari pietatis affectu ac reverentiâ ſancta Synodus veneratur.

His opponunt Sectarii aliqua Scripturæ loca, ut Iſaiæ 29. *In vanum colunt me docentes mandata & doctrinas hominum.* Et Matth. 15. *Irritum feciſtis mandatum Dei propter Traditionem veſtram.* Denique 1. Pet. 1. *Redempti eſtis de vana converſatione veſtra paternæ Traditionis.* Sed hæc omnia fruſtra adducuntur, cùm nullo modo agant de traditionibus novi Teſtamenti, quæ nondum in mundo erant, dum iſta ſcriberentur. Ad ſolos autem Judæos illa verba diriguntur, quod ipſi præter Traditiones Divinas per Moyſen acceptas, alias inducerent Legi Divinæ contrarias. Malè inde concludes, Id fecerunt Judæi, ergo idem facit Eccleſia Chriſtiana.

VIII. Ex his patet, ſemper Eccleſiam Chriſti præter Scripturas etiam veras Traditiones ad Regulam Fidei neceſſariò admiſiſſe, ſine quibus nequidem conſtare poſſet aliquas Scripturas à Deo dictatas eſſe; aut has quæ in manibus verſantur & non alias eſſe Divinas, aut plura alia Fidei dogmata in ſola Traditione fundata.

IX. Non ſufficiunt tamen ad Regulam Fidei adæquatam Traditiones & Scriptura ſacra, ſine ulteriori Judice controverſiarum, quem in Eccleſia Romana infallibilem eſſe in cap. ſequenti demonſtrabitur.

CAPUT VIII.

Oſtenditur Eccleſiam Romanam cum ſuo Capite eſſe Regulam animatam, & Iudicem infallibilem controverſiarum Fidei.

VEram Chriſti Eccleſiam (quam ſolam eſſe Romanam ſupra oſtendimus) non poſſe ſubſiſtere ſine Regula & Judice viſibili controverſiarum fidei, quo Sectarii omnes deſtituuntur, probatum eſt c. 3. 4. & deinceps. Nunc in eadem Eccleſia cum ſuo Capite reperiri Judicem controverſiarum fidei infallibilem paucis argumentis oſtendemus.

Digitized by Google

§. I.

Probatur illa infallibilitas ex Scripturis.

ILla debet eſſe infallibilis fidei Regula, cui Chriſtus ſuam aſſiſtentiam promiſit, ne poſſit in rebus fidei definiendis errare. Sed ſuæ Eccleſiæ in Petro ejuſque Succeſſoribus talem aſſiſtentiam promiſit. Ergò Eccleſia tam in Petro quàm in ejus Succeſſoribus debet eſſe Regula fidei infallibilis.

X. Probatur minor ex verbis Chriſti Matth. 16. *Tu es Petrus & ſuper hanc Petram ædificabo Eccleſiam meam.* Promittit igitur Chriſtus ſe ædificaturum Eccleſiam ſupra fundamentum omninò firmiſſimum, quod labi & deficere non poteſt: deficeret autem ſi definiendo res fidei aliquando erraret, tota enim Eccleſiæ integritas in integra fidei veritate conſiſtit: hâc veritate ſemel deficiente, ipſam Eccleſiam deficere neceſſe eſt. Promiſſionem hanc pergit urgentiſſimis verbis iterùm confirmare: *Et portæ inferi non prævalebunt adverſus eam.* Prævaleret autem poteſtas inferorum adverſùs Eccleſiam, ſi ullo unquam tempore in decernendis fidei controverſiis in hæreſim incideret, quod nunquam eventurum Chriſtus apertè pollicetur.

XI. Ex quibus manifeſtè ſequitur, vel Chriſtum in promittendo fallacem fuiſſe, quod impoſſibile eſt, vel Eccleſiam ab eo viſibiliter fundatam nunquam in fide defecturam. Promiſit enim fundamentum Eccleſiæ futurum ſtabile, & tamen fuiſſet labile, promiſit portas inferi contra eam non prævalituras, & tamen de ea in errorem & hæreſim prolapſa infernus triumpharet.

Hanc Eccleſiæ viſibilis infallibilitatem ex his Chriſti promiſſis clarè intellexit, & declaravit Apoſtolus 1. ad Tim. 3. *Ut ſcias quomodo te oporteat converſari in domo Dei, quæ eſt Eccleſia Dei vivi, columna & firmamentum veritatis.* Si Eccleſia in qua oportet converſari eſt *columna* firma, imò ipſum *firmamentum veritatis*, quomodo poteſt in docendo à veritate fidei deflectere? Si enim errori ſemel ſuccumberet, hoc ipſo lapſa & proſtrata jaceret; quam tamen ipſa Veritas, Petram fidei, ab inferis invincibilem, ipſam columnam, ipſum firmamentum veritatis appellat.

Ex his pari evidentiâ conficitur, Eccleſiam Chriſti ſemper fuiſſe *Viſibilem.* Nam eadem Eccleſia contra quam portæ inferi nunquam prævalebunt, diſertè dicitur Petra, columna, firmamentum, quæ rem maximè viſibilem ac ſenſibilem deſignant. Eadem à Chriſto comparatur Sagenæ piſces tam bonos, quàm malos congreganti: ac Lucernæ ſuper candelabrum, & Civitati ſupra montem poſitæ, Mat. 5. quibus nihil poteſt eſſe magis viſibile. Ita intellexit, ita ſenſit, ita loquitur primævæ doctrinæ teſtis Auguſt. de unit. Eccleſ. cap. 16.

„ XII. Non eſt, inquit, Eccleſia operta, quia non eſt „ſub modio, ſed ſuper candelabrum ut luceat omnibus „qui in domo ſunt; ſed Donatiſtis velut operta eſt qui „audiunt tam lucida teſtimonia, quæ illam toto orbe „demonſtrant; & malunt clauſis oculis offendere in „montem, quàm in eum aſcendere.

§. II.

Eadem infallibilitas Ratione manifeſtâ comprobatur.

XIII. HÆc ratio imprimis, independenter à Scripturis, hoc modo formatur. Ex miraculis & ſignis, quæ in Apoſtolis apparuerunt, certò conſtabat doctrinam quam proponebant fuiſſe certam & infallibilem, & ab omnibus meritò recipiendam, ut ipſi Sectarii admittunt. Sed in nullo Apoſtolorum apparuerunt ſigna plura aut illuſtriora quàm ea, quæ ſupra cap. 3. demonſtravimus de continuis miraculis, antiquitate, amplitudine, unitate, perpetuâ ſucceſſione Eccleſiæ Catholicæ Romanæ. Ergo ex his ſignis ac teſtimoniis certò conſtat doctrinam, quam Eccleſia illa credendam proponit, certam eſſe & infallibilem. Ac proinde in materia fidei ejus doctrinam ac ſententiam deciſivam non poſſe ſine ſcelere repudiari.

Idem ſic ulteriùs demonſtro, Deus non tantum verbis, ſed etiam aliis ſignis ac miraculis hominibus loquitur, ac ſuam mentem manifeſtat; uti patet ex illis ſignis ac prodigiis, quibus Apoſtolos in novo, Moyſem in veteri Teſtamento veræ fidei præcones eſſe declaravit. Jam verò Deus vult, aut permittit ſciens & prudens Eccleſiam Romanam ſuo nomine hominibus proponi, ut veram & in rebus fidei infallibilem, cum iis notis, miraculis, ac ſignis perpetuis, ex quibus homines debeant prudenter judicare, illam à Deo, tanquam veram & infallibilem deſignari. Nam illa ſigna pro Divino teſtimonio communi judicio viri prudentes & probi toto orbe omni ævo admiſêre, & ex illis ſe obligari ad recipiendã Chriſti Eccleſiam tanquam infallibilem agnovêre.

XIV. Debet autem illud judicari prudens motivum ex quo homines pii ac prudentes paſſim judicant ſe debere aſſenſum præſtare. Atqui non poteſt Deus Eccleſiam illam proponere ſub illis ſignis, quibus homines debeant ad credendum prudenter induci, niſi per hæc velit mentem ſuam pro ea verè manifeſtare. Quo enim modo poteſt de re aliqua mentem ſuam hominibus declarare, niſi exhibendo ſigna ex quibus homines prudenter intelligant, rem illam à Deo ſibi proponi, & revelari? Nam talia ſigna & miracula, quibus ſolitus eſt Deus res veras declarare, apponere rei falſæ, aliud non eſſet quàm homines ultro in errorem inducere, quod in Deum cadere non poteſt.

XV. Declaratur vis hujus argumenti in ſimili. Si Rex aliquis ſciens & prudens permitteret mandatum aliquod aut diploma ſuo nomine, & ſigillo conſueto muniri, & coram ſuis ſubditis, ſe præſente & inſpectante, publicè promulgari: ſine dubio deberent omnes prudenter judicare hoc eſſe mandatum Regis, eumque velle id ſubditis ſignificare. Quod multò magis in Deo locum habet, qui ſemper poſſet impedire miracula, aliaſque notas, ex quibus tanquam proprio Dei ſigillo judicant homines Eccleſiam Romanam, tanquam infallibilem, Dei nomine, & divinâ auctoritate proponi. Quod ſi Eccleſia ſic propoſita eſſet falſa & fallibilis, ulteriùs ſequeretur Deum ſibi eſſe contrarium. Vellet enim per talia ſigna homines obligari ad eam recipiendam, ut jam oſtenſum eſt, & nollet eos obligari, ſi Eccleſia illa ſit falſa.

XVI. Denique, ſi Eccleſia illa viſibilis non eſſet infallibilis, nihil omninò in fide aut noſtra, aut Lutherana eſſet infallibile. Unde enim nobis conſtaret, ipſas Scripturas ex quibus fidei articulos habemus, verè eſſe divinas, & ab errore immunes? aut Evangelium Matthæi eſſe Verbum Dei, & non Evangelium Nicodemi, quod olim conſcripſit? Hoc certè non aliunde quam ex Eccleſiæ teſtimonio accipimus, ut ipſi Lutherani fateri debent, qui ipſas Scripturas non aliunde quam ab Eccleſia Romana acceperunt. Ergo ſi Eccleſiæ auctoritas eſſet obnoxia errori, incerta planè & dubia eſſet omnis noſtra fides, utpote fallibili nixa teſtimonio.

§. III.

Digitized by Google

§. III.

Vlterius infertur contra Sectarios Pontificis Rom. in fidei controverſiis ſuprema & irrefragabilis authoritas.

XVII. DEmonſtratâ tam evidentibus argumentis Eccleſiæ hujus infallibilitate, facilè declaratur Pontificis Romani authoritas irrefragabilis in definiendis fidei controverſiis, ſic enim ulteriùs argumentandum.

Eccleſia Chriſti viſibilis in articulis fidei non poteſt errare, ut jam oſtenſum eſt. Sed illa pro articulo fidei ſemper agnoſcit & docet, Pontificem Romanum eſſe Vicarium Chriſti, & in definiendis fidei controverſiis haberi infallibilem. Ergo de fide eſt Pontificem Romanum eſſe Vicarium Chriſti, & in definiendis fidei controverſiis falli non poſſe.

Id porrò ex declaratione Eccleſiæ probant ſuperius allata Scripturæ Sacræ teſtimonia, Matth. 16. *Tu es Petrus & ſuper hanc Petram ædificabo Eccleſiam meam* &c. Quod neceſſariò intelligendum eſt de Petro cum ſuis Succeſſoribus, cum noluerit Chriſtus Eccleſiam cum Petri vita extingui, ſed per ſucceſſionem Monarchicam perpetuò gubernari in ea forma, qua illam ab initio fundavit.

XVIII. Quod autem Chriſtus Petro cum Succeſſoribus (ſuprà) in vita promiſit, id repetitis verbis poſt Reſurrectionem ſuam coram univerſo Apoſtolorum Collegio confirmavit Joan. ult. *Paſce agnos meos, paſce Oves meas.* Ubi ſine exceptione totus Chriſti grex Petro, ejuſque Succeſſoribus veræ Doctrinæ pabulo nutriendus traditur, omniumque Paſtor univerſalis inſtituitur.

XIX. Denique ex perpetua Eccleſiæ etiam primitivæ praxi & conſuetudine apertè conſtat, plurimas Hæreſes à Romano Pontifice, etiam ſine Concilio generali, damnatas eſſe, ut Pelagii, Priſcilliani, Joviniani, Vigilantii, aliorumque multorum. Has verò hoc ipſo pro certiſſimis Hæreſibus tota Eccleſia rejecit, quod à Romano Pontifice damnatæ eſſent: Teſtatur id diſertè S. Auguſtinus de Hæreſi Pelagiana ſcribens Serm. 2. de verbis Apoſtoli: *Jam*, inquit, *de hac cauſa duo concilia* (particularia) *miſſa ſunt ad Sedem Apoſtolicam, inde etiam reſcripta venerunt, cauſa finita eſt, utinam aliquando finiretur error.* Concilia autem eo tempore alia habita non fuiſſe quam particularia, notat cum cæteris *Sinnichius* in Goliatiſmo cap. 21. Audiatur quoque coævus Auguſtino S. Cyprianus lib. 2. epiſt. 3. *Non aliunde Hæreſes ortæ, aut nata ſunt Schiſmata, quàm inde, quod Sacerdoti Dei non obtemperatur, nec Unus in Eccleſia ad tempus Sacerdos, & ad tempus Judex vice Chriſti cogitatur.*

§. IV.

Objectiones aliquæ breviter diſſolvuntur.

OBjiciunt Sectarii primò: Homines poſſunt errare, ut dicitur ad Rom. 3. *Omnis homo mendax.* Sed Pontifex eſt homo. Ergo Pontifex in rebus fidei poteſt errare.

Reſpondeo primò, retorquendo in adverſarios argumentum. Homines poſſunt errare: Sed Lutherus eſt homo: ergo Lutherus potuit errare, deſerendo Romanam Eccleſiam in qua baptizatus & profeſſus fuit, & novam ſibi ſectam fabricando. Imò eodem modo probarent Apoſtolos & Evangeliſtas, cùm eſſent homines, in tradenda Eccleſiæ doctrina errori obnoxios fuiſſe: atque ita adverſarii incautè illam primitivæ Eccleſiæ navem perforant, in qua ipſi ſe navigare gloriantur.

Reſpondeo igitur ſecundò, diſting. conſequens, Pontifex in rebus fidei poteſt errare, ſine aſſiſtentia divina, concedo: cum aſſiſtentia divina, nego; hanc autem in gubernanda Eccleſia Chriſtus illi promiſit, ut oſtenſum eſt ſupra §. 3.

XX. Objic. ſecundò. Aliqui Pontifices de facto aliquando errarunt: ergo non ſunt ab omni errore immunes.

Reſp. diſting. antecedens: Errarunt aliquando tanquam perſonæ privatæ, & in rebus quas è Cathedra non definiverunt, concedo. Errarunt tanquam Pontifices ſive Chriſti Vicarii aliquid è Cathedra docendo, aut definiendo pro univerſa Eccleſia, Nego. Chriſtus enim nec ipſi Petro, nec Apoſtolis cæteris tanquam perſonis privatis immunitatem ab omni errore promiſit, ſed tantùm in Actibus, quibus tanquam Apoſtoli Eccleſiam docebant.

XXI. Objic. tertiò: Summus olim Pontifex cum Synagoga Judæorum à vera fide aberravit, quando Chriſtum ejuſque doctrinam repudiavit. Ergo Pontifex Romanus cum ſua Eccleſia à vera fide aberrare poteſt.

Reſp. negando ſequelam. Nuſpiam enim apertè reperitur ea promiſſio facta Pontifici & Synagogæ Judæorum; quam Chriſtus Petro ejuſque Succeſſoribus confirmavit Matth. 16. v. 18. *Tu es Petrus, & ſupra hanc Petram ædificabo Eccleſiam meam, & portæ inferi non prævalebunt adverſus eam* &c.

Objic. 4. Quando Chriſtus dixit, *Tu es Petrus & ſuper hanc Petram ædificabo Eccleſiam meam,* non intellexit Eccleſiam ſtabiliendam ſupra Petri perſonam, ſed tantùm ſupra Fidem quam profitebatur. Ergo Chriſtus per illa verba, Petro, ejuſque ſucceſſoribus infallibilem in definiendo authoritatem non promiſit.

Reſp. negando antecedens. Quia ſic Chriſtus, promiſſis tam amplis, nullam prærogativam dediſſet Petro, magis quàm cuivis Apoſtolorum & fidelium, quibus Fides Petri communis erat. Negari autem non poteſt quin per illa verba ad ſolam Petri perſonam directa, concedatur illi in ſtabilienda Eccleſia peculiaris poteſtas, aliis non communicata. Soli enim Petro, & non ejus Fidei cum cæteris communi, dici potuit, Tu es Petrus: Tibi dabo claves regni cœlorum: Quodcumque ſolveris ſuper terram erit ſolutum & in cœlis &c. Cùm autem Petrus eſſet mortalis, & Eccleſia ſemper duratura, debuit poteſtas illi conceſſa ad Pontifices ejus Succeſſores derivari.

XXII. Objic. 5. Sola Chriſti perſona eſt verum Eccleſiæ fundamentum. Ergo non potuit Eccleſiæ infallibilitas ſupra Petrum ejuſque Succeſſores ædificari.

XXIII. Reſp. Solam Chriſti perſonam eſſe fundamentum Eccleſiæ primarium, perſonam verò Petri eſſe fundamentum Eccleſiæ ſecundarium, cum poteſtate vicaria à Chriſto tanquam primo & principali fundamento derivata. Huic enim innititur firma illa & infallibilis authoritas, quam in Petro ejuſque Succeſſoribus ſtabilitam, ab ipſo Eccleſiæ exordio tota ſemper antiquitas agnovit.

Hæc igitur eſt via regia quam tenuerunt Patres noſtri, hæc Petra immobilis cui in omni controverſia firmiter

Digitized by Google

firmiter adhæſerunt, hæc Regula certiſſima, cui nunquam ſe, moreſque ſuos conformare dubitarunt. Quid ergo mirum, horum temporum Sectarios per tot errorum labyrinthos continuò circumagi? Reſpuunt Fidei Regulam, deſerunt firmam Petram, viam regiam declinant, devias ingrediuntur ſemitas, quas non noverunt Patres eorum, quarum noviſſima ad interitum ducunt ſempiternum.

CAPUT IX.

Methodus brevis ex prædictis refutandi Sectarium in quavis Fidei controverſia.

Methodus prima.

I. IN primo Diſputationis ingreſſu, interrogandus eſt Adverſarius, qui ſe profitetur eſſe Reformatæ Religionis, per quam Regulam & normam infallibilem velit meam fidem in aliquo puncto reformare, & erroneam declarare.

Reſpondere certò debet, ſi velle meum errorem reformare per purum Dei Verbum in Scrripturis Sacris contentum. Eſt enim articulus primarius Religionis Reformatæ, ſolam Scripturam eſſe Regulam fidei & judicem controverſiarum, ſeponendo authoritatem Eccleſiæ, Traditiones, Concilia, ac proinde præter purum Dei verbum nihil omninò eſſe audiendum.

II. Sed contrà opponeshoc modo. Si meum errorem velis reformare per purum Dei verbum: Quæro abs te primò: In qua Editione Scripturæ contineatur purum & incorruptum Dei Verbum: An in Anglicana, aut Genevenſi, quam amplectitur tua Eccleſia Reformata, an verò in Editione vulgata quàm admittit Eccleſia Romana, nam illæ Scripturæ in multis diſferunt.

Reſpondebit, in Anglicana aut Genevenſi, non verò in Romana. At contra, Peto mihi oſtendi, ubinam habeatur in Scriptura, Editionem Anglicanam eſſe purum & incorruptum Dei Verbum, potiùs quàm Romanam? Si dicat, id declaratum eſſe à Parlamento Anglicano, vel à Statibus Hollandiæ, vel quid ſimile. Peto iterum, ubinam legatur in Scriptura Editionem, quæ declaratur à Parlamento Anglicano, vel Statibus illis, eſſe purum Dei verbum? Hæc cùm in Scripturis oſtendere prorsùs nequeas, nullo modo potes meum errorem ex ſolo & puro Dei Verbo reformare, quod jam ſuſcepiſti, & præſtare teneris. Quod ni feceris, tua Religio reformata, quæ id profitetur, convincitur eſſe erronea. Hâc primâ methodo, ſi rectè urgeatur, neceſſariò conſtrictus tenetur Adverſarius abſque ulteriori progreſſu.

Secunda Methodus.

SEd ut ulterius procedamus, per me jam licet, ex Editione & verſione v. g. Anglicana clarè oſtendatur me errare credendo cum Eccleſia Romana, verbi causâ, Realem Chriſti præſentiam, & perſeverantiam in Euchariſtia, aut Confeſſionem Sacramentalem, aut alium quemcunque fidei Romanæ articulum.

III. Quando Adverſarius aliquem Scripturæ textum contra protulerit, hoc modo urgendus erit.

Scripturæ textum à te prolatum aliter intelligunt & explicant Catholici Romani pro ſua fide, quam à te intelligatur & exponatur pro tua doctrina illi contraria.

IV. Ergo ut tuam mentem ſequar, rejectâ Eccleſiâ Romanâ tam amplâ & antiquâ, debes mihi oſtendere, ubinam dicatur in Scriptura, tuo ſenſui & explicationi eſſe adhærendum, eamque præ cæteris tanquam infallibilem eligi debere. Hoc enim eſt punctum fidei quod jam diſputamus v. g. an tua explicatio de reali præſentia ſit vera, noſtra autem falſa; omnia autem puncta fidei debent ex ſola Scriptura conſtare, uti ipſe doces & profiteris. At nuſpiam in tota ſcriptura dictum reperies, quod tua, aut tuæ Sectæ explicatio ſit infallibilis, Romanæ autem Eccleſiæ, & omnis Sectæ ibi contrariæ explicatio ſit erronea. Ergo ex tua confeſſione habeo, me non debere, nec ſalvâ fide poſſe tuæ doctrinæ aut Sectæ adhærere; cùm tua fides doceat, nullum fidei articulum eſſ recipiendum, qui in puro Dei Verbo ſcriptus non reperitur.

Quòd ſi dicat, ſe allatum Scripturæ textum non per ſuam interpretationem, ſed per alium Scripturæ locum explicare. De illa Scriptura redibit eadem quæſtio, & idem argumentum quod jam de primo textu attulimus; cum illam adverſarius pro ſua doctrina, alii pro ſua illi contraria ſtare intelligant.

Quòd ſi extra Scripturæ verba, aliquam Gloſſam opponat, aut ſpiritum ſuum privatum prætendat. Contra hæc omnia pari ratione valebit idem argumentum. Nihil credendum quod in Scriptura expreſſum non continetur. Sed tuam gloſſam, aut tuum ſpirituum eſſe divinum, aliorum verò erroneum, nuſpiam in Scriptura contineri oſtendis. Ergo non licet tuæ gloſſæ, aut ſpiritui fidem adhibere.

Tertia Methodus.

V. POſtquam Sectarius coactus eſt fateri, Scripturas nullibi in terminis aſſerere ſuam mentem & explicationem cuivis alteri eſſe præferendam; reſtat tantùm ut dicat ſibi conſtare ex ipſis verbis Scripturæ per *claram conſequentiam* ſuum ſenſum eſſe verum, aliorum falſum. Exempli gratiâ, contra Realem præſentiam ſic argumentabitur. Chriſtus accipiens panem benedixit, ac fregit dicens, ***Hoc eſt corpus meum.***

VI. Sed non poteſt illic eſſe Corpus Chriſti realiter, inquit Calvinus, neque extra actualem communionem, inquit Lutherus. Ergò Scriptura dicit Corpus Chriſti ibi tantùm eſſe figurativè; vel ut infert Lutherus, tantùm in actuali ſumptione. Item in alio Exemplo, Scriptura dicit *Joan. 6.* Niſi manducaveritis Carnem Filii hominis, & biberitis ejus Sanguinem, non habebitis vitam in vobis. Ergo communio ſub utraque ſpecie eſt neceſſaria, per legitimam conſequentiam.

Sed quæro ex Adverſario, an non ſciat, multas conſequentias deduci ex Scriptura, quæ videntur in ſpeciē apertæ, ſed reipsâ ſunt falſæ, ex hac conſequentia in ſpeciem aperta: *Pater major me eſt:* Ergo Verbum divinum eſt minus Patre, in hæreſim inductus eſt cum multis millibus Arius, ac eodem modo per malas conſequentias ex Scriptura per errorem deductas inciderunt plures alii in hæreſes innumeras.

Peto igitur ut oſtendat mihi in Scripturis dici: *Omnem conſequentiam quam ipſe ex Scripturis deducet eſſe infallibilem & divinam.* Aliàs enim vellet me credere aliquid errori obnoxium, & in Scripturis non contentum, quod ipſe tamen nefas eſſe contendit. Manifeſtum autem eſt hoc nunquam oſtenſurum, cùm nulli privato homini in Scriptura promiſſum ſit omnes ejus conſequentias fore infallibiles.

Itaque

Digitized by Google

VII. Itaque Adverſarii fidem non eſſe divinam, ſed merè humanam, & ambiguæ veritatis ſic oſtendo. Nullus articulus innixus motivo fallibili, vel authoritati humanæ eſt articulus fidei divinæ. Sed omnis articulus quem Adverſarius per ſolas conſequentias deducit ex Scriptura nititur motivo fallibili, vel authoritati humanæ. Ergo nullus articulus quem ſic deducit ex Scriptura, eſt articulus fidei divinæ. Ac proindè non divinam Scripturam, ſed ſuam Dialecticam, non Verbum Dei, ſed verbum Ariſtotelis Regulam fidei ultimatam conſtituit. Nullibi enim Scriptura definit omnem Adverſarii ex Scripturis argumentationem fore legitimam, & ab omni erroris periculo immunem.

VIII. Si dicat primò, ſæpè conſequentiam eſſe bonam & certam, etſi id in Scripturis non aſſeratur.

Sed contrà, ſæpè etiam contingit eſſe malam & incertam, fides autem omninò certa eſſe debet.

Et ut contingeret veram eſſe & legitimam; aliud prorsùs eſt, conſequentiam eſſe legitimam, aliud eſſe Verbum Dei: multa enim ſunt vera & certa ex ratione naturali, v. g. me eſſe hominem, non ideò ſunt Verbum Dei. Atqui nihil eſt de fide, niſi quod creditur propter ſolum Dei Verbum, nihil autem eſt Verbum Dei, niſi quod in Scriptura continetur, ſecundùm adverſarium: ſed jam habemus nuſquam in Scriptura contineri quod illa conſequentia, quam adverſarius deducit, ſit bona & infallibilis. Ergo iſta conſequentia, & doctrina quæ illi innititur, non conſtituit articulum fidei divinæ.

Si dicat ſecundò, multa apud Catholicos eſſe fidei, quæ tantùm deducunt ex verbo Dei per legitimam conſequentiam, v. g. me eſſe conceptum in peccato originali, vel hunc hominem eſſe verum Pontificem. Ergo poteſt etiam Adverſarius fidei articulos per conſequentias ex Scripturis declarare.

Reſpondetur, negando conſequentiam. Quamvis enim Catholicus ſic procederet, per hoc ſuæ fidei non contradiceret, prout contradicit Adverſarius. Non enim habent Catholici pro fidei ſuæ articulo, quod ſola Scriptura ſit tota Regula fidei, cùm admittant traditiones, & definitiones Eccleſiæ, ad cujus infallibile judicium referunt ſuas conſequentias, ne à veritate aberrent, neque ſolâ earum bonitate in credendo nituntur. Sectarii autem docent, ſiſtendum eſſe in ſola Scriptura, & tamen ulterius pergunt ad conſequentias à ſe formatas, & errori obnoxias.

IX. Neque conſequentias à ſe fabricatas referunt ad limam Eccleſiæ, cui Chriſtus in judicando infallibilitatem promiſit, ut ſupra cap. 8. oſtendimus.

X. Si dicat tertiò, Chriſtum aliquando articulos fidei ex Scripturis per conſequentias deduxiſſe, ac proindè ſe poſſe in negotio fidei per conſequentias ſine erroris periculo procedere.

Reſpondetur, conſequentiam hanc nullam eſſe, & vel hinc apparere, quàm facilè ſit in deducenda conſequentia errare. Nam hoc ipſo quo Chriſti infinita ſapientia conſequentiam aliquam deducebat, infallibile erat eam rectè deduci: An hanc Chriſti ſapientiam infallibilem habet noſter Adverſarius? Secundò independenter ab omni conſequentia, quidquid Chriſtus affirmabat etiam extra Scripturas, hoc ipſo erat fidei divinæ, quod de ſe, uti ſpero, noſter Adverſarius præſumere non audebit: eoque minùs quod ſibi ex profeſſo adimit poteſtatem agendi per conſequentias, ſed in ſolo Dei verbo ſiſtendum eſſe profiteatur, quod nunquam legitur Chriſtus feciſſe.

XI. Reſtat ergo ut Adverſarius fateatur primò, Fidei noſtræ articulos non poſſe ex ſola Scriptura judicari, aut reformari. Secundò, Sectam ſuam eſſe erroneam quæ hoc tanquam fidei punctum profitetur. Tertiò, in controverſiis fidei, & ipſius Scripturæ, neceſſariò recurrendum eſſe ad judicium Eccleſiæ, quam teſtatur ipſa Scriptura à Chriſto inſtitutam eſſe judicem in rebus fidei. Audi D. Auguſtinum de hac re primitivæ Eccleſiæ ſenſum tibi clariſſimè exponentem lib. 1. contra Creſcon. cap. 33. „ Scripturarum à nobis tenetur veritas, cùm id facimus, quod univerſæ jam placuit Eccleſiæ, quam ipſarum Scripturarum commendat authoritas: & quoniam ſancta Scriptura fallere non poteſt, quiſquis falli metuit, hujus obſcuritate quæſtionis, Eccleſiam de illa conſulat, quam ſine ulla ambiguitate ſancta Scriptura demonſtrat.

Methodus Quarta.

XII. POſſunt & aliâ viâ infringi argumenta ſyllogiſtica, quæ Sectarii in quavis fidei controverſia Catholicis opponunt: ſive oſtendendo totum ſyllogiſmum qui proponitur ad rem non pertinere; ſive ſingulas argumenti propoſitiones negando, propter vitium quod patebit omnibus Sectariorum ſyllogiſmis in materia fidei eſſe commune. Horum ſingula in ipſa diſputationis praxi hic breviter deducemus.

Hoc itaque aut ſimili modo argumentabitur Sectarius, v. g. contra præſentiam Chriſti in Sacramento Euchariſtiæ: Si verba Chriſti, Hoc eſt Corpus meum, ſtatuerent Chriſtum præſentem in Euchariſtia, Corpus Chriſti eſſet ſimul in cœlo & in terra. Sed idem Corpus non poteſt eſſe ſimul in cœlo & in terra, Ergo Verba Chriſti, Hoc eſt corpus meum, non ſtatuunt Chriſtum præſentem in Euchariſtia.

Item, contra cultum imaginum. Committit idololatriam, qui facit ſibi ſculptile, ut adoret illud, Deut. 4. Sed Catholici adorant ſtatuas, & imagines Sanctorum. Ergo Catholici committunt idololatriam per cultum imaginum.

Item, contra abſolutionem Sacramentalem. Fides docet ſolum Deum peccata remittere. Sed Catholici credunt peccata remitti per Sacerdotes in Confeſſione Sacramentali. Ergo Catholici (id docendo) à vera fide aberrant. Et ſic de cæteris ſyllogiſmis qui poſſint in aliis controverſiis ab hæreticis formari.

XIII. Cavebit hic Catholicus (niſi inſigniter eruditus) more ſcholaſtico ad ſingulas propoſitiones reſpondere, aliàs prolixa nimis diſputatione ſe intricabit, & facilè Adverſario aliquam elabendi viam relinquet. Hanc ut præcludat, & adverſarium breviter & clarè conſtringat.

Reſpondebit ad ſyllogiſmum propoſitum hoc modo: tranſeat major, minor, & concluſio. Sive uno verbo, *Tranſeat totum.* Quia nihil facit ad rem: Nuſpiam enim in terminis legitur in ſcriptura hæc concluſio tui ſyllogiſmi: Verba Chriſti, Hoc eſt Corpus meum, non ſtatuunt Chriſtum præſentem in Euchariſtia. Ut verò ſit articulus fidei, debet apertè in Scriptura contineri, juxta Sectarios.

XIV. De hoc autem diſputamus, an ille ſit articulus fidei. Ergo concluſio tui ſyllogiſmi non infert id de quo eſt controverſia, quod tamen fieri debet in legitima argumentatione. Pari modo, nihil ad rem facit

facit hæc concluſio ſecundi ſyllogiſmi, Ergo Catholici committunt idololatriam per cultum imaginum. Neque tertii ſyllogiſmi, Ergo Catholici docentes peccata remitti per Sacerdotem errant contra fidem.

Secundò, reſponderi poteſt ad eundem, vel alium quemlibet Sectarii ſyllogiſmum, hoc modo: Tranſeat totum: Nihil ad rem de qua diſputatur. Non enim potes tuum ſyllogiſmum, ſive totam ejus formam mihi in Scriptura exhibere, cum tamen ex integra & legitima ejus forma dependeat veritas tuæ concluſionis, quam vis eſſe de fide, quod non poteſt expreſsè in Scripturis exhiberi.

Tertiò, retundi poteſt quodlibet Sectarii argumentum cujus ſingulæ partes in Scriptura non continentur, Reſpondendo (ſi velis) ad ſingulas propoſitiones hoc modo: *Nego majorem, ſecundum Scripturas*, hoc eſt, ſive Major ſit vera, ſive falſa, parum refert, quia illa non eſt veritas fidei, cùm apertè in Scripturis non contineatur, quod ad omnem veritatem fidei requirunt Sectarii. Eâdem ratione procedendo. *Nego minorem, Nego conſequentiam, ſecundum Scripturas.* Quia nec minor, nec conſequens, nec legitima ejus ex Antecedente illatio in verbo Dei expreſsè revelatur.

XV. Si clamet Adverſarius, Majorem, Minorem, aut conſequentiam eſſe claram, eſſe legitimam &c. Reſponde, Eſt clara Tibi, tranſeat; Eſt clara Scripturis, nego: Ego autem in negotio Fidei non debeo Tibi, ſed Scripturis Fidem adhibere, cum in quæſtione fidei ſola Scriptura ſit judex & regula infallibilis, uti ipſe profiteris.

XVI. Si forte Adverſarius ulteriùs contendat, Majorē, & Minorem poſſe oſtendi ex Scripturis; de hoc ne litem intricatam moveas, Reſponde, ſed quomodo probas Scripturam cogitaſſe de illa concluſione inde inferenda, cum illa in Scripturis non legatur, imò nec ullus SS. Patrum in terminis eam concluſionem ex illis præmiſſis intulerit. Ergo tu mihi pro articulo fidei obtrudis unam concluſionem ex tuo tantum cerebro fabricatam, quam non ſcimus aut Scripturæ, aut ulli Patrum unquam in mentem veniſſe. An non vides quàm longè à tuo propoſito & ſcopo aberras, dum conaris tua ſomnia, & illationes extra Scripturam formatas, pro puro Dei verbo nobis venditare?

Si urgeat, Concluſionem, quæ infertur ex Majori & Minori revelata, habendam eſſe pro articulo fidei. Reſponde: Prius probandum eſſet ex puro Dei Verbo tuam concluſionem ex duabus præmiſſis revelatis *in debita forma* à te illatam eſſe; hoc autem *in Scriptura* non oſtendes.

XVII. Secundò, Quæro abs te, Amice, an ignores hoc ipſum inter optimos Theologos incertiſſimum eſſe, An concluſio quatenus deducitur ex duabus præmiſſis revelatis pro articulo fidei haberi debeat. Negant diſertè Valencia, Lorca, Molina, Turrianus, Comptonus & alii complures in Philoſophia & Theologia verſatiſſimi. Quia inquiunt, ſola revelatio & authoritas divina non movet ad aſſenſum iſtius concluſionis: illi enim aſſentimur ex parte propter formam ſyllogiſticam, ſive formalem connexionem præmiſſarum cum concluſione, quæ tamen forma & connexio non eſt in Scripturis revelata. Hinc opinio probabilis eſt multorum Theologorum cum Cajetano, Suare, Vega, Cano, Comptono &c. Fidem non eſſe diſcurſivam, ſed immediatè, & ſimplici actu credi revelationem divinam & myſterium revelatum, v. g. revelatam eſſe in Scripturis Verbi incarnationem, abſque eo quod illud credatur propter diſcurſum & formam ſyllogiſticam; quia hæc fundatur tantum in hoc principio merè naturali: Quæcunque ſunt eadem uni tertio ſunt eadem inter ſe: atque ita fides noſtra, ex vi hujus motivi, non eſſet certior quàvis ſcientiâ naturali.

XVIII. Cùm igitur hæc ſit quæſtio incerta, & inter Theologos diſputata, & in Scripturis non contenta aut deciſa, debet Adverſarius exhibere Articulum de quo diſputatur, non in conſequentia à ſe formata, ſed in claro & aperto Scripturæ ſacræ teſtimonio, de quo nemo poſſit dubitare. Tale autem Teſtimonium pro articulo fidei Catholicæ contrario nunquam proferre poterit.

Scio quidem Bellarminum, & plures alios contra hæreticos per conſequentias procedere, & in diſſolvendis eorum ſyllogiſmis ſingulas propoſitiones diffuſè examinare. Sed quia illa via prolixior eſt, & iis qui ſcholas non multum triverunt nimis intricata, hanc ego aperio artem diſputandi compendioſam, facilem, & iis quibus hæc ſcribo magis aliquando accommodatam. Et hos iterum moneo, ne ullo modo permittant Adverſarium extra hanc formam divagari, cum Sectarius qui extra Scripturas nihil ſe credere profitetur, illam diſputandi formam admittere teneatur, vel primum illud fidei ſuæ principium abjurare. Hanc verò reſpondendi viam ſi Catholicus firmiter teneat, nec patiatur ſe ad alia perarga abduci, facile Adverſario, reſponſione inexpectatâ perculſo, os occludet, & paucis verbis apertam de eo victoriam reportabit.

CAPUT X.

Quædam Dilemmata Sectario breviter proponenda.

XIX. Valdè uſitatum eſt Hæreticis, quando cum Catholicis converſantur, variis de fide quæſtionibus ex improviſo eos laceſſere, quas ut refellere poſſint, methodum ſuprà tradidimus. Hic juvat ex altera parte breves quaſdam Interrogationes per modum dilemmatis Catholico ſubminiſtrare, quibus inſultantem adverſarium facilè compeſcat, & ex quovis reſponſo conſtrictum teneat, eumque adigat, ut ſine ambage affirmando, vel negando præcisè reſpondeat, hoc modo.

Dilemma I.

XX. Quæro, An tua Eccleſia v. g. Lutherana, ſit antiqua, an nova? Si reſpondeat eſt antiqua. Quæro igitur, ubi fuit, aut quis antiquorum ejus unquam meminit per 1500. annos à Chriſto uſque ad Lutherum? Si dicat eſſe novam; Infer, ergo non eſt Eccleſia Chriſti, quæ antiqua eſt, ante mille ſexcentos annos ab eo conſtituta.

Dilemma II.

XXI. Quæro. Vera Chriſti Eccleſia eſt ne fallibilis, an infallibilis? Si reſpondeat, eſt infallibilis. Quomodo ergo falſa eſt Eccleſia Romana quæ ab initio fuit vera Chriſti Eccleſia, ut ipſi Sectarii admittunt. Si dicat, eſſe fallibilem. Quomodo ergo tibi conſtat tuam Eccleſiam Lutheranam non eſſe hodie falſam, ſi vera Eccleſia poſſit eſſe fallibilis, & à fide deficere.

Dilem-

Digitized by Google

Dilemma III.

XXI. Quæro, Vel homines poſſunt ſalvari in Eccleſia Romana, vel non poſſunt? Si non poſſunt, ergo totus mundus damnatus eſt à primis Eccleſiæ temporibus per 1500. annos uſque ad Lutherum, quo tempore nulla alia nota fuit hominibus Eccleſia Chriſti niſi Romana. Si poſſint in Romana ſalvari, cur Lutherus & ejus Sectarii eam deſeruerunt?

Item, Religio Romana in Anglia ante Lutherum fuit vera, vel nunquam in Anglia fuit vera Chriſti Religio. Nam Anglia ſuſcepit Chriſti fidem ab Eccleſia Romana ſæculo 6. per Auguſtinum Anglorum Apoſtolum, vera autem Chriſti fides priùs defecit in Eccleſia Romana ſæculo quinto, ſecundùm adverſarios: ergo Anglia nunquam habuit veram Chriſti fidem, ſi vera eſt Sectariorum doctrina. En quanto dedecore Sectarii ſuam patriam improvido errore afficiant.

Dilemma IV.

XXII. Quæro, Eccleſia Lutherana, ſi fuit in mundo ante Lutherum, vel erat viſibilis, vel inviſibilis. Si aſſeras fuiſſe viſibilem, dic quæſo, quis eam vidit, quis de ea unquam ſcripſit, aut mentionem fecit. Si autem dicas fuiſſe inviſibilem, idem eodem jure de ſua Eccleſia dicent Turcæ, dicent Anabaptiſtæ, dicent novi Tremblantes, ſive Tremuli, an ideò illis credemus?

Dilemma V.

Quæro, Veſtra Eccleſia ſi fuit in mundo ante Lutherum, vel fuit ſancta, vel non ſancta. Si fuit ſancta, aſſigna aliquem ex ſanctis Lutheranis, ejuſque vitam, aut miracula in ulla hiſtoria ſacra, aut profana à tempore Chriſti uſque ad Lutherum. Si non fuit ſancta, ergo non fuit Eccleſia Chriſti, quæ ſancta eſſe debet, & ſemper ab initio tot habuit ſanctos Apoſtolos, Martyres, Confeſſores.

Dilem. VI.

XXIII. Quæro, Scriptura ſacra non eſt nata cum Luthero, ſed eam accepit ab Eccleſia Romana à centum circiter annis quando ab ea defecit. Quæro igitur hoc modo. Eccleſia Romana, à qua Lutherus accepit Scripturas ſacras, vel fuit tunc temporis vera, vel falſa Eccleſia. Si dicas fuiſſe veram: damnandus eſt Lutherus & omnes ejus aſſeclæ, qui Eccleſiam veram deſeruerunt. Si autem reſpondes fuiſſe falſam, quomodo ergo conſtat Lutherum & Luthetanos non habere falſam Scripturam, cùm illam acceperit à falſa Eccleſia, quæ multò faciliùs potuit occultè Scripturam, quàm publicè veram fidem paulatim corrumpere. Quomodo ergo poteſt Lutheranus gloriari ſe puro Dei Verbo credere & adhærere.

Dilemma VII.

XXIV. Quæro, Religio Lutherana quà talis conſiſtit ex articulis purè negativis v. g. Non eſt Purgatorium; Nō eſt Papa; Non eſt Miſſa &c. Quæro igitur. An articuli illi continentur in Scriptura, an non? Si affirmas, oſtende mihi locum ubi Scriptura dicat, non datur Purgatorium &c. Si negas poſſe in Scriptura aſſignari. Ergo Lutheraniſmus quà talis conſtat ex articulis in Scriptura non contentis: ergo non nititur Verbo Dei.

Si reſpondeas illos non eſſe Lutheraniſmi articulos eſſentiales, ſed tantùm accidentales. Quæro iterùm, An illi articuli, quos vocas accidentales, contineantur in Scriptura, an non? Si contineanur in Scriptura, non minùs eſſentialiter ſunt articuli à Deo revelati, quam quivis alius in Scriptura contentus: Omnia enim quæ divina veritas in Scriptura proponit, æquè ſunt Verbum Dei, & æqualiter participant infinitam Dei revelantis authoritatem, ac proindè neceſſarium eſt æqualiter eſſe credenda. Si autem dicas, in Scriptura non reperiri: ergo jam cogeris admittere articulos tuæ fidei eſſe extra fidem, hoc eſt extra Scripturam, in qua ſola profiteris tuam fidem contineri. Ergo corruit tota fabrica Lutheraniſmi in illis fidei articulis quos ſibi de novo fabricavit, & in quibus diſſidet ab Eccleſia Romana.

Dilem. VIII.

XXV. Quær. Aſſeris Eccleſiam Romanam defeciſſe à vera fide circa annum Chriſti quingenteſimum, hoc enim docent Sectarii. Quæro, an defecerit illa tota ſimul, an ſucceſſivè per partes. Non tota *ſimul.* Quia hoc tantundem eſſet, ac ſi omnes qui toto orbe ſunt in Eccleſia Romana hodie decumberent Romani, & cras ſurgerent Lutherani. O figmentum! dic quæſo, quænam hiſtoria rem tam prodigioſam commemorat?

XXVI. Neque dici poteſt quod Eccleſia Romana defecit *ſucceſſivè*, hoc eſt, una pars cæperit negare aliquem articulum fidei, quem Eccleſia eatenùs affirmavit. Nam omnes quæ id fecerunt à reliquo Eccleſiæ corpore tanquam hæretici ſemper ſeparati fuerunt. Ergo non potuit ipſum Corpus Eccleſiæ Romanæ à vera fide ſucceſſivè deficere. Exemplum ſit in Berengario, quando circa annum Chriſti milleſimum cæpit negare in Euchariſtia realem Chriſti præſentiam, ſtatim reliqua Eccleſia ſe illi oppoſuit, illumque uti hæreticum damnavit, uti fusè tradit Hiſtoria Eccleſiaſtica, quæ omnia Eccleſiæ diſſidia ac ſchiſmata ſemper accuratè commemorat. Ante Berengarium autem nullus omninò in ulla hiſtoria reperitur publicè in Euchariſtia realem Chriſti præſentiam negaſſe. Ergo tota ſemper Eccleſia uſque ad Berengarium illam affirmavit, adeòque manifeſtè oſtenditur primitivam Eccleſiam realem Chriſti præſentiam crediḋiſſe, & ab ea fide nunquam ſucceſſivè defeciſſe. Hujus dilemmatis evidentiâ convictus traditur in Gallia Comes Turrenius generalis armorum celeberrimus, & primaria olim Sectariorum columna, qui non ita pridem tot bellica trophæa publica Romanæ fidei profeſſione coronavit.

Dilemm. IX.

XXVII. Quæro. Donum Miraculorum vel eſt certum ſignum veræ Eccleſiæ, vel non eſt certum ejus ſignum. Si dicas non eſſe certum ſignum veræ Eccleſiæ; jam accuſas Chriſtum fraudis & impoſturæ, qui Miracula pro ſigno certo & indubitato veræ Eccleſiæ propoſuit *Matthæi 11.* Cæci vident, claudi ambulant &c. & *Marci 16.* Signa autem eos qui crediderint hæc ſequentur, in nomine meo dæmonia ejicient &c. & per hæc ſigna Judæos & Gentiles ad ſuam Eccleſiam adduxit.

Digitized by Google

Si autem admittas donum Miraculorum eſſe certum ſignum veræ Eccleſiæ; jam clarum eſt Eccleſiam Romanam eſſe veram, in qua ſola, etiam hoc ævo, miracula priſcis ſimilia reperiuntur.

Dilem. X.

XXVIII. Quæro, ex moderno Sectario; An agnoſcat antiquos hæreſiarchas, verbi gratia, Arium eſſe verè hæreticum & ritè condemnatum, an verò id neget. Si negat Arium verè eſſe hæreticum, jam condemnat primævam Eccleſiam quæ Arium ut hæreticum proſcripſit. Si verò agnoſcat Arium verè eſſe hæreticum, idem de Luthero, & moderno quovis Sectario, admittere debet. Uterque enim eodem modo ab univerſa Eccleſia Romana damnatus & ſeparatus fuit; & ideo toto orbe pro hæreticis habiti. Nam ſicut hoc tempore dicit Lutherus Eccleſiam Romanam errare, ita in primis ſæculis idem aſſeruit Arius, & tamen apud omnes eſt hæreticus. Sicut Lutherus citat pro ſe Scripturas, ita multò magis urgentes pro ſuo errore citavit Arius, ut probaret Filium in divinis eſſe Patre minorem: Pater major me eſt. *Joan. 14.* Et ubi Scripturæ dicunt Patrem & Filium unum eſſe, Arius explicat de metaphorica & morali unitate voluntatis. Denique quidquid pro ſe prætendet Lutherus eodem, jure pro ſe dicet, aut olim dixit Arius. Ergo neceſſe eſt (Lutherane &c.) ut vel Arium hæreticum eſſe neges, vel te hæreticum admittas.

CONTROVERSIÆ
RECENTIORES DE AUTHORITATE PONTIFICIS ET CONCILIORUM.

QUoniam *Authoritas Eccleſiæ docentis, quam ſupra ſtabilivimus, exire ſolet in actum per definitiones Pontificum, aut Conciliorum, neceſſarium eſt difficultates modernas quæ de his moveri ſolent latius explanare, ut curatores animarum in quavis particulari quæſtione ſanam Eccleſiæ doctrinam diſcernere, ac tueri valeant.*

QUÆSTIO I.

An authoritas Concilii generalis ſit ſupra authoritatem Pontificis?

AFfirmativam partem ſuſtinuerunt aliqui Doctores Catholici,, qui licet contra hæreticos agnoſcant, Pontificem eſſe ſupremũ in terris Caput univerſæ Eccleſiæ, id tamen intelligunt de Eccleſia ut eſt ſingillatim ac ſparſim ſumpta, non verò ut collecta, & in unum Corpus legitimè congregata. Ita docuit Gerſon lib. de poteſtate Papæ, Almainus de author. Eccleſiæ, Toſtatus defenſorii *part. 2. cap. 72.* & aliqui ex Sorbonicis, contra quos.

Dicendum eſt, Pontifici competere authoritatem Concilio generali majorem. Eſt hæc communis Theologorum doctrina, quam plures dicunt fidei proximam, & oppoſitam ſententiam erroneam appellant, ac fuſè eam oppugnant, cum Bellarmino de Concil. *lib. 2. cap. 15.* Cajetano, aliiſque.

I. Ut clarius hoc breviuſque probetur, aſſumo id primò, quòd adverſarii ultro concedunt. Pontifex Romanus eſt Caput, ac Paſtor univerſalis ſingularum Eccleſiarum ut ſunt ſparſæ ac ſejunctæ; Ergo eſt etiam Caput ac Paſtor omnium Eccleſiarum ut ſunt in unum conjunctæ ac congregatæ in Concilio generali. Patet conſequentia, quia per collectionem in unum gregem, ſive in Corpus Concilii, Eccleſiæ particulares non deſinunt eſſe oves Chriſti, quas diſertè ac ſine exceptione Chriſtus ipſe ſuo in terris Vicario ſubjecit, dum dixit Petro: *Paſce oves meas: Confirma fratres tuos.* Non enim deſinunt eſſe oves, aut degenerant à natura fratrum per mutuam conjunctionem inter ſe, & cum ſuo Capite in Concilio generali.

Ex quo ulterius patet, Concilio nullam immediatè à Chriſto collatam eſſe authoritatem, ſed illam quam habet poteſtatem à Pontifice derivare, cum Chriſtus nulli præter Petrum reperiatur gubernandæ Eccleſiæ authoritatem conceſſiſſe.

II. Probatur ſecundò hæc doctrina, ex ipſa Conciliorum Generalium ſolemni ac legitima declaratione, quâ ſummi Paſtoris authoritatem Concilio majorem agnoſcunt. Atque imprimis Concilium Florentinum, et Patribus tàm Græcis, quam Latinis conflatum, ſummo conſenſu ſic decernit P. II. Collat. 22. *Definimus Sanctam Apoſtolicam Sedem, & Romanum Pontificem ſucceſſorem eſſe B. Petri Verticis Apoſtolorum, & verum Chriſti Vicarium,* ET TOTIUS ECCLESIÆ CAPUT, *& omnium Chriſtianorum Patrem, ac* DOCTOREM *exiſtere, & in univerſum orbem tenere primatum, & in B. Petro paſcendi, regendi & gubernandi univerſalem Eccleſiam à Domino noſtro Jeſu Chriſto plenam poteſtatem traditam eſſe.* En Decretum legitimi Concilii, & à Pontifice confirmati, declarat Chriſti Vicarium totius Eccleſiæ Caput & in univerſum orbem tenere Primatum: Pars autem orbis eſt Eccleſia in Concilio congregata: non poterit ergo Pontificis authoritati ſe ſubducere, niſi forte ultrà univerſum orbem ad ſpatia ignota ſe recipiat.

Accedit altera definitio generalis Concilii Lateranenſis ultimi, ſub Leone X. ſeſſ. 11. ubi poſtquam declaratum eſt decreta Concilii Baſileenſis contra Pontificis authoritatem nullius eſſe roboris, ita ſubjungitur: *Solum Romanum Pontificem pro tempore exiſtentem tanquam* AUTHORITATEM SUPRA OMNIA CONCILIA HABENTEM, *Conciliorum indicendorum, transferendorum, ac diſſolvendorum plenum jus ac poteſtatem habere, nedum ex ſacræ Scripturæ teſtimonio, dictis Sanctorum Patrum, ac aliorum Romanorum Pontificum etiam Prædeceſſorum noſtrorum, ſacrorumque Canonum decretis, ſed propria etiam eorundem Conciliorum confeſſione manifeſtè conſtat.* Facit horum Conciliorum in propria cauſa tam luculenta confeſſio, ut ſupervacaneum putem prolixiora eam in rem argumenta coacervare, quibus facile eſt tractatus integros implere.

III. Opponunt aliqui primò, Decreta Concilii Conſtantienſis *Seſſ. 4.* & Conc. Baſileenſis *Seſſ. 2.* quæ videntur Conclio generali aſſerere authoritatem Pontifice majorem.

Reſpondeo, Concilia iſta quoad hoc confirmata non fuiſſe, ideoque in hoc nullum robur obtinere, ut conſtat ex Bulla Leonis X. in Concilio generali Lateranenſi, in qua declaratur, utrumque Concilium

in

Digitized by Google

in hoc negotio erraſſe, ipſumque Concilium Baſileenſe Conciliabulum appellatur, quod fuſius oſtendit hic Bellarminus, ac Turrecremata qui tunc vixit, aliique.

Oppones ſecundò, In primo Concilio ab Apoſtolis Hieroſolymis celebrato, non Petrus, ſed totum Concilium dixit; *Viſum eſt Spiritui Sancto, & nobis &c.* Et decreta iſtius Concilii authoritate Eccleſiæ propriâ, non Petri nomine, ad fideles Antiochiam tranſmiſſa fuêre.

Reſpondeo, hæc quidem geſta fuiſſe authoritate totius Concilii, ſed non excluſo Petro ejus Capite, à quo decreta illa vim & robur accepêre, ſicut dum modò decreta Concilii Tridentini proponuntur fidelibus nomine Concilii, id omnes intelligunt de Concilio prout in eo Pontifex includitur.

Oppones tertiò Matthæi 18. Chriſtus dixit ipſi Petro. Si peccaverit in te frater tuus, dic Eccleſiæ. Ergo ipſa Eccleſia in Concilio congregata, poteſtatem judicandi immediatè à Chriſto accepit.

Reſpondeo, præceptum illud non intelligendum de Eccleſia in univerſali Concilio congregata, aliàs enim impleri non poſſet trecentis annis poſt Chriſtum quo tempore nullum in Eccleſia fuit Concilium generale. Per Eccleſiam igitur Chriſtus hic aliud non deſignat, quam quemlibet Superiorem, aut Congregationem, quæ in Eccleſia legitimum judicium exercet; rectè enim dicitur fieri ab Eccleſia, quod fit à perſona publicam in ea habente poteſtatem.

IV. Poſtremò, hic extorquendum eſt telum quibuſdam qui hoc tempore in Partibus hæreticorum ſe vocant Miſſionarios Apoſtolicos, nec dubitant tamen, ut evehant poteſtatem Principum ſæcularium, Apoſtolicæ ſedis authoritatem infra Concilium deprimere: ac confidenter aſſerere, hanc eſſe Eccleſiæ Gallicanæ certam & indubitatam doctrinam.

Verùm in hoc produnt craſſam rerum Gallicarum ignorantiam, dum ſuam, & paucorum labem, omnibus Galliæ Theologis affricare nituntur. Teſtatur id celebris ſcholæ Sorbonicæ Doctor Andræas Duvallius agens de ea ſententia quæ aſſerit Pontificem eſſe ſupra Concilium generale, Tract. de Rom. Pont. poteſtate P. 4. q. 7. *Totus* (inquit) *orbis, exceptis pauculis Doctoribus, eam* (ſententiam) *amplectitur; & rationibus validiſſimis, cum ex Scriptura, Conciliis, & Patribus, tum ex principiis Theologiæ petitis confirmatur.* Atque ita Doctor luculenter oſtendit in Anteloquio §. *quo pacto.* Concilium Baſileenſe, in hoc puncto Pontificiæ authoritati inimicum, ab univerſa Eccleſia exploſum ſemper rejectumque fuiſſe, nec aliam in hoc eſſe fidem Galliæ, quam univerſalis Eccleſiæ.

Hujus rei præclarum præbuêre argumentum Epiſcopi Galliæ, & Doctores Sorbonæ, quando Pariſiis anno 1611. Prodiit libellus Anonymus de Eccleſiaſtica & Politica poteſtate, qui cum in hac quæſtione videretur Pontificis authoritati adverſari, Cardinalis Perronius, unâ cum Epiſcopis Provinciæ Senonenſis, & poſtea Aquenſis Provinciæ Antiſtites, gravi cenſura libellum notarunt, ac ſuo decreto condemnarunt. Quorum ſententiam ipſe Author libelli poſtea amplexus eſt, ſuumque errorem debite retractavit.

Deſinat ergo talium Miſſionariorum inanis illa credulitas, qui ut inter heterodoxos cupiditatibus ſuis aliquando velificentur, nimis facile ad tales perſuaſiones animum convertunt.

QUÆSTIO II.

An Pontificis definitiones ſint infallibiles abſque aſſenſu Concilii generalis.

I. Reſpondeo, & dico, Pontificem Romanum infallibilem habere authoritatem in definiendis rebus fidei pro univerſa Eccleſia, etiam abſque Concilio generali. Hæc doctrina communis eſt paſſim inter Theologos: Contra Gerſonem, & Almainum in lib. de poteſtate Eccleſiæ, Alphonſum de Caſtro, & Toſtatum defenſorii *p. 2. cap. 30.* Adrianum VI. antequam eſſet Pontifex, *quæſt. ult.* de Confirmatione, & *quodlib. 2. q. 1.* cum quibus ſenſiſſe videtur Bajus, uti patet ex ejus Epiſt. ad Doct. Gravium data an. 1572. & aliqui Sorbonici, qui tamen non negant definitioni Pontificis etſi fallibili obtemperandum eſſe. Sed iſtorum ſententia ab aliis Theologis variâ cenſurâ notatur, adeò ut Bellarminus hanc etiam dicat erroneam, & hæreſi proximam, & plures recentiores abſolutè hæreticam.

Probatur hæc doctrina primò, illis argumentis quibus ſupra oſtendi Pontificem eſſe ſupra Concilium, & nulli omninò à Chriſto, præterquam Petro, immediatè collatam eſſe authoritatem infallibilem regendi, & docendi univerſam Eccleſiam, dum ſoli Petro cum ſucceſſoribus determinatè, & in ſingulari dixit Luc. 22. *Ego rogavi pro te ut non deficiat fides tua, & Tu aliquando converſus confirma Fratres tuos.* Et Joan. 21. *Petre amas me? Paſce oves meas.* Et Matth. 16. *Tu es Petrus & ſupra hanc Petram ædificabo Eccleſiam meam.*

II. Sed ne quis ulterius dicat, ſoli quidem Petro & ſucceſſoribus collatam fuiſſe poteſtatem *immediatam* docendi univerſam Eccleſiam; potuiſſe tamen Chriſtum requirere aſſenſum Concilii generalis, tanquam *conditionem* ſine qua Spiritus Sanctus Pontificis definitioni non aſſiſteret.

Contrarium evincunt verba Chriſti ſuperius allata, quæ cum ſint abſoluta, non patiuntur ullam hujuſmodi conditionem opponi: præſertim cum illa gratiam ac Privilegium contineant, quod nunquam ultra Principis verba reſtringendum judicatur. Et verò parum Eccleſiæ uſibus conſentanea fuiſſet in Pontifice hæc docendi, & definiendi authoritas, ſi non eſſet ab erroris periculo libera abſq; Concilio generali, quod nunquã ſine ingenti labore ac molimine, imò aliquando, obſiſtentibus Principũ diſſidiis ex toto orbe Chriſtiano nullo modo cogi poteſt. Hunc igitur Eccleſiæ univerſæ Cætum requirere ad decidendum quamlibet fidei controverſiam, ne quidem prudentiæ eſt humanæ, multò minus providentiæ divinæ.

Sed age, ſi lubeat Eccleſiam univerſam tot itineribus toties fatigare. Demus jam grandævos illos Concilii Patres per mille viarum diſcrimina ab extremis oris in unum cætum, locumque cum ſuo Capite conveniſſe. Proponitur congregatis nova quæpiam fidei controverſia, itur in ſuffraiga. Sed ecce, ut ſæpè factum, aliud ſentiunt Patres, aliud Pontifex. Cujus hic ſententiæ ſtandum erit? Non ſolius Concilii, cum fatearis hujus aſſenſum tantùm requiri per modum *conditionis*, ut Pontificis definitio ſit infallibilis.

Digitized by Google

Neque admittas ſtandum eſſe ſententiæ definitivæ ſolius Pontificis. Quid ergo Eccleſiæ in hoc Concilio conſilii erit? Si tuæ innitatur ſententiæ, re infectâ iter remetiendum, & de controverſiis fidei decidendis deſperandum erit.

III. At ne id unquam eventurum formidemus: Probatur ſecundò noſtra aſſertio, ex teſtimonio Conciliorum generalium, quæ in Pontifice res fidei per ſe definiente hanc authoritatem erroris expertem ultro agnoſcunt. Illam in Leone I. lubens admiſit Synodus Calcedonenſis IV. Nam priuſquam Synodus illa Calcedone congregata fuiſſet, Leo Pontifex damnaverat Eutichetem Epiſtolâ Flaviano Conſtantinopolitano inſcriptâ, quæ verius encyclica ſive univerſalis fuit. Hæc cum Concilio lecta eſſet actione 2. Patres acclamarunt; *Anathema qui ita non credit, Petrus per Leonem locutus eſt.* Hanc itaque Leonis Epiſtolam ac ſententiam definitivam, tanquam certiſſimam fidei regulam acceperunt, eique Actione quartâ in Concilio ſubſcripſerunt. Quinimo poſtquam aliqui Epiſcopi Ægyptii, qui prius in reprobando Eutichete tergiverſati fuerunt, tandem dixiſſent, *Anathema Euticheti, & credentibus ei*, nondum acquievêre Patres, ſed judicantes rem ex ſola Pontificis ſententia decernendam, denuò inclamarunt, *Subſcribant Epiſtolæ Leonis, qui non ei ſubſcribit hæreticus eſt.* Uſque adeò, ex ſola Pontificis immobili ſententiâ, jam judicatum eſſe pronunciarunt, ita ut quemlibet ei obſiſtentem pro hæretico haberent. Denique tota Synodus communibus votis Actione 16. à Leone poſtulavit, ut ſuâ confirmatione decretis Concilii firmum robur adjiceret: ſatis in hoc apertè profeſſa, inconcuſſam Decretorum firmitatem à ſola Pontificis authoritate dependere.

IV. Neque alia cæterorum Conciliorum mens & ſententia fuit: patuit ea in Conſtantinopolitano II. Actione 4. erga Pontificem Agapetum in cauſa Anthimi: nec minus in Synodo VI. actione 18. erga Agathonem, de cujus ibi litteris tota Synodus ait. *Quos, ut à ſummo Apoſtolorum vertice divinitus conſcriptas, agnoſcimus.* Nec in Synodo VIII. erga Adrianum II. ac Nicolaum I. ubi actione 5. de ſententia Photii ſic denunciatur: *Neque nos ſanè novam de illo judicii Sententiam ferimus, ſed jam olim à Sanctiſſimo Papa Nicolao, & ſucceſſore illius Adriano pronunciatam, quam nequaquam poſſumus immutare.* Si Synodus Pontificis ſententiam immutare non potuit, ergo agnoſcit eam immutabilis eſſe veritatis. Sed ne in proferendis aliorum Conciliorũ monumentis ſim prolixior, tantum adjungo brevem Concil. Trident. confeſſionem de Baptiſmo Seſſ. 7. can. 3. *Eccleſia Romana autem non niſi ratione Pontificis eſt Magiſtra cæterarum.* Quid verò aliud hoc eſt, quam ſoli Pontifici competere infallibile in docenda Eccleſia magiſterium.

At, inquies, quædam Pontificum definitiones inter ſe pugnare videntur. Repono breviter, non pauciores in Conciliis, imo in Sacris litteris antilogias in ſpeciem apparere: an ideo his, aut illis ſua concidit authoritas? ſolvit illas facile Bellar. & Amicus tom. 4. diſp. 7. ſect. 2.

V. Poſtremò; vim habet inſuperabilem conſtans Eccleſiæ toto orbe diffuſæ conſenſus in acceptandis omni ævo Pontificum decretis, quibus graviores quædam hæreſes profligatæ fuerunt, etſi ea nullius fuerint generalis Concilii aſſenſu corroborata. Conſtat enim primò, jam inde à tempore Apoſtolorum, nullum in Eccleſia coactum fuiſſe Concilium generale uſque ad Nicænum I. ſub Sylveſtro Papa, quartò demum poſt Chriſtum ſæculo: & tamen primi Pontifices ante Sylveſtrum, contra emergentes hæreſes plurimas fidei, morumque controverſias irrefragabili authoritate definiverunt. Damnarunt enim illi, & hæreticos declararunt Cataphrygas, Montaniſtas, Marcioniſtas, Novatianos, ac Sabellianos, eoſque ab Eccleſiæ corpore ſepararunt.

Poſt tempora Concilii Nicæni, quis ignorat quam graves in Eccleſia hæreſes ſuſcitarunt Pelagiani, Semipelagiani, Priſcillianiſtæ, Berengarius, Petrus Oxonienſis, aliique, quorum errores ſoli Pontifices abſque Concilio generali proſcripſerunt, atque horum decreta omnes toto orbe fideles inviolabili fide ſibi ſuſcipienda eſſe non dubitarunt. Ac in Pelagiana quidem hæreſi profliganda ſuum, ſuique ævi ſenſum ac ſententiam apertè depromit Gelaſius Papa *Epiſtola 4.* Quid, inquit, tendimus ultra definita majorum? aut cur nobis non ſufficiunt? an forte neſcitis hanc hæreſim de qua loquimur, ab Apoſtolica dudum ſede per beatæ memoriæ Innocentium, ac deinde Zozimum, Bonifacium, Cæleſtinum, Sixtum, continuis ac inceſſabilibus ſententiis fuiſſe proſtratam.

His ſuperiori ſæculo ſucceſſêre Leonis X. decreta contra Lutheri errores ſancita, & ante coactum Tridentinum magno omnium, præterquam Lutheranorum, conſenſu recepta. Subierunt & noſtro ævo, contra Janſenii dogmata, Urbani VIII. aliorumque Pontificum Innocentii X. & Alexandri VII. nota ſatis orbi Chriſtiano Diplomata, de quibus tamen cogimur, ſi boni Eccleſiæ filii eſſe velimus, ut Gelaſius, pronunciare: Quid tendimus ultra definita Majorum? aut cur nobis non ſufficiunt? an forte neſcitis hanc hæreſim (de qua loquimur) ab Apoſtolica dudum ſede per beatæ memoriæ *Urbanum* ac deinde *Innocentium* & *Alexandrum* continuis ac inceſſabilibus ſententiis fuiſſe proſtratam. Hæc illius primævi & aurei ſæculi, aurea vox, & doctrina fuit: neſcio quid ferreum, ac priſcis incognitum ſubinde minatur noſtra ætas, quoties contra ſupremi Paſtoris vocem obdureſcit. Deficere non potuit in Romanis Pontificibus priſtina illa, & à Deo promiſſa in docendo authoritas, an ergo defecit in obluctantibus primæva obſervantia?

VI. Admittunt igitur more majorum paſſim Doctores Catholici, Pontificis etiam abſque Concilio authoritatem erroris expertem, ſupra aſſertam: & hanc extendunt ad deciſionem indubitatam omnium controverſiarum, in quibus è Cathedra alterutram partem pro univerſa Eccleſia definit.

Emerſerunt tamen recentiores quidam Theologi, qui huic amplitudini Pontificiæ poteſtatis novos limites apponere moliuntur. Quamvis enim admittant Pontificem in definienda Juris quæſtione errare non poſſe, volunt tamen in Quæſtione facti, etiam quando Eccleſiam univerſam è Cathedra docet, errori obnoxium eſſe. Et ut ſecuri ſint ne ab hac doctrina validiori fræno cohibeantur, negant etiam Concilio generali authoritatem indubitatam in *Facti* quæſtiones concedendam. Hinc ſi quando de alicujus Perſonæ erroribus, de ſenſu Libri, de mente Autoris, & aliis hujuſmodi, controverſia nova oboritur, ut ſententiam ſibi metuendam declinent, liberũ pandunt ad Facti quæſtiones effugium, hoc ſe clypeo contra Pontificum, ac Conciliorum decreta, & anathemata tutos arbitrantur.

VII. Sed

Digitized by Google

VII. Sed levius ferendum foret, ſi hujus doctrinæ lues iis tantum, quibus nata eſt, finibus contineretur. Latè nimium illa ſerpit, dum tranſit oceanum, & ad Apoſtolicos quoque Miſſionarios penetravit, quorum aliqui ſuis etiam Scriptis hoc contagioſum virus inſperſerunt. Nec dubitarunt, in alio genere cauſæ ac controverſiæ, contra Pontificum decreta ac cenſuras, hanc Facti quæſtionem obtendere; & ipſos etiam Sectarios, hoc prætextu, Pontificiæ poteſtati in multis ſubducere. Ne igitur alii hoc nixi medio apud ignaros aditum ſibi ulteriorem aperiant, hic brevis hujus controverſiæ expoſitio illis opportunè objicitur.

QUÆSTIO TERTIA.

An Pontificis in definiendo authoritas infallibilis extendat ſe ad omnes tam Iuris, quam Facti quæſtiones?

I. Reſpondeo & dico, Nullum errorem cadere poſſe in doctrinam quam Pontifex authoritate ſummâ definit, & proponit univerſæ Eccleſiæ, ſive illa Juris, ſive Facti quæſtionem contineat.

Nolo probare hanc aſſertionem argumentis prolixioribus. Ex unico principio jam ſtabilito rem hanc dilucidè breviterque conficiam.

Certum eſt fide divinâ omnibus Catholicis, Eccleſiam univerſam, cujus caput eſt Romanus Pontifex, non poſſe in credendo errare; quod ſupra contra Sectarios firmavi. Atqui ſi definitio Pontificis in doctrina Facti eſſet obnoxia errori, in eundem errorem traheretur univerſa Eccleſia. Ergo in proponenda Eccleſiæ hujuſmodi doctrina non poteſt Pontifex errare.

Minor probatur. Quia de facto Pontifex ſummâ poteſtate aliquid definiens in quæſtione facti, diſtrictè, & ſub anathemate mandat id credi & recipi ab univerſa Eccleſia, eo tenore quo procedit in quæſtione juris; & tota Eccleſia tenetur ejus mandato obtemperare. Ergo ſi Pontifex in definienda Facti quæſtione eſſet fallibilis, abſolutè poſſet, imo deberet univerſa Eccleſia in eundem errorem induci.

En quo pertingat noxius error! qui dum in Facti quæſtione Pontificis autoritatem convellit, eâdem ruinâ involvit univerſam Eccleſiam, ipſam columnam, & firmamentum veritatis.

II. Hanc verò in Pontifice circa Facti quæſtiones inviolabilem poteſtatem ab Eccleſia agnitam ſemper, receptamque fuiſſe, ex ſuis ipſa monumentis teſtabitur, ex quibus ſufficiet pauca, eaque recentiora proferre.

Sunt hæ Facti quæſtiones: An cum corpore Chriſti remaneat panis ſubſtantia in Sacramento Euchariſtiæ: An Chriſtus aquam vino miſcuerit in ultima cœna: An per Baptiſmum & Confirmationem imprimatur character Sacramentalis: An Eccleſia antiquiſſimis temporibus uſa fuerit Indulgentiis: An Deipara ſemper Virgo permanſerit: An eadem per totam vitam ex ſpeciali privilegio vitaverit omnia peccata etiam venialia &c. Has verò quæſtiones Leo X. Pontifex per ſuam Bullam contra modernos Hæreticos reſolvit, ac definivit, ſuamque definitionem univerſæ Eccleſiæ ſub anathemate credendam propoſuit, idemque poſtea in Concilio Tridentino præſtitum fuit. Contra hanc Pontificis definitionem nemo orthodoxus accepit, nemo ad Facti latebras confugit, nemo in his quæſtionibus ſine erroris periculo decidendis, præter Sectarios, ſummi Paſtoris authoritatem in dubium revocavit.

III. Hanc igitur ſemitam in aliis Facti controverſiis teneat neceſſe eſt, qui non cupit novo exemplo à priſcis Patrum veſtigiis, & veritate deviare: quod ni faciat nullum fidei controverſiis, nec in Romana quidem Eccleſia, exitum inveniet. Faciamus enim, inſurgente novâ adverſariorum oppugnatione, Pontificem aut Eccleſiam pro fidelium pace aliquid definire, exempli gratia, Deiparam nunquam actu peccaſſe: nunquã contraxiſſe maculam originalem: Lutherum non fuiſſe à Deo miſſum. Quam facile foret omnem hujus definitionis vim evertere, opponendo, hic involvi quæſtionem Facti, hanc non eſſe materiam fidei, Pontificem in his ſummâ authoritate decidendis poteſtatis ſuæ limites exceſſiſſe. Sæpe enim, an quæſtio aliqua factum involvat, à ſola nominis lite dependet. Quiſquis igitur non inanes lites, ſed potius expeditam fidei ſemitam inquirit, huic Regulæ inſiſtat neceſſe eſt: Pontifex aliquid definivit, & Eccleſiæ credendum propoſuit; ergo id potuit definire. Parum enim utilis foret Spiritus veritatis in Eccleſia perpetuò manſurus, ſi permitteret Chriſti Vicarium ſuo nomine, & ſummâ authoritate aliquid univerſæ Eccleſiæ proponere, quod per ſuam aſſiſtentiam ab erroris periculo non vindicaret.

IV. Neque huic doctrinæ adverſatur Bellarminus *Lib. 4. de Pont. c. 2.* aut Doctores alii qui tradunt Pontificem, *etiam ut Pontificem, & cum Concilio generali errare poſſe in controverſiis facti particularibus, quæ ex informatione teſtimoniiſque hominum præcipuè dependent.* Non enim admittunt illi quod Pontifex ſummâ poteſtate pro univerſa Eccleſia aliquid definiens poſſit eſſe obnoxius errori: ſed tantum docent, Pontificem etiam ut Pontificem, per modum judicis privati, errare poſſe in controverſiis facti *particularibus*, uti dum aliquem excommunicat, ſuſpendit, damnat, aut abſolvit, poteſt fieri ut innocentem damnet, aut nocentem abſolvat: quia in hujuſmodi judicio non exercet officium Paſtoris univerſalis, neque in his, ſi erret, tota Eccleſia in errorem inducitur, quia veritas talis ſententiæ non proponitur definitivè tanquam ab univerſa Eccleſia ſub præcepto recipienda. Dicitur tamen actus illos exercere, tanquam Pontifex quia robur ſuum habent à Pontificia poteſtate, à cujus ſententia ad aliud tribunal appellari non poteſt. Hoc igitur ſenſu intelligendus eſt Bellarminus, nec non Baronius, & Spondanus, dum in hiſtoria Honorii admittunt Pontificem & Concilia in quæſtione facti errare poſſe. Et de Bellarmino quidem ſatis id apertè colligitur ex verbis, quæ loco ſupra citato præmittit, ubi tradit ſententias Pontificum interdum, *Verſari in rebus particularibus quæ ad paucos pertinent, quales ferè ſunt omnes controverſiæ facti, ut an talis ſit promovendus ad Epiſcopatum, an jure fuerit promotus, an videatur deponendus* &c. Harum enim quæſtionum deciſio ex informatione teſtimoniiſque hominum præcipuè dependet, non ex Spiritus ſancti aſſiſtentia, quæ tantum Pontifici definienti, & univerſam Eccleſiam docenti, promittitur.

Ex dictis hactenus dilucidè ſequitur, Nunquam fieri, aut ſperari poſſe, ut aliqua eadem propoſitio ſive in materia juris, ſive facti, ſemel ab Eccleſia aut Pontifice damnata, poſtea definiatur ut vera, vel contra, ut præclarè deducit *P. Bruno Neuſſer* vir eximiè doctus, in ſuo Prodromo Velitari p. 1. cap. 3.

QUÆ-

Digitized by Google

QUÆSTIO QUARTA.

An poſſit error cadere in Eccleſia, aut Pontificis definitionem de ſenſu Scripturæ Canonicæ, aut de doctrina alicujus libri Catholici.

I. DIco primò, De fide eſt Eccleſiam, aut Pontificem non poſſe errare, dum alicujus Scripturæ ſenſum definit, & univerſis fidelibus recipiendum proponit.

Probatur ex ipſa Scriptura, & ratione manifeſta, quibus ſupra *Cap. 8.* contra Sectarios oſtendimus Eccleſiam & Pontificem, eſſe judicem infallibilem controverſiarum in materia fidei. Sed quæſtio quæ oboritur de legitimo ſenſu Scripturæ ſacræ, manifeſtè verſatur in materia fidei: verus enim Scripturarum ſenſus nititur Dei revelantis authoritate, eſtque primum totius fidei fundamentum. Ergo in eo declarando neceſſarium eſt ſententiam Eccleſiæ aut Pontificis ab omni errore immunem eſſe. Aliàs nulla ſupereſſet via, quâ poſſint hæreſes contra verum Scripturæ ſenſum exortæ ex comperta veritatis luce diſſipari.

Et verò ſi priſca Patrum veſtigia relegamus, hac authoritate nixi Pontifices & Concilia profligarunt Arium, Macedonium, Neſtorium, Eutichetem, quos de vero Scripturæ ſenſu ſibi præſidentes, per legitimam verbi Dei interpretationem ſummâ poteſtate declaratam ab Eccleſia ſegregarunt. Nec alio telo Patres Tridentini confixerunt hæreticos contra veram Chriſti in Euchariſtia præſentiam ſeſe efferentes, quàm interpoſitâ ſuâ authoritate, quâ declararunt, illos contra Scripturæ ſenſum aberrare, qui Chriſti verba, Hoc eſt Corpus meum &c. *Ad fictitios & imaginarios tropos, quibus veritas carnis & ſanguinis Chriſti negatur, contra univerſa Eccleſiæ ſenſum detorquerent.* Si quis igitur hoc interpretandi magiſterium infallibile Eccleſiæ deneget, hic nondum convictos Lutheri errores, nondum proſtratam Calvini hæreſim fateatur neceſſe eſt. De quo ne quis fidelium poſſit dubitare, apertè declarat Tridentinum *Seſſ. 4.* Eccleſiæ eſſe, judicare de vero ſenſu & interpretatione Scripturarum. Neque exiſtimo hanc doctrinam ab aliis, quàm apertis Eccleſiæ hoſtibus in dubium poſſe revocari.

II. Dico ſecundò: Falli nequit judicium Eccleſiæ aut Pontificis, authoritate ſummâ approbantis alicujus Libri doctrinam ut veram & Catholicam.

Probatur primò: Negari non poteſt quin Eccleſia & Pontifex ſit infallibilis in aperiendo ſenſu Scripturæ ſacræ, uti jam inter orthodoxos compertum eſſe demonſtravi: ergo eâdam pollent facultate in approbanda alterius libri doctrina ut Catholicâ, & abſque erroris periculo recipienda. Eandem utrobique rationem militare ſic oſtendo. Senſus ille quem Canonicus Scriptor ſuis verbis expreſſit, poteſt ab alio Authore diſſimili verborum ordine & apparatu conſignari, ſic ut nullum ſubſit niſi in idiomate, & verbis diſcrimen. Quid quæſo cauſæ eſt, cur ſenſum verum ſub novo verborum apparatu latentem non poſſit Eccleſia deprehendere, ſi valeat eundem ſub priori ſcribendi forma dignoſcere? Certè ad fidelium inſtitutionem, & ad dirimendas controverſias omninò facit, veritatem Fidei non tantum in ſacris Litteris ſed etiam in quovis Libro, de quo lis oritur, ſine errore deſignare.

Probatur Secundò; Si Pontifex, aut legitimum Eccleſiæ Concilium poſſit errare in approbanda alicujus Libri doctrina, ut vera & Catholica, jam ferè omnes Eccleſiæ definitiones ſuum robur amittent. Doctrina enim in illis definita plerumque à particulari quapiam perſona conſcripta & concinnata fuit, ac poſtea Pontificis aut Concilii judicio ſubjecta. Quod ſi in judicando de iſtius Scriptoris ſenſu, Pontifex aut Eccleſia infallibilis non fuit, jam corruunt iſtæ definitiones ab univerſis Fidelibus pridem receptæ. Exemplo ſint Canones illi duodecim, quos Epheſinos vocant, quibus anathema dicitur doctrinæ *Neſtorii*; conſcripti fuerunt Canones illi primum à Cyrillo in una ex ſynodicis Epiſtolis, quos demum ut Catholicos *Epheſina* ſynodus approbavit, uti apertè patet *actione 4.* in initio Concilii Calcedonenſis. Hæc autem approbatio nullius eſſet roboris, ſi non poſſit Synodus illa ſine periculo erroris judicare de Catholico ſenſu ſcriptionis à Cyrillo confectæ. Non enim de ſolis verbis, ac vocibus judicat Eccleſia, ſed de ſenſu quem verba illa conficere debent.

III. Probatur tertiò: Et argumentum deſumo ex mente eorum qui hanc doctrinam præcipuè oppugnant. Fatentur illi libenter Pontificem infallibilem eſſe in approbandis S. Auguſtini libris, in ea præſertim parte quâ Pelagianos ac Semipelagianos confutavit. De probatiſſima horum librorum veritate vel minimum hæſitare ſummi piaculi loco habent: ipſum proinde S. Auguſtinum Patrem Patrum, Doctorem poſt Canonicos Scriptores primum deprædicare non dubitant. Hominem tamen fuiſſe S. Auguſtinum, & in ſcribendis libris errori obnoxium nemo eſt qui inficiabitur.

IV. Unde ergo iſtis S. Auguſtini Scriptis authoritas tanta acceſſit, ut ab omnibus veneratione ſummâ inſtar oraculi ſuſcipi debeant? In promptu ratio eſt, quia ſcripta illa plures Pontifices aut Concilia approbavêre: Illis exploratæ veritatis teſtimonium appoſuit Concilium Conſtantinopolitanum II. Gelaſius Pontifex in Synodo Romana, ac poſtea Cæleſtinus, Hormiſda, Joannes Papa, eadem contra Pelagii errores amplectenda eſſe declaravit. Certa igitur tibi eſt ſumma & inconcuſſa authoritas Pontificum, ac Conciliorum in approbanda S. Auguſtini doctrina vera ac Catholica; neque ſubit vereri ne hic vel ex quæſtione facti, vel ex alia quapiam cauſa aliquod erroris periculum intervenerit. Quid igitur, dum de aliorum Authorum Scriptis ſententiam Pontifices ferunt, lapſum illis aut errorem reformidas? Non tantum ad penetrandum S. Auguſtini ſenſum divinus Spiritus Eccleſiæ aſſiſtit, ſatis illi lucis eſt, ut ad alios ea ſeſe diffundat; nec eſt cur lapſu temporis moderni Pontifices lucis hujus deliquium patiantur; Chriſtus Jeſus heri, & hodie, ipſe & in ſæcula.

QUÆSTIO QUINTA.

An poſſit Eccleſia aut Pontificis definitio eſſe erronea, de ſenſu Libri hæretico, cujus doctrinam condemnat?

I. DIco primò; Non licet inter Catholicos dubitare de Eccleſiæ, aut Pontificis authoritate infallibili in judicando de alicujus Libri ſenſu hæretico.

Probatur hæc aſſertio, ex doctrina jam à nobis in

ſuperiori

Digitized by Google

ſuperiori §. ſtabilita. Sine ullo erroris periculo poteſt Eccleſia, aut Pontifex approbare alicujus libri doctrinam ut veram, & Catholicam. Ergo eodem modo poteſt condemnare alicujus Libri doctrinam ut falſam, & hæreticam. Nulla hic diſpar ratio, omnia utrimque eadem concurrunt.

II. Si in judicio de ſenſu libri Catholico, vel nulla eſt quæſtio facti, vel ea definitioni infallibili minimè obſiſtat, idem omninò ſtatuendum erit de ſententia, quâ ſenſus libri hæreticus declaratur. Si pro conſervanda fidei veritate neceſſaria eſt in Pontifice Romano authoritas erroris expers ad diſcernendam in libris S. Auguſtini Catholicam veritatem, non minus eâdem opus erit ad deſignandam in aliquo Pſeudo-Auguſtino doctrinæ falſitatem. Si denique ad officium ſpectat ſummi Paſtoris, cui Chriſtus oves ſuas paſcendas commiſit, ſalutaris doctrinæ paſcua illis demonſtrare, non minus ad ejuſdem munus pertinebit, herbas nocentes, id eſt, doctrinam non ſanam abſque errore deſignare, ut fideles à libris, in quibus illa continetur, ſui Paſtoris curâ & authoritate arceantur.

Ad argumentum hoc à Paſtoris officio deſumptum, opponit *Sinnichius, in Galiato*, ſufficere ut paſtor ſciat ſe ſalutares tantum herbas, non autem venenatas Ovibus apponere, etſi interea ignoret in quo agro herbæ illæ creverint, aut quis fuerit agri cultor: atque eodem modo laborandum non eſſe, etſi ſummus Eccleſiæ paſtor nequeat ſcire aut definire, ex quo libro, vel authore doctrina ſana, aut noxia deſumpta fuerit, modò provideat ut oves ſanæ, non autem venenatæ doctrinæ pabulo nutriantur.

III. Diſpliceret non immeritò hæc reſponſio, niſi eſſet Scriptoris noſtræ Patriæ, in qua cum venena non gignantur, minorem forte à paſcuis venenatis noxam formidavit. Sed quia omnibus hæc ſcribimus, Quæro ergo, quid magnoperè proſit Fidelium omnium Paſtorem docere generatim, quid ſalubre ſit, quid noxium, niſi fideles ſuos coërceat ab illis librorum pratis, & fontibus, in quibus noxia illa & venenata doctrina continetur? Quomodo autem arcebit, ſi non poſſit libros illos abſque errore deſignare?

IV. Hoc ſi Paſtor præſtare non valeat, quomodo oves pleræque, quæ minus acutum vident, poterunt peſtiferæ doctrinæ periculum evitare, dum ad volvendum noxios libros novitas invitat, author allicit, facundia demulcet, & cœleſtis doctrinæ Ambroſiâ ſe potari exiſtimant, dum venenum hauriunt mortiferum? Nihil igitur hic juvat deducta illa à quadrupedum Paſtore nonnihil clauda ſimilitudo, qui compaſtum in ſtabulo gregem ſelectis herbis ſecurè paſcit, licet pratum ignoret unde demeſſum fuerat alimentum, Clauda, inquam, erit ſimilitudo, niſi pariter doceatur, quo pacto grex Chriſti toto orbe diffuſus, alicujus ſtabuli repagulis ſic compingatur, ut nequeat libris noxiam doctrinam præbentibus liberas manus, aut oculos admovere. Artem hanc meliori compendio docet Eccleſia, dum indubitatâ ſupremi Paſtoris voce, & oraculo, ipſos potiùs libros peſtiferæ doctrinæ feraces deſignat, ac deſignatos ad carceres illos condemnat, in quibus luci, & fidelium manibus perpetuò ſubducuntur.

V. Probatur invictè eadem veritas, ex perpetua conſuetudine Pontificum & Conciliorum in ferenda ſententia de librorum ſenſu, aut doctrina perverſa; & ex Fidelium conſenſu in amplectenda illa Pontificum ſententia. Clariora ex plurimis exempla ſummatim refero. Libros Berengarii damnavit Nicolaus II. Severi libros reprobavit Agapetus Pontifex, cujus juſſu Juſtinianus Imperator eos flammis aboleri mandavit. Innocentius primus in Epiſtola 26. ad Epiſcopos Africanos de Scriptis Pelagii ſic reſcribit: Librum ſanè, qui ejus eſſe diceretur, nobis à Charitate veſtra tranſmiſſum evolvimus, in quo multa blaſphema, nihil quod placeret, nihil quod non penitus diſpliceret, à quovis damnandum, atque calcandum. Hoc verò Reſcriptum de ſenſu libri Pelagiani, unum eſt ex illis de quo ipſe Auguſtinus non dubitat pronunciare, Româ reſcripta venerunt, cauſa finita eſt. Divinum nempe aliquid & infallibile hujuſmodi Pontificis ſententiæ, præ cæteris omnibus, ineſſe agnovit.

VI. Neque fuiſſe ſatis doctrinæ damnatæ, abſtrahendo ab Authore ejuſque ſenſu, anathema dicere, uti voluerunt aliqui moderni, conſtat ex proceſſu habito in prima Synodo Nicæna. Ubi cum Euſebius Nicod. & Theognis Nicænus condemnationi errorum qui Arii dicebantur ſubſcriberent, detrectabant tamen ipſi Ario, ejuſque doctrinæ anathema dicere. *Quod minime crederent eum qui erat accuſatus, hominem ejus generis fuiſſe, qui eos errores doceret:* atque hoc unum ſatis fuit, ut Synodus illos pro hæreticis haberet, atque exilio mulctaret, uti memoriæ proditum eſt in Socratis hiſt. Eccleſ. *lib. 1. cap. 10.*

Palmare in hoc genere deducitur argumentum ex actis Concilii Calcedonenſis *actione 8.* Ubi Synodus univerſa Theodoretum, poſt abjuratam Neſtorianam hæreſim, abſolvere recuſavit, niſi diſertè diceret, *Anathema Neſtorio, & dogmatibus ejus.* Durum Theodoreto non videbatur dogmata à Concilio damnata reprobare, modò Neſtorium, cui plurimum ſtudebat, eorum authorem non agnoſceret. At Patres ex adverſo, quamdiu id apertis verbis fateri recuſabat, conſonâ voce inclamarunt; *Ille hæreticus eſt, Neſtorianus eſt, hæreticum foras mitte.* Sed ubi Theodoretus tandem abſque ambage dixit, *Anathema Neſtorio,* & dogmatibus ejus: Tum demum in Concilio Epiſcopi omnes pronunciarunt: *Theodoretus dignus eſt ſede Eccleſiæ, Orthodoxum Eccleſia Paſtorem recipiat.* Mutato tantum nomine, aliis in ſimili cauſa eandem ſententiam quadrare, conſideranti manifeſtum eſt.

VII. Non ignoravit hunc Eccleſiæ morem, & in eo Pontificis poteſtatem Doctor olim in Belgio celebris Michael Bajus, cujus cum ſententiæ variæ damnatæ eſſent à Pio V. & Gregorio XIII. in rigore ac proprio verborum ſenſu ab aſſertoribus intento; nullo quæſito à Facti quæſtione præſidio, ſuam confeſſionem, ac damnatæ doctrinæ retractationem inter alia his verbis expreſſit. „*Fateor plurimas ex iiſdem* „*ſententiis* in nonnullis libellis à me olim, & ante „emanatam ſedis Apoſtolicæ ſuper iis cenſuram, „conſcriptis, & in lucem editis, contineri & defen„di, *Etiam in eo ſenſu in quo reprobantur.* Denique „declaro me in præſentiarum ab iis omnibus rece„dere, & damnationi à ſede Apoſtolica factæ ac„quieſcere, neque poſthac ullas docere, aſſerere aut „defendere velle. Actum die 24. Maii 1580. quo tem„pore hæc etiam in Academicis Faſtis conſcripta „fuêre.

VIII. Quin

Digitized by Google

VIII. Quin & ipſe Janſenius nullam ſuis ſcriptis, contra Sedis Apoſtolicæ judicium, ſupereſſe defenſionem apertè profitetur in Proœmio ad tom. 2. cap. 29. *Quidquid*, inquit, *ab iſta Petri Cathedra, ab iſto Eccleſiæ univerſæ Capite, moderatore, Pontifice præſcriptum fuerit hoc teneo: quidquid improbatum improbo, damnatum damno, anathematizatum anathematizo.*

Hanc niſi ſupremo Paſtori, majorum exemplo, authoritatem erroris expertem concedimus, quid Calvini, quid Lutheri Libros à Sede Apoſtolica proſcriptos execramur? Hæreſim, inquies, libri illi continent manifeſtam. At negabit aliquis id ſibi perſpicuum eſſe, non enim omnes eâ pollent mentis acie, ut damnata dogmata in Lutheri libris illico deprehendant. Cur ergo liberum non erit dicere; doctrinam omnem à Leone X. & Tridentino damnatam execror, Lutheri verò libros ut innocuos amplector. En ad qualia demum paſcua devehimur, niſi Paſtoris vocem ſalutiferam omni ambage remotâ ſequamur.

Dico nunc ulterius ſecundò. Quæſtio de alicujus libri doctrina hæretica, & in ſenſu authoris, vera eſt quæſtio Juris, non Facti.

IX. Quid enim eſt inquirere, An doctrina libri v. gr. à Janſenio vel alio authore conſcripti ſit hæretica, quam quærere, ſpectato Jure & Legibus humani ſermonis, quem ſenſum conficiat contextus verborum qui in illo libro continetur? Hoc autem ſpectat ad legem quâ ſocietas humana, verba aut ſcripta in certis circumſtantiis uſurpari & intelligi voluit, etſi interea contingeret Scriptorem velle aliquem ſenſum verbis ſuis difformem. Sicut fit in valore quem Rex, aut Reſpublica monetæ conſtituit, qui debet publicè uſurpari, etſi is qui monetam profert cupiat illam aliter acceptari, vel etiam, quærere, An ſenſus ille, quem verba communi lege conficiunt, ſit hæreticus? Quæ etiam eſt quæſtio clara juris divini: reſolvi enim debet ex jure divino, quo inquiritur, an ſenſus illi repugnet eloquiis divinis, ſive doctrinæ quem Deus pro revelata haberi voluit?

X. Sic jam ſubſumo: Atqui ea quæ conflatur ex duabus quæſtionibus juris, neceſſariò debet ad quæſtionem Juris pertinere, Ergo quæſtio illa, de alicujus libri doctrina hæretica, non Facti, ſed Juris quæſtionibus annumerari debet.

Ex quo patet talem hic de ſenſu libri hæretico ſubeſſe Juris quæſtionem, qualis reperitur in aliis articulis, extra ullius authoris librum, à Pontifice aut Concilio legitimè damnatis. Quando enim ab iis propoſitio aliqua ut hæretica declaratur v. gr. hæc: *Mandata aliqua Dei ſunt etiam juſtis impoſſibilia*; non aliud docent quam doctrinam illis verbis comprehenſam hæreſim continere: quid verò hoc aliud eſt, quam ſenſum illi ſermoni ſubjectum hæreticum eſſe, attentis Legibus quas homines communi inſtitutione humano ſermoni ſtatuerunt. Senſus enim ab authore aliquo intentus, in arcano ejus pectore non occultatur, ſed ille eſſe Scriptoris ſenſus intelligitur, quem verba quibus utitur in externo tribunali, & communi hominum Judicio conficere ſolent. Hæc igitur manifeſta juris quæſtio eſt, de hac Eccleſia, de hac Pontifex, uti de illa priore, ſine errore pronunciat.

En quocumque te verteris, ſive ad Facti ſive ad Juris quæſtionem nullus datur effugio locus, lucidior eſt hæc veritas quam ut latebras patiatur. Hinc ne quis in ea recipienda vacillaret, ſapienti conſilio, ex Regis Chriſtianiſſimi, & Epiſcoporum Galliæ deſiderio, Alexander VII. decrevit, ut univerſus ordo Eccleſiaſticus huic Profeſſioni cum juramento ſubſcriberet.

XI. Ego N. Conſtitutioni Apoſtolicæ Innocentii X. datæ die 31. Maji 1653. & Conſtitutioni Alexandri VII. datæ 16. Octobr. 1656. ſummorum Pontificum, me ſubjicio, & quinque propoſitiones ex Cornelii Janſenii libro cui nomen Auguſtinus excerptus, & in ſenſu ab eodem authore intento prout illas per dictas Conſtitutiones ſedes Apoſtolica damnavit, ſincero animo rejicio, ac damno, & ita juro: ſic me Deus adjuvet & hæc Sancta Dei Evangelia.

QUÆSTIO VI.

An Pontifex ſit infallibilis in materia Morum, Canonizatione Sanctorum &c.

I. DIco primò. Errare non poteſt Pontifex aliquid pro univerſa Eccleſia definiens circa Morum honeſtatem, vel inhoneſtatem; v. gr. contractum quempiam eſſe licitum. Ita Bellarm. de Pont. l. 4. cap. 5. aliique Doctores Catholici.

Probatur: Quia Pontifex non eſt obnoxius errori dum aliquid definit in materia Fidei ut jam ſupra oſtendimus. Atqui doctrina morum non eſt diverſa à materia fidei, niſi in eo quod illa morum non ſit doctrina purè ſpeculativa, ſed inſuper dirigatur ad praxim, & uſum actionum humanarum, quarum ordinatio ſpectat etiam ad regimen Eccleſiæ, ac ſupremi Paſtoris officium. Ergo debet hic eſſe non tantum Fidei, ſed etiam Morum regula infallibilis. Confirmatur id ex praxi Eccleſiæ, quæ contra eos anathema pronunciat, qui non credunt articulis in materia morum definitis: uti patet in Tridentino Seſſ. 6. can. 31. *Si quis dixerit juſtificatum peccare, dum intuitu æternæ mercedis bene operatur, anathema ſit.*

II. Hinc etiam ſequitur, quando ab Eccleſia aut Pontifice religioſus Ordo approbatur, de fide eſſe, ejus inſtitutum non tantum eſſe conforme divinis præceptis, ſed etiam viam præbere faciliorem ad perfectionem, quàm in ordinario Chriſtianæ vitæ ſtatu reperiatur, & ad Conſilia Evangelica idonea media continere.

III. Dico ſecundò: Quoad præcepta quæ mores concernunt, quando Pontifex poteſtate ſummâ aliquid Eccleſiæ prohibet, certum eſt illud non eſſe ad ſalutem neceſſarium, aut multum utile; quando autem aliquid præcipit, certum eſt id eſſe honeſtum.

Probatur prima pars: Quia ad officium ſupremi Paſtoris pertinet, pabulum valdè utile, aut neceſſarium gregi non ſubtrahere, quod ne eveniat debet Chriſtus ſuo Vicario in rebus prohibendis aſſiſtere, cui dixit, *Paſce oves meas.*

Secunda pars de rei præceptæ honeſtate declaratur: Quia qui præcipit aliquid tanquam honeſtum, hoc ipſo docet illud honeſtum eſſe. Ergo quando Pontifex in materia Morum proponit aliquid ſub præcepto acceptandum ab univerſa Eccleſia, docet & definit illud honeſtè fieri, quæ definitio, cum ſit in negotio pertinente ad ſalutem, debet eſſe à falſitate immunis, ne tota Eccleſia in errorem inducatur.

Dico tertiò: Dum Pontifices ſolemni ritu aliquem referunt in Canonem Sanctorum ſine erroris periculo definiunt, cum de facto frui cæleſti gloriâ. Hæc doctrina

Digitized by Google

doctrina apud Theologos adeo communis eſt, ut non dubitent oppoſitam graviter cenſurare: quanvis *Sinnichius* in ſuo Saule *à* §. 258. *ad* 299. contendat Pontifices non ſemper definire illum quem Sanctum declarant, de facto ad cœleſtem gloriam perveniſſe.

Probatur è contra noſtra aſſertio: Quia quamvis vox *Sanctus* latè accepta ſignificet hominem mortuum in gratia, etſi nondum ad cœlum pervenerit, uti patet in Elia nondum mortuo, qui *Sanctus* vocatur in Martyrologio Romano. Nihilominus in Bullis Pontificum ſtrictius accipitur *Sanctus*, pro illo ſolo qui de facto cœleſtem gloriam obtinuit.

IV. Patet hoc ex terminis quibus ſolent aliquem Sanctum declarare, ut in Bulla Leonis X. pro Canonizatione S. Franciſci de Paula: *Decernimus & definimus S. Franciſcum de Paula in cœleſti Hieruſalem inter beatorum choros jam receptum, æternaque gloriâ donatum fuiſſe*. Et Pius II. definit, *Catharinam Senenſem in cœleſti gloria fuiſſe receptam, & æterna gloria coronâ donatam.* Et eodem modo ſonant verba quibus in Sanctorum Canonem refertur. S. Antonius, S. Bernardus, S. Raymundus, S. Edmundus Cantuarienſis, Sanctus Petrus de Alcantara, & complures alii.

V. Atqui nullâ veri ſpecie ſuſtineri poteſt, his actu decerni gloriam, idem verò de aliis Sanctis non conſtare, etſi eorum in cœlo præſens gloria, in Bullis Pontificum iiſdem omninò verbis non aſtruatur, cum forma verborum quâ unus declaratur, Sanctus, cenſeatur cæteris eſſe communis qui eodem ritu in Sanctorum numerum referuntur. Quid enim cauſæ eſt cur in his, & illis vocem *Sanctus* æquivocè accipiamus, aut gloriæ cœleſtis poſſeſſionem indubitatam uni potius quam alteri contra communẽ fidelium ſenſum, aſtruamus? Quæro enim, An non omnes qui Sancti quâcumque formâ declarantur, etiam ut patroni & interceſſores à fidelibus invocandi proponantur? non negat Sinnichius. Eſt autem omninò incertum, teſte *Bellarmino*, an animæ in Purgatorio detentæ pro nobis intercedant. Quo igitur pacto patrocinium exhibebunt, ſi ipſi cœlo extorres, etiamnum pro ſuis delictis piaculari carcere detineantur? In eo ſanè ſtatu juſtorum manes illic verſantur, cui magis competit Fidelium ſuffragia expoſcere, quàm ſe pro iiſdem advocatos præſtare. Si igitur pro certo habeas omnes ſolemni ritu Sanctorum faſtis adſcriptos noſtros apud Deum patronos infallibili authoritate declarari, eâdem ratione cogeris ſine dubitatione affirmare, illos cœleſti gloriâ donatos eſſe.

VI. Adhæc cum nulla ſit in promptu idonea reſponſio, recurritur ad Joannem XXII. qui, cum exiſtimaverit animas Sanctorum non viſuras Deum ante extremum judicii diem, & tres ipſe ſolemni ritu in numerum Sanctorum retulerit, definire contra ſuam ſententiam non potuit, Sanctos illos de facto ad Dei conſpectum admiſſos fuiſſe.

Sed hic cavendum ne aberremus à recepto Juris axiomate, diſtinguenda eſſe tempora, ut concilientur jura. Ut demus, Joannem XXII. aliquando de proroganda Sanctorum gloria ita ſenſiſſe, haud rectè inferes, illum eandem opinionem tenuiſſe aut docuiſſe eo tempore quo Sanctos illos ritu ſolemni colendos propoſuit.

VII. Hoc enim fecit in primo ſeptennio ſui Pontificatus, cum autem novendecim annis Pontifex fuerit, potuit poſtremis tantum annis opinionem illam animo agitaſſe: quod non obſcurè colligitur ex Annalibus Baronii, qui de illa Joannis ſententia tantum meminit ad annum decimum ſextum quo in Pontificatu verſatus fuit. Quinimò nihil repugnat, Pontificem ſimul eam ſententiam privatâ opinione tenuiſſe, ſimul contrariam definiviſſe; non enim voluit definire juxta ſuum ſenſum aut judicium privatum ſed more majorum, & prout rei veritas in mente divina exigebat.

VIII. Fruſtra quoque pro remoranda Sanctorum gloria, aliqid præſidii ex ſanctiſſimo Doctore Auguſtino ſperari poteſt, dum ſcilicet aſſerit multa corpora honorari in terris quorum animæ torquentur in inferis. Si enim de pœnis inferorum S. Auguſtinum interpretari velimus, plus hinc conficietur, quam ipſe Author oppoſitæ ſententiæ inferri patiatur, qui non dubitat quemlibet ab Eccleſia in Sanctorum numerum relatum, in ſtatu ſaltem gratiæ, & pœnæ æternæ ſecurum verſari. Itaque ſanctus Doctor ſententiam illam non profert de corporibus Sanctorum, ſed virorum Principum, quorum animæ quandoque dum in inferno torquentur, ſplendidis interea ſepulturis eorum corpora in terris honorantur. Aut etiam de corporibus aliorum hominum intelligi poteſt, qui privato cultu per errorem à quibuſdam pro Sanctis habentur, nunquam tamen ab Eccleſia Sanctorum numero adſcripti fuerunt. Maneat ergo ſine exceptione, omnibus ſolemni ritu in Sanctorum Canonem relatis, præſens & indubitata gloriæ poſſeſſio, nullâ facti, nullâ veri ſpecie contra communem fidelium ſenſum protelanda.

Dico quartò; Quando Pontifex aut Eccleſia, ſolum declarat aliquem eſſe Beatum, non definit illum de facto in cœleſti gloria verſari, quamvis tali Beato præſentem gloriæ ſtatum negare, temerarium foret.

IX. Ratio eſt, quia declaratio illa, non eſt decretum ultimo deciſivum beatitudinis obtentæ, cum novum examen inſtitui ſoleat antequam accedat definitio qua Beatus in Sanctorum numerum referatur, ſed tantum eſt decretum permiſſivum, ut defunctus poſſit in Eccleſia vocari Beatus, & pingi cum radiis, cui aliquando accedit ut certò die, & loco, & à determinatis perſonis Officio, & Miſsâ coli poſſit. Ne autem hic cultus ſuos limites excedat, varia ſunt conſtituta in decreto ſacræ Congregationis Rituum, habitæ coram Sanct. Domino Alexandro VII. anno 1660.

Hinc ex vi ſolius Beatificationis, non ſemper conceditur ſimul poteſtas faciendi de Beato Miſſam aut Officium, niſi id diſertè exprimatur. Et ſic B. Aloyſio Gonzaga prius conceſſum fuit nomen Beati, quàm Miſſa aut Officum, ut teſtatur Turrianus diſputat. 17. dub. 3.

Illæ etiam perſonæ, quibus conceditur certo anni die de Beato recitare officium, non ideo poſſunt alio die celebrare de eodem Miſſam votivam, uti fit de Sanctis Canonizatis, ut habet idem Turrianus.

Quæres, Quis cultus ſit licitus, aut prohibitus erga alium hominem cum opinione Sanctitatis defunctum, nondum tamen ab Eccleſia beatificatum?

Reſpondeo, licitum eſſe talem colere cultu privato, quando prudenter judicatur illum frui cœleſti gloriâ, ut docent Theologi communiter cum S. Antonino, & Sylveſtro, in Summa, verbo, *Canonizatio*. Il-

Digitized by Google

licitum autem eſt illi deferre cultum publicum, ſine Sedis Apoſtolicæ facultate, ut eſt publica lectio Officii Canonici, aut precum ſolemnium.

X. Quædam etiam ſpeciatim prohibita ſunt ab Urbano VIII. anno 1625. in honorem hominis nondum beatificati, ut appendere anathemata in loco publico, accendere candelas, aut lucernas ad ejus ſepulchrum, pingere illum cum radiis, aut aureolis, miracula ejus imprimere niſi approbata ab Eccleſia, aut ejus Reliquias venerationi exponere. Licitum tamen eſt tales Reliquias privatim venerari. Anathemata autem v. g. in teſtimonium miraculi, jubet Pontifex, cum Ordinarii approbatione, in loco ſecreto, non autem in templo, ſervari.

QUÆSTIO VII.

Quæ ſint aliæ Pontificis Romani prærogativæ.

SUnt aliæ actiones non paucæ in Jure canonico expreſſæ, in ſolius Romani Pontificis poteſtate conſtitutæ, ex quibus tantum præcipuas referemus. Plures in fine hujus Tractatus.

Primò: Solus Pontifex poteſt per ſententiam majoris Excommunicationis aliquem ab Eccleſiæ corpore ſegregare: & quem ipſe anathemati ſubjicit, nemo alius poteſt iſto vinculo, ſine ejus facultate, liberare. Uti patet ex cap. *Inferior* diſt. 21. Et cap. *Nuper.* de ſent. excom.

Si quem Pontifex ſciens & prudens ſalutat, hoc ipſo cenſetur ab omni interdicti & anathematis vinculo ſolutus. Clement. *Si Summus.* de ſent. excom.

Solus Pontifex poteſt plenarias peccatorum Indulgentias concedere. Ut conſentiunt Doctores in C. *Cum ex eo.* de privileg.

Solus poteſt Pontifex novos Religioſorum Ordines approbare: uti patet in Concil. Later. ſub Innoc. II. *cap. ult.* Quando verò Ordinem aliquem definitivè approbavit, de fide eſt inſtitutum illud nihil habere fidei, aut morum honeſtati contrarium: nihilque illi deeſſe perfectionis neceſſariæ ad ſtatum Religioſum ut eſt à Chriſto inſtitutus, ut probatum eſt in quæſtione ſuperiori.

II. Solius Pontificis eſt authenticè interpretari quæ dubia ſunt in Jure canonico, vel divino. Item declarare quænam pertineant ad Sacramentorum materiam, formam, miniſtrum &c. Uti habetur ex cap. *Majores.* De Baptiſmo, & quæſt. 1. C. *Quoties.* &c.

III. Denique inſtitutio Epiſcoporum, variorum Prælatorum, ac Beneficiorum, eorumque collatio ſoli Sedi Apoſtolicæ reſervantur, quorum plurima recenſentur in Extravagante Joannis XXII. *Ex debito Paſtoralis. De Electione.*

Quæſtiones ſingulares porro notandæ de Pontificibus Romanis.

QUæritur primò; Quot Pontifices Romani poſt S. Petrum continuato ordine ſucceſſerint, uſque ad Innocentium XI. qui nunc Eccleſiam gubernat?

Reſpondeo, ſucceſſiſſe ducentos quadraginta quatuor, calculo communiori: Et hi totidem ſunt teſtes, ac publici præcones poteſtatis à Chriſto derivatæ, ac continuâ ſerie ad hodiernum Pontificem tranſmiſſæ, quorum ſeriem infra dabimus.

Quæritur ſecundò; Quot ex his fuerint Martyres, aut Confeſſores?

Reſpondeo, Martyrio coronatos fuiſſe *triginta duos* pro Romanæ fidei defenſione. Inter ſanctos Confeſſores numerantur *triginta ſeptem* abſque ulla controverſia, alii plures recenſent. Et hi veritatem perpetuam Religionis Romanæ ſuo ſanguine, doctrinâ, ac miraculis conſignarunt.

Quæritur tertiò; Quod fuerint Pontifices Romani ex Religioſis Ordinibus aſſumpti.

Reſpondeo, aſſumptos fuiſſe *quinquaginta duos*, ut numerat Azorius, alios invenio qui facile ad *ſeptuaginta* extendunt; quorum primus fuit Dionyſius Monachus, ſive ut alii Eremita, quos recenſebo eâ fide quâ computantur ab Azorio *Inſtit. mor. pag. 2.* nihil repugnans ſi forte alii ſuorum calculum in aliquo magis accuratum inierint.

IV. Ex ordine S. Benedicti creatos *octodecim* Pontifices, tradit Trithemius in lib. de viris illuſtribus ſui Ordinis Benedictini, quorum primus ſedit Gregorius iſtius nominis primus, alii Pontifices hujus Ordinis univerſim uſque ad numerum trigeſimum extendunt.

V. Ex Ordine Canonicorum Regularium numerantur etiam *decem & octo* Pontifices Romani, incipiendo à Leone II. Benedicto II. Sergio I. &c. uſque ad Innocentium III. Et de aliquibus eſt contentio cum Benedictinis, utrius Ordinis fuerint.

Ex Ordine Cluniacenſium, *quatuor* ab Azorio referuntur Pontifices: Gregorius VII. Urbanus II. Paſchalis II. Urbanus V.

Ex Ordine Ciſtercienſium creati *duo:* Eugenius III. & Benedictus XII.

Ex Familia S. Dominici *tres* aſſumpti: Innocentius V. anno 1276. poſtea Benedictus XI. & demum Pius V. anno 1566. nuper ſolemni ritu Beatorum faſtis adſcriptus.

Ex Inſtituto S. Franciſci *quatuor* ad minimum, ad Pontificatum evecti fuêre: Nicolaus IV. anno 1288. Alexander V. an. 1409. Sixtus IV. anno 1471. & Sixtus V. anno 1585. ut habet ſatis recepta computatio, quibus alii plures adjungunt, qui habitum S. Franciſci ſaltem in morte tulerunt. Prætermitto aſſumptos ex aliis inſtitutis minus notis.

Tantum hic obſervo, Eccleſiam gubernatam fuiſſe per annos quadraginta quinque continuos per Pontifices ex ſolis Religioſis aſſumptos; Gregorium VII. Victorem III. Urbanum III. Paſchalem II. & Gelaſium II. rarò deinceps exemplo.

Quæritur quartò; Quinam fuerint ex variis *Nationibus* Pontifices electi?

Reſpondeo, in Cathedra Petri ſediſſe Romæ Pontifices ex omni pæne natione quæ ſub cœlo eſt; ut vel inde videas ſolam Eccleſiam Romanam verè dici Catholicam, ſive univerſalem.

VI. Ex natione *Gallica* creati fuerunt Pontifices ad minimum numero *quindecim*, inchoando à Sylveſtro II. ut illos recenſet Azorius *inſt. mor. pag. 2. lib. 5. cap. 44.*

Ex *Germania* fuêre *quatuor:* Gregorius V. ex Saxonia. Victor I. ex Suecia. Clemens II. etiam è Saxonia. Damaſus II. ex Bavaria.

VII. Ex *Hiſpania* etiam *quatuor* aſſumpti: Damaſus I. & Joannes XXII. Luſitani. Calliſtus III. & Alexander VI. Valentini, Aliqui etiam Melchiadem Pontificem Hiſpaniæ vindicant.

Ex *Anglia* electus eſt Adrianus IV.

Ex

Digitized by Google

Ex *Belgio* Flandrico unus electus eſt ad ſummum Pontificatus faſtigium. Adrianus VI. Ultrajectinus.

Ex Gentibus remotioribus ſufficiat ſummatim annotaſſe, ex *Græcia* ad Pontificatum delectos *quindecim*, initio ducto ab Anacleto. Ex *Syria* creati Pontifices *ſeptem*, ab Evariſto inchoando uſque ad Sergium I. Ex *Africa* numerantur *tres*, Victor I. Melchiades, & Gelaſius I.

Ex *Sardinia, duo*, Hilarius, & Symmachus. Duos quoque Pontifices ſibi vindicat *Sicilia*, Agathonem, & Leonem II. ſed horum patriam alii in controverſiam vocant. Reliqui ex *Italis* aſſumpti fuerunt qui circiter 187. numerantur.

Morem Eccleſiæ Romanæ oſculandi pedes ſummorum Pontificum, inſectantur noſtri temporis hæretici, tanquam ſummum flagitium & idololatriæ proximum. Sed illorum in hoc impietatem ac faſtum redarguit è toto orbe Chriſtiano omni ævo ſummorum Imperatorum, Regumque pia, ac prudens conſuetudo, qui in Pontifice Romano non hominem intuentur, ſed ſupremum in terris Chriſti Vicarium.

Ad omnimodam hujus Materiæ ſcientiam: Si quæſtio aut diſcurſus *ſingularis* moveatur, *Primò*, De Bicipiri Eccleſia ſub SS. Petro & Paulo. *Secundò*, de Corona aurea ſuper Mitram Romani Pontificis. *Tertiò*, de Agno cereo Pontificia benedictione conſecrato. *Quartò*, de Roſa Mediana à Pontifice Principibus dono miſſa. *Quinto*, de Gladio & Pileo à Pontifice Benedicto. Horum ſingula diffusè ac ſtudio ſingulari tractantur à P. Theophilo Raynaudo in Tomo X. cui Titulus, *Pontificia*.

VIII. Nos ulterius in omni genere Pontificis Romani titulos & prærogativas SS. Patribus & Doctoribus diffusè in hujus Tomi fine exhibemus.

ORDO SUCCESSIONIS PONTIFICUM ROMANORUM.

Item Scriptorum ſex primis ſæculis primitivæ Eccleſiæ. Item rerum in Eccleſia magis memorabilium poſtremis annis ferè ducentis.

POſtremò, ne quid deſit ſtudioſo Lectori, præter prolixitatem inſtituto noſtro contrariam. Hic attexemus ſeriem ſummorum Pontificum qui hactenus in Apoſtolica S. Petri Sede ſucceſſerunt: Item Patrum ac Scriptorum primitivæ Eccleſiæ. Hic enim ordo tam Pontificum, quam Scriptorum, Novatores maximè convincit, & mirificè juvat noſtram memoriam in accurata rerum, ac temporum notitia. Quia verò recordatio noſtra ultra recentiora tempora ſeſe difficilius extendit, hoc loco addemus præcipuè ordinem temporum ac rerum geſtarum per ducentos ferè poſtremos annos uſque ad hæc tempora in quibus modo verſamur.

Primo Sæculo.

PEtrus Apoſtolus, Chriſti Succeſſor. Poſtea Linus natione Tuſcus. Cletus Rom. Clemens I. etiam Rom.

Inter *Scriptores* primi ſæculi poſt Apoſtolos, floruit præcipuè S. Dionyſius Areopagita. S. Ignatius martyr. S. Polycarpus. Scripta quæ dicuntur D. Clementis, & Hermetis non habentur pro authenticis.

Secundo Sæculo.

Anacletus Græcus. Evariſtus Græcus, Alexander I. Rom. Xiſtus Roman. Teleſphorus Græcus. Higinus Græcus. Pius I. Aquil. Anicetus Syrus. Soter Fundanus. Eleutherius Nicopolitanus.

Scriptores præcipui, S. Juſtinus martyr. S. Theophilus. S. Irenæus. Tertullianus. Hegeſippus. Pantænus Alexandrinus.

Tertio Sæculo.

Victor, Afric. Zepherinus Rom. Calixtus Rom. Urbanus I. Rom. Anterus Græcus. Fabianus Rom. Cornelius Rom. Lucius.... Stephanus Rom. Felix I. Eutichianus Tuſcus. Cajus Dalmata.

Scriptores præcipui, Origenes. Ammonitus. Julius Africanus. Minutius Fælix. S. Cyprianus. S. Hippolitus. S. Cornelius Pontifex, S. Gregorius Thaumat. S. Victorinus. Scripta Lactantii, Methodii, Arnobii habentur in quibuſdam ſuſpecta.

Quarto Sæculo.

Marcellus Rom. Marcellus alter. Euſebius Græcus. Melchiades Afric. Sylveſter Rom. Julius I. Rom. Liberius... Fælix II... Damaſus Hiſpanus.

Scriptores præcipui. S. Athanaſius. S. Hilarius. Pictau. S. Ephrem. S. Optatus. S. Baſilius. S. Gregorius Nazianzen. S. Gregorius Nyſſenus. S. Theophilactus. S. Cyrillus Hieroſol. S. Epiphanius. S. Hieronymus. Scripta Ruffini, Palladii, Euſebii Cæſarienſ. habentur in quibuſdam ſuſpecta.

Quinto Sæculo.

Syricius Rom. Anaſtaſius I. Rom. Innocentius I. Alban. Zozinus Græcus. Bonifacius I. Rom. Cæleſtinus I. Campan. Xiſtus III. Leo I. Tuſcus. Hilarius Sardus. Simplicius Tiburtinus.

Scriptores præcipui. S. Auguſtinus Hippon. Epiſc. S. Cyrillus Alexandrinus. Oroſius. Severus Sulpitius. S. Iſidorus Peluſiota. S. Leo Maximus. S. Eucherius. S. Sidonius. S. Hilarius Arelat. S. Vincentius Lirin. S. Chryſologus. S. Maximus. S. Paſchaſius. Salvianus, & Genadius. Scripta Caſſiani, & Fauſti Rhegienſis ſunt in aliquibus ſuſpecta.

Sexto & 7. Sæculo.

Fælix III... Gelaſius Afer. Anaſtaſius II. Rom. Symmachus Græcus. Hormiſda Truſion. Joannes I. Tuſcus. Fælix. III. Samius. Bonifacius II. Rom. Joannes II. Agapitus I. Sylverius Campan. Viglius.... Pelagius I. Joan. III. Benedictus I... Pelagius II. Rom. Gregorius Magn. Rom. Sabinian. Tuſcus. Bonifacius III... Bonifacius IV... Deodatus... Bonifacius V. Camp. Honorius I. Camp. Severinus I. Rom. Joannes IV. Dalmata. Theodorus Græcus. Martinus I. Tudet. Eugenius I. Rom. Vitalinus Camp. Adeodatus Rom. Domnus Rom. Agatho Siculus.

Scriptores præcipui Sæculi ſexti. S. Fulgentius S. Anaſtaſius Sinaita. S. Victor Capuanus. Primaſius, Climacus, Caſſiodorus. Heſichius. S. Gregorius Turonenſis. Fortunatus. S. Gregorius Magnus Pontifex.

NOTA.

Sectarios modernos docere, ſub hoc Pontifice Gregorio *defeciſſe Eccleſiam Romanam à vera Chriſti doctrina. Hinc in Controverſiis fidei admittere debent authoritatem & teſtimonium anteriorum Scriptorum, cùm illi potuerint, etiam ex Sectariorum confeſſione, teſtari de vera & incorrupta primæva Eccleſia doctrina: ideoq; illos qui ſex primis ſæculis præcipuè floruerunt ordine temporis hactenus annotavimus.*

Digitized by Google

Octavo ſæculo.

Pontifex primus 8. ſæculi, Leo II. Siculus. Benedictus II. Joannes V. Syrus. Conon Trax. Sergius I. Antiochenus. Joannes VI. Græcus. Joannes VII. Græcus. Siſinnius Syrus. Conſtantinus I. Syrus. Gregorius II. Rom. Gregorius III. Syrus. Zacharias Græcus. Stephanus II. Rom. Paulus I. Rom. Conſtantinus II..... Conſtantinus III. Siculus. Adrianus I. Romanus.

Nono Sæculo.

Leo III. Romanus. Stephanus IV.. Paſcalis Rom. Eugenius II. Rom. Valentinus Rom. Gregorius IV. Rom. Sergius II... Leo IV. Benedictus III. Rom. Nicolaus I. Rom. Adrianus II. Rom. Joannes VIII. Martinus II. Gallus.

Decimo Sæculo.

Adrianus III. Rom. Stephanus V. Rom. Formoſus Portuenſis. Bonifacius VI. Tuſcus. Stephanus VI. Romanus. Theodorus II. Romanus. Joannes IX. Romanus. Benedictus IV. Romanus. Leo V.... Chriſtophorus.... Sergius III..... Anaſtaſius III. Lando Romanus. Joannes X. Romanus. Leo V... Stephanus VII. Stephanus VIII. Germanus. Martinus III.. Agapetus I. Joannes XII. Leo VIII. Joannes XIII. Benedictus V. Rom. Domnus II. Rom. Bonifacius VII. Benedictus VI. Rom. Jannes XIV. Joannes XV. Joannes XVI. Gregorius V. Joannes XVII. Sylveſter II.

Undecimo Sæculo.

Joannes XVIII. Joannes XIX. Sergius IV. Rom. Benedictus VII. Trullus. Joannes XX. Benedictus VIII. Sylveſter III. Gregorius VI. Clemens II. Damaſus II. Bavarus. Leo IX. Germanus. Victor II. Stephanus IX. Lotharingus. Benedictus IX. Campan. Nicolaus II. Sabaudus. Alexander II. Mediol. Gregorius VII. Hetruſcus. Victor III. Urbanus II. Paſcalis II.

Duodecimo Sæculo.

Gelaſius II. nat. Cajetanus. Callixtus II. Burgundus. Honorius III. Immol. Innocentius II. Celeſtinus II. Tuſcus. Lucius II. Bonon. Eugenius III. Piſanus, Anaſtaſius IV. Rom. Adrianus IV. Anglus. Alexand. III. Senonenſis. Lucius III. Tuſcus. Urbanus III. Mediol. Gregorius VIII. Beneventanus. Clemens III. Rom. Celeſtinus III. Innocentius III.

Decimo-tertio Sæculo.

Honorius 3. Rom. Gregorius 9. Celeſtinus 4. Mediol. Innocentius 9. Genuenſis. Alexander 4. Campanus. Urbanus 4. Gallus. Clemens 4. Narbon. Gregorius 10. Placent. Innocentius 5. Burgundus. Adrianus 5. Genuenſis. Joannes 21. Hiſpanus. Nicolaus 3. Rom. Martinus 4. Gallus. Honorius 3.... Nicolaus 4. Longobardus. Celeſtinus 5. Bonifacius 8. Benedictus II. Italus. Clemens 5. Gallus Burdegalenſis.

Decimo-quarto Sæculo.

Joannes 22. Benedictus 12. Clemens 6. Lemov. Innocentius 8. Urbanus 5. Gregorius 11. Lemovienſis. Urbanus 6. Bonifacius 9. Innocentius 7. Sulmonenſis.

Decimo-quinto Sæculo.

Gregorius 12. Alexander 5. Joannes 23. Martinus 5. Eugenius 4. Nicolaus 5. Celeſtinus 3. Hiſpanus. Pius 2. Senenſis. Paulus 2. Venetus. Sixtus 4. Innocentius 8. Genuenſis. Alexander 6. Valentinus.

Decimo-ſexto Sæculo.

Hic uſque ad finem , addemus ad ſingulos Pontifices annotationem , & ordinem rerum præcipuarum eorum tempore occurrentium.

Pius 3. Italus, patria Senenſis, ex familia Picolominia, cui reſpondet illud in Prophetia S. Malachiæ, *de parvo Homine.* Sedit in Pontificatu completo Chriſti anno 1500. poſt Petrum ordine ſucceſſionis 211. Vix ſæculum 16. in throno Pontificio inchoavit cum vitam hanc mortalem in eodem abſolvit, 26. tantum diebus ſuperſtes, relicto ſucceſſoribus ne hoc culmen ambirent, brevis ævi documento.

Julius Savonenſis, dictus bellator , à bello quod junctus Imperatori & Regi Galliæ contra Venetos geſſit; & Venetis poſtea junctus contra ipſum Imperatorem. Sedem Petri tenuit annis 9. menſibus 3. diebus 21. Ejus tempore Imperator fuit Maximilianus I. In Hiſpania rexit Ferdinandus V. In Gallia Ludovicus XII. In Anglia Henricus VII. Catholicus.

Leo X. Florentinus de familia Medicea , Pontifex creatus anno 1514. dum tantum eſſet 30. circiter annorum. Sedit annis ſeptem menſibus 10. Hujus tempore cœpit Martinus Lutherus inſurgere contra Indulgentias & Eccleſiam Romanam anno 1517. cujus libros juſſit Leo Romæ comburi. Ob Lutherum libro edito impugnatum dedit Henrico VIII. poſtea apoſtatæ, titulum Defenſoris Fidei. Sub illo abſolutum Conc. generale Lateranenſe quintum anno 1517. Dicitur obiiſſe ex vehementi gaudio de Gallorum expulſione ex Ducatu Mediolanenſi.

Adrianus VI. Belga Trajectenſis, patre naupego, ut tradit Bibliotheca Belgica, Lovanij Doctor, Profeſſor, Decanus. Cardinalem unicum creavit, nomine Guilielmum Belgam Campinienſem. Divorum albo inſcripſit Bennonem Epiſc. in Germania, & Antoninum Florentinum in Italia. Sedit tantùm anno uno, menſibus 8. diebus 7. Circa hoc tempus Carolus V. electus Imperator : vixitque Eraſmus Roterodamus, & Carolſtadius anno 1522. De Adriano Malachias, *Leo Florentinus:* fuit Florentii filius, & ejus inſignia Leo.

Clemens VII. Florentinus, ex domo Medicea. Sedit annis ferè undecim, vel ut alii, annis 9. 10. menſibus, diebus 7. Ejus tempore emerſerunt Anabaptiſtæ : prælio victus & captus Rex Galliæ à Carolo V. Obſeſſa Vienna à Solimanno : habita Comitia Auguſtana anno 1526. Excommunicatus Angliæ Rex Henricus VIII.

Paulus III. Farneſius Romanus. Sedit annos 15. dies 28. Illo ſedente Hæreticis accedit Bucerus, Oſiander, Iſlebius &c. Contra emergentes Hæreſes hoc tempore nata eſt Societas Jeſu, & ejus inſtitutum primò approbatum à Paulo III. anno 1540. Datum quoque eſt initium Concilio Tridentino anno 1545. quod ſæpius interruptum demum anno 1563. feliciter abſolutum eſt.

Julius III. Aretinus. Sedit 5. circiter annis. Hujus temporis decurſu prodiit Joannes Calvinus: habita Paſſavienſis tranſactio , Comitia Auguſtana, aliique conventus. De eo dictum S. Malachiæ , *de corona Montana :* fuit ante Pontificatum vocatus Joannes Maria de Monte.

Marcellus II. Politianus. Vixit in Pontificatu tantum diebus viginti duobus , & à morte illius totidem diebus vacavit : vir tantæ integritatis, ut conſanguineis

Digitized by Google

ſanguineis ſuis Curiæ Apoſtolicæ ingreſſum interdixerit.

Paulus IV. Neopolitanus, Epiſcopus Theatinus, & Ordinis Theatinorum author & alumnus fuit. Sedit annos 4. menſes 3. dies 27. Carolus V. ſe abdicat Imperio 25. Jan. anno 1558. Succedit illi in imperio Ferdinandus Caroli frater; in regnis Philippus II. ejuſdem filius. Incipit poſt Henricum VIII. (mortua Reg. Maria) Angliam regere & pervertere Elizabetha Regina. Sub hoc Pontifice in Belgio Antiſtitum Cathedræ ad quatuordecim extenſæ fuerunt.

Pius IV. Mediolanenſis. Sedit annos 5. & menſes tres. Sub eo Concilium Tridentinum, ad annos 18. protractum, tandem finem & confirmationem accepit. Imperium adiit Maximilianus II.

Pius V. Italus propè Alexandriam, Ordinis Prædicatorum. Sedit 6. annos, menſes 4. Ejus tempore habita Comitia Auguſtana, & Spirenſia, & victoria Joannis Auſtriaci contra Turcas 7. Octob. anno 1571. Statuit in fine Miſſæ, legi debere Evangelium S. Joannis. Beatus poſt mortem dictus à Clemente X. anno 1672.

Gregorius XIII. Bononienſis. Sedit circiter 12. annis. Rudolphus in Imperio ſuccedit Maximiliano: promulgatur à Gregorio nova reformatio Calendarii juxta veterem Nicænæ Synodi rationem, anno 1582. ablatis è menſe Octobri decem diebus, & pro æquinoctio verno deinceps aſſignato die 21. Martii; & Epactis ad deſignandum Lunæ mutationes in locum Aurei numeri ſubſtitutis.

Sixtus V. Italus Minorita ex Marchia Anconitana, patre villico, alii ſubulco, ſed magnis dotibus præditus: Diem *Mercurii* mirè fauſtum habuit, quo in lucem editus, ad Religionem admiſſus, Generalis electus, Epiſcopus conſecratus, purpurâ donatus, & tandem ad Pontificatum evectus fuit. B. Didacum Minoritam in Canonem Sanctorum redegit. Et uti Pius V. S. Thomam, ita Sixtus V. S. Bonaventuram Eccleſiæ Doctoribus annumeravit. Sedit annis 5. menſibus 4. diebus 11. Hujus tempore à Duce Parmenſi Antverpia hæreticis erepta: ſed infeliciter claſſis Hiſpana Angliam invadens à Draco profligata.

Urbanus VIII. Romanus, poſt dies 2. ante coronationem obiit anno 1590.

Gregor. XIV. Mediolanenſis poſt menſes 10. Innocentius IX. Bononienſis poſt menſes 2. à ſolio Pontificio ad alteram vitam migrarunt. Atque ita 3. legitimi Pontifices intra unius anni curriculum vitam & Pontificatum abſolverunt. Quam verè inanes ſpes mortalium! & hoc nondum credunt. Hoc tempore Breda Regi Catholico ſtratagemate erepta eſt.

Clemens VIII. Florentinus. Sedit 12. annis, alii ſcribunt 13. Anno ſæculari 1600. Jubilæum ſolemniſſimum celebravit. Sanctis annumeravit Raymundum & Hyacinthum, utrumque ex ordine Prædicatorum. Illo ſedente bello Turcico in Hungaria urbes variæ Chriſtianis ereptæ. Motus ab Hugonottis in Gallia. Oſtenda poſt trienni obſidionem Batavis eripitur anno 1606. Philippus III. Rex Hiſpaniæ.

Leo XI. Florentinus Medicæus. Ad ſolium Pontificium vix aſcendit, cum deſcendit ad ſepulchrum poſt dies 27.

Paulus V. Romanus. Sedit 16. annis, minus menſe & medio. Sanctis addidit Franciſcam Romanam, & Carolum Boromæum. Compoſuit Controverſiam celebrem de Gratia inter Patres Societatis & Dominicanos. Inſtituit Communionem generalem in templis Societatis. Illius tempore cæpti motus Bohemici. In Belgio induciæ factæ anno 1608. Bellum inter Danos & Suecos. Moritur Rudolphus III. Imperator anno 1612. Succedit illi Matthias Rex Hungariæ & Bohemiæ. Moritur Matthias anno 1619. Coronatur Francofurti Imperator Ferdinandus II. Jubilæus Romæ indictus anno 1620. Philippus III. Rex Hiſp. moritur: cui ſuccedit Philippus IV. anno 1621.

Gregorius XV. Bononienſis. Creatus Pontifex anno 1621. Moritur 8. Junii biennio nondum expleto. Sanctorum faſtis adſcribitur S. Ignatius Loyola, Xaverius, Iſidorus, Tereſia, Phil. Nerius.

Urbanus VIII. Florentinus dictus Maphæus Barberinus. Viginti & unum annum & menſem unum in Pontificatu explevit, obiit anno 1644. Anno inſequenti in Anglia plexus capite Archiep. Cantuarienſis, & Pro-Rex Hiberniæ, & poſtea Rex ipſe Carolus Primus anno 1649. Andream Corſinum Carmelitam Sanctis adſcripſit. Poſt S. Petrum III. tantum Pontifices Urbano diutiùs ſederunt.

Innocentius X. Romanus, decem annis ſedens numerum ſui nominis explevit, electus Pontifex anno 1644. die 15. Sept. Editâ Conſtitutione anno 1655. Janſenii doctrinam damnavit, & iterum illius ſucceſſor.

Alexander VII. Senenſis, anno 1655. evectus ad Sedem Apoſt. eam tenuit 12. circiter annis. Franciſcum Saleſium Sanctis adſcripſit.

Clemens IX. Piſtorienſis dictus Roſpiglioſius, Pontificatum adiit menſe Junio anno 1667. in quo triennium non explevit. Sub illo Candia à Turcis capta eſt.

Clemens X. Romanus; antea Cardinalis Altieri, octogenario major creatus eſt Pontifex 29. Aprilis anno 1670. Sanctorum faſtis adſcripſit Bertrandum, Cajetanum, Benitium, Roſam, Franc. Borgiam; ac poſtremò Pium V. Beatum declaravit. Obiit an. 1676.

Innocentius XI. Mediolanenſis, antea Cardinalis nomine Odeſchalcus, creatus eſt Pontifex anno 1676. qui pergit Eccleſiam feliciter gubernare. Hæc poſtremorum Pontificum tempora, & res præcipuæ in illis geſtæ facilè adhuc recenti hominum memoriâ retinentur.

SPECIA-

Digitized by Google

SPECIMEN PROPHETIÆ S. MALACHIÆ ARCHIEPISCOPI ARMACANI

DE SUCCESSIONE FUTURA

SINGVLORVM PONTIFICVM AD FINEM MVNDI.

FUit hic S. Malachias Archiepiſcopus Armacanus & Primas Hiberniæ, diſcipulus S. Bernardi, cujus hic vitam conſcripſit. Inter alia admiranda extat apud authores probatos vulgata S. Malachiæ Prophetia, quâ exprimitur unico Lemmate ſive ſententiâ congruente de ſingulis Pontificibus ſucceſſuris, à tempore S. Malachiæ uſque ad extremum mundi judicium. Quoniam verò, præter inſtitutum noſtrum, prolixum foret hic omnes ab initio adducere, tantum de poſtremi ferè ſæculi Pontificibus uſque ad finem ſpecimen aliquod exhibemus. Tota autem ſeries hujus Prophetiæ, præter alios, reperitur apud Arnoldum Wion lib. 2. Ligni vitæ cap. 40. pag. 307. Vixit S. Malachias anno 1158. adeoque centum & ampliùs annis ante inſtitutum ordinem Minoritarum: adverte tamen in ſequenti Sixto IV. ſub initium ferè Sæculi 16. à quo hic inchoamus, quàm proprium de illo Lemma appoſuerit, quia aſſumptus eſt ex ordine Minoritarum, & piſcatoris filius fuit, paulò ante initium ſæculi decimi ſexti.

Piſcator Minorita. SIXTUS IV. *Piſcatoris filius & Minorita Franciſcanus.*
Præcurſor Siciliæ. INNOCENTIUS VIII. *Qui vocabatur Joannes Baptiſta, & vixit in curia Alphonſi Regis Siciliæ.*
Bos Albanus in portu. ALEXANDER VI. *Epiſcopus Cardinalis Albanus & Portuenſis, cujus inſignia Bos.*
De parvo homine. PIUS III. *Senenſis familia Picolominea, quod parvum hominem importat.*
Fructus Jovis juvabit. JULIUS II. *Ligur, ejus inſignia quercus Jovis Arbor.*
De craticula Politiana. LEO X. *Filius Laurentii Medices, & ſcholaris Angeli Politiani.*
Leo Florentius. ADRIANUS VI. *Florentii filius, ejus inſignia Leo.*
Flos Pilei ægri. CLEMENS VII. *Florentinus de Domo Medicea, ejus inſignia Pila & Lilia.*
Hiacinthus medicorum. PAULUS III. *Farneſius, qui Lilia pro inſignibus geſtat, Cardinalis fuit SS. Coſmi & Damiani Medicorum.*
De corona montana. JULIUS III. *Antea vocatus Joannes Maria de Monte.*
Frumentum floccidum. MARCELLUS II. *Cujus inſignia cervus & frumentum, ideo floccidum quod pauco tempore vixit in Papatu.*
De fide Petri. PAULUS IV. *Antea vocatus Petrus Caraffa.*
Eſculapii Pharmacum. PIUS IV. *Antea dictus Joannes Angelus Medices.*
Angelus nemoroſus. PIUS V. *Michael vocatus in oppido Boſchi.*
Medium corpus pilarum. GREGORIUS XIII. *Cujus inſignia medius draco, Cardinalis creatus à Pio IV. qui pila in armis geſtabat.*
Axis in medietate ſigni. SIXTUS V. *Qui axem in medio Leonis in armis geſtat.*
De rore cœli. URBANUS VII. *Qui fuit Archiepiſcopus Roſſanenſis in Calabria ubi manna colligitur.*
De antiquitate orbis. GREGORIUS XIV. *Utroque Parente antiquiſſima Familia, ipſe antiquitatum urbis reſtaurator.*
Pia civitas in bello. INNOCENTIUS IX. *Nemo huc uſque explicavit.*
Crux Romulea. CLEMENS VIII. *Cujus inſigne Trabs argentea tribus ſegmentis interſtincta ad modum crucis Pontificis Romani.*
Undoſus vir. LEO XI. *Paralyſi obnoxius.*
Gens perverſa. PAULUS V. *Nemo explicavit.*
In tribulatione pacis. GREGORIUS XV. *Sub quo Imperium maxime turbatum nunquam huc uſque reſpiravit.*
Lilium & Roſa. URBANUS VIII. *Florentinus, cui urbi Lilium pro inſigni, ipſi verò tres Roſis amiciſſimæ Apes. Cæterum reſpici ab Octavo videtur Urbanus IV. Cujus inſignia Lilium & Roſa.*
Jucunditas Crucis. INNOCENTIUS X. *Cujus inſignia Columba ſuavem pacis Olivâ geſtans electus Feſto S. Crucis.*
Montium cuſtos. ALEXANDER VII. *Cujus inſignia montes quibus ſydus cœleſte velut oculus vigil & cuſtos, ſupereminet.*
Sidus olorum. CLEMENS IX. *Dicitur in cubiculi ipſius fornice pictus Olor cum Cruce in pectore.*
De flumine magno. CLEMENS X. *Explicatum non reperi.*
Bellua inſatiabilis. INNOCENTIUS XI.

PON-

Digitized by Google

PONTIFICUM QUI SEQUUNTUR SYMBOLA EIUSDEM S. MALACHIÆ.

Pœnitentia glorioſa.
Raſtrum in porta.
Flores circumdat.
De bona Religione.
Miles in bello.
Columna Excelſa.
Animal rurale.
Roſa Umbriæ.
Urſus velox.
Fides intrepida.
Peregrinus Apoſtolicus.
Aquila rapax.
Canis & Coluber.
Vir Religioſus.
De balucis Æthruriæ.
Crux de cruce.
Lumen in Cœlo.
Ignis ardens.
Religio depopulata.
Fides intrepida.
Paſtor Angelicus.
Paſtor & Nauta.
Flos Florum.
De medietate Lunæ.
De labore Solis.
Gloria Olivæ.

In perſecutione extrema S. R. E. Sedebit Petrus Romanus qui paſcet oves in multis tribulationibus, quibus tranſactis Civitas ſepticollis diruetur, & Judex tremendus judicabit populum ſuum. Finis.

Quæ ad Pontifices pro explicatione ſunt adjecta, non ſunt ipſius S. Malachiæ, Sed R. P. F. Alphonſi Giaconis Ordinis Prædicatorum hujus Prophetiæ interpretis, uſque ad GREGORIUM XIV. Cætera ex Wion.

QUÆSTIONES RELIQUÆ

De Conciliis Generalibus, ac Particularibus, cum varia eorum notitia.

§. I.

Spectantia ad convocationem, normam, ac poteſtatem Concilii generalis.

CUm de Conciliis, eorumque poteſtate pleraque Theologo neceſſaria hactenus tradiderimus, operæ pretium erit alia hic adjungere, quæ ad uberiorem eorum notitiam non tantum in Controverſiis fidei, ſed etiam in Theologicis, ac Canonicis reſolutionibus uſum frequentiſſimum habere ſolent. Suppoſitis ergo aſſertionibus quas hactenus ſtabilivimus.

Dico ulterius primò; Ad Concilium generale legitimum requiritur imprimis, ut à Romano Pontifice, vel cum ejus aſſenſu convocetur, aut ſaltem ab ipſo ejus convocatio rata habeatur.

Quia ſi Chriſtus in terra conſpicuus ſuam Eccleſiam per ſe gubernaret, haud dubiè ad illum ſpectaret Concilia generalia convocare. Ergo Chriſto in cœlum recepto munus illud ad legitimum illius in terris Vicarium pertinere debet, non verò ad Imperatores, aut magiſtratus ſæculares, uti contendunt hæretici. Unde factum ut Concilia ab his abſque Pontificis conſenſu coacta, hactenus in Eccleſia pro illegitimis habita fuerint, niſi poſtea ſubſecuta ſit Pontificis approbatio.

Secundò requiritur, ut per ſe, vel ſuos Legatos Pontifex Concilio præſideat, vel accedente ejus approbatione hic defectus poſtea ſuppleatur, uti in Synodo generali 2. & 5. factum conſtat.

Tertiò, neceſſe eſt ut convocentur ex orbe Chriſtiano quantum fieri poteſt omnes Epiſcopi, ſic ut nullus ex Epiſcopis, qui diæceſim habet, poſitivè excludatur, niſi per excommunicationem ab Eccleſia ſegregatus fuerit. Sufficit autem abſolutè ad integritatem Concilii, ut ſaltem ex potioribus orbis Chriſtiani partibus Epiſcopi aliqui adveniant, qui poſſunt ex Pontificis aſſenſu cæterorum vices, & vota ſupplere; uti docet Suar. *hic diſp. 11. Sect. 2. n. 7.*

Obtinuit etiam conſuetudo, ut advocentur Cardinales, Generales Ordinum, ac nonnulli Abbates, qui omnes cum Epiſcopis exercent munus Judicis, & ſuffragium habent deciſivum, ideoque cum illis ſignant, *Definiens ſubſcripſi.* Alii verò Theologi qui advocantur ut conſultores, tantum ſignant, *Conſentiens ſubſcripſi.* Adſunt etiam plerumque Imperatores, Reges, aut eorum Legati, tantum ut teſtes, & Concilii defenſores: his poſitis.

Dico Secundò, ab omni erroris periculo immunes ſunt definitiones Concilii generalis abſente etiam Pontifice conceptæ, ſi poſtea à Pontifice approbatæ fuerint. Quæ doctrina ad Concilia etiam particularia extenditur, & inter Catholicos pro certa habetur.

Probatur primò, Quia approbatio Pontificia, de rebus à Concilio eo abſentes deciſis, æquivalet Pontificiæ definitioni. Atqui hactenus oſtendimus Pontificias definitiones nulli errori obnoxias eſſe. Certa igitur eſt ſequela.

Probatur 2. Quia Concilium generale cum Pontifice ſic approbante definiens repræſentat totam Eccleſiam; hæc autem, dum Dei nomine loquitur, & aliquid definit, errare non poteſt. Idque confirmatur ex eo quod Concilii Nicæni I. decretum à S. Cyrillo *lib. 1. de Trinit.* vocetur Sanctiſſimum & divinum oraculum: & S. Gregorius *cap. 1. Epiſt. 24.* Dicat ſe quatuor Concilia generalia, quæ ipſum præceſſerunt, ſuſcipere ac venerari ſicut quatuor Dei Evangelia.

Dico tertiò, Concilium generale in ſuis definitionibus errare non poteſt, ſi neque Patres Concilii Legatis Pontificis repugnent, neque ipſi Legati contradicant mandato & inſtructioni quam à Pontifice privatim acceperunt.

Nonnulli ſunt Doctores Catholici qui hanc aſſertionem pro certa non admittunt, niſi Pontifex per ſe rem prius definierit. Bellarminus tamen *libro 2. de Concil.* dicit aſſertionem noſtram videri certam: & Suar. hic *diſp. 5. Sect. 7. n. 10.* certam cenſet, & inter Authores communem. Ratio eſt, quia hic concurrit totum quod requiritur ad Eccleſiam Dei nomine definientem; nempe univerſalis Concilii definitio, ſimul cum inſtructione, aſſenſu & mandato Pontificis ut res ſummâ poteſtate decernatur, quæ videntur poſitivæ Pontificis approbationi æquivalere. Ergo nihil hic deſideratur, quo minus Deus per totam Eccleſiam hoc modo legitimè congregatam & conſentientem loqui cenſeatur. Dico, *per totam Eccleſiam*, quia definitio Concilii particularis, cum tali Legatorum inſtructione, non debet neceſſariò cenſeri ab omni erroris periculo immunis, cum Concilium particulare univerſam Eccleſiam non repræſentet.

Dico quartò; Concilium generale congregatum abſque authoritate Pontificis indubitati, poteſt in errorem prolabi. Certa eſt ex prædictis hæc concluſio.

Et pro-

Et probatur, Quia aſſiſtentia Dei excludens errorem promiſſa eſt ſoli Pontifici, & Eccleſiæ univerſæ. Concilium verò ſic congregatum, neque eſt Pontifex, neque Eccleſia univerſa, cùm non includat authoritatem Pontificis, qui eſt Eccleſiæ caput & pars præcipua.

Dico quintò, Si Concilium generale congregatum ſit pro aliqua neceſſitate Eccleſiæ, Sede vacante, aut vivente tantum dubio Pontifice, ſuberit iſti Concilio dubius Pontifex, eritque infallibile in iis quæ requiruntur, ut præſenti neceſſitati ſubveniatur.

Quia niſi in hoc caſu authoritas ſuprema & ab errore libera Concilio competeret, non ſatis proſpexiſſet Chriſtus gubernationi Eccleſiæ dum Sedes vacat, aut de remedio tollendi Schiſmatis, quando inter plures contendentes de vero & indubitato Pontifice non conſtaret.

Dico ſextò; Concilium generale, etſi authoritate Pontificis congregatum, errare poteſt, ſi neque Legatis ſuis, neque Concilio expoſuerit Pontifex mentem ſuam de controverſiis in unam partem decidendis, etiamſi cum Epiſcopis Legati ſincerè conſenſerint. Hæc eſt communior ſententia Doctorum cum Bellarmino *Hic lib. 2. cap. 11.* contra Bannez, Amicum &c.

Quia in tali definitione deeſt Concilio authoritas Capitis ſimul docentis. Legati autem non ita repræſentant Pontificem, ut illis docentibus cenſeatur Pontifex idem docere, cùm neque Pontifex per ſuam inſtructionem id mandaverit, neque neceſſaria gubernatio Eccleſiæ id requirat; pro rebus enim ſic deciſis poſtea Pontificis approbatio poſtulari poteſt. Non parum confirmatur hæc doctrina ex facto Concilii *Calcedonenſis Act. 3.* quod in epiſtola ad Leonem Pont. ubi poſtulat decretorum confirmationem, apertè fatetur ſe eam petere, quoniam præter decretum fidei contra Dioſcorum, alia etiam quædam ſtatuta erant ſine expreſſa Pontificis ſententia.

Neque refert, quod ante Pontificis confirmationem, Concilia quoſdam hæreſeos damnaverint, ex eo quod ſuis Decretis non obtemperaſſent, id enim factum eſt ex eo quod Decreta illa manifeſtè Scripturis ſacris, aut priorum Conciliorum definitionibus conformia fuerint.

§. II.

Pertinentia ad Concilium Provinciale, ac Diœceſanum.

EX dictis etiam commodè intelligitur, quibus limitibus contineatur legitimus ordo, norma, & authoritas Concilii Provincialis, ac Diœceſani, quæ maxima ex parte formam modumque Concilii generalis imitari ſolent; in quibus, præter ea quæ hactenus reſolvimus.

Obſervandum primò, Metropolitanum teneri ſtatutis temporibus celebrare Concilium provinciale, niſi ob legitimum impedimentum à ſummo Pontifice diſpenſationem obtineat.

Concilii verò hujus celebrandi tempus, cauſas, modumque præſcribit Tridentinum *Seſſ. 24. de reformat. cap. 2.* Provincialia (inquit) Concilia pro moderandis moribus, corrigendis exceſſibus, controverſiis componendis, aliiſque ex Sacris Canonibus permiſſis, renoventur. Quare Metropolitani per ſeipſos, vel illis legitimè impeditis, Coëpiſcopus antiquior.... quolibet ſaltem Triennio poſt octavam Paſchæ, ſeu alio commodiori tempore pro more Provinciæ, non prætermittat Synodum in Provincia ſua cogere, ita Trid. In India tamen, ob diſtantiam Epiſcoporum comprovincialium, hoc triennii tempus ad Concilium celebrandum uſque ad ſextum annum à Sede Apoſtolicâ prorogatur.

II. Concilio Provinciali tenentur intereſſe Epiſcopi omnes, & alii qui juriſdictionem Epiſcopalem obtinent, ut ſunt aliqui Abbates, & Priores, & quicunque alias jure vel conſuetudine intereſſe ſolent, niſi obſtet itineris grave periculum. Poſſunt quoque ex deputatione Pontificis adeſſe aliqui Presbyteri, aut Diaconi, & ſimul definiendi jus habere, ut factum eſt in Synodo ſub Symmacho Papa in Italia, in qua aliqui Presbyteri & Diaconi ſubſcripſerunt; eſt enim hic actus non ordinis, ſed juriſdictionis, quæ vel conſvetudine, vel alio modo obtineri poteſt. Alii verò exempti, ubi conſuetudo contrarium non obtinuit, cogi non poſſunt à Metropolitano ut ad provinciale Concilium accedant.

Abbates commendatarii, & Capitulorum deputati obtinent vocem dumtaxat conſultivam, Epiſcoporum verò abſentium procuratores poſſunt etiam habere vocem deciſivam, ſi Concilio provinciali viſum fuerit.

Quamvis etiam Capitula Eccleſiarum Cathedralium ſint ſpecialiter ad Concilium invitanda, & poſſint etiam juſtas ob cauſas Laici quidam admitti, in eo tamen votum ſive ſuffragium merè conſultivum habere poſſunt, uti diximus de Imperatore, aut Rege in Concilio generali.

III. Decreta quæ in Concilio provinciali conduntur, non debent inconſulto Pontifice Romano publicari.

IV. Ad obſervationem decretorum Concilii provincialis obligantur omnes qui Epiſcopali juriſdictioni ſubduntur. Ad hanc tenentur etiam Exempti, ut ſunt Regulares, in caſibus quibus à jure communi, & Concilii decretis, ſpecialiter Epiſcopis in eos poteſtas attributa eſt: & contra refractarios per juris remedia procedi poteſt.

Electio loci ad celebrandum Synodum provincialem poſita eſt in arbitrio Metropolitani. Ceſſantibus tamen juſtis impedimentis, non eſſe relinquendam Eccleſiam Metropolitanam cenſuit Sacra Congregatio Concilii.

V. Synodum Diœceſanam quotannis celebrandam ſtatuit Tridentinum ſupra *Seſſ. 24. de reform. cap. 2.* Ad hanc tenentur convenire etiam Exempti, qui alias ceſſante exemptione intereſſe deberent, nec Capitulis generalibus ſubduntur. Ratione parochialium Eccleſiarum accedere debent omnes qui earum curam gerunt.

Quod ſi Epiſcopus fuerit legitimè impeditus, poteſt celebrare Synodum Diœceſanam per procuratorem, aut ſuum Vicarium generalem ſufficienti mandato inſtructum.

VI. In Conſtitutionibus autem legitimè ſanciendis non requiritur conſenſus & approbatio Cleri, ſed tantum aſſenſus Capituli, ſed neque hunc ſequi neceſſe eſt, præterquam in quibuſdam caſibus à jure expreſſis.

§. III. *Expo-*

Digitized by Google

§. III.

Exponitur ſeries & geſta Conciliorum Generalium, quæ pro Legitimis, aut Illegitimis haberi debent.

AMplioris ſcientiæ causâ, peculiari ſtudio hic in compendium contrahemus Seriem Conciliorum Generalium quæ hactenus in Eccleſia celebrata fuêre, prout recenſita reperiuntur, cum notitia rerum in iis præcipuè geſtarum; ubi & Concilia probata ab improbatis, ac legitima ab illegitimis, cum varia in iis obſervatione, ſecernemus. Mirum enim in modum hæc notitia conducet ad diſtinctionem temporum quibus ſingula celebrata ſunt, ad variorum dogmatum deciſionem, ad peritiam Eccleſiaſticæ hiſtoriæ, ad reſolutiones Controverſiarum plurimarum, quæ ab accurata horum obſervatione dependent.

Quamquam in notando ordine, præſertim annorum, non contendimus omnia ad amuſſim ſibi conſtare, cum in multis neceſſe ſit ſequi Chronologos, qui in ſignando tempore ac numero non rarò diſcrepant.

Concilia generalia quæ hactenus legitima fuerunt octodecim numerantur.

PRimum eſt Concilium Nicænum, cui interfuerunt 318. Patres, inchoatum anno 327. & abſolutum anno 330. uti cum communiori tradit Bellarminus, vel ut placet Baronio ac Binnio, anno 325. & cœptum, & abſolutum. Præſides hujus Concilii fuerunt Pontificis Legati Oſius Epiſcopus, Vitus & Vincentius, Presbyteri, quorum proinde nomina ante omnes extant Concilio ſubſcripta. Convocatum fuit Concilium Nicænum à S. Sylveſtro Papa, & Conſtantino Imperatore, qui Concilium ingreſſus non niſi annuentibus Epiſcopis ſedere voluit, dein habitâ ad eos oratione latina, profeſſus eſt non eſſe deinceps ſuum, ſed Epiſcoporum judicare, ac proinde, poſt omnes Epiſcopos ſubſcripſit, uti refert Baſilius Imperator ſub fidem Synodi 8. Actione 20. Coactum fuit hoc Concilium præcipuè contra Arium, qui Chriſti divinitatem negabat, quæ in Concilio definita eſt, & alia circa diem paſchatis controverſia. Decreta hujus Concilii Romam perlata collectis Italiæ Epiſcopis à S. Sylveſtro approbata fuêre. De numero Seſſionum hujus Concilii non liquet, cum non omnia ejus acta, ſed tantum viginti Canones ſuperſint.

Secundum generale Concilium numerari ſolet Conſtantinopolitanum primum, quamvis alii Sardicenſe præponant; Inchoatum fuit anno 383. ut tradit Bellarminus, vel biennio citius, ut placet Baronio. Non præſedit in hoc Concilio Damaſus Pontifex per ſe, aut per ſuos Legatos. Sed ab eodem confirmatum fuit in his quæ fidem Catholicam concernunt, teſte Photio in lib. de 7. Synodis. Septem tantùm hujus Concilii Canones, nulla verò Acta à Binnio adferuntur. Interfuerunt Epiſcopi Catholici 150. ac præterea 36. Macedoniani ſive Semi-Ariani, ut ex Socrate refert Baronius. Convocatum fuit à Theodoſio ſeniore Imperatore ex mandato Damaſi Pontificis, uti patet ex Epiſtola Concilii ad Damaſum apud Theodoretum lib. 5. hiſt. Eccleſ. cap. 9. apud Bellarminum & Baronium. Cauſa hujus Synodi convocandæ præcipua fuit, 1. ut fidem Concilii Nicæni confirmaret, 2. ut Gregorium Nazianzenum Conſtantinopoli Epiſcopum ſtabiliret: ſed firmavit inſuper Spiritus Sancti divinitatem contra Macedonium, qui eo tempore illam negabat.

Tertium eſt Concilium Epheſinum primum, in quo numerati Epiſcopi pluſquam ducenti. Convocatum fuit anno 430. ut vult Baronius, vel 434. ut tradit Bellarminus; idque authoritate Cæleſtini Papæ, cujus vice præſedit Cyrillus Alexandrinus aliique Legati, & opera Theodoſii Imperatoris Junioris, qui Candidianum Comitem miſit ad Synodi defenſionem, eâ conditione ut non immiſceret ſe negotiis fidei, & Eccleſiaſticis, conditionem tamen non ſervavit Candidianus. Damnatus eſt à Synodo Neſtorius, quem Pontifex non voluerat de novo ſubjici examini, ſed damnari juxta ſententiam à ſe Anno præcedenti latam in Concilio Romano, Confirmata fuit, inquit Binnius, ut conſtat ex Epiſtola Cæleſtini II. ad Synodum ſcripta, & ex actis Concilii in cauſa Neſtorii Romæ habiti, utrobique etiam ob eandem cauſam hæreſiarcha damnatus fuit.

Quartum eſt Chalcedonenſe, 630. Epiſcoporum contra hæreſim Dioſcori, & Eutychetis Archimandritæ, qui unam tantum in Chriſto naturam aſſerebat, celebratum in ſuburbiis Chalcedonenſibus in templo S. Euphemiæ anno 451. juxta Baronium alioſque. Confirmavit Synodum id petentem, geſtaque ejus, in ſola tamen cauſa fidei, approbavit Leo, ut patet ex ejus Epiſtola ad Synodum 59.

Quintum autem generale & legitimum Concilium (ut patet ex Nicæno Secundo Actione prima) fuit Conſtantinopolitanum Secundum, contra Origenem & tria Capitula, 255. Epiſcoporum, inchoatum eſt anno 553. ut Bellarminus, Baronius, aliique Kalendis Maji, finitum quarto Non. Junii ejuſdem anni, habitis collationibus octo. Convocatum fuit à Juſtiniano Imperatore conſenſu quidem Vigilii Papæ, ſed non obſervatis à Vigilio præſcriptis, cui, contra voluntatem ſuam convenienti, nec per ſe, nec per Legatos præſedit, morbum allegans, etſi in eadem civitate eſſet: ſed præſedit non Imperator, non Mennas, ſed Mennæ ſucceſſor Eutyches Patriarcha Conſtantinopolitanus. Quod Synodum probare nollet in exilium miſſus Vigilius, inde tamen redux poſt medium annum eam probavit Epiſtola ad Eutychium, quæ antehac ignota, opera Petri de Martha ex Regia Pariſienſi bibliotheca deſumpta, extat modò in 12. Tom. Conciliorum impreſſionis Pariſienſis pag. 262.

Sextum eſt Conſtantinopolitanum tertium, contra Monothelitas, Epiſcoporum 289. Celebratum in Secretario quod vocatur Trullis anno 680. Inchoata eſt prima actio die 17. Novembris: ultima autem & 18. die 17. Septembris anni ſequentis. Convocatum fuit Concilium conſenſu Agathonis Papæ ab Imperatore Conſtantino Pogonato, qui omnibus ferè actionibus interfuit quidē, & eminentiori loco præſedit, ſed non ut Judex, verum ut propugnator. Reverâ enim præſederunt Pontificis Legati Petrus & Georgius Presbyteri, & Joannes Diaconus, qui ubique loquuntur primi, ſubſcribunt primi, Imperator autem ſententiam non tulit, & ultimò ſubſcripſit. Acta ibi ſunt omnia ex præſcripto Agathonis. Confirmationem ab eo petiit Synodus: obtinuiſſe dicitur cōmuniter à Leone Secundo, ſed Epiſtola Leonis confirmatoria quæ circumfertur Spuria videtur Baronio, Binnio, aliiſque.

Digitized by Google

Septimum eſt Nycænum Secundum, contra Iconomachos, Epiſcoporum 350. Actio ejus prima habita anno 787. octavo Kal. Octob. 7. & ultima 3. idus Octob. Convocarunt illud Imperatores Conſtantinus & Irene ejus mater conſenſu Adriani I. Papæ, cujus Legati Petrus Archipresbyter, & Petrus Abbas S. Sabbæ præſederunt, & nominantur, & ſubſcripſerunt primi. Omnia ibi acta ſunt ex præſcripto Adriani qui Concilium deinde confirmavit teſte Binnio.

Octavum eſt Conſtantinopolitanum quartum, in cauſa Photii per vim intruſi in Patriarchatum Conſtantinopolitanum, Epiſcoporum 383. vel ut alii 102. Actio prima habita anno 869. 3. Non. Octobris, 10. verò ultima Februarii ſequentis. Convocatum eſt mandante Adriano Papa induſtriâ Baſilii Imperatoris, qui interfuit quidem Concilio, ſed in fine proteſtatus eſt non eſſe ſuum, nec ullius Laici Eccleſiaſticis negotiis ſe immiſcere. Tandemque poſt Patriarchas omnes ante Epiſcopos ita volentes ſubſcripſit non definiens, ſed Synodum ſuſcipiens, proteſtanſque ſe poſt Epiſcopos debuiſſe ſubſcribere: primi autem ſubſcripſerunt qui præſederunt Legati Pontificii Donatus & Stephanus Epiſcopi, ac Marinus Diaconus. Synodus in principio Epiſtolæ ad Adrianum quæ exſtat ad finem actionis decimæ, teſtatur nil ſtatutum à ſe eſſe niſi quod jam ante à Nicolao decretum, & firmatum ab Adriano Pontificibus, petit Synodum recipi & confirmari, confirmatam autem eſſe teſtatur Baronius aliique cum Binnio, qui id in ſuis notis fuſiùs oſtendit.

Prædicta Concilia in Oriente, ſequentia in Occidente celebrata fuêre.

Nonum itaque Concilium fuit Lateranenſe, 300. & amplius Epiſcoporum, convocante, præſidente, & confirmante Calliſto II. anno 1122. pro pace & concordia inter Eccleſiam & Imperium, nec non pro terra Sancta à Saracenis recuperanda.

Decimum Lateranenſe ſecundum, Epiſcoporum ferè mille, convocante, præſidente, confirmante Innocentio II. Papa, anno 1139. celebratum contra Anacletum & Victorem Antipapas, & Arnaldum de Brixia, ac pro reformatione morum. Hujus & præcedentis acta intercidiſſe dicuntur.

Undecimum, Lateranenſe tertium, Epiſcoporum amplius 300. convocante, præſidente, confirmante Alexandro Papa anno 1179. contra Catharos (quos Waldenſes & Albigenſes aliqui appellant) & Schiſmaticos ab Antipapis ordinatos, ac pro morum reformatione. Acta ejus comprehenduntur cap. 27. apud Binnium, ubi additur appendix Actorum per partes 50. in alia capita diſtributa.

Duodecimum Lateranenſe quartum, Epiſcoporum ad minus 400. aliorum verò Patrum puta Abbatum, Priorum conventualium 800. Convocante, præſidente, confirmante Innocentio tertio anno 1215. contra hæreſes Albigenſium, ac errores Abbatis Joachim, nec non pro recuperatione terræ Sanctæ, &c. Acta exſtant apud Binnium in capita 70. diſtincta.

Decimum tertium, Lugdunenſe primum, Epiſcoporum 140. convocante, præſidente, confirmante Innocentio quarto anno 1245. cauſa Friderici Imperatoris deponendi, expeditioneſque in terram Sanctam ſuſcipiendæ. Tertiâ ſeſſione depoſitus etiam Imperator, & condita decreta quæ refert Binnius.

Decimum quartum, Lugdunenſe ſecundum Patrum, ut ait Bellarminus, ferè mille, convocante, præſidente, confirmante Gregorio X. præſente Michaele Paleologo Græcorum Imperatore anno 1274. contra errores Græcorum, & pro recuperatione terræ Sanctæ; ubi facta eſt unio cum Græcis, maximè operâ S. Bonaventuræ.

Decimum quintum, Viennenſe in Gallia, Epiſcoporum 300. & amplius; convocante, præſidente, confirmante Clemente V. anno 1311. contra Fratricellorum, Beguardorum, Beguinarum hæreſes, extinctus in eo eſt Templariorum Ordo. Nec hujus, nec præcedentis acta refert Binnius, plurimæ eorum conſtitutiones exſtant in jure Canonico.

Secutum eſt anno 1414. Concil. Conſtantienſe, & Baſileenſe, de quibus infra inter illegitima.

Decimum ſextum, Florentinum anno 1438. rogatu Joannis Paleologi Græcorum Imperatoris, qui deinde interfuit, convocatum ab Eugenio IV. qui præſedit: Ferrariæ inchoatum. Inde habitis ſeſſionibus 16. propter peſtem tranſlatum Florentiam, ſed non finitum ibi anno 1429. ut plures putarunt, ſed continuatum ibidem per tres alios annos, unde Florentiæ habitæ ſunt plus quam octo ſeſſiones illæ, quæ præter relatas 16. reperiuntur ſolum apud Binnium; tum verò tranſlatum Romam ubi duravit ſaltem uſque ad annum 1445. ut patet ex actis Florentinæ Synodi, editis in lucem per Horatium Juſtinianum Oratoriſtam, poſtea Cardinalem. Ita Pallavicinus in actis Synodi Tridentinæ lib. 6. cap. 11. De numero Patrum qui interfuerint non ſatis liquet, convocatum autem fuit contra errores Græcorum.

Decimum ſeptimum, Lateranenſe V. anno 1512. inchoatum ſub Julio I. qui quinque primis ſeſſionibus partim per ſe, partim per ſuum Legatum præſedit. Seſſio autem 6. habita præſide Leone X. ſucceſſore Julii anno 1513. ſub quo poſt habitas alias ſex ſeſſiones finitum etiam anno 1517. Concilium confirmavit deinde Leo, habitum autem fuit ad tollendum ſchiſma propagatum per Conciliabulum Piſanum anno 1511.

Decimum octavum, Tridentinum, cœptum anno 1545. ſub Paulo III. ſub quo octava ſeſſio habita eſt Tridenti 11. Martii an. 1547. Inde Bononiam tranſlatum, ubi celebrata eodem anno ſeſſio 9. & 10. Tum verò ſub Julio III. anno 1551. habita item Tridenti ſeſſio 11. 12. 13. 14. & anno 1552. habita ſeſſio 15. & 16. Tum verò ſub Pio IV. anno 1562. ibidem ſeſſio 17. 18. 19. 20. 21. 22. anno 1563. ſeſſio 23. 24. & 25. ultima. Non ſemper iidem præſedêre Legati Pontificii tot annorum ſpatio. Non ſemper iidem, aut æque multi interfuere Patres. In fine Concilio ſubſcripſere Patres 255. Denique à Pio IV. anno 1563. 7. Kal. Februarii confirmatum eſt hoc Concilium, quod eſt poſtremum œcumenicum, contra emergentes Lutheri, aliorumque hæreſes, & pro morum reformatione, ſummo Eccleſiæ bono celebratum.

Concilia ſeptem generalia dicta, ſed illegitima.

Conſtantius Imperator Orientis anno 341. Antiochiam convocavit 90. vel amplius Epiſcopos ex Oriente, inter quos 36. Ariani, ſed Arium, ut ſimulabant, abjurantes: finitâque dedicatione ab illis celebratum Concilium illud quod dicitur Antiochenum, præſente Conſtantio, in quo ab Arianis damnatus eſt Athanaſius, ſucceſſorque ei ſtatutus, & via patefacta ad everſionem Concilii Nicæni primi per 4. ſubdolas fidei for-

Digitized by Google

ſormulas. Non apparet cur hoc Concilium debeat dici generale.

Secundum, Mediolanenſe pluſquam 300. Epiſcoporum ferè Occidentalium, pleriſque Orientalium impeditis. Anno ſcilicet 355. permiſſu Conſtantii Imperatoris generalem Synodum Mediolanum convocarat Liberius Papa, eoque miſerat Luciferum Epiſcopum Calaritanum, Pancratium Presbyterum, & Hilarium Diaconum legatos. Inchoatum fuit Concilium in templo abſente Imperatore, ſed Valens & Urſatius Ariani recuſantes fidei Nicenæ ſubſcribere, populumque veriti, ſimul cum aliis Arianis, imò & reliquis, ex templo aufugerunt ad Palatium Imperatoris, qui omnes Epiſcopos per vim coëgit ſubſcribere damnationi Athanaſii, cujus cauſa ut examinaretur indictum fuerat Concilium; & recuſantes Legatos, & virgis prius cæſum Hilarium alioſque in exilium relegavit. Unde etſi Concilium hoc legitimè fuerit inchoatum, in progreſſu tamen & exitu omninò illegitimum fuit.

Tertium, Ariminenſe, Epiſcoporum 600. ſub Conſtantio anno 372. ita Bellarminus. Verum Baronius, Binnius, aliique diſtingunt duo Concilia Ariminenſia, unum generale legitimum plus quàm 400. Epiſcoporum, qui omnes ferè Catholici & Occidentales anno 359. ſub Liberio Papa, qui per Legatum ſuum Vincentium Epiſcopum Capuanum alioſque præſedit. Comprobata in illo eſt communi Patrum decreto Nicena fides, damnatique præſentes Urſatius, Valens, aliique Ariani, quo peracto finitum Concilium, Patribus ab Imperatore miſſionem petentibus.

Aliud verò Conciliabulum illegitimum & reprobatum poſt aliquot menſes à diſſolutione Concilii ibidem coactum, in quo fraude Arianorum præſertim Urſatii & Valentis ac minis Imperatoris paulatim omnes ferè Epiſcopi Catholici, ſed diutiſſimè reſiſtente Servatio, ſubſcripſere formulæ fidei, in qua nomen homouſios omiſſum eſt, quamque Arianam eſſe deinde jactarunt Ariani. Unde illud Hieronymi, Ingemuit orbis terrarum, & ſe Arianum eſſe miratus eſt.

Quartum, Epheſinum ſecundum anno 449. Epiſcoporum 128. convocatum inſcio Pont. Leone ab Imperatore Theodoſio, qui Præſidem Concilii conſtituit Dioſcorum Alexandrinum, facultatemque ei dedit convocandi quos vellet Epiſcopos. Convocavit verò, qui Eutychetis ſententiæ faverent, omiſſis qui maximè reſiſterent. Citatus Papa non comparuit, ſed Legatos miſit Julianum Renatum, atque Hilarium, qui tamen non ſunt permiſſi præſidere. Omnia vi & minis ibi acta, Eutyches abſolutus, ejuſque hæreſis confirmata; occiſus Flavianus Conſtantinopolitanus Epiſcopus; fugati Legati Pontificii. Unde prædatoria Synodus, & latrocinium meritò vocatum fuit, & à Chalcedonenſi Concilio, cui illius acta inſerta ſunt, prorſus reprobatum.

Quintum, Conſtantinopolitanum, fuit tempore Gregorii II. & Leonis Iſaurici Iconomachi anno 730. contra ſacras Imagines; ita Bellarminus: hujus tamen Concilii mentionem non facit Baronius, aut Binnius, nec videtur eſſe œcumenicum.

Sextum, Conſtantinopolitanum pſeudoſeptimum dictum, ſub Conſtant. Copronimo tempore Stephani II. anno 754. Fuit 338. Epiſcoporum Iconomachorum Orientalium, qui damnarunt cultum ſacrarum imaginum. Reprobavit illud Stephanus, & deinde Synodus Oecumenica Nicæna 2. quæ fuit omninò legitima.

Septimum, Piſanum contra Julium II. anno 1510. aut citius convocatum à Cardinalibus hæreticis, & Schiſmaticis, & paulò poſt in Lateranenſi V. Concilio reprobatum fuit.

Concilia generalia partim approbata, partim reprobata ſeptem enumerantur.

PRimum Sardicenſe Epiſcoporum 376. anno 351. Sed notat Baron. aliique, duo fuiſſe Sardicenſia Concilia, unum generale & legitimum circa annum 347. Aliud particulare 76. Arianorum, qui Concilium quod Philippopolim dilapſi ibidem celebrarunt, Sardicenſe vocarunt, ab omnibus Catholicis deinde rejectum, & nunquam pro Legitimo habitum fuit.

Secundum, Sirmienſe anno 356. vel ut Baronius 357. addens potius fuiſſe conventiculum ſatanæ convocatum à Conſtantio Imperatore, damnatus quidem in ea fuit Photius, & edita prima formula fidei, quam Hilarius Catholicam dixit, cui tandem nimis cedens ſubſcripſit Papa Liberius. Concilium hoc ponit Petavius potius anno 351.

Tertium, Concilium Quini-ſextum Conſtantinopolitanum in Trullo celebratum anno 692. Petavio anno 707. Unde ejus Canones Trullani dicti. Convocatum fuit inſcio Roman. Pontifice Sergio, qui ideo ei ne quidem per Legatos præſedit, ſed illud ſtatim reprobavit, teſte Beda apud Binnium. Canones itaque nulli ex 102. quos condidit illa Synodus ex illa auctoritatem habent, admiſſis tamen à Catholicis aliquibus, quia per ſe ſanæ erant doctrinæ.

Quartum, Francofordienſe 300. circiter Epiſcoporum ex Italia, Gallia, Germania, & Britannia, præſentibus Legatis Papæ Adriani, qui illud convocari permiſerat, à Carolo Magno Franc. Rege, qui deinde eidem interfuit. Verum Concilium hoc celebratum Anno 794. œcumenicum non eſt, cum nulli Orientales interfuerint, neque generale eſſe voluerit Pontifex, ſed provinciale vel nationale fuiſſe dicunt Binnius, aliique. Ea quæ de filiatione Chriſti naturali in eo definita reperiuntur, ſine dubio ab Eccleſia ſunt approbata. Dicitur autem à Bellarmino aliiſque, per Eccleſiam reprobata eſſe damnatio Synodi Nicænæ ſecundæ quam feciſſe fertur hoc Concilium, ſed putat Binnius Concilium hoc nil ſtatuiſſe contra Nicænam, eo quod alia pars decretorum illius, utpote particularis Concilii, approbata non fuiſſet.

Quintum, Piſanum Anno 1409. ad tollendum ſchiſma, Gregorio XII. & Benedicto XIII. ſe pro Pontifice gerentibus, congregatum à Cardinalibus utriuſque Obedientiæ præſentibus Epiſcopis 180. Abbatibus 900. à quibus omnibus ſeſſione 15. depoſitus eſt uterque Antipapa. Seſſ. 17. data facultas Cardinalibus eligendi Papam, qui poſt ſeſſionem 19. elegerunt Alexandrum V. Huic demortuo ſucceſſit deinde Joannes XXIII. Concilium hoc fuiſſe illegitimum volunt aliqui, legitimum putat cum aliis Spondanus, ſanè inter Pontifices veros computatur Alexander V. qui in eo electus fuit.

Sextum, Conſtantienſe Anno 1414. ratione ejuſdem ſchiſmatis, & contra Hus & Wiclef, convocatum eſt rogatu Sigiſmundi Imperat. à Joanne quem XXIII. communiter dicunt, qui 1. ſeſſioni interfuit unà

Digitized by Google

cum Imperatore, & ſeſſione 2. habita 2. Martii 1415. promiſit, vovit, juravit ſe ceſſurum Papatu, quando Petrus de Luna Benedictus XIII. dictus, & Angelus de Corario Gregorius XII. dictus ſimpliciter cederent. Interim noctu 21. diem Martii præcedente prædictus Joannes clam aufugit, quare ſeſſio 3. habita eſt 26. Martii abſente Joanne, fugam ſuam per litteras excuſante. Quarta ſeſſione declaravit Synodus quod ipſa poteſtatem à Chriſto habeat immediatè, cui quilibet cujuſcumque ſtatus vel dignitatis etiamſi Papalis exiſtat, obedire teneatur in his quæ pertinent ad fidem & extirpationem dicti ſchiſmatis, & reformationem dictæ Eccleſiæ in capite & in membris. Circa quam declarationem quoniam ab aliquibus perperam intelligi videtur.

Nota primò, ex Eugenio IV. in conſtitutione, *Moyſes &c.* illam non eſſe accipiendam in ſenſum generalem, ita ut Concilium quandoque ſit ſupra quemcumque Pontificem, ſed ita ut illud Concilium eſſet ſupra Papam dubium, prout tunc erant illi tres de Pontificatu contendentes. Nota ſecundò Concilium illud ſeſſ. 4. & 5. in qua declaratio allegata confirmata fuit, non fuiſſe Concilium generale, cum tantum intereſſet obedientia Joannis XXIII. Deinde declarationi illi nullus conſenſit Pontifex.

Seſſione 8. ab iiſdem damnatus Wiclef. Seſſione 12. tandem Patrum ſententia Pontificatu depoſitus Joannes XXIII. qui ſententiam auditam approbavit, & reipsâ ceſſit Pontificatu, quâ facta ceſſione Pontificatu omninò excidit.

Seſſione 14. poſtquam ſponte Papatu ceſſiſſet Gregorius XII. abſens, Cardinales ipſius obedientiæ in Concilium admiſſi cum reliquis. Seſſ. 15. damnatus præſens Joannes Hus, vivuſque combuſtus.

Seſſione 37. tandem definitiva ſententiâ Pontificatu depoſitus Benedictus XIII. cedere nolens: & ſeſſ. 41. anno 1417. electus in Pontificem Martinus V. qui ſeſſ. 45. Concilium dimiſit. Editâ autem conſtitutione quæ incipit, *Inter cunctas*, ſacro approbante Concilio, ſolum approbavit quod geſtum erat contra errores Wicleffi, aliorumque, non approbavit autem quæ ſeſſ. 4. & 5. declarata retuli, imò in eadem conſtitutione ſtatuit, inter alia interrogatoria de hæreſi ſuſpectis proponenda, etiam hoc, utrum credat quod Papa canonicè electus qui pro tempore fuerit, ſit ſucceſſor B. Petri, habens ſupremam poteſtatem in Eccleſia Dei. Certum autem eam non habere ſi non ſit major Concilio. Quod ergo ſeſſ. 4. ſtatutum erat de Concilio ſupra Pontificem, nullo modo de Pontifice indubitato intelligi voluit.

Septimum, Baſileenſe à Martino V. indictum, & ſub Eugenio IV. legitimè inchoatum anno 1431. ſed in progreſſu variæ inciderunt controverſiæ de auctoritate Papæ, &c.

Prima ſeſſio habita eſt 14. Decemb. præſidente Juliano Cardinali Pontificio legato. Interim Eugenius, 18. Decemb. edito Romæ decreto, Concilium ſi quod Baſileæ congregatum videretur diſſolvit. Patres autem Baſileæ congregati de hoc Eugenii decreto publicas ad univerſos fideles litteras dedêre, quibus declarant decreviſſe ſe concilium Baſileæ continuare, quod & fecerunt.

Seſſione itaque ſecunda, quam celebrarunt 15. Kal. Martii anni ſequentis, præſidente etiam Juliano, confirmarunt in primis decreta ſeſſ. 4. Conſtantienſis, ſtatueruntque Concilium eſſe ſupra Pontificem. Aliis deinde ſeſſionibus Eugenium IV. citarunt, accuſarunt, contumacem declararunt. Seſſ. 16. litteræ Eugenii recitantur, in quibus pacis ſtudio declarat, Concilium illud à prima inchoatione legitimum fuiſſe, & irritas juſſit eſſe priores litteras Concilii diſſolutivas. Notandum autem Eugeniū non approbare illis litteris omnia quæuſq; ad hanc ſeſſionem à Concilio geſta ſunt legitima eſſe, imò poſitivè reprobat ea omnia quæ contra ipſos Cardinales &c. decreta erant, ipſum Concilium tantum approbavit, juſſitque legitimum eſſe.

Seſſione autem 18. nullo Præſidente Pontificio Legato, Concilium repetit iterum decretum Conſtantienſe. Non conſtat quibus deinde ſeſſionibus legati præſederint, conſtat ipſos decretis Concilii ſe opponentes non fuiſſe auditos ſeſſ. 21. & 24. imò opus deinde fuiſſe Tarentino armis ſe tutari. Deinde à ſeſſionis 31. tempore, id eſt anno 1438. Kalend. Febr. dilapſus Baſileâ Julianus, qui olim Concilio faverat, aliique omnes Cardinales, uno excepto Arelatenſi, quem deinde Præſidem Concilii crearunt. Hoc itaque Præſide Concilium ita ſegregatum à Romano Pontifice, ut neque ſpeciem Pontificiæ auctoritatis præ ſe ferret, convocatis Presbyteris, quibus loco Epiſcoporum, pauciſſimi enim aderant, ſuffragii jus datum, & in manus datæ Sanctorum reliquiæ ſeſſ. 33.

Seſſione 34. Eugenium Pontificatu deponunt. Seſſ. 39. in Anti-Papam eligunt Amadeum Ducem Sabaudiæ, qui dictus fuit Felix V. Quo deinde Pontificatu cedente Nicolaus V. Eugenii IV. ſucceſſor dedit hoc novæ concordiæ, ut confirmaret acta quædam Baſileenſia ad beneficia Eccleſiaſtica, & cenſuras pertinentia. Præter hæc nihil omnino approbavit, ut ex ejus Bulla ſatis apparet. Cæterum non tantum Eugenius, ſed & deinde Leo X. in Concilio Lateranenſi ſeſſ. 11. decreta Baſileenſia damnarunt, ac proinde nullum poſſunt ab auctoritate hujus Concilii robur habere.

CONTROVERSIÆ
GALLICANÆ RECENTIORES
De Pontificis Poteſtate.

HArum Controverſiarum Propoſitiones ſingulas, progreſſum, ac fundamenta avido Lectori breviter exponemus, ne in materia tanti momenti hoc loco eâ notitiâ deſtituatur: illas fideliter ex ipſis Actis, cum aliis eodem pertinentibus exhibemus.

Cleri Gallicani Declaratio.

ECcleſiæ Gallicanæ decreta & libertates à majoribus tanto ſtudio propugnatas, earumque fundamenta ſacris Canonibus & Patrum traditione nixa, multi diruere moliuntur, nec deſunt qui earum obtentu privatum Beati Petri ejuſque ſucceſſorum Romanorum Pontificum, à Chriſto inſtitutum, iiſque debitam ab omnibus Chriſtianis obedientiam, Sediſque Apoſtolicæ, in qua fides prædicatur, & unitas ſervatur Eccleſiæ, reverendam omnibus gentibus Majeſtatem imminuere non vereantur. Hæretici quoque, nihil prætermittunt quo eam poteſtatem qua pax Eccleſiæ continetur, invidioſam & gravem Regibus & populis oſtentent, iiſque fraudibus ſimplices animas ab Eccleſiæ matris, Chriſtique adeò communione diſſocient. Quæ ut incommoda propulſemus: Nos Archiepiſcopi & Epiſcopi Pariſiis mandato regio congre-

congregati, Eccleſiam Gallicanam repræſentantes, unà cum cæteris Eccleſiaſticis viris nobiſcum deputatis, diligenti tractatu habito hæc facienda & declaranda eſſe duximus.

I.

Primum Beato Petro ejuſque ſucceſſoribus Chriſti Vicariis, ipſique Eccleſiæ rerum ſpiritualium & ad æternam ſalutem pertinentium, non autem civilium ac temporalium à Deo traditam poteſtatem, dicente Domino: *Regnum meum non eſt de hoc mundo :* & iterum : *Reddite ergo quæ ſunt Cæſaris Cæſari, & quæ ſunt Dei Deo.* Ac proinde ſtare Apoſtolicum illud; *Omnis anima poteſtatibus ſublimioribus ſubdita ſit, non eſt enim poteſtas niſi à Deo, quæ autem ſunt à Deo ordinata ſunt : itaque qui poteſtati reſiſtit, Dei ordinationi reſiſtit.* Reges ergo & Principes in temporalibus nulli Eccleſiaſticæ poteſtati Dei ordinatione ſubjici, neque auctoritate clavium Eccleſiæ directè vel indirectè deponi, aut illorum ſubditos eximi à fide atque obedientia, ac præſtito fidelitatis ſacramento ſolvi poſſe, eamque ſententiam publicæ tranquillitati neceſſariam, nec minus Eccleſiæ quam Imperio utilem, ut verbo Dei, Patrum traditioni, & Sanctorum exemplis conſonam omninò retinendam.

II.

Sic autem ineſſe Apoſtolicæ ſedi ac Petri ſucceſſoribus Chriſti vicariis rerum ſpiritualium plenam poteſtatem, ut ſimul valeant atque immota conſiſtant ſanctæ œcumenicæ Synodi Conſtantienſis, à ſede Apoſtolica comprobata, ipſoque Romanorum Pontificum ac totius Eccleſiæ uſu confirmata, atque ab Eccleſia Gallicana perpetuâ Religione cuſtodita Decreta de Authoritate Conciliorum generalium, quæ Seſſione quarta & quinta continentur; nec probari à Gallicana Eccleſia qui eorum decretorum, quaſi dubiæ ſint authoritatis ac minus approbata, robur infringant, aut ad ſolum ſchiſmatis tempus Concilii dicta detorqueant.

III.

Hinc Apoſtolicæ Poteſtatis uſum moderandum per Canones ſpiritu Dei conditos, & totius mundi reverentiâ conſecratos: valere etiam regulas, mores, & inſtituta à Regno & Eccleſia Gallicana recepta; Patrumque terminos manere inconcuſſos; atque id pertinere ad amplitudinem Apoſtolicæ ſedis, ut ſtatuta & conſuetudines tantæ ſedis & Eccleſiarum conſenſione firmatæ propriam ſtabilitatem obtineant.

IV.

In fidei quoque quæſtionibus præcipuas ſummi Pontificis eſſe partes, ejus decreta ad omnes & ſingulas Eccleſias pertinere, nec tamen irreformabile eſſe judicium, niſi Eccleſiæ conſenſus acceſſerit.

V.

Quæ accepta à Patribus ad omnes Eccleſias Gallicanas atque Epiſcopos Spiritu Sancto authore præſidentes mittenda decrevimus; ut id ipſum dicamus omnes, ſimuſque in eodem ſenſu & in eadem ſententia.

Sequitur edictum Regium, quo prohibetur primò, cunctis ſubditis & externis qui ſunt intra Regnum, Sæcularibus ac Regularibus cujuſcunque Ordinis, Congregationis & Societatis, docere in ſuis Domibus, Collegiis & Seminariis, aut ſcribere aliquid contrarium doctrinæ contentæ in declaratione præcedenti.

II.

Ordinatur ut qui deinceps erunt electi ad docendam Theologiam in quovis Collegio ſingularum Univerſitatum ſive ſæculares illi fuerint, ſive regulares, dictæ declarationi ſubſcribant Greffiariis facultatum Theologiæ, antequam munus hoc in Collegiis, aut domibus Regularium & Sæcularium obire poſſint : Præterea ut ſubmittant ſe ad eam profitendam doctrinam quæ expoſita ibidem eſt, utque Theologiæ facultatum Syndici, ordinariis locorum, & noſtris Procuratoribus Generalibus dictarum ſubmiſſionum exemplaria per Greffiarios earundem facultatum ſignata nominibus tradant.

III.

Ut in collegiis omnibus ac domibus dictarum Univerſitatum, in quibus Profeſſores plures fuerint, ſive ſæculares ii ſint ſive Regulares, uni eorum annis ſingulis incumbat, doctrinam dicta declaratione contentam tradere, in Collegiis autem in quibus unus tantum Profeſſor fuerit tenebitur is, uno eam ex tribus conſequentibus annis profiteri.

IV.

Syndicis Theologiæ facultatum injungimus, ut annis ſingulis ante lectionum initium, Urbium in quibus eæ prælegantur, Archiepiſcopis aut Epiſcopis, uti & Procuratoribus noſtris Generalibus, eorum Profeſſorum tradant nomina, quibus doctrinæ illius tradendæ cura fuerit demandata ; Profeſſoribus verò ipſis ut iiſdem Prælatis, dictiſque Procuratoribus Generalibus oſtendant ſcripta ſua (cum ſcilicet petitum hoc fuerit) quæ ſcholaſticis ſuis ſuntradituri.

V.

Nolumus ut quis deinceps Bachalaureus ſive Sæcularis ſive Regularis, tam Theologiæ quam Juris Canonici creetur Licentiatus, aut in Doctorem admittatur, niſi ante in una ſuarum Theſium, quam iis quibus in Univerſitatibus gradus illos conferendi jus eſt oſtendet, dictam doctrinam propugnarit.

Circa illas controverſias quæ concernunt Pontificis authoritatem ſupra Concilium generale, infallibilitatem definiendi, & declarandi in quæſtionibus juris & facti &c. Videri poterunt quæ pridem, ante iſtam declarationem editam, deduximus ſupra de authoritate Pontificis & Conciliorum quæſtione 1. 2. 3. &c. Recentius verò circa ipſam declarationem, inter alios D. Nicolaus du Bois in Academ. Lovan. Sacrar. Litter. Profeſſor primarius, edidit Conſultationes Theologico-Juridicas, in quibus ex Canon. & Hiſt. Eccleſiaſtica fuſius deducit. 1. Ab ipſo exordio naſcentis Eccleſiæ illam fuiſſe amplitudinem ſanctæ Sedis, Gallicarum Eccleſiarum perpetuâ conſuetudine & conſenſione firmatam, ut in materiis fidei & morum ad ſalutem neceſſariorum Prælati conſulerent ſanctam Sedem, & illius judicium exſpectarent. Quod demonſtrare pergit per ſingula ſæcula progrediendo:

Et ſæculo quidem ſecundo Eleutherius Pontifex in Epiſtola ad Galliæ provincias, de uſu etiam primi ſæculi teſtimonium ferens, ita ſcribit : ,De ac-,cuſationibus Clericorum, ſuper quibus conſulti ſumus,

Digitized by Google

quorundam cavillis & effugio relictus eſt. Intercludendum autem penitus ſperamus ſi, ut precamur, Sanctitas tua quid hac in re ſentiendum ſit clarè diſtinctèque definiat. Obteſtamur ergo ut has præſertim propoſitiones, de quibus diſceptatio periculoſior ac contentio ardentior eſt Sanctitas tua expendat ac perſpicuam & certam de unaquaque ſententiam ferat. *Tum ſubjungunt illas quinque propoſitiones tum maximè controverſas, & poſtmodum ab Innocentio X. damnatas, quas cum ſuis cenſuris hic ſupra relatas reperies. Quibus ſubjiciunt ſequentia.*

Experta eſt nuper Beatitudo tua quantum Apoſtolicæ Sedis in gemini Eccleſiæ capitis errore profligando valuerit authoritas: continuò ſedata eſt tempeſtas, atque ad Chriſti vocem & imperium venti & mare obedierunt: Quamobrem flagitamus, Beatiſſime Pater, ut clarâ, firmâque de propoſitionum iſtarum ſenſu prolatâ ſententiâ, cui Reverend. ipſe Janſenius morti proximus opus ſuum ſubjecit, caliginem omnem diſcutias; animos fluctuantes componas, diſſidia prohibeas, Eccleſiæ tranquillitatem ſplendoremque reſtituas. Dum hæc ſpes mentibus noſtris affulget, Sanctitati tuæ multos & proſperos annos, ſæculoque beatiſſimam æternitatem Rex ſæculorum immortalis adjiciat, optamus ac vovemus. *Subſcripſerunt, ut ſupra annotavi octoginta quinque Epiſcopi, quorum nomina & munia Alphabeti tantum ordine hic recenſentur.*

Ademarus de Montheil de Grignan, *Archiepiſcopus Arelatenſis.* Alanus de Solniac, *Epiſcopus Cadurcenſis.* Annas de Levi de Ventadour, *Archiepiſcopus Biturricenſis.* Anthinius Dionyſius Cohon, *Epiſcopus Dolenſis.* Benedictus Theophilus *Archiepiſcopus Tarentaſienſis.* Claudius d' Anghires *Epiſcopus Adurenſis.* Carolus Auguſtus *Epiſcopus Genevenſis.* Claudius de Rebe *Archiepiſcopus Narbonenſis.* Carolus de Roſmadec. *Epiſcopus Venetenſis.* Claudius Aubri *Epiſcopus Conſtantienſis.* Claudius de la Magdelene de Ragnii. *Epiſcopus Eduenſis.* Claudius Mallier *Epiſcopus Tarbienſis.* Clemens Bonſius *Epiſcopus Bitterenſis.* Dionyſius Sanguin. *Epiſcopus Silvanectenſis.* Dominicus Segnies *Epiſcopus Meldenſis.* Eduardus Melé *Epiſcopus Bajocenſis.* Euſtachius de Cherii *Epiſcopus Nivernenſis.* Ferdinandus de Neufville Villeroy *Epiſcopus Maclovienſis.* Franciſcus à Lotharingio *Epiſcopus Verdunenſis.* F. Franciſcus Frauce *Epiſcopus Glandavenſis & nominatus Ambianenſis.* Franciſcus de la Fayette *Epiſcopus Lemovicenſis.* Franciſcus Fonquet *Epiſcopus & Comes Agathenſis.* Franciſcus de Harlay, *Epiſcopus Rotomagenſis.* Franciſcus de Harlay *nunc poſt mortem Patrui, Archiep. Rotomagenſis.* Franciſcus Pericad *Epiſcopus Eugoliſmenſis.* Franciſcus de Perrochel, *Epiſcopus Bolonienſis.* F. Franciſcus Suarez *Epiſcopus Memphiticus.* Franciſcus de Viſdeloup, *Epiſcopus Madaurenſis. Coadjutor Cornubienſis.* Gaſpardus Daillon *Epiſcopus Albrenſis.* Harduinus de Beaumont *Epiſcopus Ruthenenſis.* Henricus Barbanius *Epiſcopus Metenſis.* Henricus de Barradat *Epiſcopus & Comes Neviomenſis.* Henricus de Bethune *Archiepiſcopus Burdegalenſis.* Henricus de Laval *nominatus Epiſcopus Leonenſis.* Henricus de Maupas *Epiſcopus & Comes Anicienſis.* Henricus à Sabaudia *nominatus Archiep. & Dux Remenſis.* Jacobus *Epiſcopus Aquenſis.* Jacobus *Epiſcop. Sancti Flori.* J. V. De Tulles *Epiſcopus Vaurenſis.* Jacobus de Grignau *Epiſcopus Tricaſtinenſis.* Jacobus Leſcot *Epiſcopus Carnotenſis.* Jacobus de Marlij *Epiſcopus Tolonenſis.* Jacobus de Neuſchezes *Epiſcopus Cabillonenſis.* Joannes Antonius Delingendes *nunc Epiſcopus Mariſconenſis.* F. Joannes *Epiſcopus Aulenenſis ſuffraganeus Claromotenſis.* Joannes de Gordon de Genoillac de Vaillac *Epiſcopus Tutellenſis.* I. I. De Flerres *Epiſcopus Sancti Pontij.* Joannes De l'Eſtrade *Epiſcopus Condomenſis.* Joannes de Paſſelaigue *Epiſcopus Bellicenſis.* Joannes de Plantavit de la Pauſe *Antiquus Epiſcopus Lodovenſis.* Iſaacius Habert. *Epiſcopus & Comes Vabrenſis.* Leonorius d' Eſtampes de Valencay *Archiepiſcopus & Dux Remenſis.* Leonoſius de Matignon *Epiſcopus Lenovienſis.* Ludovicus Dinet *Epiſcopus Matisconenſis.* Ludovicus d' Eſtain *Epiſcopus Claromontanus.* Ludovicus Domus d' Attichy *Epiſcopus Rejenſis, nunc Eduenſis.* Ludovicus de Suze *Epiſcopus Vivarienſis.* Ludovicus *Epiſcopus Mirapicenſis.* N. Le Clerc. *Epiſcopus Glandavenſis.* Nicolaus Boyleve *Epiſcopus Abrinenſis.* Nicolaus Grillet *Epiſcopus & Comes Vſeticenſis.* Nicolaus de Sanguin. *Epiſcopus Silvanectenſis.* Nicolaus Levin, *Epiſc. Sarlatenſis.* Paulus *Epiſcopus Maurianenſis.* Petrus de Broc *Epiſcopus Antiſſiodorenſis.* Petrus Fenoillet *Epiſcopus Monſpelienſis.* Petrus Marca *Epiſcopus Conſeranenorum.* Petrus Scarron *Epiſcopus & Princeps Gratianopolitanus.* Philibertus Brandon. *Epiſcopus Petrocorienſis.* Philibertus de Brichanteau de Nangis *Epiſcopus & Dux Landunenſis.* Renatus de Loüet *Epiſcopus Canubienſis.* Robertus Cuppif. *Epiſcopus Dolenſis.* Rogerius d' Aumont *Epiſcopus Abrincenſis.* Samuel Martineau *Epiſcopus Vaſatenſis.* Simon le Gras *Epiſcopus Sueſſionenſis.*

Præter hæc, quæ tantum ad Controverſiarum elucidationem aliunde adduximus, videri poſſunt plura in Conſultatione Theologico-Juridica D. Nicolai du Bois ſupra memorati, ubi plurimis anteriorum temporum teſtimoniis & exemplis deducit jura competentia, & authoritatem Sedis Apoſtolicæ tam in temporalibus, quam in Spiritualibus, ac plura alia ſtudioſo Lectori idonea, ſi de his controverſiis prolixiorem tractatum deſideret.

Ad notitiam in hoc genere magis generalem & maximè pro Heterodoxis inſtituendis, peculiari ſtudio adjicimus ſequentia.

PRÆROGATIVÆ SPECIALES PONTIFICI ROMANO

A Sanctis Patribus, ac Conciliis omni ævo attributa, & hic in ordinem Alphabeticum redacta.

Primus & ſanè ſingularis hujus Annotationis uſus eſt, per illam demonſtrare omnis ævi, in toto mundo, conſenſum communem pro authoritate perpetua Pontificis Romani in ſingulis ſuis Titulis ac Prærogativis, & conſequenter infallibilem veritatem Eccleſiæ huic Capiti annexæ. Atque eadem operâ penitus convellere infames Titulos, hic in fine memorandos, quibus moderni Sectarii Pontificis Romani, & Eccleſiæ illi ſubjectæ Authoritatem apud ignarum populum opprimere nituntur: in quo & ſeipſos ſegregare à vera Eccleſia, & illius Capite toti mundo ſemper agnito, hinc manifeſtè convincuntur.

Secundus uſus eſt, in his, & aliis dogmatibus à Pontifice Romano definitis ipſos Catholicos conſtabilire, ſi qui forte in iſtis minus eſſent roborati.

Tertius eſt, in Quæſtionibus particularibus huc ſpectantibus, in promptu habere facilem recurſum ad ipſos Patres, & Concilia in particulari, quæ in hoc diſtincto ordine commodiſſimè reperiuntur.

A. Pon-

Digitized by Google

A.

Pontifex Romanus *Abraham Patriarchatu*, *Aaron Dignitate*. S. Bernardus lib. 2. de Conſid. cap. 8.

Abel primatu. Idem ibid. cap. 2.

Antiſtes venerabilis Apoſtolicæ Sedis. S. Auguſtinus Epiſt. 157.

Antiſtes Pontificaliſſimus Apoſtolicæ ſummitatis. Sexta Synodus Actione 18. In proſphonetico ad Imperatorem.

Apex Pontificatus. Juſtinianus Novella 131.

Apex divinus. Baſil. & Conc. Epheſ. Actio 11. Concilii Chalcedon. initio.

Apex ſublimiſſimus Apoſtolatus. Lactantius Epiſtola ad Nicol. 1. Pont.

Apoſtolatus Principatus cuilibet Epiſcopatui præferendus. S. Auguſt. lib. 1. de Baptiſ. contra donat. Cap. 1.

Apoſtolicus univerſalis Eccleſiæ, & Epiſcopus omnium Eccleſiarum, Synod. Calcedon. Actio 6.

Arbiter Ligandorum, Solvendorumque. S. Leo Serm. 2. de ſua aſſumptione.

B.

Baſis fidei. Chryſoſtom. homil. 2. in Pſal. 50.

Baſis Immobilis. Chryſoſt. homil. de Petro & Elia.

C.

Cacumen ac vertex humani generis. Petri Damiani Opuſc. 23. Cap. 1.

Caput & Princeps omnium Patriarcharum. Conc. Nicænum cap. 39. apud Piſanum lib. 3.

Caput Sacerdotii omnium Chriſtianorum. Petrus Damiani. In Odilone.

Caput Eccleſiæ adamantis naturam firmitate ſuperans. Chryſoſt. homil. 55. in Matth.

Caput fidei. Sanctus Gregorius II. regiſtri Epiſtola 42.

Cardo ſummus totius mundi. Petrus Damiani Opuſc. 30. cap. 1.

Claviger cæli. Cyrillus Hieroſolym. Catech. 6. & 17. Anaſtaſius Biblioth. in præfatione ad vitam S. Joannis Eleëmoſ. Nicolaus 1. ad conſulta Bulgar. cap. 5.

Columen Eccleſiæ, fundamentum fidei. Chryſoſt. homil. 3. in Acta Apoſt.

Columna incorrupta Eccleſiarum, fidei Baſis. Chryſoſt. Hom. 2. in Pſal. 50.

Conſiliarius neceſſarius Chriſtianorum. Chryſoſt. in encomio SS. Petri & Pauli.

Curator Vicarius Oviũ Chriſti. S. Fulgentius ſerm. 57.

Cuſtos vineæ à Salvatore ipſo deputatus. Conc. Chalc. in fine, & Actio 3. in relatione Synodica ad S. Leonem.

Cuſtos fidei. Petrus Chryſolog. ſerm. 107. Conc. Epheſ. Tomo 2. cap. 15.

D.

Diſcipulus crucis, & ſucceſſor piſcatoris. S. Hieronymus Epiſtola 57.

Doctor ſupremus orbis terrarum. S. Damaſcenus in hiſtor. Barlaam cap. 11. juxta Græcum Codicem ab Hieronymo Donato exhibitum in Apologetico de Romanæ Sedis principatu.

Dominus & Pater totius Eccleſiæ in terra peregrinantis. S. Anſelmus lib. de incarnatione verbi c. 7.

Dominus Sanctus & Apoſtolici culminis; venerandus S. Romæ & Apoſtolicæ Sedis atq; univerſalis Eccleſiæ Papa, S. Athanaſius & Epiſcopi Ægypti ad Marcum Papam.

Dominus omnium gentium. Concilium Nicænum 1. Canone 44. è verſis ex Arabico.

Dux diſcipulorum Chriſti. S. Epiphanius hæreſi 151.

Dux univerſalis Eccleſiæ. Damaſcenus Orator. de transfiguratione.

E.

Epiſcopus orbis. Petrus Bleſenſis Epiſtola 145. S. Bernard. Epiſt. 239.

Epiſcopus Patriarcharum. Caſſiodorus Epiſtola 15. l. 9.

Epiſcopus Univerſalis. In trib⁹ epiſtolis quæ habentur in Concil. Chalcedon. Actio 3. S. Leo ſic denominatur.

Epiſcopus ſolus univerſalis omnium Eccleſiarum. Petrus Damiani Opuſc. 23. cap. 1.

F.

Faſtigium ſublime Sacerdotij. S. Cyprianus Epiſtola 52.

Firmamentum omnium. S. Auguſt. ſerm. 16. de Sanctis.

Firmamentum à Deo fixum & immobile. Athanaſius & Epiſcopi Ægyptii ad Felicem.

Forma & fundamentum Eccleſiarum à quo omnes Eccleſias principium ſumpſiſſe nemo rectè credentium ignorat. Vigilius Papa epiſtola ad Euther.

Fundamentum æternum fidelium. Sanctus Chryſoſtomus homil. in 12. Apoſtolos.

Fundamentum Eccleſiæ. S. Dioniſius ad Timoth. S. Clem. epiſt. 1. ad Jacob. S. Hilar. in Pſalm. 131.

Fundamentum ſupra quod ædificii Eccleſiaſtici altitudo conſurgit. S. Auguſtinus ſermon. 15. de ſanctis.

G. H.

Gubernator Throni Apoſtolici. Conc. Chalced. Actio 1.

Hæres Apoſtolorum. S. Bernardus de conſid. cap. 8.

Hæres Sancti Petri. Petrus Bleſenſis Epiſtola 145. S. Leo ſerm. de anniverſ. ſuæ aſſumptionis.

Homo hominum præcipuus. Petr. Damiani Opuſc. 23. c. 1

I.

Ianitor cælorum. Petrus Chryſologus ſermon. 127. Urbicus apud Sanctum Auguſtinum Epiſtola 86.

Ianitor ovilis Chriſti. S. Ambroſius cum Synodo Mediolanenſi ad Syricum.

Interpres vocis B. Petri omnibus conſtitutus. Concilium Chalcedonenſe Epiſtola ad Sanctum Leonem.

Iudex cæli in terreno iudicio. Sanctus Hilarius in Pſ. 131.

Iudex omnes judicans, ipſe à nemine judicandus, Synodus Romana ſub Nicolao I. contra Photium colloq. 1.

L.

Lingua cælorum. Petrus Damiani ſerm. 26.

Lumen ſupremum, & Princeps Sacerdotum primus. Theodorus Studita lib. 2. Epiſtola 12. & 13. ad Paſcalem.

M.

Magiſter orbis terrarum. Chryſoſtomus homil. de Petro, & Elia.

Mater & caput omnium Eccleſiarum Romana. S. Athanaſius cum Conc. Epiſtola ad Marcum Papam.

Mater & Magiſtra univerſorum Chriſti fidelium Romana Eccleſia. Conc. Lateran. ſub Innocent. III. cap. 5.

Moderator & Rex univerſæ Eccleſiæ. Damaſc. Orat. de transfig.

Murus inexpugnabilis contra hæreſes. Rupertus lib. 2. offic. Cap. 22.

O.

Origo Chriſtianæ religionis, & Sacerdotalis mater dignitatis Apoſtolica Sedes. Epiſcopi German. ad Joan. VIII.

Os Apoſtolorum, & Princeps, ac vertex cœtus. Chryſoſtomus homilia 87. in Joan.

P.

Papa Cathedræ Apoſtolicæ. Octava Syn. Actio 10. c. 11.

Papa univerſalis, ter beatiſſimus. Tertia Syn. Actio 17.

Paſtor unus ovium, & Paſtorum omnium. S. Bernard. 2. de Conſideratione cap. 8.

Pater Chriſtianæ plebis. Sanctus Auguſtinus Ep. 162.

Pater orbis. Petrus Damiani Opuſc. 23. cap. 1.

Patriar-

Patriarcha univerſalis. Conc. Calced. Actio 3. in acclamationibus ad S. Leonem.

Petra fidei. Damaſcenus in Hiſtor. Barlaam.

Petrus poteſtate. S. Bernardus 2. de conſideratione cap. 8.

Petra Eccleſiarum. S. Auguſtinus ſerm. 26. de Sanctis, olim apud Ambroſ. ſerm. 47.

Petra è qua fons ſalutiferæ confeſſionis emergit. Sanctus Maximus homilia 1. in Nat. SS. Petri & Pauli.

Pontifex Summus magnæ Sedis Apoſtolicæ. Synodus 2. Conſtantinopol. Actio 4.

Portus Fidei. Chryſoſtomus homil. de Petro & Elia.

Portus tutiſſimus Catholicæ Communionis. Sanctus Hieronymus Epiſtola 16.

Præco ſupremus Eccleſiæ. Cyrill. Hieroſol. Catech. 11.

Præfectus toti orbi terrarum, claviger cœlorum, cujus arbitrio & poteſtati cuncta Deus permiſit. Chryſoſtomus hom. de Sancto Ignatio.

Præſidens Eccleſiæ totius orbis terrarum. S. Auguſt. lib. 1. contra Julian. cap. 2.

Præſes Eccleſiæ divina Providentia præordinatus. Damaſcenus orat. de transfigur.

Præſul Apoſtolicus in ſummitatis arce conſtitutus, cui Deus omnium Eccleſiarum curam habere præcepit. S. Athanaſius cum collegis Epiſtola ad Felicem Papam.

Primas omnium Epiſcoporum. S. Leo ſerm. 2. de ſua aſſumpt.

Primas Diœceſees. Concilium Chalcedon. 9.

Primas omnium, & Præfectus orbis. Theophilactus in cap. 22. Lucæ.

Princeps communis Chriſtianorum omnium. Michael Palæologus Imperator Græcorum ad Gregorium X.

R. S.

Radix & matrix Catholicæ Eccleſiæ. S. Cyprianus Epiſt. 45.

Rector omnium Gentium. Concil. 1. Nicænum can. 44.

Rex Regum & unicus Chriſtianorum Princeps. Ladiſlaus Rex Hungariæ orat. ad Nicolaum V. apud Cochlæum lib. 11. hiſt. Huſſitarum.

Robur & Petra Eccleſiæ. Theophilactus in Luc. 22.

Sacerdos ſummus. S. Hieronymus in præfatione Evangel. ad Damaſum.

Sacerdos unus. S. Cyprianus Epiſt. 55.

Saxum immobile, totius Chriſtiani operis compagem molemque continens. S. Auguſtinus ſerm. 16. de Sanctis.

Sedes in qua ſemper extra maculam ſervata eſt Catholica Religi[illegible]tinianus ad Agapetum Papam.

Sedes unde Religionis noſtræ fons & origo manavit. Epiſcopi Gallicani ad S. Leonem.

Servator aureæ fidei catenæ, præcepto Legislatoris ad nos uſque deductæ, omnibus B. Petri vocis conſtitutus interpres. Synodus Chalced. Epiſtola ad Pontificem Rom.

Servus ſervorum Dei. S. Gregorius titulum hunc modeſtiſſimum uſurpavit, & cæteri poſt illum Pontifices.

T.

Tenens principatum Sedis in Eccleſia per cunctum orbem patente. Sexta Synodus Epiſt. ad Agathonem.

Thronus ſupremus verticalis in quo Chriſtus fidei claves poſuit, adverſus quem non prævalebunt uſque ad conſummationem portæ inferi, ora ſcilicet hæreticorum. Theodorus ſtudita Epiſtola ad Naveratium.

V.

Vertex Apoſtolicus Præſulum, cujus cuncta ſolicitudo eſt tam mala damnare, quam revelare laudanda. Epiſcopi Africani Epiſtola ad Damaſum.

Vertex membrorum omnium Eccleſiæ. S. Auguſtinus ſerm. de tempore.

Vicarius amoris Chriſti ab eo in cælum elevato relictus. S. Ambroſius in Luc. ult.

Vice Chriſti fungens, & ſummo Paſtorum in Apoſtolica dignitate ſuccedens. Petri Damiani Opuſc. 17. cap. 4. Et S. Gregorius l. 2. Epiſt. 33. Propriè igitur dicitur Pontifex Vicarius Chriſti, ſed non propriè ſucceſſor Chriſti, ſed Petri in Eccleſiæ Sacerdotio, quia Chriſtus Sacerdotium habet ſempiternum.

CONCLUSIO
EX PRÆDICTIS.

AUdis, O ſectarie, vocem & aſſenſum unanimem Patrum, Conciliorum, Sanctorum, Doctorum Eccleſiæ univerſæ Orientis & Occidentis, in toto orbe, & in omni ævo, à quibus Chriſtiani omnes ſe intemeratam Chriſti fidem, & doctrinam accepiſſe gloriantur. Hi omnes uno ore Pontificem Romanum, ut Chriſti Vicarium, Eccleſiæ caput, interpretem fidei, cum reliquis prærogativis ſemper agnoverunt, coluerunt, prædicarunt. Tu ab horum veſtigiis, ab orbis univerſi, ab omnis ævi fide, conſenſu, ac teſtimonio ab uno novo Luthero, aut Calvino Apoſtatis te miſerè abduci & excæcari pateris. Neque contra illos univerſos exhorreſcis credere Pontificem Romanum eſſe *Antichriſtum*, Sedem illius Apoſtolicam eſſe *Cathedram peſtilentiæ.* Eccleſiam quam ille regit eſſe *Eccleſiam malignantium, Concilium vanitatis, Sedem iniquitatis, Synagogam Satanæ*, ut alia omittam effata rabida, & totius orbis verè Chriſtiani ſenſui è diametro contraria, ut tuis ipſe oculis ſupra aſpexiſti. Quid hoc aliud eſt, quàm ultro inſanire, & cæco impetu in interitum ruere voluntarium?

Collige igitur animum, vias tuas tam obliquas ſeriò tandem conſidera, ac deteſtare. Et ſi forte probra tam iniqua, & impia in Chriſti Vicarium, quæ etiam in Chriſtum ipſum redundant, te hactenus veræ fidei lumine indignum reddiderunt, tandem per humilem orationem, ut perfectè illuſtreris, ad Dei gratiam ac miſericordiam recurre, juxta brevem formulam hic ſubjectam, & ſincero corde ſæpius iterandam.

ORATIO.

DEus meus, & ſalus mea æterna! in medio poſitus quo me ſecurè verterem hactenus neſcivi. Video nunc de Chriſti in Terris Vicario, *& conſequenter de Eccleſia illi adhærente, conſenſum unanimem illorum quos ab initio, & omni deinceps ævo Fidelibus tuis veræ Fidei Duces, ac Præcones conceſſiſti. Ex toto igitur corde pro gloria tua, & ſalute æterna animæ meæ ſupplex imploro, ut condonatis delictis meis, mihi veræ Fidei lumen, animique robur firmum concedas, ut Eccleſiæ ſic rectè conſtitutæ veritatem plenè agnoſcam, & agnitæ veritati tuæ in perpetuum conſtanter adhæream. Hoc, inquam, ſuppliciter efflagito per Ieſu Chriſti merita, paſſionem, ac ſanguinem, qui eſt, omnibus ſincerè ſe requirentibus fidei Author, & fidelis Remunerator in ſæcula ſæculorum Amen.*

Digitized by Google

TRACTATUS SECUNDUS DE CONTROVERSIIS PARTICULARIBUS MODERNIS ET QUINQUE JANSENIANIS.

CAPUT I.

Explicatur Methodus in ſequentibus Controverſiis præcipuè obſervanda.

STatuenda ſunt hic quatuor Principia ab ipſis Sectariis communiter conceſſa, & neceſſariò admittenda: ex quibus ſingulas Controverſias in particulari ita deducemus, ut cogatur Sectarius veritatem Catholicam admittere, vel ſuis principiis contradicere per viam argumentandi brevem, & cuivis legenti apertam.

Primò admittunt nobiſcum Sectarii Scripturæ ſacræ authoritatem eſſe infallibilem: ac proindè in quavis Controverſia ab ea parte ſtare victoriam, pro qua verus Scripturæ ſenſus declaratur.

Secundò, Docent ipſi ut fidei ſuæ dogma indubitatum, Eccleſiam primitivam, quæ duravit poſt Chriſtum annis circiter quingentis, ſanctam, incorruptam, & omnis erroris expertem fuiſſe: ac proindè verum Scripturæ ſenſum tenuiſſe, ac fideliter docuiſſe. Nam niſi admitterent Eccleſiam ſaltem primitivam non erraſſe, fateri deberent nunquam poſt Chriſtum veram Eccleſiam in mundo fuiſſe, cum prorſus impoſſibile ſit veram Eccleſiam ſine vera fide exiſtere: aliàs enim eſſet vera, & non vera, quod apertè repugnat.

Hinc tertiò, admittunt Patres primitivæ Eccleſiæ veram Chriſti fidem tenuiſſe & docuiſſe, atque in ea docenda verum Scripturæ ſenſum cognoviſſe. Undè ſequitur illorum qui tunc vixerunt Patrum authoritatem & communem conſenſum, in quavis fidei controverſia recipiendum eſſe: quos & ipſi pro ſuis dogmatibus omni ſtudio adducere conantur.

Et patet primò, quia cum Patres illi fuerint primitivæ Eccleſiæ Paſtores & Doctores, non potuerunt veram illius doctrinam ac ſenſum ignorare. Si enim ipſi Eccleſiæ Doctores ejus doctrinam ignoraſſent, multo magis aliis ignota fuiſſet: undè ſequeretur nullam fuiſſe in primitiva Eccleſia legitimam Verbi Dei prædicationem, quam tamen ipſi Sectarii primariam veræ Eccleſiæ notam agnoſcunt.

Patet ſecundò, Quia illorum Patrum Scripta in primæva Eccleſia paſſim recepta, & perpetuo uſu approbata fuerunt. In Scriptis autem ſic approbatis Eccleſiæ tunc approbantis authoritatem, ſenſum, & teſtimonium poſſidemus. Prætereà, eorum Libri ad impugnandos errores & hæreſes à primitiva Eccleſia perpetuò adhibiti fuerunt: hoc autem fieri non potuit, niſi doctrinam in iis contentam, veram, ſolidamque agnoſceret; non enim poteſt per doctrinam quæ erronea eſt, error debitè impugnari.

Patet denique ex eo, quod SS. Patres in primitiva Eccleſia pro Sanctis agniti fuerint, & ipſi Sectarii pro talibus eos agnoſcant. Unde neceſſariò ſequitur eos veram & communem fidem profiteri debuiſſe; vera enim ſanctitas ſine vera & ſaltem communi fide nullo modo ſubſiſtere poteſt; quinimò docent Sectarii, ſolam eſſe fidem, quæ per ſe hominem verè juſtum & ſanctum conſtituit.

Hi igitur primævæ Eccleſiæ Patres, in ſuis Scriptis unanimi conſenſu poſteritati traditis, ſunt indubitati teſtes fidei, & doctrinæ quam olim profitebatur vera Chriſti Eccleſia, cujus ipſi ad populum præcipui interpretes, & Doctores fuerunt. Si enim horum teſtimonium & conſenſus non ſufficiat, nulli prorsùs Eccleſiæ primitivæ idonei teſtes adduci poterunt. Eoque magis quod illi modo ſint arbitri maximè ſinceri, & incorrupti, ut ſententiam ferant de exortis hoc ævo controverſiis, de quibus olim nihil audierunt, ſed abſque omni partium ſtudio doctrinam à vera Eccleſia acceptam, ſolo veritatis amore, poſteris ſuis puram, ſinceramque tradiderunt.

Hoc quoque argumentum pro authoritate Patrum, qui ſe in primitiva Eccleſia anteceſſerunt, adducit ipſe Auguſtinus contra Julianum hæreticum l. 2. cap. ult. „Nondum vobiſcum apud illos Judices (Patres) aliquid agebamus, & apud eos acta eſt cauſa noſtra; nec nos eis noti fueramus, & eorum pro nobis latas contra vos ſententias citamus; nondum vobiſcum certabamus, & eis pronunciantibus vicimus.

Quartò, Principium certum eſt etiam apud Sectarios: Hæreticam eſſe eorum doctrinam, quos primitiva Eccleſia pro hæreticis damnavit. Nam ſi eorum doctrina erronea & hæretica non eſſet, vera & primitiva Eccleſia eam reprobando in fide erraſſet, & hoc ipſo vera Chriſti Eccleſia non eſſet.

Ex his igitur principiis, quæ ipſi Sectarii pro manifeſtis agnoſcere debent, procedemus ad doctrinam cum Eccleſia Romana controverſiam ipſis perſpicuè demonſtrandam, hoc modo:

Illa doctrina & ſenſus Scripturæ debet eſſe verus, quem tradidit primitiva Eccleſia per ſuos Patres & Doctores, qui veram Eccleſiæ fidem præ omnibus perſpectam habuerunt, aliis prædicârunt, & librorum ſuorum monumentis poſteritati conſignarunt, uti pluribus oſtenſum eſt.

Atqui doctrina Eccleſiæ Romanæ, quam in ſequentibus controverſiis proferemus, eſt talis, ut in ſingulis oſtendemus. Ergo Eccleſiæ Romanæ doctrina neceſſariò debet eſſe vera.

Item,

Digitized by Google

Item, illa doctrina neceſſariò eſt falſa, quam in antiquis Hæreticis primitiva Eccleſia damnavit.

Atqui doctrina Romanæ fidei oppoſita eſt talis, uti infrà patebit. Ergo illa neceſſariò eſt falſa. Atque hæc argumentandi ratio ex propriis principiis deſumpta, cuivis Sectario facilis eſſe debet, & eorum quibus hæc ſcribo captui, & utilitati maximè accommodata.

Quod ſi Adverſarii hâc methodo convicti, conentur ad novas Scripturæ latebras declinare, adigendi erunt ad Methodum triplicem ſupra aſſignatam part. 1. cap. 9.

CAPUT II.

De Fide, Operibus, Gratia, & Prædeſtinatione.

§. I.

Sectarii refelluntur.

Docent primò Catholici, Fidem, & bona Opera peccatorem diſponere ad juſtificationem, & gratiam primam, quâ transfertur à ſtatu peccati ad ſtatum gratiæ, & filiorum Dei.

Docent ſecundò, per Fidem, & bona opera juſtum mereri juſtificationem ſecundam, ſive augmentum gratiæ, & juſtitiæ ſemel acquiſitæ, adeòque digna eſſe mercede, mediante tamen ſemper gratiâ & meritis Chriſti, *Trid. ſeſſ. 6. cap. 8.*

Contra docent tam Lutherani, quam Calviniſtæ, ſolam Fidem ad ſalutem & juſtitiam ſufficere. Bona opera ad ſalutem neq; neceſſaria neq; utilia: Imò omnia juſtorum opera eſſe peccata, & illos tantùm eſſe juſtos per juſtitiam Chriſti illis imputatam.

Viſa ſunt *Voëtio* cum quibuſdam modernis Sectariis, nimis cruda, ac rigida hæc ſuorum Prophetarum Lutheri, & Calvini oracula. Illa igitur ipſi novo Spiritus afflatu ſic reformanda cenſuerunt, ut per bona Opera obtineatur aliqua juſtificatio, non quidem in hac vita, ſed ſaltem in futura. Sed hoc ipſum ut nimis laxum contrario Spiritu damnat Samuel Mareſius, & acerbè exprobrat Voëtianis, *Illos plus quam mediã partem Victoria Papiſtis concedere.* Ita loquitur in ſuis Diatribis de ſtatu afflicto modernæ Theologiæ apud Confœderatos p. 8.

Sed patent priora quæ retulimus dogmata, ex ipſis Calvini verbis referentis tam ſuam, quàm Lutheri doctrinam *lib. 1. de libero arbitrio pag. 141.* Peccare justos etiam in operibus bonis, & bona opera eſſe ex ſe mortalia peccata (ait): nihil eſt in iſtis verbis quod non ſimpliciter, & circa ullam figuram verum ſit. Item Lutherus, *in confut. Latomi fol. 220.* Omnis juſtitia eſt immunda, omne opus bonum peccatum. Denique Calvinus *in antidot. pag. 291.* In eo differt à Lege Evangelium, quia non ſub conditione operum, ſicut illa, ſed ex fide vitam promittit. Et hæc eſt communis Sectariorũ confeſſio, quæ juxta traditam cap. 1. Methodum clarè & ſolidè confutatur hoc argumento.

II. Illa doctrina eſt hæretica quæ adverſatur Scripturis ex ſenſu primitivæ Eccleſiæ, ut omnes Sectarii admittunt. Sed hæc doctrina adverſatur Scripturis ex ſenſu primitivæ Eccleſiæ: Ergo hæc doctrina eſt hæretica.

Scripturæ adverſari oſtenditur ex Evangelio, ubi præter Fidem requiritur obſervatio Mandatorum. *Matth. 19. Si vis ad vitam ingredi ſerva mandata.* Et de mercede dicitur *Matthei 20. Voca operarios & redde illis mercedem.* Et *Matthei 5. v. 12. Gaudete & exaltate quia merces veſtra copioſa eſt in cælis.* Eodem modo de merito & mercede bonorum operum loquitur Apoſt. ad Rom. 2. v. 6. *Deus reddet unicuique ſecundùm opera ſua.* Et 1. ad Cor. 3. v. 8. *Unuſquiſque propriam mercedem accipiet ſecundùm ſuum laborem.* Fruſtra inſuper diceretur 1. Joan. 3. v. 14. *Qui non diligit manet in morte,* ſi ſola fides ad vitam, & ſalutem ſufficeret.

Denique Apoſtolus Jacobus ſuæ Epiſt. cap. 2. v. 20. apertè declarat, *Fidem ſine operibus mortuam eſſe......* Et *ex operibus juſtificari hominem, & non ex fide.* Si dicat Sectarius Epiſtolam D. Jacobi Canonicam non eſſe, jubeatur id ex Scripturis probare, juxta methodum primam ſuprà aſſignatam.

3. Si in oppoſitum adferat Apoſtolum Paulum ad Rom. 2. ubi dicit, *nos gratis juſtificari, & ſine operibus legis.* Reſpondetur Apoſtolum agere de operibus legis ceremonialibus, quibus Judæi ſe coram Deo juſtos reddi, falsò exiſtimabant. Noſtram autem doctrinam apertè tradit idem Apoſtolus ad Rom. 2. v. 13. *Non enim auditores legis juſti ſunt apud Deum, ſed factores legis juſtificabuntur.*

4. Senſum primitivæ Eccleſiæ circa has Scripturas Luthero & Calvino è diametro contrarium eſſe; ex teſtimoniis SS. Patrum, qui in primitiva Eccleſia floruerunt, nunc manifeſtè declaro.

S. Auguſtinus *lib. de fide & operibus cap. 14.* Jam, *inquit,* illud videamus quod excutiendum eſt à cordibus religioſis, ne malâ ſecuritate ſalutem ſuam perdant, ſi ad eam obtinendam ſolam fidem ſufficere putaverint.

Idem in *epiſt. 105. ad Sixtum.* Sicut merito peccati tanquam ſtipendium redditur mors, ità merito juſtitiæ tanquam ſtipendium vita æterna.

S. Cyprianus *libro de unit. Eccleſ. circa medium.* Juſtitiæ opus eſt, ut promereri quis poſſit Deum, præceptis & monitis ejus obtemperandum eſt, ut accipiant merita noſtra mercedem.

S. Ambroſius *lib. 1. de offic. cap. 35.* Nonne evidens eſt meritorum aut præmia aut ſupplicia poſt mortem manere.

S. Baſilius *Orat. in init. proverb.* Omnes qui viam Evangelicam incedimus mercatores ſumus, per opera mandatorum nobis poſſeſſionem cœleſtium comparantes.

S. Cyrillus *lib. 10. in Joan. cap. 18.* Quod autem fides ad ſalutem non ſufficiat, Chriſtus etiam diſcipulis oſtendit, tu credis quia unus eſt Deus.

5. Ex his adeo manifeſtis hoc tantùm modo potes concludere. Vel Scriptura erravit cum primitiva Eccleſia, vel nunc errat doctrina Lutheri & Calvini in terminis tam illi, quàm illis contraria. Sed nec Scriptura, nec primitiva Eccleſia errarunt, ut ipſi fatentur. Ergo erronea eſt hæc Lutheri & Calvini doctrina, & conſequenter tota eorum Secta, quæ huic doctrinæ adhæret.

§. II.

Prædeſtinatio Calviniana exponitur, & refutatur.

Docent Calviniſtæ, Primò, Homines independenter à ſuis meritis, vel demeritis æterno Dei decreto

creto prædeſtinari ad gloriam, vel reprobari ad pœnas æternas: etiam independenter à prævisione peccati originalis.

II. Ut Deus prædictum Decretum executioni mandaret, illum abſolutè ordinaſſe, ut Adam cum tota poſteritate peccaret, ut inde haberet occaſionem exercendi ſuam *juſtitiam* circa reprobos, & ſuam *miſericordiam* erga prædeſtinatos. Sed hæc manifeſtè adverſantur Scripturis omnes homines ſine exceptione excitantibus ad virtutem, hortantibus lapſos ad pœnitentiam, & teſtantibus Deum ex parte ſua nullius hominis perditionem deſiderare, ut illud *Ezechielis 18. Nolo mortem peccatoris dicit Dominus, ſed magis ut convertatur & vivat*, & alibi locis innumeris. Unde cum torrente Patrum clarum eſt illud Auguſtini, *Omnium quidem hominum Deus creator eſt, ſed nemo ab eo ideò creatus eſt, ut pereat, quia alia eſt cauſa naſcendi, alia pereundi. Ut enim naſcantur homines, eſt beneficium, ut autem pereant, prævaricationis eſt vitium.*

III. Docent Chriſtum pro omnibus mortuum non eſſe, ſed pro ſolis electis & prædeſtinatis. Contra apertam Scripturam 2. ad Cor. 5. v. 15. *Chriſtus pro omnibus mortuus eſt.*

IV. Deum non omnibus dare gratiam, ſed ſolis prædeſtinatis. Contra illud Apoſt. *Deus vult omnes homines ſalvos fieri*, quantùm eſt ex parte auxilii divini.

V. Hominem in ſtatu naturæ lapſæ, perdidiſſe libertatem arbitrii, ſic ut concupiſcentiæ, aut gratiæ internæ non poſſit reſiſtere. Cùm tamen Scriptura contrarium dicat Act. 7. v. 51. *Vos ſemper Spiritui ſancto reſiſtitis.*

VI. Deum hominibus præcipere impoſſibilia, adeoque omnia mandata non poſſe ſervari. Contra Apoſtolum ad Philip. 4. v. 13. *Omnia poſſum in eo qui me confortat.*

VII. Hinc porrò fieri, ut ſolis prædeſtinatis detur fides in Chriſtum, quā illi amittere non poſſunt, reprobi autem ad fidem non vocentur, niſi forte voce externa, nec ad hanc habeant gratiam ſufficientem.

VIII. Hinc ſolos prædeſtinatos eſſe per fidem adſcriptos in Eccleſiam Dei, reprobos verò, uti à fide, ita ab Eccleſia excludi.

IX. Prædeſtinatos etſi peccent, eorum peccata ipſis non imputari: reprobos verò à Deo impelli ad peccandum; nec ullum ipſis peccatum remitti. Hæc Scripturis ſupra citatis, aliiſque apertè adverſantur.

Iſta autem dogmata nefaria (ut ex ipſius Calvini doctrina ſolidius pateſcant, paucula hic ipſius verba oculis ſubjicio. Calvinus *lib. 3. Inſtitutionum cap. 21.* poſt multa §. 7. *circa finem*, ſic concludit. Quod ergo Scriptura clarè oſtendit, dicimus, æterno & immutabili conſilio Deum ſemel conſtituiſſe, quos olim aſſumere vellet in ſalutem, quos rurſum exitio devovêre. Hoc conſilium quoad electos in gratuita ejus miſericordia fundatum eſſe aſſerimus, nullo humanæ dignitatis reſpectu: Quos verò damnationi addicit, his juſto quidem & irreprehenſibili, ſed incomprehenſibili ipſius judicio, vitæ aditum præcludi.

Et *cap. 22.* §. 3. Ubicunque verò hoc regnat Dei placitum, nulla in conſiderationem veniunt opera. Et §. 11. Si non poſſimus rationem aſſignare, cur ſuos miſericordia dignetur, niſi quoniam illi ita placet; neque etiam in aliis reprobandis aliud habebimus, quam ejus voluntatem.

Et *cap. 23.* §. 1. Minimè conſentaneum eſt, præparationem ad interitum aliò transferre, quam ad arcanum conſilium Dei.

Et *cap. 23.* §. 8. Hic ad diſtinctionem voluntatis, & *permiſſionis* recurritur, ſecundùm quam obtinêre volunt, permittente modò, non autem volente Deo perire impioſ; & paulò poſt: Non dubitabo igitur cum Auguſtino ſimpliciter fateri, voluntatem Dei eſſe rerum neceſſitatem, atque id neceſſariò futurum eſſe, quod ille voluerit. Hæc & plura de his paſſim Calvinus, & cum eo ejus aſſeclæ.

Doctrinam horum ſingulis oppoſitam communi conſenſu profitentur, ac probant Catholici, uti à nobis illa exhibetur, & deducitur infra *part. 2. controverſia 3.* de prædeſtinatione abſoluta ad gloriam &c.

Objiciunt Calviniſtæ pro ſe potiſſimum locum Apoſtoli ad *Roman. c. 9.* ubi *ver. 9.* ait: Non eſt volentis neque currentis ſed miſerentis Dei. Et ibid. *ver. 17.* In hoc ipſum excitam te (ſcilicet Pharaonem) ut oſtendam in te virtutem meam. Et *ver. 18.* Cujus vult miſeretur, & quem vult indurat. Denique *verſ. 21.* An non habet poteſtatem figulus luti ex eadem maſſa facere, aliud quidem vas in honorem, aliud verò in contumeliam: Ergo Deus ſua ſola voluntate independenter ab operibus homines prædeſtinat ſive ad gloriam, ſive ad pœnam æternam.

Reſpondeo neg. conſeq. Hic enim agit Apoſtolus tantum de electione & reprobatione ad primam gratiam, & fidem independenter à præcedentibus meritis, non verò de electione ad gloriam æternam, aut reprobatione ab illa, de qua loquitur & contendit Calvinus: Scopus enim Apoſtoli erat reprehendere Judæos qui propter opera legis & cæremonias præferebant ſe Gentilibus ad Fidem Chriſti converſis, declarans illis vocationem & electionem ad fidem & gratiam Chriſti non dependere ab operibus legis, ſed eſſe gratuitam, & ex beneplacito Dei hos præ illis ad fidem vocantis: ac proinde nihil facit pro electione ultimata & abſoluta ad gloriam independenter ab operibus.

Objiciunt 2. Prædeſtinationem divinam cum libertate humana non conſiſtere, hoc argumento. Præſcientia Dei cui nititur prædeſtinatio, eſt certa & infallibilis, ſic ut non poſſit non eſſe quod illa præſcivit futurum. Ergo opera noſtra, & ex illis ſalus aut perditio neceſſario proveniunt.

Reſp. negando conſeq. Poteſt enim aliquid eſſe certum & infallibile, quamvis ex neceſſitate proveniat, ſed ſit merè contingens ac liberum, quando ſcilicet non provenit illa infallibilitas ex intrinſeca terminorum connexione, uti fit in divina præſcientia & prædeſtinatione quæ eſt extrinſeca reſpectu noſtræ operationis: hoc modo certum & infallibile eſt me jam loqui, quamvis omninò libere loquelam exerceam.

Objiciunt 3. Nemo poteſt reſiſtere Decreto prædeſtinationis divinæ: Ergo omnia quæ Deus fieri decrevit circa hominis prædeſtinationem, aut reprobationem, fiunt neceſſariò.

Reſpond. negando conſequentiam. Sed ſic tantum inferri poteſt, ergo omnia quæ Deus fieri decrevit fiunt eo modo quo Deus decrevit ut fierent, ſive velit fieri neceſſariò, ſive liberè. Jam verò ex Scripturis paſſim conſtat, ut ſupra breviter oſtendi, Deum decreviſſe eo modo concurrere cum noſtra voluntate ut huic in agendo ſua libertas relinquatur. Ergo iſto modo concurrit, niſi velis Deo ſuam omnipotentiam,

Digitized by Google

tentiam, & veracitatem adimere. Tali autem Dei decreto nemo poteſt reſiſtere, quia nemo poteſt impedire quo minus Deus, quo ipſi placet modo, cum homine etiam ad liberè agendum concurrat ſicut ipſe decrevit. Unde advertat Calviniſta ſe illo argumento non tam hominis libertatem, quam Dei omnipotentiam, & veracitatem oppugnare.

Inſtant tamen ulterius. Deus ab æterno præſcivit v.gr. Antichriſtum peccaturum: Ergo Antichriſtus peccabit. Antecedens hujus conſequentiæ eſt neceſſarium, ergo & ipſum conſequens, Antichriſtus peccabit; cum neceſſitate autem non poteſt ſtare libertas.

Reſp. Antecedens illud eſt neceſſarium, neceſſitate antecedente, nego, neceſſitate conſequente, concedo, hoc eſt, ex ſuppoſitione quod Antichriſtus ſe actu & liberè determinabit ad peccandum, neceſſarium eſt illud peccatum à Deo præſciri, qui nihil poteſt ignorare: hæc autem neceſſitas conſequens non provenit ex aliqua cauſa antecedente quæ illum urgeat aut determinet ad peccandum, ſed potius præſcientia illa præſupponit exercitium libertatis, & eſt illo naturâ poſterior, quamvis ſit tempore prior, eo quod omnia quæ ſunt in Deo debeant eſſe æterna: uti magis deducimus infra *part. 2. de ſcientia Dei, gratia, prædeterminatione &c.* Unde patet quam immeritò jactaverit *Wiclefus* argumentum prædictum adeo eſſe efficax ut *Armacanus* per viginti annos in illius ſolutione laboraverit, ac tandem vi illius coactus dixerit, Deum in ſua præſcientia poſſe errare. Quod in Armacano nuſpiam legi, & falsò imponi teſtatur doctiſſimus *Thomas Waldenſis*.

Ex prædicta Calviniſtarum doctrina oritur illud hominum deſperatorum Dilemma, ad omnem vivendi libertatem, ac flagitium viam apertam pandens. Vel ab æterno ſum prædeſtinatus ad cœlum, vel reprobatus ad infernum. Si prædeſtinatus, quidquid agam ſalvabor: ſi reprobatus, quidquid agam certò damnabor. Ergo non debeo de bona vel mala vita eſſe ſolicitus.

Sed hujus dilemmatis fallacia diſſolvitur hoc modo: Si ſum prædeſtinatus, per media ſcil. in mea poteſtate conſtituta, certò ſalvabor, ſi illa media adhibeam; damnabor ſi illa nolim adhibere. In mea autem libertate relictum eſt, illa media amplecti, ex quibus debeo eſſe prædeſtinatus, vel ea omittendo efficere ut ſim reprobatus: quod ſatis unicuique rectè vivendi curam imponit. Ut patet in hac ægrotantis ſimilitudine. Vel Deus ab æterno prævidit & decrevit te ex hoc morbo moriturum, vel non. Si prævidit moriturum, certò morieris, ſin minùs, certò convaleſces. An ideo omittes medicinam idoneam applicare ne mors obrepat? Quod ſi putas vitam corporis per medicinam conſervari poſſe, ne intereat, quomodò non credis te per Pœnitentiam, & bona Opera impedire poſſe ne mortem animæ æternam incurras.

Ut verò hi, aliique errores de Gratia divina, & Libertate humana accuratius refellantur, plures de iis horum temporum controverſiæ in ſequentibus explicandæ erunt.

§. III.

De Gratia Chriſti, Operibus, Libero arbitrio, Controverſiæ Recentiores.

POſt hæreſes Lutheri, & Calvini de Gratia Chriſti, & Libertate humana, circa annum 1641. prodierunt errores comprehenſi in libro qui Auguſtinus Janſenii inſcribitur. Hos errores in primo ortu detexerunt Profeſſores Societatis Jesu in Academia Lovanienſi, ac ne latius ſerperent, illos publicis Theſibus, ac validis argumentis oppugnarunt. Signum ſuſtulerunt illæ cæteris Europæ Academiis, & Provinciis, ut adverſus dogmata fidei Catholicæ pernicioſa omni ope & authoritate dimicarent. Id impigrè tam voce, quàm calamo præſtiterunt omnium ordinum Viri celeberrimi, & imprimis Doctores Sorbonici, ac totius pæne Galliæ Antiſtites. Horum omninò ſupra octoginta doctrinâ aut infulis eximii, cum Sorbonæ parte longè maxima, ac frequenti aliorum Ordinum aſſenſu, ut graviſſimum ab Eccleſia periculum averterent, rem totam ad ſupremum controverſiarum judicem Pontificem Romanum ſuo nomine deferendam cenſuêre.

Fuerunt quidem præcipua Janſenii dogmata pridem proſcripta inter propoſitiones ſeptuaginta novem Michaëlis Baij per Conſtitutiones Pii V. & Gregorii XIII. quas poſtea confirmavit Urbanus VIII. ipſumque Janſenii librum tanquam damnata dogmata reſtaurantem omnibus ſub anathemate interdixit. Sed cum non deeſſent qui vario ducti ſtudio Pontificum Decretis obſtreperent, placuit Apoſtolicæ Sedi ad novum, ſupremumque examen rem totam revocare.

Itaque Innocentius X. ſummâ curâ ac ſtudio tam per ſe, quàm per viros doctiſſimos, excuſſo Janſenii volumine, quinque ex eo propoſitiones ſelegit, quæ præcipuam libri doctrinam continebant, eaſque ſæpius examinatas, de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, gravibus cenſuris confixit, & Conſtitutione in perpetuum valiturâ condemnavit.

Ut verò aliqui ictum hunc fatalem novâ arte à novi Authoris capite averterent, has quinque propoſitiones, quas antea ipſam eſſe Auguſtini doctrinam defendebant, poſtea aliqui mutato conſilio eaſdem à Janſenii libro, ac mente longiſſimè abeſſe affirmarunt. Hos demum novo diplomate compeſcendos cenſuit Alexander VII. quo damnata dogmata, non tantum eâdem quâ prædeceſſores cenſurâ, profligavit, ſed etiam ea in Janſenii libro eo quo damnata ſunt ſenſu contineri Apoſtolicâ authoritate definivit.

Ut igitur has quoque propoſitiones in controverſiis polemicis de Gratia quâ cæpimus methodo, Miſſionario Apoſtolico breviter proponamus, primò ſingula dogmata cum cenſura illis inuſta proferemus, & quo loco ab authore tradita ſunt, prolatis etiam ipſius verbis, demonſtrabimus. Dein quo modo Scripturæ, Conciliorum, Patrum, ac præſertim S. Auguſtini authoritati adverſentur, cum faciliori argumentorum ſolutione, breviter, & dilucidè exponemus.

Prima Janſenii Propoſitio.

ALiqua Dei præcepta hominibus juſtis volentibus & conantibus, ſecundùm præſentes quas habent vires, ſunt impoſſibilia; deeſt quoque illis Gratia quâ poſſibilia fiant. Hanc doctrinam Innocentius X. & Alexander VII. ut temerariam, impiam, blaſphemam, anathemate damnatam, & Hæreticam declararunt ac damnarunt. Extat autē illa doctrina in libro Janſenii Tom. 3. lib. 3. cap. 13. col. 334. his terminis: *Hæc igitur omnia pleniſſimè*

Digitized by Google

pleniſſimè planiſſimèque demonſtrant, nihil eſſe in S. Auguſtini doctrina certius ac fundatius, quam eſſe præcepta quædam, quæ hominibus non tantùm infidelibus, excæcatis, obduratis, ſed fidelibus quoque & juſtis volentibus, conantibus ſecundùm præſentes quas habent vires, ſint impoſſibilia, deeſſe quoque gratiam, quâ fiant poſſibilia. Idem patet ex iis quæ habentur eod. cap. col. 325. & 326.

Reprobatur illa doctrina primò ex Scripturis. Hæ enim hortantur homines ad omnium mandatorum obſervationem, quod fruſtra fieret ſi ad hanc voluntati humanæ vires deeſſent; quin & gratiam qua præcepta impleri poſſint eædem Scripturæ disertè pollicentur 1. ad Corinth. 10. v. 13. *Fidelis Deus, qui non patietur vos tentari, ſupra id quod poteſtis:* Et Lucæ 19. v. 21. *Regnum Dei intra vos eſt:* ac Joan. 5. v. 4. *Mandata illius gravia non ſunt.* Quomodo verò gravia non eſſent, aut intra noſtram poteſtatem conſtituta, ſi nec gratia, nec vires adeſſent, quibus per obſervationem mandatorum peccatum vitari poſſit?

Cauſam verò comminiſcitur Janſenius *Tom. 3. lib. 3. cap. 17.* cur non fruſtra ad obſervationem mandatorum conſilia, & monitiones adhibeantur: *Quia,* inquit, *habent uſum ſignificandi homini, ut ſi forte poſſit, faciat quod jubetur, ſi non poſſit, infirmitatem doleat: oretque pro viribus impetrandis.*

At quid juvant iſta ad movendam peccandi neceſſitatem, ſi dum tentatio urget, nec ſpatium, nec gratia ad orandum neceſſaria concedatur? Hanc autem quandoque deeſſe, disertè fatetur ipſe Janſenius ſupra cap. 13. *Eſt,* ait, *quædam voluntatis infirmitas quæ non poteſt certas tentationes ſuperare, nec adeſt gratia, quâ ſuperentur, nec Spiritus orationis quo vires impetrentur.*

Reprobatur ſecundò, ex mente S. Auguſtini, quem fruſtra Janſenius doctrinæ ſuæ patronum gloriatur. Huic enim errori apertè refragatur, de peccatorum meritis & remiſſ. lib. 2. cap. 6. *Dubitare,* inquit, *non poſſum, nec Deum aliquid impoſſibile homini præcepiſſe, nec Deo ad opitulandum & adjuvandum, quo fiat quod jubet, impoſſibile aliquid eſſe, ac per hoc poteſt homo, ſi velit, eſſe ſine peccato adjutus à Deo.* Quid dici potuit apertius? Sed audi fortius loquentem Sermone 191. de tempore: *Execramur blaſphemiam eorum, qui dicunt impoſſibile aliquid homini à Deo eſſe præceptum, & mandata Dei non à ſingulis, ſed ab omnibus in communi poſſe ſervari.* Quinimo *lib. de nat. & grat. cap. 67.* pro evidenti principio ſtatuit, neminem poſſe peccare in eo quod nullo modo caveri poteſt: peccatur autem præcepti violatione; ergo ea caveri poteſt.

Ad hunc Scripturæ, ac S. Auguſtini ſenſum tam exploratum accedunt Canones Conciliorum, à quibus impium dogma diro anathemate confixum eſt. Sic enim primis illis Eccleſiæ temporibus de hac doctrina pronunciavit Concilium Arauſicanum Can. 25. *Hoc etiam ſecundùm fidem Catholicam credimus, quod acceptâ per Baptiſmum gratiâ omnes Baptizati, Chriſto auxiliante & cooperante, quæ ad ſalutem pertinent poſſint & debeant, ſe fideliter laborare velint, adimplere.* Et contra hujus ævi Novatores novum hoc anathematis fulmen vibrat Tridentinum Seſſ. 6. Can. 18. *Si quis dixerit Dei præcepta homini etiam juſtificato & ſub gratia conſtituto eſſe ad obſervandum impoſſibilia, anathema ſit.* Idemque Concilium, ad implenda Dei præcepta adeſſe juſtis vires, nec abeſſe Dei adjutorium disertius inculcat, eadem Seſſ. 6. cap. 11. *Deus impoſſibilia non jubet, ſed jubendo monet, & facere quod poſſis, & petere quod non poſſis, & adjuvat ut poſſis.*

Si quæras, quid ad hæc profligati dogmatis aſſertor? Argutias quaſdam obtendit, ſcilicet, Impotentiam implendi mandata talem eſſe, ut peccatores non deſinerent ea implere, ſi vellent; velint enim, & mox ut voluerint, mandata implebunt. Aperta eſt hæc reſponſio, eamque tam facilè capio, quam claudum poſſe ambulare, dummodò ambulet: iſtud verò non concipio, quid iſta potentia ad ambulandum juvet, ſi quis incedere jubeatur, qui fractis cruribus non magis poteſt greſſus formare, quam aſſumptis alis in cælum evolare. Neque magis concipi poteſt quo pacto peccator poſſit mandatis obtemperare, cui deeſt gratia & potentia, ut per viam mandatorum progredi valeat.

At, inquies, poſſet peccator implere præcepta in alio ſtatu; quando ſcilicet gratiæ victricis auxilium haberet, ac proinde dum peccat, eſt ſaltem remotè potens ad non peccandum.

Sed quid juvat poſſe hominem in alia hypotheſi ſervare præcepta, ſi nunc dum mandatum illi incumbit ita conſtitutus ſit, ut auxilium in promptu non habeat, quo poſſit præceptum explere? Ut ſi quis in tenebricoſo carcere concluſus jubeatur litteras perlegere, quis dicet illi nunc adeſſe obtemperandi poteſtatem, quamvis poſtea, ſi panderentur feneſtræ, luce affulgente, legendi facultas non deeſſet. Nunquam ſanè negavit Calvinus voluntatem humanam, quæ violato præcepto in peccatum prolapſa eſt, potuiſſe à Deo per alia auxilia inflecti ad præcepti obſervationem: & tamen ejus doctrina ab Eccleſia reprobata eſt, eo quod aſſeruerit, in hoc ſtatu homini juſto aliqua Dei præcepta eſſe impoſſibilia. Hac igitur viâ nullum datur effugium, niſi lubeat Calvini vepribus inhærere.

Alia tentatur via, ſed longinqua: ad Adamum ſcilicet, & Paradiſum, & prima mundi exordia recurritur. Prætenditur enim, peccatum quod à nobis propriâ voluntate admittitur, continuationem eſſe delicti ab Adamo in Paradiſo pridem commiſſi, ex quo in nos peccati fomes profluxit: atque ita ex utriuſque peccato unum quodammodo actum conflari, qui nobis hoc ipſo ſit liber, quo in Adamo liberè incepit.

En Machinam longè quæſitam, & bellè compactam. Quid enim à veritate longinquius fingi poteſt, quam peccatum ab uno homine propriâ voluntate hodie commiſſum, eam quam habet libertatem iſto modo derivare ab alieno delicto, quod à ſex millibus annorum ſuæ tantum voluntatis arbitrio liberè incurrit? Aliud longè eſt de reatu peccati originalis, quem ut contrahamus nullus omninò voluntatis noſtræ actus requiritur.

Quod ſi poſſint actus à nobis eliciti malitiam pœnâ æternâ plectendam contrahere, ex eo quod ab Adami peccato cauſam & ortum habuerint, cur etiam per amentiam, cæcitatem, & alias hujuſmodi affectiones neceſſarias, peccati reatum non incurrimus, cum hæ quoque à primi parentis delicto in nos profluxerint?

Quinimo ſi reſponſum illud aliquid veritatis haberet,

Digitized by Google

beret, inde pariter conficerem, peccata hominis Baptizati omni prorſus culpâ carere. Cum enim, ut ajunt, ſuam libertatem ac formalem malitiam ea non habeant, niſi ut conjuncta cum peccato Adami, ſublato jam in nobis per Baptiſmum primi parentis peccato, non poſſunt actus noſtri, quibus præcepta transgredimur, formalem malitiam retinere, aut pœnæ à Deo juſtè infligendæ reatum incurrere. Denique ſi actus illi alienâ ex libertate malitiam contraherent, nequidem poterunt à Deo ſub reatu pœnæ æternæ hominibus prohiberi; ſic enim in ſtatu naturæ lapſæ homini imperare non poteſt ut careat concupiſcentia, quamvis in Adamo liberum fuerit non peccando concupiſcentiæ fomitem à poſteris ſummovere. Ex quibus breviter, ac manifeſtè apparet, hanc doctrinam ab Eccleſia meritò proſcriptam, nullâ veritatis ſpecie à quocunque defendi.

Secunda Propoſitio.

INteriori gratiæ in ſtatu naturæ lapſæ nunquam reſiſtitur. Janſen. Tom. 3. lib. 2. cap. 5. col. 103. *Nullum, inquit, adjutorium gratiæ, cujus uſus ita ponitur in arbitrio voluntatis, ut illo utatur aut non utatur, ut illud amplectatur aut deſerat, aut illi conſentiat aut non conſentiat ſi voluerit, ad medicinale adjutorium Chriſti ullo modo pertinere poteſt.* Idem patet ex eod. lib. cap. 24. col. 200. & cap. 25. col. 202. & cap. 27. col. 210. Hanc propoſitionem Innocent. X. & Alexander VII. hæreticam declaravit, & ut talem damnavit.

Repugnat illa primò, teſtimoniis Scripturarum, quæ docent hominem reſiſtere vocationi divinæ, & ſæpius hortantur ut acceptæ gratiæ cooperetur: quod fruſtraneum foret, ſi gratia per ſe voluntatem humanam ad conſenſum ita raperet, ut nunquam ei diſſentiendo reſiſteret. Sic autem loquitur Scriptura Proverb. 1. verſ. 24. *Vocavi & renuiſtis, extendi manum meam, & non erat qui aſpiceret.* Et Matth. 20. v. 16. *Multi ſunt vocati, pauci verò electi:* Item Matth. 23. verſ. 37. *Quoties volui congregare filios tuos, quemadmodum gallina congregat pullos ſuos ſub alas, & noluiſti.* Et Actor. 7. v. 51. *Vos ſemper Spiritui Sancto reſiſtitis.* Denique 2. ad Cor. 6. v. 1. *Exhortamur ne in vacuum gratiam Dei recipiatis.* An non otioſa hæc ad gratiam recipiendam exhortatio, an non iniqua in reſiſtentes exprobratio, ſi talis eſſet natura gratiæ divinæ, ut à nulla poſſit voluntate repudiari?

Jam verò inſpiciamus de hoc dogmate quis fuerit primævæ Eccleſiæ ſenſus, ac imprimis S. Auguſtini lib. de Spir. & litt. cap. 34. *Miſericordia Dei prævenit nos, conſentire autem vocationi Dei aut ab ea diſſentire, noſtræ voluntatis eſt.* Eodem modo vim illam voluntatis, in repellenda gratia vocationis divinæ, exponit in Evangelio de vocatis ad nuptias, quorum aliqui noluerunt Chriſto vocanti obtemperare: *Ad illam cœnam,* inquit, *nec omnes qui vocati ſunt venire voluerunt, neque illi qui venerant venire poſſent niſi vocarentur: itaque nec illi debent ſibi tribuere qui venerunt, nec illi qui noluerunt venire, debent alteri tribuere, ſed tantum ſibi,* QUI UT VENIRENT VOCATI, ERAT IN LIBERA VOLUNTATE. S. Auguſtino teſtis accedat ejuſdem Doctoris & ævi diſcipulus S. Proſper lib. 2. de vocat. Gent. cap. 26. *Voluntas de ſua habet mutabilitate ſi deficit, de gratiæ verò opitulatione ſi proficit: Et quod à multis refutatur gratia, ipſorum eſt nequitia, quod à multis recipitur, gratia divina eſt, & voluntatis humanæ.*

Perpetuum hunc Eccleſiæ ſenſum veneratur Tridentina Synodus, & oppoſitum contra Sectarios noſtri temporis ſub anathemate proſcribit Seſſ. 6. Can. 4. *Si quis dixerit liberum hominis arbitrium à Deo motum & excitatum.... non poſſe diſſentire, anathema ſit.* Nec minus apertè Seſſ. eadem cap. 5. *Tangente Deo cor hominis.... inſpirationem illam recipiens, abjicere poteſt.* Eodem veritatis ſpiritu afflatum idem enunciat Concil. Senonenſe anno 1528. Decreto fidei 15. *Non eſt tale trahentis gratiæ auxilium, cui reſiſti non poſſit.*

Si quæ igitur vis divinis eloquiis, ſi quæ veritas Sanctis Eccleſiæ Patribus, & Conciliis, ex his manifeſtum evadit, hanc eſſe doctrinam omni ævo in Eccleſia Chriſti comprobatam: adeo ut quiſquis adhuc veritati fidei tam luculentæ repugnat, hoc ipſo ſatis oſtendat, ſe divinæ gratiæ poſſe reſiſtere.

Quibus verò modis & argumentis quidam moliantur huic veritati obſiſtere, & in operibus gratiæ voluntatem humanam ineluctabili neceſſitati ſubjicere, in propoſitionis 3. refutatione, ubi agitur de libertate ad meritum requiſita, mox aperiemus.

Tertia Propoſitio.

AD merendum & demerendum in ſtatu naturæ lapſæ non requiritur in homine libertas à neceſſitate, ſed ſufficit libertas à coactione. Hanc propoſitionem Innocentius X. & Alexander VII. hæreticam declaravit, & ut talem damnavit. Eam verò docet & explicat fusè Janſenius lib. 6. de grat. Salvatoris cap. 6. & ſeqq. ubi declarat in ordine ad actionem meritoriam vel demeritoriam, nihil eſſe quod impediat libertatem voluntatis, præter coactionem. Et breviter Tom. 3. lib. 9. cap. 12. col. 658. Sic pronunciat: *Nihil aliud libero generaliter repugnat, quàm neceſſitatis illius prementis, cogentiſque violentia.* Et hinc aſſerit ſatis ineſſe libertatis ad meritum actui amoris quo Deus ſeipſum diligit, ſi Deus meriti capax eſſet.

Huic errori ſat apertè quadrat hæreſis Calvini, qui diſertè profitetur, ſe non aliam impugnare libertatem, quam eam quæ ſita eſt in facultate voluntatis ad utramque partem expedita, quæ ſcilicet præbeat liberam agendi vel non agendi poteſtatem, quam libertatem indifferentiæ nuncupamus: ſic enim loquitur ipſe in Antidoto ad Can. 5. Conc. Tridentini. *De verbo,* inquit, *ne moveamus rixam, ſed quia per liberum arbitrium intelligunt* (Catholici) *eligendi facultatem, quæ ſit in utramque partem libera & ſoluta, titulum ſine re eſſe qui affirmant, Chriſtum habent authorem.*

Quam verò longè abeat dogma hoc fatale à Scripturæ, Patrum, & Eccleſiæ ſenſu, teſtantur aperta veritatis oracula, quibus inimicum gratiæ & libertati humanæ commentum perpetuò averſantur.

Atque imprimis ex Sacris litteris manifeſta intorquetur ſententia Geneſis 4. verſ. 7. *Nonne ſi bene egeris recipies; ſin autem malè, ſub te erit appetitus tuus, & tu dominaberis illius.* Hanc expeditam ad utrumque libertatem in homine juſto diſertè agnoſcit Eccleſiaſticus cap. 31. verſ. 1. *Qui potuit transgredi & non eſt transgreſſus, facere mala & non fecit.* Nec minus humanam libertatem, ut ſubſiſtat, ab omni neceſſitate remotam requirit Gentium Apoſtolus 1. ad Corinth. 7. verſ. 31. *Qui ſtatuit in corde ſuo firmus, non habens neceſſitatem, poteſtatem autem habens ſuæ voluntatis.* Neceſſitatem à libertate ſejungit Apoſtolus, illam cum libertate

Digitized by Google

tate conjungit Janſenius: quis hic erravit, niſi qui errare potuit?

Sed, inquies, quid de Auguſtino? Sat nota ejus mens & ſententia, ſi non alius quam ille Eccleſiæ Auguſtinus audiatur. Paucis verbis decretoriam in hac controverſia ſententiam pronunciat Lib. de vera Religione cap. 14. *Quoniam peccari non dubium eſt, nec hoc quidem dubitandum video, habere animas liberum voluntatis arbitrium: tales enim ſervos ſuos meliores eſſe Deus judicavit, ſi ei ſervirent liberaliter, quod nullo modo fieri poſſet, ſi non voluntate, ſed neceſſitate ſervirent.* Audis S. Auguſtinum liberum arbitrium ſic explicantem, ut nulla ſit liberalitas, nulla libertas, ſi Deo non ſerviatur eâ voluntate quæ omni careat neceſſitate. An non hoc iterum inculcat lib. de Spir. & litt. cap. 34. *Conſentire vocationi Dei vel ab ea diſſentire, propriæ voluntatis eſt.* Iterumque de lib. arbit. lib. 3. cap. 18. *Iſta eſt cauſa voluntatis, ſi non ei poteſt reſiſti, ſine peccato ei ceditur, ſi autem poteſt, non ei cedatur, & non peccabitur.* Si quis Auguſtinum tam clara, tam ſana ſuadentem audire nolit, videat ne ab eodem inſaniæ arguatur lib. de duab. Animabus cap. 12. *Dicere reum teneri quempiam, quia non fecit quod facere non potuit, ſumma eſt iniquitatis, & inſania.*

Quid ergo mirum ſummos Pontifices divino Spiritu afflatos illam doctrinam abolere, quam Sacrarum litterarum, Sanctorumque Patrum conſenſus toties condemnat.

Conſenſum hunc teſtatur Concilium Senonenſe in decretis fidei *decreto 15.* ubi concludit, percurrenti Sacram Scripturam obvium eſſe quod liberum in utramvis partem hominis arbitrium aſſeveret. Horum denique veſtigiis inſiſtens Concilium Tridentinum Seſſ. 6. Can. 4. ſic tandem definit. *Si quis dixerit liberum hominis arbitrium à Deo motum & excitatum ... Deo excitanti atque vocanti non poſſe diſſentire, ſi velit, anathema ſit.* Agit autem de poteſtate diſſentiendi, quæ conſiſtit in libertate indifferentiæ ad merendum & demerendum neceſſaria. Si enim libertas ad meritum requiſita ſtare poſſet cum neceſſitate ad unam partem determinante, parum Concilio laborandum fuiſſet, ut ſtatueret de libertate per quam voluntas motioni præſentis & excitantis gratiæ poſſit diſſentire, cum hæc alia eſſe non poſſit quam libertas in ſenſu compoſito expedita ad agendum vel non agendum, quæ cum neceſſitate ad unum adſtringente componi non potuit.

Quid igitur in re tam clara reponunt iſtius dogmatis patroni? Aliquas excogitant ſubtiles remoras quæ perſpicuæ veritati tenebras offundant. Ajunt enim ſe admittere in voluntate libertatem ſive indifferentiam potentiæ, non verò actionis: iſtam verò indifferentiam potentiæ dicunt ſitam eſſe in mutabilitate, & flexibilitate humanæ voluntatis, quæ annexa eſt ſtatui vitæ præſentis, in qua modò ad volendum, modò ad nolendum facilè inflectimur, quamvis quod in particulari volumus, id neceſſariò velimus.

Sed quid hoc aliud eſt, quam voluntatem de uno actu neceſſario, in alium neceſſarium devolvi? cum quævis actio voluntatis ſuâ careat indifferentiâ, & eliciatur hic & nunc à potentiâ in actu primo ad illum determinata. Aut quam poteſt ipſa potentia habere indifferentiam, quando, ſine poteſtate ad oppoſitum, ad hanc tantummodo actionem adſtricta retinetur: Itaque tota quæ hic prætenditur voluntatis mutatio, alia non eſt, quam concatenata commutatio unius neceſſitatis in aliam: interea in quavis actione catenam ſemper ad unum aſtringentem ſubit voluntas, ſive auream operis boni, ſive ferream actionis pravæ: optio verò catenæ quâ aſtringitur non eſt ipſius voluntatis, ſed providentiæ gubernatricis, quæ ſive delectationem juſtitiæ, ſive concupiſcentiæ pro arbitrio diſpenſet, debebit illi voluntas humana inevitabili neceſſitate obſecundare. Hæc illa eſt inſignis larva libertatis, quam neque Manichæi quos impugnat Auguſtinus, nec Aſtrologi fatorum aſſertores, nec Wiclefus, aut Calvinus ab Eccleſia damnatus, ſuam eſſe recuſarent; ac proinde, ſi huic ſententiæ credimus, hæretici illi totam admiſere libertatem, quæ ad merendum & demerendum in naturæ lapſæ ſtatu requiritur. Alia ſanè libertate eget creatura ratione prædita, ut apud ſuum creatorem laudem vel vituperium, præmium vel pœnam mereatur: ut nempe cardo voluntatis in bonum vel malum ab ipſa inflectatur, & ſic agat, ut quantum eſt ex parte omnium quæ actionem antecedunt poſſit ab agendo abſtinere. Sine hujuſmodi libertate nemo ſui mancipii actionem moralem pœnâ, vel præmio dignam cenſebit.

Quarta Propoſitio.

Semipelagiani admittebant prævenientis gratiæ interioris neceſſitatem ad ſingulos actus, etiam ad initium fidei: & in hoc erant hæretici quod vellent eam gratiam talem eſſe cui poſſet humana voluntas reſiſtere, vel obtemperare. Tradit hujus primam partem diffusè nominatus Author lib. 8. de hæreſi Pelag. cap. 6. Secundam lib. 2. de grat. Salvat. cap. 4. &c. quam breviſſimè ſtringit col. 215. dum adverſarium ſuum perſtringit his verbis: *Quanta audacia, poſt condemnatos jam à tot ſæculis Maſſilienſes, aſſerere quod quia in ſtatu Innocentiæ ſufficiebat homini ad ſalutem gratia quâ poterat perſeverare ſi vellet, etiam nunc ſufficere.* Declarata vero eſt ab Innoc. X. & Alexandro VII. hæc 4. Propoſitio falſa & hæretica, & ut talis damnata.

Prima pars hujus propoſitionis, quæ facti quæſtionem continet, falſa declaratur ex hiſtoria hæreſis Pelagianæ in iis quæ apertè tradit S. Auguſt. Proſper, & Hilarius, qui contra hanc hæreſim decertarunt. Refert verò Auguſtinus lib. de Prædeſt. cap. 2. 3. 5. Semipelagianos gratiam interiorem ad ſingulos actus non admiſiſſe, ſed cenſuiſſe, *initium fidei eſſe ex nobis, tanquam ſi fides non à Deo nobis donetur.* Idem, *Fidem non eſſe donum Dei.* Item, Eos agnoviſſe quædam merita ſua, *tanquam ipſi ſibi ea feciſſent, non gratia Dei.* Denique, *& credere & perſeverare ita noſtrum eſſe, tanquam non à Domino nos accipiamus &c.* Conſentit fusè S. Proſper contra Collatorem, præſertim cap. 4. 6. 10. 13. 14. & deinceps, ubi diſertè exprobat, quod diceret hominem poſſe bene agere ſine gratia; non incitatum à Deo; ante gratiam; ſine adjutorio Dei; per vires tantummodò humanæ voluntatis; merito gratiam prævenientem &c. Quæ omnia in illis adeo obvia ſunt & manifeſta, ut contrarium ſuſtinere aliud non videatur eſſe, quam velle quodammodo lectori oculos, & mentem eripere.

Secunda pars propoſitionis damnatæ aſſerit: *Hæreſim eſſe Semipelagianam, talem admittere gratiã, cui poſſit humana voluntas reſiſtere vel obtemperare.* Hæc autem

tem

Digitized by Google

tem aſſertio non videtur reipsâ diſſidere à propoſitione ſecunda, quæ ſupra refutata eſt. Nempe *interiori gratiæ in ſtatu naturæ lapſæ nunquam reſiſti*. Poteſt verò utraque Propoſitio Calvino authore pridem gloriari. Docet enim ille *lib. 2. Inſtit. cap. 5. §. 11.* Errorem eſſe Scholaſticorum, quod putarent in manu noſtra eſſe reſpuere vel recipere oblatam Dei gratiam: & fuiſſe hunc errorem Pelagianorum, quos ſecuti ſunt Semipelagiani, ibidem Calvinus diſertè aſſerit §. 23. *Audiamus*, inquit, *nunc Auguſtinum ſuis verbis loquentem, ne ætatis noſtræ Pelagiani, hoc eſt Sorbonici Sophiſtæ, totam vetuſtatem nobis adverſari pro ſuo errore criminentur, in quo ſcilicet patrem ſuum Pelagium imitantur, à quo in eandem arenam ipſe Auguſtinus protractus eſt.*

Porrò, ne in refellendo hoc errore ex Scriptura ac Patribus ſuperiora repetamus, ex ſola Tridentini definitione unum formemus argumentum nulli reſpuendum, qui orthodoxæ Eccleſiæ authoritatem ſalvam velit. Tridentinum ſic definit ſeſſ. 6. cap. 4. *Si quis dixerit liberum arbitrium à Deo motum & excitatum non poſſe diſſentire ſi velit, anathema ſit.* Cenſet igitur liberum arbitrium, hoc eſt, humanam voluntatem à Deo motam per internam gratiam poſſe illi gratiæ diſſentire ſive reſiſtere, vel conſentire ſi velit, quod eſt obtemperare. Atqui propoſitio damnata ex adverſo aſſerit, *Semipelagianum*, ſive hæreticum, *eſſe admittere gratiam cui poſſit humana voluntas reſiſtere vel obtemperare*. Ergo Semipelagiana & falſa eſt definitio Tridentini, ſi vera eſt à Pontificibus damnata Janſenii doctrina; quod ſalvâ fidei Catholici veritate nemo admiſerit.

Fruſtra hinc quæritur effugium; nexus eſt qui nec ſolvi, nec frangi poteſt. Fruſtra, inquam, cum quibuſdam finges Concilium hic ad potentiam remotam, vel ad ſenſum diviſum reſpexiſſe, dum dixit liberum arbitrium poſſe diſſentire *ſi velit*, poſſe autem velle diſſentire pro eo ſtatu quo præſentis gratiæ impulſu carebit. Quis enim credat Concilium in re maximè ſeria nugas agere, aut linguam loqui quam nemo capiat? Nemo niſi nugando dicet, pauperem poſſe facere eleemoſynam, ſi velit; ſi is media requiſita in promptu non habeat, aut potentiam proximam ut ea acquirat. Neque dicetur ligatus poſſe currere, ſi velit, ſi præter voluntatem non adſit illi facultas quâ poſſit ſe vinculis expedire. Ergo quando Tridentinum pronunciat, hominem poſſe diſſentire divinæ gratiæ ſi velit, neceſſariò definit, adeſſe potentiam proximam & expeditam, ut velit diſſentire, aut tollere impedimenta quæ faciunt, ne hic & nunc poſſit diſſenſum elicere. Ergo neceſſarium eſt verba Concilii gratiæ Janſenianæ voluntatem ad aſſenſum neceſſitanti, è diametro adverſari.

Atque hinc ulterius ſatis inferri poterit, à Concilio definitum eſſe dari veri nominis gratiam merè ſufficientem, cui voluntas actu reſiſtit, quamvis in ejus poteſtate fuerit illi conſentire & obtemperare. Sed hoc infra inter controverſias Scholaſticas de gratia magis explicandum erit.

Quinta Propoſitio.

Semipelagianum eſt dicere, Chriſtum pro omnibus omnino hominibus mortuum eſſe, aut ſanguinem fudiſſe. Hanc concluſionem ex ſuis principiis infert idem Janſenius, quam S. Auguſtino imponere conatur, ſic enim loquitur ille lib. 3. de gratia Salvat. cap. 21. col. 390. *Quæ ſanè* (inquit) *cum in Auguſtini doctrinâ, conſpicua certaque ſint, nullo modo principiis ejus conſentaneum eſt, ut Chriſtus Dominus, vel pro infidelium in infidelitate morientium, vel pro juſtorum non perſeverantium æterna ſalute mortuus eſſe, ſanguinem fudiſſe, ſemetipſum redemptionem dediſſe, Patrem oraſſe ſentiatur.*

Contra hoc dogma fidelium auribus ſanè acerbiſſimum, Eccleſia Romana, varia cenſurarum fulmina pridem detorſit: ſic autem poſt alios Innocent. X. & Alexander VII. in diplomate gemino adverſus propoſitionem quintam Janſenii, de ea doctrina pronuntiavit: *Falſam, temerariam, ſcandaloſam, & intellectam eo ſenſu*, ut Chriſtus pro ſalute duntaxat prædeſtinatorum mortuus ſit, impiam, blaſphemam, contumelioſam, divinæ pietati derogantem, & Hæreticam declaramus, & uti talem damnamus.

Damnatur autem meritò hæc doctrina, quia apertè adverſatur divinæ Scripturæ aſſerenti, Deum velle omnes homines ſalvos fieri, & Chriſtum dediſſe ſemetipſum redemptionem pro omnibus. Sic etiam loquitur Apoſtolus 1. ad Timoth. cap. 2. *Obſecro igitur primum omnium fieri obſecrationes, orationes, poſtulationes, gratiarum actiones pro omnibus hominibus, pro Regibus & omnibus qui in ſublimitate ſunt, ut quietam & tranquillam vitam agamus in omni pietate & caſtitate: hoc enim bonum eſt, & acceptum coram Salvatore noſtro Deo.* QUI OMNES HOMINES VULT SALVOS FIERI, *& ad agnitionem veritatis venire: unus enim Deus, unus & Mediator Dei & hominum homo Chriſtus Jeſus*, QUI DEDIT REDEMPTIONEM SEMETIPSUM PRO OMNIBUS. Ubi ſine ulla exceptione Apoſtolus affirmat, Deum velle omnes homines ſalvos fieri, & mox rationem aſſignat, *Unus enim eſt Deus, unus & Mediator Dei & hominum* &c. Atqui abſolutè & abſque ulla limitatione, omnium hominum unus eſt Deus; ergo etiam, nullo excepto, unus omnium eſt mediator, pro omnibus mortuus eſt, & pro omnibus etiam reprobis in cruce ſanguinem effudit. Quod vel ex eo confirmatur, quod Apoſtolus diſertè affirmet Deum velle ſalvos fieri omnes pro quibus dicit orandum eſſe, cupit autem orationes fieri pro Regibus, & omnibus qui in ſublimitate ſunt, cum tamen eo tempore eſſent Reges gentiles ac reprobi; ergo non poteſt Apoſtolus intelligi de Chriſto mortuo pro ſolis prædeſtinatis.

In eundem ſenſum verba Apoſtoli intelligit S. Auguſtinus lib. de Spirit. & litter. cap. 33. *Vult autem Deus omnes homines ſalvos fieri, & in agnitionem veritatis venire: non ſic tamen ut eis adimat liberum arbitrium, quo vel benè, vel male utentes juſtiſſimè judicentur*, &c. Ubi admittit S. Doctor. Deum ex parte ſua velle omnibus ſalutem procurare, & illis etiam qui libero arbitrio male utentes incidunt in judicium & damnationem.

Ut ſententiam Auguſtini tam manifeſtam declinet Janſenius, perſuadere conatur, illum loco citato non loqui ex ſuo ſenſu, ſed Pelagianorum dogma recitare, poſtea refellendum. Sed inane eſt hoc effugium; hanc enim doctrinam minime reprobat, ſed pergit tantum diſputare contra Pelagianos, an fides ideò ſit donum DEI, quia provenit à libero arbitrio quod à DEO creatum eſt, demum addens, ideo fidem eſſe donum DEI, *Quia binis ſuaſionibus agit*

Deus ut velimus, & ut credamus, ſive extrinſecus, per Evangelium, exhortationes, &c. ſive intrinſecus, ubi nemo habet in poteſtate quid ei veniat in mentem, ſed conſentire vel diſſentire propriæ voluntatis eſt. Quinimò iterum dictum ſuum de voluntate omnes ſalvandi tacitè approbat, dum aſſerit, dari homini auxilium, cui conſentire, vel diſſentire ſit propriæ volunratis. Ad quid enim porrigit tale auxilium cum quo poſſit aliquis diſſentiendo perire, niſi velit ex parte ſua etiam pereuntes ſalvos fieri?

Apoſtoli verò locum, quem in hac controverſia lucidum ac decretorium omnis retrò agnovit antiquitas, neſcio qua diſtinctionum caligine obnubilare potiùs quam elucidare contendit. Dum enim Apoſtolus ſine exceptione ait, Deum velle omnes homines ſalvos fieri, Janſenius vult omnes homines in ea ſententia ſumi tantum generatim, pro generibus ſingulorum, non verò pro ſingulis generum, hoc eſt, Deum velle ex Judæis & Gentibus, ex ſervis & liberis, ex principibus & privatis, & omni genere hominum aliquos ſalvari, non tamen velle, aut gratiæ ſuæ auxilia præbere, ut ſinguli homines in individuo ſalvi fiant. Cum enim abſolutè negaret dari hominibus gratiam merè ſufficientem, quam ut monſtroſam & Moliniſticam abolendam judicabat, ſed doceret omnem gratiam eſſe ſuo modo victricem & efficacem, qualis reprobis ad perſeverandum non conceditur, hinc illi inferendum fuit, Deum non velle reprobos per media congrua ſalvos fieri, neque Chriſtum pro eorum ſalute ſanguinem ſuum patri obtuliſſe.

Idem gratiæ merè ſufficientis odium in Calvino, ut eundem peperit errorem, ita enim Calvinus de æterna Dei *prædeſt. pag. 706.* recitatis Apoſtoli verbis, de voluntate omnes ſalvandi, eandem diſtinctionem ita ſubjungit: *Quis non videt ordinum hic geri mentionem, potiùs quam ſingulorum hominum? nec verò ratione caret tr·ta illa diſtinctio, non ſingulos generum, ſed genera ſingulorum notari.*

Et ne huic reſponſo deeſſet aſſueta hæreticis præfidentia, idem graviori tono inculcat lib. de occulta Dei provid. pag. 737. *Certo,* inquit, *certius eſt, Paulum illic non de ſingulis hominibus agere, ſed intelligere ordines & genera vocationum.* En pro malefido dogmate, quanta in concordia.

Hinc ſanè patet, quàm longè dictus Doctor ab Auguſtini mente ac ſententia receſſerit, cujus tamen ſe præ cæteris fidelem interpretem gloriatur. Peregrinum, ut exiſtimo, illi Sancti Doctoris ſenſum reddidit, in ejus opere non ſatis obſervata diſtinctio voluntatis divinæ, in eam quâ vult abſolutè & efficaciter homines, actu ad ſalutem pervenire, quàm certum eſt non ad omnes, ſed ſolos electos pertingere, & in aliam, quâ Deus quantum eſt ex parte ſua velit omnes ad ſalutem tendere, & ex vi meritorum Chriſti omnibus præbere auxilia: quibus, ſi non obſtet liberum hominis arbitrium, poſſint juſtitiam & gloriam adipiſci. Et in hunc ſenſum doctrinam orthodoxam, atque adeò Auguſtino conformem exponit. firmatque Tridentinum ſeſſ. 6. cap. 3. *Etſi Chriſtus, pro omnibus mortuus eſt, non omnes tamen mortis ejus beneficium recipiunt; ſed iï dumtaxat quibus meritum paſſionis ejus communicatur:* Ubi manifeſtè mors Chriſti complectitur etiam eos qui ejus beneficio ad ſalutem non perveniunt.

Ad extremum, de hoc nefario dogmate contra Sectarios agens, non immeritò notat Malderus olim Lovanii Doctor, & Antverpiæ Epiſcopus, in ſuis *Antiſynodicis cap. 4.* Vehementer eſſe formidandum, ne homines illi, qui negant Chriſtum pro omnibus mortuum eſſe, eò tandem dementiæ deveniant, ut cum Mahometanis ſentiant, Chriſtum pro nemine mortuum eſſe. Nec deſunt qui teſtentur, plures Calvini aſſeclas qui in primum hunc errorem inciderunt, poſtea in ſecundum ſe præcipitaſſe.

Opponunt aliqui recentius circa prædicta.

PRimò; CHRISTUM quidem mortuum eſſe & ſanguinem fudiſſe pro omnibus etiam reprobis, eo ſenſu, quod merita illius, quæ ſunt infinita, ſint etiam omnibus ſufficientia, quamvis non ſint ab illo pro omnibus oblata. Sed ſatis refelli videtur breviter evaſio illa, ex ipſis verbis propoſitionis 5. damnatæ, quæ aſſerit; Semipelagianum eſſe CHRISTUM pro omnibus mortuum eſſe, & ſanguinem fudiſſe. Ergò vera eſt propoſitio contradictoria quæ docet, Non eſſe Semipelagianum, ſed omninò verum, mortem & ſanguinem à Chriſto pro omnibus *omninò* hominibus data aut oblata eſſe: ſi enim pro omnibus omninò mortuus eſt, pro omnibus mortem ſuam Patri obtulit, intelligi vix poſſe, Quomodo Chriſtus ſit Redemptor omnium, ſi non impetraverit omnibus auxilium quo ſaltem poſſint liberari, quod aliqui negant.

Secundò opponunt, quomodo Deus per gratiam merè ſufficientem ſincere vult reprobos ſalvos fieri, cum Deo ſciente, & aliam gratiam dare nolente, melius foret ipſis nullam, quàm talem gratiam habere? Sed æquè ſolvendum eſt ipſis, id quod cum omnibus admittunt. Quomodo Deus Angelos reprobos per gratiam merè ſufficientem ſincerè voluerit ſalvos fieri? Quod igitur gratia ſit merè ſufficiens, nec ſortiatur effectum, non provenir ex intentione Dei illam concedentis, aut ex natura talis gratiæ: nam illa ex ſe actum bonum ſemper operaretur, niſi in hoc impediretur per liberum hominis arbitrium. Atque ita facilè intelligitur, melius quidem eſſe nullam gratiam habuiſſe, quàm illam per contumaciam liberi arbitrii neglexiſſe, non tamen melius eſſe ſimpliciter non habuiſſe gratiam illam, quæ hominem ad bene agendum inclinabat & incitabat, & cum qua poterat rectè operari & ſalvari, ſi illi inclinationi obtemperaſſet.

Tertiò opponunt, ſicut ſuſtineri poteſt gratia phyſicè prædeterminans, quàm tradunt Thomiſtæ, æquè poſſe ſubſiſtere gratiam illam per ſe ſemper efficacem quam ajunt ſitam eſſe in delectatione victrici gratiæ cœleſtis &c. Sed hanc concordiam nec ipſa hactenus Schola Thomiſtica, nec ipſe Janſenius admiſit, qui gratiam illam prædeterminantem, uti aliorum gratiam congruam, diſertè impugnat, & à gratia ſua victrice vult utramque longè abeſſe. Differentiam gratiæ Thomiſticæ prædeterminantis, & gratiæ victricis Janſenianæ, vide in hujus Thomi I. Parte II. Controverſia VII. circà initium, *Ab hac Doctrina* &c.

Quartò opponunt, Non eſſe damnatum omnem omninò ſenſum quem poſſint habere Janſenii propoſitiones, vel earum Author, ſed tantum aliquem ſenſum determinatum. Atqui probari non poteſt qùod

ſenſus

Digitized by Google

ſenſus (quem illi ſuſtinent) ſit ille qui determinatè damnatur. Ergo poteſt ſenſus ille ſuſtineri.

Sed ex hoc effugio ſequeretur, ſi quis diſertè diceret ſe ſuſtinere propoſitiones Lutheranas, Calvinianas, Janſenianas, non poſſe illum redargui. Quia prætendere ſemper poteſt, Non eſſe damnatum omnem omninò ſenſum, &c. Quàm latum ſic ab Apoſtolicis Decretis effugium ſemper captari poſſit, quis non videt? Senſus igitur in his, & aliis ille cenſeri debet damnatus, quem verba & contextus & ſtatus propoſitionis damnatæ per ſe important, juxta inſtitutionem, & proprium ſenſum verborum quibus propoſitio damnata exprimitur: ita in omni tribunali ſine tergiverſatione proceditur.

Quintò opponunt, Receſſus nimius à doctrina Hæreticorum modernorum (qualis eſt de Chriſto pro omnibus omninò mortuo, de gratia aliqua indifferenti, & merè ſufficienti) plurimum nocet eorum converſioni, cùm ab his longiſſimè recedant. Ergo potius amplectenda ea doctrina quæ ab his minùs recedit, ſive, ad illos magis accedit, etſi cum illis non conveniat.

Reſp. Acceſſum illum, de quo agitur, multò plus habere periculi, ne Hæreticos modernos in ſuo errore magis confirmet, & obduret. De hòc nemo melius teſtari poteſt quàm ipſi Hæreticorum modernorum Doctores: inter quos *Samuel Mareſius* in Hollandia celebris Doctor Calvinianus, in Præfatione ad ſuum Catechiſmum de Gratia, ſic loquitur: Ipſius Papæ authoritas ſenſim labaſcit per has controverſias de Gratia, in quibus Pauli & Auguſtini ſequaces (notum eſt ex contextu de quibus loquatur) plurimas defendunt propoſitiones, quas Pius V. Gregorius XIII. & Urbanus VIII.... damnaverant, &c. Sunt quidem hæc verba Doctoris Hæretici, nec proindè judicis idonei: Sed ex quo facilè colligi poſſit, quid major ille acceſſus etiam apud hetherodoxos operetur.

De his infrà plura ſcholaſticè tradimus, & explicamus in hoc *Tomo I. Parte II.* de Gratia Divina, à Controverſia 4. uſque ad Controverſiam 10. Extant & Theſes variæ, aliaque de iiſdem recentius edita anno 1684.

CAPUT III.

De Chriſti præſentia in Sacramento Euchariſtiæ.

I. Catholici omnes affirmant in Sacramento Euchariſtiæ, poſt panis & vini Conſecrationem, Chriſtum verè, ac realiter eſſe præſentem; ita ut virtute Conſecrationis ſubſtantia panis mutetur in Corpus, & vinum in ſanguinem Domini, ſolis accidentibus panis & vini remanentibus.

Negant Calviniſtæ per Conſecrationem Chriſtum conſtitui præſentem realiter, ſed tantùm figurativè, ſic ut nihil adſit præter ipſum panem & vinum, tanquam figuram aut ſignum repræſentans Corpus & Sanguinem Chriſti pro nobis oblatum. Et in hoc ſunt contrarii ipſis Lutheranis, qui admittunt ſaltem in uſu hujus Sacramenti realem Chriſti præſentiam, ſed remanente ſimul panis & vini ſubſtantia.

II. Probatur Catholica veritas ex manifeſtis Chriſti verbis Matth. cap. 26. *Hoc eſt Corpus meum quod pro vobis tradetur. Hic eſt Sanguis meus qui pro vobis effundetur.* Atqui non figura Corporis Chriſti pro nobis tradenda erat, ſed verum ipſius Corpus traditum, & ejus verus Sanguis effuſus eſt. Ergo Chriſtus illis verbis affirmat verum ſuum Corpus & Sanguinem in Sacramento contineri. Sic ut in ſenſu proprio & identico non poſſint illa verba aliud ſignificare quam, Contentum ſub hac ſpecie panis eſt Corpus meum. Ut ſi Chriſtus in Cana Galilææ, volens vi verborum aquam ſibi præſentem in vinum convertere, dixiſſet, *Hoc eſt vinum quod vobis fundetur.* Si quis autem negaret illis verbis hoc poſſe præſtari, non verborum proprietatem, ſed Chriſti potentiam oppugnaret. Neceſſarium autem eſt Chriſtum voluiſſe illis verbis ſe in Sacramento Euchariſtiæ realiter conſtituere, vel Eccleſiam ſuam decipere, quod ſic declaro:

Si aliquis Pater probus & prudens promitteret ſe filiis relicturum auri ſummam, ſicut Chriſtus promiſit ſe Corpus ſuum relicturum diſcipulis manducandum, & idem parens poſtea in ultimo teſtamento ſcrinium relinqueret cum his verbis: Hoc eſt aurum quod vobis tradetur; Quis hominum dubitaret illic verum aurum, & non tantùm auri figuram aliquam contineri? vel patrem illum tunc deliraſſe.

III. Regula apud omnes certa eſt cum S. Auguſt. lib. 3. *de doct. Chriſti cap. 1.* Quando verba Scripturæ ſumi poſſunt propriè, nunquam accipienda eſſe figuratè, niſi aliunde conſtet id eſſe manifeſtè neceſſarium. Quod hic minimè conſtat, cùm Chriſtus non minùs potuerit ſe in Sacramento collocare vere, quàm figuratè, idque verbis illis propriè ſignificare. Quod ſi nolis hic eam regulam retinere, eodem jure poterunt Ariani explicare loca Scripturæ, in quibus dicitur Chriſtus eſſe unus cum Patre æterno, de unitate aliquâ impropriè dicta. Ut cùm dicit Chriſtus Joan. 10. v. 3. *Ego & Pater unum ſumus*, illud rectè intelliget Arianus de unitate metaphorica, ſita in concordia voluntatum, non verò de unitate ſubſtantiæ propriè dicta. Neque unquam poteris oſtendere ex Scripturis Arianos in hoc à vero Scripturæ ſenſu aberrare, niſi ad illam regulam illos adſtringas, quæ requirit ut verba Scripturæ abſque neceſſitate impropriè non intelligantur.

IV. Hunc Chriſti ſenſum, & realem ejus præſentiam declarat Apoſtolus Paulus 1. ad Corinth. 10. *Calix benedictionis cui benedicimus, nonne communicatio Sanguinis Chriſti eſt: & panis quem frangimus nonne participatio Corporis Chriſti eſt?* Et iterum: *Quicunq; manducaverit panem hunc vel biberit calicem indignè reus erit Corporis & Sanguinis Domini.*

Quomodo reus erit Corporis Domini indignè manducati, ſi corpus Domini non manducet, ſed ejus figuram? Non admittet certè Calviniſta eum, qui indignè tractat figuram aut imaginem Chriſti, reum eſſe culpæ, cùm Chriſtum in ſua imagine aut figura honorandum eſſe prorsùs neget.

V. Nulla igitur hic apud Apoſtolum, nulla apud Evangeliſtas figuræ mentio, ſed omnes eadem verba, *Hoc eſt Corpus meum, quod pro vobis tradetur.* Eodem modo apertè & ſimpliciter proponunt: quòd certè minimè feciſſent, ſi per Corpus Chriſti, figuram Corporis Chriſti intelligi voluiſſent; quomodo enim illud intelligi vellent, quod ſuis verbis toties repetitis non expreſſerunt?

Quinimò Chriſtus ipſe Joan. 6. verſ. 56. dicens: *Caro mea verè eſt cibus & Sanguis meus verè eſt potus.*

Digitized by Google

&, *Panis quem ego dabo caro mea eſt pro ſæculi vita* ; rem ſe miram ac novam declaraſſe ac promiſiſſe oſtendit, ſubjungens, *Hic eſt panis qui de cœlo deſcendit*, &, *qui manducat hunc panem vivet in æternum.* Quid autem miri aut novi, meram particulam panis in ſui memoriam diſcipulis porrigere , aut quid habet hæc tritici panis buccella cur manna cœleſti præferenda, & vitam æternam manducanti allatura dicatur ? Hæc autem omnia in ipſum Chriſtum verè & realiter in Sacramento præſentem rectiſſimè quadrare intelliguntur.

VI. Ad hæc omnia opponunt. Quando Chriſtus dixit, *Ego ſum vitis*, debet vitis intelligi figuratè, Ergo quando dixit, *Hoc eſt corpus meũ*, Corpus Chriſti intelligendum eſt figuratè. Sed quis non videt, ex illo argumento eodem modo poſſe ſic inferri, Ego ſum vitis, debet intelligi figuratè, Ergo, Ego & Pater unum ſumus debet intelligi figuratè & metaphoricè cum Arianis: atque ita eodem argumento evertes omnia quæ de Chriſto in Scripturis propriè dicuntur, , quo realem ejus in Sacramento præſentiam auferre moliris. Verùm hæc, & ſimiles ex Scripturis conſequentiæ, per methodum tertiam ſuperiùs aſſignatam retundi debent.

Nunc ulteriùs ſic concludo. In cognoſcendo Scripturæ ſenſu primitiva Eccleſia non potuit errare : ſed illa agnovit realem Chriſti in Euchariſtia præſentiam, non verò figuratam. Ergo fides de reali Chriſti præſentia non poteſt eſſe erronea.

VII. Ad minorem probandam Patrum primitivæ Eccleſiæ manifeſta adduco teſtimonia.

S. Cyprianus *ſermone de cœna Dom.* Panis, *inquit*, iſte quem Dominus diſcipulis ſuis porrigebat, non effigie, ſed naturâ mutatus eſt, omnipotentiâ Verbi factus eſt caro. Quid quæſo clariùs dici poteſt?

S. Hilarius *lib. 8. de Trin.* De veritate Carnis & Sanguinis non eſt relictus ambigendi locus.

S. Auguſtinus verba Chriſti in ſenſu litterali clarè agnoſcit Conc. 1. in Pſalm. 33. *Ferebatur in manibus ſuis.* Quomodo, inquit, hoc intelligatur in Davide ſecundùm litteram non invenimus, in Chriſto autem invenimus; ferebatur enim Chriſtus in manibus ſuis, quando commendans ipſum Corpus ſuum ait, hoc eſt Corpus meũ; ferebat enim illud corpus in manibus ſuis.

S. Joan. Damaſc. *de fide lib. 4. c. 14.* Dominus dixit, hoc eſt, non corporis ſignum, ſed corpus, non Sanguinis ſignum, ſed Sanguis.

S. Epiphanius *in ſept. Synodo act. 6.* Nunquam invenies neque Dominum, neque Apoſtolos, neque Patres incruentum illud Sacrificium quod à Sacerdote offertur, imaginem dixiſſe, ſed ipſum Sanguinem.

Nonne hic audis, nonne vides Scripturam, Chriſtum, Apoſtolos, Eccleſiæ Patres realem Domini in Sacramento præſentiam uno ore apertè profiteri. Certè, niſi velis agnitæ veritati oculos occludere, neceſſarium eſt ut cum S. Hilario jam citato concludas : De veritate carnis & ſanguinis non eſt relictus ambigendi locus.

Sic enim ad extremum argumentor. Si primitiva Eccleſia negaſſet realem Chriſti in Sacramento præſentiam, hi Patres, qui eam apertè docuerunt, fuiſſent olim hæretici, & ab Eccleſia ſeparati. Sed hoc nemo unquam dixit aut cogitavit, imò fuerunt ipſi primitivæ Eccleſiæ præcipui Doctores ac defenſores. Ergo manifeſtum eſt primitivam Eccleſiam nunquam negaſſe realem præſentiam, ſed illam ſemper docuiſſe, & per ſuos Patres & Doctores poſteris credendam propoſuiſſe.

Præter teſtimonia Patrum primitivæ Eccleſiæ pro reali præſentia jam breviter adducta, juvat paulò expreſſiùs oculis objicere verba potiſſimum *S. Ambroſii*, & *Cyrilli* Hieroſolymitani, qui quarto ſæculo tam diſertè rem hanc expoſuerunt quàm ſi hodie contra Calvini aſſeclas decertarent. *S. Ambroſius* ipſius S. Auguſtini primus in fide magiſter, & eximium primitivæ eccleſiæ oraculum ſic loquitur lib. 4. de Sacramentis cap. 4. *Sermo*, inquit, *Chriſti hoc conficit Sacramentum: Qui Sermo Chriſti ? Nempè in quo facta ſunt omnia. Juſſit Dominus, & factum eſt cœlum, juſſit Dominus, & facta eſt terra, juſſit Dominus, facta ſunt maria, juſſit Dominus, & omnis creatura generata eſt. Vide ergo quam operatorius ſit ſermo Chriſti. Si ergo tanta vis in ſermone Domini Jeſu, ut inciperent eſſe quæ non erant ; quantò magis operatorius eſt, ut quæ erant, in alia commutentur? Cœlum non erat, mare non erat, terra non erat, ſed audi dicentem , ipſe dixit & facta ſunt, ipſe mandavit & creata ſunt. Ergo tibi ut reſpondeam, Non erat Corpus Chriſti ante conſecrationem , ſed poſt conſecrationem dico tibi quod jam Corpus eſt Chriſti. Ipſe dixit & factum eſt.* Si ex his nondum vides *ſenſum primitivæ Eccleſiæ* contra ſolam corporis figuram, te excæcatum , aut dementatum agnoſcas neceſſe eſt.

Audi ejuſdem circiter ævi *Cyrillum* Hieroſolymitanum in ſua Catecheſi myſtagogica. *Cùm ipſe dixerit, Hoc eſt corpus meum, Quis audebit deinceps ambigere? & cùm idem ipſe tam aſſeveranter dixerit , Hic eſt Sanguis meus , quis unquam dubitaverit, , ut dicat non eſſe ejus ſanguinem ? Aquam olim in vinum convertit in Cana Galilææ , & non erit dignus cui credatur, quod vinum in ſanguinem tranſmutarit?* Quomodo poſſit hodie in rem hanc ſimilitudo clarior, aut luculentius argumentum adduci ? Verſa te quo volueris, vel te ipſum, vel primitivam Eccleſiam erroris neceſſariò condemnabis.

Addo aliud teſtimonium & argumentum invincibile ex apertis monumentis *Hiſtoriæ Eccleſiaſticæ* de mente primitivæ Eccleſiæ.

Ex illa patet evidenter ab infidelibus ſæpè ac vehementer accuſatam & paſſam fuiſſe Religionem Chriſtianam , quod Chriſtiani eſſent *Antrophagi*, id eſt, comeſtores carnis humanæ , quia Chriſti ſui carnem & ſanguinem manducabant, ut infrà teſtimoniis citatis, oſtendam. Atqui hoc ita intellectum, de manducatione reali Chriſti in Euchariſtia , Chriſtianæ Eccleſiæ Patres tunc viventes nunquam negarunt, quod paucis verbis facere poterant, dicendo , non manducamus corpus & ſanguinem Chriſti , ſed tantùm illius figuram, ſcilicet panem & vinum in paſſionis, & mortis illius memoriam.

Ergò ex illâ Infidelium accuſatione, & Chriſtianorum reſponſione manifeſtiſſimum eſt, doctrinam primitivæ Eccleſiæ fuiſſe eandem quæ nunc eſt Romanæ, Chriſti Carnem & ſanguinem in Euchariſtia verè ac realiter manducari.

In hujus argumenti, quod aſſumpſi, probationem evidentiſſimam, ſubjicio Patrum de illa accuſatione tunc in primordiis Eccleſiæ ſedulò tractantium aperta teſtimonia.

Accuſatio iſta patet primò ex *Tertulliano*, qui ſecundo

Digitized by Google

cundo circiter Chriſti ævo vixit, *Apologia, cap. 7. & 9. l. 6. contra Celſum*; ubi ſic loquitur: Dicimur ſceleratiſſimi de Sacramento Infanticidii. Qui iſta credis de homine, potes & facere. Tu homo es, & ipſe quod & Chriſtianus. Excipe rudem Sanguinem, eo panem tuum ſatia, veſcere libenter. Quod ſi non potes facere, non debes credere, homo eſt enim Chriſtianus, quod & tu.

Adde hominis etiam Athei, ac Philoſophi Celebris de hoc teſtimonium: *Averroes comment. in metaphyſ.* mundum, inquit, peragravi, multaſque, adeòque omnes regiones circuivi, varias ſectas inveni, ſed Chriſtianâ deteriorem, aut etiam fatuam non reperi: *Quia Deum ſuum, quem colunt, devorant.*

En quid poſt accuſationem iſtam ſupra, quid alibi dicat idem Tertullianus *lib. de Reſur. carnis c. 8.* Caro corpore & Sanguine Chriſti veſcimur, ut anima de Deo ſaginetur.

Quid ad eam *S. Cyprianus de cæna*, ſæculo tertio. Quam præclarus, inquit, eſt calix iſte, quam religioſa hujus potus ebrietas, per quam accedimus Deo, non habentes ſenſum hujus mundi, ſanguinem fugimus, & intra ipſa Redemptoris noſtri vulnera linguam figimus, quo interius, exteriuſque rubricati, à ſapientibus hujus ſæculi judicamur *Amentes*. Quomodo quæſo, primi illi veræ Eccleſiæ Chriſtiani, à Sapientibus ethnicis fuiſſent judicati *Amentes*; Quomodo accuſati ut *Antrophagi*? Quomodo *Deum ſuum quem colunt devorare*? ſi illi in memoriam Chriſti ſui, panem tantum & vinum in ſuis cætibus more Calviniſtico manducarent? Illi certè ipſi ſapientes ethnici in memoriam amici abſentis, aut defuncti, aut Cereris & Bacchi ſui, non rarò cum pane & vino convivia celebrabant: nihil proinde ipſis circa primos Chriſtianos, abſque reale Chriſti manducatione, mirum vel novum, vel ſupplicio dignum viſum fuiſſet.

Ex prædictis omnibus hoc irrefragabile formatur argumentum. In primitiva Eccleſia primi illi Patres, primi illi Chriſtiani, imo & primi illi infideles qui Chriſtianorum Ritus ubique explorabant, in Euchariſtia realem Chriſti præſentiam apertè teſtantur: nec erat in ſequentibus ſæculis ulla ſecta quæ eam negaret uſque ad Berengarium, qui & errorem illum convictus retractavit: eodemque tenore hodie tota Eccleſia Romana, imo quoad hanc realem præſentiam Lutherana, in credendo procedit. Atqui primitiva Eccleſia fuit expers erroris, ut ipſi ſectarii fatentur, & Romana ſemper, hodieque in hoc eſt primitivæ conformis. Ergo omnino fatuus convincitur, qui contra hunc apertum omnium ſæculorum ſenſum, ſolius Calvini deliramentis adhæret. Quam tenues ſint umbræ quas Calvini aſſeclæ pro ſe objiciunt, ex ſequenti earum ſolutione patebit.

Refelluntur inania Modernorum Effugia, & Doctoris Morlæi in Anglia.

OPponunt primò, ſi Chriſtus eſſet realiter præſens in Euchariſtia, deberet idem Chriſti corpus eſſe ſimul in duobus locis diſcretis, ſcilicet in cælo, & in altari. Atqui idem corpus eodem tempore eſſe in duobus locis involvit contradictionem, quia ſic eſſet in cælo, & ſimul à cælo abeſſet.

Reſp. Negando minorem, Quia præſentia in uno loco, non eſt negatio præſentiæ in alio loco, in quo ſolo conſiſtit contradictio, ſed ſunt duæ affectiones poſitivæ ejuſdem corporis, ſcilicet præſentia ad hunc locum, & ſimul præſentiâ ad alium locum ſeparatum. Hoc ſi neges Deum alicui corpori poſſe concedere, non hoc Sacramentum, ſed potius Dei omnipotentiam oppugnas. Quinimò reipſâ unum corpus in duobus locis diſcretis divinâ virtute aliquando extitiſſe, patet *Actor. 9.* ubi Chriſtus in via D. Paulo apparuit, & præſens adfuit, & palam locutus eſt, *Saule, Saule, quid me perſequeris &c.* nec tamen ideo cælum & dexteram patris deſeruiſſe dicendus eſt, juxta illud Actor. 3. v. 21. *Oportet illum cœlum ſuſcipere uſque ad tempus reſtitutionis omnium*, id eſt, extremi judicii. Apparuit etiam corporaliter Chriſtus Dominus Petro Romam cogitanti, cum diceret, *vado Romam iterum crucifigi*, ut teſtatur Divus Athanaſius in Apologia pro ſua fuga, & D. Ambroſius contra Auxentium.

Confirmantur hæc à paritate rationis. Quia poſſunt duo corpora divinâ virtute in uno eodemque loco ſimul conſtitui, & ſe mutuo penetrare: quod tamen non minus eſt contra naturalem conſtitutionem corporum, quam unum corpus in duobus locis diſſitis collocari, Patet Joannis 20. v. 6. quando ad Apoſtolos *venit Ieſus januis clauſis*, ubi cum penetratione dimenſionum in eodem loco fuit janua & corpus Chriſti, uti paſſim admittunt Sancti Patres, qui in hoc Chriſti ingreſſu manifeſtum miraculum agnoſcunt, uti & in Nativitate ac Reſurrectione Domini corpus Virginis & ſacrum ſepulchrale penetrantis.

Opponunt ſecundò, de ratione corporis, ſive quantitatis corporeæ eſt, in loco extendi, ſive habere partes extra partes. Atqui corpus Chriſti in modica Hoſtia non habet ſuarum partium extenſionem. Ergo nequit Chriſtus corporaliter in Hoſtia conſecrata contineri.

Reſp. Majorem tantum eſſe veram de extenſione intrinſeca, ſive, quod debeat habere partes intrinſecè inter ſe diſtinctas, & quoad ſitum internum: non verò quod debeat una pars eſſe uno loco, & altera pars alio loco quoad ſitum extrinſecum. Cum enim ſitus ille extrinſecus partium ſit tantum proprietas naturalis, quam corpus exigit habere quando relinquitur in ſtatu ſuo naturali, non eſt cur Deus non poſſit iſtius exigentiæ effectum actualem impedire, ſiunt combuſtionem ignis, aut illuminationem corporis ex natura ſua lucidi. Hic proinde à Doctis meritò reprobatur opinio inanis *Carteſii* conſtituentis eſſentiam corporis in actuali extenſione & impenetrabilitate partium, niſi ea aliter explicetur, ut aliqui conantur. Sed hoc pondus habere non poteſt apud heterodoxos qui paſſim profitentur ſe illius Principiis adverſari, uti fusè, & adductis præcipuorum ſuorum Profeſſorum & Academiarum decretis, oſtendit Fridericus Spanhemius ex Academia Leydenſi in Hollandia Profeſſor in libro ſuo de noviſſimis circa res ſacras in Belgio diſſidiis, pag. 76. & ſeq.

Confirmatur apertè ex ipſis Scripturis hæc doctrina Lucæ cap. 18. v. 25. *Facilius eſt camelum per foramen acus tranſire, quàm divitem intrare in regnum cælorum*, ubi apertè indicatur Deo poſſibile eſſe ut camelus tranſeat per foramen acus, cum dicat hoc facilius eſſe quam divitem retinentem divitias intrare in regnum Dei, quod tamen cum divina gra-

tia

Digitized by Google

tia eſt abſolutè poſſibile: aliàs & Abraham, & David, & Salomon, & omnes etiam pii Reges & Principes Catholici cœlorum regno excluderentur.

Alia argumenta merè plebæja, & per ſe futilia, à quovis his principiis instructo facilè diſſolventur.

Ex quibus manifeſtè corruunt nova Aſſerta D. Morlæi in ſuis Tractatibus de Controverſiis Religionis Romanæ *pag. 21. & 22.* ubi majori confidentiâ quàm peritiâ aſſerit, *Tranſubſtantiationem* in Euchariſtia rem eſſe impoſſibilem & incredibilem, utpote contrariam *Senſuum* teſtimonio, & neceſſariò inducentem ad delitia *Scepticorum* non tantum in aliis artibus & ſcientiis, ſed etiam in ipſis Theologicis.

Sed, ut breviter concludam: Quiſquis Theologus eſt, aut Philoſophus mediocris, ſatis novit non tantum quatuor, ſed quinque eſſe hominis ſenſus, Fidem autem non eſſe ex viſu, guſtu, &c. ſed ex ſolo *Auditu*, ut teſtatur Apoſtolus ad Romanos 10. *Fides ex auditu, auditus autem per verbum Chriſti.* Verba autem Chriſti de reali ſua præſentia in Euchariſtia adeò ſunt clara apud præcellentiſſimos primitivæ Eccleſiæ Patres, quos ſupra recenſui, ut non timeamus nos ad alios ſcepticos, quàm ad Chriſtum Evangeliſtas, & primos Eccleſiæ Patres à D. Morlæo relegari.

CAPUT IV.

De Impanatione Lutherana & præſentia Chriſti in ſolo uſu.

ARgumenta quæ hactenus evincunt in Conſecratione vi verborum panem mutari & converti in Chriſti Corpus, & vinum in Sanguinem, probant non fieri impanationem, id eſt, panem cum Corpore Chriſti in Euchariſtia non permanere, uti contrà Lutherum docet Eccleſia Catholica cum *Trident. Seſſ. 13. cap. 4.* Non enim dici poteſt una ſubſtantia in aliam converti, niſi prima deſierit, & altera in ejus locum ſuccedat. Sic lignum non poteſt converti in ignem, niſi formâ ignis introductâ, forma ligni deſierit: neque dici poſſet virga Moyſis converſa in ſerpentèm, ſi virga cum ſerpente permaneret.

II. Declarant autem hanc tranſubſtantiationem teſtimonia Patrum ſupra allata, qui aſſerunt panem fieri Corpus Chriſti, mutari, converti &c. Audi quæſo in quarto ſæculo primitivæ Eccleſiæ loquentem S. Cyrillum Hieroſ. *Catecheſi 4. myſtag.* Aquam olim in vinum convertit in Cana Galilææ, & non erit dignus cui credatur quod vinum in ſanguinem tranſmutaverit?

Idem eodem ſæculo profitetur Gregorius Nyſſen. *Orat. catech. cap. 37.* Rectè ergo nunc quoque Dei Verbo ſignificatum panem, in Dei Verbi corpus credo tranſmutari.

Denique S. Ambroſius diſertis verbis ſcribit de pane fieri corpus Chriſti *lib. 4. de Sacrament. cap. 4.* Panis iſte panis eſt ante verba Sacramentorum, ubi acceſſerit conſecratio de pane fit corpus Chriſti. Ac pergit ibidem oſtendere nihil hic eſſe creditu difficile: Si enim, inquit, creavit Deus cœlum & terram quando non erant, quantò magis poterit panem & vinum, quæ jam exiſtunt, in aliud commutare.

III. Altera controverſia cum Lutheranis eſt, quod doceant Chriſtum eſſe realiter præſentem in ſolo uſu, & ſumptione Euchariſtiæ, ſic ut in Hoſtia conſecrata non perſeveret dum exponitur in templo, ſervatur in pyxide, aut ad ægros defertur.

Sed contra, Poſtquam Chriſtus conſecrationis verba protulit, Euchariſtia aliquo temporis ſpatio in ejus, aut Diſcipulorum manibus verſabatur, antequam ſinguli ex Diſcipulis illam manducarent, Ergo ſi ante Communionem Chriſtus erat ſub ſpeciebus Euchariſticis, non eſt ratio negandi quod poſtea extra uſum ſub iiſdem perſeveret. Vel peto à Lutheranis ut oſtendant, ubinam in Scripturis dicatur, quod ſtatim poſt uſum Chriſtus recedat, & evaneſcat? Nullum certè in Sacris litteris exſtat iſtius doctrinæ veſtigium. Quinimò ex antiquiſſimo uſu primitivæ Eccleſiæ conſtat Euchariſtiam aſſervari, & ad ægros deferri conſueviſſe.

IV. Probatur id primò ex Tertulliano, qui *lib. 2. ad uxorem.* teſtatur Chriſtianos ſuo tempore conſueviſſe Euchariſtiam ad ſuos domum deferre, ut eam opportuno tempore ſumerent. Et *in Serm. de Lapſis.* narrat mulierem quandam, cum arcam, in qua Sanctum Domini fuerat, indignis manibus aperire tentaſſet, igne inde ſurgente deterritam fuiſſe. En conſuetudinem ſecundi poſt Chriſtum ſæculi, quo author ille vixit, etiam divino miraculo comprobatam.

S. Juſtinus Martyr ejuſdem ſæculi *in Apolog. 2.* aſſerit, poſt Sacra peracta Diaconos ſolitos fuiſſe deferre Euchariſtiam ad fratres abſentes.

S. Ambroſius in *Orat. de obitu Satyri*, narrat Satyrum fratrem ſuum particulam Euchariſtiæ ad collum ſuſpendiſſe in naufragii periculo, & ſic ſalvum evaſiſſe.

S. Hieronymus in epiſt. ad Ruſticum, refert S. Exuperium Toloſæ Epiſcopum, Chriſti Corpus in caniſtro vimineo comportaſſe.

Denique hæc Fides, Uſus, & Conſuetudo in primitiva Eccleſia adeò certa, & indubitata fuit, ut S. Cyrillus *in epiſt. ad Galloſyniam*, in terminis affirmare non dubitet eos inſanire, qui aſſerunt Euchariſtiam ſi in alterum diem aſſervetur vim ſuam amittere. Errare non potuit Fides, & Conſuetudo primitivæ Eccleſiæ, aut qui eam ſequuntur. Ergo errare neceſſe eſt eos qui ſolo Luthero duce illi adverſantur.

CAPUT V.

De Sacrificio Miſſæ, & Communione ſub utraque Specie.

DOcet Eccleſia Catholica contra Sectarios Modernos, Chriſtum in ultimâ cœnâ non tantum Sacramentum, ſed etiam Sacrificium per Sacerdotes offerendum inſtituiſſe, per illa verba, *Hoc facite in meam commemorationem &c.* prout à vera & primitiva Eccleſia ſemper intellecta fuerunt.

I. Probatur primò, ex Apoſtolo *ad Hebræos, cap. 7. v. 17.* ubi declarat de Chriſto verè dici, *Tu es Sacerdos in æternum ſecundùm ordinem Melchiſedech.* Cum autem Sacerdotis proprium munus ſit offerre Sacrificium, non poteſt Chriſti Sacerdotium in Eccleſiam eſſe in æternum ſine perpetuo Sacrificio in Eccleſia offerendo. Atqui cruentum Crucis Sacrificium ſemel tantum offerri potuit, cum Chriſtus ſæpius mori, & immolari nequeat. Ergo tantùm reſtat ut perpetuò offerat per ſuos Miniſtros incruentum Miſſæ Sacrificium, aliàs Apoſtoli verba erunt ab omni veritate aliena.

Sacrificium autem illud ſub ſpecie Panis & Vini offeren-

Digitized by Google

offerendum eſſe indicant eadem Apoſtoli verba, dum aſſerit Sacerdotium Chriſti fore ſecundum ordinem Melchiſedech, cujus Sacrificium conſiſtebat in Panis & Vini oblatione, uti patet *Geneſ. 14. verſ. 18. Melchiſedech Rex Salim proferens panem & vinum, erat enim Sacerdos Altiſſimi.*

II. Probatur ſecundò, ex eo quod Deus nullo unquam tempore reliquerit Eccleſiam ſuam ſine aliquo Sacrificio, quod in ſignum ſupremæ majeſtatis illi offerri debeat. Nam in ſtatu legis naturæ reperimus publicum Sacrificium Deo oblatum per Abelem, Noë, Abrahamum &c. In lege Moſaica plurima erant inſtituta Sacrificia, holocauſta, victimæ, libamina. Ergo nullo modo credibile eſt ſolam Eccleſiam Chriſti relictam eſſe omni vero & publico ſacrificio deſtitutam, quo poſſit omni tempore Deum placare, laudis & impetrationis hoſtiam offerre, vitæ ac necis Dominum agnoſcere, quod oblatione ſacrificii propriè præſtatur. Quod divino cultui adeò proprium eſt, ut nulla unquam Gens Deum coluerit, quæ ſacrificium aliquod aut victimam non obtulerit. Quomodo igitur cogitari poteſt Chriſtum, qui voluit Eccleſiam ſuam toto orbe diffundi, non ordinaſſe ſacrificium aliquod publicum, & ſuæ Eccleſiæ proprium, in quo omnes gentes convenirent, & cultu conformi Deum adorarent. Quo autem ſacrificio poterat populus Chriſtianus meliùs conjungi, ac deſignari, quam per oblationem corporis, & ſanguinis Chriſti in ſacroſancto Miſſæ ſacrificio?

Ad hunc finem ab exordio Eccleſiæ Chriſtianæ inſtituti ſunt Sacerdotes, & erecta ſunt Altaria. Ad quid enim ſerviunt Sacerdotes, & Altaria, niſi ut victimæ, & ſacrificia offerantur, ſine quibus totus ille apparatus inanis eſſet, & proprio uſu deſtitutus.

III. Probatur tertiò, ex perpetuo uſu Eccleſiæ Chriſtianæ Miſſæ ſacrificium offerendi, ad hæc uſque tempora continuato: adeò ut mirum ſit, ab iis qui ſe primævam Eccleſiam venerari & ſequi profitentur aliud unquam fuiſſe cogitatum.

Sacrificium hoc jam inde à Chriſti temporibus in Eccleſia ubique oblatum fuiſſe teſtis locuples eſt S. Irenæus, qui floruit ſecundo poſt Chriſtum ſæculo, ſcribit enim *lib. 4. cap. 32.* Chriſtum in cœna Apoſtolos novam novi teſtamenti oblationem docuiſſe, quam Eccleſia, inquit, ab Apoſtolis accipiens in univerſo mundo offert Deo juxta Malachiæ vaticinium.

IV. Eundem Eccleſiæ primævæ uſum prodit S. Auguſtinus *in Pſalm. 33.* Ipſe Dominus, inquit, de corpore & ſanguine ſuo inſtituit Sacrificium ſecundùm ordinem Melchiſedech; unde & ipſi Apoſtoli ſacrificare leguntur. An ergo Apoſtoli à Chriſti doctrina aberrarunt.

Idem toto orbe Chriſtiano ſacrificium offerri ſcribit iterum Auguſtinus *de Civitate Dei lib. 19. cap. 22.* loquens de oblatione Melchiſedechi, Ibi (inquit) apparuit ſacrificium quod nunc à Chriſtianis offertur Deo toto orbe terrarum. *Et lib. 4. de Trinit. cap. 14.* Quid gratiùs offerri aut ſuſcipi poſſit quam Caro Sacrificii noſtri?

S. Ambroſius in *Luc. cap. 1.* Cùm ſacrificamus, Chriſtus adeſt, Chriſtus immolatur.

S. Hieronymus *ſuper verba Malachiæ*; In omni loco, ait, offerri oblationem, nequaquam immundam, ut à populo Iſraël, ſed mundam, ut in ceremoniis Chriſtianorum.

Euſebius Emiſſen. *ſer. 5. de Paſchate.* Melchiſedech oblatione panis & vini, hoc nimirum quod in Euchariſtia celebratur, Chriſti Sacrificium figuravit.

S. Juſtinus Martyr. *in Dialogo cum Triphono.* Omnia Sacrificia quæ ſuo nomine facienda Jeſus Chriſtus tradidit, id eſt, in Euchariſtia panis & poculi, quæ in omni loco à Chriſtianis fiunt, præoccupatione uſus Deus, ſibi grata eſſe teſtatur. En iterum S. Juſtinus ſecundi ſæculi teſtis Sacrificium Euchariſticum in omni loco à Chriſtianis oblatum fuiſſe teſtatur. Ergo vel errarunt omni loco cum SS. Patribus Chriſtiani primitivæ Eccleſiæ, vel aberrant hujus temporis Sectarii huic Sacrificio contrarii.

V. Quoad *Laicorum Communionem*; docet Eccleſia Romana non eſſe neceſſarium præbere Laicis communionem ſub ſpecie vini, contra pleroſque Sectarios.

Primò, quia nullum in Scripturis extat præceptum adminiſtrandi Laicis Euchariſtiam ſub ſpecie vini, ut infrà oſtendam.

Secundò, Quia ipſe Chriſtus duobus diſcipulis in Emaus porrexit Euchariſtiam ſub ſola ſpecie panis, *Luc. 24. & cognoverunt eum in fractione panis*, uti eum locum explicat Hieronymus, Auguſtinus, Chryſoſtomus, & plures alii. Et tempore Apoſtolorum de fidelibus dicitur, *Actor. 2. Erant autem perſeverantes in doctrina Apoſtolorum, & communione fractionis panis.* Ubi nulla calicis fit mentio, uti nec *Act. 20. Una autem Sabbathi cùm conveniſſemus ad frangendum panem.*

Tertiò, quia de communione data ſub unica ſpecie ſæpe memorant Patres primitivæ Eccleſiæ, ut infra patebit, quod ſine errore fieri nunquam poſſet, ſi extaret præceptum Chriſti de communione ſub utraque ſpecie.

VI. Contra hæc, præceptum à Chriſto latum eſſe de præbendo Laicis Calice probare conantur Sectarii primò, ex *Matth. 26. v. 27. Bibite ex eo omnes.* Verùm ea verba ad ſolos Apoſtolos pertinere declarat Marcus cum addit, *Et biberunt ex eo omnes*, ſcilicet Apoſtoli tunc in cœna præſentes.

Opponunt ſecundò, verba Chriſti *Ioan. 6. verſ. 53. Niſi manducaveritis carnem Filij hominis, & biberetis ejus Sanguinem non habebitis vitam in vobis.* Ergo non habebit vitam qui non ſumit Euchariſtiam ſub ſpecie vini. Sed facile negatur conſequentia, non enim requirit Scriptura ut omnes bibant Sanguinem ſub ſpecie vini, ſed tantum ut bibant Sanguinem Chriſti quocumque modo id fiat: Jam verò ſub ſpecie panis neceſſe eſt totum Chriſti Corpus cum Sanguine conjungi, cum illic Corpus Chriſti non mortuum, ſed integrum, glorioſum, & vivum prout modo in cœlo exiſtit, ſub unica panis ſpecie conſtituatur. Ergo hoc ipſo quo aliquis Chriſti Corpus ſuſcipit ſub ſola ſpecie panis, Chriſti pariter Sanguine reficitur. Neque ullus Scripturæ locus plus requirit, quam ut ſumatur Sanguis Chriſti, non verò ut ſub vini ſpecie recipiatur.

VII. Et ſanè graves admodum erant cauſæ cur Chriſtus noluerit præceptum ſumendi calicis omnibus Laicis imponi. Nam in quibuſdam regionibus præſertim frigidis, & à vino, ac commercio remotis, aliquando moraliter impoſſibile foret vinum in ea quantitate procurare quæ toti populo ſufficeret. Magnum quoque ac frequens adeſſet periculum effuſionis,

nis, ac irreverentiæ, ſi deberet calix per omnes totius populi manus aut ora circumferri, toties impleri, toties detergi &c. Non negant tamen Catholici poſſe uſum calicis ulli unquam Laico concedi, ſicut Regibus Galliæ conceſſus traditur, ſed docent de illo omnibus concedendo nullum omninò præceptum divinum extare. Quod autem Sacerdotes debeant ſub utraque ſpecie communicare, non ideo id fit, quod hoc ad Sacramentum, ſed quod ad Sacrificium requiratur; ut per Sanguinem quaſi ſeorſim ſub ſpecie vini ſumptum, & oblatum, Mors & Paſſio Chriſti repræſentetur.

Nullum autem de præbendo Laicis calice præceptum à Chriſto conſtitutum, aut à primitiva Eccleſia agnitum fuiſſe vel ex eo patet, quod Paulinus Presbyter in vita S. Ambroſii narret, dum jam S. Ambroſius eſſet è vita exceſſurus, Sacerdotem nomine Honoratum divinitus ter advocatum adfuiſſe, & S. Ambroſio dominicum Corpus obtuliſſe, ſine ulla ſanguinis mentione, quod, inquit, ubi accepit emiſit Spiritum. Et ipſe Dominus non tantum manducanti carnem & bibenti Sanguinem, ſed etiam ſeipſum ſub ſola panis ſpecie ſumenti vitam æternam promiſit, *Ioan. 6. Qui manducat hunc panem vivet in æternum.*

CAPUT VI.

De Confeſſione Sacramentali.

I. Docent Catholici, lapſis in peccatum mortale à Chriſto præceptam eſſe confeſſionem Sacramentalem, formaliter integram, & diſtinctam quoad ſpeciem & numerum delictorum, coram Sacerdote ad hoc legitimè deputato.

Hanc confeſſionem, quam auricularem vocant, negant paſſim Sectarii, exiſtimantes ſufficere ſe coram Deo peccatorem agnoſcere. Quamvis nec in hoc inter ſe omnes conveniant: conſtat enim Lutheranos multis locis in Germania etiam coram Miniſtro ſuo peccata ſaltem genericè confiteri. In hoc errore concordant Novatores noſtri cum hæreticis Novatianis à primitiva Eccleſia damnatis, qui oris confeſſionem, & Sacerdotis Sacramentalem abſolutionem penitus ſuſtulerunt: uti tertio poſt Chriſtum ſæculo teſtatur S. Cyprianus lib. 4. epiſt. 2. & S. Auguſtinus de hæreſibus Novatianorum. Fieri autem non poteſt ut doctrina illa nunc ſit vera, quæ in primitiva Eccleſia fuit hæretica.

II. Probatur doctrina Catholica ex Scripturis, quæ hanc abſolvendi poteſtatem Sacerdotibus apertè concedunt Matth. 18. *Quæcumque ligaveritis ſuper terram erunt ligata & in cœlo, & quæcunque ſolveritis ſuper terram erunt ſoluta & in cœlis.* Et Joan. 20. *Accipite Spiritum ſanctum, quorum remiſeritis peccata remittuntur, & quorum retinueritis retenta ſunt.* Item Jacob. 5. v. 16. *Confitemini alterutrum peccata veſtra.*

Itaque ex illis Chriſti verbis ſic argumentor. In Eccleſia Chriſti, quæ eſt perpetua, conſtituti ſunt perpetui Judices cum poteſtate ligandi, atque abſolvendi peccata. Atqui Judex non poteſt abſolvere aut remittere peccata, niſi ad ipſius tribunal fuerint relata, & debitè expoſita. Ergo ad peccatorum abſolutionem à Chriſto inſtitutam neceſſarium eſt, illa à pœnitente Sacerdoti debitè exponi. Non enim poteſt Judex abſolvere à delictis ſibi incognitis, Sacerdos autem nequit delicta cognoſcere niſi illi à pœnitente per Confeſſionem aperiantur, cui ſoli peccatorum ſuorum malitia ſolet eſſe manifeſta.

Neque refert quod Chriſtus Magdalenam, & quoſdam alios ſine particulari peccatorum confeſſione abſolverit. Chriſtus enim, cum eſſet Deus, poteſtatem habuit abſolutam peccata contra ſuam legem commiſſa quocunque modo condonandi. At miniſtri Eccleſiæ, cùm à Chriſto conſtituti ſint Judices ad ligandum aut ſolvendum juxta ſtatum pœnitentis, debent ejus ſtatum & delicta expendere, antequam ſententiam ferant: hunc autem pœnitentis ſtatum purus homo abſque diſtincta peccatorum confeſſione cognoſcere nequit.

III. Atque ut aperte pateat hoc Pœnitentiæ tribunal eo quo diximus modo à Chriſto conſtitutum fuiſſe, & à primitiva Eccleſia perpetuò uſurpatum, ipſam in ſuis Patribus loquentem audiamus.

S. Auguſtinus in *Homil. 49. cap. 3.* Nemo ſibi dicat, occultè ago, apud Deum ago, novit Deus qui mihi ignoſcit quid in corde ago: Ergo ſine cauſa dictum eſt, *quæ ſolveritis in terra ſoluta erunt in cœlis:* ergo ſine cauſa ſunt claves datæ Eccleſiæ Dei. Fruſtraneum Evangelium, fruſtranea verba Chriſti, promittimus vobis quod ille negat. En quomodo nobiſcum has Scripturas Auguſtinus intellexerit: & confeſſionem occultam ſoli Deo, non Eccleſiæ miniſtro factam reprobaverit.

Audi iterùm, & execrare tam apertum noſtri temporis errorem. Auguſtin. *lib. 2. de Viſit. Infirm. cap. 4.* Sunt quidam, qui ſibi ad ſalutem ſufficere autumant, ſi ſoli Deo cui nihil occultum eſt ſua confiteantur crimina: nolunt enim, aut erubeſcunt, ſive dedignantur ſe oſtendere Sacerdotibus, quos tamen inter lepram & lepram diſcernere per legiſlatorem Dominus conſtituit.... Ergo ad te venire roges Sacerdotem, & fac illum conſcientiarum tuarum penitùs participem. En quomodo penitùs integram requirat fieri Sacerdoti peccatorum Confeſſionem. Audi porrò quâ cenſurâ hanc omittentes ibidem perſtringat. Non ſeducat te, inquit, illa ſomniantium ſuperſtitio, quæ in viſitando confirmat, quaſi ſalvet, Sacerdote inconſulto, ad Deum peccatorum confeſſio.

Idem inculcat antiquiſſimus Athanaſius *Serm. in illa verba.* Invenietis pullum alligatum. Nondum, inquit, ſoluta ſunt vincula, tradas teipſum diſcipulis Jeſu, adſunt enim qui te ſolvant pro poteſtate ea quam à Salvatore acceperunt; quæcunque enim ligaveritis inquit in terra, erunt ligata & in cœlis.

Idem docet S. Baſilius *Interrogat. 288.* Neceſſariò iis peccata aperiri debent, quibus credita eſt diſpenſatio myſteriorum Dei.

Idem neceſſarium eſſe confirmat S. Chryſoſt. *lib. de Sacerd.* Qui laborant Chriſtiani, ultrò ſibi perſuadeant Sacerdotum curationi ſe ſubmittere oportere.

S. Cyprianus tertio poſt Chriſtum ſæculo, *lib. de lapſis*, Confiteantur ſinguli delictum ſuum dum admitti ejus Confeſſio poteſt, per manus impoſitionem Epiſcopi, & Cleri jus Communicationis accipiant.

Innocentius I. quinto poſt Chriſtum ſæculo, in vita S. Ambroſii. De pondere æſtimando delictorum Sacerdotis eſt judicare, ſed quomodo niſi illi innoteſcant.

Ex his iterùm aliud inferre non potes, quàm falli Scripturas, errare Patres primitivæ Eccleſiæ, aut

Digitized by Google

aut certè illos à veritate deviare, qui Sacramentalis Confeſſionis neceſſitatem non admittunt.

CAPUT VII.

De Purgatorio.

I. DOctrina Catholica eſt, præter infernum damnatorum, extare alium locum quem Purgatorium dicimus, in quo animæ juſtorum, quæ in hac vita ſufficienter expiatæ non fuerunt, in altera vita expurgantur antequam ad cœleſtem gloriam recipiantur. Negant hæc Lutherani & Calviniſtæ: & olim negavit Aëtius orationes fidelium defunctis prodeſſe, cujus doctrinam inter hæreſes reponit Epiphanius, & Auguſtinus de hæreſibus Aëtii.

Probatur primò neceſſarium eſſe talem locum expiatorium ſupereſſe. Sæpè homo, qui peccavit mortaliter, liberatur à reatu culpæ, & pœnæ æternæ, non tamen ab omni pœna temporali. Sed homo diſcedens ex hac vita cum reatu pœnæ temporalis non poteſt in cœlum admitti: nihil enim inquinatum intrabit in regnum cœlorum. Ergo debet ſupereſſe locus purgatorius in quo illa temporalis pœna perſolvatur.

Major probatur manifeſtis Scripturæ exemplis.

Primò Moyſes & Aaron propter peccatum incredulitatis, quod ipſis remiſſum erat, puniti ſunt morte temporali à Deo illis conſtitutâ, ne ingrederentur terram promiſſionis, uti patet Numer. 20. & Deuter. 33.

II. David poſt impetratam veniam adulterii, & homicidii, punitus tamen fuit à Deo morte filii admodum dilecti ex adulterio geniti, Nathan Prophetâ tam remiſſionem peccati, quam pœnam ſuperſtitem declarante 2. Reg. 12. *Tranſtulit quoq; Dominus peccatum tuum, verumtamen parvulus qui tibi natus eſt morietur.* Idem patet in eodem Davide *2. Reg. 24.* ubi juſſus eſt unum ex tribus peſtem, famem, vel bellum eligere in vindictam peccati ab eo humiliter agniti, & à Deo apertè condonati. Quando igitur contingit interveniente morte pœnam temporalem pro peccato remiſſo reſtantem in hac vita non perſolvi, manifeſtum eſt in altera vita debere expiari: at non in cœlo, nec in inferno, ergo in Purgatorio. Sicut etiam inter homines Rex aut Princeps condonat Reo crimen læſæ Majeſtatis, & pœnam capitis, jubet tamen aliquando aulâ abeſſe, aut carcere ad tempus detineri.

III. Probatur ſecundò dari hunc purgatorii locum Matthæi 12. v. 32. *Qui dixerit contra Spiritum ſanctum, non remittetur ei neque in hoc ſæculo, neque in futuro.* Ex quo ſatis apertè colligitur aliquam eſſe peccatorum remiſſionem in ſæculo futuro: quod ex eodem loco colligit etiam S. Auguſtinus lib. 21. de civit. Dei, cap. 24. Patet idem ex Apoſtolo 1. ad Corinth. 3. v. 15. *Ipſe autem ſalvus erit, ſic tamen quaſi per ignem.* Quod de igne purgatorii interpretatur idem Auguſtinus in Pſal. 37. *ſub initium.*

Denique diſertiſſimis verbis id Scriptura declarat 2. Machabæor. 12. ubi Judas Machabæus maximis impenſis juſſit publicè Sacrificium offerri pro mortuis, qui in acie occiderant, ut à peccatis ſolverentur: cujus factum ibidem his verbis approbatur. *Sancta igitur & ſalubris eſt cogitatio pro defunctis exorare ut à peccatis ſolvantur.* Quod factum tam publicum in luce totius populi, & teſtificatio tam aperta, etſi Scripturæ non foret, ſatis oſtendit quis fuerit ſenſus & fides antiquiſſima iſtius Eccleſiæ ante Chriſtum, de pœna temporali poſt mortem remanente, & de virtute orationis, & ſacrificii ad illam redimendam.

IV. Hoc autem eſſe indubitatum Scripturæ teſtimonium, hanc eſſe praxim & conſuetudinem in vera Chriſti Eccleſia, ut ne vel minimum hærere poſſis, teſtabitur primitivæ Eccleſiæ Doctor & oraculum S. Auguſtinus *lib. de cura pro mortuis cap. 2.* In Machabæorum (inquit) libro legimus oblatum pro mortuis Sacrificium: ſed etſi nuſquam in Scripturis veteribus omninò legeretur, non parva eſt univerſæ Eccleſiæ, quæ in hac conſuetudine claret authoritas, ubi in precibus Sacerdotis, quæ Domino Deo ad ejus altare funduntur, locum ſuum habet etiam commendatio mortuorum. Audi rursùs, *ibidem cap. 4.* Non ſunt prætermittendæ ſupplicationes pro ſpiritibus mortuorum, quas faciendas pro omnibus in Chriſtiana & Catholica Societate defunctis ſuſcepit Eccleſia.

En iterum & ſuam & Apoſtoli mentem inculcat & exponit Auguſt. lib. 20. Homil. 16. Qui temporalibus pœnis digna geſſerunt, per ignem quendam purgatorium tranſibunt, de quo Apoſtolus ait, ſalvus erit, ſic tamen quaſi per ignem.

V. Eandem Eccleſiæ fidem ante Auguſtini tempora conſignat Tertullianus. *lib. de corona militis cap. 3.* Oblationes pro defunctis annuâ die facimus.

Eandem declarat 4. ſæculo *Conc. Nicænum Can. 63.* Nuncietur de morte Epiſcopi omnibus Eccleſiis, & Monaſteriis illius Diœceſis, ut fiat oratio pro eo. *Et Carthaginenſe 4. cap. 79.* Pœnitentes.. ſi caſu in itinere vel in mari mortui fuerint, ut eis ſubveniri non poſſit, memoria eorum & orationibus & oblationibus commendetur.

Nec quiſquam ferè eſt SS. Patrum, qui hanc materiam attigit, quem non poſſim hujus doctrinæ teſtem adducere. Quid enim ſingulis opus eſt cùm iterùm & apertè, & ſine dubitatione *Auguſt. de verbis Apoſtol. ſerm. 31.* teſtetur hanc eſſe fidem & ſuam, & Eccleſiæ univerſæ. Orationibus, inquit, ſanctæ Eccleſiæ, & Sacrificio ſalutari, & eleemoſynis, quæ pro defunctorum ſpiritibus erogantur, non eſt dubitandum mortuos adjuvari ... Hæc enim à Patribus univerſa obſervat Eccleſia.

Qui hæc audit, & adhuc præfractè purgatorium negat, ſecurus eſſe poteſt ſe nunquam ad Purgatorium perventurum.

Ad Auguſtini de hoc teſtimonium ſupra allatum num. 4. en quam demum futiliter ſe expedire conetur Doctor *Morlæus* nunc apud Anglos celebris, de hac controverſia agens *pag. 57.* Auguſtinus, inquit, non ex propria ſententia locutus eſt, ſed ex aliorum ſcilicet Hieronymi, cum aliis viris magnis, quibus noluit Auguſtinus repugnare. Agnoſcit igitur S. Hieronymum, & alios magni nominis viros in Eccleſia illa primitiva ita nobiſcum ſenſiſſe, renuit tamen S. Auguſtinum, quamvis idem apertè pronunciantem, illis annumerare, quia nempe ex quadam aliorum reverentia, aut reſpectu humano ſic locutus eſt. Neſcio certè quis Spiritus etiam privatus potuerit Morlæo revelare arcanum illud Auguſtini conſilium, & diſſimulationem tanto viro indignam. Sed unde provenire ſoleant, iſtiuſmodi inania effugia docet nos ipſe Au-

Digitized by Google

guſtinus lib. de unitate Eccleſiæ cap. 18. *Vis videri aliquid dicere dum tacere erubeſcis, & inania loqui non erubeſcis.*

CAPUT VIII.

De Indulgentiis.

DOcent Catholici dari in Eccleſia poteſtatem concedendi Indulgentiam, quæ conſiſtit in remiſſione pœnæ temporalis debitæ peccatis actualibus commiſſis poſt Baptiſmum, & remiſſis quoad culpam, extra Sacramentum facta, ex theſauro Eccleſiæ ſatisfactionum reſtantium Chriſti & Sanctorum: idque tam quoad vivos, quam quoad defunctos qui in Purgatorio verſantur.

Negant hanc poteſtatem paſſim hæretici moderni: illis in hoc errore præiverunt alii ab Eccleſia pridem damnati. Primò Waldenſes, appellati pauperes de Lugduno, quorum octavus error fuit, indulgentias quæ à ſummo Pontifice conceduntur nihil prorſus valere: ſecundò, Joannes Wiclefus cujus errores damnantur in Synodo Conſtantienſi §. 8. in articulo Wiclefi 42. aſſerente, Fatuum eſſe credere Indulgentiis Papæ & Epiſcoporum: Cui Concilio generali interfuerunt ſupra mille Patres, Anno 1415. 3. Hunc ſecuti ſunt Huſſitæ apud *Cochlæum* de hiſt. Huſſitarum. Hos majores habuit Martinus Lutherus qui ab Indulgentiarum oppugnatione ſectæ ſuæ principium fecit, uti patet in illius articulis à Leone X. & Trid. Damnatis. Poſtremò Joannes Calvinus Indulgentias copioſius oppugnavit in ſua Inſtitutione Chriſtiana *lib.* 3. *cap.* 5.

Contra hos probatur doctrina Catholica primò, Quia ſupra de Purgatorio oſtenſum eſt manifeſtè, talem pœnam temporalem frequenter ſupereſſe poſt culpæ remiſſionem.

Probatur 2. hanc pœnam temporalem per Eccleſiæ Indulgentias poſſe remitti, primò ex ſacris Litteris, 1. ad Coloſſenſes, 1. ubi Apoſtolus dicit, Nunc gaudeo in paſſionibus meis pro vobis, & adimpleo ea quæ deſunt paſſionum Chriſti in carne mea, pro corpore ejus, quod eſt Eccleſia. Ubi patet eum eſſe paſſum pro fidelibus Eccleſiæ: quod verò dicitur, quæ deſunt paſſionũ Chriſti, non intelligitur, quod Chriſtus plenè non ſatisfecerit, & non ſuffecerit ad redemtionẽ humanę naturę, ſic enim falſum eſt, & hæreticum, ſed intelligitur, quod Chriſtus, & Eccleſia ſit una perſona myſtica, cujus caput eſt Chriſtus, corpus verò eſt congregatio fidelium, quilibet verò juſtus eſt quaſi membrum, ut habetur 1. Cor. 12. Deus verò ſuâ prædeſtinatione conſtituit, quantum meritorum deberet eſſe in tota Eccleſia tam in capite, quàm in membris; his verò verbis demonſtrat Apoſtolus ærumnas Sanctorum excedentes peccata adjungendas paſſionibus Chriſti ad communem totius Eccleſiæ utilitatem &c. Cum ergo de exceſſu pœnalitatum ſuarum ſancti non ſint remunerandi in ſeipſis, nec alteri eum applicaverint, ſequitur, quod hujuſmodi merita repoſita ſint in theſaurũ Eccleſiæ diſtribuenda per Vicarium Chriſti, theſauri illius claves, ſive poteſtatem habentem, ut dicitur in *d. cap. unigenitus.*

Probatur tertiò ex 2. ad Corinth. 2. ubi Apoſtolus dicit, cui vos donaſtis, & ego, nam quod donavi, ex perſona Chriſti donavi; ſcilicet, pœnam per indulgentias, per quas pœna condonatur in perſona Chriſti, id eſt, in poteſtate ſibi à Chriſto relictâ. Idem probatur, ex locis quibus oſtenditur poteſtas clavium, ut Matth. 16. Tibi dabo claves regni cœlorum, quodcunque ligaveris, &c. poteſt verò quis ligari, & quoad culpam, & quoad pœnam, ergo & abſolvi. Et illud Joan. 20. Quorum remiſeritis, &c. intelligitur etiam quoad pœnam.

Probatur quarto eadem veritas ex Conciliis, & primò ex Ancirano, *can.* 2. ubi quibuſdam Diaconis qui ſacrificarunt idolis, revertentibus, conceditur relaxatio pœnæ, & *can.* 5. ubi conceditur facultas Epiſcopois indulgendi iis qui manducaverant ſacrificata idolis, ſi reſipuerint: & in Concilio Nicæno *can.* 2. idem Epiſcopis conceditur: & in Concil. Tribur. relato in *c. cum ex eo.* de pœnit. & remiſſ. damnatur abuſus quidam concedendi illegitimè indulgentias, & idem abuſus damnatur in Conc. Romano, de *pœnit. & remiſſ. in 6.* & in Concil. Conſtantienſi, ſeſſ. 8. in damnatis articulis Wiclefi, inter alios damnatus fuit hic, quod indulgentias negaverit.

Quintò, ex Patribus, idem confirmat Cyprianus *ſerm. 5. de lapſis*, ubi reprehendit ſacerdotes, quod nimis ſint indulgentes in remittenda pœnitentia, quod de indulgentiis indiſcretis etiam poteſt intelligi: & apertè id probat D. Hieron. ut habetur *c. menſuram*, de pœnitent. diſtinct. 1. & Tertul. *lib. 2. ad uxorem* hortatur illam poſt mortem ſuam ad ſtatum viduitatis, & inter alia, ad frequentandas ſtationes, pœnæ ſatisfactorias.

Fruſtra autem opponunt, quod per hanc indulgentiarum conceſſionem lædatur divina juſtitia: nam quomodo illa lædi poteſt, quando illi ſatisfit tam ex propria, quam ex aliena ſatisfactione ab Eccleſia illi ſummiſſè oblata? Nec obſtat etiam quod dicatur Luc. 17. Cùm feceritis hæc omnia, dicite ſervi inutiles ſumus. Quia id tantum indicat merita & præmia bonorum operum non tam nobis, quàm divinæ gratiæ & acceptationi deberi. Cum quo clarè conſiſtit iſta opera bona eſſe ſimul ſatisfactoria, & expiatoria pœnæ temporalis ex eadem Dei gratia & acceptatione, uti ex pluribus Scripturæ exemplis ſupra oſtendimus. Et ſic poterunt Sancti non ſolum pro ſe ſatisfacere quoad pœnas temporales, ſed etiam pro aliis; conſtituendo inde theſaurum indulgentiarum, velut melius dicam, illum augendo jam per Chriſtum conſtitutum, ut ſupra declaratum.

Plura de indulgentiis ac Jubileo reſolvuntur infra *Tom. II. Parte III. Tractatu III. cap. 6. & ultra.*

CAPUT IX.

De Jejuniis Eccleſiaſticis.

PRimò, docet Eccleſia Romana, certos jejunii dies ab Eccleſia conſtitutos ſub præcepto obſervandos eſſe. E contra ſuſtinent moderni Sectarii, Inſtitutionem jejunii pro certis diebus eſſe penes Communitates ſingulas pro opportunitate temporis, & occaſionis occurrentis.

Secundò, docet Eccleſia Romana, meritoriam eſſe apud Deum abſtinentiam à certis cibis diebus illis ab Eccleſia conſtitutis. Contendunt ex adverſo moderni Sectarii, abſtinentiam illam impiam eſſe, & Chriſtianæ libertati contrariam.

Tertiò, doctrina eſt Eccleſiæ Romanæ, per prædictum jejunium aut abſtinentiam nos poſſe ſatisfacere divinæ juſtitiæ pro pœnis temporalibus peccatis

caus

catis noſtris debitis. Contra docent illi, hanc contra Chriſtum gravem eſſe blaſphemiam, uti inter Sectarios recentiores deducit Guilielmus Perkinſius de Jejunio Controv. 12. cap. 2. §. 2. Horum ſingula quam evidenter falſa ſint contra Scripturas, & teſtimonia Patrum primitivæ Eccleſiæ, in ſequentibus dilucidè expono.

Ac primò, de jejunio Quadrageſimali doctrina Eccleſiæ Romanæ clarè probatur, *Exodi. cap. 34. verſ. 28.* ex jejunio Moyſis quadraginta diebus & noctibus in ipſis Scripturis ſemper probato & laudato. 2. ex jejunio Eliæ 1. *Regum c. 19. v. 8.* qui jejunavit 40. diebus & noctibus donec perveniret uſque ad montem Dei Horeb. 3. Matthæi cap. 4. v. 2. ex jejunio Chriſti 40. diebus piè ac ſanctè ſuſcepto.

Opponunt Sectarii jejunia hæc miraculoſa fuiſſe, ac proindè veræ Eccleſiæ non imitanda. Fateor quidem miraculoſa fuiſſe in quantum illi omni alimento abſtinuerunt. At Eccleſiæ pro ſuo modulo per certorum ciborum, & quantitatis abſtinentiam non tantum licitè, ſed etiam piè ſuſcepta, & poſtea dicto modo præcepta fuiſſe, ex teſtimonio Patrum primitivæ Eccleſiæ manifeſtè demonſtratur.

I. Sub ipſum Eccleſiæ exordium anno Chriſti 80. Conſtitut. Apoſtolicarum lib. 5. cap. 12. apertè id teſtatur his verbis: *Poſt dies Epiphaniarum, ſervandum nobis eſt jejunium Quadrageſimæ, quod vitæ Chriſti & legis latæ recordationem continet.*

II. S. Ignatius Martyr anno Chriſti 100. in Epiſtola ſua ad Philippenſes, *Quadrageſimale*, inquit, *jejunium ne ſpernatis, continet enim exemplum converſationis dominicæ.*

III. S. Ambroſius anno 374. ſermone 7. de eodem jejunio ſic pronunciat: *Hoc fecit cauſa ſalutis noſtræ ut rem utilem non ſolum doceret verbis, ſed etiam exemplis inſtitueret, ut iiſdem veſtigiis quibus ad fidem currimus, ad abſtinentiam graderemur.*

IV. S. Hieronymus anno 390. ut de hoc prolixiora ipſius effata prætercam, ſic rem breviter declarat lib. 2. adverſus Jovinianum cap. 11. *Ipſe Dominus quadraginta diebus Chriſtianorum jejunium ſanctificavit.*

V. S. Auguſtinus anno 420. in quæſtionibus ſuper Geneſim lib. 1. cap. 169. *Non fruſtra quadraginta dies jejuniorum ſunt conſtituti, quibus Moyſes, & Elias, & ipſe Dominus jejunavit.* Idem declarat pluribus in Pſalmum 100. & Epiſt. 19. cap. 15. & Patres cæteri quos brevitati ſtudens prætereo.

Sed ne dicas hæc Patrum teſtimonia rigidum præceptum non importare, audi inter primos Eccleſiæ primitivæ Pontifices Clementem Romanum anno Chriſti 80. in Canone Apoſtol. 68. *Si quis Epiſcopus vel presbyter, vel Diaconus, vel Lector, vel Cantor Sanctam Paſchæ Quadrageſimam non jejunat, præterquam ſi propter imbecillitatem corporis impediatur, deponatur; ſi laicus ſit ſegregetur.* Si quem eo adducit ventris ingluvies ut hæc nec audiat nec intelligat, De eo cum veteri parœmia dicendum: *Venter aures non habet.*

Ex his ſatis convincitur, quod poſſit Eccleſia pro omnibus fidelibus in communi alios etiam jejunii dies præcipere. Patet id magis in particulari tam in antiquo quam Novo teſtamento, Lib. 1. Regum cap. 14. verſ. 24. Lib. 2. Paralipon. cap. 20. verſ. 3. Jeremiæ cap. 35. verſ. 6. & 8. Lib. 1. Eſdræ cap. 8. verſ. 21. Eſtheris cap. 4. verſ. 18. Actor. cap. 16. verſ. 4.

Teſtis hujus poteſtatis in ipſo primo Eccleſiæ ſæculo eſt S. Ignatius Martyr, in Epiſtola ſua ad Philippenſes: *Poſt paſſionis Dominicæ hebdomadam jejunare quarta & ſexta feria ne negligatis.*

Idque ab Eccleſia pro *aliis etiam diebus* ſtatutum conſtat in ſecundo ſæculo ex Decreto S. Urbani Pontificis anno 224. apud Gratianum Diſtinct. 76. *Statuimus, ut jejunia quatuor temporum hoc ordine celebrentur: Primum initio Quadrageſimæ, ſecundum in hebdomada Pentecoſtes, tertium verò in Septembri, quartum in Decembri more ſolito fiat.* Ubi etiam judicatur hoc præceptum ejuſque obſervationem temporibus anterioribus in more poſitum fuiſſe.

Doctrinam verò modernorum Sectariorum huic contrariam, etiam tempore S. Auguſtini pro Hæreſi agnitam fuiſſe, patet ex ipſius libro de Hæreſibus, hæreſi 53. *Aeriani ab Aerio quodam ſunt, qui in Arianorum hæreſim lapſus, propria quoque dogmata fertur addidiſſe nonnulla, dicens, orare, vel offerre pro mortuis oblationem non oportere, nec ſtatuta ſolenniter celebranda eſſe jejunia, ſed cum quiſque voluerit, jejunandum, ne videatur eſſe ſub lege.* Ab aliis Patrum ac Conciliorum in hanc rem teſtimoniis abſtineo, ne ſim prolixus: pauca tantum argumenta quæ apud Adverſarios præcipui ponderis ſunt breviter diſſolvo.

Objiciunt igitur primò, Eccleſia nullum poteſt imponere præceptum quod obligat ſub peccato, quod probant ex Matthæi cap. 15. Fruſtra colunt me docentes doctrinas & mandata hominum. Atqui jejunia & abſtinentiæ Eccleſiæ Romanæ ſunt tantum mandata hominum. Ergo illa non obligant ſub peccato.

Reſpondeo, negando majorem, ad probationem dico, tantùm ibi damnari mandata hominum quæ ſunt contraria legi divinæ, uti ex contextu patet, præceptum autem jejunii non repugnat legi divinæ, cum jejunium non ſit res mala, & ipſa lex divina præſcribat obtemperandum eſſe legitimo ſuperiori rem non malam præcipienti. Unde ridiculè Adverſarii, dum urgent ſervandum præceptum divinum, non obediendo mandatis hominum, volunt ipſum præceptum divinum contemni, quod mandat obedire præceptis ſuperiorum, ut habet Apoſt.

Obedite Præpoſitis veſtris,

Et paſſim in Scripturis.

Objiciunt ſecundò Dicit Chriſtus Matthæi cap. 15. *Quod intrat per os non coinquinat hominem.* Ergo abſtinentia à carnibus &c. non poteſt præcipi ſub reatu peccati mortalis.

Reſpondeo, Quod intrat in os, *per ſe* quidem non coinquinat hominem, ſed coinquinat hominem *inobedientia* illius hominis qui facit cibum vetitum per os ſuum intrare: Alias ne quidem peccaſſet *Adam* comedendo fructum vetitum, qui ſanè per os intravit. Neque in novo Teſtamento peccaſſent Fideles comedendo ſanguinem & ſuffocata quando erant ab Apoſtolis prohibita in Act. Apoſtolorum cap. 15. Ridiculos autem reddit Adverſarios, quod Chriſtus hic reſpondeat Phariſæis, qui ſuperſtirioſum, & ſupremum urgentes rigorem, volebant illius Diſcipulos coinquinari, quod *manibus illotis manducarent.* Quid hoc facit ad ſolidum & expreſſum Eccleſiæ præceptum ex Scripturis & Patribus ſupra demonſtratum.

Objiciunt tertiò, Ex Apoſtolo 1. ad Corinth. cap. 10. v. 25. Omne quod in macello venit, manducate, nihil interrogantes propter conſcientiam ... ſi quis vocat infidelium & vultis ire, omne quod vobis apponitur manducate, nihil interrogantes propter conſcientiam. Si quis autem dixerit, hoc immolatum eſt idolis: nolite manducare, propter illum qui judicavit, & propter conſcientiam, conſcientiam autem dico non tuam, ſed alterius.

Reſpondeo breviter, interrogando, quid ibi dicat Apoſtolus, niſi ut quæ tunc prohibita non erant liberè manducarentur, quales erant carnes in macello venales, aut indiſcriminatim appoſitæ, & quæ prohibita erant non manducarentur, quales erant carnes propoſitæ tanquam idolis prius immolatæ, & quaſi in illorum honorem ſumendæ. Quid quæſo facit hoc pro manducandis ſine peccato carnibus, aut cibis poſteà pro certis diebus ab Eccleſia abſolutè prohibitis? Si tunc potuerint ritè ab Eccleſia prohiberi carnes appoſitæ tanquam idolis immolatæ, & *Actor. cap. 20. & 25.* uſus ſanguinis & ſuffocati, cur jam ab eadem Eccleſia non poſſint certis diebus carnes aut cibi alii interdici? Quinimò ex hac prohibitione carnium idolis oblatarum mihi noſtri carnis & ventris patroni ſuo potius argumento ſeipſos jugulant. Sed malunt illi in ſuo Ægypto ſuper ollas carnium ſedere, quam ad terram promiſſionis per abſtinentiam proficiſci.

CAPUT X.

De Peccato originali, mortali, & veniali.

Docet Lutherus & Calvinus, peccatum Originale, quod ab Adamo contraximus conſiſtere in Concupiſcentia, ſive inclinatione ad malum concupiſcendum, quod Theologi vocant concupiſcentiam in actu primo. Negarunt hoc omni tempore Catholici.

Probatur manifeſtè ex Ratione, & Scriptura. Quia, quidquid habet rationem peccati, id per Baptiſmum tollitur, uti agnoſcunt omnes qui Baptiſmum admittunt. Atqui Concupiſcentia illa per Baptiſmum non tollitur. Ergo peccatum originale in concupiſcentia illa non conſiſtit. Minor apertè probatur, tam ex perpetua experientia, qua etiam baptizati ſentiunt inclinationem ad malum concupiſcendum, quam ex teſtimonio Apoſtoli ad Rom. 7. v. 23. *Video aliam legem in membris meis, repugnantem legi mentis meæ.* Ex qua lege proveniunt motus concupiſcentiæ ad malum appetendum, ut idem teſtatur ad Galat. 5. v. 17. *Caro concupiſcit adverſus ſpiritum, & ſpiritus adverſus carnem.* Unde manifeſtum eſt in Apoſtolo, adeòque in Baptizatis & Sanctis concupiſcentiam illam remanere, in quibus tamen non permanet peccatum originale.

Objiciunt Adverſarii primò, Apoſtolus concupiſcentiam dicit eſſe peccatum ad Rom. 6. v. 12. *Non regnet peccatum in corpore veſtro mortali.* Secundò, Quod non eſt à Deo peccatum eſt: ſed concupiſcentia non eſt à Deo: ergo concupiſcentia peccatum eſt. Minorem probant ex illo 1. Joannis 2. v. 16. *Omne quod eſt in mundo concupiſcentia carnis eſt... quæ non eſt ex Patre.* Tertiò, Chriſtus aſſumpſit omnes hominis miſerias, excepto peccato: atqui non aſſumpſit hominis concupiſcentiam: ergo concupiſcentia eſt peccatum.

Reſpondeo ad primum, Apoſtolum non monere ut *peccatum*, ſive concupiſcentia nullo modo ſit in corpore noſtro mortali, ſed ut non *regnet*, ſcilicet per liberum voluntatis conſenſum, uti etiam SS. Patres explicant.

Ad ſecundum, diſtinguenda eſt minor. Concupiſcentia noſtra non eſt à Deo illam primùm volente & creante in Adamo, concedo: non eſt à Deo illam poſtea permittente in pœnam peccati originalis, nego: & hoc ſenſu rectè dicit Scriptura illam non eſſe ex Patre: unde non ſequitur concupiſcentiam eſſe ipſum peccatum originale, ſed tantum pœnam peccati originalis quod præſupponit.

Ad tertium, falſa eſt major: quia Chriſtus non aſſumpſit ignorantiam, febres, aut alios morbos, non enim proderant hæc ad generis humani redemptionem. Unde quando de Chriſto dicitur ad Hebr. 2. verſ. 17. Debuit per omnia fratribus aſſimilari, clarum eſt illud non intelligi de omnibus miſeriis humanis à peccato diſtinctis, ergo nec de concupiſcentia etſi in illa peccatum originale non conſiſtat.

Peccatum igitur originale in ſenſu Catholico ſitum eſt in ipſo peccato Adami in poſteros transfuſo, ſive in privatione juſtitiæ originalis à poſteris participanda niſi primi parentis peccatum obſtitiſſet, uti cum aliis explicat. *D. Thomas in 2. 2. quæſt. 82. art. 3.*

De peccato *Mortali ac Veniali* contra Catholicos docuit Gommarus, ac Pelagius, & poſt illos Lutherus ac Calvinus, Peccata omnia ex natura ſua eſſe mortalia, & mereri pœnam æternam: & tantum quædam eſſe venialia hoc ſolum ſenſu quod ea juſtis non imputentur. Ac Lutherani quidem affirmant, infidelium peccata omnia eſſe mortalia, & à Deo imputari, fidelium verò omnia peccata eſſe venialia, ſive à Deo illis non imputari, excepto peccato infidelitatis, cum conſequenter doceant per ſolam fidem hominem conſtitui juſtum. Calviniſtæ verò mordicus tenent omnia peccata quorumvis reproborum eſſe mortalia, & prædeſtinatorum peccata omnia eſſe venialia, ſive ad damnationem non imputari.

Probatur contra hos doctrina Catholica. Quia dantur aliqua peccata quæ neque per ſe mortem animæ adferunt, neque pœnâ æternâ digna cenſentur: ergo dantur aliqua peccata quæ per ſe ſunt merè venialia in quovis hominum genere. Probatur antecedens, Quia mors animæ conſiſtit in privatione gratiæ: atqui ſunt aliqua peccata quæ non privant animam gratiâ, aut ream conſtituunt pœnæ æternæ, uti patet ex illo Proverb. 24. v. 16. *Septies in die cadit juſtus:* & clarius ex illo Jacobi 3. v. 2. *In multis offendimus omnes:* ac denique clariſſimè ex Evangelio Matthæi cap. 5. v. 22. *Qui iraſcitur fratri ſuo reus erit judicio, qui autem dixerit fratri ſuo, Racha, reus erit Concilio: qui autem dixerit, Fatue, reus erit gehennæ ignis.* Ubi apertè diſtinguitur triplex peccatum iracundiæ, quorum tantum tertium conſtituit reum ignis æterni: unde manifeſtum evadit alia quæ ſic reum non conſtituunt eſſe tantum venialia.

Objiciunt primò illud Ezechielis 18. verſ. 4. *Anima quæ ipſa peccaverit morietur.* Ubi ad mortem animæ nulla ſtatuitur diſtinctio peccati mortalis & venialis.

Digitized by Google

Reſp. Sermonem illic eſſe de certis tantum peccatis gravioribus, ſcilicet, idololatria, homicidio, uſura & rapina, quorum ſingula ex genere ſuo ſunt mortalia: unde ineptè inferes, nulla dari alia leviora ac venialia peccata.

Objiciunt ſecundò, Quodlibet peccatum offendit Deum infinitè bonum. Ergo quodlibet eſt dignum pœnâ infinita ſive æterna, adeoque mortale.

Reſp. Quodvis peccatum offendit Deum infinitè bonum ſaltem leviter, concedo: offendit graviter, ſic ut cum Deo diſſolvat amicitiam & charitatem, nego: ſicut enim poteſt Deus infinitus leviter & finitè amari ac coli, ita poteſt leviter ac finitè offendi citra amicitiæ diſſolutionem, ſicut in offenſionibus ſummorum Principum cum aliqua proportione oſtendi poteſt.

Denique ſi fundamentum adverſariorum, de peccatorum imputatione ſubſiſteret, apertè etiam contra ipſos ſequeretur, Baptiſmum & Pœnitentiam eliminandam eſſe. Reprobis enim nihil illa proſunt, ſi nullum ipſis peccatum remittitur, ut iſti volunt, Neque prædeſtinatis ſunt neceſſaria, ſi nullum ipſis peccatum imputatur. En ad quæ præcipitia hæc vertigo impellat.

CAPUT XI.

De Cultu, & Invocatione Sanctorum.

I. Fides Catholica docet primò, cultum latriæ ſoli Deo tribuendum eſſe, nullamque creaturam poſſe adorari; niſi adorationem impropriè accipias, uti ab Abrahamo dicitur Angelus adorari Gen. 18. v. 3. & alibi.

Docet ſecundò, ſolum Deum invocandum eſſe tanquam ſupremum rerum omnium Dominum, ac largitorem omnium donorum tam naturæ, quàm gratiæ.

II. Admittit tamen Sanctos in cœlo regnantes tanquam Dei amicos religioſo cultu honorandos eſſe: & ut noſtros apud Deum interceſſores ac Patronos invocari poſſe. Utrumque negant omnes hujus temporis Sectarii: & ante illos varii pro hæreticis à primitiva Eccleſia damnati, ut Vigilantius apud *S. Hieronymum cap. 3. adverſùs Vigilantium:* & Manichæus apud *S. Auguſtinum lib. 20. cap. 4. contra Fauſtum.* His autem à primitiva Eccleſia reprobatis conſentire, aliud eſſe non poteſt quàm à veræ Eccleſiæ ſenſu aberrare.

III. Probatur porrò Catholica veritas primò, Quia ex Scripturis conſtat utile ac pium eſſe invocare homines ſanctos in hac Vita exiſtentes. Ergo multò magis utile ac pium erit invocare Sanctos in cæleſti gloria cum Chriſto regnantes, & in perfecto illius amore, & favore in æternum conſtitutos.

Antecedens patet ex Apoſtolo 2. ad Theſſ. 3. *Fratres orate pro nobis ut ſermo Dei currat & clarificetur, ſicut & apud vos.* Et ad Coloſſ. 4. v. 2. *Orationi inſtate, orantes ſimul & pro nobis.* Et ad Roman. 15. v. 30. *Obſecro vos fratres per Charitatem ſancti Spiritus ut adjuvetis me in orationibus pro me ad Deum, ut liberer ab infidelibus, qui ſunt in Iudæa.* Denique ad poſtulandum hujuſmodi patrocinium hortatur ipſe Deus, Job. cap. 42. v. 8. *Ite ad ſervum meum Iob & offerte holocauſtum pro vobis; Iob autem ſervus meus orabit pro vobis, faciem ejus aſpiciam, ut non vobis imputetur ſtultitia.*

IV. Sanctos quoque in cœlo exiſtentes nobis patrocinari, & utiliter ac piè invocari, patet Danielis 3. v. 35. Ubi Azarias ita orat. *Ne auferas miſericordiam tuam à nobis propter Abraham dilectum tuum, & Iſaac ſervum tuum, & Iſrael ſanctum tuum.* Et S. Petrus promittit ſe poſt obitum ſuum pro fidelibus frequenter oraturum 2. Petri 1. v. 15. *Dabo autem operam & frequenter habere vos poſt obitum meum, ut horum memoriam faciatis.* Et ipſa experientia ex frequentibus beneficiis ac miraculis per Sanctorum invocationem omni ævo obtentis, manifeſtè oſtendunt hanc Deo gratam, ac nobis perutilem eſſe.

V. Nec ullam prorſus vim habent quæ contra Sanctorum invocationem à Sectariis opponuntur, hoc modo: Deus vult ſolus invocari; ergo non licet invocare Sanctos in cœlo regnantes. Nam contra ipſos valet eadem conſequentia: Deus vult ſolus invocari; ergo non licet invocare Sanctos in hac vita exiſtentes; quod tamen falſum eſſe coguntur ipſi fateri ex apertis Scripturis n. 3. ſuprà citatis.

Eodem modo ſi bona eſt hæc quam formant conſequentia. Solus Chriſtus eſt mediator hominum, ergo peccant Catholici invocando Sanctos in cœlo exiſtentes; Bona etiam erit hæc ſequela: Solus Chriſtus eſt mediator hominum: ergo peccant Sectarii invocando Sanctos in terra conſtitutos, quod tamen ex Scripturis admittunt licitum eſſe. Nam ſi velint ut particula *ſolus* univerſaliter accipiatur, æquè Sanctos vivos ac mortuos excludet.

Neque minùs frivolum eſt quod aſſumunt, Sanctos ſcilicet in cœlo non poſſe preces noſtras, & interna deſideria cognoſcere. Sed peto, an admittant Samuëlem cognoviſſe omnia quæ erant in corde Saulis. ut teſtatur Scriptura *1. Reg. 9. v. 19.* Et Eliſæum ſciviſſe omnia quæ à Giezi abſente gerebantur, & ſecreta conſilia Regis Syriæ longè remoti *4. Reg. cap. 5. verſ. 6.* Et Danieli cognitum fuiſſe occultum ſomnium Nabuchodonoſoris, ejuſque interpretationem? Dicant ipſi quo modo potuerint hæc abſentibus in terra revelari, & ſimul exponent quâ ratione poſſint Sancti in cœlo preces noſtras & deſideria cognoſcere.

VI. Probatur autem ſecundò, hunc eſſe ſenſum Scripturarum, & primitivæ Eccleſiæ, ex conſenſu Sanctorum Patrum qui in ea cum eximia tam ſanctitatis, quam veræ doctrinæ laude floruerunt.

Origenes qui tertio poſt Chriſtum ſæculo vixit *Homil. 23. in Numer.* Quis, inquit, dubitat quod Sancti quique Patrum etiam orationibus nos juvent.

S. Hieronymus 4. ſæculo *contra Vigilantium cap. 3.* Si Apoſtoli & Martyres adhuc in corpore conſtituti poſſunt orare pro cæteris.... quanto magis poſt victorias, coronas, & triumphos. Et *ibidem* affirmat Vigilantium hæreticum contrariam doctrinam de Barathro pectoris ſui tanquam cænoſam ſpurcitiam evomere.

Audi S. Auguſtinum Catholicorum more pro ſe orantem *Medit. cap. 40.* S. Michaël, S. Gabriel, S. Raphael, Sancti Chori Angelorum, atque Archangelorum per illum qui vos elegit, & de cujus contemplatione gaudetis, vos rogare præſumo, ut pro me culpabili Deum rogare dignemini.

S. Ambroſius quid in Eccleſia fieret, ac fieri debeat apertè docet *lib. de Viduis.* Obſecrandi ſunt Angeli pro vobis, qui nobis ad præſidium dati ſunt.

Marty-

Digitized by Google

Martyres obſecrandi ſunt... poſſunt pro peccatis noſtris rogare. Et *Orat. 2. de Præparat. Miſſæ.* Apoſtolorum interceſſionem imploro, Martyrum preces depoſco, confeſſorum orationes expoſtulo, talium Domine Deus preces nunquam ſpernis. Longior forem ſi eodem modo loquentem adducerem S. Chryſoſtomum *in Liturg.* S. Cyprianum *de Stella & Magis.* Cyrillum Hieroſol. *Catech. Myſtag. 5.* Euſebium Alex. *Hom. de Sanctis*, & alios indubitatos primitivæ Eccleſiæ teſtes: ex quorum conſenſu quomodo noſtri temporis Sectarii erroris convincantur jam ſupra tradidimus.

Doctoris Morlæi Angli de his nova quædam effugia refelluntur.

DOctor hic in Anglia celebris, & jam grandævus, qui & Belgium pridem luſtravit, in ſuis Tractatibus circa dogmata aliqua Eccleſiæ Romanæ pag. 31. ſic pronunciat. *Negari non poteſt, quin talis ſit in Eccleſia Romana nunc Sanctorum & Angelorum, qualis olim apud Gentiles Heroum & Dæmonum cultus fuit.*

Doctor eximiè Accuſator es: Inane ergo eſt effatum illud tuum, *Negari non poteſt*, cum tibi incumbat iſtud poſitivè probare. Sed ut gratis gratiam faciamus, nos cum Auguſtino, Theodoreto, Cyrillo &c. latam in eo cultu differentiam facilè aſſignamus. Gentiles ſuos Heroes veros eſſe Deos credebant, nos Sanctos noſtros tantum ut Dei amicos agnoſcimus & veneramur. Et hinc ulterius, illi Heroibus iſtis tanquam Diis Sacrificia offerebant: inter Catholicos nihil per umbram ſimile, qui omniao ſacrilegum eſſe profitentur alteri quam ſoli Deo ſacrificare. Neſcio quomodo poſſit aliquis hoc ignorare qui res Catholicorum tanto tempore non oſcitanter exploravit. Inſtat tamen ſic Morlæus pag. 22. *Cultus Dæmonibus exhibitus erat illorum invocatio, in imaginibus veneratio, templorum & Altarium dedicatio, votorum in morbis & periculis nuncupatio &c.* ex quibus inferri cupit hæc eadem in honorem Sanctorum & Angelorum facta, cedere in Dei & Chriſti contumeliam.

Non potuit ergo Doctor tantus diſtinguere inter Objecta quibus illa invocatio, dedicatio, nuncupatio præſtatur. Eximie Domine, Invocatio, dedicatio &c. non eſt res per ſe mala. Sed invocatio Dæmonis res peſſima eſt. Vobis igitur incumbebat oſtendere, eodem modo ſacrilegum eſſe Dæmones Dei inimicos, & Sanctos Dei amicos invocare. Nolo tantos viros à me doceri: audiant in eandem ſententiam duo ſuprema Religionis Chriſtianæ oracula. *S. Auguſtinus contra Fauſtum cap. 18.* ſic loquitur. Dicit Apoſtolus, Quæ immolant Gentes dæmoniis immolant & non Deo: Non quod offerebatur culpans, ſed quia illis offerebatur. Conſentit *S. Hieronymus lib. cont. Vigilantium cap. 3.* Illud fiebat Idolis & idcirco deteſtandum: hoc fit Martyribus, & idcirco recipiendum. Expende an *Morlæus* his primævæ Eccleſiæ oraculis præferendus.

Inſtat iterum *pag. 25.* Neminem ex Angelis vel Sanctis invocare poſſunt cum fide, quin illum cordis ſcrutatorem agnoſcant, & præterea in illum tanquam Deum credant &c.

Sed neutrum veri ſpeciem ullam præfert. Jam enim ſupra manifeſtum fecimus, quomodo Sancti ſine tali cordium ſcrutatione in viſione Deitatis ut ſpeculo lucidiſſimo Fidelium invocationem cognoſcere poſſint non minus quàm Sanctos in terrâ exiſtentes abſentium cogitationes & acta cognoviſſe Scriptura pluribus exemplis teſtatur, quod nec Adverſarii audent inficiari. Quod autem non poſſit aliquis invocari niſi in illum tanquam in Deum credatur, aſſertio eſt maximæ inſcitiæ, ac ſi invocari non poſſit alius ut ſupremus Dominus, alius ut mediator aut patronus qui apud illum intercedat. Quid eſt in rebus etiam humanis communius?

Inſtat porrò *Morlæus pag. 27. & 28.* „Orant Papiſtæ Sanctos non ſolum (Patronos) ut impetrent „nobis aliquid à Deo, ſed etiam ut ipſi ea præſtent, quod „patet legenti Breviarium Romanum &c.

Reſpondetur facile, Papiſtas orantes rogare Sanctos ut ea præſtent, intercedendo apud Deum ut illa oranti per illum præſtentur. Hoc certè eſt ex parte eorum præſtari quod ab illis ab homine fideli depoſcitur, niſi velis luſum in verbis excitare. Sic ſanè & vos loqui oportet cum Scriptura *Apocalypſeos cap. 4.* Gratia vobis & pax ab eo qui eſt, & qui erat, „& qui venturus eſt, & à ſeptem Spiritibus qui in „conſpectu Throni ejus ſunt. Ita nempe, ut ſicut Deus per omnipotentiam, ita ſpiritus illi ſuo modo gratiam & pacem largiantur. Si quis profectò Catholicus, ſicut Joannes Apoſtolus in Apocalypſi loqueretur, quod à vobis lites, & verborum aucupia pateretur!

Plura in hujuſmodi Commentationes novas & inanes præbet *L. W. Reviſio.* eruditiſſima, de judicio Doctoris Morlæi, anglicè conſcripta.

APPENDIX.

De cultu Virginis Deiparæ quædam moderna refutantur.

DOctrina Catholica eſt primò, D. Virginem eſſe verè ac propriè Dei Matrem & Genetricem, contra Neſtorium.

II. Eandem ſemper Virginem permanſiſſe ante partum, in partu, & poſt partum.

III. Illam ſupra omnes Angelos & Sanctos cultu Hyperduliæ honorandam eſſe.

IV. Virginem Deiparam nullo unquam peccato actuali inquinatam fuiſſe, definit Tridentinum.

V. Illam à labe originalis peccati ſemper immunem fuiſſe, communis eſt in Eccleſia ſenſus & ſententia, non de fide.

VI. Virginem Mariam eſſe omnium Fidelium apud Deum Mediatricem, Dominam, Advocatam, Cœli Terræque Reginam, Peccatorum Refugium, & Matrem Miſericordiæ, dogmata ſunt & Privilegia ſine controverſia à Chriſti Fidelibus ſemper recepta.

Contra hunc Eccleſiæ ſenſum nullam vim habent, *Monita quædam ſalutaria, B. Virginis ad Cultores ſuos indiſcretos*, in libello quodam Anonymo in vulgus nuper ſparſo, cum magno Fidelium ſcandalo.

Primò, quia libellum iſtum, & ſuſpectam illius doctrinam, & loquendi modos, cum ſumma offenſione & ſcandalo rejecit communis Fidelium conſenſus.

Secundò, Quia idem Libellus Sedis Apoſtolicæ decreto reprobatus, & prohibitus fuit.

Tertiò, Quia in Virginis cultu & invocatione carpit

Digitized by Google

carpit varias fidelium praxes, titulos, & eucomia ſenſui Sanctorum Patrum maximè conformia, uti facilè patebit ex paucis ipſorum teſtimoniis, quæ hic brevi methodo ſubjiciam.

Audi S. Bernardum, ſermone de Nativitate Virginis, in communi ſenſu Fidelium, Mariam ut *Mediatricem*, ut *Spem*, ut *Fiduciam* noſtram invocantem. „Exaudiet ubique Matrem Filius, exaudiet „Filium Pater. Hæc peccatorum ſcala, hæc mea „maxima Fiducia eſt, hæc tota ratio ſpei meæ &c. „Quâ verò ratione hæc de Virgine dicantur, idem ex„plicat: Opus eſt, inquit, Mediatore ad Mediatorem „iſtum, nec alter nobis utilior, quàm Maria.

Idem argutè docet, & explicat Rupertus. „Sicut „Luna lucet & illuminat, luce non ſuâ, ſed ex Solo con„ceptâ: Sic tu, ô Beatiſſima, hoc ipſum quod tam lu„cida es non ex te habes, ſed ex gratia divina, gratia „plena... Quia ſicut ex te natum Dei Filium, ſo„lem verum, ſolem æternum adoramus & colimus „ut Deum verum, ſic & Te honoramus atque vene„ramur ut veri Dei Genitricem. Scientes (nota) quia „totus honor impenſus Matri ſine dubio redundat in „gloriam Filii.

Conſonat his Doctor Seraphicus Sanctus Bonaven„tura in Speculo B. Virginis *cap. 5.* Abyſſus, inquit, eſt „Maria in Bonitate & Miſericordia profundiſſima; un„de etiam profundiſſimam Miſericordiam Filii ſui pro „nobis interpellat, quaſi abyſſus abyſſum invocat.

Accedit S. Antonius 3. part. tit. 15. cap. 22. §. 9. „Deus miſericordiam nedum magnam, ſed Maximam „fecit in Virgine pia, ut meritò nominetur Maria Ma„ter Miſericordiæ, & Regina ejus... hanc (Miſericor„diam) qui petit ſine ipſâ duce, ſine pennis tentat „volare.

Nec minora canit S. Ephrem. de laudibus Deiparæ. „Ave, inquit, Dei & hominum Mediatrix optima, Ave „totius terrarum orbis Conciliatrix efficaciſſima.

Huic doctrinæ innixus S. Baſilius orat. de Nativit. Deip. ſic concludit: „De Virgine qui omnia illuſtria, „& glorioſa dixerit, nunquam à veritatis ſcopo aber„raverit.

Fruſtra igitur *Monitor* quicunque importunus Fideles huic doctrinæ inſiſtentes carpere conetur, tanquam indiſcretos Virginis Cultores. Poterit ex communi Patrum ac Fidelium mente & ſententia ea facile intelligere & explicare, quæ in deteriorem ſenſum invidioſè detorquet: quod qui porrò tentabit, contra hanc Lunam fruſtra latrabit.

CAPUT XII.

De Veneratione Imaginum Chriſti & Sanctorum.

I. Honorandas eſſe Imagines Chriſti ac Sanctorum docet Eccleſia Catholica Romana, eo cultu qui à Tridentino exponitur Seſſ. 25. de Invocat. & Vener. Sanctor. ubi declarat Imagines Chriſti, Deiparæ Virginis, & aliorum Sanctorum in templis præſertim habendas & retinendas, iiſque debitum honorem, & venerationem impertiendam. Non quod credatur ineſſe aliqua in iis dignitas vel virtus propter quam ſint colendæ, vel quod ab eis aliquid ſit petendum, vel quod fiducia in Imaginibus ſit figenda, ſicut olim fiebat à Gentilibus: ſed quia honor qui illis exhibetur, refertur ad Prototypa quæ repræſentant; ita ut per Imagines quas oſculamur, & coram quibus caput aperimus, & procumbimus, Chriſtum adoremus, & Sanctos quorum illæ ſimilitudines gerunt, veneremur.

II. Hanc doctrinam oppugnant moderni Sectarii; & eundem contra primitivam Eccleſiam impugnarunt hæretici ab ea olim damnati: nam Manichæi docebant Imagines Chriſti non eſſe colendas, ſed res eſſe phantaſticas, ut teſtatur S. Auguſtinus contra Fauſtum lib. 20. c. 1;. & poſtea ipſa Eccleſia in Concilio Nicæno 2. congregata.

Idem 4. Sæculo tenebant Ariani hæretici, & hanc ob cauſam in Synodo Nicæna Act. 6. Euſebius tanquam Arianus accuſabatur. Ergo vel erravit primitiva Eccleſia hanc hæreſim reprobando, vel errant moderni Sectarii eam amplectendo.

III. Probatur autem Catholica veritas primò, Quia in Scripturis aliquæ creaturæ rationis expertes dicuntur honorandæ, propter ordinem ſingularem quem habent ad Deum & res divinas, ſicut habent Imagines ad Chriſtum, & Sanctos. Nam de Arca teſtamenti dicitur *Pſal. 98. Adorate ſcabellum pedum ejus quia Sanctum eſt.* Et Exodi 25. verſ. 18. juſſit Deus Moyſem ſupra Arcam fœderis collocare duos Cherubinos aureos, quibus ſimul cum Arca honos deferebatur: *Facite duos Cherubin aureos, & productiles ex utraque parte oraculi.* Denique Num. 21. verſ. 8. Deus mandavit erigi ſtatuam ſive imaginem ſerpentis æneam, quæ populo in veneratione fuit, tum quia ex ejus aſpectu à ſerpentum morſu ſanabantur, tum quia figura erat Chriſti in Cruce pendentis. Ergo etiamſi Imagines ſint rationis expertes, poteſt illis deferri aliquis honor, quid ad ipſum Deum, Chriſtum, aut Sanctos Dei amicos referatur.

IV. Opponunt Sectarii, Catholicos honorando Imagines committere idololatriam, & peccare contra divinum præceptum *Deuteronom. 4. Non facies tibi ſculptile ut adores illud*, & alia hujuſmodi loca quibus in Scripturis idololatria prohibetur. Sed hæc fruſtrà, & malignè Catholicis objiciuntur, cùm apertè profiteantur ſe non facere ſibi ſculptile aut Imagines, ut illas adorent more gentilium. Illorum enim doctrina de cultu Imaginum initio hujus capitis ex Tridentino declarata, à tali adoratione & cultu longiſſimè remota eſt. Quomodo ergo poſſunt exercere illum cultum quem ipſi damnant ac deteſtantur? Aut qua fide poſſunt Miniſtri, qui hæc ſciunt & legunt, talem calumniam Catholicis affingere ut eos populo reddant exoſos. Vera certè fides nunquam per tales artes, ac fraudes propagata fuit.

V. Probatur ſecundò, ex perpetua Eccleſiæ conſuetudine jam inde à temporibus Apoſtolorum depingendi, & prædicto modo colendi Imagines Chriſti, & Sanctorum. Ipſe enim S. Lucas Evangeliſta venerationis ergo B. Virginis Imaginem depinxit, ut teſtatur antiquiſſimus Metaphraſtes in vita S. Lucæ.

Secundi poſt Chriſtum ſæculi conſuetudinem refert Methodius *Oratione 2. de Reſurrect.* Quas quidem ex auro Imagines conflamus Angelorum, ipſius principatus & poteſtates referentes, eas ad honorem & gloriam Dei conficimus.

S. Athanaſius tertio circiter ſæculo, *ad Antioch. cap. 38.* Abſit ut quemadmodum Græci faciunt, nos Chriſtiani tanquam Deos imagines adoremus, affectio-

affectionem dumtaxat & charitatis noſtræ ſtudium erga figuram perſonæ per imaginem expreſſæ declaramus.

S. Chryſoſtom. *Tom. 5. in liturgia.* Sacerdos autem egreditur... & converſus ad Chriſti imaginem inflexo capite cum exclamatione dicit orationem.

S. Auguſtinus *lib. 3. de doct. Chriſt. cap. 9.* dicit, Signa utilia divinitus inſtituta veneranda eſſe, quia honor eorum ad prototypum tranſit.

Denique S. Ambroſius in *Orat. de Obitu Theodoſii*, laudat Helenæ ſapientiam, quod Crucem Chriſti levaverit, & ipſis Regibus honorandam expoſuerit.

Et ut ſilerent hi, aliique primitivæ Eccleſiæ teſtes, ſatis loquuntur innumera miracula in Crucis, ac Imaginum religioſo cultu fidelibus à Deo omni ævo conceſſa, quæ non poſſunt niſi in veritatis ac virtutis, non autem in erroris aut idololatriæ præmium concedi, niſi velis dicere Deum per miracula & beneficia homines ad idololatriam invitare.

CAPUT XIII.

De Sacris Reliquiis.

I. ARgumenta ſupra allata pro Imaginum veneratione non parùm probant Sanctorum quoque corpora, reliquias, ac monumenta à fidelibus in honore pie, utiliterque habenda eſſe prout docet *Trident. Seſſ. 25. ſub initium.*

Soli repugnant hujus temporis Sectarii, cum antiquioribus hæreticis, quales erant ſecundo poſt Chriſtum ſæculo Marcionitæ, qui docebant Martyrum corpora eſſe abominabilia, ut refert Magnes. *libro 4. contra Theoſionem*: deinde poſt Diocletianum, & Julianum apoſtatam Vigilantius, qui nolebat reliquias coli, aut illis cereos accendi, cujus hæreſim impugnat *S. Hier. l. 2. contra Vigil.* Videant quæſo & advertant noſtri Sectarii quales habeant primos ſuæ doctrinæ Patres, ac Patronos.

II. Probatur porrò ex Scripturis corpora, & reliquias Sanctorum veneratione digna eſſe. Nam *lib. 4. Regum cap. 14.* ſic memoratur: *Projecerunt cadaver in ſepulchro Eliſæi, quod cùm tetigiſſet oſſa Eliſæi revixit homo, & ſtetit ſupra pedes ſuos*, Deus tanto miraculo oſtendit quanto in honore habeat oſſa Prophetæ, & tu illa honore indigna eſſe affirmas.

Actorum 19. verſ. 12. narratur, quomodo ſudaria & ſemicinctia à corpore Pauli deferrentur ad languidos, & recedebant ab eis languores, & ſpiritus nequam egrediebantur. En ipſe Deus tot prodigiis oſtendit ſe velle per reliquias Sanctorum beneficia hominibus conferre, morbos curare, dæmones expellere: ergo ſatis declarat ſe velle in illum finem reliquias illas in pretio, & honore haberi; aliàs ipſe talibus ſignis eas honorando homines ultrò in errorem induceret.

Quinimò potiùs divina ſapientia per hunc ſacrarum reliquiarum cultum & æſtimationem, excitat homines ad imitandum Sanctorum virtutes, & exempla, & corroborat in illis vivam fidem de futura mortuorum reſurrectione, dum vident ſanctorum hominum oſſibus ac cineribus tantam à Deo virtutem attribui, propter conjunctionem quam habuerunt cum animabus jam in gloria conſtitutis, uti loquitur Apoſtolus, *Neſcitis quia membra veſtra templum ſunt Spiritus Sancti*, 1. ad Corinthios 6.

III. Secundum argumentum quo hæc doctrina demonſtratur, eſt primitivæ Eccleſiæ uſus, & fides indubitata; aut enim hæc penitus erravit, quod nemo admiſerit, vel errant illi, qui honorem Sanctorum reliquiis exhibendum inficiantur.

Clemens Romanus ſtatim primo poſt Chriſtum ſæculo de honore Reliquiarum id teſtatur *lib. 6. conſtit. Apoſtol. cap. 29.* Eorum qui apud Deum vivunt ne Reliquiæ quidem corporum ſunt inhonoratæ: ſiquidem Eliſæus Propheta poſtquam defunctus eſt mortuum ſuſcitavit... quod quidem nunquam accidiſſet niſi corpus Eliſæi ſanctum eſſet.

S. Juſtinus Martyr qui ſecundo ſæculo fidem ſuam ſanguine conſignavit, hoc quoque atteſtatur *quæſt. 28.* Sanctorum, ait, corpora, & ſepulchra Martyrum dæmonum amoliuntur inſidias, & morborum ab arte medica comploratorum conferunt ſanationes.

Sed ne adducam plura quæ pervolvi Patrum, & primitivæ Eccleſiæ monumenta. Inſtar omnium ſit prolixum, & publicum S. Auguſtini teſtimonium, qui primò *Epiſt. 103.* ſic ſcribit: Reliquias beati Martyris Stephani non ignorat Sanctitas veſtra (ſicut & nos fecimus) quam convenienter honorare debeamus. Deinde *lib. 22. de Civitate Dei cap. 8.* fusè exponit miracula facta per Reliquias S. Gervaſii & Protaſii Mediolani, & quo modo ſe præſente cæcus fuerit ſubitò illuminatus coram innumera populi multitudine, adeo ut miraculum à nullo ibi potuerit ignorari.

Et enarratis aliis prodigiis, quibus ipſe quoque teſtis interfuit, declarat quomodo dum Epiſcopus nomine Projectus S. Stephani Martyris Reliquias publicè portaret, per flores qui Reliquias attigerunt, oculis applicatos mulier à cæcitate ſubitò liberata fuerit, populo univerſo Deum in ſuis Sanctis collaudante.

Pergit eodem capite S. Doctor alia quoque miracula, & beneficia exponere ex Sanctorum, & Reliquiarum cultu à Deo impetrata, quæ teſtatur intra ſuam Diœceſim fuiſſe numero ſeptuaginta.

IV. Quis quæſo his inſpectis de hac fidei veritate dubitare audeat? Niſi Auguſtino, & toti antiquitati, & primitivæ Eccleſiæ diffidat, aut ipſi Deo qui per tot ſigna & prodigia hanc doctrinam Eccleſiæ ſuæ tam apertè teſtatam, & commendatam reddidit. Plura in hanc rem dedi Tractatu de Miraculis edito Lovanii Anno 1667.

CAPUT XIV.

De numero Sacramentorum.

SAcramentum apud Catholicos, eſt ſenſibile ſignum, & cauſa gratiæ ſanctificantis. Numerum Sacramentorum docent eſſe ſeptenarium cum *Trid. Seſſ. 7. de Sacram. Can. 1.* Duo tantùm propriè dicta novi Teſtamenti Sacramenta admittunt Sectarii, nempe Baptiſmum, & Euchariſtiam ſive Cœnam Domini, quamvis nec in hoc numero omnes inter ſe conveniant.

Sed hoc argumento unico ſatis redarguuntur: Nihil credunt eſſe de fide Sectarii moderni, quod in claro & aperto Dei verbo non continetur. Sed nullibi in Verbo Dei claro & aperto continetur, duo tantùm eſſe novi Teſtamenti Sacramenta. Ergo non eſt fide credendum duo tantùm eſſe Sacramenta.

Si reponant, in Scripturis nullibi etiam apertè dici ſeptem eſſe novæ Legis Sacramenta. Reſpondetur,

Digitized by Google

detur, Catholicos non credere ea tantùm eſſe de fide, quæ in Scripturis clarè & diſertè continentur, ut Sectarii, ſed admittunt ad Regulam fidei præter Scripturam, quando obſcura eſt, traditionem & definitionem Eccleſiæ neceſſariò pertinere, uti probavimus ſupra part. 1. cap. 7. & 8.

§. I.

De Confirmatione.

PRimò itaque Confirmationem verum eſſe Sacramentum ex Scriptura, cum primitivæ Eccleſiæ traditione conveniente probamus. Nam *Act. cap. 8.* narratur quod cùm audiſſent Apoſtoli quòd Samaritani recepiſſent verbum Dei, & baptizati eſſent in nomine Domini Jeſu: *Tunc imponebant manus ſuper illos* & *accipiebant Spiritum ſanctum.* Atqui illa impoſitio manuum poſt Baptiſmum erat ſignum ſenſibile vi cujus conferebatur Spiritus ſanctificans. Ergo erat Sacramentum diſtinctum à Baptiſmo, quod Eccleſia ab initio Confirmationis Sacramentum appellare conſuevit. Nihil enim aliud ad propriam Sacramenti rationem requiritur, quam ut ſit ſignum ſenſibile, à Deo conſtitutum, ad conferendum gratiam ſanctificantem, ſine qua Spiritus ſanctus accipi non poteſt. Quæ inſtitutio iterùm *Act. 19. v. 6* declaratur, ubi narratur, quomodo Paulus poſtquam in nomine Jeſu baptizavit, *impoſuit illis manus, & venit ſuper eos Spiritus ſanctus*; cum aliis donis externis, quæ illi erant annexa.

Hic autem Scripturæ ſenſus ex traditione, & conſenſu primitivæ Eccleſiæ apertè colligitur. Nam *Clemens I. epiſt. 4.* primo ſæculo ab initio Eccleſiæ illius uſum his verbis declarat. Omnibus feſtinandum eſt ſine mora renaſci Deo, & demum conſignari ab Epiſcopo, ſeptiformem Spiritus ſancti gratiam percipere... quia aliter eſſe perfectus Chriſtianus nequaquam poteſt... ut à B. Petro accepimus, & cæteri ſancti Apoſtoli præcipiente Domino docuerunt. Quid quæſo in rem hanc clariùs, quid antiquius? utpote ab ipſo Petro, cæteriſque Apoſtolis continuò per manus acceptum.

In tertio ſæculo *Fabianus epiſt. 2.* Sancti Chriſmatis confectio per ſingulos annos eſt agenda... quia novum *Sacramentum* eſt.

Melchiades Papa, qui quarto poſt Chriſtum ſæculo Eccleſiam gubernavit *ad Epiſcopos Hiſpaniæ* ſic ſcribit. Quæſiſtis utrùm majus eſſet Sacramentum manus impoſitio Epiſcoporũ, quàm Baptiſmus? Scitote utrumq; magnũ eſſe *Sacramentum:* & ſicut unum à Majoribus fit, id eſt, à ſummis Pontificibus, quod à minoribus perfici non poteſt, ita & majori veneratione venerandum & tenendum eſt.

S. Auguſtin. *lib. 2. contra litteras Petiliani c. 104.* In hoc, inquit, unguento *Sacramentum* Chriſmatis vult interpretari, quod quidem in genere viſibilium ſignaculorum ſacroſanctum eſt, ſicut ipſe Baptiſmus. Alios primitivæ Eccleſiæ teſtes prætereo plurimos: quia ex his manifeſtum eſt aut primævam Eccleſiam erraſſe, aut Eccleſiam Romanam Confirmationis *Sacramentum* ritè uſurpare.

§. II.

De Extrema Unctione.

SAcramentum extremæ Unctionis fundatur in Scripturis *Marc. 6.* Ubi de Apoſtolis dicitur. "Et exeuntes prædicabant ut pœnitentiam agerent, & dæmonia multa ejiciebant, & ungebant oleo multos ægros, & ſanabant. Materia autem, forma & effectus hujus Sacramenti diſtinctius declaratur Jacob. 5. *Infirmatur quis in vobis, inducat Presbyteros Eccleſiæ, & orent ſuper eum ungentes eum oleo in nomine Domini, & oratio fidei ſalvabit infirmum, & ſi in peccatis ſit remittentur ei.*

Ex his argumentandum eſt ut ſupra: Signum ſenſibile ex inſtitutione divina, à Presbyteris Eccleſiæ, ægris conferendum, quo cauſatur gratia remiſſiva peccatorum, neceſſariò eſt verum Sacramentum; nam ut ipſe Baptiſmus ſit verum Sacramentum, nihil aliud requiritur. Atqui extrema Unctio eſt tale ſignum, uti patet ex Scripturis jam allegatis. Ergo Extrema Unctio eſt verum Sacramentum.

Accedit uſus & declaratio primitivæ Eccleſiæ, quæ non poteſt à vero Scripturæ ſenſu diſcrepare, aliàs aut ipſa, aut Scriptura falſitatis arguenda eſſet.

S. Auguſtinus *lib. 2. de Viſit. infir. cap. 4.* Olei ſacrati delibatio intelligitur Spiritus Sancti typicalis unctio. *Et tract. de rectit. Cath. conv.* Quoties aliqua infirmitas occurrerit alicui... oleum benedictum fideliter ab Eccleſia petat, unde corpus ſuum ungatur, & ſecundum Apoſtolum oratio fidei ſalvabit infirmum, & alleviabit eum Dominus, non ſolum Corporis, ſed & animæ ſanitatem accipiet. Ubi vides D. Auguſtinum hanc Jacobi Apoſtoli Scripturam, cum Eccleſia Romana, de extremæ Unctionis Sacramento admittere, & explicare.

Denique univerſæ Eccleſiæ primitivæ ea de re praxim & conſenſum diſce ex *Concilio Nicano I. can. 69.* Tranſacto, inquit, anno debet Sacerdos benedicere aquam & oleum, non ſicut fit in Baptiſmo, neque ſicut benedicitur Chriſma, ſed ſicut Oleum infirmorum.

Ex his, dilemmate ſæpius formato, facilè oſtendes circa hoc Sacramentum vel primitivam Eccleſiam, vel modernos Sectarios errare.

§. III.

De Ordine.

SAcramentum Ordinis quo Miniſtri in Eccleſia ad functiones ſacras aſſumuntur & conſecrantur, patet ex ſcripturis *1. ad Timoth. 4.* Noli, inquit, negligere gratiam quæ data eſt tibi per Prophetiam, cum impoſitione manuum Presbyteri.

Cùm enim ad exercenda miniſteria divina opus ſit aliqua Dei vocatione, ut declarat Apoſtolus ad Heb. 5. *Omnis Pontifex ex hominibus aſſumptus eſt, non enim quiſquam ſibi aſſumit honorem ſed qui vocatur à Deo:* hinc neceſſe eſt ſigno aliquo ſenſibili à Deo inſtituto hanc vocationem innoteſcere, quod exprimit Apoſtolus per impoſitionem manûs, quâ confertur gratia, & poteſtas ſacra miniſteria exercendi, nec amplius ad veram Sacramenti rationem requiritur.

Et quidem primo poſt Chriſtum ſæculo Clemens Romanus *lib. 3. conſtit. Apoſt. cap. 27.* Ordinem Eccleſiaſticum per gradus diſtinguit in Epiſcopos, Sacerdotes, Diaconos, Lectores, Cantores, Lectores, ſubdens, Hic eſt Eccleſiaſticus Ordo & Concentus.

S. Cyprianus ſæculo tertio docet, Ordinem eſſe Sacramentum quod iterari non poteſt, æquè ac Baptiſma, *in libro de Cardinal. Chriſti operibus cap. de lotione pedum*, ſic ſcribit; docemur quæ ſit Baptiſmi & alio-

Digitized by Google

& aliorum Sacramentorum ſtabilitas ; nam Baptiſmum repeti Eccleſiaſticæ prohibent regulæ... & nemo ſacros Ordines ſemel datos iterum renovat.

S. Auguſtinus *contra Epiſtol. Parmeniani c. 13.* Oſtendens ab Epiſcopis hæreticis ordinatos, non eſſe iterum in Eccleſia Chriſti ordinandos, Ordinem eſſe Sacramentum non minùs quàm Baptiſmum apertè declarat. Si (inquit) nos malè facimus, ipſi explicent quomodo & Sacramentum Baptiſmi non poſſit amitti, & Sacramentum Ordinati poſſit amitti... ſi enim utrumque Sacramentum eſt, quod nemo dubitat, cur illud non amittitur, & illud amittitur ? neutri Sacramento injuria facienda eſt. Et iterum lib. 1. *de Baptiſmo contra Danatiſtas cap. 1.* Sacramentum Baptiſmi eſt, quod habet qui baptizatur, Sacramentum dandi Baptiſmi eſt, quod habet qui ordinatur. En quoties Ordo in ratione Sacramenti Baptiſmo æquiparatur ab indubitato teſte , & Doctore iſtius primævi temporis, quod ab ipſis Sectariis inter aurea Eccleſiæ ſæcula candido lapillo notatur.

Sed in hoc ſaltem cum Eccleſia Romana conveniunt Anglicanæ Eccleſiæ proteſtantes, quod admittant in vera Chriſti Eccleſia neceſſarios eſſe Epiſcopos, & Miniſtros , qui ab ipſa Ordinem ſuum , & juriſdictionem accipiunt , quamvis negent eſſe Sacramentum. Nam abſque ordine non magis eorum Epiſcopis & Miniſtris quam cuivis de plebe propria eſſet poteſtas baptizandi, conficiendi Euchariſtiam, aut exercendi alia Eccleſiæ miniſteria.

Verùm hinc ſumma emergit difficultas, quo modo Eccleſia Anglicana, poſtquam à Romana defecit, poſſit oſtendere ſe habere veros Epiſcopos, & conſequenter veros Miniſtros , qui per legitimam ordinationem poteſtatem ſuam à Chriſto participarunt. Nam ſine legitima ordinatione non poteſt eſſe verus Epiſcopatus, ſine vero Epiſcopatu non poteſt eſſe verus Clerus, ſine vero Clero nequit ſubſiſtere vera Chriſti Eccleſia.

Porrò in Anglia ultimum , qui Epiſcopalem Ordinem ſuſcepit, fuiſſe Polum Archiepiſcopum Cantuarienſem apertè oſtendit Stapletonus, Hardingus, Briſto, Reynold, aliique Catholici Doctores, qui circa ea tempora ſcripſerunt , & ad reſpondendum huic difficultati adverſarios fruſtrà provocarunt. Et hinc ſolidè demonſtrant neque Parkerum, qui poſt Polum Archiepiſcopi Cantuarienſis nomen in hæreſi primus uſurpavit, neque ullum ex cæteris Angliæ Prælatis ab ullis unquam Epiſcopis fuiſſe ordinatos. Adverſarii autem de hac re toties poſtulati ut per tabulas , aut teſtes declarent à quibus Epiſcopis, quando, quo loco fuerint conſecrati, nunquam ſpatio quinquaginta annorum potuerunt legitimæ ordinationis argumentum, aut teſtimonium proferre. Quod anglicè fuſius deduxit Archiep. Dubl. Talbotus tract. edito anno 1659.

Quæſtiones aliæ de ſingulis Sacramentis , & de praxi Hæreticos Eccleſiæ reconciliandi, traduntur infra in Reſolutionibus Theologicis Part. III. in fine, &c.

§. IV.

De Cœlibatu Clericorum , & votis Monaſticis.

NEgant horum temporum Hæretici paſſim omnes, Clericos, ſive ſacros Eccleſiæ Miniſtros , ad Cœlibatum ſive carentiam uxorum ullo jure teneri. Contrarium tàm in doctrina, quàm in praxi docet Eccleſia Romana.

Probatur primò , Quia Cœlibatus Clericis jam inde à tempore Apoſtolorum conſtitutus eſt, & in primitiva Eccleſia confirmatus & obſervatus. Patet id ex Apoſtolo ad Titum cap. 1. v. 7. *Oportet Epiſcopum ſine crimine eſſe ſicut Dei diſpenſatorem, hoſpitalem , benignum, ſobrium , juſtum , ſanctum, continentem &c.* ubi preſcribitur Continentia illa quæ conſiſtit in abſtinentia ab uxoribus uti diſertè interpretatur D. Hieronymus in hunc locum & Patres alii primitivæ Eccleſiæ in eundem ſenſum infra citandi. Idem deducit S. Hieronymus ex Apoſtolo 1. ad Corinth. cap. 5. verſ. 7. *Nolite fraudare invicem niſi forte ex conſenſu ad tempus, ut vacetis orationi.* Sic enim loquitur ad cap. 1. Epiſtolæ ad Titum : *Si laicis imperatur ut propter orationem abſtineant : ſe ab uxorum coitu , quid de Epiſcopo ſentiendum eſt qui quotidie pro ſuis populique peccatis illibatas Deo oblaturus eſt victimas.* Et lib. 1. contra Jovinianum poſt medium : *Si laicus , & quicumque fidelis orare non poteſt niſi careat officio conjugali : Sacerdoti, cui ſemper pro populo offerenda ſunt Sacrificia , ſemper orandum eſt. Si ſemper orandum eſt , ergo ſemper carendum matrimonio.* Hæc autem (quæ præmiſi) non conſilium (ut adverſarii volunt) ſed præceptum denunciare, apertè convincitur ex Decretis ipſius primitivæ Eccleſiæ , quæ hic ſubjicio.

Probatur igitur ſecundò , ex ipſo Concilio Apoſtolorum Canone 27. Innuptis autem qui ad Clerum provecti ſunt præcipimus, ut ſi voluerint uxores accipiant, ſed Lectores , Cantoreſque tantummodò. Ubi clarè id conceditur tantummodo Lectoribus & Cantoribus & iis qui Minores ordines ſuſceperunt : excipiuntur autem diſertè , qui ſunt in Majoribus ordinibus conſtituti ſic ut illis uxores accipere non liceat. De hoc Apoſtolorum Decreto conformiter loquuntur primi Patres Concilii Carthaginenſis II. circa annum Chriſti 396. can. 2. ubi hanc cœlibatus legem confirmantes rationem hanc addunt : *Ut quod Apoſtoli docuerunt , & ipſa ſervavit antiquitas, nos quoque cuſtodiamus.*

Hanc porrò legem ſemper agnoviſſe & ſervaſſe Eccleſiam primitivam , patet ex Concilio Eliberitano, quod habitum eſt anno circiter Chriſti 313. ubi ſic declarat Canone 33. *Placuit in totum prohibere Epiſcopis, Presbyteris, Diaconis ac Subdiaconis poſitis in miniſterio, abſtinere ſe à Conjugibus ſuis , & non generare filios. Quod quicunque fecerit ab honore Clericatus exterminetur.*

Idem eodem ſæculo declarat Siricius Pontifex in Epiſtola ad Himerium Taraconenſem Epiſcopum cap. 7. *Plurimos Sacerdotes* &c. Et Innocentius I. circa annum Chriſti 400. in Epiſtola ad Exuperium cap. 1. *Propoſuiſti &c.* Extant prædicta in Conciliorum Tomo I.

Idem reperies confirmatum in Conc. Agathenſi Tomo II. Concil. anno Chriſti 506. can. 9. *placuit etiam* &c. Et in Conc. Aurelianenſi III. anno Chriſti 537. can. 7. *Clerici verò &c.* Ac rurſus in Conc. Aurelianenſi IV. anno Chriſti 547. can. 17. *ut Sacerdotes &c.* Et in pluribus deinceps. Hæc ſunt Teſtimonia & decreta primitivæ Eccleſiæ cujus doctrinam Adverſarii ſe admittere profitentur : quantum verò in hoc puncto ab ea recedant nemo non videt, niſi illi quos Venus & Cupido excæcavit.

Pergunt

Digitized by Google

Pergunt inſuper hi Veneris Patroni & docent, vota Caſtitatis Religioſæ, & totum (ut vocant) Monachatus ſtatum abolendum. Dicunt enim nec licitum quidem eſſe Deo Caſtitatem vovere. Imò Calvinus lib. 4. Inſtit. vota Monaſtica vocat Dæmonis retia, & ipſos Monachos Sophiſtas cucullatos, ac Schiſmaticos Eccleſiæ, diabolo devotos. Nec minus Lutherus in ſuo Libro de Votis Monaſticis, optat eos ad exemplum Sodomæ & Gomorrhæ igne & ſulphure cœleſti demergi.

An fortè tanta bile contra Monachos illi exardeſcunt quia per Auguſtinum Monachum Anglia, & per alios ſimiles Regiones orbis plurimæ Eccleſiæ Romanæ doctrinam amplexæ fuerunt, & aſſiduò amplectuntur. An quia ſuo exemplo, & prædicatione ubique terrarum Caſtitatem, continentiam, & à ſingulis erroribus, & vitiis abſtinenriam, inter ipſos fideles ſtrenuè induxerunt, eaſdemque virtutes ad ſalutem neceſſarias iiſdem mediis hodie conſervant. Vide quæſo, quiſquis es modernus, ſingulorum Ordinum annales, aut ſi malis, Baronium, Spondanum, & alios hiſtoriæ Eccleſiaſticæ Scriptores.

Expende inſuper, an Monachorum inſtitutum non ſit in Eccleſia ſine comparatione Novatorum hujus temporis quinto Evangelio antiquius. An non etiam in vetere lege Elias, & Eliſæus, & alii eorum inſtitutum ſemper ſecuti ſine uxoribus & divitiis in hoc mundo vixerunt? Audi primitivæ Eccleſiæ teſtem S. Hieronymum in Epiſtola ad Ruſticum: *Filij*, inquit, ***Prophetarum quos Monachos in veteri Teſtamento legimus, ædificabant ſibi caſulas prope*** fluenta Jordanis: & turbis urbium derelictis polentâ, & herbis agreſtibus victitabant. Et ab ipſo exordio Legis novæ Joannes Baptiſta in continentia & rerum abdicatione in ſolitudine ſe Monachorum Ducem præbuit, ut notant paſſim Patres cum S. Chryſoſtomo Homil. 1. in Marcum. Hunc porrò Statum approbarunt & commendarunt prolixè ipſi Patres primitivæ Eccleſiæ, uti videre eſt in S. Dionyſio D. Pauli Apoſtoli diſcipulo in Epiſtola ad Demophilum monahum: & in libro de Eccleſ. Hierarchia cap. 6. ubi prolixè Monaſticæ profeſſionis formam deſcribit.

Idemque præſtat S. Auguſtinus in Tractatu de vita communi Clericorum, & alii paſſim Patres. Sed & ipſo facto idem Inſtitutum ſecutus eſt S. Auguſtinus pluresque alii; ac tempore ſubſequenti S. Benedictus, Bernardus, Dominicus, Franciſcus, aliique votis monaſticis alligati, quorum continentia, puritas, ac ſanctitas vitæ miraculis manifeſtis à Deo comprobata, & toto orbe agnita, incontinentiæ ſuæ ruborem Adverſariis meritò incutiat.

Hinc nimis manifeſtum eſt, continentiam rem eſſe bonam, & Deo acceptam. Nunc ſubſumo: Atqui manifeſtum eſt Deo gratum eſſe rem bonam vovere, uti patet ex innumeris Scripturæ Locis, ut Pſ. 75. v. 12. *Vovete, & reddite Domino, &c.* Ergo licitum & ſane laudabile eſt Deo Caſtitatem vovere. Idque magis in particulari indicat illud oraculum Chriſti Matth. 19. v. 12. *Et ſunt Eunuchi qui ſeipſos caſtraverunt propter regnum cœlorum.* Et ut doceat rem eſſe Conſilii addit. *Qui poteſt capere capiat.* Rurſus Conſilio tam arduo præmium annectit immenſum Matth. 19. v. 27. *Qui reliquerit domum, vel fratres aut ſorores, aut Patrem aut Matrem, aut Uxorem &c. centuplum accipiet & vitam æternam poſſidebis.* Quam verò preſſè Apoſtolus in commendando ſtatu continentiæ, Chriſti doctrinam ſecutus fuerit, fuſius ipſe deducit 1. ad Corinth. 7. *Beatior erit ſi ſic permanſerit ſicut & ego, &c.* Neſcio quis hæc niſi ſurdus, non audiat, niſi cæcus, non videat & intelligat.

§. V.

De Baptiſmo Infantium.

NEgant Anabaptiſtæ infantes eſſe baptizandos tum quia exiſtimant illos non contraxiſſe peccatum originale: tum quia cenſent illos non eſſe capaces Baptiſmi, eo quod ſint incapaces fidei profitendæ, quam Chriſtus ad Baptiſmum prærequirit Matth. 29. verſ. 19. Docete omnes gentes baptizantes eos &c. item Marci 16. v. 16. Qui crediderit & baptizatus fuerit ſalvus erit: atqui infantes non poſſunt credere, ergo nequeunt etiam baptizari.

Sed Catholica doctrina eſt, Baptiſmum ad ſalutem eſſe neceſſarium etiam infantibus. Probatur primò, Quia infantes ſunt capaces peccati originalis, uti definitum eſt generaliter in primitiva Eccleſia contra Pelagianos tempore S. Auguſtini, pro quo & ipſe Apoſtolicam agnoſcit traditionem lib. 10. de Geneſi cap. 23. Atqui in novo Teſtamento nullum eſt remedium ordinarium contra peccatum originale præter Baptiſmum. Ergo infantes ſunt capaces Baptiſmi, illoque indigent pro remedio peccati originalis. Quod autem infantes capaces ſint gratiæ juſtificantis clarum eſt ex oraculo Angeli ad Zachariam de Joanne Baptiſta Luc. 1. v. 15. *Et Spiritu ſancto replebitur adhuc ex utero matris ſuæ.*

Probatur ſecundò, ex Scripturis in quibus dicuntur baptizatæ integræ familiæ, in quibus dubitandum non eſt aliquos etiam infantes fuiſſe, uti patet Actor. 16. v. 15. *Cum autem baptizata eſſet Lydia & domus ejus.* Et eodem capite verſ. 33. *Baptizatus eſt ipſe & omnis domus ejus continuo:* ubi τὸ *omnis* etiam infantes comprehendere debet. Denique 1. ad Corinthios cap. 1. v. 16. Baptizavi autem & Stephanæ domum. Quomodo fieri poteſt ut qui populo imponunt ſe Scripturis ad amuſſim adhærere tam manifeſtis ejus teſtimoniis ſuum imbecille judicium præferre audeant?

Annon demum acquieſcent, ſi hunc fuiſſe ſenſum & praxim primitivæ Eccleſiæ (in quam jurant) ex ipſo S. Auguſtino qui in ea vixit & præ aliis floruit apertè comprobemus? De ea ſic diſertè teſtatur. lib. 10. de Geneſi cap. 23. Conſuetudo matris Eccleſiæ in baptizandis parvulis nequaquam ſpernenda eſt, nec ullo modo ſuperflua deputanda, nec omninò credenda, niſi Apoſtolica eſſet traditio. Ubi pro baptiſmo infantium manifeſtam agnoſcit Apoſtolorum traditionem: & iterum expreſſius lib. 4. de Baptiſmo cap. 24.

Ad fundamentum Adverſariorum, quod baptizandi debeant prius in fide doceri, depromptum ex Matth. cap. 28. *Docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris &c.* Reſpondeo, Chriſtum ibi præſcribere ordinem quo Apoſtoli deberent procedere in Baptiſmo infideliũ adultorum, ad quorum converſionẽ illos tunc mittebat. Nempe ut primò, gentiles adultos in fide inſtruerent: Secundò ut eos ſic inſtructos baptizarent: tertiò ut docerent illos Dei præcepta ſervare.

Digitized by Google

Ubi manifeſtum eſt Chriſtum non de omnium, ſed de adultorum ad fidem convertendorum baptiſmo loqui. Baptiſmum autem omnibus in communi adeoque infantibus neceſſarium declarat Joannis 3. v. 5. Niſi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu Sancto non poteſt introire in Regnum Dei.

Mirum ſanè eſt hanc hæreſim contra conſenſum totius Eccleſiæ, etiam primitivæ, ut oſtenſum eſt, permitti in Hollandia & Angliâ tantoperè graſſari: cum nec ipſi hæretici Pelagiani, qui tamen Peccatum originale negabant, auſi fuerint negare Baptiſmum infantibus neceſſarium eſſe, ſaltem ut fierent capaces Regni cœleſtis conſequendi, ut diſertè teſtatur S. Auguſtinus de Hæreſibus cap. 88.

§. VI.

De Matrimonii Sacramento.

NOlunt paſſim moderni Sectarii Matrimonium eſſe Sacramentum, ſed tantum contractum civilem. Oppoſitum docet ſemper Eccleſia Romana.

Probatur doctrina Catholica, Quia utraque pars conſentit, Tria ad Sacramentum requiri. Signum aliquod externum ſive ſenſibile: Inſtitutionem divinam: & Gratiam ſanctificantem illi annexam. Primum in Matrimonio reperiri patet ex Apoſtolo qui de illo agens pronunciat ad Epheſios 5. *Sacramentum hoc magnum eſt, ego autem dico, in Chriſto & Eccleſia.* Ubi aſſerit contractum viſibilem inter virum & fœminam apud Chriſti fideles magnum eſſe Sacramentum. Atque ita hunc locum exponunt Patres primitivæ Eccleſiæ Hieronymus, Chryſoſtomus, Nazianzenus, cæterique. Secundùm, de Inſtitutione divina, patet ex verbis Chriſti Matthæi 19. Quod Deus conjunxit, homo non ſeparet. Ubi & vinculi connubialis inſolubilitas in novo Teſtamento declaratur. Tertium de Gratia tali contractui matrimoniali annexa colligitur ex loco Apoſtoli ſupra citato. Nam conjunctio viri cum fœmina ſignificat conjunctionem Chriſti cum Eccleſia. Hæc autem conjunctio eſt per gratiam & charitatem: & ratione hujus dicitur Chriſtus ſponſus, & Eccleſia illius ſponſa. Ergo ut matrimonium viri cum fœmina poſſit ſignificare hanc unionem Chriſti cum Eccleſia, oportet ut ſit inter conjuges fideles non tantum unio quædam naturalis aut carnalis, qualis etiam inter Gentiles reperitur, ſed etiam unio ſpiritualis, quæ in gratia & charitate conſiſtit: ac proinde Sacramentum illud matrimonii hanc gratiam conferre debet, ut in eo ſubſiſtat ſignificatio perfecta unionis Chriſti cum Eccleſia ab Apoſtolo aſſerta.

Hic autem ſenſus Scripturæ ac primitivæ Eccleſiæ ab illius ævi Patribus communi conſenſu declaratur, ac nominatim à S. Auguſtino tam alibi quam in lib. de bono conjugali cap. 18. *In noſtrorum Nuptiis plus valet Sanctitas Sacramenti, quàm fecunditas uteri.* Et ibidem cap. 24. *Bonum nuptiarum per omnes gentes, & omnes homines in cauſa generandi eſt, & in fide caſtitatis: quod autem ad populum Dei attinet, etiam in Sanctitate Sacramenti, per quam nefas eſt etiam intercedente repudio, alteri nubere.*

Hæc ad convincendum rationem Sacramenti in Matrimoniis fidelium abundè ſufficiunt contra modernos Aſſeclas Lutheri ac Calvini, qui *lib. 4. Inſtitut. cap. 19.* audet impudenter aſſerere, Sacramenti rationem non magis convenire Matrimonio quàm agriculturæ aut arti ſutoriæ.

Plura de Matrimonio, & de ſingulis Sacramentis in Conc. Tridentino definita, & à Cardin. Bellarmino fuſius explicata, annotatis utriuſque locis hic opportunè ſubjicio, ſi quando opus fuerit ſtudioſo Lectori ea prolixius inveſtigare.

Dogmata alia de ſingulis Sacramentis à Tridentino definita, & à Bellarmino fusè explicata indicantur.

DE *Baptiſmo*, Trident. Seſſ. 7. Canonem 1. explicat Bellarminus Tomo III. pag. 277 & 303. Canonem 2. expl. Bel. pag. 215. & 221. Canon. 3. Bel. 251. Canon. 4. Bel. 88. Canon. 5. Bel. 221. Canon. 6. Bel. 260. Canon. 7. Bel. 260. & 266. Canon. 8. Bel. 260. & 269. Canon. 9. Bel. 260. & 270. Canon. 10. Bel. 260. 272. Canon. 11. Bel. 164. Canon. 12. Bel. 241. Canon. 13. Bel. 241. Canon. 14. Bel. 241.

De Confirmatione, Trid. Seſſ. 7. Canon. 1. explicat Bel. 299. Canon. 2. Bel. 318. Canon. 3. Bel. 331.

De Euchariſtia Sacramento Trid. Seſſ. 13. Canon. 3. expl. Bel. pag. 591. 606. 660. Canon. 4. Bel. 591. Canon. 5. Bel. 648. Canon. 6. Bel. 640. 699. Canon. 7. Bel. 591. Canon. 8. Bel. 359. Canon. 9. Bel. 372. Canon. 10. Bel. de Sacerdotio Canon. 11. Bel. 650. 651.

De Sacrificio Miſſæ, Trid. Seſſ. 22. Canon. 1. Bel. 712. Canon. 2. Bel. 795. 799. 805. Canon. 5. Bel. 811. Canon. 6. Bel. 852. Canon. 7. Bel. 832. Canon. 8. Bel. 712. Canon. 9. Bel. 621. 828.

De Pœnitentia Sacramento, Trid. Seſſ. 14. Canon. 1. Bel. 914. Canon. 2. Bel. 930. Canon. 3. Bel. 914. Canon. 4. Bel. 914. Canon. 5. Bel. 905. Canon. 6. Bel. 1028. Canon 7. & 8. Bel. ibidem Canon. 9. Bel. de abſolutione. Canon. 10. Bel. 83. & de Sacerdotio. Canon. 12. Bel. 1090. Canon. 13. Bel. 110. 1104. Canon. 15. Bel. 1098.

De Extrema Unctione, Trid. Seſſ. 14. Canon. 1. Bel. 1248. 1258. Canon. 2. Bel. 1262.

De Ordinis Sacramento, Trid. Seſſ. 23. Canon. 1. Bel. 1280. Canon. 2. Bel. 1277. Canon. 3. Bel. 1216. Canon. 4. Bel. 1280. Canon. 5. Bel. 1282. Canon. 7. Bel. 1274.

De Matrimonij Sacramento, Trid. Seſſ. 24. Canon. 1. Bel. 1286. Canon. 2. Bel. 1324. Canon. 3. Bel. 1400. Canon. 4. Bel. 1364. Canon. 5. Bel. 1336. Canon. 6. Bel. 1376. Canon. 7. Bel. 1343. Canon. 8. Bell. 1337. Canon. 10. Bel. 1423. Canon. 11. Bel. 1427. Canon. 12. *Bel.* 1425.

§. VII.

De Cæremoniis, quibus utitur Eccleſia Romana.

SIcut dæmon Crucem, ita horrent Sectarii moderni Cæremonias Eccleſiæ Romanæ, quales ſunt quæ adhibentur in adminiſtratione Sacramentorum, ut in Baptiſmo Exorciſmi, Cruces, Exſufflationes ſatanæ &c. Item Benedictiones aquæ, quam dicimus benedictam, olei ſacri, cinerum, ramorum, veſtium Sacerdotalium, &c. Item, Inſtitutio Feſtorum, Vigiliarum, nec non Roſaria, Cruces &c.

Docent enim Adverſarii 1. ſuperſtitioſum ex his, aut

aut ſimilibus uti, niſi illis tantummodò quæ in Scripturis exprimuntur. 2. Eccleſiam poteſtatem nullam habere Cæremonias aliquas inſtituendi. Sic inter alios *Calvinus*, Cæremonias illas, ac præcipuè in Baptiſmo Exorciſmos & Exſufflationes, non ratione, ſed vulgari petulantiâ aggreditur lib. 4. Inſtitutionum, cap. 15. §. 19. Ubi ait eſſe, *adventitiam farraginem, Satanæ impoſturam, ludibrium, nugas, theatricam pompam, exoticas ſordes, &c.*

Probatur autem ſolidè Catholica veritas; Primò, Licitum erat Eccleſiæ veteris Teſtamenti aliquas Cæremonias ſacras ſibi congruentes inſtituere. Ergo etiam Eccleſiæ Novi Teſtamenti: cui conſtat circa Sacramenta &c. etiam plus conceſſum poteſtatis, ut ipſi Adverſarii prædicant. Antecedens clarè conſtat ex Libro *Eſtheris cap. 9.* ubi Synagoga Judæorum auctore Mardochæo inſtituit novum diem Feſtum omnibus celebrandum, qui tamen à Deo antea inſtitutus non fuerat. Idem alio tempore factum conſtat ex Libri *Iudith capite ultimo: Dies autem victoriæ hujus feſtivitatis ab Hebræis in numero Sanctorum Dierum accipitur, & colitur à Iudæis ex illo tempore uſque in hodiernum diem.* Simile eſt in Machab. libro 1. cap. 4. ubi conſtituitur Dedicatio altaris, & illius Feſtum, ad quod celebrandum *Ioannis 10.* conſtat ipſum Chriſtum in Hieroſolymam aſcendiſſe. Neque hic refert quod Sectarii libros illos forte pro Canonicis non admittant, ſufficit enim in hoc puncto admitti pro legitima eorum temporum hiſtoria.

Probatur etiam ſecundò ex Novo Teſtamento *Actorum capite 15.* ubi Apoſtoli in Concilio congregati novam Cæremoniam conſtituerunt, ut Gentiles converſi abſtinerent *à Sanguine & ſuffocato:* quæ quidem Cæremonia nuſpiam à Deo niſi ſolis Judæis præſcripta fuerat, & jam per Chriſti mortem cum cæteris abrogata, unde & *Actorum 16.* dogma Apoſtolorum appellatur. Nulla autem eſt ratio, cur jam non poſſit Eccleſia, quod tunc poterat conſtituere ex ordinaria gubernandi poteſtate à Chriſto conceſſa, quam ſuprà de poteſtate Eccleſiæ agentes latius probavimus.

Confirmatur, Quià aliæ fuerunt poſtea in aliis Cæremoniis diſſentiones, quas ſua authoritate determinavit Eccleſia, de delectu ciborum, de diebus feſtis, de peregrinationibus, vigiliis, cereis, aliiſque cæremoniis, propter quas impugnatas inter Hæreticos numerati ſunt Encratitæ apud Epiphanium *hæreſi 46.* & apud S. Auguſtinum *hæreſi 23.* Item Manichæi qui pluribus Eccleſiæ cæremonias oppugnabant apud eundem S. Auguſtinum *libro 20. contra Fauſtum capite 4. & 5.* Poſtea Euſtaciani apud Socratem *lib. 2. cap. 33.* Denique Vigilantius apud S. Hieronymum in ipſius *libro contra Vigilantium:* & plures alii.

Hæc pænè omnia, ac ſi præſentia tempora ſpectaret, nervosè complectitur S. Auguſtinus pro Exorciſmo, & pari ratione pro aliis Eccleſiæ Romanæ cæremoniis agens contra *Iulianum Pelagianum lib. 6. cap. 2. Verum eſt*, inquit, *quod antiquitus veraci fide Catholica prædicatur, & creditur per Eccleſiam totam, quæ filios fidelium nec exorcizaret, nec exſufflaret, ſi non eos de poteſtate tenebrarum, & à Principe mortis erueret; quod in libro meo, cui velut reſpondes, poſitum eſt. Sed tu id commemorare timuiſti, tanquam ipſe à toto orbe exſufflandus eſſes, ſi huic exſufflationi, quâ Princeps mundi & à parvulis ejicitur foras, contradicere voluiſſes.*

Et ibidem, idem Auguſtinus capite 29. contra Julianum pro cæremoniis illis citat adhuc Eccleſiæ primitivæ Patres antiquiores, ac ſubdit: *Hos iſte audeat dicere Manichæos, & antiquiſſimam Eccleſiæ Traditionem iſto nefario crimine aſpergat, quâ exorcizantur & exſufflantur parvuli. Nos autem paratiores ſumus cum illis viris, & cum Eccleſia Chriſti in hujus fidei antiquitate firmata, qualibet maledicta, & contumelias perpeti, quam Pelagiani cujuslibet eloquij prædicatione laudari.* Quid poſſit hodie magis appoſitè pro hac Eccleſiæ Romanæ doctrina contra Calvinum, & alios ejus aſſeclas intorqueri?

Ad hoc quod paſſim objiciunt, Cæremonias illas nec gratiam conferre, nec ad aliud quam inanem pompam, & oculorum ludibrium valere.

Reſpondeo. Nos hoc illis non attribuere, ut ex opere operato cauſent gratiam ſicut Sacramenta, quod Adverſarii imperitè ſupponunt. Aſſerimus tamen illas aliunde multas magnaſque utilitates fidelibus adferre. 1. Quia per illa ſigna externa homines rudes, aut in divino cultu torpentes mirificè ad pietatis fervorem excitantur. 2. Cæremoniæ illæ viſibiles inſtruunt vivacius fidelium mentes in fidei myſteriis, quàm ſola verba, aut Scripturæ, quas modo valdè mortuo percipiunt, aut intelligunt. Sic benedictio & applicatio Cinerum ſignificat illis pœnitentiam, & vivam mortis memoriam, ac præparationem. Cæreus Paſchalis gloriam & ſplendorem Reſurrectionis Domini. Palmæ Benedictæ, victoriam Chriſti, ſuorumque fidelium de Dæmone & peccato. Formationes Crucis, memoriam Paſſionis Chriſti: Aqua benedicta, puritatem & ablutionem animæ, per actus pios & meritorios quos in hujus applicatione eliciunt, & ſic de cæteris. 3. Per Cæremonias illas, quaſi per Emblemata, myſteria ſacra plurimum exornantur & eluceſcunt, ac Fideles fidem ſuam proteſtantur, & ab hæreticis diſcriminantur. 4. Ex Eccleſiæ inſtitutione vim accipiunt, per modum Inſtrumenti, ad arcendas fraudes & præſtigia dæmonum, ut exorciſmi & exſufflationes in Baptiſmo, abrenunciatio ſatanæ, fidei profeſſio, tactus aurium, & narium, aut aliorum ſenſuum, aut partium inunctio in aliis Sacramentis. Certè conſtat ex Scripturis, Chriſtum Apoſtolis & Eccleſiæ *dediſſe poteſtatem ejiciendi dæmonia* Marci 3. verſ. 15. ac conſequenter inſtituendi ſigna ſacra quibus id in Chriſti nomine præſtare poſſint.

Denique hic ipſum Calvinum, ejuſque aſſeclas modernos aggredior. Calvinus ipſe, in ſuo *Libello de formula Sacramentorum adminiſtrandorum*, has Baptiſmi Cæremonias in Scriptura non expreſſas præſcribit. 1. Ut infans deferatur ad Baptiſmum die Dominico, vel alio die celebri: en cæremoniam temporis in Scripturâ non expreſſi. 2. Ut qui infantem deferunt interrogentur, an ſpondeant ſe infantem adultum inſtructuros, & ut illi certum nomen imponatur. 3. Ut forma Sacramenti pronuncietur linguâ vernaculâ. 4. Ut recitetur tunc Symbolum Apoſtolorum, oratio Dominica, & aliæ preces. Si has, & ſimiles Cæremonias ex præſcripto Calvini admittant Adverſarii, quâ fronte, aut veritatis ſpecie, alias Eccleſiæ Romanæ Cæremonias impugnant,

qualeſ

Digitized by Google

quales à tempore Apoſtolorum in primitiva Eccleſia uſurpatas, ſupra ex ipſius Eccleſiæ primitivæ teſtibus & Patribus dilucidè demonſtravimus.

CONCLUSIO.

Adverſus modernos vulgi errores à vera Fide retrahentes.

HÆc quicunque legis, quicunque audis, aperi tandem oculos, tuæque fœlicitati gratulare; quod ſemotis popularium errorum tumultibus, licuerit in veritatis Sacrarium introire, & ex ſinceris primitivæ Eccleſiæ ſuffragiis ancipitem animæ tuæ litem dirimere, ex qua pendet Regni nunquam perituri ſecura poſſeſſio. Acquieſce illis Judicibus, primæ-jus quos ipſe erroris expertes eſſe agnoſcis: ſequere illos Duces quos non dubitas per rectam Fidei ſemitam ad ſalutis æternæ metam perveniſſe. Atque ex adverſo obliquam crede Novatorum viam, quam antiquitas ignorat, quam ſacrarum Litterarum oracula refellunt, quam ratio ipſa tot modis deviam & præcipitem eſſe demonſtrat. Ubi tot Tibi veritatis teſtes ad viam ſalutis facem præferunt, nullum ſupereſt erroris periculum, nullum ignorantiæ patrocinium.

At, inquis, longè alia Miniſtri noſtri, quàm Patrum libri, declamant. Quid inde? Veritas non eſt clamor, nec Miniſtri ſunt Patres Eccleſiæ. Clamitant fortiſſimè circumforanei dum merces adulterinas commendant; tuum verò eſt, ne decipiaris, clamorem à veritate diſcernere. Miniſtri tui ad buccinandam Lutheri doctrinam contra Eccleſiam Romanam magno ſtipendio, & amplis Eccleſiæ ſpoliis conducti ſunt; hâc arte familiam ſuſtentant, uxores ornant, filias elocant, pro domo ſua, non pro ſalute tua negotiantur: hujus tibi curam relinquunt, qui brevi ſtabis ante tribunal Chriſti, pro teipſo rationem redditurus.

Confugies fortè ad populare argumentum. Vivimus fælices, aſpirat cœlum, omnibus fortunæ donis cumulamur; jacent paſſim in tenebris & inopia Romanæ Religionis cultores; manifeſtis igitur cœli favoribus Lutherana religio comprobatur. At vide quæſo, quantùm tibi fortunæ ſplendor mentis aciem obnubilet. Vivit fœlix imperium Turcarum, maximâ orbis parte dominatur, ad extremum mundi angulum relegatus eſt Lutherus, ſi cum Mahomete conferatur. Manifeſtis igitur cœli documentis præ cæteris omnibus Mahometi religio commendatur. Si igitur Fortunam non colis, ſed Chriſtum, ipſum audi longè alias Eccleſiæ ſuæ notas ingerentem *Ioan. 16. verſ. 20.* Vos contriſtabimini, Mundus autem gaudebit. Et *verſ. 33. Vos quidem in mundo preſſuram habebitis, ſed confidite quia ego convici mundum.* Vera Chriſti Eccleſia in ſtabulo & pauperie cœpit, in preſſuris tyrannorum crevit, per Crucem & inopiam adolevit. Aliam ad cœlum viam tuus Tibi genius, non Chriſtus commendat.

Sed quomodo, inquies, fieri poteſt ut tot Viri graves, vitâ & virtutibus in Republica Lutherana conſpicui à veritate & ſalute aberrent? Virtutem ſi à Fide ſejungas, nil niſi virtutis inane ſimulacrum oſtentas. Veritas & virtus comites ſunt individuæ: abſque veritatis conſortio nulla virtus adeò ſpecioſa eſt, ut in Dei conſpectum admitti poſſit, teſte Apoſtolo; *Sine Fide impoſſibile eſt placere Deo.* Notæ tibi ſunt Reipublicæ olim Romanæ virtutes eximiæ, mira prudentia, clementia ſingularis, decantata toto orbe juſtitia. Tanto virtutum comitatu, verâ fide deſtituto, orbis quidem imperium, ſed non cœlum obtinuit, Perierunt Cæſares, ardent Catones, cruciantur graves illi Reipubl. Patres, olim oſtro ſplendidi, nunc in flammis nunquam extinguendis purpurati.

Non igitur te detineat inanis illa virtutum Umbra, quâ nihil fallacius. Non aura fluctuantis Populi quâ nihil incertius. Non ſpecioſa Fortunæ crepundia, quibus nihil in vita fugacius. Non voluptatum blandæ Syrenes, quæ te à recto veritatis curſu in errorum ſyrtes abducant. Periculoſa eſt omnis ad ſalutem remora. Præterit vita, feſtinat mors, judicium præ foribus expectat: dum tempus ſinit viam tutam amplectere. Nulla enim ſatis magna eſt ſecuritas, ubi periclitatur Æternitas.

Genius fallax Novatorum quomodo cavendus.

COmmune vitium eſt naturæ lapſæ, Antiqua faſtidire, ad Nova ſemper anhelare: Semper, inquit Seneca, præſentibus eſt infeſta levitas, & proprium eſt ægri animi, nihil diu pati. Hinc paſſim nova videndi, delibandi, audiendi, ſumma cupido. At quoniam Veritas, & virtus perſtat ſemper immutabilis, & novitatis neſcia, hinc Novatorum commune ſtudium eſt, novitatem falſæ doctrinæ, Veritatis, ac Virtutis fuco conveſtire. Suos igitur errores his artibus, ac pigmentis decoratos, tanquam Patrum antiquorum, S. Auguſtini, & ipſius Scripturæ oracula, incautis proponunt. His accedit proponentis gratia, frons blanda, lepor ſtyli, & conciliatrix animorum facundia, quibus ſimpliciores capi neceſſe eſt, niſi ſæpius recolant neceſſarium illud Chriſti monitum: Venient ad vos in veſtimentis ovium, intrinſecus autem ſunt lupi rapaces.

Illi verò Novatores ex adverſo, ne Lupinam hanc animas perdendi Rabiem detegas, blandum illi Charitatis nomen imponunt: Miſeret illos tui erroris, dolent te à Pontifice & ejus aſſeclis in fraudem induci, tuum ſtatum miſerum & infelicem altè ingemiſcunt. Sed ſi ad fucatam hanc Charitatis ſpeciem ritè attendas, facile deprehendes illam in vocis ſonitu conſiſtere, nec omne aurum eſſe quod lucet. Bractea quædam Charitatis tibi oſtenditur, ut de tuo lapſu nimis credulo, novitatis Authores triumphum agant. Hac arte fraudulentæ Charitatis graſſati ſunt omnium temporum Novatores, quorum blanditias, ac favores, & ipſa dona ut ſuſpecta habeas cautè monet his verbis S. Auguſtinus *lib. 2. de Symbolo cap. 13.* Lupus eſt, agnoſcite, Serpens eſt, ejus capita conquaſſate: Blanditur, ſed fallit, multa promittit, ſed decipit. Venite inquit, defendam: ſi neceſſitas eſt, paſcam: Si nuditas, veſtiam. O lupe male! ô Serpens inique! Veſtis nudum, ut expolies intus Chriſto Veſtitum. Paſcis eſurientem, ut animæ auferas cibum cœleſtem.

Sed nec ab una mentitæ Charitatis ſpecie cavendum: Novit id genus hominum, ut aptius fallat, reliquas etiam Virtutes adulterare. Ut tibi cautus videaris, ne oculis etiam tuis nimium credas, dum primâ fronte externa probitatis, & modeſtiæ ſpecies oſtenta-

oſtentatur. In vaſe etiam aureo venenum non raro propinatur. Eſt, inquit *Origenes*, quædam etiam diaboli caſtitas; eſt etiam diaboli modeſtia, gravitas, demiſſio. Hinc rectè monet *S. Ambroſius lib. 7. in Luc. cap. 10.* Cave verſutæ diſputationis venena, animam petunt, guttur invadunt, vitalibus vulnus infligunt... Nec vos moveat quod formam prætendere videntur humanam, etſi foris homo cernitur, intus beſtia fremit.

Uſque adeo potens eſt in propinandis erroribus forma iſta ementitæ virtutis, ut non raro viris etiam perſpicaciſſimis fucum fecerit. Apollinarem hæreſiarcham peſtiferos olim errores diſſeminaſſe, nemo eſt etiam Sectarius qui modò non agnoſcit. Ille ipſe non exiguo tempore fallaci ſpecie ſimulatæ virtutis, viris maximis illudere potuit. Hoc de ſe, aliiſque fatentem audi *Epiphanium*, Hæreſi 77. Egregius ille, ac venerabilis ſenex, quem nos & beatæ memoriæ Papa Athanaſius, imo verò Catholici omnes unicè dileximus Apollinarius Laodicenus, hujus dogmatis author & propugnator extitit, neque nos veroſimile putabamus à tanto viro errorem iſtiuſmodi profectum. Nec minus Pelagii ſpecie gravi & modeſtâ captus fuit S. Paulinus, & alii viri doctrinâ conſpicui. Neſtorii ſevera frons, & oſtentata in publico macies, ac continentia, quam multos in ipſius errores induxerit, nobis deſcribit *Theodoretus* lib. 4. cap. 12. ubi ſic concludit, Hoc habitu, & hac ſimulatione populum ineſcans, magnam ætatis partem tranſegit, Chriſtianus videri potius, quam eſſe ſtudens.

Hanc artem à priſcis illis quis non videt quam bellè hauſerint plurimi noſtri temporis Sectarii, in tradenda dogmatum novitate ad morum ſeveritatem, ad doctrinæ rigorem, ad novam Eccleſiæ reformationem toti compoſiti. Quorum verſutias niſi quis habeat exploratas, nihil propius erit, quam ut in fraudem inducantur, ſi fieri poteſt, etiam electi.

Hoc ne Tibi, quiſquis es, unquam eveniat, Remedia quædam in promptu eſſe debent. Primo, in novis Scriptis, & primis congreſſibus, non temerè credere, ſed aſſenſum ſuſpendere, & rem ulteriori ſapientum judicio ponderandam reſervare; ne quidem Angelo ſalutanti, & novum myſterium annuncianti aſſenſum præbuit Virgo prudentiſſima, niſi prius maturè expenderet, *Quæ & qualis eſſet iſta ſalutatio.* Secundò, ſuſpectam habere doctrinam omnem à communi Eccleſiæ conſuetudine abhorrentem. Tertiò, Si hac ratione doctrinæ ſinceritatem nondum ſatis perſpectam habeas, reſtat Remedium omni ævo certiſſimum: Illam ad Lydium veritatis lapidem explorare, hoc eſt, ad Petram immobilem doctrinæ Apoſtolicæ, quam nobis ſine periculo erroris exponit Chriſti in terris Vicarius, cui ipſe Chriſtus oves ſuas ſinceræ doctrinæ pabulo in vitam æternam alendas commiſit. Quem in decidendis Fidei, morumque Controverſiis Judicem eſſe infallibilem ſupra demonſtravimus.

EPITOME,
ET COHÆRENTIA
Tractatuum Præcedentium, In una Demonſtratione evidenti.

Quâ omnes in toto Mundo à vera Religione diſſidentes, de Religionis Romanæ neceſſitate breviter convinci poſſint, deductione manifeſtâ.

SI aliquid in mundo eſt verum, neceſſariò eſt *verus Deus*: Cum de hac veritate præ cæteris mundus penè univerſus ratione ductus conſentiat: quod deducitur ſupra initio Tract. 1.

Si autem eſt *Verus Deus*, neceſſariò eſt aliqua *vera Religio*, quâ verus Deus colitur. Enti enim primo, ſummo, & perfectiſſimo, à quo cætera entia in creatione & conſervatione dependent, neceſſariò debetur ſupremus cultus, & veneratio: ſicut aliquam venerationem & obedientiam deberi parentibus, ratione originis & dependentiæ, ratio ipſa nos evidenter docet: ſupra ibidem.

Si eſt aliqua *vera Religio*, evidens eſt quod illa Religio ſit à Deo *Revelata*. Nam etſi lumen naturæ nos doceat in genere Deum eſſe honorandum, illique obediendum, non tamen nobis oſtendit in *particulari* quibus modis ſit honorandus; & in quibus rebus certis ac determinatis illi obtemperare debeamus: Debet igitur accedere horum à Deo determinata revelatio.

Si eſt aliqua vera Religio *Revelata*, perſpicuum eſt quod ea ſit Religio *Chriſtiana*. Quia de illa manifeſtè oſtendi poteſt, quod fuerit miraculoſè, hoc eſt, ſolâ virtute divinâ à Chriſto & Apoſtolis propagata, non vi armorum, aut corporis illecebris, aut aliis mediis humanis: ut ibidem ſupra elucidatur.

Si Religio *Chriſtiana* eſt vera, neceſſariò vera eſt Religio *Catholica*, ſive *Romana*. Nam ſi veritas Religionis Chriſtianæ rectè convincitur ex eo, quod illa modo ſupra indicato propagata fuerit, ut omnes Chriſtiani admittunt, veritas etiam Religionis Catholicæ ex ſimili & miraculoſa in orbem univerſum propagatione ritè demonſtratur: quod ſupra tract. 1. cap. 3. & ſequentibus declaratur. Ergo à primo ad ultimum ſi neceſſariò verum credas *Deum exiſtere*, neceſſario credere debes Religionem Romanam eſſe veram, quod erat demonſtrandum.

Porrò, Si *Catholica* ſive *Romana* Religio eſt vera, evidenter ſequitur eam nihil docere tanquam articulum Fidei, quod non ſit verum, adeoque immune ab omni ſuperſtitione, ac corruptela. Nam hoc ipſo quo illa Religio demonſtrata eſt vera, debet omnino libera eſſe ab omni errore in Fide divina. Quia aliàs ſequeretur, Religionem Romanam eſſe veram & non veram, revelatam à Deo & non revelatam, Chriſtianam & non Chriſtianam, immunem ab errore in Fide & non immunem, uti præcedentia combinanti perſpicuum eſt.

Cum igitur apud omnes, etiam Sectarios, in confeſſo ſit, Religionem Catholicam Romanam, tanquam articulos Fidei divinæ credere ac docere Invocationem Sanctorum, Purgatorium, Tranſubſtantiationem, Primatum Pontificis, Canonem Scripturarum, Eccleſiæ Catholicæ infallibilitatem, numerum

rum Septenarium Sacramentorum, aliaque dogmata cum quibuſcumque Sectariis controverſa; neceſſariò & demonſtrativè ſequitur, nullum ex illis Dogmatibus erroneum eſſe, aut ſuperſtitionem, aut corruptelam continere.

Ex quibus clarè & demonſtrativè concluditur, Nullam prorſus eſſe Sectam quæ non debeat Religioni Catholicæ ſive Romanæ ſe adjungere, ſi ſuæ ſaluti æternæ proſpectum eſſe velit.

Ad hoc exequendum, ut Gratia divina, ſine qua nihil ad ſalutem poſſumus, copioſè accedat, frequens & ſincerus ad Deum recurſus, per orationem ſequentem, aut ſimilem, ſæpius erit iterandus.

ORATIO.

Deus qui corda Fidelium ab initio Sancti Spiritus illuſtratione docuiſti. Da nobis nunc in eodem Spiritu de Religione tua vera & unica rectè ſapere, & cum per illam Fidelibus tuis æterna Societate in cœlo gaudere. Per Chriſtum Dominum Noſtrum, Amen.

TRACTATUS TERTIUS
NOTÆ MANIFESTÆ FALSÆ ECCLESIÆ
IN SECTIS MODERNIS.

EXpoſuimus omnium oculis, manifeſtis argumentis, concordiam & conſenſum Scripturæ, ac Patrum primitivæ Eccleſiæ, cum ſenſu ac mente Eccleſiæ Romanæ, in dogmatibus controverſis cum novis noſtri ævi Sectariis: & horum Sectariorum diſſenſum ab illis, & conſenſum cum hæreticis in primæva Eccleſia legitimè damnatis.

Nunc ex altera parte proferemus diſcordias ac pugnas Novatorum, ac imprimis Lutheri, non tantum cum vera Eccleſia, ſed etiam cum ſacris Litteris impiè depravatis, cum ſeipſo ſibi contrario, & cum ſuis Aſſeclis per Sectas innumeras ab ipſo diſſidentibus, dum confuſione pluſquam Babylonicâ idem ipſe deſtruit & ædificat, affirmat & negat, neque ſecum ipſe conſentit; dum tamen totius Eccleſiæ conſenſui ſe opponit, quod manifeſtum eſt erroris, ac Spiritus ſatanici indicium. Ut hinc tandem videant moderni Sectarii quàm devios ſibi duces in Via ſalutis elegerint, & deſertis tandem erroribus ad rectam Eccleſiæ ſemitam tempeſtivè regrediantur.

Proponemus igitur primò, Scripturas ab illis impiè vitiatas.

Secundò, Antilogias quib⁹ ſibi apertè contradicunt.

Tertiò, Confuſionem pluſquam Babylonicam Sectarum quæ ex illis prodierunt.

Quartò, Calumnias manifeſtas in Eccleſiam Romanam confictas.

Quintò, Impoſturas particulares *Antonii Egani, & Andreæ Sall* recentiorum Apoſtatarum.

Sextò, Sectarum maximè modernarum dogmata particularia breviter exponemus.

ARTICULUS I.
Proferuntur varia loca Scripturæ ſacræ à Sectariis fraudulenter depravata.

NOn poteſt vera eſſe Religio quæ impoſturis & fraudibus propagatur. Nulla verò eſt impoſtura ſceleratior quàm verbum Dei corrumpere, & aliquid abolere, aut adjicere, quo in oppoſitum ſenſum transferatur. Quam nefario auſu moderni Sectarii verbo Dei vim intulerint, paucis exemplis monſtrabo. Primò, ut ex corruptela tam impia de corrupta eorum doctrina judicium feratur. Secundò, ut ex horum textuum diſcrepantia, hæreticorum Editiones corruptæ, à ſinceris ac Catholicis diſcerni poſſint, quæ ſæpe alio modo non dignoſcuntur.

In Epiſt. 2. Petri c. 1. Editio vulgata & antiquiſſima ſic habet: *Quapropter fratres magis ſatagite ut per bona opera certam vocationem veſtram & electionem faciatis.* Lutherus ſua authoritate in ſuis Scripturis delevit, *per bona opera:* quia verba illa apertè adverſantur ejus errori, quo docet, bona opera homini ad ſalutem non conducere, ſed ſufficere ſola merita Salvatoris.

Eadem ratione, nec minori fraudulentiâ in Epiſt. ad Romanos cap. 3. v. 28. *Arbitramur hominem juſtificari per fidem,* Lutherus adjungit, per *ſolam* fidem, ut iterum excludat bona opera tanquã ad juſtitiã non neceſſaria.

In Evangelio Marci & Lucæ c. 20. v. 20. apertè legitur, *Hoc eſt Corpus meum:* cujus loco imprimunt pleriq; Sectarii, *Hic eſt Corpus meum*, ne particula *Hoc* relata ad *Corpus* Chriſti, ſignificet veram mutationem panis in Corpus Chriſti, quam Sectarii illi non admittunt.

Ob eandem cauſam, ubi Joan. 6. v. 50. Biblia antiquiſſima etiam Genevenſia ſic loquuntur, *Ego ſum panis vivus qui de Cœlo deſcendi*, pro voce *vivus* cum Calvino ſubſtituunt *Vivificans*, ut intelligatur panis uſualis qui hominem vivificat, etſi panis ipſe non vivat, ut ſic excludatur vivum Chriſti Corpus, quod in Euchariſtia admittere nolunt.

In Epiſt. S. Jacobi c. 5. v. 16. ſemper legebatur, *Confitemini alterutrum peccata veſtra:* imo ſic habetur in impreſſione Genevenſi anno 1564. Sed quia viderunt hanc Scripturam antiquiſſimam adverſari novæ doctrinæ, quæ negat Confeſſionem Sacerdoti aut alteri quam ſoli Deo faciendam eſſe, coëgerunt ſcil. Spiritum Sanctum aliter loqui in Bibliis impreſſis Genevæ anno 1605. hoc modo, *Confitemini peccata veſtra erga invicem.* Aliud namque eſt peccata erga invicem commiſſa Deo exponere, quàm ea peccata alterutrum, id eſt, ſibi invicem confiteri.

S. Paulus ad Hebræos capite 13. verſ. 4. ſic habet, *Honorabile connubium in omnibus*, id eſt, nihil eſt in connubio quod non ſit honorabile. Hi autem Veneris Patroni liberales, ſic cum ſenſu verba transferunt, Honorabile connubium *inter omnes*, ut nempe ſic defendant matrimonium etiam Sacerdotum,

Digitized by Google

tum, Monachorum, Monialium, ex Apoſtoli ſententia licitum eſſe ac honorabile.

Iterum Apoſtolus in Epiſt. ad Epheſios c. 5. v. 32. De matrimonio diſſerens ſic pronunciat; *Sacramentum hoc magnum eſt, ego autem dico in Chriſto & Eccleſia.* Sed loco hujus verſionis, quæ ipſo S. Hieronymo antiquior eſt, Novatores noſtri ſubſtituerunt, *Secretum* hoc magnum eſt, ne cogerentur admittere matrimonium eſſe Sacramentum, quod volunt ipſi contractum eſſe merè civilem.

In Epiſt. ad Philemonem v. 14. Paulus dicit: *Sine conſilio veſtro nihil volui facere, ut ne velut ex neceſſitate bonum tuum eſſet, ſed voluntarium.* Ad excludendum arbitrii libertatem, quam poſt lapſum Adami remanere negat doctrina Religionis reformatæ, ſententiæ Apoſtoli venenum ſuum in fine aſperſerunt, addendo *velut* voluntarium, ne ex Apoſtolo verum voluntarium ſine neceſſitate admittere cogerentur.

In Epiſt. 1. ad Theſſalonicenſes cap. 2. v. 15. Apoſtolus monet: *Fratres ſtate & tenete Traditiones quas didiciſtis, ſive per ſermonem, ſive per Epiſtolam noſtram.* Sed hi Reformatores Eccleſiæ, reformarunt etiam Apoſtolum, ut in eorum Bibliis alio modo loqueretur; Fratres ſtate & tenete *documenta* quæ didiciſtis &c. Nolunt enim ut S. Paulus cum Papicolis dicat tenendas eſſe Traditiones, cum ipſi, qui aliter ſapiunt, eas admittere recuſent.

Epiſtolæ 1. ad Corinthios cap. 9. interrogat Apoſtolus, *Nunquid non habemus poteſtatem mulierem ſororem circumducendi?* Lutherus *ſorore* minimè contentus, adjungit, *in uxorem.* Docet enim Apoſtolos uxores habuiſſe, eaſque dum prædicarent ad opus conjugale circumduxiſſe, uti ipſe Lutherus ejuſque novi Apoſtoli, novo in Eccleſia Dei exemplo, facere conſueverunt.

Quid reliqua proferam Latrocinia verbo Dei inviolabili à modernis Sectariis illata, ut à Renato Benedicto, & Ludovico Berquino Pariſiis exuſto, & pluribus aliis qui ſacras Litteras corruptelis innumeris fœdarunt, in quibus vel unum apicem adulterare, ſummum foret ſacrilegium? Si enim in Regio diplomate aliquid immutare ſcelus eſt læſæ majeſtatis ferro aut igne plecti ſolitum, quam enorme facinus erit incommutabilem æternæ veritatis paginam tot modis pro ſua libidine truncare, corrumpere, violare. Sed & hinc argumentum præbent certiſſimum doctrinam ſuam à veritate deviare, dum ad eam tuendam Scripturæ ſacræ veritatem immutare neceſſe eſt.

Sed neque verentur moderni per Hollandiam Miniſtri iſtis Sacrilegiis novas calumnias conſarcinare. Teſtatur inter alios illuſtriſſimus *Caſtorienſis* in eruditiſſimo *Tractatu* nuper edito, nihil eſſe magis familiare modernis Miniſtris quam paſſim & publicè vociferari, Sacroſancta Scripturarum Oracula apud Catholicos ſummo in contemptu haberi, & in prima Librorum prohibitorum claſſe collocari. Itane illis lubet & licet in aperta totius orbis luce calumniari? Quid quæſo poteſt eſſe magis conſpicuum quam apud Catholicos, in publico Miſſæ Sacrificio Scripturam ſacram ſumma cum veneratione populo aſſiduè prælegi? quid magis notum quam illam in ſacris Concionibus proponi, exponi, inculcari? Quid magis publicum & ſolemne quam in celeberrimis Academiis Lectionem Scripturæ ſacræ primo ſemper loco haberi, & in ipſius Tridentini Decretis *Seſſ. 5. de Reform. cap. 1.* eandem Lectionem ut imprimis honorificam, & omnium maximè neceſſariam ſummo ubique ſtudio proponi, præcipi, mandari? Quod verò Eccleſia Romana Editiones ſpurias, corruptas & ab hæreticis mille modis truncatas ac vitiatas populo prohibeat, & fidelium manibus ſubductas velit, hoc ipſum probat ſummam Verbi Dei apud Catholicos æſtimationem, quod nempe divinum hunc theſaurum purum ſibi, & ab hæreticorum corruptelis immunem tanto ſemper ſtudio conſervet. Sed & hoc ipſum eſt quod illos Novatores adurit, quod in puros ac primævos Scripturarum noſtrarum Fontes, impuras corruptarum Editionum Lacunas influere non permittamus.

ARTICULUS II.

Exhibentur ex multis quædam inſignes Antilogiæ, quibus, ipſe Lutherus, & alii in ſua doctrina ſibi contradicunt.

DE SACRAMENTIS.

Antilogia Prima.

Septem ponenda ſunt Sacramenta. Ita ſcribit *Lutherus, de poteſtate Papæ.*

Tantum tria ſunt Sacramenta pro tempore ponenda, Ita *Lutherus, de captivitate Babylonica.*

2.

Duo tantum ſunt Sacramenta, *Lutherus ad Waldenſes.*

Si juxta Scripturas loqui velim eſt tantum unum Sacramentum. *Luth. de captivitate Babylonica.*

3.

In puero poſt Baptiſmum negare remanens peccatum, eſt Paulum & Chriſtum ſimul conculcare. *Luth. in Aſſertionibus.*

Baptiſmus omnia peccata remittit. *Luth. in Captiv. Babylonica de Baptiſmo.*

4.

Confirmatio Sacramentum eſt. *Luth. de poteſtate Papæ.*

Mirum quid illis in mentem venerit quod Sacramentum Confirmationis fecerunt ex impoſitione manuum. *Luth. de captivitate Babylonica.*

5.

In Sacramento Altaris non eſt panis, & vinum, ſed ſpecies panis & vini. *Luth. in Sermone de Euchariſt.*

Thomiſtica doctrina eſt tranſubſtantiari panem & vinum; liberum eſt, & citra ſalutis periculum imaginari, opinari, & credere remanere aut non remanere ſubſtantaim panis & vini. *Luth. de captiv. Babylonica.*

Impius & Blaſphemus eſt, ſi quis dicat panem tranſubſtantiari, Catholicus autem & pius eſt qui contrarium docuerit. *Luth. in lib. contra Regem Angliæ.*

Sicut panis & vinum tranſubſtantiatur? ita & nos in ſpirituale Corpus tranſmutamur. *Luth. in ſerm. de Euch.*

6.

Impiiſſimus uſus eſt, in Eccleſia perſuaderi Miſſam eſſe opus bonum & Sacrificium. *Luth. de captiv. Babylonica.*

Miſſas pro vivis & defunctis valere tota approbavit Eccleſia. *Luth. de decem Præcept.*

7.

Sacerdotes à ſubditis honorandi ſunt. *Luth. in Decalogum.* Contra.

Digitized by Google

Nullum eſt in novo teſtamento Sacerdotium, niſi quod eſt humanis mendaciis à ſathana creatum. *Luth. de captiv. Babylonica.*

8.

Confeſſio auricularis in Eccleſia, etſi ex Scriptura probari non poſſit, utilis tamen eſt, imò neceſſaria. *Lutherus de captivitate Babylonica.*

Confeſſio auricularis eſt fictio hominum. *Luth de 10. Leproſis.*

9.

Matrimonium non ſolum ſine ulla Scriptura Sacramentū cenſetur. Verùm eiſdem traditionibus quibus Sacramentum eſſe jactatur merum ludibrium factum eſt. *Luth. de Captiv. Babylonica.*

Matrimonium in Eccleſia Dei Sacramentum eſt. *Luth. de poteſtate Papæ.*

10.

Ordo in Eccleſia Dei Sacramentum eſt. *Lutherus de poteſtate Papæ.*

Sacramentum Ordinis Eccleſia ignorat, inventumque eſt ab Eccleſia Papæ. *Luth. de captivitate Babyl.*

11.

Extrema unctio Sacramentum eſt. *Luth. de poteſt. Papæ.*

Si uſquam antea deliratum eſt, in extrema unctione nunc præcipuè deliratum eſt. *Luth. de captiv. Babylon.*

De Papatu.

Si poteſtas Papæ non eſſet à Deo, nec jure divino, tam diu ſubſiſtere non potuiſſet. *Luth. de poteſtate Papæ.*

Certus ſum Papatum regnum eſſe Babylon. *Luth. de Captiv. Babyl.*

Quod ſæpè repetit ibidem, & in *lib. adverſus Regem Angliæ.*

De Fide ſola.

Sola Chriſti fides neceſſaria, quâ juſti ſimus, cætera omnia liberrima, neque præcepta amplius neque prohibita. *Luth. ad Galat. cap. 2.*

Vita Chriſtiana eſt credere & diligere, at diligere nihil eſt niſi benefacere. *Luth. de decem leproſis.*

De Eccleſia.

Eccleſia errare non poteſt. *Luth. de 10. præcept.*

Ludificatio Sathanæ eſt affirmare quod Eccleſia ſi quando *erret* aut peccet, ideò non ſit Eccleſia.

De Traditione.

Neque Papa, neque Epiſcopus, neque *ullus hominum* habet jus unius ſyllabæ conſtituendæ ſuper Chriſtianum hominem. *Luth. de captiv. Babyl.*

Ideò poſiti ſunt Canones Patrum ut dirigant populum, *Luth. in decem præcep. cap. 5.*

De invocatione Sanctorum.

Rectè concluſi, meritum Chriſti theſaurum eſſe Eccleſiæ, & Sanctorum meritis juvari certum eſt. *Luth. concluſ. 10. contra Eckium.*

Pro meritis S. Petri ne unum quidem obulum darem ut me adjuvarent, quia ſeipſum juvare non poteſt. *Luth. in art. 4. q. 6.*

De Indulgentiis.

Contra veritatem Apoſtolicarum Veniarum qui loquitur, ſit ille anathema & maledictus. *Luth. in Reſol.*

Indulgentiæ nihil ſunt, niſi Romani Pontificis impoſturæ. *Luth. de capt. Babyl.*

De Purgatorio.

Tutius eſt totum Purgatorium negare, quàm Gregorio in Dialogis credere. *Luth. abrog. Miſſ.*

Non ſolùm credo, ſed etiam certiſſimè ſcio Purgatorium eſſe. *Luth. in diſput. Lipſienſi.*

De libero arbitrio.

Revera Deus nobis liberam voluntatem contulit: cur tu illam liberam non permittis? cum enim tu illâ ad tuum abuteris libitum non eſt libera, ſed magis ſervitutem apud te ſervit. *Luth. in explic. orat. Dominicæ.*

Liberum arbitrium figmentum eſt in rebus, ſeu titulus ſine re, quia nulli eſt in manu ſua cogitare quidquam mali aut boni, ſed omnia ut Wicleſi articulus Conſtantiæ damnatus rectè docet, de neceſſitate abſoluta eveniunt. *Luth. in Aſſert. art. 26.*

De Conciliis generalibus.

Sæpe nullus vir in Concilio eſt qui divinum Spiritum vel modicum olfecerit, ſicut contigit in Nicæno Concilio ubi de uxoribus Sacerdotum agebatur. *Luth. in Serm. Attendite à falſis Prophetis.*

Conciliis nihil derogo, ſed omnium ſacratiſſimum fuit Nicænum. *Luth. in diſput. Lipſienſi.*

Calvini quædam Antilogiæ.

1.

DEum eſſe abſolutè omnipotentem fatetur Calvinus, *ad cap. 1. Lucæ.* Verbo, inquit, Dei nulla impoſſibilitas objicienda.

Negat verò *ad cap. 23. Iſaiæ*, Iſtud ſomnium de poteſtate abſoluta in Deo quam Scholaſtici introduxerunt execranda blaſphemia eſt.

2.

Nomen Jeſu Chriſti venerandum eſſe aſſerit Calvinus ad *Matthæi cap. 1. verſ. 23.* Ita reputanda eſt nobis in hoc nomine (Jeſu) divina Chriſti Majeſtas, ut reverentiam apud nos obtineat quæ unico debetur & æterno Deo.

Negat idem ad cap. 2. Epiſt. ad Philippenſes. Pluſquam ridiculi ſunt Sorbonici Sophiſtæ qui ex præſenti loco; *Ut in nomine Jeſu omne genu flectatur*, genu flectendum eſſe colligunt quoties nomen Jeſu pronunciatur, quaſi vox eſſet magica quæ totam in ſono vim haberet incluſam.

3.

Sine Baptiſmo Chriſti neminem ſalvari docet Calvinus *ad cap. 3. Joan. v. 3.* Si uni hoc dixiſſet Chriſtus vel paucis non poſſe eos pervenire in regnum cœlorum, niſi prius renati eſſent, poſſemus conjicere certas duntaxat perſonas notari, ſed de omnibus ſine exceptione loquitur.

Idem negat *Inſtit. lib. 4. cap. 16. §. 36.* Explodendum eſt eorum commentum qui omnes non baptizatos æternæ morti adjudicant.

4.

In cœna Domini miraculum agnoſcit Calvinus. *Tract. de Concordia ineunda*: Ergo (inquit) in ſacra Cœna miraculum agnoſcimus, quod & naturæ fines & ſenſus noſtri modum exuperat, dum Chriſti vita nobis fit communis, & ejus caro nobis in alimentum datur.

Negat verò diſertè. *Inſtit. lib. 4. cap. 17. §. 2* . agens contra Lutheri aſſeclas: Iſti, inquit, boni ejus zelotæ miraculum ſibi fabricant, quo ſublato evaneſcit Deus cum ſua omnipotentia. Et ibidem §. 24. Il auditis Chriſti verbis, *Hoc eſt corpus meum*, miraculum ab ejus mente remotiſſimum imaginantur.

Sectæ

Digitized by Google

Secta Lutherana moderna, & antiqua in Anglia antilogia & diſcrepantia manifeſta.

PAtet illa, in mutatione Libri authentici publicarum precum, quem ſibi ab initio pro puro Dei Verbo, & fidei ſuæ inſtrumento Secta Lutherana propoſuit. Nam in prædicto Libello ſub Rege Eduardo & Eliſabetha Regina pro vera Scriptura legebatur Tobiæ Caput quintum, ſextum & octavum. Danielis Caput 14. & quædam ex 13. Ex Eccleſiaſtici cap. 46. non pauca. Hæc autem omnia aliaque, ſub Jacobo Rege eadem Eccleſia ex Libro publicarum precum tanquam apocrypha penitùs expunxit: uti apertè oſtendit Examen Libelli publicarum precum prælo datum anno 1610. pag. 30. quomodo verò poteſt eſſe eadem Eccleſia quæ eandem non habet Scripturam? In qua quod illa pro Verbo Dei olim admiſit, hæc pro apocrypho modò expunxit? Manifeſtum ſanè eſt vel illam pro Scriptura iſta approbando, vel hanc reprobando in fide erraſſe.

Præterea in his, aliiſque dogmatibus loca innumera, in quibus Calvinus, ac multo magis Lutherus ſecum apertè pugnavit, atque inſtar fallacis Prothei, uti res ferebat, ſeſe in varias doctrinæ formas tranſmutavit. Ex quibus hoc demum conficies argumentum.

Non poteſt ex Dei Spiritu loqui qui vel ſemel in doctrina fidei proponenda ſibi contradicit: Atqui Calvinus & Lutherus in doctrina fidei quam Dei nomine proponit ſæpius eloquitur contradictoria. Ergo non poteſt Calvinus & Lutherus loqui ex Spiritu divino in doctrina illa quam ſe Dei nomine ſcribere ac prædicare profitentur. Sicut in verbo Dei ſcripto, ſi vel ſemel in illo contradictionem apertam deprehendas, in cæteris omnibus tota Scripturæ fides evaneſcit. Videant igitur, ac ſeriò agnoſcant horum Sectatores, quàm fallaces ſint Prophetæ ac divini Spiritus penitus vacui, quibus ab initio fidem ſuam ac ſalutem crediderunt.

In Hollandia inter Doctores Heterodoxos de ipſo Deo, ejuſque Attributis aperta repugnantia.

I. COnſtat ex publicis eorum utrimque ſcriptis ab anno 1606. diviſos illic Calvini aſſeclas in Remonſtrantes, & Contra-Remonſtrantes, qui contra alios ex pura & rigida Calvini doctrina, ſtatuunt abſolutè, Deum eſſe Auctorem peccati. Unde illos Deum ſibi ſtatuere à cæteris Chriſtianis diverſum facile demonſtratur hoc ſyllogiſmo: Deus Calviniſtarum eſt auctor peccati: Atqui Deus Chriſtianorum non eſt auctor peccati: Ergo non eſt idem utrorumque Deus.

Quinimò fingere ſibi Deum, qui ut ſit Deus debet eſſe bonitas infinita, & ſimul ſit author peccati, eſt admittere Deum, qui non ſit Deus, adeòque ad Atheiſmum apertè declinare, uti ex ipſis Sectariis aliqui intulerunt, ut *Tilmannus Heſbuſius*, Lutheranus *in lib. de Errorib. Calvini, & Sebaſtianus Caſtilio*, Calviniſta *in lib. de prædeſtin.* ad Calvinum.

Nullum certè poteſt eſſe de ipſo fidei Capite & Authore luculentius diſſidium: & conſequenter in illis Sectis nullus apertior defectus Fidei ad æternam ſalutem neceſſariæ.

Quin & his ſimilia, quæ idem nimis abundè convincunt, in ſequentibus proferam.

De *Unitate & Æternitate* Dei etiam inter ſe mutuo diſſentire deprehenduntur. Nam ſi admittantur plura increata, neceſſarium eſt plures eſſe Deos. Plura autem increata cum Remonſtrantibus ſtatui à *Vorſtio* oſtendit *Sladius* in Diſceptatione. pag. 51. Scilicet hæc quatuor: Dei locus, tempus, materia, Domicilium, quæ Vorſtius contendit illius eſſe naturæ, ut à Deo nec creata fuerint, nec potuerint creari.

Simplicitas in Deo, quæ opponitur omni reali compoſitioni, ab orthodoxis ſemper & neceſſariò admittitur. Hanc autem negare *Vorſtium* cum Remonſtrantibus, ex illius Scriptis pars oppoſita demonſtrat. Sic enim in illis Vorſtius agit pag. 426. ut omnino reprehendat *Zanchium* proprium Contra-Remonſtrantium Doctorem, quod doceat Dei eſſentiam, vitam, & actionem prorſus idem eſſe: Contenditque ipſe hoc in Deo eſſe diverſitatis, ut aliud ſit ipſa Dei ſubſtantia vivens, aliud vita, ſive vis illa per quam vivit. Et pag. 209. Cum Deus in ſcriptura dicitur iraſci, dolere, reminiſci, aut ſimile quidpiam agere, aſſeritur aliud & aliud in eo eſſe, nimirum ſubjectum & accidens. Denique generatim pag. 208. *Totidem in Deo accidentalia ſunt, quot decreta de rebus foris efficiendis.*

Omnipotentiam Deo quis unquam negavit præter Ethnicos, & Hæreticos indubitatos? inter quos ipſi heterodoxi qui ſunt factionis oppoſitæ, numerant cum Remonſtrantibus ſuis *Vorſtium* de Deo pag. 226. ſic docentem: *Quædam Deo ſunt impoſſibilia: Ergo Deus non eſt omnipotens: Ant. probatur: Deus non poteſt mentiri, pati, mori, aut fallere: Ergo cum non poſſit hæc omnia non eſt omnipotens.* Præclara in Calvini Eccleſia de ipſo Deo utrimque controverſia.

Infinitatem Dei ſubſtantialem (nam molis nullam habet) cum Remonſtrantibus ſuis quos repræſentat, en quomodo evacuet Vorſtius pag. 234. *Deus non eſt ſimpliciter infinitus neq; eſſendo, neq; operando*, & pag. 235. *Eſt quidem Deus purus actus, ſed hoc non vetat quin ſimul ſit in ſeſe finitus.* denique pag. 237. *Quidquid eſt hoc aliquid, ut ſeipſo finitum eſt, & ad certum aliquod genus Entis contractum eſt.* Ac ſi apud talium Philoſophorum gregem repugnantiam involveret, eſſe actu hoc aliquid, & ſimul eſſe ens infinitæ ſive illimitatæ perfectionis. Teſtatur hæc præter alios Contra-Remonſtrantes fusè *Sladius* in Diſput. cum Vorſtio *de blaſphemiis, hæreſibus, & atheiſmis à Jacobo Rege in Vorſtii de Deo tractatu, & exegeſi Apologetica, nigro theta notatis.*

Immenſitatem Dei, quâ ubique realiter & ſubſtantialiter exiſtit, admitti neceſſariò, non debere ſcribunt utrimque ex Calviniſtis plurimi ex mente Calvini qui *lib. 1. inſtitutionum capite 13.* ſic loquitur: *Scite ſibi unus ex veteribus dicere viſus eſt, Deum eſſe quidquid videmus, & quidquid non videmus: At qui hoc modo in ſingulas mundi partes divinitatem transfuſam eſſe finxit: &c.* Negatq; alibi tã ipſe quam Vorſtius immenſitatem illam ex ſcripturis ſatis probari. Figmentum ergo cenſent illi realem illam divinitatis in omnes partes transfuſionem, docentes ſufficere virtualem, quâ ubique operatur, etſi ibi non neceſſariò immediatè exiſtat. Clarè id tradit Vorſtius pag. 235. *Non ſequitur*, ait, *Deum immediate illic ſuâ ſubſtantiâ adeſſe, ubicunq; & operatur, quia per cauſas medias operari-*

Digitized by Google

ri poteſt, ut Rex aliquis per ſuos miniſtros. Tandem illi Deum terris relegatum ſuo cœlo circumſcriberent, cum impio apud Pſalmiſtam *Cœlum cœli Domino, terram autem dedit filiis hominum.*

Quantitatem in Deo, quæ ſine diviſibilitate non concipitur, conſtitui à Remonſtrantibus cum Vorſtio, oſtendunt & accuſant Contra-Remonſtrantes. De hac enim quantitate ſic loquitur Conradus Vorſtius lib. de Deo pag. 239. ut dicat negari non poſſe magnitudinem etiam propriè dictam Deo in S. Scriptura attribui: ac porrò interrogat: *Quid vetet etiam Spiritum, imò & Deum ipſum ſuam habere Spiritualem magnitudinem, non ſenſibilem quidem, ſed aliquo tamen modo intelligibilem.* Et pag. 240. contradictionis inſimulat quod dictum eſt ab Auguſtino *lib. 5. de Trinitate cap. 2.* Deum eſſe magnum ſine quantitate. Denique pag. 241. *Cum*, inquit, *Deus reſpectu ſubſtantiæ ſuæ magnus eſſe dicitur, certè aliquam hic Quantitatem & cogitari, & eſſe oportet.* Ac pag. ſequenti: *Firmiter credo Deum reſpectu ſubſtantiæ verè magnum eſſe.* Quis t les de Deo ex ſchol a Calviniana errores non abhorreat, niſi, ut quidam loquitur, pro cerebro cucurbitam habeat?

Immutabilitatem Deo adimunt Remonſtrantes: Quod adeò perſpicuè oſtenditur, ut de eo etiam ipſe *Jacobus Rex Angliæ* anno 1611. per litteras ad ſuum Legatum, illos graviter accuſaverit. Patet error ille graviſſimus ex eodem Remonſtrantium Doctore ſummo Conrado Vorſtio pag. 212. *Divina voluntas ſemper principium cujuſdam mutabilitatis eſt, etiam in ipſo Deo, quippe per quam Deus aliter atque aliter habere ſe & poteſt, & ſolet, tum volendo, tum contemplando*, & pag. 213. *Abſoluta & ſimplex immutabilitas hæc in parte Deo attribui non debet. Hoc enim nihil aliud eſſet, quam actionem Dei liberam, hoc eſt, à libera cauſa pendentem, cum ipſo Deo confundere. ſive eſſentiam & voluntatem, hoc eſt, actionem volendi, ſeu volitionem Dei unum idemque eſſe affirmare.* Et ſæpiùs alibi. Nec in hoc diſſimilis eſt ejuſdem farinæ Doctor *Socinus* tract. de Deo &c. pag. 92. *Aliud*, inquit, *eſt Deus ipſe, aliud virtus ipſius.*

Audi & in hoc non minus abſona, & Deo prorſus indigna docentem *Martinum Lutherum lib. de Concil. & in Confeſſ. de cæna domini*, ubi præfractè affirmat Chriſti divinatem eſſe paſſibilem, imò & reipsâ paſſam. *Theodoreti illa phraſis, Chriſtus in quantum Deus inpaſſibilis eſt, nunquam ferenda eſt*; effatum eſt commune Lutheri aſſeclis Selneccero, Gerlachio, Smidelino, Iſlebio, Muſculo. Conſideret hæc ſeriò quiſquis Sectis illis ſalutem ſuam fidendam putat.

Suppoſitâ Dei immutabilitate illâ quam Catholici profitentur, *Libertatem* Deo ademptam volunt Remonſtrantes, de quo illos vehementer inculant Contra-Remonſtrantes. Sic loquitur Vorſtius *lib. de Deo pag. 448. Deus pœnam non niſi aliquatenus invitus, hoc eſt, cum quadam animi triſtitia & diſplicentia infligit.* Aliter ſanè Auguſtinus *lib. 5.* de civit. Dei, *cap. 10. Dicitur*, inquit, *Deus omnipotens. faciendo quod vult. non patiendo quod non vult, quod ſi ei accideret, nequaquam eſſet omnipotens.*

Impeccabilitas Dei manifeſtè deſtruitur per hoc quod Contra-Remonſtrantes, ſecuti Lutherum, & Calvinum, illum aſſerant eſſe authorem peccati, quod hic ſupra ab initio oſtenſum eſt. Declaratur illud breviter hoc Syllogiſmo. Qui Deum facit authorem peccati, negat illius impeccabilitatem: Atqui aſſeclæ illi Calvini ac Lutheri faciunt Deum authorem peccati, ad illud impellendo, ac neceſſitando: Ergo negant illi Dei impeccabilitatem. Annotemus hic unum, ex pluribus, *Calvini* effatum breviſſimum lib. 3. inſtit. cap. 23. §. 8. *Lapſus eſt primus homo, quia Dominus ita expedire cenſuerat.* Et ne intelligas de voluntate Dei tantùm permiſſiva, prohibet ipſe Calvinus *lib. 1. cap. 18. §. 3. Jam*, inquit, *ſatis apertè oſtendi, Deum vocari eorũ omnium authorem, quæ iſti Cenſores volunt, otioſo tantum ejus permiſſu contingere.* De *veracitate & ſinceritate Dei*, accuſant Remonſtrantes non rectè ſentire Contra-Remonſtrantes. Hi tamen videri poſſunt *Calvino* conformes, qui modum Dei agendi ſic deſcribit *lib. 3. Inſtit. cap. 24. §. 13. Ecce vocem ad eos dirigit, ſed, ut magis obſurdeſcant: lumen accendit, ſed ut reddantur cæciores: doctrinam profert, ſed quâ magis obſtupeſcant: remedium adhibet, ſed ne ſanentur.* Demum ad prædicta generatius adverte, ſi quando viſi ſunt illi paulò aliter loqui, deprehenſos eſſe vel fucum facere voluiſſe, vel contradictionis convinci.

Sapientiâ, bonitate, & juſtitiâ, Deum velle ſpoliare Contra-Remonſtrantes, contendunt Remonſtrantes, idque ex eorum doctrina deduxit Jacobus *Arminius*, & Hollandiæ Ordinibus demonſtravit *in declaratione ſent. de prædeſt.* Ecce inter quas procellas, & errorum fatales charybdes Navicula religionis Batavicæ non tantum miſerè fluctuat, ſed pridem ſubmerſa eſt, de quibus præter memoratos Maxim. Sandeus, aliique quædam fuſius deducunt.

Ex his facile colliges primò, Antilogias manifeſtas Doctorum Batavicorum circa prima & eſſentialia Religionis Chriſtianæ fundamenta. Secundò, illa nullatenus poſſe conſiſtere cum veritate & unitate Fidei Chriſtianæ ad ſalutem neceſſariò requiſita. Tertiò, Neminem his perſpectis, ſine ſumma temeritate, poſſe ſuam ſalutẽ æternam credere Sectis ſic fluctuantibus, ac diffidentibus in ipſis primis fidei Chriſtianæ principiis, ubi ante oculos habet Eccleſiam Romanam ab ipſis Apoſtolorum temporibus in unitate fidei toto ſemper orbe diffuſam, & aliis veræ Eccleſiæ Notis manifeſtis inſignitam, quas ſupra *Partis I. cap. 3.* demonſtravimus.

ARTICULUS III.

Confuſio & diſcordia tot Sectarum quæ ex Lutheraniſmo, & aliis prodierunt.

NOn poteſt eſſe unitas, aut veritas Fidei in Eccleſia Lutherana, cujus præcipua membra & quaſi primi Apoſtoli, in ſua doctrina neque cum Luthero, neque inter ſe concordant, ſed ubi mox prodierunt in Sectas varias ſibi, Luthero, ac Evangelio contrarias degenerarunt, uti hic apertè demonſtro.

Ac primò, ipſe Lutherus in Saxonia circa annum 1517. ubi matrem ſuam Eccleſiam Romanam viperino more laniare exorſus eſt, mirum dictu in quot ſe figuras moreſque tranſmutaverit, ut novum aliquod Religionis monſtrũ efformaret. Etenim ex ipſo non Secta unica, ſed tres immundi Spiritus (quales Apocalypſis cap. 13. dicuntur exire de ore pſeudo-Prophetæ) primo velut partu prodierunt. Hi ſunt Homologiſtæ, Anabaptiſtæ, & Sacramentarii. Et quia tres ſunt qui veritati teſtimonium dant in terra, Spiritus, Aqua, & Sanguis, Baptiſmum Aquæ inquinarunt Anabaptiſtæ, Spiritum veritatis

veritatis in poteſtate Clavium oppugnarunt Homologiſtæ, Sanguinem Domini profanarunt Sacramentarii, ne ullum veritati teſtimonium in terris integrum permaneret.

At ecce ex *Anabaptiſtarum* Spiritu carnoſo quot illico Sectæ, veluti totidem ranæ, pullularunt. Ex his enim alii à cæteris diviſi ſe *Adamitas* appellant, quod Adamum in ſtatu innocentiæ ſe imitari profiteantur. Alii dicuntur *Sabbatharij*, quia Sabbathum more Judæorum, non diem Dominicum colendum eſſe docent: neque de Chriſti divinitate rectè ſentiunt, ad Judæorum Meſſiam proclives. Alii ſe *Clancularios* Chriſtianos vocant, quod exiſtiment ſibi ſufficere fidem ſuam clam ſolo corde profiteri, & ſi rogentur an ſint Anabaptiſtæ, licere id ad vitandum periculum apertè negare. Alii contra *Manifeſtarij* nuncupantur, qui prorſus impium eſſe docent, ſi rogentur, ſe Anabaptiſtas inficiari. Sunt & alii dicti *Tacentes*, qui nolunt amplius eſſe docendum aut prædicandum, eo quod mundus jam indignus ſit, ut verbum Dei audiat. Sed & alii reperiuntur dicti *Enthuſiaſtæ*, eo quod jactent ſe divinis revelationibus intus è cœlo doceri, ac diu velut mortui jacent, quaſi interea divinis colloquiis fruerentur.

Jam verò ex ſecunda Lutheri ſobole, qui ſunt *Sacramentarij*, quanta Sectarum colluvies effluxerit inſpiciamus. Cum enim Lutherus ſcribens contra Leonem Pontificem, & in Libello de formula Miſſæ doceret in Euchariſtia neutram ſpeciem, ſed ſolam Sacramenti fidem ad ſalutem ſufficere, occaſionem præbuit Caroloſtadio, & Zuinglio, ut de hoc Sacramento Berengarii hæreſim renovarent. Hinc igitur orti *Zuingliani*, qui negant verum & ſubſtantiale Corpus Chriſti in Euchariſtiæ Sacramento contineri.

Verum de hoc dogmate en quanta mox inter illos diſſenſio oborta eſt; quot pæne capita, tot de vero hujus dogmatis ſenſu ſententiæ prodierunt. Alii ex Zvinglianis dicti ſunt *Significativi*, qui Chriſti verba, Hoc eſt Corpus meum, ſic intelligi volunt, ut verbum, Eſt, idem ſit quod, ſignificat Corpus meum. Aſt alii dicti *Tropiſtæ*, qui verbo, Eſt, in propria ſignificatione relicto, contendunt tropum eſſe admittendum in voce, Corpus, ut intelligatur tantum in Euchariſtia Corporis figura. Ab his omnibus diſſentiunt *Energici*, qui ut propius ad verba Chriſti accedere videantur, Corpus Domini dicunt intelligi debere per metonymiam, pro energia Corporis Chriſti, hoc eſt, pro effectu quod Corpus Chriſti in Cruce oblatum in nobis operatur, & cum his ſentit Calvinus. Alii dicti *Arabonarii* ſtatuunt aliud ab his omnibus diverſum, nempe Cœnam Domini præberi tanquam arabonem, inveſtituram, aut pignus Corporis Chriſti nobis donati. Præter hos ſunt & alii ex eadem Lutheri ſobole qui Corpus Domini in Euchariſtia omnino adeſſe concedunt. Verum & inter illos quanta in uno puncto fidei diſcordia! Alii admittunt Corpus eſſe ſub vero pane illic permanente, alii in pane, alii circa panem. Prolixum foret vel de hoc uno fidei myſterio cæterorum pugnantia inter ſe deliria recenſere. Ex quibus luce meridianâ clarius oſtenditur, Lutheri Sectam non veram Eccleſiam, ſed errorum inter ſe diſſidentium fœcundum eſſe ſeminarium.

Tertius errorum Spiritus quem evomuit Lutherus fuerunt *Homologiſtæ*, cujus Sectæ præcipuus ſemper ſcopus fuit Sedem Apoſtolicam, & in ea poteſtatem Clavium à Chriſto traditam funditus evertere; in hanc Confeſſio Auguſtana, & cum ea Melanthon totus conſpirat. Sed & hi *Confeſſioniſtæ* in plures Sectas dividuntur, ex iis enim alii dicuntur *Rigidi* quorum duces erant Illyricus, Gallus, Morlinus &c. qui profitentur ſe Lutheri dogmata integra & inviolata tueri, ut nullum eſſe homini liberum arbitrium, opera bona non eſſe neceſſaria ad ſalutem, ritus & cæremonias omnes ab Eccleſia exterminandas, & alia quæ à Luthero dubiè pronuntiata, ab illis, in ſummo rigore defendenda ſuſcipiuntur, Quin & ipſi *Rigidi* in varias factiones, & opinionum portenta diſſecantur, ex quibus prodierunt *Antinomi*, *Samoſatenenſes*, *Inferiani*, nec non *Antadiaphoriſtæ*, qui nullas cæremonias veteres, ſed aliquas tantum novas admittunt, & *Anticalviniani* qui contra Calvinum credunt verum Chriſti Corpus in Euchariſtia contineri, ac *Biſacramentales* qui duo tantum ſtatuunt Sacramenta, Baptiſmum, & Cœnam Domini; ac *Triſacramentales*, qui tria Sacramenta admittunt. Plura alia inter Rigidos pullularunt Sectarum portenta tam re, quam nomine formidanda.

Rigidis opponuntur Confeſſioniſtæ *Molles*, quorum Princeps fuit Melanthon, cui inter præcipuos hujus Sectæ duces acceſſit Major, Furſterus, Pomeranus, neo-Theologi Lipſienſes. Hi contra Rigidos docent dari in homine liberum arbitrium, & poſt Fidem, bona opera ſaltem minus principaliter ad juſtitiam requiri. Sed, quod hæreſi proprium eſt, nec iſti quidem in fidei ſuæ fundamento concordiam colunt. Alii enim *Majoriſtæ* dicti, quia Majorem ut ducem ſequuntur, docent abſolutè bona opera ad ſalutem eſſe neceſſaria. At *Adiaphoriſtæ* repugnant in hoc, quod aſſerunt Eccleſiæ conſtitutiones ac cæremonias eſſe res indifferentes; quas licitum ſit pro arbitrio admittere, aut repudiare. Alii inter Molles ſunt *Quadriſacramentales*, qui ex ſeptem, quatuor Sacramenta recipiunt, Baptiſmum, Euchariſtiam, Claves, & Sacrum Ordinem. Alii *Luthero-Calviniani*, qui Berengarii dogma de Euchariſtia ſic temperant, ut perſuadere velint Calvini hæreſim Sacramentariam in Confeſſione Auguſtana à Principibus Lutheranis approbatam eſſe, uti ipſe Calvinus in ſua adverſus Weſtphalum admonitione de Melanthone teſtificatur. Alii dicuntur *Medi-Oſiandrini*, quia cum Oſiander hominem eſſentiali Dei juſtitia juſtum eſſe docuiſſet, & contra *Illyricani* aſſererent hominem ſolum imputativè juſtum haberi, correxerunt utroſque Medi-Oſiandrini, quaſi mediâ viâ docentes, hominem quidem in hac vita tantum imputativè juſtum reputari, in vita autem beata illum fore juſtum eâ juſtitiâ quâ ipſe Deus per eſſentiam juſtus exiſtit. De his ac pluribus aliis Molles illi Lutheri aſſeclæ inter ſe non molliter digladiantur.

Ab his ac Rigidis recedunt *Confeſſioniſtæ*, qui *Recalcitrantes* dicuntur, eo quod contra ipſius Lutheri doctrinam auſi ſint apertè calcitrare: & quamvis nolint omninò à Confeſſione Auguſtana deficere, ſic tamen contra priores Sectas, ac contra ſe mutuo in multis decertant, ut in alienis caſtris militare

litare videantur, quales ſunt Oſiandrini, Stancariani, aliique quorum dogmata non recenſeo.

Hæc tantum pauca unius Sectæ Capita ex fidis Scriptorum monumentis collegiſſe, atque in hunc ordinem claritatis causâ redegiſſe ſufficiat. Ut quiſque propriæ, aut alienæ ſaluti conſulturus, dilucidè perſpiciat, ex uno Luthero ejuſque triplici Secta, quot iterum novæ Sectæ inter ſe toties diſſectæ, reſectæque aſſiduò pullulaverint: quæ in perpetuis dogmatum, animorumque diſſidiis natæ, & adultæ, potius palæſtræ alicujus gladiatoriæ, quàm unius Eccleſiæ ſpeciem habent.

Sed nondum finitæ ſunt iſtæ Sectarum diſſenſiones, Tranſeunt ad modernos Nepotes cum antiqua hæreſi nova dogmatum diſſidia. Hæc inter Hollandiæ Miniſtros hodie flagrantia, eleganti ſtylo deſcribit *Fridericus Spanhemius* apud ipſos Sectarios Sacrarum litterarum Profeſſor, in *Epiſtola* ad Amicum, de noviſſimis illic circa Res Sacras diſſidiis, edita Lugduni Batavorum hoc anno 1677.

CONCLUSIO.

ET verò ex harum Sectarum diſcordiis quot nata fuerint per Europam prælia, quot bellis ac cædibus lacerata Germania, loquuntur ætatis noſtræ hiſtoriæ, ac ſuperiorum temporum ferales ruinæ. Quis enim ignorat ab ipſo exordio quid per Germaniam acciderit in ruſticano Lutheranorum tumultu, qualia inter confœderatos Tigurinos prælia exarſerint, quo pacto harum diſcordiarum occaſione Pruſſiam Germaniæ eripuerit Polonus, Solymannus Hungariam, nec Suecus pauciora vaſtaverit. Per Galliam verò, & florentes olim Belgarum Provincias, quàm internecinis odiis hæc Sectarum furiæ ſacra omnia ac profana miſcuerint, teſtantur adhuc recentia non minus odiorum, quam præliorum veſtigia. Sed quid antiquiora memoramus? Non potuit toto Oceano cohiberi illud rapidiſſimum Lutheranici furoris incendium, ne Angliam univerſam novis diſſidiis, bellis, ac cædibus inflammaret. Recenti adhuc memoriâ retinemus, quàm infeſtis in ſe invicem odiis, atque armis incurrerint Proteſtantes, Puritani, Presbyteriani, Independentes, atque ex eodem Germine, Sectarum de novo naſcentium confuſa progenies: quæ ad illum furoris apicem progreſſa eſt, ut non dubitaverit ſupremum Religionis ſuæ Caput excutere, ac dicatas ſceleri manus Regio ſanguine cruentare.

Et erit etiamnum aliquis adeo fatuus & excors, ut ſeriò in animum inducat ſuum, infinitam Dei Sapientiam reformandæ ſuæ Eccleſiæ hanc hæreſum inter ſe mutuo diſſectarum atque armatarum colluviem in orbem immiſiſſe. Quæ cum antiquam Eccleſiam evertat, neque per ſe novam, niſi merè Babylonicam conſtituat, quid aliud reſtat, quam ut omnem Chriſti Eccleſiam è mundo eliminet. Quis igitur erit, niſi rationis penitus expers, qui ſibi ſinat perſuaderi, huic portentoſæ tot capitum Hydræ Spiritum ineſſe divinum, qui audiri debeat, contra authoritatem & vocem totius Eccleſiæ Romanæ, quæ conſtanti Sedecim ſæculorum decurſu ſuam Fidem, cœleſtibus ſignis comprobatam, ſummo animorum, dogmatumque conſenſu, per orbem penè univerſum propagavit.

Reſtat igitur ut ex his Sectarum dogmatumque diſſidiis hactenus explicatis, hoc porrò firmum, invictumque conficiatur argumentum. Tota illa Sectarum collectio pro primo ſuæ fidei articulo profitetur, ſe miſſam à Deo ad reformandum Eccleſiam Romanam. Sed collectio Sectarum ſibi mutuo contradicentium non poteſt eſſe vera, aut reformatrix Eccleſia, ut jam oſtenſum eſt. Ergo moderna collectio Sectarum, quæ profitetur ſe miſſam à Deo ad reformandum Eccleſiam Romanam, non poteſt eſſe vera Chriſti Eccleſia, aut reformationi idonea. Sic enim curvitas eſſet norma recti; & falſitas, & contradictio regula perfectæ veritatis. Videat ergo in quanto ſalutis æternæ naufragio verſetur, quiſquis extra gremium Eccleſiæ Romanæ inter has Sectarum ſyrtes miſerè fluctuatur.

ARTICULUS IV.

Calumniæ quædam apertæ contra doctrinam Eccleſiæ Romanæ à Novatoribus confictæ.

Calumnia prima: In cultu Imaginum.

FAmiliare eſt Sectariis quamvis labem Catholicis aſpergere, quâ apud ignarum populum deformes aut monſtroſi appareant. Colunt hi vetuſto majorum ritu imagines Chriſti ac Sanctorum: hinc fœcunda ſeges Calumniarum. De Papiſtis, inquiunt, conclamatum eſt: fugienda hæc hominum peſtis: non tantum impii ſunt, ſed etiam Sacrilegi, neque ſacrilegi tantum, ſed etiam cultores idolorum; Chriſtiani hominis nomen exuerunt, cum ethnicis inſaniunt, infidelium more lapides, & ligna adorant.

At tu, Sectarie, Calumniam loqueris quovis lapide & ligno craſſiorem. Orant Catholici ad ſtatuas lapideas Sanctorum, infers, ergo ſtatuas lapideas adorant. En tibi in ſimili forma formoſum argumentum: Orant Sectarii in templis ad Aras aut Columnas lapideas, ergo lapideas aras aut Columnas adorant. Errore iſto nos facile liberabis, ſi tu prius errare deſinas. Fides noſtra eſt, cultum divinum nulli creaturæ deferendum; ſi tu aliam nobis invitis affingas, tuum iſtud figmentum, non noſtra religio eſt. Imaginem Sancti hac ratione veneramur: primò ut ea conſpecta ad cultum ſancto abſenti deferendum moneamur, ſicut tibi, Sectarie, viſa in conclavi tui Regis effigie ſubit animum grata quædam ac venerabunda benefici Principis recordatio. Hoccine tibi novum crimen, & inauditum genus Sacrilegii? Altero modo imagines ipſas in honore habemus, quia Sanctos homines, & Deo charos repræſentant: *ſicut* tu, Sectarie, Bibliorum volumina, quamvis ex charta & atramento conflata, præ aliis libris in honore habes & oſcularis, quia in illis deſcriptum Dei verbum continetur: neque ſua altari aut calicibus in ſacris litteris derogatur veneratio, quorum Sacrilegum abuſum in Rege Balthaſare cœleſtis ultio vindicavit. Quidquid verò nos Sanctis in Imagine deferimus, id volumus univerſum in Deum ipſum redundare, cujus unius gratiâ præ aliis homines Sanctos honore proſequimur. En quo recidit immanis illa Papiſtarum impietas, & par cum Ethnicis cultus idolorum.

Eſto, inquies, iſta ratione Catholici quidam doctiores à cultu Imaginum idololatriæ maculam detergant, at populus paſſim eo errore dementatur, ut credat imaginibus Numen aliquod, aut pote-

Digitized by Google

poteſtatem naturæ viribus majorem ineſſe. Hinc illis genua flectunt, oſcula figunt, luminaria accendunt, templa atque aras Sacrilego cultu contaminant.

Nova hæc eſt calumnia, quàm peperit diſciplinæ Catholicæ craſſa nimis ignorantia, hanc tibi palpandam præbeo. Quæro enim, an populus noſter exiſtimet ſe crimen aut ſacrilegium admittere, ſi Sancti alicujus ſtatuam argenteam aut æneam confringat, confractam comminuat, & in pateras, lances, alioſque uſus convertat, quando id publicæ, aut etiam privatæ utilitatis ratio fieri depoſcit. Nemo eſt inter nos qui hunc Eccleſiæ ſuæ pervulgatum uſum & inſtitutum ignoret. Numen ſcilicet ineſſe credit ſtatuæ quam frangit, ligno quod ſecat, imagini quam in publica Eccleſiæ luce lacerat atque comminuit. Apage cæcam calumniam: non ſunt hæc noſtri Popelli, ſed tui Miniſtelli deliria, cui parum eſt in re aperta cæcutire, modò vel ſic Religioni Romanæ aliquam impietatis larvam, imponat, contra quam poſſit è Cathedra falſitatis, ad captandum populi ſui plauſum, liberius denotare.

Calumnia ſecunda: De ſigno Crucis.

ALtera calumnia eſt, Catholicos ligna in Crucis modum transverſi populo adoranda proponere: ſibi perſuadere in hoc ſigno latere internam & arcanam virtutem, ad pellendum quoslibet morbos, & quamlibet dæmonum poteſtatem debellandam. Et quamvis Catholici omnes uno ore reponant, ſe neque adorare, neque invocare aliquam internam ligni virtutem, ſed adorationem, ac fiduciam ſuam ad Chriſti in Cruce paſſi perſonam referre, ſurdis canunt, qui audire nolunt quid Catholici credant, ſed quid Sectarii ipſis affingant, tanta eſt convitiandi libido. Ut verò exornando huic convitio populare ludibrium adjiciant, Catholicum percunctantur: An ſi parens illius aut avus in patibulo expiraſſet, propterea vellet Patibulum in familiæ ſuæ inſignia adoptari? O pium, ac dignum Chriſtiano homine argumentum. Quæro ego viciſſim: An ſi parens tuus in Cruce expiraſſet, illum hominem tanquam tuum ac totius mundi Salvatorem adorares? Abſit, inquies, iſtud nefas: alius enim Homo eſt Chriſtus, quam quivis cæterorum mortalium. Vides quam facili reſponſo ipſe tuam enerves ludicram quæſtionem. Si ergo humanitatem Chriſti pro nobis paſſam propter unionem cum Verbo tanquam inſtrumentum redemptionis noſtræ adorare non recuſas, cur ſigno Crucis ob ſingularem conjunctionem cum Chriſti humanitate nullum genus ſacræ venerationis deferendum cenſes? At, inquis, populus ignarus non Chriſtum, ſed ipſum lignum Crucis adorat. Verum contra, populi cultum conſtituit non aliena cogitatio, ſed propria intentio. Audi ergo & paucis cape, In Cruce non colit lignum, ſed in ligno Chriſtum adorat: quem autem adorat, illum & invocat, & propter hunc, Crucem in quo paſſus eſt tanquam paſſionis inſtrumentum & ſignum in honore habet. Tune audeas apertâ fronte profiteri, te non magis Crucis ſignum, quàm latronis patibulum venerari? Tam ſacrilegam vocem non tantum dæmones, ſed etiam plerique horum temporum Sectarii exhorreſcunt. Non adeo poſſunt primævæ Eccleſiæ monumenta ignorare, ut de Crucis veneratione ac virtute tempore Hieronymi, Auguſtini, Tertulliani, Conſtantini, ac Helenæ nihil in aures animumque admiſerint. Obvium eſt quod narrat S. Auguſtinus *lib. 22. de Civit. Dei cap. 8.* matronam quandam Carthaginenſem nomine Innocentiam, cum immedicabili morbo ſinum illi cancer excederet, ſigno Crucis repente curatam eſſe. Nec minus notum, quod refert S. Hieronymus in vita Hilarionis. Exorto ingenti terræ motu, poſt mortem Juliani, maria ſuos terminos egreſſa Epidauris exitium minabantur: horum rogatu S. Hilarion contra tumentem maris gurgitem ſignum Crucis in arena formavit, confeſtimque ſtetit indomitum elementum, ac retro relapſum in ſuum ſeſe alveum recepit. Hoc (inquit Hieronymus) Epidaurus & omnis illa regio uſque hodie prædicat, matreſque docent liberos ſuos ad memoriam in poſteros tranſmittendam.

Calumnia tertia: De quadam Ioanna Papiſſa luculentè refutatur.

MOdernis Sectariis, maximè Anglis, objiciunt Catholici, quod regnante Elizabethâ, fœminam Sacræ poteſtatis & Ordinis incapacem, in Eccleſiæ ſuæ Caput evexerint. Hærent illi ad hoc exemplum orbi hactenus inviſum, tanquam ad apertum Sectæ acephalæ argumentum. Sed, cum aliâ arte monſtroſi Capitis deformitatem abſtergere nequeant, aliud monſtrum non diſſimile Catholicis affingunt. Ajunt enim anno Chriſti 855. Leoni IV. in Sede Romana ſucceſſiſſe fœminam, quæ in Pontificatu dicta fuerit Joannes VIII. & in eo ſediſſe annis duobus, & menſibus quinque. Hanc verò Joannam volunt fuiſſe origine Anglam, ſed natam Moguntiæ in Germania, & à quodam amaſio in habitu virili ductam Athenas, poſtea ſcientiis inſtructam veniſſe Romam, ibi ementito ſexu in Pontificem electam. Denique dum de S. Petro in Lateranum tenderet, in via coram populo peperiſſe, & ſe fœminam prodidiſſe.

Videamus quam bellè inter ſe hujus figmenti membra cohæreant. Aſſumpta eſt, inquiunt, in Pontificem 855. interea per quadringentos annos uſque ad quemdam Martinum Polonum qui vixit anno 1250. omnes hiſtoriæ Eccleſiaſticæ Scriptores rem tantam, tamque publicam ignorarunt, aut de ea, quaſi conjuratione factâ, homines tot ſæculis diſſiti in ſuis ſcriptis penitus ſiluerunt; in quorum Monumentis immediatè poſt Leonem IV. conſignatur Benedictus III. nullâ iſtius fabuloſi Joannis aut Joannæ facta mentione.

In gratiam, inquies, Romanæ Sedis rem tam deformem in Catalogo Pontificum ultro prætererunt. At quamvis iſta tam admiranda tot ſæculorum conſpiratio latinos Scriptores invaſiſſet: Græci tamen authores ut eſt Zonoras, Cedrenus, Curopalates, qui ante Martinum Polonum Annales ſcripſerunt, pro ſuo erga Sedem Romanam odio & invidia, hiſtoriam tam enormem minimè reticuiſſent: multò minus iſtorum temporum hæretici Sedis Apoſtolicæ hoſtes infenſiſſimi. Audiverint fortè hujus fabulæ primi authores, fœminam aliquam in alicujus privatæ Eccleſiæ ſedem irrepſiſſe, ſtatimque odio ſtimulante rumorem illum Sedi Romanæ affingere non dubitarunt.

Deinde

Deinde ipſa quæ circumfertur facti narratio apertè fabulam prodit. Magdeburgenſes *centur. 9. Cap. 20.* ajunt fuiſſe Anglam, eo quod fuerit ex parente Anglo nata Moguntiæ. Theodorus autem & Bibliander in Chronico, aſſerunt tantum dici Anglam, eo quod in Anglia educata & litteris erudita fuerit. Gerardus verò refert pro Angla habitam, eo quod Monachus Anglus eam ementito habitu, per Galliam & Italiam circumduxerit. Alii demum tradunt eam non fuiſſe eruditam in Anglia, ſed Athenis operam ſtudiis dediſſe; cum tamen ex Bellarmino & aliunde probetur eâ tempeſtate litterarum ſtudia uſque ad Bardam Cæſarem in tota Græcia extincta fuiſſe. Quam quæſo hæc tam pugnantia teſtimonia referunt ſpeciem veritatis? Denique quis credat, hanc fœminam ſagaciſſimam, quæ in reliqua ætate ſexum tanto ſtudio & arte celaverit, adeo fuiſſe imprudentem, imo dementem, ut, cum ſciret ſe tot menſibus uterum gerere, in publicum proceſſerit, ſuamque infamiam toti populo ſpectandam ac vindicandam prodiderit. Quid verò de ea in tantis flagitiis deprehenſa factum fuerit, quomodo poſtea vixerit, aut quomodo obierit, inter ipſos etiam Adverſarios altum ſilentium, ac ſi ipſa una cum hac fabula è rerum natura ſubitò evanuiſſet. Apage indignum ſano cerebro commentum, ex quo nihil aliud probant noſtri Sectarii, quam inſanam, cæcamque contra Eccleſiam Romanam columniandi libidinem.

Atque ut calumniam tam infeliciter fabricatam, ſi quid habeant frontis, tandem erubeſcant: Conſulant de ea confutationes *Blondelli* ex ipſa Calvini Secta viri litteratiſſimi, qui poſtquam ex antiquioribus monumentis hujus fabulæ authores, tempus, locum, ac partes omnes accuratè expendiſſet, demum apertè demonſtrat, nullam ſubeſſe veri ſpeciem, totum eſſe inane figmentum, & ſuis architectis maximè probroſum. Adeo nempe luculenta eſt veritas, ut ſuis etiam adverſariis ſuffragium extorqueat.

Referuntur Calumniæ quædam apertæ à Miniſtris præſertim in Anglia confictæ.

ASſerunt imprimis Catholicos in pœnitentiæ Sacramento impune omnibus flagitiis fræna laxare: ac pro criminibus in futurum perpetrandis abſolutionis beneficium impertiri. Ut corruat hæc Miniſtrorum infamis ignorantia, aut verſuta ignorantiæ ſimulatio, ſufficiat ad ſingulorum Catholicorum teſtimonium, & conſcripta paſſim fidei noſtræ monumenta appellare, in quibus de abſolvendis peccatis in futurum committendis, ne tenue quidem veſtigium deprehendes: quinimo omnes paſſim Sectarii, cum ipſo Luthero, Confeſſionem peccatorum apud Papiſtas crudeliſſimam conſcientiæ carnificinam appellant. Tam bellè criminationes illæ inter ſe concordant, quàm ſolent mendacia convenire.

Iterum, ut impingant Catholicis omnium ſcelerum carniſque licentiam, ajunt graviſſima quæque flagitia inter illos pro venialibus haberi. Refert in hanc rem Joan. *Berclaius*, ſe præſente à Sereniſſimo Angliæ Rege interrogatum ex ſuis Epiſcopis aliquem: ecquid Catholici de Fornicatione ſentirent? Atque illum ſine cunctatione reſpondiſſe, inter Scriptores Catholicos eſſe qui Fornicationem in Venialibus numerent. Commotus mendacio tam ſplendido *Berclaius* liberè repoſuit, Non viſum eſſe inter Catholicos probatum authorem cujus doctrina tam infandum præbeat Veneri patrocinium. Dum inter hos de ea quæſtione pluribus diſceptatur, ſubintrat conclave regium Epiſcopus alter non levis famæ Sectarius. Rex ad hunc converſus: hic, inquit, diſputatur, an Catholici doceant Fornicationem mortalem eſſe culpam, an venialem. Ille confeſtim, ac ſi de re notiſſima ſententiam pronunciaret, Venialem omnino (Rex Sereniſſime) Venialem culpam exiſtimant. En quales hi ſunt Seniores populi, qui Eccleſiam Romanam, ut innocentem Suſannam, ſuis calumniis & convitiis opprimunt. Hi ſunt idonei Judices controverſiarum fidei, hæc oracula fallere & falli neſcia, ex quorum ore populus diſcernat quid Apoſtoli, quid Patres antiqui, quid priſca Eccleſia docuerit, qui in doctrina præſenti & ante oculos poſita tam malignè cæcutiunt.

Plures aliæ particulares Impoſturæ, ac Maledicentiæ Sectariorum, præſertim Calviniſtarum.

GAbriel *Povelus* Calviniſta in priori ſuo libro *de Antichriſto*, in ipſa præfatione de Pontifice Romano ſic loquitur: *Deum ſanctè teſtor, me tam certò ſcire Pontificem Romanum eſſe magnum illum Antichriſtum, quàm Deum ipſum eſſe in cœlo, Creatorem viſibilium & inviſibilium, & Ieſum Chriſtum verum illum eſſe Meſſiam Patribus olim promiſſum &c.* En ſymbolum Calviniſticum, ad cujus articulos non magis ſpectat Deum eſſe in cœlo, & Chriſtum verum eſſe Meſſiam, quam Pontificem Romanum verum eſſe Antichriſtum. Hoc tamen Apoſtoli ſuo Symbolo nuſpiam appoſuerunt. Plura ſcilicet de hoc revelata ſunt Povelo cum ſuis, quàm ipſis Apoſtolis.

Pergit Povelus *l. 2. de Antichriſto c. 2.* contumelioſè affirmans, *Cardinales, Epiſcopos, Canonicos, Monachos, eſſe Locuſtas vaſtatrices, eſſe mendaces, eſſe homicidas &c.* Quam effrænata hæc contumelia in præcipuas orbis Chriſtiani familias ad Cardinalatus dignitatem evectas.

Quid mirum ſi hic cum Paræo, Burdo, aliiſque ejuſdem Scholæ, vocitent *Ieſuitas*, membra Diaboli, progenies viperarum, ranas coaxantes, Caudam Antichriſti &c.

Sed nec parcit horum Spiritus horrendum in modum maledicere Chriſtis Domini, hoc eſt, ſupremis Eccleſiæ Chriſtianæ Principibus, & Monarchis. Sic enim illos tractat *Brederodius* Calviniſta in libello cui titulus: Fœderatorum inferioris Germaniæ defenſio tertia &c. ubi non dubitat pronunciare, *Quod Philippus Rex Hiſpaniæ ſit raptor, & notorius hæreticus, ideoque omnibus omnium Calviniſtarum viribus è regno ſuo expellendus.* Quod *Archiduces Auſtriæ ſint perfidi. Dux Sabaudiæ crudelis & perfidus. Sigismundus tunc Rex Poloniæ non diſſimilis, &c.* Hunc Spiritum hauſerunt poſteri à ſuis majoribus, ipſo Calvino, Beza &c. *Calvinus in Caput 6. Danielis* ſic ſcribit: *Principes terreni ſe contra Deum extollunt, ſuâ ſe ipſi potentiâ privant, imò verè indigniſſimi ſunt qui hominum cætui ac numero reponantur. Potius igitur illis eſt facies conſpuenda, quàm ipſorum imperiis obtemperandum, niſi omnem ſuperſtitionem extirpent, & funditus tollant.* Hæc & alia hujus generis atrociſſima fuſius deducta reperiuntur apud Ludovicum Richeomum in ex-

Digitized by Google

in expoſtulatione Apologetica ad Regem Navarræ, cap. 28.

Authoritatem antiquorum ac Sanctorum Patrum contra ſuos errores, quantum vilipendant Calviniſtæ, patet *in particulari ex Franciſci Junii* Animadverſionibus circa lib. 3. Bellarmini de Pontifice, ubi paſſim ſic pronunciat: *Patres à vero plurimum aberraverunt. Hæ ſunt meræ Patrum conjecturæ. Sunt vanæ ſuſpiciones quibus boni Patres plus ſatis indulſerunt &c.* Et in hoc Antiquorum Patrum contemptu non aliis quàm ſui Calvini veſtigiis egregiè inſiſtunt.

Agens enim *Calvinus* de concupiſcentia *inſtit. lib. 3. §. 10. Neque opus eſt* (inquit) *multum inveſtigando laborare quid hic Veteres ſenſerint &c.* De ſatisfactione, *inſtit. lib. 3. cap. 4. §. 38. Parum me movent, quæ in Veterum ſcriptis de ſatisfactione paſſim occurrunt.* De Laicis in neceſſitate baptizantibus, inſtit. lib. 4. cap. 15. §. 10. *Quod autem multis ab hinc ſæculis, adeoque ab ipſo ferè Eccleſiæ exordio uſu receptum fuit, ut in periculo mortis Laici baptizarent, non video quam firma ratione defendi queat.*

Ex his patet ſimul mirus Eccleſiæ Chriſtianæ contemptus, ſimul manifeſta halucinatio, Quod cum hi Sectarii appellent ad primitivam Eccleſiam, quam agnoſcunt infallibilem, nihilominus antiquorum Patrum authoritatem ſic vilipendant, ut ſuum illis judicium præponant.

In contemptu Sanctorum cum Chriſto regnantium, en Calvinum eo progreſſum ut eos *larvas, Carnifices, beſtias* appellet lib. 3. Inſtit. cap. 20. §. 27. *Inde*, inquit, *colligimus nihil eos Chriſto reliquum facere, qui pro nihilo ducunt ejus interceſſionem niſi accedant Georgius, & Hyppolitus, aut ſimiles larvæ.* Et in libro de ratione Reformandæ Eccleſiæ. *Omitto Dominicum, & ſimiles carnifices: Omitto Methardum, Lubinum. & ſimiles beſtias.* Et Inſtit. cap. 20. §. 24. *Quis eouſque longas illis (ſanctis) eſſe aures revelavit, quæ ad noſtras voces porrigantur?* Reſpondeat huic maledico nomine totius Eccleſiæ primitivæ *S. Auguſtinus Serm. 27.* de Sanctis: *Quiſquis*, inquit, *honorat Martyres, honorat & Chriſtum: & qui ſpernit Sanctos, ſpernit & Chriſtum.* Atqui Calvinum cum aſſeclis ſanctos ſpernere, ex dictis manifeſtum eſt. Ergo illos Chriſtum etiam ſpernere nimis perſpicuum evadit.

De fallaciis eorum & æquivocationibus in articulis fidei, ſpecimen ex multis unum adnotare juvat. *Beza* Calvini diſcipulus ut Lutheranos in ſuam Sectam ſpecie concordiæ fallaciter attraheret, anno 1556. ſcripſit *Confeſſionem* fidei in qua aſſeruit, *Corpus Chriſti verè & realiter eſſe præſens in Cœna & communione Euchariſtica.* Sed cum Lutherani conclamarent, Bezâ teſte, Zuinglianos Calviniſtas jam ſuam doctrinam & Sectam deſeruiſſe, idque hi Bezæ graviter exprobrarent. Tum demum Beza inſigni aſtu reſpondit, ſe quidem id ſcripſiſſe, ſed per hoc intelligendam non eſſe *Cœnam Domini quæ celebratur in terris*, ſed *Cœnam illam quæ celebratur in cœlo*, ubi Chriſtus *verè & realiter præſens eſt.* En quales Prothei! quam fideles pro reformanda Eccleſia Apoſtoli? Hoc Bezæ factum diſertè tradit *Bellarminus* lib. de Euchariſtia, cap. 2. & teſtatur *Claudius Sanctes* in Reſponſion. ad Bezæ apologiam.

Oſtenditur Impoſtura iniquiſſima ANTONII EGANI *de quæſtu Simoniaco Eccleſiæ Romanæ per Apoſtolicos Miſſionarios.*

PRodiit non ita pridem peſtifer Libellus Antonii Egani, qui deſertâ avitâ fide, & religioſa profeſſione, ex Hibernia in Angliam profugit, nec enim Hiberniæ tellus animal tam venenatum in ſuo gremio ſuſtinere potuit. Vulgavit ille contra Apoſtolicos Miſſionarios calumniam mirâ arte confictam, de quæſtu ſacrilego ac Simoniaco, quo ſingula flagitia venalia exponunt, taxato etiam pretio quod ex eorum abſolutione aut diſpenſatione corrogare debent: tanta ſolet eſſe transfugis calumniandi libido. Nolo ego (quod mihi promptum foret) rem hanc pluribus perſequi, ſed tantum paucis, & abſque ullius offenſione calumniam adeo pernicioſam diſſipare, ne pergat incautos in errorem inducere.

Atq; imprimis quæro, Egane, quibus argumentis, tabulis, ac teſtibus hanc accuſationem graviſſimâ in publica orbis luce confirmas? Hoc ut præſtes omniũ leges, & ipſius Angliæ ſtatuta requirunt, quæ jubent Accuſatorem legitimâ criminis probatione deſtitutum Impoſtoris infame nomen ac pœnam ſubire. Hic verò, in accuſatione graviſſimâ nihil aliud Eganus niſi ſuam unius fidem, eamque leviſſimam, in cauſæ ſuæ teſtimonium adducit. Cum tamen Jus omne tam civile, quàm Canonicum, & ipſum Actorem, & inimicum, & malevolum, & infamem, & Apoſtatam, à teſtium numero penitus excludat. Vide ſi quid Juris delibaſti C. *Cum oporteat* de Accuſat. Et l. *Juſta* ff. de manu vin. Et in C. *Alieni erroris*, 3. q. 4.

Ex quibus manifeſtè conficio tantum abeſſe ut tuo teſtimonio ſuſceptæ accuſationi ullam veritatis umbram concilies, ut potius te ipſum execrandæ calumniæ authorem, & impoſtorem pœnis obnoxium admittere cogaris. Neque verò arbitror ipſa Acatholicorum tribunalia adeò eſſe æquitati inimica, ut audiendos cenſeant fugitivos in ſuos Dominos crimina producentes, nullo alio teſte, nullis tabulis, nullâ veri ſpecie comprobata.

Secundò, interrogandus mihi eſt Eganus, quo pacto fieri poſſit ut Miſſionarii Apoſtolici impune, & ex præſcripto Cancellariæ Romanæ, ut ipſe fingit, quæſtum Simoniacum ubique exerceant, quem ipſa Eccleſia, cum Pontifice Romano, in œcumenicis Conciliis congregata, ſeveriſſimis ſemper legibus damnat, ac pœnis inſectatur? Legantur cenſuræ ac pœnæ graviſſimæ contra Simoniacos ab Eccleſia Romana conſtitutæ in Concilio Romano primo ſub Alexandro II. Pontifice. Extant contra eoſdem Decreta Concilii Placentini, ubi traduntur fuiſſe quatuor millia Clericorum tempore Urbani II. Eadem fuit mens & ſententia Patribus ex toto orbe Chriſtiano congregatis in Concilio generali Lateranenſi VI. ſub Innocentio III. cap. 36. Nec minor noſtro ævo cura inceſſit omnes Eccleſiæ Præſules in Tridentina Synodo collectos, ne quem è ſuo corpore, aut aliud Eccleſiæ membrum execranda Simoniæ peſtis afflaret, contra quam firmiſſimos legum obices opponit ſeſſ. 21. in decreto de Reformatione cap. 1.

His accedunt graviſſima Pontificum diplomata, quæſtui

Digitized by Google

quæſtui Simoniaco omnis in Eccleſiam aditus ſeveriſſimè præcluditur. Et quidem Eugenius IV. præcedentium Pontificum ac Conciliorum veſtigiis inſiſtens ſuo diplomate, poſt multa in hanc rem decreta, his verbis concludit. Statuentes præterea quod univerſi & ſinguli, etiam præmiſſa (quàvis) dignitate præditi; qui quomodolibet dando vel recipiendo Simoniam commiſerint, aut ut illa fiat Mediatores extiterint, ſeu procuraverint, ſententiam excommunicationis incurrant &c. Et ne harum legum vigor lapſu temporis vel in minimo laxaretur, proximo ſæculo diſertè innovantur à Leone X. in ſua Conſtitutione quæ incipit *Supernæ*. §. 37. Conſtitutiones, inquit, per Anteceſſores noſtros, etiam in Sacris Conciliis contra hujuſmodi Simoniacos editas innovamus, eaſque inviolabiliter ſervari præcipimus, ac pænas in eis contentas pro expreſſis & inſertis haberi, & delinquentes, etiam authoritate noſtra, affici volumus. Atque has Conſtitutiones perpetuo valituras & in quovis Eccleſiæ tribunali ſeveriſſimè obſervandas, non minori ſemper curâ alii, atque alii Pontifices inſtaurant.

Quis ergo, niſi fatuus, uni credat Egano fugitivo, Apoſtatæ, & Eccleſiæ Romanæ hoſti jurato, contra hæc quæ adduxi teſtimonia, ac publica Eccleſiæ Jura, ac tribunalia toto orbe notiſſima.

Hinc ego vos, Academici Oxonienſes, qui Egani libello teſtimonium appoſuiſtis, & omnes cordatos monitos velim, ut omnia ſedulò circumſpiciatis antequam autem hujuſmodi Transfugis, multò minus fidem præbeatis, qui prius honeſtatem omnem quam fidem exuêrunt.

Veniunt illi ad vos in veſtimentis ovium, intus autē ſunt lupi rapaces, qui non dubitant quàvis calumniâ Eccleſiæ Romanæ famam lacerare, ut hac infami arte veſtram gratiam ac patrocinium promereantur. Latet, mihi credite, latet intus fraudulentus Sinon, qui multa de Danias mentitur, paratus interea, ſi res ferat, veſtram quoque Trojam incendere, eoque ſe proripere quo libido, quo lucrum, quo novus furor impulerit. Tales, inquit *Eraſmus* ad Unibaldum, tantum quærunt cenſum, & uxorem, cætera præſtat illis Evangelium, hoc eſt, poteſtatem vivendi ut volunt. Neque hic de genio irrequieto quo transfugæ illi agitantur noſtri tantum temporis ſenſus aut cenſura eſt. Innatam illis levitatem ac depravatam indolem vivis coloribus depinxerunt nobis primi Eccleſiæ Patres, ne malis artibus incautos in fraudem inducerent. Non exiſtimes, ait S. Cyprianus de unitat. Eccleſiæ, bonos de Eccleſia poſſe diſcedere; triticum non rapit ventus, nec arborem ſolidâ radice fundatam procella ſubvertit, inanes paleæ tempeſtate jactantur, invalidæ arbores turbinis incurſione evertuntur. In eandem ſententiam notat Tertullianus per hujuſmodi Eccleſiæ ſpumas ac vilia purgamenta, ſincerum illius corpus magis purum, integrumque conſervari. Avolent quantum volent paleæ levis fidei quocunque afflatu tentationum, eò purior maſſa frumenti in horreo Domini reponetur. Hæc omnia in leviſſimis Egani moribus quàm apertè eluceant quiſquis obſervare voluerit, facile concludet, nihil aliud ab hujuſmodi protheo, quam malas artes, fraudes, ac calumnias, expectandum fuiſſe.

Contra fatuam Concluſionem Andreæ Sall *pro Secta Proteſtantium ſuſcipienda.*

ASſerit ille, in ſua Recantatione, poſt diuturnum ſtudium, ac conſiderationem Eccleſiæ Romanæ, & Lutheranæ, ſe tandem *Concluſiſſe*, Fidem Eccleſiæ Anglicanæ tutiorem & ſecuriorem eſſe pro ſua ſalute, quàm viam Eccleſiæ Romanæ.

Itane tu concludis, infelix Dialectice? Expendiſti igitur, te fatente, pro veritate Eccleſiæ Romanæ totius pænè orbis Chriſtiani commune teſtimonium, per mille quingentos annos à Chriſto uſque ad Lutherum, omnium populorum, omniumque gentium conſenſu receptum. Adeo ut toto illo ſæculorum decurſu, præter Romanam, nullam omninò poſſis deſignare Eccleſiam palam cognitam, de qua potuerit verificari perpetuus illius ſymboli articulus, Credo in Sanctam Eccleſiam Catholicam. Nulla ergo in orbe terrarum per mille quingentos annos publicè nota fuit Catholica, id eſt, univerſalis Chriſti Eccleſia, vel ſola debuit eſſe Romana. Et tu ex hac præmiſſa concludis, rejecta Religione Catholicâ ac Romanâ, ſecuriorem tuæ ſaluti fore Confeſſionem Proteſtantium in Anglia, quam & tota Eccleſia Catholica, & aliæ Sectæ per orbem diffuſæ, & maxima pars ipſius Angliæ tanquam falſam, erroneam, ac hæreticam prorſus damnant, & execrantur. Adeò ut nullum toto orbe angulum, nullam Sectam, aut Sectarium mihi poſſis demonſtrare, qui in conſtituendo Capite, primatu, & hierarchia Eccleſiæ, cum Anglicana Proteſtantium Secta conveniat.

Tunc Sall, & Sal, ut ipſe putas, magnæ ſapientiæ, tunc ſanâ mente ponderaſti pro Eccleſia Romana tantam tamque conſtantem omni ævo Miraculorum gloriam, quam ipſe Chriſtus publicam veræ Eccleſiæ notam ac teſtimonium eſſe pronuntiat. Non ignoras quanta Compoſtellæ, ubi aliquando vixiſti, edantur prodigia omnibus conſpicua, quanta Laureti in ipſo ſinu Eccleſiæ Romanæ, ut alia ſileam toto orbe notiſſima. Sat tibi nota conſtantia tot Martyrum ſignis innumeris à Deo comprobata, qui omni ævo veritatem Religionis Romanæ ſuo ſanguine ita conſignarunt, ut nullis Tyrannorum tormentis (multò minus unius pſeudo-Epiſcopi blanditiis) à primævæ fidei confeſſione dimoveri potuerint.

Hanc tu Religionem pro animæ tuæ ſalute tibi deſerendam concludis, & amplectendam Sectam paucorum Proteſtantium, cujus originem, aut progreſſum omni ævo à Chriſto uſque ad Lutherum, & tu, & orbis univerſus ignorat. Pro cujus veritate, præ aliis Sectis, quæ ipſe condemnas, nullum particulare Dei teſtimonium, nullum generale Concilium, nullum divinum Miraculum, nullum ſæculorum aut gentium conſenſum poteris in medium proferre. Quidquid enim tu pro Cætu proteſtantium ſive ex arcano, tibique ignoto Spiritus teſtimonio, ſive ex Scripturarum intelligentia illis ſolis à Deo donata, prætendes; idem ſibi Puritani, idem Anabaptiſtæ, idem independentes, idem reliquarum Sectarum colluvies eodem jure vindicabit. Non tantum ergo totius orbis Catholici ſuffragio, ſed tuo etiam judicio conſtrictus & condemnatus teneris.

Heu Sall miſerande, Sal infatuate; adeone tuus ille in Chriſto Pater, aut potius parricida, te potuit dementare, & omnem bonæ mentis aciem

eripere

Digitized by Google

eripere, ut in Concluſionem tam ſtolidam, tam cæcam, tam infamem te adactum fateare? Quâ tandem factum eſt, infauſtâ metamorphoſi, ut qui poteras tibi & aliis Sal eſſe Chriſtianæ Sapientiæ, nunc ut inſulſum cadaver ad nihilum valeas ultra, niſi ut mittaris foras, & ab hominibus ubique gentium tuo merito conculceris.

At agnoſce infelix, agnoſce tandem, quanta te involverit mentis caligo, quæ cæco impetu Te in hanc erroris abyſſum præcipitem adegit. Revoca, dum licet, infauſtum gradum, quo ad interitum feſtinas. Aderit brevi dies illa extrema, aut potius nox caliginoſa, in qua dabitur profligatæ vitæ errata ſerò agnoſcere, nunquam reparare. Reſpice vel nunc ſtatum animæ tuæ miſerandum, in quem te ultro demerſiſti. Extra ſinum matris Eccleſiæ tanquam abortivum te projeciſti: ſacrum Sacerdotii miniſterium tot modis temeraſti; vota Deo nuncupata auſu Sacrilego proculcaſti: omnia ſalutis remedia tanquam inane ludibrium longè abjeciſti. Et adhuc tot ſcelerum reus haud ſeriò advertis, quàm horrendum te judicium, quàm dira ſententia, quàm immane barathrum expectet. Quid dico expectat? Jam coram orbis tribunali tua perfidia patefacta eſt, omnium judicio condemnatus, & vinculis tuæ conſcientiæ conſtrictus teneris, in profundum gehennæ, niſi reſipiſcas, quâ neſcis horâ abripiendus. Ridet interea & exultat in interitu tuo infauſta Hæreſis, ejuſque Miniſtri, quibus te nefandis errorum catenis mancipandum tradidiſti. At luget ex adverſo funus tuum Patria chariſſima quæ te genuit: luget Eccleſia quæ te à teneris in ſinu fovit: luget Cætus ille Sanctiſſimus, qui te optimis legibus & exemplis inſtituit. Si enim cenſemus communi luctu deflendum corpus quod deſeruit anima, quomodo non deflenda eſt anima quam deſeruit Deus?

Atque utinam tandem tu teipſum deflere incipias: neque verò poteris, niſi ferreus es, à ſalubri luctu ac lachrymis temperare, ſi oculis tuis ſeriò proponas ſtatum animæ tuæ tot modis horridũ ac luctuoſum: deformata omnia priſtinæ Religionis veſtigia, obliteratam pietatis ſpeciem, extinctam probitatis imaginem, aut potius in imaginem Satanæ ſacrilego furore transformatam.

Pandit adhuc Clementiæ ſinum prodigo Filio benignus Deus. Humanum eſſe novit labi & errare, ſed dæmoni proprium in errore perdurare. Unica ad ſalutem reſtat via, à lapſu gradum revocare, errores agnoſcere, ac palam abdicare. Non deſunt tibi etiam in Anglia non indecora magnorum heroum exempla, qui non dubitarunt abdicato quovis officio, dignitate, & Aulæ gratiâ, errores potiùs corrigere, & ad Romanæ Eccleſiæ gremium convolare, quàm certiſſimum æternæ ſalutis naufragium incurrere. Et tu tandem Saul, qui hos ſecutus es errantes, ſequere dum licet pœnitentes: utque in oppugnanda Chriſti Eccleſia te ſubitò in Saulum transformaſti, ita in propalanda ipſius fide ac veritate, te deinceps Paulum exhibe. Hoc à te ſuo jure depoſcit toties indignè proculcata Religio, violata conſcientia & æquitas & caput eſt, nunquam niſi ſic evitanda mors illa immortalis, & gehennæ nunquam extinguendæ ſupplicia.

Quod ſi in iſta qua detineris mentis caligine, incipiat tandem tibi radius aliquis divinæ lucis oboriri, reflecte oculos ad Petram unde exciſus es, neque pudeat poſt tot errorum labyrinthos ad agnitam olim Eccleſiæ Catholicæ ſemitam reſpectare.

Utque tibi ad hoc non deſint Conſiderationes idoneæ, quas in Dei conſpectu ſincero animò revolvas, non recuſavi (utinam in tuam quoque ſalutem) laborem formandi in hoc Opere pauca quædam ac dilucida argumenta, quibus neceſſe eſt à Novatorũ erroribus ad veram Eccleſiam quemlibet adduci, qui apertam ſalutis viam animo non penitus obcæcato inveſtigare voluerit.

Refelluntur Calumniæ Sectariorum in Anglia malignè confictæ contra Patres Societatis ibidem.

NIhil omni tempore ſtudioſius agunt Sectarii illi, quàm ut Patres Societatis præ cæteris perſequantur, exterminent, & populo reddant execrabiles, ne illi ſuis erroribus pergant obſiſtere. In hunc finem malignè illis affingunt opiniones maximè deteſtabiles, uti de licito uſu æquivocationum ad tegendam conjurationem in Regis vitam: de abſolutione, & negatione iſtius criminis etiam cum juramento in articulo mortis: de licita occiſione Regis hæretici ut Religio Catholica introducatur: & depoſitione illius per ſubditos ſi à Papa excommunicetur: & per diſpenſationem Papæ poſſe mendacium fieri licitum, & alia quæ hic ſequentur.

Sed contra has calumnias. Primò, Manifeſtum eſt ex Societatis probatis Doctoribus in Libris publicis, & toti orbi conſpicuis, doctrinam illius odioſis illis, & calumnioſis aſſertionibus prorſus adverſari. De quibus, aliiſque hujuſmodi, pluribus *Martinus Becanus Opuſculo 12.*

Secundò, Patet hoc evidenter ex publica Declaratione ipſius Regis Galliæ Henrici IV. qui in hoc contra Calviniſtas calumniatores Jeſuitarum patrocinium pridem ſuſcepit. Sic enim inter alia pronunciavit coram Senatu Pariſienſi in pervigilio Nativitatis Chriſti anno 1603. Neque verò (illi) aliquid docent, quo Eccleſiaſtici mihi non tribuant quod eſt tribuendum: Nec unquam inventus eſt qui ab iis necem Regum didicerit. Quare, totum hoc quod illis objicitur, nihil eſt. Ita hæc, aliaque manifeſtè confirmat *Antonius Poſſevinus in Apparatu ſacro tomo 3.*

Tertiò, ut horum ſingula in particulari reddantur omnibus manifeſta prorſus, & irrefragabilia, Ipſius Societatis Anglicanæ Declarationem de ſingulis diſertè ad verbum expreſſam, hic ex ipſis actis fideliter ſubjicio.

Declaratio Patrum Societ. JESU Provinciæ Anglicanæ facta in Congregatione Provinciali habita Gandavi ad 1. *Iulii Anno* 1681.

CUm non ſolum deteſtandam nobis conjurationem malitioſè affinxerint in Anglia Hæretici, verum etiam varias à Chriſtiana, & vera Theologia perquam alienas, ſummèque execrabiles opiniones atque ſententias, videlicet.

I. Licitum eſſe per æquivocationem ſuſceptam in vitam Regis conjurationem tegere, etiam cum legitimè quis à Judice interrogatur.

II. Poſſe quempiam qui criminis commiſſi abſolutionem

tionem Sacramentalem acceperit, illud in articulo mortis legitimè interrogatum, etiam cum juramento, negare, quamvis ipſe ſponte de illo ſermonem inſtituat.

III. Licere ſubditis interficere Regem Proteſtantem, ut eo amoto introducatur fides Catholica: & ſi Regicida eo titulo morti adjudicetur, eum Martyrii laureâ coronandum.

IV. Regem à Papa excommunicatum à Subditis ſuis deponi, & occidi poſſe.

V. Papam ſuâ diſpenſatione licitum poſſe facere in ullo caſu mentiri, aliave contra legem Dei mala perpetrare, ut inde boni aliquid eveniat.

VI. Licere uxori maritum concubinarium è medio tollere.

Patres Profeſſi Provinciæ Anglicanæ juxta triennalem morem congregari declarant, ſe neque didiciſſe, neque docuiſſe, neque audiviſſe ab ullo è Patribus noſtris edoctas unquam fuiſſe prædictas propoſitiones: imò ſingulos, eas omninò deteſtari. Actum Gandavi in domo tertiæ probationis Anglorum Societat. Jeſu 4. Julij 1681.

De *juramento Fidelitatis* ibidem ſic decernitur. Ut uniformiter (quod in Congregatione rogatum fuit) inter Noſtros in modo agendi circa juramentum Fidelitatis, uti vulgò nominati ſolet, procedatur.

I. Profiteamur omnes tantam à nobis ſingulis erga Regem noſtrum cum res tulerit, ſincerè jurandam, & exhibendam obedientiam, atque fidelitatem, quanta ab ullis ubivis Catholicis ſubditis quibuſcunque Principibus exhiberi ſolet.

II. Juramentum Fidelitatis, uti jam eſt, variis heterodoxis inſperſum clauſulis, ſuſcipi non poſſe, præſertim cum id ſummorum Pontificum Brevibus ſit damnatum &c.

Actum in Congregatione Provinciali Patrum Anglorum Societatis *JESU* celebrata Gandavi in Domo tertiæ probationis ejuſdem Societatis die 5. Julii 1681. Nonne hæc perfecta fidelitas eſt ex ipſa Chriſti ſententia, Reddere quæ ſunt Cæſaris, Cæſari, & quæ ſunt Dei Deo?

Experimenta certè hujus Fidelitatis habuit Rex Carolus Primus, & Secundus, dũ à ſuis ſubditis Heterodoxis & ſecurim ille, & hic exilia paſſus, Patres, & Catholicos Angliæ & Hiberniæ habuerunt ſibi fideliſſimè & conſtantiſſimè adhærentes, etiam cum fortunarum, terrarũ, & bonorum pænè omnium jactura. Hæc nemo ignorat qui in præteritorum temporum rebus recenter geſtis aliquid habet memoriæ.

Quis non meminit, dum Rex exul in Gallia verſaretur, quot legationibus ex parte Catholicorum in Hibernia ſolicitatus fuerit ut eò ſecurus adveniret, ab omnibus Regni Catholicis recipiendus, & ad extremum uſque ſpiritum defendendus. Ac poſtea ipſo in ſuum locum Proregem tranſmittente, quomodo contra Regis hoſtes heterodoxos pro ipſius jure ac corona uſque ad extremum Patriæ exitium fideliſſimè decertaverint.

Recenti & ipſe memoria retineo, dum idem Rex Carolus II. in Belgium profugus cum Fratribus adveniret, quantâ fidelitate præ aliis, Catholici Proceres plurimi tã Angli, quàm Hiberni ipſi adhæſerint; ac eorum Legiones integræ ſe Regis ac Ducis Eboracenſis obſequio mancipaverint. Hæc ſanè, & alia quæ prætereo, potentiſſima ſunt Catholicorum erga ſuum Regem fidelitatis exempla, quæ ſi memoriâ recolantur, facilè poterunt obſtruere ora loquentium iniqua, & ab æquo, novoque Rege præmia potius, quàm calumniarum fidem promereri.

ARTICULUS V.

Novarum Sectarum dogmata Particularia proponuntur.

Hæreſes Calvini cum Luthero communes.

Calvinus, qui fuit tempore poſterior Luthero quiemerſit an. 1517. omnes ferè Lutheri errores complexus eſt, & inſuper novos addidit, quos ſuperius variis locis ſingillatim refutavimus. Quoniam verò ex illis profluxerunt plurima dogmata recentiorum Sectarum, illos etiam hic ſub unum aſpectum ſummatim proferemus.

Docuerunt illi, Scripturam eſſe per ſe claram, & ſolam Regulam Fidei.

Traditiones non eſſe admittendas.

Eccleſiam Romanam ſucceſſu temporis à vera fide defeciſſe.

Pontificem Romanum non eſſe Caput Eccleſiæ, nec judicem controverſiarum fidei.

Sanctos non eſſe invocandos, nec honorandas eorum imagines, aut reliquias.

Sacramentum Confirmationis, extremæ Unctionis, & quædam alia non eſſe admittenda.

Sacrificium Miſſæ abrogandum: Communionem dandam ſub utraque ſpecie.

Purgatorium non admittendum, nec indulgentias, nec preces pro defunctis prodeſſe.

Cœlibatum non requiri in Miniſtris Eccleſiæ.

Liberum hominis arbitrium ad opera bona, & mala per primum peccatum periiſſe.

Ex ſola Fide hominem juſtificari, non ex Merito bonorum operum.

Jejunium, abſtinentiam, & alia præcepta Eccleſiæ explodenda eſſe. In his plura particularia dogmata continentur, & alia ſingularia Lutheri accuratè exprimuntur in Bulla Leonis X. in fine hujus Tractatus.

Dogmata Calvino propria his addita.

Deum ſecundum eſſentialem perfectionem non eſſe infinitum. Nec ubique præſentem in hoc mundo, ſe ubique in cœlo.

Decreta Dei non eſſe ab æterno. Dei æternitatem non eſſe indiviſibilem, ſed diviſibilem & ſucceſſivam.

Chriſtum non eſſe mortuum pro omnibus, ſed pro ſolis prædeſtinatis.

Illum in cruce deſperaſſe, nec verè ac propriè deſcendiſſe ad inferos.

Per ſuam mortem ac paſſionem nihil ſibi meruiſſe.

Chriſtum ab initio multa ignoraſſe, quæ poſtea didicit. Sed in hunc errorem lapſus eſt etiam Lutherus.

Imaginem Chriſti honorandam non eſſe.

Prædeſtinatos eſſe ab æterno quoſdam homines ad gloriam, & quoſdam ad damnationem, ſine ullo ipſorum merito, aut horum culpa, ſed ex Dei beneplacito.

Hoc decretum prædeſtinationis tam fixum eſſe ut tollat omnem arbitrii libertatem in negotio prædeſtinationis.

Gratiam per Chriſtum dari ſolis prædeſtinatis. Et his non dari gratiam habitualem ſive ſanctificantem,

Digitized by Google

tem, ſed tantum actualem. Et hanc non ſufficere ad ſervandum totam legem Decalogi: ac per eam tolli uſum liberi arbitrii.

Deum eſſe auctorem peccati; & homines ad peccata impellere.

De Baptiſmo infantium docet, Omnes filios fidelium naſci ſanctos, & ut ſalventur Baptiſmo non indigere. Infidelium verò filiis Baptiſmum non prodeſſe: filios denique illegitimos ad Baptiſmum non admittendos.

De Sacramento Euchariſtiæ, Calvinus cum ſuis, negat Corpus & Sanguinem Chriſti verè & realiter eſſe præſentem in Euchariſtia, ſed tantum figurativè: quod eſt omninò contra Lutherum & Lutheranos, quorum dogmata propria, ut dixi, reperiuntur in hujus Tractatus fine expreſſa prout ab initio damnata fuerunt.

Hæreſis Anglicana Proteſtantium, Puritanorum, Independentium.

PRoteſtantes in Anglia Religionem ſibi fabricarunt à cæteris proteſtantibus Germaniæ in multis diverſam, uti ſupra cap. 2. oſtendi eos nec quidem in articulis fundamentalibus per omnia convenire. Eſt autem Secta proteſtantium conflata ex variis dogmatibus partim Lutheri, partim Calvini, quibus & alia ſunt adjuncta dogmata, ritusque ab utroque diverſi. Nam primò, proteſtantes Regem ſtatuunt eſſe Caput ſupremum Eccleſiæ Anglicanæ. 2. Admittunt Eccleſiam debere conflari ex Archiepiſcopis, Epiſcopis, Decanis, aliiſque gradibus Eccleſiaſticæ hierarchiæ. 3. Varios recipiunt Catholicorum antiquos ritus, altaria, cereos, ſupercilicia; non tamen realem Chriſti præſentiam in cœna Euchariſtica. Eſtque hæc in Anglia Religio Regis, & Aulæ, cui per varias Leges conantur reliquas Sectas conformare.

Puritani è contra ſunt rigidi Calviniſtæ, nec niſi purum Dei verbum juxta Calvini placita ſe admittere profitentur. Hi in negando Regis primatu: in excludendis gradibus Hierarchiæ Eccleſiaſticæ: in eliminandis omnibus Eccleſiæ Romanæ ritibus, Proteſtantibus è diametro opponuntur. Qui & alio nomine *Presbyteriani* nuncupantur: eo quod velint Eccleſiam ſuam, excluſis Epiſcopis ac Miniſtris, à ſolis Senioribus laicis adminiſtrari.

Independentes, qui maximè *Cromuelli* tempore emerſerunt, in hoc Puritanis ac Proteſtantibus adverſantur, Quod neque Reges, neque Epiſcopos, neque Seniores ad Eccleſiæ Regimen admittant. Sed velint quemlibet ſibi Miniſtrum eſſe: ac quemvis ſine ulla perſonæ ac ſexus diſtinctione eſſe legitimum verbi Dei præconem, idque quovis loco, ac tempore, dum ſentit ſe à Spiritu Sancto ad prædicandum Dei verbum impelli. Ac proinde templa, altaria, pulpita, rem fruſtraneam, & è medio tollendam exiſtimant. Pro ſuæ verò Sectæ defenſione contra reliquos Sectarios hoc argumentum validè intorquent: Vobis omnibus licuit Eccleſiæ Romanæ antiquos ritus ac Cæremonias omnes evertere ac reformare, quibus centenis annis ante vos uſa fuerat. Ergo nobis multò magis licebit veſtros Ritus, Eccleſias, ac Cæremonias abolere, quæ tantum de novo emerſerunt, neque parem cum Eccleſia Romana authoritatem, aut antiquitatem obtinuerunt. Videant quæſo Proteſtantes & Puritani, niſi à ſuo errore recedant, quo pacto ab hoc Independentium argumento ſeſe expediant.

Annotatio particularis ad Sectam Anglicanam, aliaſque modernas.

VOx una & doctrina communis Sectariorum hujus temporis hæc eſt: Eccleſiam Romanam à vera fide defeciſſe, & in graviſſimos errores prolapſam per mille ducentos annos. Et hanc eſſe cauſam cur Clerus & populus *Angliæ, Hollandiæ, & Germaniæ* ex parte non modica, Eccleſiam Romanam deſeruerit, & oppugnare cœperit. Atqui non hanc, ſed longè aliam ab ea deficiendi Cauſam fuiſſe, ipſa defectionis primordia luce meridiana clarius demonſtrant.

Primò, in Clero & populo *Angliæ*, integris illis mille & ducentis annis viguit, floruit, triumphavit Religio Romana, cum ſumma Cleri, Populi, Principum veneratione. Nullus horum eam incuſavit, nullus redarguit, nullus totis viribus non defendit. Invadit ſubitò Henricum octavum Angliæ Regem libido iniqua repudiandi conjugem legitimam, & ducendi Bolenam pellicem. Obſtat vehementer Pontifex Romanus Regiæ libidini, & anathematis pœnas intentat. Has ut Rex fugiat, & Bolenam retineat, Pontificis jugum excutit, Eccleſiæ Romanæ hoſtes advocat, opima illius ſpolia ſuis aſſeclis in prædam exponit. Res mira! per tot ſæcula toto Regno Fides Romana ut ſancta & ſalutifera, & ſine ruga colitur, & defenditur: nullus eam tot Prælatorum erroris in fide accuſavit, nullus lapſam & proſtratam advertit. Et ecce ſubitò, ut primum, ob Bolenam, Romanæ Eccleſiæ Rex adverſatur, & ejus prædia in præmium proponit, mox toto Regno proclamatur illa à fide pridem devia, erroribus deformata, vitiis proſtrata, nova Babylon: hæc ſcilicet omnia tot ſæculis Clerum, populumque univerſum latuerunt, donec Regis offenſi exemplum, gratia ac præmia, populo univerſo ad detegendos Eccleſiæ errores ſubitò oculos aperuerunt. Ex quibus cuilibet evidentiſſimum eſt, non Eccleſiæ Romanæ errores, ſed Regis libidinem defectionis cauſam Angliæ præbuiſſe.

Ad *Belgium* ſi pergamus, ſimili prorſus modo, & cauſâ hæreſis *Batavica* exordium ſumpſit, niſi quod in Anglia, Regis in Pontificem, in Belgio, Principis in Hiſpanos offenſio, defectionis & hæreſis cauſam miniſtravit. Notior hæc res eſt in recenti hominum memoria, & hiſtoriis, quam ut hic exponi debeat.

In *Germania*, primam hæreſis Lutheranæ cauſam & originem fuiſſe gravem Lutheri iram & offenſionem in Pontificem Romanum, quod in prædicatione ſolenni Indulgentiarum Apoſtolicarum, æmulis aſſumptis, ipſe neglectus & excluſus fuerit. Placuerunt ipſi Indulgentiæ, quas prædicare ambiebat, placuit fides Eccleſiæ Romanæ, quam ſemper hactenus tenuit, & publicè prædicavit: diſplicuit ſuæ Perſonæ contemptus, qui illum in furias egit. Illum ut vindicaret, tum demum omnia in Pontificem & Eccleſiam probra excogitanda, & evomenda fuerunt.

Hæc quiſquis ſingula maturè expenderit priorum Defectionum modernus Sectator, fieri non poteſt quin evidenter perſpiciat, cauſam ſuæ ſeparationis

Digitized by Google

nis ab Eccleſia Romana, non eſſe hujus Errores, ſed priorum, quos oſtendi, Libidinem, iram, aut ambitionem.

Hæc, moderne Sectator, ſunt quæ te cum illis ab Eccleſia ſepararunt, hæc ſunt propter quæ illi errores tot ſæculis ignotos pro ſeparationis ſuæ larva, Eccleſiæ affinxerunt. Hujus evidentiæ ſeria conſideratio plures ſalutis ſuæ ſtudioſos adegit, ut ad Eccleſiæ gremium maturè redirent, quod & tu, niſi perire malis, facias neceſſe eſt.

Secta nova, Tremblantium dicta.

NOn ita pridem anno Chriſti 1655. originem ſumpſit in Anglia, nova Secta, Tremblantes dicti, qui cœperunt Londini, quaſi æſtro quodam perciti, in compitis, ac triviis comparere ſolo induſio tecti, cætera nudi. Hi miras viſiones, ſuaque ſomnia tanquam revelationes divinas populo referebant, ac velut concionabundi & divino Spiritu agitati monebant oportere *in timore & tremore ſalutem operari*, atque hinc illud Tremblantium nomen accepêre. Horum aliqui comprehenſi ſunt & flagellis cæſi, quorum præcipuus erat Jacobus Noilor, qui deſertâ militiâ, in qua ſub Fairfaxio agebat caſtrorum metatorem, his Fanaticis ſe ducem præbuit. Et quamvis publicè ſtigmate inuſtus, lingua etiam candenti ferro perforata, & ergaſtulo demum incluſus fuerit; nihil tamen de ſua inſania remiſit. Pergitque etiamnum hæc maleſana rabies per varias Angliæ provincias multorum animos occupare.

Docet hæc Secta primò, Scripturas tam veteris, quàm novi Teſtamenti nequaquam eſſe Dei verbum.

Secundò, In Scripturis non contineri veram lucem, quæ homines ad ſalutem adducere debeat.

Tertiò, Omnes omnino homines hac verâ ac ſalutari luce inſtructos eſſe, ſic ut neceſſarium non ſit ad eam docendam Miniſtros aut præcones ullos deſignari.

Quartò, Homines non juſtificari per fidem in Chriſtum, ſed per opera.

Quintò, Pro hominum corporibus poſt mortem, neque conſtitutum eſſe cœlum, neque infernum, in quo vitam agant immortalem.

Denique corpora noſtra, poſtquam mortua & ſepulta fuerint, nunquam amplius ad vitam reditura. En qualia hæc ætas etiamnum monſtra parturiat: quæ facilè refelluntur ex iis quæ de Spiritu privato, aliiſque fidei articulis ſupra tradidimus tract. 1. cap. 6. &c.

Secta Anabaptiſtarum, & Mennoniſtarum.

MEnno in Friſia non contentus amplecti dogmata Anabaptiſtis propria, ſe novæ Sectæ ducem conſtituit, habetque per Hollandiam, Friſiamque aſſeclas complures, qui à Menno paſſim Menniſtæ nuncupantur.

Itaque præter errores illis cum Anabaptiſtis communes, de pueris non Baptizandis; de peccato originali non admittendo; de repudiando inter Chriſtianos Magiſtratu politico; de Juramento, ac de Bello inter Chriſtianos ſemper illicito; de animabus juſtorum in cœlum non recipiendis ante extremum judicium.

Menniſtæ inſuper male ſentiunt de myſterio SS. Trinitatis, & diſtinctione trium Perſonarum, quibus dicunt in verbo Dei nullum fundamentum aſſignari, cum nomen Trinitatis, aut Perſonæ divinæ nullibi in Scripturis reperiatur, ideoque videntur ad Arianiſmum declinare. Sed hi breviter interrogandi, An credant Scripturam Flandricam, eſſe purum verbum Dei? Credunt mordicus. Et tamen nomen Scripturæ Flandricæ nuſpiam in verbo Dei ſcripto reperitur: neque dicitur hæc cum hebræo originali per omnia convenire.

Myſterium autem Trinitatis, & tres Perſonæ, etſi non iſtis terminis, ſatis tamen re ipſâ exprimuntur in Scripturis, ut in epiſt. 1. Joan. c. 5. v. 7. *Tres ſunt qui teſtimonium dant in Cœlo, Pater, Verbum, & Spiritus Sanctus, & hi tres unum ſunt, & ſæpius alibi.*

II. Docent Menniſtæ Chriſtum de corpore Virginis Mariæ nihil accepiſſe, ſed tantum per illius Corpus tranſiiſſe, ſicut lux vitrum pertranſit: ideoque dici Joannis primo, *Erat lux vera*; unde conſequens eſſet, Chriſtum non fuiſſe verum hominem.

Sed contra hunc errorem clara eſt Scriptura ad Galat. 4. verſ. 4. *Miſit Deus filium ſuum, factum ex muliere.* Et ad Romanos 1. verſ. 3. de Chriſto pronunciat Apoſtolus. *Qui factus eſt ei ex ſemine David ſecundum carnem.* Non dicitur lux facta ex vitro: neque Jonas factus ex ventre ceti dum Corpus illud nihil aſſumendo tranſierat.

III. Docent orandum non eſſe publicè, neque voce altiori: adeò ut dum menſæ orationem præmittunt moris ſit vultum pileo, aliove modo obtegere. Quia ſcriptum eſt Matth. 6. verſ. 6. *Tu autem cum oraveris intra in cubiculum tuum, & clauſo oſtio ora patrem tuum in abſcondito.*

At cur non dicunt, illis etiam interdictum eſſe in templo, aut menſa, aut alibi quàm in cubiculo orare? Hi ſanè novi Doctores non dubitarent S. Stephanum; & cum eo morem primævæ Eccleſiæ è ſuo cætu eliminare, qui *Actor. 7. verſ. 59.* non in cubiculo, non in abſcondito, ſed in publico ſupplicii loco oraſſe memoratur: Poſitis autem genibus clamavit voce magnâ dicens; Domine ne ſtatuas illis hoc peccatum.

IV. Arbitrantur homini verè Chriſtiano piaculum eſſe crines longiores alere, aut collaria, aliumve veſtis ornatum admittere: ipſi proinde in externa ſpecie, veſtitu, & verbis ſingularem modeſtiam ſectantur. Et quoad crines quidem prolixiores, doctrinam ſuam probant ex Apoſtolo 1. ad Corinth. 9. verſ. 14. *Vir quidem ſi comam nutriat, ignominia eſt illi.*

At videant ne Chriſtum, & Apoſtolos, ac plures Sanctos hoc piaculo involvant, ac reformatos velint. An non *1. Reg. 1. v. 11.* Samuel, cæterique Nazaræni comam alere jubentur? an hunc morem ſequi non debuit ipſe Chriſtus, qui Matthæi, *cap. 2. verſ. 23.* Nazaræus appellatur. Quoad veſtitus ornatum, laudatur quidem S. Joannes Baptiſta *Matth. 11.* quod ſpretâ veſtitus elegantiâ cultum aſperum & piloſum aſſumpſerit, laudantur plures alii in Catholicorum cœnobiis qui Baptiſtæ exemplum ſecuti, rudi lacerna, & cilicio corpus domant. At nulli hactenus in cætu Menniſtarum hanc laudem adſcribi cognovimus. Satis notum eſt quam exquiſitis artibus cutem ſuam curare conſueverint. Sed hæ ſunt Novatorum artes non novæ, ut colliges ex iis quæ tradidimus ſupra tract. 2. poſt cap. 10. de genio fallaci Novatorum cavendo.

Hæreſis

Digitized by Google

Hæreſis Gommari, & Arminii.

ANno 1605. Leidæ in Batavia exarſit gravis controverſia inter Franciſcum Gommarum, & Jacobum Arminium Profeſſores Leidenſes, quæ tandem in apertum Schiſma erupit, & reliqua Reipublicæ membra in oppoſitas partes diſtraxit. Tuebatur autem Gommarus rigidam Calvini hæreſim, docens, Deum eſſe authorem peccati, ac decreto immutabili prædeſtinaſſe ab æterno paucos homines ad gloriam antecedenter & independenter ab eorum meritis, cæteros verò ad gehennam reprobaſſe independenter ab eorum demeritis, & ante præviſionem peccati etiam originalis; eoſque ultro in peccata impellere, ut ſuam in illis juſtitiam exerceret. Contendebat ex adverſo ſaniori doctrina Arminius. Deum non ita procedere, ſed decretum prædeſtinationis, ac reprobationis ordine rationis poſterius eſſe præſcientiâ futuræ perſeverantiæ, aut non perſeverantiæ in fide Chriſti. Dum hæc diſcordia ſtylum & arma per Hollandiam paſſim commoveret, convocata eſt à Statibus Synodus Dordracena anno 1619. multis Miniſtrorum ex Germania, & Anglia confluentibus, ut ſua authoritate per ſententiam definitivam hanc litem dirimerent. Ac tandem, Gommaro ope Magiſtratus ſuffulto contra Arminium, lis ei magis adjudicata, quam extincta fuit, ac Barneveldius authoritate, meritis, ac ætate gravis, tanquam Arminii fautor, ſeptuagenario major capite ſupplicium luit: atque ita Conventus ille inſignis plus ſanguinis quam erroris exhauſit.

Sed in hoc infelix Arminii Schola, quod cum Calvino doceat, Infantes natos ex parentibus fidelibus ſine reſpectu ad Baptiſmum ſalvari, nempe ut filios Abrahæ, & in illius fœdere comprehenſos.

Secta & Errores præcipui Turcarum ſive Mahometarum.

AUthor hujus impiæ Sectæ fuit Mahomet circa annum Domini 616. qui natus eſt in Arabia Felice, ex patre Iſmaelita, Saraceni enim ab Iſmaele filio Abrahæ ex ancilla originem traxerunt. Cum eſſet humili loco natus, nobilis matronæ Camelos paſcebat, cumque eſſet vaferrimo ingenio, tantum ſuis artibus effecit, ut Dominam ſuam in uxorem acceperit. Ac tandem poſt multa cum Judæis, ac Chriſtianis commercia, per varias fraudes & impoſturas, Prophetæ nomen obtinuit; adeò ut dum comitiali morbo cui obnoxius erat aliquando laboraret, uxori, aliiſque perſuaſerit, ſe ex conſpectu Angeli Gabrielis ſibi apparentis in animi deliquium concidere. His in vulgus ſparſis, dum à pluribus ut verus Propheta coleretur, volumen aliquod variis figmentis refertum conſcripſit, dictum Alcoranum, quod ſibi è cœlo transmiſſum eſſe fingebat. Ut autem omne genus hominum ad ſuam Sectam colligeret, doctrinæ ſuæ articulos ex omnium pæne gentium Religione conflavit, ſuaque ipſis figmenta adjecit.

Docuit itaque cum Chriſtianis, & adhuc credunt Turcæ dari unum Deum Creatorem Cœli, & terræ. Negant tamen Trinitatem perſonarum cum hæreticis Sabellianis, adeòque Verbum Dei eſſe Deum negant cum Macedonianis.

Cum Judæis utuntur Circumciſione, & abſtinentia à carne ſuilla: ideoque ab initio Judæi Mahometi tanquam Meſſiæ adhærebant. Sed cum adverterent illum loco Sabbathi diem Veneris celebrare, & à vino abſtinere, & circumciſionem non octavo die, ſed circa 15. ætatis annum adhibere, ab illo in plurimis defecerunt.

Cum Chriſtianis habent Turcæ aliquod genus Baptiſmi, qui in nuda Cæremonia conſiſtit, quâ ferè quotidie certas lotiones, & Baptiſmata uſurpant.

Credunt etiam Chriſtum eſſe Filium Dei, cumque ex Maria Virgine ſine virili ſemine generatum: agnoſcunt quoque magnum eſſe Dei Prophetam, ſed negant eſſe Deum.

Ex Alcorano plura habent propria Mahometo figmenta. 1. Credunt dari Fatum, quo ſinguli homines ad bonum, vel malum deſtinati ſunt.

2. Quod Mahometi, tanquam fideli veritatis cultori, in die judicii tradendæ ſint claves Paradiſi.

3. In futura carnis Reſurrectione Sectatores Mahometi introducendos in beatiſſimum Paradiſum, ubi omnes ad cibum & potum deliciæ abundarent, ac mulierum pulcherrimarum ad uſum libidinis copia ſuppeteret. Hoc ſcilicet Cœlum eſt Mahometanum. Hanc tamen doctrinam ipſe Mahomet damnare convincitur, dum Chriſtum ſummum caſtitatis amatorem & præconem, magnum fuiſſe Dei Prophetam, & ex Virgine natum agnoſcit.

In hac etiam vita indulget Mahomet ſuis Turcis pluralitatem uxorum, & ut unam pro alia mutare liceat, pluresque ipſe uxores habuit.

Credunt Mahometani omnes homines in ſuis Sectis aut legibus ſalvari poſſe, ſive ſint Judæi, aut Chriſtiani, aut Saraceni &c. Denique ut aſſeclas ſuos in perpetua cæcitate retineret, prohibuit Mahomet ſub pœna capitis, ne de Alcorano, vel lege à ſe data diſputarent; quod diceret nefas eſſe Myſteria diſputando tractari.

Hæc figmenta ut hominibus magis perſuaderet, videri voluit varia miracula patraſſe, & diſertè in Alcorano *Azoara 64.* dicit ſe in Luna miraculum feciſſe; quod ejus aſſeclæ dicunt contigiſſe, quando Lunam in duas partes diviſam ipſe in manus acceptam reparavit, & in cœlum remiſit, ſed iſtius prodigii neminem præter Mahometem conſcium fuiſſe.

Moriturus anno Domini 630. in urbe Mecha prædixit ſe ab Angelo Gabriele tertia die reſuſcitandum, ſed cum Gabriele non comparente Corpus putreſceret, ad tegendam ignominiam Haumarus Mahometis ſucceſſor ſepulchrum illi magnificum erexit, ad quod Mahometani ſaltem ſemel in vita ex longinquis etiam regionibus peregrinari ſolent.

Poſtremò adverte, ex amplitudine hujus Sectæ, & multitudine hominum qui eam ſequuntur, nullum poſſe formari argumentum pro illius veritate, uti formari ſolet ex amplitudine Catholicæ Religionis. Quia illa tam latè propagata eſt ſolâ coactione armorum, & amore libertatis ad omnem carnis voluptatem & libidinem, quàm omnibus impunè concedit. Neminem verò poteſt ad ſe trahere puritate doctrinæ, aut divinorum miraculorum teſtimonio, cum potius dogmata habeat divinis Scripturis, & honeſtati naturali apertè contraria. Quod ſedulò notandum contra modernos Sectarios, qui argumentum pro Religione Romana ab ejus amplitudine deſumptum, ex iſta Turcarum multitudine infringere conantur.

Græcorum

Digitized by Google

Græcorum Schiſma, & Errores.

Eccleſia Orientalis, ſive Græcorum, conjuncta ſemper fuit Eccleſiæ Romanæ, donec circa annum 869. impius Photius Schiſmati initium dedit, qui poſt S. Ignatium, ex Sede Conſtantinopolitana ab Imperatore depulſum, in eam intruſus fuerat, & contra Canones ordinatus. Cum verò à Pontifice Romano Confirmationem obtinere non poſſet, ab illius obedientia ſe ſubduxit.

Idem ſchiſma, ob ſimilem cauſam, redintegravit Michael Conſtantinopolitanus circa annum 1058. qui contra Canones ad eandem Sedem evectus, dum à S. Leone Papa reprobaretur, cæpit eos damnare & perſequi qui Latinos ritus Conſtantinopoli, & in Græcia obſervabant; Baptizatos à Latinis rebaptizare, & in quibuſdam articulis Eccleſiæ Romanæ hæreſeos labem aſpergere. Donec poſt multas lites Græci ſuos errores in Concilio Florentino abjurarunt: ſed non multo poſt, iterum græca levitate ad vomitum redierunt. Ac tandem, Deo ſuperbam impietatem vindicante, infelix Græcia, quæ noluit Chriſti in terris Vicario ſubeſſe, crudeliſſimum Turcarum jugum ſubire coacta eſt.

Præter impium Schiſma, quo ſe ab Eccleſia Romana Græci ſepararunt, in varias quoque hæreſes prolapſi ſunt, quas etiamnum tuentur.

Primò, negant Spiritum Sanctum à Patre Filioque procedere, volunt enim à ſolo Patre ſpirari, ſive ſuam proceſſionem ab æterno habere: ideoque graviter damnant Eccleſiam Latinam quod in ſymbolo expreſſè apponat nomen Filii, dicatque, *qui ex Patre, filioque procedit*, contra quam habeatur explicitè in ſymbolo Nicæno.

Prætextum huic errori quærunt ex verbis Chriſti Joannis 15. v. 26. *Cum venerit Paraclitus, quem ego mittam vobis à Patre Spiritum veritatis, qui à Patre procedit.* Ergo (inquiunt) non procedit à Filio, cum ſolius Patris mentio habeatur.

Sed inepta eſt conſequentia quæ deſumitur ab auctoritate negativa, hoc modo, Chriſtus illo loco non dixit Spiritum Sanctum à Filio procedere, ergo id negavit. Sic enim dum de Verbo divino dicitur Joannis 1. *Omnia per ipſum facta ſunt*, ſequeretur, hunc mundum eſſe à ſolo Verbo ſive Filio, non autem ſimul à Patre & Spiritu Sancto creatum, cum illo loco de ſolo Verbo divino mentio habeatur. Cæterum ex aliis Scripturæ locis ſatis diſertè colligitur, Spiritum Sanctum etiam à Filio procedere, ut *Joannis 16. verſ. 13.* ubi Chriſtus de Paraclito loquens dicit: *De meo accipiet & annunciabit vobis, omnia quæcunque habet Pater mea ſunt, propterea dixi, quia de meo accipiet.* Atqui Paraclitus tanquam creatura nihil à Chriſto accipere potuit, ergo ibi Chriſtus ſive Filius dicitur Paraclito originaliter communicare aliquod eſſe increatum tanquam perſonæ divinæ.

Quod porrò opponunt Græci, Si Spiritus Sanctus à Patre & Filio procedat, neceſſe erit ineptè ſtatui duo illius Principia, ſive duas cauſas, quaſi Pater ad Paracliti ſpirationem per ſe non eſſet ſufficiens.

Reſpondetur, inanes eſſe argutias: Etſi enim aſſerant Latini Patrem, & Filium duas eſſe perſonas, negant tamen duo eſſe diſtincta Principia, aut duas cauſas, ſed docent utrumque ſimul unicum eſſe principium, & unicam cauſam. Sicut & ipſi Græci admittere debent non ſolum Patrem, ſed tres perſonas neceſſario ſimul cauſare omnes creaturas, non tamen ideo ſunt tres cauſæ, ſed unica cauſa habens eandem eſſentiam, & eandem voluntatem productivam omnium creaturarum, neque hinc vereantur Græci, ne aliquid Patris potentiæ aut ſufficientiæ detrahatur.

Altera Græcorum hæreſis eſt, quod contendant *Euchariſtiam* conficiendam eſſe in pane fermentato, & Chriſtum in ultima cæna ita confeciſſe, ideoque docent apud Latinos qui celebrant in Azymo Sacramentum eſſe invalidum.

At contra, Eccleſia Latina docet celebrandum eſſe in Azymo, quamvis nolit Sacramentum eſſe invalidum ſi conficiatur in fermentato, cum panis ſive azymus, ſive fermentatus in eadem ſpecie conveniat.

Probatur autem contra Græcos Chriſtum celebraſſe in pane azymo ex Matthæi capite 26. verſ. 17. *Primâ autem die azymorum acceſſerunt diſcipuli ad Ieſum dicentes, ubi vis paremus tibi comedere Paſcha?* Cum ergo in diebus azymorum apud Judæos grave flagitium fuerit uti fermentato, manifeſtum eſt Chriſtum more cæterorum voluiſſe in azymo celebrare, qui non venit legem ſolvere, ſed adimplere. Præter hos, Eccleſia Græca poſtquam à Romana defecit, in alios errores paulatim prolapſa eſt.

Hic verò ad inſtitutum noſtrum præcipuè obſervandum eſt. Lutheri ac Calvini aſſeclas inſigni nequitia hominibus illudere, dum audent jactare ſuam Religionem omni tempore ab Eccleſia Græca, quæ ampliſſima eſt, agnitam & approbatam fuiſſe, Nam ex iis quæ ſupra diſſerui patet imprimis, Græcos uſque ad annum circiter 869. cum Eccleſia Romana ſemper conjunctos fuiſſe, quo tempore nihil de Religione Lutherana aut Calviniana ſomniare potuerunt. Secundò, ſatis conſtat etiam hoc ævo, & ab ortu Lutheri & Calvini, nunquam hos à Græcis pro Fratribus agnitos fuiſſe, imo in ſuis Scriptis horum errores acriter oppugnaſſe. Tertiò, Eccleſia Græca quamvis ſchiſmatica, in pluribus tamen articulis contra modernos hæreticos cum Romana conſentit. Admittunt enim etiamnum Græci ſeptem Sacramenta: Miſſæ Sacrificium retinent. In Sacramento Euchariſtiæ verum realemque Chriſti præſentiam, ſine ſubſtantia panis, omnino agnoſcunt: Confeſſionem Sacramentalem in uſu habent: Pro defunctis orant: Jejunium quadrageſimale accuratè obſervant. Quænam igitur poteſt eſſe noſtris Sectariis, qui hæc omnia condemnant, cum Græcis concordia? Miſera certè eorum conditio, Matrem ſuam Eccleſiam Romanam deſeruerunt, nec ullibi terrarum Fratres inveniunt.

Ex dictis proponitur Idea miſeranda Moderni Sectarii.

I. Imaginatur ille, ſe eſſe in nova quadam Chriſti Eccleſia, de qua ignorat, inter tot Sectas, ubi hoc tempore ſubſiſtat, aut ubi delituerit per mille quingentos annos à tempore Apoſtolorum uſque ad Lutherum aut Calvinum.

II. Hanc tamen Eccleſiam imaginariam vult omnibus adeò notam eſſe, ut quiſque debeat relictâ Eccleſiâ Romanâ, & quavis Sectâ, ad eam ſolam convolare, ſicut columba ad Arcam Noe.

III. P.

Digitized by Google

III. Per hanc ſolam, recenter exortam, nullo adhuc ſigno aut miraculo à Deo comprobatam, credit reformandam fidem Eccleſiæ Romanæ, hactenus tot ſignis, miraculis, teſtimoniis toto orbe paſſim receptam.

IV. Credit ſuum Cœtum ætate, numero, authoritate exilem, & vix in reliquo orbe conſpicuum, ſolum tamen præ omnibus ſapere, & majores ſuos docere, & totam antiquitatis ſapientiam, authoritatem, experientiam illi cedere debere.

V. Profitetur ſe eſſe unum ex illis, qui ſe ab Antiqua Eccleſia ſegregarunt, neque tamen adhuc inter ſe convenerunt de Nova Eccleſia, quæ ſit una & communis omnibus ab antiqua Eccleſia ſegregatis.

VI. Agnoſcit ſe numerari inter illos homines, qui poſt Lutherum & Calvinum jam per centum annos ſe in varias Sectas formant & reformant: neque tamen ullum habet ille certius ſignum aut argumentum pro ſua Secta, quàm pro aliis, quas ipſe damnat, & oppugnat.

VIII. Fatetur ſe pro norma fidei, & pignore ſalutis amplecti præ omnibus Confeſſionem paucorum Proteſtantium, quam conſtat à reliquis Chriſtianis reprobari, neque hactenus ab ullo Concilio generali, aut ſpeciali Dei teſtimonio, aut ullius miraculi indicio confirmatam eſſe.

VIII. Confidit ſalutem ſuam novo & exiguo hominum Cœtui, qui pro Regula ſuæ fidei, & intelligentia Scripturarum tantum habent privatum Spiritum, ſive potius proprii Capitis ſenſum, per quem advertit illos hactenus in varias Sectas diſcindi, neque de una fide, neque de neceſſariis ad ſalutem fidei fundamentis inter ſe convenire, ut ſupra oſtendi.

Quo pacto poterit homo ille coram Dei tribunali ſuo errori excuſationem prætendere? Habet ante oculos ab ipſis Apoſtolorum temporibus Eccleſiam antiquam, unam, omni ævo miraculis à Deo, & communi conſenſu ab hominibus comprobatam; in qua modò ipſi Proteſtantes fatentur nihil deeſſe in Articulis fundamentalibus ad ſalutem neceſſariis.

Interea ſciens ac volens ſalutem æternam credit Cœtui paucorum hominum, apud quos jam palam fecimus nihil minus quàm veræ Eccleſiæ Idæam aut umbram extare. Hoc certè aliud eſſe non poteſt quàm clauſis oculis velle errare, ac ſponte perire.

Poterunt hæc opportunè Perſonæ convertendæ per amicas interrogationes proponi, ut ſtatum ſuum ſic clarius advertat, & veræ Eccleſiæ ſe adjungat.

BULLA DOGMATICA LEONIS X. PONTIFICIS.

In qua diſtinctè exprimuntur, & damnantur Errores Martini Lutheri, & Sequacium, cum Cenſuris & Pœnis annexis.

Quos errores, cenſuras &c. peropportunum erit Lectori hic in promptu, & ſimul habere, & in propriis terminis, quibus illi authenticè damnantur.

Ad perpetuam rei memoriam.

EXurge Domine & judica cauſam tuam, memor eſto improperiorum tuorum, eorum quæ ab inſipientibus fiunt totâ die: inclina autem tuam ad preces noſtras, quoniam ſurrexerunt vulpes quærentes demoliri vineam, cujus tu torcular calcaſti ſolus, & aſcenſurus ad Patrem, ejus curam, regimen, & adminiſtrationem Petro tanquam Capiti, & tuo Vicario, ejuſque Succeſſoribus inſtar triumphantis Eccleſiæ commiſiſti. Exterminare nititur eam aper de ſylva, & ſingularis ferus depaſcitur eam. *Refert fuſius Lutheri contumaciam.* Pro Paſtoralis igitur officii, divinâ gratiâ nobis injuncti cura quam gerimus, prædictorum errorum virus peſtiferum ulterius tolerare ſeu diſſimulare ſine Chriſtianæ religionis nota, atque orthodoxæ fidei injuria nullo modo poſſumus. Eorum autem errorum aliquos præſentibus duximus inſerendos, quorum tenor ſequitur, & eſt talis.

I. Hæretica ſententia eſt, ſed uſitata, Sacramenta novæ legis juſtificantem gratiam illis dare, qui non ponunt obicem.

II. In puero poſt baptiſmum negare remanens peccatum, eſt Paulum, & Chriſtum ſimul conculcare.

III. Fomes peccati, etiam ſi nullum adſit actuale peccatum, moratur exeuntem à corpore animam ab ingreſſu cœli.

IV. Imperfecta charitas morituri, fert ſecum neceſſario magnum timorem, qui ſe ſolo ſatis eſt facere pœnam Purgatorii, & impedit introitum regni.

V. Tres eſſe partes Pœnitentiæ, contritionem, confeſſionem, & ſatisfactionem, non eſt fundamentum in ſacra ſcriptura, nec in antiquis ſanctis Chriſtianis doctoribus.

VI. Contritio quæ paratur per diſcuſſionem, collationem, & deteſtationem peccatorum, qua quis recogitat annos ſuos in amaritudine animæ ſuæ, ponderando peccatorum gravitatem, multitudinem, fœditatem, amiſſionem æternæ beatitudinis, ac æternæ damnationis acquiſitionem, hæc contritio facit hypocritam, imò magis peccatorem.

VII. Veriſſimum eſt proverbium, & omnium doctrinâ de contritionibus hucuſq; datâ præſtantius, de cætero non facere ſumma pœnitentia: optima pœnitentia, nova vita.

VIII. Nullo modo præſumas confiteri peccata venialia, ſed omnia mortalia, quia impoſſibile eſt, ut omnia mortalia cognoſcas. Unde in primitiva Eccleſia ſolum manifeſta mortalia confitebantur.

IX. Dum volumus omnia purè confiteri, nihil aliud facimus, quam quod miſericordiæ DEI nihil volumus relinquere ignoſcendum.

X. Peccata non ſunt ulli remiſſa, niſi remittente Sacerdote, credat ſibi remitti: imo peccatum maneret, niſi remiſſum crederet; non enim ſufficit remiſſio peccati, & gratiæ donatio, ſed oportet etiam credere eſſe remiſſum.

XI. Nullo modo confidas abſolvi propter tuam contritionem, ſed propter verbum CHRISTI, Quodcunque ſolveris, &c. Hic, inquam, confide ſi ſacerdotis obtinueris abſolutionem, & crede fortiter te abſolutum, vere eris, quidquid ſit de contritione.

XII. Si per impoſſibile confeſſus non eſſet contritus, aut Sacerdos non ſerio, ſed joco abſolveret, ſi tamen credat ſe abſolutum, veriſſimè eſt abſolutus.

XIII. In Sacramento Pœnitentiæ, ac remiſſione culpæ, non plus facit Papa, aut Epiſcopus, quam infimus Sacerdos: imò ubi non eſt Sacerdos, æque tantum quilibet Chriſtianus, etiamſi mulier, aut puer eſſet.

XIV. Nullus debet Sacerdoti reſpondere, ſe eſſe contritum, nec ſacerdos requirere.

XV. Magnus eſt error eorum qui ad Sacramenta, Euchariſtiæ accedunt, huic innixi, quod ſint confeſſi, quod non

non ſint ſibi conſcii alicujus peccati mortalis, quod præmiſerint orationes ſuas, & præparatoria, omnes illi ad judicium ſibi manducant, & bibunt: ſed ſi credant, & confidant ſe gratiam ibi conſecuturos, hæc ſola fides facit eos puros, & dignos.

XVI. Conſultum videtur, quòd Eccleſia in communi Concilio ſtatueret laicos ſub utraque ſpecie communicandos, nec Bohemi communicantes ſub utraque ſpecie, ſunt hæretici, ſed ſchiſmatici.

XVII. Theſauri Eccleſiæ unde Papa dat Indulgentias, non ſunt merita CHRISTI, & Sanctorum.

XVIII. Indulgentiæ ſunt piæ fraudes fidelium & remiſſiones bonorum operum: & ſunt de numero eorum quæ licent, & non de numero eorum quæ expediunt.

XIX. Indulgentiæ his qui veraciter eas conſequuntur, non valent ad remiſſionem pœnæ pro peccatis actualibus debitæ apud divinam juſtitiam.

XX. Seducuntur credentes indulgentias eſſe ſalutares, & ad fructum ſpiritus utiles.

XXI. Indulgentiæ neceſſariæ ſunt ſolum publicis criminibus, & propriè conceduntur duris ſolummodo, & impatientibus.

XXII. Sex generibus hominum indulgentiæ, nec ſunt neceſſariæ, nec utiles: videlicet mortuis ſeu morituris, infirmis, legitimè impeditis, his qui non commiſerunt crimina, his qui crimina commiſerunt, ſed non publica, his qui meliora operantur.

XXIII. Excommunicationes ſunt tantum externæ pœnæ, nec privant hominem communibus ſpiritualibus Eccleſiæ orationibus.

XXIV. Docendi ſunt Chriſtiani, plus diligere excommunicationem, quam timere.

XXV. Romanus Pontifex Petri ſucceſſor, non eſt CHRISTI Vicarius ſuper omnes totius mundi Eccleſias ab ipſo CHRISTO in B. Petro inſtitutus.

XXVI. Verbum CHRISTI ad Petrum. Quodcunque ſolveris ſuper terram, &c. extenditur dumtaxat ad ligata ab ipſo Petro.

XXVII. Certum eſt in manu Eccleſiæ aut Papæ prorſus non eſſe ſtatuere articulos fidei, imò nec leges morum, ſeu bonorum operum.

XXVIII. Si Papa cum magna parte Eccleſiæ ſic, vel ſic ſentiret, nec etiam erraret: adhuc non eſt peccatum aut hæreſis contrarium ſentire, præſertim in re non neceſſaria ad ſalutem, donc fuerit per Concilium univerſale alterum reprobatum, alterum approbatum.

XXIX. Via nobis facta eſt enervandi auctoritatem Conciliorum, & liberè contradicendi eorum geſtis, & judicandi eorum decreta, & confidenter confitendi, quidquid verum videtur, ſive probatum fuerit, ſive reprobatum à quocunque Concilio.

XXX. Aliqui articuli Joannis Huſz condemnati in Concilio Conſtantienſ. ſunt Chriſtianiſſimi, veriſſimi, & Evangelici, quos nec univerſalis Eccleſia poſſet damnare.

XXXI. In omni opere bono juſtus peccat.

XXXII. Opus bonum optimè factum, eſt veniale peccatũ.

XXXIII. Hæreticos comburi, eſt contra voluntatem ſpiritus.

XXXIV. Præliari adverſus Turcas, eſt repugnare DEO viſitanti iniquitates noſtras per illos.

XXXV. Nemo eſt certus, ſe non ſemper peccare mortaliter, propter occultiſſimum ſuperbiæ vitium.

XXXVI. Liberum arbitrium poſt peccatum, eſt res de ſolo titulo, & dum facit quod in ſe eſt, peccat mortaliter.

XXXVII. Purgatorium non poteſt probari ex ſacra ſcriptura, quæ ſit in Canone.

XXXVIII. Animæ in Purgatorio non ſunt ſecuræ de earum ſalute, ſaltem omnes: nec probatum eſt ullis aut rationibus, aut ſcripturis, ipſis eſſe nec extra ſtatum merendi, aut augendæ caritatis.

XXXIX. Animæ in Purgatorio peccant ſine intermiſſione, quamdiu quærunt requiem, & horrent pœnas.

XL. Animæ ex Purgatorio liberatæ ſuffragiis viventium minus beantur, quam ſi per ſe ſatisfeciſſent.

XLI. Prælati Eccleſiaſtici, & Principes ſæculares non maleſacerent, ſi omnes ſaccos mendicitatis delerent.

Qui quidem errores, reſpectivè, quam ſint peſtiferi, quam pernicioſi, quam ſcandaloſi, quam piarum & ſimplicium mentium ſeductivi, quam denique ſint contra omnem charitatem, ac S. R. E. matris omnium fidelium, & magiſtræ fidei, reverentiam atque nervum Eccleſiaſticæ diſciplinæ, obedientiam ſcilicet quæ fons eſt, & origo omnium virtutum, ſine qua facile unuſquiſque infidelis eſſe convincitur, nemo ſanæ mentis ignorat. Nos igitur in præmiſſis, utpote graviſſimis, propenſius (ut decet) procedere, nec non hujuſmodi peſti, morboque canceroſo, ne in agro Dominico tanquam vepris nociva ulterius ſerpiat, viam præcludere cupientes, habita ſuper prædictis erroribus, & eorum ſingulis diligenti trutinatione, diſcuſſione, ac diſtricto examine, maturaque deliberatione, omnibuſque rite penſatis, ac ſæpiùs ventilatis cum venerabilibus fratribus noſtris Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalibus, ac regularium Ordinum Prioribus ſeu Miniſtris Generalibus, pluribuſque aliis ſacræ Theologiæ, nec non utriuſque juris Profeſſoribus ſive Magiſtris, & quidem peritiſſimis: reperimus eoſdem errores, reſpective (ut præfertur) articulos non eſſe Catholicos, nec tamquam tales eſſe dogmatizandos, ſed contra Eccleſiæ Catholicæ doctrinam ſive traditionem, atque ab ea veram divinarum ſcripturarum receptam interpretationem, cujus auctoritati ita acquieſcendum cenſuit Auguſtinus, ut dixerit ſe Evangelio non fuiſſe crediturum, niſi Eccleſiæ Catholicæ interveniſſet auctoritas. Nam ex eiſdem erroribus, vel eorum aliquo vel aliquibus, palam ſequitur, eandem Eccleſiam, quæ Spiritu ſancto regitur, errare, & ſemper erraſſe. Quod eſt utique contra illud, quod CHRISTUS diſcipulis ſuis in Aſcenſione ſua (ut in ſancto Evangelio Matthæi legitur) promiſit dicens: Ego vobiſcum ſum uſque ad conſummationem ſæculi. Nec non contra ſanctorum Patrum determinationes, Conciliorum quoque, & ſummorum Pontificum expreſſas ordinationes, ſeu canones, quibus non obtemperaſſe, omnium hæreſium, & ſchiſmatum, teſte Cypriano, fomes & cauſa ſemper fuit.

De eorumdem itaque venerabilium Fratrum noſtrorum conſilio & aſſenſu, ac omnium, & ſingulorum prædictorum, matura deliberatione prædicta, auctoritate Omnipotentis Dei, & beatorum Apoſtolorum Petri & Pauli, & noſtrâ, præfatos omnes, & ſingulos articulos ſeu errores, tamquam (ut præmittitur) reſpectivè hæreticos, aut ſcandaloſos, aut falſos, aut piarum aurium offenſivos, vel ſimplicium mentium ſeductivos, & veritati Catholicæ obviantes, damnamus, reprobamus, atque omnino rejicimus, ac pro damnatis, reprobatis, & rejectis ab omnibus utriuſque ſexus Chriſti fidelibus haberi debere, harum ſerie decernimus, & declaramus. Inhibentes in virtute ſan-

ctæ

ctæ obedientiæ, ac ſub pœna majoris excommunicationis latæ ſententiæ, nec non quoad Eccleſiaſticas, & Regulares perſonas, Epiſcopalium omnium, etiam Patriarchalium, Metropolitanarum, & aliarum Cathedralium Eccleſiarum, Monaſteriorum quoque, & Prioratuum etiam Conventualium, & quarumcunque dignitatum, aut beneficiorum Eccleſiaſticorum, ſæcularium, aut quorumvis Ordinum regularium, privationis, & inhabilitatis ad illa, & alia in poſterum obtinenda, quo verò ad Conventus, Capitula, ſeu domos, aut pia loca ſæcularium, vel regularium, etiam Mendicantium, nec non Univerſitatis etiam ſtudiorum generalium, quorumcumque privilegiorum indultorum, à Sede Apoſtolica, vel ejus legatis, aut alias quomodolibet habitorum, vel obtentorum, cujus cumque tenoris exiſtant, nec non nominis, & poteſtatis ſtudium generale tenendi, legendi, ac interpretandi quaſvis ſcientias, & facultates, & inhabilitatis ad illa & alia in poſterum obtinenda: Prædicationis quoque officii, ac amiſſionis ſtudii generalis; & omnium privilegiorum ejuſdem: quo verò ad ſæculares ejuſdem excommunicationis, nec non amiſſionis cujuſcunque emphiteuſis, quorumcumque feudorum, tam à Romana Eccleſia, quam alias quomodolibet obtentorum, ac etiam inhabilitatis ad illa, & alia in poſterum obtinenda: nec non quoad omnes, & ſingulos ſuperius nominatos, inhibitionis Eccleſiaſticæ ſepulturæ, inhabilitatiſque ad omnes, & ſingulos actus legitimos, infamiæ, ac diſſipationis, & criminis læſæ majeſtatis, & hæreticorum & fautorum eorumdem in jure expreſſis pœnis, eo ipſo, & abſque ulteriori declaratione per omnes, & ſingulos ſupradictos, ſi (quod abſit) contrafecerint, incurrendis; à quibus vigore cujuſcumque facultatis, & clauſularum eis in confeſſionalibus quibusvis perſonis, ſub quibuſvis verborum formis contentarum, niſi à Rom. Pont. vel alio ab eo ad id in ſpecie facultatem habente, præterquam in mortis articulo conſtituti, abſolvi neque ant. Omnibus, & ſingulis utriuſque ſexus Chriſti fidelibus, tam laicis, quàm Clericis, ſæcularibus & quorumvis Ordinum regularibus, & aliis quibuſcumque perſonis cujuscumque ſtatus, gradus, vel conditionis exiſtant, & quacumque Eccleſiaſtica vel mundana præfulgeant dignitate, etiam Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalibus, Patriarchis, Primatibus, Archi-Epiſcopis, Epiſcopis, Patriarcharum, Metropolitanarum, & aliarum Cathedralium, Collegiatarum, ac inferiorum Eccleſiarum Prælatis, Clericis, aliiſque perſonis Eccleſiaſticis, ſæcularibus, & quorumvis Ordinum etiam Mendicantium regularibus, Abbatibus, Prioribus, vel Miniſtris generalibus, vel particularibus fratribus ſeu rel'gioſis, exemptis, & non exemptis: Studiorum quoque univerſitatibus ſæcularibus, & quorumvis Ordinum etiam Mendicantium regularibus nec non Regibus, Imperatori, Electoribus, Principibus, Ducibus, Marchionibus, Comitibus, Baronibus, Capitaneis, Conductoribus, Domicellis, omnibuſque Officialibus, Judicibus, Notariis, Eccleſiaſticis, & ſæcularibus, Communitatibus, Univerſitatibus, Potentatibus, Civitatibus, Caſtris, Terris & locis, ſeu eorum, vel earum civibus, habitatoribus, & incolis, ac quibuſvis aliis perſonis Eccleſiaſticis, vel regularibus (ut præfertur) per univerſum orbem, ubicunque, præſertim in Alemania exiſtentibus, vel pro tempore futuris, Ne præfatos errores, aut eorum aliquos, perverſamque doctrinam hujuſmodi aſſerere, affirmare, defendere, prædicare, aut illi quomodolibet, publicè vel occultè, quovis quæſito ingenio vel colore, tacitè, vel expreſsè favere præſumant.

Inſuper, quia errores præfati, & plures alii continentur in libellis ſeu ſcriptis Martini Luther, dictos libellos, & omnia dicti Martini, ſcripta ſeu prædicationes, in latino, vel quocunque alio idiomate reperiantur, in quibus dicti errores ſeu eorum aliquis continentur, ſimiliter damnamus, reprobamus, atque omninò rejicimus, & pro omninò damnatis, reprobatis, ac rejectis, (ut præfertur) haberi volumus, mandantes in virtute ſanctæ obedientiæ, & ſub pœnis prædictis eo ipſo incurrendis, omnibus, & ſingulis utriuſque ſexus Chriſti fidelibus ſuperius nominatis, ne hujuſmodi ſcripta, libellos, prædicationes, ſeu ſchedulas, vel in eis contenta capitula, errores, aut articulos ſupradictos continentia, legere, aſſerere, prædicare, laudare, imprimere, publicare, ſive defendere, per ſe vel per alium, ſeu alios, directè, vel indirectè, tacitè, vel expreſſe, publicè vel occultè, aut in domibus ſuis, ſive aliis publicis, vel privatis locis tenere quoquo modo præſumant: quinimò illa ſtatim poſt harum publicationem ubicunque fuerint, per Ordinarios, & alios ſupradictos diligenter quæſita, publicè, & ſolemniter in præſentia cleri, & populi, ſub omnibus & ſingulis ſupradictis pœnis, comburant. *Aliæ clauſulæ fuſius ſequuntur.*

Datum Romæ apud S. Petrum, Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo quingenteſimo vigeſimo, die XVII. Kalend. Julij, Pontificatus noſtri anno octavo.

Pergit autem, in clauſulis ſupra, terminum præſcribere Luthero & adhærentibus ut reſipiſcant. Non reſipiſcentes poſt elapſos ſexaginta dies capiendos, fidelibus indicit. Loca in quibus illi commorabuntur interdicto ſubjicit. Derogat privilegiis ſi quæ eſſent his oppoſita. Mandat excommunicari alios, ſi qui impedirent Bullæ publicationem: quam poſtea debitè factam etiam ipſe teſtatur in diplomate edito anno ſequenti, quo Lutherum & ſequaces adhuc contumaces excommunicationem, & alias pœnas incurriſſe declarat. Prædicta omnia habet Bulla ſuperius recitata, quæ integrè continetur in Tomo primo Bullarii Romani noviſſimi pag. 451.

Articuli quidam particulares in Joanne Wicleſo inter alios damnati à Martino V. Pont. in Bulla quæ incipit, Inter cunctas Paſtoralis curæ ſolicitudines.

Subſtantia panis materialis, & ſimiliter ſubſtantia vini materialis remanent in Sacramento altaris.

Accidentia panis non remanent ſine ſubjecto in eodem Sacramento.

Chriſtus non eſt in eodem Sacramento identicè & realiter in propria præſentia corporali.

Si Epiſcopus vel Sacerdos exiſtat in peccato mortali, non ordinat, non conſecrat, non conficit, non baptizat.

Non eſt fundatum in Evangelio quod Chriſtus Miſſam ordinaverit.

Si homo fuerit debitè contritus, omnis confeſſio exterior eſt ſibi ſuperflua & inutilis.

Contra Scripturam ſacram eſt, quod viri Eccleſiaſtici habeant poſſeſſiones.

Prælatus excommunicans Clericum qui appellavit ad Regem,

Regem, vel ad Concilium regni, eo ipſo traditor eſt Regis & regni.

Nullus eſt Dominus civilis, nullus eſt Prælatus, nullus eſt Epiſcopus, dum eſt in peccato mortali.

Populares poſſunt ad ſuum arbitrium Dominos delinquentes corrigere.

Decimæ ſunt puræ eleemoſynæ, & poſſunt Parochiani propter peccata ſuorum Prælatorum, ad libitum ſuum eas auferre.

Omnes ſunt Simoniaci qui ſe obligant orare pro aliis eis in temporalibus ſubvenientibus.

Omnia de neceſſitate abſoluta eveniunt.

Religioſi viventes in religionibus privatis, non ſunt de religione Chriſtiana.

Ditare Clerum eſt contra regulam Chriſti.

Eccleſia Romana eſt Synagoga ſatanæ, nec Papa eſt proximus, & immediatus Vicarius Chriſti & Apoſtolorum.

Juramenta illicita ſunt, quæ fiunt ad corroborandum humanos contractus, & commercia civilia. Ibidem alia *cum Luthero & aliis hæreticis ferè communia.*

Data eſt prædicta Bulla Conſtantiæ (ubi à Concilio damnatus Wiclefus) 8. Kalend. Martii Pontificatus Martini V. anno primo: & reperitur in Bullarii Romani Tomo I. folio 236.

PARS SECUNDA
RESOLUTIONES THEOLOGICÆ IN SCHOLIS CONTROVERSÆ.

Quia neceſſarium eſt Miſſionario, & cæteris qui alios docent, accuratè diſcernere Controverſias purè Polemicas, à Quæſtionibus Scholaſticis quæ inter ipſos Catholicos in utramque partem liberè diſceptantur: maximè quoque decet virum litteratum quæſtiones ſubtiliores in promptu habere quæ paſſim in diſputationem venire ſolent, & quarum ignoratio facilè doctrinam ſanam cum damnata confundit. Hinc, ex plurium deſiderio, harum notitiam, ſtatum, argumenta, reſolutiones, partim hic, partim alibi, brevi, commodâque methodo exponemus.

CONTROVERSIA I.

De varia in Deo Scientia, ac præſcientia futurorum.

§. I.

Notio, ac diviſio ſcientiæ divinæ.

PRimò: Deo nulla ineſt realis diſtinctio, præterquam trium Perſonarum: Hinc quævis intellectio, aut volitio divina, aliud non eſt, quàm Deus per ſe intelligens, aut volens, ſine ulla actuum diſtinctione, aut nova acceſſione, per quam aliqua mutationis internæ umbra inducatur.

II. Nulla Dei intellectio eſt merè apprehenſiva, aut etiam opinativa: Sed omnis ejus cognitio perfecta ſcientia eſt. Quidquid enim cognoſcit, id clarè, certòque judicat. Neque judicium illud ſcientificum formatur more noſtro, per compoſitionem ac diviſionem, ſed per ſimplicem repræſentationem, abſque eo quod prædicatum ad ſubjectum mediante copulâ referatur dum affirmat, aut à ſubjecto removeatur dum aliquid negat.

III. Scientia Dei non eſt diſcurſiva, ſive illativa unius ex alio, Quia aliqua mentis imperfectio eſt, ex antecedente clarius cognito elicere conſequentis cognitionem obſcuriorem, quod in omni diſcurſu contingit. Hinc dum cognoſcit Deus ſuam omnipotentiam eſſe productivam leonis, non movetur intellectus divinus à potentia productiva leonis cognita, ad cognoſcendum leonem, ſed utrumque ſimul & per ſe perfectiſſimè comprehendit.

IV. Diviſio ſcientiæ divinæ communior eſt, in ſcientiam naturalem ſive neceſſariam, quâ Deus ab æterno, ante omne liberum decretum ſuæ voluntatis, cognovit res poſſibiles, quæ non potuerunt aliter ſe habere, ut mundum eſſe producibilem: & in ſcientiam liberam, quâ cognoſcuntur res contigentes ſive quæ potuerunt aliter ſe habere v.g. Judam peccare.

Ea diviſio aliter exprimitur, in ſcientiam ſimplicis intelligentiæ, quâ Deus cognovit res poſſibiles quaſi abſtrahendo ab earum exiſtentia: in ſcientiam Viſionis, quâ videt totam ſeriem rerum exiſtentium in quacunque temporis differentia: & in ſcientiam Mediam qua cognoſcit rem futuram ſub conditione contingenti, ſive quid homines & Angeli facturi eſſent pro ſua libertate, ſi cum his vel illis circumſtantiis, in hoc vel illo rerum ordine collocarentur.

V. Ut hæc triplicis ſcientiæ diſtinctio clarius inhæreat: Primò concipiatur, Deum ab æterno, anteiquam aliquid extra ſe producere ſtatuiſſet, in mente ſua, tanquam in lucidiſſimo ſpeculo, complexum fuiſſe infinitos rerum ordines, quos ſi vellet, condere potuiſſet: Secundò diſtinctè percepiſſe, quid in ſingulis ordinibus futurum eſſet ex libero hominum & Angelorum arbitrio, ſi decerneret illos in his vel illis circumſtantiis actu producere: Tertiò ex illis omnibus elegiſſe hunc ordinem rerum, qui à prima mundi creatione perſeverat, & continua ſerie deinceps decurret: Quartò, hac electione conſtitutâ, abſolutè & determinatè ex parte ſui actus vidiſſe omnia quæ in hoc ordine ex libero hominum & angelorum arbitrio fiunt; præter hæc præſciviſſe univerſa, quæ in quavis hypotheſi futura eſſent: Atque hæc ſub conditione tantum futura, alii per ſcientiam quam nuncupamus Mediam, alii aliter prænoſci contendunt, ut jam dicemus.

Digitized by Google

§. II.

DE SCIENTIA MEDIA.

Controverſiæ ſtatus, & origo breviter exponitur.

EXorta eſt controverſia hæc in Scholis celeberrima de ſcientia Media præcipuè circa annum 1588. dum in lucem prodiit liber P. Ludovici Molinæ Societatis Jeſu Theologi, Ulliſſipone in Luſitania, de Concordia Gratiæ &c. Sed & Opere nondum typis vulgato, ut in ipſis cunis præfocaretur, ſummo ſtudio contendit ex Schola S. Thomæ Dominicus Bannez, aliique à quibus doctrina de ſcientia media, & auxiliis, ad Tribunal S. Inquiſitionis Luſitanicæ protecta eſt, & in multis vehementer accuſata. Sed in hoc judicio, omni erroris ſuſpicione liberata, robur potius quam detrimentum accepit. Inſtauratur in Inquiſitione Hiſpanica nova accuſatio: ac primùm Complutenſis Univerſitas, jubente Illuſtriſſimo Nuncio Cardinale Cajetano, & Senatu S. Inquiſitionis, Molinæ Concordiam per annum integrum rigido examini ſubjecit. Sed & hinc purior, robuſtiorque evaſit, dum tandem primo Octobris anno 1596. Univerſitatis calculo declaratur, in Molinæ Concordia contineri ſanam & Catholicam doctrinam, Scripturæ, Conciliis, Patribus, & Scholaſticis conſentaneam: uti teſtatur ipſe Academiæ Rector in litteris Romam datis ad Cardinalem Pompejum Aragonium, quæ extant apud Paulum Leonardum p. 1. n. 36.

Itaque dum ſcientiæ mediæ per univerſam Hiſpaniam exagitatæ nihil detrimenti, multùm verò incrementi, & gloriæ accederet, viſum eſt illius impugnatoribus rem totam ad Romanæ Inquiſitionis tribunal revocare, ac ſi ea nondum alibi ſatis ventilata fuiſſet. Sic enim ex fidis monumentis rem prodit Ripalda tom. 2. de ente ſupernat. *diſp. 113. n. 55.* Aſſeclæ Dominici Bannez, non acquieſcentes judicio Hiſpanorum; ad ſupremum Romanæ Inquiſitionis tribunal appellarunt, miſſoque in ſollicitationem cauſæ legato ſui Ordinis, qui prolixum in doctrinam Molinæ Scriptum, Cardinali Alexandrino dicatum, obtulit. Cardinalis pro excutienda Molinæ doctrina Congregationem octo Theologorum à Clemente VIII. obtinuit, quibus poſtea duo alii acceſſere. Sed cum hi ex Molinæ Concordia propoſitiones aliquas modò cenſurarent, modò eaſdem cenſurâ eximerent, placuit tandem Pontifici cenſuras aut ſententias in privatis conventibus hactenus latas ſupprimere aut ſuſpendere, & cauſam totam ad ſe revocare, ſolemni ritu coram ſe, & Cardinalibus, ac Judicibus diſputandam à ſelectis Doctoribus tum Patrum Dominicanorum, tum Societatis Jeſu, utriuſque etiam Ordinis Generali aſſiſtente.

Inchoatæ itaque ſunt die 28. Martii anno 1602. Romæ in litterario theatro, ſummâ orbis Chriſtiani expectatione, celeberrimæ illæ inter utrumque Ordinem diſputationes, quæ ingenti utrimque conatu protractæ fuerunt uſque ad annum 1606. Hujus temporis decurſu habitæ ſunt Conſertationes quadraginta ſeptem, quarum triginta ſeptem præſente Clemente VIII. celebratæ ſunt, quo è vivis ſublato, Paulus V. reliquis decem Diſputationibus interfuit.

Tandem de rebus diſputatis accuratè collecta eſt Judicum cenſura, & ſummo Pontifici tradita; qui, inquit Ripalda, conveniens cum ſolis Cardinalibus eam expendit, & de ſententia juxta merita cauſæ ferenda contulit. Ac demum ipsâ die D. Auguſtino ſacra 28. Auguſti 1606. majori meliorique Cenſorum parti adhærens, cum iisdem Cardinalibus pronunciavit, Ut, omnis doctrina Molinæ indemnis perſiſteret, & ut, uſque familiæ ſententia in Scholis Catholicis tutò & impunè docerentur, donec aliud à Sancta Sede decernatur. Eâ tamen lege, ut neutra pars alteram cenſuris carpat, injuriiſve laceſſat. Quæ Pontificis Sanctio utrique parti intimata eſt, & ulterior hujus cauſſæ proceſſio interdicta. Hoc Pauli Pontificis Decretum inter alios refert Spondanus ad annum 1606. Et de eo plura notatu digna fuſè tradit Petrus à S. Joſepho, Paulus Leonardus, Ripalda, Henao, & Anatus de ſcientia media diſp. 4. cap. 1. & in reſponſione ad fabulas Quæſtionarii Toloſani. Scio quas tenebras his Actis offundere moliatur Xantes Mariales in ſua Bibliotheca relect. 17. p. 459. & alibi, quas Apoſtolica auctoritate diſſipavit Innocentius X. in calce decreti à ſe editi 23. Aprilis anno 1654.

Verùm mihi hoc loco conſilium non eſt pluribus monumentis, quæ ad manum ſunt, huic cauſæ præſidium adferre, ſed tantum aliquam ejus notitiam delibare, in ordine ad alias Controverſias, quæ hic, & alibi in hoc Opere tractantur.

§. III.

Explicatur & probatur neceſſitas ſcientiæ Mediæ.

SCientiam in Deo Mediam negant, ut dixi, ex profeſſo Thomiſtæ, neque eam admittunt plerique Scotiſtæ; plures tamen Academiæ, ac Scholæ celebriores eam non excludunt, imò paſſim à viris doctrinâ eximiis, multis, magniſque encomiis celebratur, ut videre eſt apud P. Hænao, & plures alios. Ut verò controverſiæ deciſio, ejuſque probatio diſtin[illegible]s intelligatur.

Dico primò, admittenda eſt in Deo ſcientia illa conditionalium, quam nos mediam vocamus, hoc eſt, novit Deus infallibili ſcientiâ non ſolum quid agere poſſint, ſed etiam quid facturæ eſſent ſingulæ cauſæ liberæ, ſi locarentur in his vel illis circumſtantiis ad actionem ponendam vel non ponendam conducentibus, & haberent omnia ad liberè agendum requiſita, quamvis cauſæ illæ nunquam ſint futuræ, vel certè nunquam in talibus circumſtantiis conſtituendæ; cujus exempla dabimus aſſert. 2. de Tyriis & Ceilitis.

Scientiam hanc infallibilem de conditionatè futuris habere Deum, ſaltem in ſuis decretis, de quibus infra, admittunt quoque recentiores Thomiſtæ: negarunt tamen illam abſolutè nonnulli antiquiores, ut Ledeſma, Cabrera, aliique, qui circa objecta ſic conditionatè futura agnoſcebant tantum in Deo, ſcientiam conjecturalem: ac Ledeſma quidem de ſcientia futur. conting. *diſp. 2. diſſer.* disertè aſſerit, poſſe quidem Deum judicare quid foret veroſimilius vel probabilius in tali eventu, non tamen poſſe definitum judicium ferre, quod hoc eſſet aut erit, ſi illud fiat vel fieret.

Oportet igitur accuratè obſervare, controverſiam celeberrimam inter Thomiſtas & authores Societatis non eſſe ſitam in eo, An Deus certò cognoſcat futura contingentia quæ nunquam erunt, ſed tantum

tum

Digitized by Google

rum futura eſſent poſitâ hac vel illa conditione: in hac enim ſcientia Deo attribuenda plerique nobiſcum conveniunt. Sed quæſtio principalis eſt, An Deus cognoſcat illa futura directè in ſeipſis ſive antecedenter ad ſua decreta, ut docent authores Societatis; an verò in ſuis Decretis, quæ Thomiſtæ ſtatuunt in Deo abſoluta ex parte actus, & conditionata ex parte objecti, circa omnes actiones liberas conditionatè futuras, quale eſt hoc decretum, Decerno ut ſi Petrus intret domum Caiphæ Chriſtum neget; ſi reſpiciatur à Chriſto moveatur ad pœnitentiam. Cum autem alii in hujuſmodi decretis, cum prædeterminatione phyſica quibus nituntur, gravem oſtendant difficultatem, ut conſiſtant cum libertate actuum humanorum, quam beneficio ſcientiæ mediæ facilius expediunt; hinc illa ſcientia contra ſe; ſuoſque Authores aliquem invidiæ fomitem miniſtravit.

Dico tamen ſecundò, Scientia media jam explicata fundamentum habet ſolidiſſimum tam in Scriptura, quàm in Ratione.

Probatur itaque primò, ex pluribus Scripturæ locis, ac præcipuè 1. Reg. cap. 23. ubi Davidi Deum conſulenti, An deſcenderet Saul in Urbem Ceilam, & an eo adveniente viri Ceilitæ Davidem Sauli tradituri eſſent. Reſpondit Deus, *Si manſeris in Ceilam deſcendet Saul, & à Ceilitis in manus ejus traderis.* Itaque prævidit Deus ſub conditione futurum adventum Saulis, & traditionem Davidis, quæ nunquam abſolutè conſecuta eſt. Atqui Deus non habuit decretum quo voluit ut ſi David permaneret in urbe, Ceilitæ eum traderent. Ergo Deus illud prævidere debuit independenter à tali decreto, per ſcientiam quam vocamus mediam. Minor probatur, Quia Deus non poteſt velle, aut decernere ut fiat malum, quale facturus erat Saul poſtulando ſibi tradi, & Ceilitæ tradendo Davidem innocentem, aliàs enim Deus id decernendo ſe præberet authorem actus ma[illegible]nam eadem ratio quæ vetat Deum abſolutè prædefinire actus peccaminoſos, prohibet etiam eoſdem decernere ſub aliqua conditione.

Probatur idem ex verbis Chriſti Matthæi 11. *Si in Tyro & Sidone factæ fuiſſent virtutes quæ factæ ſunt in te, olim in cilicio & cinere pœnitentiam egiſſent.* Ubi exprobrat Judæis quod pœnitentiam non egerint, qualem facturi erant Tyrii & Sidonii, ſi Deus illis eadem miracula, eandemque gratiam præbuiſſet. Nullam autem vim habuiſſet iſta exprobratio, ſed potius frivola & iniqua foret, ſi neceſſarium eſſet, iſtiuſmodi decretum ex parte actus abſolutum, quo ſtatuerit Deus convertere Tyrios, ſi Chriſtus apud illos virtutes & miracula patraſſet. Reſpondere enim Judæi Chriſto exprobranti meritò potuiſſent: *Quid mirum eſt convertendos Tyrios ſi vidiſſent illa miracula, & nos illis viſis minimè converti? Quandoquidem Decretum habueris convertendi Tyrios ſi ſigna illa ſpectaſſent, pro nobis autem ſub eadem conditione convertendis deſit tale Decretum, quod tamen ad noſtram converſionem eſt omnino neceſſarium.* Tantundem enim illud eſt, ac ſi Judex captivum, quem clauſum detinet, hortetur ut carcere egrediatur, & egredi cunctantem hoc modo increpet. Si hoc dicerem ſocio captivo, ille confeſtim exiret, habeo enim decretum, ubi hoc dicerem ſimul fores carceris illi reſerandi, quod tibi facere non decrevi. Quis non videt viro prudenti, multò magis Chriſto, indignam eſſe iſtam increpationem, admiſſa neceſſitate talis decreti.

Retorquet in nos iſtam Judæorum querelam in nuperis Theſibus Eximius P. Janſens, nec non Exim P. Harney theſi 16. *Idem*, inquit, *in tua opinione dicerent* (Judæi) *ob negatam ipſis vocationem certò congruam*, qualis Tyriis conceſſa fuiſſet. At non ferit nos iſta retorſio. Replicare enim iſti querelæ in noſtra ſententia meritò potuit Chriſtus, hoc modo: Veſtra culpa factum eſt quod illa gratia ſufficiens quâ nunc vocati eſtis, non fuerit præviſa certò congrua & efficax, qualis omnino eſſet, ſi velletis cum ea liberè converti & pœnitere, quod in veſtra ſitum eſt poteſtate. At non ita ab ipſorum libertate pendebat, quod Deus ab æterno non habuerit Decretum illud ex parte actus abſolutum viſis miraculis illos convertendi per media prædeterminantia, quale decretum ponunt in Deo reſpectu Tyriorum, ſi ea miracula ipſis propoſita fuiſſent.

Porro ad enervandam vim argumenti quod ſupra aſſumpſimus pro ſcientia media, novam ſubtilitatem commentus eſt Joannes Caramuel in ſua Theologia Fundamentali *lib. 1. Theſi 6.* Statuit ille in Tyriis & Sydoniis piam affectionem erga miracula, & decretum actuale amplectendi Religionem quam viderent miraculis comprobatam: ex quo, inquit, per infallibilem conſequentiam conſtare poterat, viſis prodigiis, convertendos fuiſſe: pium autem affectum, & illud actuale Tyriorum decretum cognoſcebat Deus ſcientiâ viſionis; nihil igitur opus erat ſcientiâ mediâ.

Sed reſpondeo, machinam hanc imaginariam facile corruere, negando in Tyriis eo tempore exſtitiſſe iſtud actuale decretum, quod nullo fundamento ab adverſariis aſtruitur. Vel enim decretum illud publico Senatus, populique conſenſu conditum fuit, vel privato ſingulorum civium conſilio conceptum. Si publico omnium conſenſu, incumbit adverſariis oſtendere, in quibus tabulis, aut monumentis decretum illud memoriæ proditum exiſtat, niſi velint agnoſcere, non Tyriorum decretum, ſed ſuum eſſe commentum. Si autem aſſerant privato conſilio ſingulorum animos miro conſenſu coaluiſſe in pium illud decretum capeſſendæ Religionis miraculis confirmatæ; nemo non videt quam parum probabilis, multò minus infallibilis ſit arcanus ille Tyriorum conſenſus: cum paſſim in Scripturis de Tyriorum dura cervice, & impietate extent plurima, de pio autem ad veram Religionem affectu nihil uſpiam ſcriptum reperiatur, præterquam in eorum libris qui hoc contra ſcientiam mediam argumentum recenter excogitarunt; quod cum oſtenderim probabili fundamento deſtitutum per ſe corruere, non eſt cur operoſius expugnetur.

Aliam, ſed non multò meliorem, evadendi viam tentarunt nuper aliqui, qui ad eundem Scripturæ locum reſpondent; Tyrios præ Judæis minori affectu ſuis vitiis, & erroribus adhæſiſſe: Potuit igitur Deus per viſionem iſtius affectus infallibiliter ſcire, Tyrios non amplius erroribus ſuis adhæſuros fuiſſe, ſi eodem tempore fuiſſet fortius impulſi ad pœnitentiam per gratiam & miracula, quibus converſi non ſunt Judæi, utpote ſuis vitiis & erroribus majori affectu alligati. Sufficiet ergo, abſque ſcientia

media

Digitized by Google

media, viſio divina circa iſtam Tyriorum diſpoſitionem olim actu exiſtentem, ut inde certò cognoſcat eorum pœnitentiam ſub conditione futuram.

Sed contra, Supponere videtur hæc reſponſio, minorem affectum in vitia, accedente majori impulſu gratiæ, neceſſariò ſuccumbere, & voluntatem gratiæ tunc impellenti infallibili lege obſecundare: unde ſequetur, pœnitentiam ſic præviſam non fore liberam, atque ita hanc reſponſionem impingere in doctrinam Janſenii de gratia victrici: parum enim referre videtur, ſive major impulſus gratiæ neceſſariò victricis componatur cum minori affectu in vitia, ſive cum minori inclinatione concupiſcentiæ, modò voluntas ſub illis conſtituta ex vi intrinſeca & infallibili iſtius gratiæ ad actum pœnitentiæ determinari debeat.

Quamquam & hæc objectio, in hypotheſi quam ſupponit, eodem cum priori vitio laboret. Gratis enim aſſumitur Tyrios & Sydonios, homines inſigniter impios, minori affectu ſuis vitiis adhæſiſſe, quam Judæos Bethſaidæ incolas, qui Dei notitiâ, & lege, & plurimis divinæ ultionis exemplis inſtructi erant, quibus poterat vehementior in vitia affectus non parum elidi. Et in hoc ipſo conſiſtere videtur vis exprobrationis divinæ, quod cum Tyrii & Sidonii infideles majorem haberent obicem converſionis, facilius tamen per eadem miracula, eandemque gratiam liberum voluntatis arbitrium ad pœnitentiam inflexiſſent.

Quod ſi adhuc de Tyriorum moderatiori in vitia affectu benignius hic ſentiendum eſſe contendas, cogeris etiam ad Sodomitas idem patrocinium extendere. Nam in eodem contextu de Capharnao Judæorum urbe continuò ſubjungitur; *Si in Sodomis factæ fuiſſent virtutes quæ in te, forte manſiſſent uſque in hodiernum diem,* nempe per ſecuturam converſionem & pœnitentiam. An ergo cognovit Chriſtus ſcientiâ viſionis Sodomitas minori affectu ferri in ſua vitia, quam Judæi Capharnaitæ ſuis erroribus adhærerent? At contra, ipſa Scriptura diſertè teſtatur *Geneſis 13.* Sodomitas fuiſſe *homines peſſimos*, & in ſuis vitiis ad extremum induratos: & tamen horum pœnitentia conditionata præ Capharnaitis à Chriſto cognita, & prænunciata fuit; non utique ex minori in vitia affectu, qui ultricibus è cœlo flammis ac ſulphure cohibendus erat; ſed ex ipſa libera, ac laudabili voluntatis ad pœnitendum determinatione ſub conditione futura, & per ſcientiam mediam præviſa. Neque video quorſum, ob expoſitionem tam parum ſolidam, aliqui ſcientiæ mediæ patroni judicaverint hunc Scripturæ locum non ſatis illi patrocinari.

Probatur ſecundò aſſertio, ex Ratione, quâ ſimul ſcientiæ mediæ ſingularis uſus, ac neceſſitas declaratur. Quia ad ſalvandam libertatem & meritum noſtrorum actuum neceſſe eſt dicere, omnes gratias quæ ad actum eliciendum proximè conducunt eſſe indifferentes, ſic ut voluntas illis habitis poſſit ſeipſam determinare ſive ad agendum, ſive ad non agendum: actio enim ad quam voluntas non à ſe, ſed ab alio principio determinatur, non poteſt eſſe voluntati libera, aut meritoria. Et tamen ex altera parte neceſſe eſt aſſerere aliquas gratias ſic dari à Deo ut infallibiliter inferant actum voluntatis creatæ, cum non poſſit Deus homines certò deſtinare ad merita gloriæ æternæ, niſi per gratias quas novit fore efficaces. Hæc autem duo optimè conciliantur per ſcientiam mediam, & non ita per viam cui alii inſiſtunt. Nam poſito quod Deus iſtâ ſcientiâ videat, Si Petrus in talibus circumſtantiis habeat hanc gratiam eliciet actum amoris Dei, poteſt decernere Petro dare in talibus circumſtantiis illam gratiam: atque ita decernet gratiam quæ infallibiliter inferet effectum, liberè tamen ponendum, ex determinatione libera Petri per ſcientiam mediam præviſa. At verò abſque iſta ſcientia non ita apparet, quâ ratione poſſit dicta efficacia gratiæ à Deo dandæ cum libertate voluntatis conciliari. Debebit enim illa efficax & infallibilis connexio gratiæ cum actu provenire, vel ex ipſa natura & entitate gratiæ, per ſe determinantis, & ſic non relinquet voluntatem proximè indifferentem ut poſſit ſeipſam determinare: vel certè ponet aliud quo proximè determinetur, in præjudicium libertatis. Quæ difficultas plures etiam ante Janſenium, in eum errorem impulit, ut abſolutè negarent ad libertatem requiri illam voluntatis indifferentiam. Hunc nos ſcopulum exiſtimamus aptiſſimè declinari per uſum ſcientiæ mediæ jam expoſitum, alii aliter, quorum varias & probabiles de hoc puncto ſententias dabimus infra in Controverſia ſeptima.

§. IV.

Diſſolvuntur breviter variorum Argumenta contra ſcientiam Mediam.

Objiciunt primò, Scientiam mediam auferre Deo rationem primæ cauſæ, & primi liberi. Abſit tantum nefas à Scientia illa minimè noxia. Probant tamen, Quia ſupponit liberam determinationem voluntatis creatæ conditionatè futuram, ante omne decretum actuale, & determinatum voluntatis divinæ. Eſto: Quid inde piaculi, quod Cauſa prima conſiderata in ſtatu conditionato nihil actu agat, ubi actu nihil agitur. Sic enim in ſimili forma argumentor, & oſtendo ex illa objectione ſequi, Scientiam etiam ſimplicis intelligentiæ auferre à Deo rationem primæ cauſæ, & primi liberi: Deus ut cognoſcens per ſcientiam ſimplicis intelligentiæ objectum in ſtatu poſſibilitatis v.g. actum creaturæ poſſibilem, nullum de eo objecto habet actuale decretum: ergo Deus ut ſic cognoſcens non eſt prima cauſa, aut primum liberum. Si claudicat hæc ſequela, vacillat & iſta; Deus per ſcientiam mediam cognoſcens objectum in ſtatu conditionato nullum de eo habet actuale decretum: Ergo Deus ut ſic cognoſcens non eſt prima cauſa, aut primum liberum. En utrobique error idem ſe manifeſtat, quod nempe exigatur in ſtatu non abſoluto divina libertas abſolutè exercita.

Debet igitur hic primum liberum ſive primum determinans ſumi proportionatè ad ſtatum in quo objectum conſideratur, hoc eſt, in ſtatu poſſibilitatis, Deus eſt primum liberum ſive determinans, non actu, ſed poſſibiliter: in ſtatu conditionato Deus eſt primum liberũ non actu, ſed conditionatè, ſive, eſſet primum agens liberè ſi conditio poneretur: in ſtatu autẽ abſoluto Deus eſt primum liberum actu & abſolutè. Cum ergo pro illo triplici ſtatu, in quo res eadem conſiderari poteſt, Deus ſit primum agens & primum liberum, nullo prorſus modo

modo per ſcientiam mediam excluditur à ratione primi agentis, liberi, determinantis. Nec impedit illa quo minus omne agens, & liberum creatum à Deo volente & decernente accipiat & ipſam potentiam eligendi, & totum actum electionis, relativè ad ſtatum poſſibilem, conditionatum, aut actualem, in quo res à mente noſtra conſideratur exiſtere. Hoc ſi ritè attenderetur, multum difficultatis, & contentionis evaneſceret.

Objicies tamen ſecundò: Scientia media lædit in hoc libertatem divinam, quod non proponat Deo objectum ſuum cum indifferentia ad exiſtendum, vel non exiſtendum, ſed exhibeat determinatè futurum, ſi ponantur certæ circumſtantiæ, quaſi præveniendo determinationem divinam.

Reſpondeo negando aſſumptum: & iterum moneo, fruſtra objici læſionem aut impedimentum libertatis in ſtatu conditionato, ubi non datur locus libertati exercendæ, quæ tantum actu exerceri poteſt in ſtatu abſoluto. Cæterum non proponit ſcientia media actum voluntatis humanæ futurum ſine dicta indifferentia, niſi ex hypotheſi quod Deus liberè vellet ſuam gratiam, & concurſum, & reliquas conditiones præbere, cum quibus prævidetur connectenda actio voluntatis humanæ, adeoque actus conditionatè prævisus per ſcientiam mediam, ſupponit etiam conditionatum exercitium libertatis divinæ, ſive, quod hoc exercitium actu eſſet, ſi actura foret voluntas creata. Non enim concipitur hæc actura, niſi ſupponantur adfutura omnia ex parte Dei ad agendum requiſita.

Objicies tertiò: Cum ſcientia media non conſiſtit libertas voluntatis creatæ: Poſito enim auxilio divino, & ſcientia media quâ Deus novit, ſi detur hoc auxilium in his circumſtantiis habiturum effectum, non poteſt non ſequi conſenſus voluntatis creatæ.

Reſpondeo, Si ita noxia eſt libertati humanæ ſcientia media auxilii indifferentis, væ præviſioni prædeterminationis phyſicæ, actum per ſe infallibiliter inferentis. Nihilominus, admittunt adverſarii Deum prævidere, ſi ponatur prædeterminatio phyſica, voluntatem liberè conſenſuram: Si ergo ſcientia conditionata futuræ prædeterminationis, non tollit libertatem voluntatis humanæ, quomodo eam tollet ſcientia conditionata auxilii indifferentis, quod ex parte ſua voluntatem indeterminatam relinquit.

Ad rationem itaque allatam, in forma dico: Poſito auxilio divino, & iſta ſcientia media, non poteſt non ſequi conſenſus voluntatis humanæ, neceſſitate aliqua ſimpliciter antecedente iſtum conſenſum, nego; neceſſitate aliqua conſequente & præſupponente liberum exercitium voluntatis, concedo; hæc autem præſcientia non poteſt tollere illam libertatem cujus exercitium à præſcientia non pendet, ſed potius illa præſcientia dependet à determinatione conditionata & libera ipſius voluntatis. Per ſcientiam itaque mediam ideo ſolum novit Deus Petrum conſenſurum, ſi ponatur in his circumſtantiis, quia reipsâ in illis conſtitutus ad conſenſum liberè ſe reſolveret. Nulla igitur hic eſt neceſſitas niſi merè conſequens ex hypotheſi liberæ determinationis voluntatis humanæ, cum abſolutè fuerit in poteſtate Petri efficere ut Deus hanc ſcientiam non haberet, ſed contrariam de negatione conſenſus, ſi nempe Petrus in illis circumſtantiis poſitus nollet conſentire.

Quinimo, ſi voluntas eſſet inſtructa gratia, & concurſu Dei, & aliis ad agendum proximè requiſitis, eodem modo actum eliceret etiamſi ſcientia illa à Deo penitus abeſſet. Iſta enim præſcientia conditionata, quæ in actum nullo modo influit, non requiritur ad hoc ut voluntas poſſit agere; uti aliqui præpoſterè concipiunt, ſed ut Deus in decernendo actu libero creaturæ procedat providè, & non cæco modo, per auxilia & media indifferentia, cum quibus non poteſt cognoſci conjungendum eſſe effectum, niſi id exploretur beneficio ſcientiæ mediæ; ſine qua in obtinendo efficaciter actu libero, dirigendæ eſſent à Deo ſuæ gratiæ eventu incerto: ſicut ab homine emittuntur in ſcopum plures ſagittæ, de quibus incertus eſt an hac, an aliâ ſcopus attingeretur, cum ſingulæ ad hoc ſint indifferentes, & poſſint à ſcopo aberrare.

Inſtabis, Etſi admitteretur ſcientia media eſſe poſterior conſenſu voluntatis creatæ ut conditionatè futuro, eſt tamen illa prior eodem conſenſu in ſtatu abſoluto, ſive ut eſt abſolutè futurus, & ſtante illa præſcientia neceſſariò ſequetur: Ergo ſcientia media aufert libertatem iſtius conſenſus ut eſt abſolutè futurus.

Reſpondeo diſtinguendo antecedens: Scientia media eſt prior conſenſu abſolutè futuro aliqua prioritate rationis, in quantum dirigit Deum ut actum futurum abſolutè decernat, concedo antecedens: Eſt prior conſenſu abſolutè futuro aliqua prioritate naturæ, per modum cauſæ influentis, nego antecedens. Tantum enim requiritur illa ſcientia in Deo, ut cognoſcatur conſenſus ille poſitis mediis indifferentibus infallibiliter ſecuturus, non verò ut illa in actum influat. Quinimo poſitis ceteris prærequiſitis actus ille nonminus eliceretur, etiamſi ſcientia media abeſſet, ut ſupra oſtendi, uti & ipſam ſcientiam mediam potius dependere à libero exercitio hujus actus ſub conditione futuri.

Quomodo verò univerſim ſcientia med a, aut alia, quæ ſic præcedunt actum liberum ut ab ipſo libero actus exercitio dependeant, nullo modo officiant libertati, clarius eluceſcet ex ſimilitudine Umbræ, quæ Corpus noſtrum antecedit qua do ſol nobis à tergo obvertitur. Nihil enim am ulantis libertati obeſt illa umbra neceſſariò antecede s, cum illa non obſtante poſſit homo pro ſuo arbitr o huc, vel illuc ambulare, & efficere ut hæc, vel la umbra præcedat, quamvis ex hypotheſi quod ſtet ad ſolem retro lucentem debeat aliqua umbra hominem antecedere. Eſt autem rerum futurit o quaſi quædam umbra intelligibilis, quæ licet inter-vallo temporum, rerum futurarum exiſtent m antecedat, ab hanc tamen futura exiſtenti , tota illa antecedens futuritio dependet. Non p eſt igitur illa futuritio aut prænotio rerum futuraru libertati præjudicare, etiamſi res quæ eſt, vel eſſe futura, per ſuam futuritionem antecedentem, ſeipſ n quodammodo objectivè antevertat, uti umbra q ſi quid idem cum corpore, ipſum corpus antecedit Quæ ſimilitudo facilius accommodabitur rebus æ tantum ſub conditione eſſent futuræ, ſi more M hematicorum nunc conſideremus aſtrorum um s ſive eclypſes, quæ poſt viginti millia annorum ent futuræ, quamvis forte mundus tam diu no ſtabit adeoque eclypſes illæ nunquam ſint futuræ habe tamen nunc ſuam futuritionem in mente M thema orum

Digitized by Google

ticorum. Sic etiam futuritio conditionata non cauſatur ab ullo quod actu eſt, vel erit, ſed ab eo quod eſſet ſi conditio poneretur. Et per hanc ſimilitudinem aptè explicari poteſt, quo pacto omnis Dei præſcientia, prædefinitio, prædeſtinatio, reprobatio, quamvis fuerint ab æterno, non tollant hominis libertatem, ſed à noſtro arbitrio benè, vel malè operante dependeant, quòd ægrè capiunt rudiores.

Objicies quartò: Uſus ille ſcientiæ mediæ favere videtur errori Semipelagianorum. Si enim Deus in diſtribuenda gratia dirigatur per ſcientiam illam conditionalem, ſequetur opera conditionatè ponenda, eſſe cauſam cur Deus hanc gratiam homini largiatur, in hoc autem errarunt Semipelagiani.

Reſpondeo, negando aſſumptum: Ad argumenti ſequelam dico, Opera conditionatè ponenda, etſi ſint certo modo cauſa finalis, ad quæ obtinenda conceditur gratia, non eſſe tamen opera illa cauſam meritoriam, aut impetratoriam gratiæ, ſic ut illa nondum exiſtentia gratiam ſibi à Deo tanquam præmium concedi poſtulent, hoc autem contendebant Semipelagiani. Cum enim vellent omnem Dei gratiam homini dari ob merita ejus naturalia præviſa, & ſæpe non reperirent merita abſolutè futura, recurrebant ad merita, ſive bona opera conditionatè ponenda, ſic ut aſſererent ex duobus infantibus morituris uni prædeſtinari Baptiſmum, & alteri negari, eò quod Deus prævideret, ſi ſupervixiſſent, unum benè acturum, alterum malè: Item uni adulto, non alteri, fidem prædicari, eo quod Deus præſciret hunc, non illum, crediturum ſi fides illis annuncietur. Iſta autem doctrina etiam apud defenſores ſcientiæ mediæ prorſus erronea eſt, cum certum ſit nullum opus, niſi abſolutè exiſtens, præmium aut pænam mereri: imò conſtet multos præmaturè mori ac ſalvari, qui ſi diutius vixiſſent, in multa demerita, & peccata incidiſſent, juxta illud Sapientiæ 4. *Raptus eſt ne malitia mutaret intellectum ejus:* quem proinde locum ſibi adverſum, teſte S. Auguſtino *lib. de Prædeſt.* Sanctorum cap. 14. Semipelagiani repellebant, tanquam è libro non canonico citatum.

Cauſa itaque motiva cur Deus det alicui gratiam quam prævidet fore efficacem, potius quam merè ſufficientem, eſt ipſa Dei bonitas, quam non tenetur in omnes æqualiter exercere: præſcientia autem conditionalium proponit Deo opus bonum conditionatè futurum, uti dixi, non ut cauſam meritoriam gratiæ efficacis, ſed tantum ut cauſam finalem, quæ non movet actu exiſtens inſtar meriti, ſed per modum objecti futuri, & per media procurandi, juxta illud D. Thomæ *quæſt. 23. art. 5. ad primum.* Uſus gratiæ præſcitus non eſt ratio collationis gratiæ, niſi ſecundum rationem cauſæ finalis.

Objicies quintò: S. Auguſtinus agens contra Semipelagianos, ſcientiam mediam non agnoſcebat. Nam teſte Proſpero in epiſt. ad S. Auguſtinum, Semipelagiani credebant ab Auguſtino ſub nomine prædeſtinationis, fatalem quandam induci neceſſitatem. Atqui iſtius neceſſitatis nulla poterat eſſe apparentia, ſi prædeſtineretur gratia indifferens, quæ per ſcientiam conditionalium certò cognoſcitur conſenſum voluntatis liberè obtentura. Ergo D. Auguſtinus illam ſcientiam non agnoſcebat.

Reſpondeo, Etſi S. Auguſtinus in ſtatuenda prædeſtinatione uſus fuiſſet ſcientiâ mediâ, potuiſſe nihilominus Semipelagianis videri, etiam cum illa, non ſatis ſalvari hominis libertatem: Sicut etiamnum multi contendunt per prædefinitionem nixam ſcientiæ mediæ creaturæ libertatem everti, uti ſupra vidimus in objectione quarta, quamvis è contra alii exiſtiment eâ poſitâ nullum eſſe evertendæ libertatis periculum.

De cætero, notam fuiſſe S. Auguſtino, aliiſque Patribus ſcientiam illam conditionalium, ſive mediam, patet vel eo, quod noverint ex Scripturis Deum præſciviſſe, quid acturi fuerint Ceilitæ ſi David apud eos manſiſſet; & quid viſis Chriſti miraculis feciſſent Tyrii & Sidonii, de quibus ſupra. Atqui S. Auguſtinus & Patres non agnoverunt de actionibus iſtis ſub conditione futuris decreta conditionata quæ ponunt Thomiſtæ, ſæpè enim diſertè docet S. Auguſtinus, non omnium rerum, quarum eſt in Deo præſcientia, earum etiam eſſe prædeſtinationem ſive decretum, ſed prædeſtinationem eſſe de rebus bonis tantum, præſcientiam etiam de malis. Ergo debet S. Auguſtinus cum aliis Patribus, ad præſcientiam iſtarum actionum, maximè malarum, ſcientiam mediam agnoviſſe.

His breviter diſſolutis, Non parum ſubit admirari, argumenta iſta ab adverſariis jactari tanquam tela ſcientiæ mediæ, ac moliniſtis fatalia, cum tamen ex iis præcipua facilè poſſint unico verbo infringi, & in ſuos Authores retorqueri, ut jam oſtendo.

Jactant imprimis S. Auguſtinum in concilianda gratia cum libertate nomen ſcientiæ mediæ nunquam uſurpaſſe. Sed ne hoc prolixè diſputetur, ita ſit, quid inde? Nuſpiam gratiæ per ſe determinantis, nuſpiam phyſicæ prædeterminationis, nuſpiam iſtius decreti ex parte actus abſoluti &c. nomen diſertè expreſſit. An ideò agnoſces hæc quoque penitus repudianda tanquam S. Auguſtino ignora? Nihil igitur hinc in ſcientiam mediam potius quam in adverſariorum doctrinam invidiæ redundat.

At urgent alii D. Auguſtinum ſcientiam mediam in Semipelagianis diſertè reprobaſſe. Sed contra: Si Scientiam hanc ne quidem de nomine novit, quo pacto eam diſertè reprobavit? Dico igitur, S. Auguſtinum ſcientiam in Deo mediam nunquam repudiaſſe, admitto tamen quandoque malum ejus uſum in Semipelagianis reprehendiſſe. Verùm quid inde conficies? An non poteſt rei optimæ abuſus eſſe peſſimus? Si hac tempeſtate Calviniſtæ gratiâ per ſe prædeterminante ſic abutantur, ut perperam doceant per eam humanæ voluntati neceſſitatem inferri, an ideò admittes gratiam illam eſſe Calvinianam & è Scholis relegandam.

Sed inquies, Semipelagiani olim ajebant, aliquos infantes præ aliis ante mortem baptizari, & quoſdam adultos præ aliis ad Fidem efficaciter vocari, quia nempe Deus per ſcientiam mediam prævidit illos poſtea ſi ſupervixerent fidem liberè amplexuros; quod ab Auguſtino & Eccleſia univerſa meritò damnatum fuit.

Reſpond. Semipelagianos in eo damnatos eſſe, quod dicerent opera bona ex viribus naturæ, & tantum conditionatè futura, vim habere meriti, & ad ſalutem conducere, non quod aſſererent ea opera à Deo ſub conditione fuiſſe præviſa.

Hoc ſi neges, & porrò contendas, illorum errorem

Digitized by Google

rorem in hac præſcientia ſitum fuiſſe, Vide ne teipſum non minus quam tuos Adverſarios incautè impugnes. Nam & ipſe, ſaltem in decretis conditionatis, præſcientiam de omni objecto etiam ſub conditione futuro in Deo admittis; & tamen ex præſcientia ſic habita ſequetur vim meriti abſolutam competere operibus ut conditionatè futuris, ſi id ex vi ſcientiæ mediæ ſequi debeat: Parum enim refert ſive Deus in decretis, ſive per ſcientiam mediam opera illa præcognoſcat ad hoc ut rationem meriti obtineant, in quo illis attribuendo hæretici illi meritò damnati fuêre. Atque ita ut alios in Pelagianum illud Pelagus demergas, teipſum in eandem ruinam incautè præcipitas.

Sunt & alii, qui ſcientiæ mediæ Patronis objiciunt, quod velint eſſe primi iſtius ſcientiæ authores, cum tamen ea ſit antiqua, & pridem cognita: at contra alii ex adverſariis eam novitatis inſimulant. Nec deſunt alii qui ſcientiam mediam penitus abſtruſam, & inconceptibilem eſſe affirmant: alii verò eam ut nimis apertam, & facilem gratiæ & libertatis conciliatricem accuſant, cum myſterium hoc maximè reconditum eſſe omnes agnoſcant. Hæ accuſationes dum ſe mutuo interimunt, noſtra reſponſione non egent.

Stant autem pro hac Scientia, præter Authores Societatis, variæ Academiæ, ac Doctores celeberrimi. Pro eâdem apud Henaum & Philalethem cap. 3. §. 3. à pag. 175. ex *Archiepiſcopis* enumeratur Hugo Cavellus, Antonius Peres, Auguſtinus Antolinus, Gaſper Nemius Duaci olim Profeſſor: Ex *Epiſcopis* Malderus, Maſcarenius, Dietalepius, Manriquez, Abelli, Creſpi, Joannes Strienus, Levinus Torrentius, S. Franciſcus de Saleſius, novum Eccleſiæ tam ſanctitate quàm doctrinâ columen & ornamentum. Ex quibus diſcernet idoneus lector, hanc Scientiam, & quæ illi innituntur dogmata, inter ſanæ, ſolidæque doctrinæ articulos liberè recipiendam, etſi contra eam à pluribus more Scholaſtico diſputetur, uti fit in Controverſia ſequenti.

CONTROVERSIA SECUNDA.

An detur Prædeterminatio Phyſica à Deo ad omnes actiones creaturarum.

§. I.

Status & Hiſtoria hujus Controverſiæ.

POſt Diſputationes coram ſummo Pontifice inſtitutas à Patribus Dominicanis contra ſcientiam Mediam & affines Controverſias, rogarunt impensè Patres Societatis, ut ſibi quoq; liceret contra Prædeterminationem phyſicam, præſertim in materia de gratia, ſua argumenta depromere. Itaque de illa coram Paulo V. habitæ ſunt à P. Baſtida octo diſputationes, quæ durarunt uſque ad diem 22. Februarii anni 1606. In quibus contendebat gratiam quæ eſt efficax in actu primo non eſſe talem ex ſua phyſica entitate, ſic ut eâ poſita in voluntate, implicet contradictionem ex vi illius gratiæ non ſequi voluntatis conſenſum: idque ex quatuor potiſſimum principiis concludebat. Primò, ex teſtimoniis Scripturæ ſacræ: 2. ex definitionibus Conciliorum Tridentini, Arauſicani, & Senonenſis: 3. ex doctrina S. Auguſtini & ex aliis Eccleſiæ Patribus: 4. ex conſenſione quam conabatur oſtendere inter hanc, & doctrinam Calvini, non enim videbatur adhuc eo tempore in hoc conatu nimium excedere, cum paulò ante ab adverſariis, prolixis parallelis, doctrina Molinæ, cum Pelagii inſtitutis collata fuiſſet. Omnibus abſolutis talis fuit Pontificis ſententia, qualem de ſcientia media in §. II. ſupra retulimus.

Status itaque hujus celeberrimæ Controverſiæ de Prædeterminatione phyſica genericè ſumpta hic eſt. An ut creatura agat, neceſſariò prærequiratur prædeterminatio phyſica, quæ ſit prævia aliqua motio ad ſingulas actiones à Deo producta in cauſa ſecunda, per quam applicetur, & determinetur ad agendum.

Prima ſententia propria eſt Thomiſtarum, quæ aſſerit, præter concurſum concomitantem, quem ponimus, cauſæ primæ cum ſecunda, neceſſariam eſſe motionem illam antecedentem, quâ poſitâ creatura debeat agere, & quâ non poſitâ nequeat operari, ſive ſit agens neceſſarium, ſive liberum.

Diſconveniunt tamen inter ſe Thomiſtæ in aſſignanda Entitate in qua præcisè conſiſtat illa promotio. Primò, Bannez, Caprera, aliique apud Ruiz de Vol. Dei diſp. 46. ſect. 1. volunt eſſe qualitatem phyſicam & fluentem à Deo cauſis Secundis impreſſam, & per modum partialis principii prius naturâ complentem actionem creaturæ; & ſic dicendum eſt hanc præmotionem ſe tenere ex parte actus primi.

Secundo, docet Nazarius, & Capezudo, eſſe ipſam actionē creaturæ prout illa procedit à Deo ut cauſa determinante, & ſimul à creatura ut cauſa determinata; & juxta hanc expoſitionem, prædeterminatio videretur ſe tenere ex parte actus Secundi. Alii recentius ajunt, illam conſiſtere in applicatione omnium prærequiſitorum ad actum ſecundum, ſive ad actionem neceſſariò ponendam.

Tertiò, Alvarez & Zumel tradunt prædeterminationem eſſe aliquid neque ſpectans ad actum primum; neque ad actum ſecundum, ſed inter utrumque aliquid medium de utroque extremo aliquid participans, quam motionem virtualem nuncupant. Sed iſta entitas media nullâ poteſt ratione fulciri; per hoc enim omninò corruit, quod neque D. Thomas, neque alii Theologi dividentes adæquatè actum in primum & ſecundum, talis actus medii unquam meminerint. Quodque per ſe inexplicabile videatur, aliquam rem abſolutè exiſtere, & ſimul de actu primo aliquid participare.

Secunda opinio eſt Scotiſtarum, negantium creaturas applicari ad agendum per ullam hujuſmodi entitatem illis intrinſecè inditam, aſſerunt tamen illas per decretum Dei extrinſecum, abſolutum, & efficax ad agendum applicari ac determinari. In hoc igitur à Thomiſtis tantum diſcrepare videntur, quod hi doceant præviam creaturæ applicationem fieri per aliquid cauſæ creatæ intrinſecum, Scotiſtæ verò per aliquid extrinſecum. Sed neque ſic prioris ſententiæ difficultates ſatis evitant, neque deſunt propriæ quas inſuper incurrunt.

Tertia opinio prioribus oppoſita, & Scholæ Societatis univerſæ propria; rejicit omnem iſtiuſmodi prædeterminationem phyſicam: Negatque applicationem

Digitized by Google

plicationem cauſæ ſecundæ ad agendum aliam eſſe neceſſariam, quam ut Deus in actu primo paratus ſit ſuum illi concurſum præſtare ad agendum, & creaturâ ſeipſam determinante, Deus ſimul per eandem actionem cum illa operetur: quod ex dicendis magis exponetur.

§. II.

Oſtenditur Prædeterminationem Phyſicam non eſſe admittendam ad cauſas ſive neceſſarias, ſive liberas.

Dico primò, Ad actiones cauſæ neceſſariæ ſuperflua eſt omnis phyſica prædeterminatio.

Probatur. Ideo ab aliis requiritur illa prædeterminatio, ut cauſa creata per illam determinetur ad agendum. Sed cauſa neceſſaria per naturam & entitatem ſuam eſt ſufficienter determinata ad agendum poſitis omnibus ad actionem prærequiſitis ex parte creaturæ, & decreto præbendi concurſum concomitantem ex parte Dei, abſque alio determinante, aut applicante. Ergo illa prædeterminatio in cauſis neceſſariis eſt omnino ſuperflua.

Neque dicas, ad hoc requiri præmotionem divinam ut potentia creata, per ſe incompleta & inſufficiens, à cauſa prima compleatur & applicetur ad agendum, ſicut inſtrumenta debent præmoveri & applicari à cauſa principali.

Nam contra, cauſa neceſſaria poſita cum omnibus prærequiſitis, & concurſu Dei ſibi oblato, per ſeipſam ita eſt completa ad agendum, ut nequeat actionem omittere; ideò enim cauſa illa dicitur neceſſaria, quia ad unum eſt determinata ſine potentia ad oppoſitum: ergo illa ſic conſtituta non requirit aliunde ad agendum applicari. Neque verum eſt quod creaturæ ſe habeant ſicut inſtrumenta illa quibus nulla ineſt virtus operandi, ideoque debent ab artifice præmoveri: habent enim cauſæ creatæ virtutem intrinſecam à Deo ſibi inditam reſpectu effectuum ad quos ex ſua natura ordinantur; non enim admittent adverſarii illas merè paſſivè, & mortuo modo ad agendum admoveri, ſicut in inſtrumentis propriè dictis fieri ſolet.

At, inquies, cum Philoſopho 2. *Phyſic. textu 33.* Omne quod movetur ab alio movetur. Sed non ab alio quàm à Deo: ergo prærequiritur præmotio divina ad omnem actionem creaturæ.

Reſpondeo negando conſequentiam. Non enim dicit omne quod movetur ab alio præmoveri, ſed ſimpliciter moveri. Sufficienter autem quælibet cauſa movetur à Deo, Primò, per hoc quod ſimul concurrat coëfficiendo cum ea quamlibet illius actionem, quam ſine divino concurſu non poſſet ſola exercere: Secundò, præbendo creaturæ præviam virtutem effectivam *omnis* operationis ac motionis, qua ratione omnis actio & motio creaturæ, à Deo tanquam prima illius cauſa procedit. Quo etiam ſenſu alibi dicit Ariſtoteles, elementa moveri à generante, ex eo tantum quod à cauſa quæ generat, ſive inducit formam elementi, indita ſit elemento vis naturalis quâ per ſe ſurſum aut deorſum moveatur, generante etiam abſente, & nullum motum actu imprimente. Adde, non paucos dictum Ariſtotelis ſic legere; Omne quod movetur ab *aliquo* movetur; nempe vel ab alio, vel à ſeipſo.

Dico ſecundò: In agentibus liberis prædeterminatio phyſica non videtur ullo modo poſſe conſiſtere cum libertate actus prædeterminati.

Probatur: Potentia libera eſt poſitis omnibus ad agendum immediatè prærequiſitis poteſt agere & non agere; uti conſtat & lumine rationis, & conſenſu communi, etiam in Schola Doctoris Angelici. Atqui poſitâ prædeterminatione voluntas non poteſt agere & non agere, ſed debet infallibiliter id agere ad quod determinata eſt, ſine potentia hic & nunc expedita ad oppoſitum. Ergo prædeterminatio phyſica non poteſt conſiſtere cum libertate.

Minor probatur: Quia, omnis ſuppoſitio antecedens immediatè actum, independens à voluntate, & actum infallibiliter inferens, tollit potentiam liberam agendi & non agendi; determinat enim præciſè ad actionem, ſic ut ſtante illâ ſuppoſitione impoſſibile ſit voluntati actum omittere. Ex hoc enim capite neceſſarius eſt amor beatificus, aut quicunque actus voluntatis qui ex neceſſitate elicitur. Atqui prædeterminatio phyſica eſt talis ſuppoſitio immediatè antecedens, & independens, infallibiliter inferens actum voluntatis, in hoc enim plerumque Thomiſtæ conveniunt. Ergo poſita & ſtante prædeterminatione non manet voluntati potentia agendi & non agendi, adeoque neceſſariò præjudicat libertati actus prædeterminati.

Confirmatur noſtra probatio: Gratia efficax non conſiſteret cum libertate ſi ita per ſe determinaret voluntatem ad eliciendum actum bonum, ut poſitâ gratiâ impoſſibile foret non ſequi conſenſum voluntatis. Ergo neque prædeterminatio phyſica conſiſtet cum libertate, cum eâ poſitâ impoſſibile ſit non ſequi actum prædeterminatum. Antecedens patet ex Tridentino *ſeſſ. 6. can. 4.* aſſerente hominem poſſe diſſentire gratiæ ſi velit: item, hominem poſſe abjicere gratiam ſi velit: quia cenſebat aliàs efficaciam gratiæ non ſtare cum libertate.

Reſpondent primò Thomiſtæ, ad minorem noſtri argumenti cum diſtinctione, & dicunt, Poſita prædeterminatione voluntatem poſſe agere & non agere, in ſenſu diviſo, id eſt, conſiderando voluntatem per ſe, & ut eſt potentia diviſa ab actuali prædeterminatione, etſi nequeat non agere, in ſenſu compoſito, hoc eſt, componendo voluntatem cum actu prædeterminato, quem non poteſt non elicere ex hypotheſi quod illum actu eliciat, quam dicunt eſſe neceſſitatem merè conſequentem: atque ita ajunt intelligendam eſſe definitionem potentiæ liberæ, ut ſufficiat poſſe agere vel non agere in ſenſu diviſo: quo etiam modo aliqui conantur explicare ſenſum Tridentini. At contra: Non habet voluntas in caſu potentiam non agendi in ſenſu diviſo; quia ſtante prædeterminatione non habet potentiam ponendi iſtum ſenſum, ſive carendi actuali exercitio actus prædeterminati, quod probo, Non ponitur actu ſenſus diviſus niſi ab eo qui poteſt auferre prædeterminationem; atqui in voluntatis poteſtate non eſt auferre aut excutere prædeterminationem, quæ à Deo ſolo voluntati imprimitur: ergo non eſt in poteſtate voluntatis ponere ſenſum diviſum: ergo nec in ſenſu diviſo actum omittere.

Reſpondent ſecundò, Poſita prædeterminatione, cum potentia ad agendum, remanet etiam potentia ad non agendum, quia ſaltem permanet ipſa voluntas per

Digitized by Google

tas per omnia naturæ ſuæ relicta, quæ etiam tunc eſt potentia ad non agendum.

Sed contra: Remanet quidem potentia ad non agendum remota, & per prædeterminationem impedita, concedo: remanet potentia proxima & expedita, nego: voluntas enim prædeterminata ad agendum eſt tantum potentia remota & impedita ad non agendum; non ſufficit autem potentia remota & impedita, quia ſic voluntas hic & nunc non habet in poteſtate ſua actum & non actum.

Quinimò in eadem forma conficiam, actum voluntatis quacunque neceſſitate elicitum, ſemper remanere liberum, ſic enim argumentor: poſitâ per Deum quâcunque voluntatis neceſſitate, ſemper remanet voluntas in ſe & eſſentialiter potentia libera, ergo poſitâ quâcunque neceſſitate actus voluntatis erit liber. Conſequens eſt apertè falſum, ergo & iſtud ex quo ſequitur.

Reſpondent tertiò: Ad libertatem non ſimpliciter requiri immediatam indifferentiam voluntatis, ſed etiam indifferentiam Judicii, ſive cognitionem proponentem objectum ſub aliqua ratione boni, & ſub aliqua ratione mali, quam vocat Alvares indifferentiam objectivam, quâ ſtante ajunt impoſſibile eſſe neceſſitati voluntatem, & illius tantum defectu amorem beatificum eſſe neceſſarium

At contra: Libertas in eo conſiſtit, quod poſitis omnibus ad agendum prærequiſitis poſſit voluntas agere & non agere: Atqui poſito illo judicio indifferenti, & ſuppoſitâ prædeterminatione, non poteſt voluntas non agere; ergo ad libertatem non ſufficit tale judicium: probatur conſequentia: Non poteſt ſufficere indifferentia judicii quando aliunde habetur cauſa neceſſitatis, qualis hic eſt vis ineluctabilis phyſicæ prædeterminationis: ſic enim ſatis non foret, intellectui ineſſe judicium indifferens, ſi illo ſtante Deus negaret voluntati concurſum ad amorem objecti indifferenter cogniti, illo enim judicio non obſtante omiſſio amoris eſſet abſolutè neceſſaria. Denique fatendum eſt gratiam non adimere intellectui judicium indifferens, & tamen ſi voluntas non poſſit rejicere gratiam, jam neceſſitaretur ad conſenſum, ut definivit Tridentinum contra Lutherum, qui docebat ex neceſſitate voluntatem gratiæ obſecundare. Sed neque Lutherus, neque Calvinus cognitionem objecti indifferentem ſuſtulerunt, & tamen damnati ſunt, eo quod docerent voluntatem per gratiam neceſſitari.

Reſpondent quartò, maximè recentiores. Prædeterminationem non eſſe ſuppoſitionem antecedentem, ſed eſſe ipſam actionem creaturæ prout eſt ſimul à Deo, juxta tertiam expoſitionem ſupra in §. 1. ſive eſſe applicationem omnium prærequiſitorum ad actionem creaturæ. Ergo, inquiunt, prædeterminatio ſpectabit ad actum ſecundum; ergo creatura ex parte actus primi erit potens agere & non agere:

Contra: illo etiam poſito, determinatio ad illam actionem orietur à ſolo Deo; ergo non erit in poteſtate voluntatis creatæ illam non ponere, cum penes illam non maneat determinatio ad agendum, vel non agendum, ergo reſpectu voluntatis creatæ actus ſecundus non erit liber. Imò ex parte actus primi dabitur adhuc aliquid quo poſito neceſſariò ponitur actio, nempè prædefinitio, ſeu decretum efficax ponendi iſtam prædeterminationem, cum quo ſtare nequit, non actio; nam ad decretum neceſſariò ſequitur prædeterminatio, & ad prædeterminationem actio. Denique ſive ſtatuas prædeterminationem eſſe talem actionem creaturæ, ſive talem applicationem, quæro, an illa ſit cauſa cur agat creatura? Id certè non negabis, niſi à communi recedas: at cauſa tenet ſe ex parte actus primi: Ergo fruſtra ad cauſam ſecundam, aut iſtam applicationem recurris.

Sed poſtremò dices: Voluntas poteſt ſeipſam determinare ad agendum ſalvâ libertate: ergo ſimiliter Deus poterit ſuâ præmotione illam determinare illæſâ libertate; habet enim Deus omnem poteſtatem in voluntatem creatam, quæ poteſt voluntati in ſeipſam competere. Idque corroborant ex verbis *S. Auguſtini* de Corrept. & gratia cap. 14. Deus magis habet in poteſtate voluntates hominum, quàm ipſi ſuas.

Reſpondeo neg. conſequentiam, Quia determinatio quæ oritur ab intrinſeco, ſive ab ipſa voluntate, ſita eſt in poteſtate arbitrii; determinatio autem quæ oritur ab extrinſeco non eſt in ejus poteſtate, adeoque antecedenter neceſſitat? Habet ergo Deus in voluntatem liberam, omnem poteſtatem poſſibilem, ſed non impoſſibilem, qualis eſſet, eam reddere liberam, & tamen ad unum determinatam.

Habet quoque voluntates liberas hominum in ſua poteſtate æq; ac ipſi, hoc ſenſu, quod Deo ſint in promptu media indifferentia & innumera, per quæ mediante ſcientiâ mediâ, poſſet quemvis actum liberum à voluntate creata impetrare. Et hæc optima eſt S. Auguſtini explicatio, quæ ſi tibi non ſat arrideat, vide ne tuum in te argumentum hoc modo retorqueam: Habet Deus omnem poteſtatem in voluntatem creatam, quam habet ipſa: atqui voluntas creata poteſt determinare ſeipſam etiam ad formale peccati: ergo & Deus. Hoc autem penitus negant etiam ipſi prædeterminationis phyſicæ defenſores. Nunc itaque ulterius.

Dico tertiò, Datâ prædeterminatione phyſica ad actus peccaminoſos, non apparet quo modo Deus non eſſet auctor peccati.

Probatur: Qui ponit prædeterminationem ad peccatum magis videtur eſſe auctor peccati, quàm homo, aut dæmon ſuadens & inſtigans ad actum peccaminoſum: inſtiganti enim poteſt voluntas reſiſtere, prædeterminanti non poteſt: ſed dæmon ſuadens & inſtigans ad actum peccaminoſum hoc ipſo eſt auctor peccati: ergo multò magis Deus, ſi prædeterminet ad actum peccaminoſum, eſſet auctor peccati. Unde ulterius ſequetur injuſtam fore pœnam quam Deus peccantibus infligit.

Reſpondent, Deum non prædeterminare ad formale peccati ſeu ad malitiam, ſed tantum ad materiale peccati, ſive ad actus peccaminoſi phyſicam entitatem, non ad illius moralem deordinationem.

Sed contra primò, ſive formale peccati conſiſtat in poſitiva entitate actus, ſive in aliquo negativo, utrumque eſt neceſſariò connexum cum actu intrinſecè peccaminoſo v. g. in odio Dei: ergo non poteſt Deus prædeterminare ad materiale, quin etiam prædeterminet ad formale talis peccati.

Contra ſecundò, Suadens alteri odium Dei, aut mendacium non quâ malum, ſed quâ utile, ſic ut utilitatem tantum intendat, non malitiam, rectè adhuc cenſetur author iſtius odii, & mendacii; ergo multo magis illius author erit prædeterminans ad materiale

Digitized by Google

teriale peccati, vi cujus debet ſequi talis actus à quo malitia eſt inſeparabilis.

Contra tertio; Damnatur error Calvini in *Trid. Seſſ. 6. can. 10.* quod doceret Deum impellere homines ad peccatum; & tamen non contendebat ille Deum impellere ad formale peccati, ſed potius ad materiale, ut ex illius aſſeclis tradit *Chamierus*, hoc autem materiale peccati non minus infert prædeterminatio quam impulſus aut inſtigatio; ergo infert pariter formalem malitiam dum ea cum materiali peccato inſolubili nexu ſociatur.

Sed *quæres*, Quomodo etiam in noſtra ſententia non lædatur libertas, & Deus non ſit author peccati, cum ſtatuamus in Deo decretum concurrendi, imo & concurſum Dei actualem ad omnem actum etiam peccaminoſum?

Reſpondeo, In noſtra ſententia hæc omnia rectè ſalvari. Quia ſtatuimus in Deo decretum concurrendi efficax quidem & abſolutum, ſed indeterminatum tam quoad exercitium, quàm ſpeciem actionis: ſic ut vi illius decreti non potius velit Deus amorem quàm non amorem, aut odium amori oppoſitum: ac ſi diceret, Volo omnipotentiam meam paratam aſſiſtere cauſis ſecundis, ut ab illis ad quamlibet actionem determinari poſſit. Concurſus autem quo Deus in actu ſecundo agit cum creatura, non eſt prævius aut prædeterminans, ſed tantum ſimultaneus, ſic ut eadem actio procedat à creatura ut cauſâ determinante, & ſimul à Deo ut cauſâ determinatâ, ſive permittente ſe à creatura determinari, & quaſi trahi in conſortium ejuſdem actionis. Per hunc autem concurrendi modum ſatis patet neque lædi creaturæ libertatem, cum non aliunde, ſed à ſe ipſa ad agendum determinetur: neque Deum eſſe authorem peccati, cum creaturam ad actum peccaminoſum non determinet, ſed tantum permittat ſe trahi ad cooperandum creaturæ juxta naturalem illius exigentiam.

Quæres ſecundò, Quo pacto diſcernatur ſententia prædeterminantium, à doctrina Janſenii contraria libertati voluntatis creatæ?

Reſpondent facilè prædeterminantes, ſe ab ea doctrina plurimum diſcrepare. Primò, quia damnata eſt illa doctrina Janſenii quæ tradit, Interiori gratiæ in ſtatu naturæ lapſæ non poſſe reſiſti, & ad merendum & demerendum non requiri libertatem à neceſſitate, ſed tantum à coactione; quam illi omninò abhorrent, & meritò damnatam admittunt.

Secundò, Dogma Janſenii negat in ſtatu naturæ lapſæ dari gratiam ſufficientem; Defenſores verò prædeterminationis gratiam illam in terminis defendunt, & admittunt eam ſuo effectu poſſe carere.

Tertiò, docent hi requiri prædeterminationem phyſicam in omni ſtatu naturæ, tam integræ, quam lapſæ, eò quod ipſa conditio cauſæ creatæ illam abſolutè depoſcat, non ex eo quod in actibus illis aliquo modo amiſſa ſit libertas indifferentiæ per peccatum Adami, ut aliqui perperam volunt. Denique abſolutè negant voluntatem prædeterminatam neceſſitari, ſed potius Deum prædeterminare convenienter ad naturam cauſæ liberæ. Quamvis autem alii Theologi contrarium opinentur, doctrina tamen prædeterminantium ab Eccleſia nullo modo interdicitur, aut ullâ cenſurâ notatur, ſed libere in Scholis defenditur & diſputatur.

Quæres tertio. Quid de prædeterminatione phyſica ſenſerit Doctor Angelicus?

Contendunt operosè non pauci contra alios mentem D. Thomæ, & plurium Thomiſtarum ab hac prædeterminatione omnino alienam eſſe; & ex ea Schola varios qui contra eam militant longo ordine conſcribunt. Id ſedulò præſtat Petrus à S. Joſepho, Ruiz, Henao, de Cerf, Joſephus de Vita, & poſtremò Borul, ac plures alii. Sed nobis hic conſilium non eſt alias ex aliis quæſtiones ſerere, ſed potius rem ipſam paucis complecti, & eorum quibus ſcribimus captui accommodare.

CONTROVERSIA TERTIA.

An prædeſtinatio abſoluta ad gloriam facta fuerit ante præviſa hominum merita, & Reprobatio ante præviſa demerita?

§. I.

Exponitur ſtatus Controverſiæ. & de ea varia Scholarum ſententia.

CÆpit hæc Controverſia primo omnium agitari circa annum Chriſti quadringenteſimum, dum S. Auguſtinus ageret contra Pelagianos: nam à Patribus qui ante Pelagii tempora floruerunt nunquam ex profeſſo, ſed tantum ex incidenti, tactam fuiſſe, tradit ipſe Auguſtinus lib. de dono perſever. At demum circa annum Chriſti 1535. Joannes Calvinus, ejuſque aſſeclæ, de modo electionis ac reprobationis divinæ novos, graviſſimoſque errores invexerunt, de quibus ſupra in polemicis actum pag. 61.

Inter Doctores Catholicos, de quæſtione in titulo propoſita, magna eſt etiam hoc tempore ſententiarum diſcrepantia. Prima eſt opinio Thomiſtarum, cum D. Thoma ut illi eum interpretantur, aſſerentium omnes qui ſalvandi ſunt, à Deo electos eſſe ad gloriam ante præviſa eorum merita, ad conſtruendam ex illis Jeruſalem cœleſtem, ſicut Architectus pro ſuo arbitrio eligit certos lapides, poſtea aptandos, ad conſtructionem ædificii. Eandem eſſe mentem Scoti ſentiunt plerique Scotiſtæ qui eum ſequuntur, ego tamen ex illis novi Profeſſores probè eruditos aliter ſentientes. Ex Auctoribus etiam Societatis ad hanc ſententiam accedit Bellarminus, Suarez, Henriquez, Ruiz, Toletus, Tannerus, & quidam alii.

Non conveniunt tamen omnes prædicti auctores cum Thomiſtis in modo explicandi hanc electionem. Nam Suarez vult quidem electionem ad gloriam factam eſſe ante præviſum peccatum originale, ſed quoad eos qui electi non ſunt, in hoc ſigno tantum vult illos eſſe negativè reprobatos, id eſt, ſimpliciter non electos, nullâ adhuc ex parte eorum datâ cauſâ. At Alvarez cum pluribus Thomiſtis ſtatuunt Deum in hoc ſigno cæteros non electos poſitivè excluſiſſe à gloria, necdum tamen deſtinaſſe ad ſupplicium ante præviſionem peccati originalis. Verum è contra quoad originale Bellarminus, Ruiz, Toletus, Tannerus, nolunt diſcretionem ſalvandorum à non ſalvandis factam eſſe ante præviſum peccatum originale, ſed in ipſum originale præviſum referunt reproborum excluſionem à gloria æterna.

Sed bene notandum eſt, hoc diſcrimen univerſale inter Thomiſtas, & prædictos Auctores Societatis

Digitized by Google

tis qui prædeſtinationem ponunt ante præviſa merita, quod hi certo modo infra explicando utantur ſcientia media ne videantur præjudicare libertati humanæ per decreta illa antecedentia & abſoluta. Thomiſtæ verò ut Deum faciant infallibiliter exequi ſua decreta, ex prædeterminationibus phyſicis præſidium petunt.

Altera ſententia generalis priori oppoſita, eſt eorum qui docent electionem ad gloriam factam eſſe poſt præviſa electorum merita ſi ſint adulti, vel merita Chriſti iis applicata per Baptiſmum vel martyrium ſi ſint parvuli: & à fortiori ſtatuunt reprobationem omnem non ſalvandorum factam eſſe poſt præviſa demerita propria, aut peccatum originale.

Hanc tenent ex Antiquioribus Bonaventura, Albertus, Henricus, Argentinas. Et ex Recentioribus, Michael Medina, Faber, Pennotus, Tapperus, Stapletonus, & præcipuè ex Societate illam ex profeſſo tuentur Valentia, Vaſquez, Becanus; Amicus, Leſſius, Derkennis, Vekenus, & plures alii.

Hunc etiam modum electionis admittit *Ianſenius Iprenſis* in prædeſtinatione Angelorum, ſtatuens Angelos bonos non niſi poſt præviſa merita electos, malos verò poſt præviſa demerita reprobatos. Sed priorem modum electionis ante præviſa merita docet habere locum reſpectu hominum ſecretorum à maſſa damnationis poſt præviſum peccatum originale.

Acceſſit etiam è Sectariis ad hanc ſecundam ſententiam *Arminius* Profeſſor Leydanus, quique eum ſequuntur Arminiani quoad adultos: Sed quoad parvulos in eo graviter errant cum Calvino & Gommariſtis, quod infantes natos ex parentibus fidelibus velint infallibiliter ſalvari ſine reſpectu ad Baptiſmum; quia, inquiunt, illi ſunt filii Abrahæ, & in ejus fœdere comprehenduntur, alios verò qui non ſunt filii parentum fidelium dicunt ob peccatum originale eſſe reprobatos.

Denique tertiam ſententiam inter priores mediam cum paucis aliis excogitavit Arubal, & Granadus, quâ prædeſtinationem ſtatuunt non ante, aut poſt, ſed ſimul cum meritis abſolutè præviſis, ſic ut Deus uno ſimpliciſſimo actu, abſque ullo rationis ordine ſive per æquivalentiam ad actus noſtros ſive per ordinem objectorum, ſimul decreverit merita & gloriam. Nam, inquiunt, volendo dare gratias quas per ſcientiam mediam novit fore efficaces, vult etiam merita, & in meritis decernit gloriam. Sed cum Theologi paſſim, etiam hujus ſententiæ auctores, aliquem ordinem decretorum ſecundum rationem ſubinde in divinis actibus admittant, nulla eſt cauſa cur ordinem illum in divina prædeſtinatione tollendum cenſeant. Si enim finis, ſive gloria quæ decernitur, non ſit aliter concedenda niſi præviſa conditione meritorum, prius omnino eſt cognoſcere merita ponenda, quàm velle abſolutè dare gloriam per modum mercedis, ut in §. ſequenti latius exponemus.

Ex his patet, huic Controverſiæ principali, plures quæſtiones graviſſimas eſſe annexas, & nominatim illam celeberrimam de auxilio gratiæ efficacis. Nam Thomiſtæ ut ſalvent infallibilitatem decreti divini de ſalute electorum ante præviſa eorum merita, ſubordinant illi aliud decretum quo Deus prædefinivit ſuis electis omnia & ſingula opera meritoria (ſaltem quæ peccatum non ſupponunt) cum non velit eos ſine meritis ſalvare: Hæc autem merita ut infallibiliter obtineat Deus, decernit electis ad bene agendum auxilia efficacia & phyſicè prædeterminantia in tempore præſtanda. Sed quia hujuſmodi auxilia ex ſe prædeterminantia voluntatem humanam ad actus meritorios, viſa ſunt aliis minimè cum libertate conſiſtere, cœperunt Auctores Societatis efficaciam gratiæ cum libertate humana alia via conciliare, auxilio ſcientiæ mediæ. Et hinc originem ſumpſit graviſſima illa controverſia inter Thomiſtas & auctores Societatis de efficacia gratiæ, quam ſupra oſtendimus Romæ coram ſummis Pontificibus ſæpius ventilatam pag. 109.

§. II.

Oſtenditur Electionem ad gloriam factam fuiſſe poſt præviſa Electorum merita.

PRobatur primò, ex Scripturis Matthæi 25. *Venite benedicti, poſſidete præparatum vobis regnum à conſtitutione mundi*; *Eſurivi enim & dediſtis mihi manducare &c.* Ubi aſſignatur cauſa electionis ad gloriam, quod ab æterno præviſa ſunt opera bona, in tempore actu præſtanda.

Reſpondent alii, aſſignari hic in extremo judicio cauſam actualis poſſeſſionis regni cœleſtis, non verò præparationis ſive prædeſtinationis quâ illa poſſeſſio ab æterno decernitur, de qua ajunt ex mente Chriſti nullam in loco citato mentionem fieri.

Contra primò, Patres ſententiam Chriſti de ipſa Præparatione intelligunt. Chryſoſtomus *Homil. 80.* eam ſic explicat: Nam antequam, inquit, nati eſſetis, quia ſciebam hujuſmodi vos futuros, hæc à me fuêre præparata. Ubi non poſſeſſionem tantum, ſed ipſam præparationem regni dicit decretam ob præviſa merita, per quæ ſciebat dignos fore regno cæleſti.

Secundò ipſe textus hoc ſuadet, quia addit; *Ite maledicti in ignem æternum, qui præparatus eſt Diabolo*, Certum eſt autem præparationem æterni ignis non ſolum ordine executionis, ſed etiam intentionis decretam propter præviſa demerita; deberet autem eſſe ratio urgentiſſima quæ cogat nos aſſerere in eodem loco Scripturæ verbum illud *Præparatum* diverſimodè accipi; nec poſſe utrobique in eodem ſenſu intelligi.

Secundus locus eſt ad Romanos 8. *Quos præſcivit & prædeſtinavit conformes fieri imagini filii ſui, quos autem prædeſtinavit hos & vocavit.* Ubi Apoſtolus videtur aſſerere præſcientiam meritorum eſſe ſuo modo cauſam electionis, & electionem æternam cauſam vocationis, & donationis gratiæ in tempore. Quia ſenſus eſt ex mente D. Ambroſii *P. 5. de fide cap. 3.* Apoſtolus, ait, quos præſcivit, & prædeſtinavit; non enim ante prædeſtinavit quam præſcivit, ſed quorum merita præſcivit, eorum præmia prædeſtinavit.

Objiciunt primò adverſarii: Scriptura è contra ſupponit inſtitui electionem ante merita, quia ipſa merita vult proficiſci ex illa gratuita voluntate dandi gloriam. Probant id primò, Ex verbis Chriſti Lucæ 12. *Nolite timere puſillus grex, quia complacuit Patri veſtro dare vobis regnum.* Ubi decretum dandi regnum aſſignat ut cauſam antecedentem cur debeant eſſe ſecuri de meritis & gloria ſecutura.

Reſpondeo, cum Chriſtus ibi ſit locutus ad omnes diſcipulos,

Digitized by Google

diſcipulos, imo ad alios omnes qui credituri erant, ut patet ex ſequentibus, veroſimile non eſt voluiſſe *revelare omnibus* electionem abſolutam ad gloriam, cum ibi fuerit etiam Judas, & alii fortè plures reprobi. Indicat ergo non decretum abſolutum, ſed voluntatem antecedentem & quantum eſt ex parte ſua efficacem conferendi regnum cœleſte, ſi illud meriti fuerint: ac ſi diceret: Nolite eſſe ſoliciti de rebus temporalibus etiamſi omnia vendatis; quia ſi Pater Cœleſtis fuerit tam liberalis, ut voluerit omnibus & præcipuè fidelibus donare regnum Cœlorum quantum eſt ex parte ſua, & media ſupernaturalia; multò magis ſubminiſtrabit hæc temporalia, & habebit curam ut qui relinquunt omnia propter regnum Cœlorum non deſtituantur rebus ad vitam neceſſariis.

Objiciunt ſecundò pro ſua ſententia illud Chriſti Joan. 15. *Non vos me elegiſtis, ſed ego elegi vos* &c. quod videtur ſonare electionem ſine præviſione meritorum.

Reſpondeo, ibi non agi de electione ad gloriam, ſed ad Apoſtolatum prædicationis Evangelii, ut exponunt Patres apud Maldonatum. Vel ſecundum Auguſtinum, agitur de electione ad gratiam, & fidem, quæ ſine electorum meritis facta eſt. Fruſtrà autem conantur Adverſarii loca multa ex Evangelio congerere; quia non aguntilla de abſoluta electione ad gloriam, ſed de conditionata, ſi nempe perſeverent in bonis operibus; quia Chriſtus noluit Apoſtolis abſolutam electionem revelare, quos jubet timere ne tanquam fur in nocte judicium adveniat.

Objiciunt tertiò, tanquam præcipuum ſuæ ſententiæ fulcimentum, locum Apoſtol. ad Romanos 9. *Cum nondum nati fuiſſent, aut aliquid boni egiſſent aut ma'i (ut ſecundum electionem propoſitum Dei maneret) non ex operibus, ſed ex vocante dictum eſt, quia major ſerviet minori, ſicut ſcriptum eſt, Iacob dilexi, Eſau autem odium habui.* Ubi Apoſtolus, ſicut & in toto capite, oſtendit negotium ſalutis non eſſe volentis, aut currentis, ſed miſerentis Dei, & quidem ſine reſpectu ad merita, aut quæcunque opera quoad intentionem conferendi gloriam.

Reſpondeo, negando illam eſſe mentem Apoſtoli. Et ſanè non pauci ſic explicant illum locum, ut non velit Paulus agere de electione ſive ad gratiam, ſive ad gloriam, ſed tantum ad bona quædam temporalia, ut ad opes, ſplendorem & regnum obventurum familiæ Jacobi præ poſteris Eſau ſive Idumæis. Vel certè de electione ad peculiares favores genti Judæorum præ aliis Gentibus à Deo deſtinatos.

Attamen, cum Patres, & maximè S. Auguſtinus ſæpius explicent illum locum de Spirituali dilectione gratiæ, dico etiam Apoſtolum hic agere de ſpeciali electione, & vocatione ad fidem, & gratiam Chriſti ſine reſpectu ad ulla merita præcedentia, aut etiam in futurum præviſa, & multò minus ad opera legis abſque gratia Chriſti, de quibus tamen Judæi ſibi præ Gentibus gloriabantur. Hic enim erat ſcopus Apoſtoli. Non poſſe Judæos jure conqueri quod præ illis Gentiles eligerentur ad fidem, & gratiam Chriſti, etſi Judæi non verò Gentiles opera legis & cæremonias haberent. Quia nempe hujuſmodi electio ad fidem & gratiam Chriſti non procedit ex operibus, ſed ex vocatione, propoſito & prædeſtinatione divina, quâ unum præ alio, ex gravita tantum voluntate, ad fidem adducit: Ac demum concludit hanc vocationem & electionem ad primam fidei gratiam, non eſſe volentis neque currentis, ſed miſerentis Dei. De electione verò immediata & abſoluta ad gloriam hic non agit Apoſtolus. Quinimo probabile plures æſtimant, Eſau, qui dicitur hic odio haberi, alioſque plures ex ſemine Eſau oriundos, ad ſalutem & gloriam perveniſſe. Et hanc expoſitionem hujus loci amplectitur S. Auguſtinus quæſt. 2. ad Simplicianum.

Denique adverte, plura Scripturæ, & Patrum loca, quæ adferuntur pro electione ad gloriam independenter à præviſis electorum meritis, aliud plerumque non probare, quàm prædeſtinationem omninò completè ſumptam non eſſe ex meritis, cum illa ſic accepta involvat etiam electionem ad primam gratiam; ante hanc autem gratiam certum eſt nulla merita poſſe præcedere, cum omne meritum gratiam aliquam ſupponat, & ſic procederetur in infinitum, vel principium meriti caderet ſub idem meritum, quod omnino repugnat: his ita reſolutis.

Probatur ſecundò noſtra aſſertio, Ratione validiſſima; pro qua aſſumo Fundamentum ex diametro contrarium illi quo nititur ſententia oppoſita. Qui ordinatè procedit non prius intendit abſolutè finem quam media, quando recta ratio finem proponit per modum præmii & mercedis ab alio obtinendæ: atqui Deus propoſuit gloriam per modum mercedis; ergo non prius abſolutè eam intendit quam alterius merita prævideat, ſine quibus gloria non obtinetur. Probatur major: Quia qui proponit finem per modum mercedis, debet moveri ab ipſo merito tanquam medio ad dandum finem, cum meritum ſit cauſa moralis dantem movens, ad inferendum finem, ſive gloriam, quæ per modum mercedis operi meritorio reſpondet. Ergo non poteſt ante præviſionem meriti abſolutè intendere ut alter habeat finem ſive gloriam, quia tunc non moveretur à merito, ſed omninò gratis conferret. Unde hæ duæ voluntates videntur pugnare: Volo antequam prævideam merita ut ille habeat gloriam, &, volo ut habeat gloriam propter merita. Quia voluntas dandi ex juſtitia ſive ob merita, deſtruit voluntatem elargiendi gratis, ſive ex liberalitate.

Reſpondet Suarez l. . de auxiliis cap. 9. art. 22. æquivocationem involvi in voce *Gratis*, ſive gratuita voluntate. Quia aliud eſt Deum eligere gratis aliquos ad gloriam, aliud eligere ad gloriam, gratis conferendam, dicit autem Deum habere in eligendo priorem, non poſteriorem voluntatem: cum igitur docet Deum habuiſſe aliquam voluntatem gratis circa electorum gloriam, illud *Gratis*, vult ſe tenere ex parte actus Dei, non ex parte objecti ſive gloriæ gratis conferendæ. Ut quando aliquis vult vendere equum amico, illa voluntas non eſt dandi equum gratis, ſed tamen eſt gratis concepta, quia amicitia cenſeri poteſt quod equum velit vendere.

At contra; Nos etiam concedimus in Deo eſſe gratuitam voluntatem proponendi gloriam per modum præmii obtinendam. Sed hæc eſt generalis, reprobis, electiſque communis, nec tali voluntate ad prædeſtinationem electorum Suarez eſſet contentus, cum ex illa Deus nec numerum, nec gradus electorum ſcire poſſit. Vult ergo Deum abſolutè decreviſſe ut Petrus & Paulus conſequerentur gloriam

Digitized by Google

riam propter merita: at tale decretum, ſi ſit abſolutum, non eſt immediata & abſoluta intentio finis, niſi in ordine ad illud decretum prævideantur ipſa merita liberè futura. Sicut inſiſtendo exemplo contra nos allato, nulla poteſt eſſe obſoluta voluntas vendendi equum ante præviſionem pretii, ſed tantum conditionata, volo quantum eſt ex parte mea equum pretio conferre: quod ſi is qui emit ſit pauper, & non poſſit ſolvere niſi pecuniâ ſibi liberaliter datâ à venditore, & ſciat venditor acceptâ pecuniâ illum empturum, adhuc manet, non poſſe abſolutè intendere venditionem equi, quæ pendet ab ementis libera voluntate, niſi per hoc quod prius videat alterius voluntatem equum ſibi pretio accepto comparandi.

Objiciunt non pauci, contrariam nobis eſſe S. Auguſtini authoritatem. Sed de ipſius mente in hac quæſtione anceps eſt utrimque dimicatio, nec decretoria ſententia, ut eruditè oſtendit *Bruno Neuſſer* in Prodromo Velitari part. 1. Certè electioni poſt præviſa merita videtur non obſcurè favere *lib. 1.* ad Simplicianum *quæſt. 2.* Nemo eligitur, inquit, niſi jam diſtans ab illo qui rejicitur, unde quod dictum eſt, quia elegit nos Deus ante mundi conſtitutionem, non video quomodo ſit dictum, niſi præſcientiâ.

Porrò ſi quis opponat hanc doctrinam, de prædeſtinatione poſt præviſa merita, aliquando in Academia Lovanienſi inter alios articulos cenſuratam fuiſſe: Reſpondetur, Cenſuram illam pridem caſſam & irritam à Sixto V. declaratam eſſe in mandato illius juſſu edito per Octavium Epiſcopum Calatinum Nuntium Apoſtolicum, & Lovanii promulgato, anno 1588. Cujus ſincerum tenorem, ut gratiam præſtem, hic ex parte ſubjicio.

Statuimus, & ordinamus, ac per Apoſtolica ſcripta mandamus, ut nemo, cujuſcunque ordinis, gradus, conditionis, vel dignitatis exiſtat.. de his Aſſertionibus controverſis in alterutram partem ita diſputare, vel Doctorum authoritate unius partis aſſertiones confirmare, alteriuſve refellere, aut impugnare, vel cujuſvis pietatis, aut neceſſitatis prætextu de his loqui, ſcribere, vel dictare in poſterum attentet, ut auſu temerario eas hæreticas, ſuſpectas, & periculoſas eſſe... donec authoritate Apoſtolicâ maturè definita fuerint, affirmare præſumat. Quod ſi quis contra fecerit ſciat ſe excommunicationis latæ ſententiæ pœnam (à qua niſi in mortis articulo conſtitutus à nullo præterquam à Romano Pontifice valeat abſolvi) incurriſſe.

Quinimo admittunt plurimi hoc tempore viri doctrina ac pietate illuſtres, hunc electionis modum magis eſſe conſentaneum ſuavitate gubernationis divinæ, quam & ipſæ Scripturæ ſæpius explicant admodum Principis omnes ad curſum invitantis, & victoribus præmia proponentis, quem ſanè magis decet ante curſum certos victores non definire, ſed expectare victoriam antequam deſignet victores; etiamſi forte pro ſumma ſua poteſtate poſſit ille Princeps aliter procedere. Ac præ cæteris huic doctrinæ pondus adjicit non leve ſuffragium illuſtre viri ſanctitate & doctrina illuſtriſſimi S. Franciſci Saleſii, qui in Epiſtola ad P. Leſſium, cujus authographum ſervamus, hanc ſententiam vocat antiquitate, ſuavitate, & Scripturarum authoritate nobiliſſimam, quam, inquit, ſemper ut Dei miſericordiæ, ac gratiæ magis conſentaneam, veriorem, & amabiliorem exiſtimavi.

§. III.

Rejicitur eadem Electio ut eſt conjuncta cum Reprobatione non electorum.

DUplex ſtatuitur, ut diximus, reprobatio, una negativa, ſive non prædeſtinatio, altera quæ ſit poſitiva excluſio à gloria æterna. Suarez reprobationem negativam, quam ſuſtinet, ſtatuit in actu poſitivo, quo Deus voluerit aliquos non eligere ad gloriam, ſic ut ipſa omiſſio fuerit objectum divinæ voluntatis, & hanc ſtatuit ante præviſa demerita. Poſitivam vocat, decretum excludendi à regno, & addicendi pœnis. Thomiſtæ multi ante peccatum præviſum ponunt poſitivam excluſionem à regno cœleſti.

Contra hanc ſententiam ſic argumentor: Sicut electio abſoluta ad gloriam eſt virtuale decretum procurandi media ſalutis; ita abſoluta & antecedens excluſio à gloria eſt virtualis intentio quærendi media per quæ aliquis à ſalute excludatur. Atqui illa media ſunt peccata: Ergo Deus determinatur ad procuranda peccata illis quos rejicit, & ſeligendum gratias incongruas, eâ intentione ut eſſent inefficaces, ne contingat ipſius decretum fruſtrari, ſi aliquis forte non electus irreperet in numerum electorum.

Suarez hæc incommoda evitare conatur, aſſerendo reprobationem ſuam negativam non eſſe contrariam voluntati antecedenti ex parte ſua ſalvandi omnes, ſed opponi voluntati abſolutæ ſalvandi aliquos, quos vult tantum relinquere communi providentiæ gratiæ & non affici erga illos particulari illo affectu quo proſequitur electos.

Sed contra: Quomodocumque explicet ſuam negativam reprobationem, ſequitur ex ea abſoluta impoſſibilitas perveniendi ad ſalutem. Nam ipſe Suarez hic lib. 4. cap. ultimo num. 8. dicit non eſſe in poteſtate hominis cum reprobatione negativa actu ponere ſalutem æternam; atqui nec eſt in ejus poteſtate ut non fuerit reprobatio, quia nulla datur ejus cauſa ex parte hominis, ut fatetur ibidem cap. 5. Ergo abſolutè non ſubeſt poteſtati talis hominis obtinere ſalutem. Neque hic locus eſt ſenſui compoſito, aut neceſſitati conſequenti: quia, ut dixi, antecedens illud unde ſequitur impotentia ſalutis, ſcilicet reprobatio, nunquam fuit in poteſtate hominis, quando autem antecedens unde ſequitur conſequens non eſt abſolutè in poteſtate, nec conſequens eſſe poteſt; quo argumento Suarez ipſe urget Thomiſtas in phyſica prædeterminatione. Unde ulterius tam parum intelligi videtur in hac, quam in priori ſententia, quomodo Deus ex parte ſua cupiat omnes ſalvos fieri. Neque ad levandam difficultatem quidquam hic juvat ſcientia conditionalium, ſed potius eam aggravat. Quod enim Deus ſciat, ſi negem talem gratiam Petro labetur in peccatum, facit tantum ut Deus ex vi decreti non eligendi, fiat jam quaſi certior de numero non electorum, cum ſciat quas gratias negare debeat, ne illi quos non elegit ad ſalutem perveniant. Suarez enim cap. 7. circa finem, fatetur hanc cauſalem eſſe veram, Deus permittit hunc peccare, & negat auxilium quod novit congruum, quia non elegit eum ad gloriam. Ergo ſcientia conditionalium tantum ſervit ad neganda auxilia congrua, ad quod determinatur Deus ex vi decreti quoſdam non eligendi.

Itaque

Digitized by Google

Itaque ex hactenus dictis colligitur hæc concluſio. Electio ad gloriam & reprobatio ab illa, neque fit ante merita vel demerita abſolutè prævisâ, nec ſimul, ſine reſpectu ad ordinem actuum divinorum, Ergo neceſſe eſt, illam fieri poſt merita abſolutè prævisa, modo hactenus explicato.

Alia de prædeſtinatione *Calviniana* evidenter refutata videri poſſunt ſupra Tract. II. cap. II. de fide, operibus, gratia, prædeſtinatione pag. 59.

CONTROVERSIA QUARTA.

De Gratia divina.

INter Doctores Catholicos etiam hoc tempore variæ, graviſſimæque controverſiæ agitantur de Gratiæ divinæ virtute, neceſſitate, ſufficientia, efficacia &c. Horum dogmata inter ſe non parum diſſidentia neceſſe eſt à damnatis Hæreticorum erroribus accuratè diſcernere, & ſingularum opinionum Authores ac fundamenta cognoſcere ne contingat divini Verbi miniſtros, dum aut orthodoxos docent, aut hæterodoxos oppugnant, aliquid de his imperitè pronunciare.

Fuerunt hæ de gratia præſertim ſufficienti, & efficaci, controverſiæ, inter celeberrimas quæſtiones coram Summis Pontificibus Romæ diſputatas circa annum 1606. in Articulo 7. & 8. quæ quindecim propoſitiones ſummâ Diſputantium contentione eventilatas continebant. Fuerunt & de his inſtauratæ lites Bajanæ, aliæque cum his concatenatæ. Nec deſunt de iiſdem hodie acerrima plurium Scholarum certamina, quæ in decurſu diſtinctius proferentur.

§. I.

Quid ſit, & quotuplex Gratia actualis, & quales de ea errores Pelagii &c.

GRatia actualis rectè dicitur, donum naturæ indebitum, peculiariter conferens ad beatitudinem ſupernaturalem. Hæc eſt communis doctrina Theologorum, quamvis aliter nonnihil ſenſiſſe Bajum infra patebit. Deſumitur illa notio gratiæ ex Apoſtolo ad Romanos cap. 11. *Si gratia jam non ex operibus, alioqui gratia jam non eſt gratia.* Et confirmatur ratione: Quia ſicut ipſa beatitudo, ſive clara Dei viſio, eſt donum naturæ indebitum, ita neceſſe eſt ut gratia, quæ ad eam obtinendam naturæ impotentiam ſublevat, ſit ſingulare donum quod naturæ vires excedit.

Dividitur hæc gratia in operantem, cooperantem, excitantem, adjuvantem, prout vario modo concurrit ad actum voluntatis creatæ. Item in gratiam ſufficientem, & efficacem, quæ infra exponentur.

Circa annum Chriſti quadringenteſimum emerſit *Pelagius*, qui profeſſione dicitur monachus, & natione Scotus. Is tempore S. Auguſtini acerrimus Gratiæ impugnator fuit: contra illum ſtrenuè dimicavit idem Auguſtinus, fueruntq; ejus errores damnati à Concilio Palæſtino, & ab aliis in Africa, & in Gallia à Concilio Arauſicano, variiſque Pontificibus.

Docuit Pelagius primò, nullum dari peccatum originale, & infantes eſſe in eo ſtatu quo fuit Adamus ante prævaricationem, quem voluit nihil nocuiſſe poſteris, niſi ſolo peccandi exemplo.

Secundò, Infantes non baptizatos habituros vitam, & fœlicitatem peculiarem æternam, ſed in regnum cœlorum non admittendos.

Tertiò, Homines poſſe per ſolas vires naturæ legem Dei implere, & cognitis præceptis, ſine adjutorio gratiæ Salvatoris, ad eam perfectionem pervenire, ut non ſit neceſſarium dicere; *Dimitte nobis debita noſtra.*

Poſtquam hæc peſtifera hæreſis ab Eccleſia reprobata eſt, non ita potuit penitus aboleri, quin aliquæ ex ea reliquiæ ſubtiliori veneno plurimos inficerent, & hi dicti ſunt Semipelagiani.

Itaque Semipelagiani, admiſſo peccato originali & imbecillitate naturæ, quæ integra fuerat in Adamo, docuerunt aliquam gratiam Chriſti ad ſalutem eſſe neceſſariam, ſed eam ſubeſſe voluntatis noſtræ arbitrio, eo quod per initium viribus naturæ credendi, quærendi, &c. eam poſſimus obtinere. Et probabilius eſt eos hanc gratiam intellexiſſe non tantum de illuminatione ſupernaturali intellectus, ſed etiam de corroboratione voluntatis. De his S. Auguſtinus lib. de grat. & lib. arbit. cap. 14. ſic loquitur, ut aſſerat convictos eſſe illos Inflatores liberi arbitrii, quod Gratia divina non tantum ſit Dei ſcientia, & natura, ſed faciat ut lex impleatur, & iſtos ad hoc ſe convertere, quod gratia ſecundùm merita noſtra detur.

Docuerunt ſecundò, Multis prædicari Evangelium merè ob conditionatè præcognitam bonam eorum voluntatem; quin & infantes aliquos ideo obtinere Baptiſmum, alios verò Baptiſmo deſtitui, quia nempe præcognovit Deus, ſi viverent rectè uſuros bona voluntate, atque ita habituros ex ſe initium credendi, alios verò non rectè uſuros, ideoque cœlo excluſos. Patent hæc ex Epiſt. Proſperi ad S. Auguſtinum, ubi ita concludit: Novo abſurditatis genere, & non agenda præſcita ſunt, & præſcita non acta. Quod nempe infantes dicerentur præſciri meritoriè acturi ex viribus naturæ, cum tamen ſine gratia nemo poſſit meritoriè operari, nec infantes illi, unquam fuerint actu operaturi.

Docuerunt tertiò, Perſeverantiam in bonis operibus & juſtitia, ac tandem electionem ad gloriam maximè fundari in viribus naturæ: credebant enim perſeverantiam non eſſe peculiare donum gratiæ, ſed homines per vires naturæ perſiſtendo in fide & deſiderio ſalutis, poſſe illam promereri, ac ipſam prædeſtinationem ad gloriam quam nolebant à peculiari Dei beneplacito dependere, ne alias foret acceptor perſonarum. Ita habet Epiſt. Hilarii ad Auguſtinum, & ipſe Auguſt. *lib. de bono perſev. cap. 7.* Neque refert quod Semipelagiani, ad perſeverandum in adimplendis præceptis, Dei gratiam requirerent, quia eam volebant dependere à naturali permanentia in fide, & deſiderio ſalutis tanquam merito. Et hoc tantum ſenſu ſæpè damnatum eſt, gratiam ancillari voluntati, eam ſubſequi, non autem prævenire &c. Quæ omnia ſolerter annotanda, ut natura gratiæ, & doctrina Catholica ritè percipiatur.

Ubi ad extremum adverte, modernos Sectarios hos quidem errores averſari, ſed inſipientium more in altero extremo, ſoli gratiæ omnia attribuendo, in graviſſimas hæreſes prolabi: dum docent cum Calvino, Quidquid fit ſine gratia multis modis contaminari: gratiam non conſiſtere cum libertate à neceſſitate, ſed tantum cum libertate à coactione: neminem à ſalute excidere poſſe poſt acceptam gratiam converſionis, & alia errorum monſtra, quæ in Con-

Digitized by Google

Controverſiis de gratia & prædeſtinatione ſupra notavimus. *tract. 2. cap. 2.*

§. II.

An poſſibile ſit hominem condi in ſtatu puræ naturæ abſque dono ſupernaturali gratiæ?

STatus puræ naturæ eſt, in quo homo tantum ſortiatur perfectiones naturæ debitas, & ordinetur ad beatitudinem naturalem diſtinctam à clara Dei viſione. Hunc ſtatum prorſus impoſſibilem eſſe, poſt Bajum, ita defendit Janſenius Iprenſis lib. 1. & 2. de ſtatu puræ nat. ut poſſibilitatis iſtius aſſertores proclamet reos eſſe Pelagianiſmi, doctrinæ Auguſtinianæ corruptores, & divinæ juſtitiæ ac providentiæ everſores. Unde ulterius docet, ſine juſtitia, & bona voluntate creaturam rationalem à Deo condi non poſſe, neque creaturæ innocenti ſine injuſtitia beatitudinem ſupernaturalem negari, neque poſſe morti ac miſeriis obnoxiam relinqui. Ex quibus apertè ſequitur gratiam divinam ſic non eſſe donum naturæ indebitum.

At contra, omninò dicendum eſt, poſſibilem eſſe ſtatum puræ naturæ. Eſtque hæc communis Theologorum doctrina cum D. Thoma. 1. part. quæſt. 59. art. 1. & alibi frequenter. Conſentit Scotus in 2. diſt. 28. quæſt. unica, Nominales, aliique Doctores, ac Patres, qui ex illo ad Roman. 5. *Charitas Dei diffuſa eſt in cordibus noſtris per Spiritum S. qui datus eſt nobis*, deducunt gratiam actualem & veram juſtitiam eſſe ſingulare donum nobis indebitum; ergo natura non poteſt illam gratiam, quæ ad juſtitiam & charitatem ordinatur, ita ſibi vindicare, ut non poſſit ſine illa creari. Idque confirmatur ex S. Auguſtino tum alibi, tum lib. 3. contra Maximum cap. 15. *Homo ad Dei ſimilitudinem factus, non eſt verus filius, & ideo fit gratiâ filius quia non eſt naturâ.*

Probatur 2. ex Decreto trium Pontificum contra Michaëlis Baji propoſitionem 26. *Integritas primæ creationis non fuit indebita humanæ naturæ exaltatio, ſed naturalis ejus conditio:* Et prop. 55. *Deus non potuiſſet ab initio talem creare hominem qualis nunc naſcitur.* Ergo ex ſenſu Eccleſiæ doctrinæ Bajanæ oppoſito, potuit homo ab initio creare qualis nunc naſcitur abſq; ſanctitate, & dono integritatis, qui eſſet ſtatus puræ naturæ. Et verò ratio ipſa docet, dona quibus conſtituitur ſtatus innocentiæ, neque eſſe proprietates naturæ humanæ per ſe ſpectatæ, neque ea ex meritis illi deberi, cum hominis creatio nullum meritum præſupponat, ac proinde nihil obeſſe quo minus poſſit in ſtatu puræ naturæ donis illis orbata creari, obnoxia concupiſcentiæ, & morti, & miſeriis ſtatum hominis naturalem conſequentibus; munienda tamen fuiſſet tunc natura humana præſidiis ordinis naturalis, quibus poſſit peccata evitare.

Objicies primò S. Auguſtinus *lib.* 3. de peccat. meritis *cap. ult.* & paſſim in Opere imperfecto, & alibi, agens contra Pelagianos urget fruſtra baptizari infantes quia innocentiæ naturali annexa eſt ſanctitas & gratia. Hoc verò argumentum nullius foret roboris ſi poſſibilis eſſet ſtatus puræ naturæ.

Reſpondeo primò, hoc argumento nimium probari: inde enim ſequeretur quod Auguſtinus plus attribuerit naturæ ſecundum ſe, quam ipſe Pelagius: quia hic negabat naturæ parvulorum etiam innocenti debitam eſſe adoptionem in filios Dei, ad veram ſanctitatem, & gloriam, ideoque in ordine ad hæc dona obtinenda aſſerebat Baptiſmum eſſe neceſſarium: quod ſi S. Auguſtinus vellet dona iſta ſic debita eſſe naturæ ut non poſſit ſine illis creari, in efferenda natura longè Pelagium antecederet, quod nemo admiſerit.

Reſpondeo igitur ſecundò, dum aſſerit S. Auguſtinus, ſi abeſſet originale, innocentiæ naturali annexam fore ſanctitatem & gratiam, illum procedere ex ſuppoſitione providentiæ ſupernaturalis jam à Deo conſtitutæ, & promiſſæ de juſtitia infundenda ubi non eſſet obex peccati. Cum enim eo nunc ſuppoſito non detur ſtatus medius inter ſtatum juſtitiæ & peccati, rectè arguit contra Pelagianos, ſi dicant infantes eſſe ſine peccato originali, illos eſſe in ſtatu juſtitiæ, adeoque fruſtra baptizari ad juſtitiam obtinendam, aut peccatum expiandum. Hoc itaque dictum S. Auguſtini juxta præſentem rerum ſtatum, nihil facit contra ſtatum puræ naturæ poſſibilem.

Objicies ſecundò: S. Auguſtinus lib. de Spiritu & littera cap. 27. contendit hominem naturaliter eſſe Dei imaginem, & ſtatum gratiæ illi eſſe naturalem, &c. Hoc, inquit, agit Spiritus gratiæ ut imaginē Dei, in qua naturaliter facti ſumus, in nobis reſtauret: Et *lib. 3.* de libero arbitr. *cap. 18.* ait, errare, torqueri &c. non eſt natura inſtituti hominis, ſed pœna damnati. Ergo ſtatus innocentiæ fuit Adamo naturaliter debitus, adeoque ſtatus puræ naturæ impoſſibilis.

Reſpondeo neg. conſequentiam. Sed ideò tantum tradit nos in imagine Dei naturaliter conditos, quia ipſa natura ſecundum ſe conſiderata, eſt quædam Dei imago, & multò magis prout fuit in Adamo cum ſanctitate de facto creata. Hoc igitur modo rectè dicitur, quod errare, aut torqueri, non ſit ſecundum naturam inſtituti hominis prout ſcilicet cum ſingularibus Dei donis de facto condita fuit. Hinc, *naturaliter*, non ſumitur ibi prout opponitur ſtatui ſupernaturali, ſed illi qui eſt contra naturam, & morales defectus qui eam comitantur. Et hac ratione ſolvuntur dicta quædam aliorum Patrum, dum aſſerunt dignitatem illam Adamo fuiſſe naturalem: tantum enim volunt eam fuiſſe Adamo concreatam, ſicut dicimus illum naturalem eſſe hæredem coronæ, cui contingit naſci cum jure ad regni coronam, quamvis abſolutè ſine iſto jure naſci potuerit.

CONTROVERSIA QUINTA.

An, & qualis detur Gratia ſufficiens?

§. I.

Exponitur ſtatus Controverſiæ.

GRatia ſufficiens ſumi poteſt prout opponitur inſufficienti, quæ ad certum effectum v. g. ad amorem Dei nec proximè, nec remotè ſufficit. Gratia verò ſufficiens huic oppoſita talis eſt, ut poſſit vel proximè, vel remotè certum actum v. g. Dei amorem inferre, proximè quidem, ſi præter eam alia gratia non requiratur, remotè verò ſi non ſufficiat per ſe ad amorem eliciendum, poſſit tamen ſufficere ad actum fidei, vel alium, per quem obtinebitur gratia ulterior ad Dei amorem requiſita.

Sed communius gratia ſufficiens accipitur pro ea, quæ

Digitized by Google

quæ opponitur gratiæ efficaci, eſtque talis ut poſſit voluntas cum ea exercere actum ad quem conceditur, de facto tamen eum non exercet, & hæc dicitur gratia merè ſufficiens; nam gratia efficax non tantum eſt ſufficiens, ſed etiam ſemper cum actu connexa.

De gratia ergo merè ſufficienti hic quærimus, An jam in ſtatu naturæ lapſæ talis detur, quæ effectum ſuum non ſortitur? Negat primò Calvinus *lib. 2.* inſtit. *cap. 3.* aſſerens omnem gratiam internam eſſe ſeriam & efficacem, dari tamen vocationem externam aliquando inefficacem, cui dum voluntas non obtemperat peccatum admittit, tametſi ad obtemperandum gratiâ internâ deſtituatur.

Secundò, docet Janſenius *lib. 3.* de gratia Chriſti *cap. 1.* Etſi data fuerit Adamo, & Angelis, nullam tamen jam in ſtatu naturæ lapſæ concedi gratiam ſufficientem quin ſimul ſit efficax v. g. nunquam dari gratiam, proximè ſufficientem ad amandum Deum, quin amor ille à voluntate eliciatur. Hinc iſtam gratiam vocat pernicioſam, inutilem lapſorum reparationi, & monſtrum quoddam ſingulare gratiæ, novumque genus Auguſtino, Patribus, & D. Thomæ incognitum, & à Pelagianis excogitatum. Aſſerit quoque ſecum ſentire in hoc Alvarez, Zumel, & alios Thomiſtas. Certum verò eſt illos in terminis docere dari de facto gratiam verè ſufficientem, & omninò conari ut eam componant cum phyſica prædeterminatione, quàm ajunt ad omnes actus requiri.

§. II.

Admittenda eſt Gratia merè ſufficiens.

PRobatur primò ex Scripturis, Matthæi 11. *Si in Tyro, & Sidone facta fuiſſent virtutes quæ in vobis, pridem in Cilicio & cinere pœnitentiam egiſſent.* Ubi Chriſtus exprobrat Judæis quod non fuerint converſi ad pœnitentiam cum illa gratia, cum qua Tyrii & Sidonii, ſi eam habuiſſent, pœnitentiam egiſſent. Atqui illa gratia fuit ſufficiens ad pœnitendum, cum illa enim Tyrii & Sidonii actum pœnitentiæ elicuiſſent ſi iis conceſſa fuiſſet. Ergo illa talis eſt ut potuerit in Judæis effectum habere, quem tamen ſortita non fuit; aliàs, contra eos iniqua fuiſſet Chriſti exprobratio ſi cum ea gratia actum pœnitentiæ elicere non potuiſſent.

Sed, inquies, S. Auguſtinus lib. 2. de bono perſever. cap. 14. de Tyriis & Sidoniis pronunciant: Quoniam ut crederent non erat eis datum, etiam unde crederent eſt negatum. Reſpondeo S. Auguſtinum tantum negare Tyriis datam eſſe gratiam quam Deus prævidit fore efficacem, ſive quâ erant actu credituri; non negat autem datam eſſe aliquam ſufficientem: neque ait credituros non fuiſſe ſi habuiſſent gratiam Judæis conceſſam, cum Chriſtus credituros diſertè affirmet.

Eodem ſpectat illud Proverb. cap. 1. *vocavi & renuiſtis.* Et ad Rom. 2. *An divitias bonitatis ejus, & patientiæ, & benignitatis contemnitis?* Atque alia non minus manifeſta Scripturarum oracula, quæ toties inculcant, peccantibus dari gratiam cum qua poterant rectè operari, niſi illam propriæ voluntatis arbitrio caſſam, & infructuoſam reddidiſſent.

His conformia ſunt Conciliorum decreta, ac noviſſimè Tridentini *Seſſ. 6. cap. 11.* ubi dum docet, juſtos poſſe per Chriſtum piè vivere, & proficere, ſubdit rationem, *Deus enim ſemel juſtificatos non deſerit, niſi ab iis prius deſeratur.* Et cap. 13. docet juſtificatos in Dei auxilio firmiſſimam ſpem collocare debere, *Deus enim,* inquit, *niſi ipſi illius gratiæ defuerint, ſicut capit opus bonum ita perficiet.* In quibus Concilium apertè ſupponit juſtis præberi gratiam ſufficientem, & defectum bonæ operationis in noſtra tantum voluntate reſidere.

Subſcribit diſertè S. Auguſtinus tum ſæpè alibi, tum l. 80. trium quæſtionum. q. 68. *Nec illi,* inquit, *qui noluerunt venire debent alteri tribuere, ſed tantum ſibi, quoniam ut venirent vocati, erat in eorum libera poteſtate.* Idem exprimit lib. 1. ad Simplicianum *q. 2.* Idem fuſius urget *tract. 53.* in Joannem, ubi docet, Deum impertiri poteſtatem, ut poſſimus filii Dei fieri per gratiam, hominem verò per liberum arbitrium gratiæ obluctari.

Poſtremò, veritas hujus doctrinæ invictè probatur, ex eo quod inter quinque propoſitiones Janſenii, hæc ut hæretica damnatur: *Interiori gratiæ in ſtatu naturæ lapſæ nunquam reſiſtitur.* Hæc enim propoſitio in ſenſu authoris aſſerit, gratiam ſemper habere omnem effectum quem hic & nunc obtinere poteſt, & ad quem à Deo conceditur, licet non cauſet effectum ad quem actu non datur, aut quem in aliis circumſtantiis obtinuiſſet. Itaque ex damnatione prædictæ propoſitionis in ſenſu authoris, ſatis liquet definitum eſſe, interiori gratiæ aliquando reſiſti, ſive eam non habere effectum quem hic & nunc obtinere poteſt, & ad quem conceditur; atque adeò dari gratiam merè ſufficientem: non enim rectè dicitur reſiſti gratiæ, niſi fruſtrando illam effectu ad quem hic & nunc à Deo ordinatur.

Objiciunt Adverſarii contra gratiam merè ſufficientem, Primò, hæc gratia ſufficiens, eſt illa gratia *Poſſibilitatis* à Pelagianis olim aſſerta, & ab Auguſtino ſemper reprobata. Secundò, Gratia ſufficiens à natura requiritur ad non peccandum: Ergo eſt naturæ debita: ſi eſt debita, ergo non eſt gratia. Tertiò talis gratia ſufficiens nunquam ſortitur effectum; Ergo eſt aliquod inutile & monſtroſum genus gratiæ, qualis eſſet medicina quæ nulli unquam prodeſſet. Ut hæc, & his affinia breviter diſſolvantur.

Reſpondeo ad primum, Duplicem dari poſſibilitatem benè operandi, aliam fundatam in ſolis viribus naturæ, quam in Pelagianis Auguſtinus conſtanter oppugnabat lib. de natura & gratia. *Cap. 11. & alibi* Alia eſt poſſiblitas quæ tantum habetur in natura per gratiam adjuta, & hæc includit gratiam ſufficientem quâ natura fit potens ut rectè operetur, etiam pro eo tempore quo negligit gratiæ cooperari: & hanc diſertè tuetur Auguſtinus eodem lib. de nat. & grat. cap. 43.

Ad ſecundum, Negatur ultima conſequentia: Sic homini juſto debetur gloria, hæc tamen vera eſt gratia. Quia igitur gratia ſufficiens debetur naturæ, non prout eſt in ſe, ſed tantum naturæ ſupernaturaliter elevatæ, hinc vera eſt gratia & naturæ ſecundum ſe ſpectatæ omninò indebita.

Ad tertium, Neganda eſt etiam conſequentia: Fatentur enim adverſarii gratiam purè ſufficientem in Angelis non fuiſſe monſtroſam, etſi eorum vitio non fuerit ſortita effectum: idem ergo de noſtra admittendum eſt, quia quantum eſt ex parte, & virtute gratiæ, poteſt ſequi effectus, & de facto alia

gratiâ huic omninò ſimilis actum bonum aliquando operatur. Monſtroſa igitur tantum eſſet illa medicina, aut gratia, vi cujus nullus abſolutè curari, aut juvari poſſit. Plura de hujus gratiæ natura, neceſſitate & diſtinctione à gratia efficaci, ex dicendis magis eluceſcent.

§. III.

An detur Gratia ſufficiens omnibus, etiam obduratis, excæcatis, & facientibus quod in ſe eſt viribus naturæ.

DE his quæſtionibus variæ ſunt Doctorum etiam Catholicorum ſententiæ. Negat Ariminenſis, contra communiorem, dari gratiam ſufficientem Infidelibus quibus Chriſtus non innotuit, quales erant Philoſophi gentiles, Plato, Ariſtoteles, &c. Quoad obduratos, Bellarminus, Suarez, Ripalda, Herice, &c. aſſerunt hanc gratiam etiam concedi obduratis, & excæcatis. Infantibus ſine Baptiſmo morientibus non tribui ſuffioientia remedia ad ſalutem docet Ariminenſis, Scotus, Vaſquez, & quidam alii: Affirmat Suarez, Leſſius, Herice, & alii plures. Pro harum quæſtionum reſolutione.

Dico primò, Datur omnibus auxilium aliquod ſufficiens ſaltem ad non peccandum, dum actum peccaminoſum formaliter exercent. Hæc theſis eſt certa, contra Calvinum, ac Lutherum: nec non adverſus Janſenium *lib.3.* de gratia Chriſti *cap.13.* qui id negat de infidelibus, obcæcatis, pluribus Judæis, & aliquibus juſtis.

Probatur, Quia ſi homo, dum formalitev peccat, careret omni auxilio ſufficienti tam ordinis naturalis, quam ſupernaturalis ad non peccandum, Deus præciperet illi rem impoſſibilem, nempe ſervare præcepta quæ nequeunt ſine auxilio ſufficienti impleri. Atqui hoc repugnat Tridentino Seſſ. 6. c. 11. *Deus impoſſibilia non jubet, ſed jubendo monet, & facere quod poſſis, & petere quod non poſſis, & adjuvat ut poſſis.* Hinc damnata eſt Baii Prop. 64. *Homo peccat etiam damnabiliter in eo quod neceſſariò facit.* De hac doctrina, quam ipſum rationis dictamen averſari videtur, plura diximus ſupra Part. I. Tract. II. contra propoſitionem primam ex 5. damnatis.

Dico ſecundò. Nulli adulto, etiam obdurato, aut excæcato, ſtatuit Deus denegare gratiam ſufficientem ad converſionem, & ſalutem; ſed paratus eſt eam omnibus dare, ſi vel ipſi, vel alii ponerent eas circumſtantias in quibus ſolet Deus gratiam præbere, quales ſunt prædicatio Evangelii, exempla majorum, &c. Ita cum D. Thoma docet Alenſis, Scotus, Vega, aliiq; : Contra Medinam, Roffenſem, & quoſdam alios, qui volunt Deum ſtatuiſſe quibuſdam, ob enormia peccata, converſionis gratiam negare; ſicut poterat illis in eo ſtatu ſine ſpe veniæ vitam auferre.

Probatur noſtra aſſertio. Quia Deus in Scripturis paſſim, & ſine exceptione invitat omnes peccatores ad pœnitentiam; ut Ezechielis 18. *Nolo mortem peccatoris, ſed magis ut convertatur & vivat.* Et 2. Pet. c. 3. *Nolens aliquos perire, ſed omnes ad pœnitentiam converti.* Et de ipſis etiam in ſcelere obduratis id indicat Apoſtolus ad Rom. 2. aſſerens, *Divitias bonitatis Dei concedi iis, qui ſecundum duritiem, & impœnitens cor theſaurizant ſibi iram in die iræ.* Non eſſet ſatis ſincera iſta omnium invitatio, ſi Deus poſitivè decreviſſet quibuſdam gratiam ad pœnitendum ſufficientem denegare. Hinc Concil. Senonenſe in decreto fidei cap. 15. *Deus*, inquit, *ſemper in promptu eſt, & nec momentum præterit in quo non eſt ad oſtium, & pulſet.*

Nec refert quod Deus quovis inſtanti poſſit juſtè peccatorem, ſine ſpe pœnitentiæ, ad barathrum deturbare. Quia quamdiu vult illum relinquere viatorem, & præceptis ſubjicere, ſtatuit etiam illi dare auxilia ſufficientia, ut poſſit reconciliari; alias ad hoc tantum viveret ut ſine ſpe ſalutis poſſit ſibi peccata, & pœnas accumulare, in quo eſſet ipſis damnatis infelicior.

Objicies primò, Varia Scripturæ loca, in quibus dicuntur quidam eſſe à Deo excæcati, & obdurati, & dari in reprobum ſenſum, nec poſſe credere, aut ſanari. Quo modo ſæpè etiam loquitur Auguſtinus, ideoque aſſerit Pharaoni obdurato peccatum non imputari.

Reſpondeo, hæc intelligenda de excæcatione & obduratione tantum permiſſiva, & impoſſibilitate morali converſionis. Deus enim permittit aliquando magnos peccatores obdurari, & perire, non negando illis adjutorium ſufficiens, ſed ſubtrahendo ſpeciale auxilium cum quo prævidet ad pœnitentiam movendos ſi illo instructi fuiſſent: item permittendo aliquas peccandi occaſiones, ac tentationes iis obvenire, cum quibus difficillima redditur eorum converſio ſine majori gratia, quâ ſe indignos reddiderunt. Et de hac majori, & efficaci gratia, non verò de ſufficienti, intelligendus eſt S. Auguſtinus, aliique, dum aliquando aſſerunt induratos gratiâ deſtitui.

Objicies ſecundò, Status obdurationis in peccato opponitur ſtatui confirmationis in gratia. Atqui ſic confirmati nequeunt peccare. Ergo conſentaneum eſt ut obdurati defectui gratiæ nequeunt converti.

Reſpondeo, diſſimulato antecedente, negando conſequentiam: facilius enim Deus concedit favorem compatibilem cum libera tendentia ad gloriam, quàm infligat pœnam cum illa tendentia non conſiſtentem. Satis itaque ſtatui confirmationis opponitur ſtatus obdurationis, per moralem impotentiam converſionis, quâ obdurati à ſpe gloriæ multum removentur, etſi non penitus excludantur.

Objicies tertiò, Peccatores multi, in pœnam peccati admiſſi à Deo ſubitâ morte puniuntur; imo aliquando in flagranti delicto dum peccant è vita abripiuntur. Atqui non apparet, quomodo tunc paratus ſit Deus his largiri ſufficientem gratiam quâ poſſint converti: Ergo ea aliquibus negatur.

Reſpondeo negando minorem. Nam cum iſtiuſmodi obitu repentino bene conſiſtit, quod Deus ex parte ſua fuerit paratus ſuppeditare gratiam, ſi pœnitendi occaſio occurriſſet, v.g. aliquis peccatorem ante mortem admonuiſſet, aut ipſe de periculo mortis cogitaſſet priuſquam ipſo peccandi exercitio ſe conſtituit in illo ſtatu, cum quo uſus gratiæ non conſiſtit. Non enim dicimus quemlibet omni momento, dum dormit, aut nulla incidit ſalutaris cogitatio, gratiam proximè ſufficientem in promptu habere, ſed dum adeſt præſens occaſio ſe determinandi ad bene aut male agendum.

Extendi poteſt hæc doctrina ad infantes ſine Baptiſmo extinctos, quibus Deus quantum eſt ex parte ſua, proſpectum cupit de Baptiſmo tanquam reme-

Digitized by Google

remedio ad ſalutem ſufficienti. Aſſerit enim Apoſtolus *1. ad Timoth. 2.* Deum velle omnes homines ſalvos fieri: & merita Chriſti ex parte ſua, & in actu primo tam latè ſe extendere ad omnes ſalvandos, quam peccatum Adami ad omnes perdendos. Et quamvis non rarò eveniat aliquos infantes interire abſque Baptiſmo, id per accidens contingit, ex eo quod eorum parentes ad ea loca ſe contulerint, aut cauſas naturales aliqui liberè poſuerint, ex quibus infantes in lucem edi, aut certè Baptiſmus illis applicari non potuerit; quorum libertatem ob alias cauſas contra curſum communem naturæ Deus impedire noluit. Quod non officit ſinceræ voluntati quâ Deus ex parte ſua media infantibus ad ſalutem neceſſaria præparavit, quæ hominibus ordinario modo applicanda commiſit; ſicuti ſincerè cupit pauperi ſubvenire, qui eleemoſynam famulo diſtribuendam tradit, licet hic pro ſua libertate aliquibus eam elargiri prætermittat.

Dico tertiò: Probabile eſt, homini facienti quod n ſe eſt viribus naturæ, Deum non denegare gratiam primam, quâ poſſit credere, & ſalutem operari: modò per hoc non intelligas, operibus ex viribus ſolius naturæ factis per modum poſitivæ diſpoſitionis, aut neriti, gratiam primam infallibiliter annexam eſſe, ed ex ſolo beneplacito Dei, decernentis omnibus ibicem non ponentibus ſuam gratiam præbere. Eſt ommunior ſententia Theologorum apud Suarez. *part. l. 2.* de Prædeſt. *cap. 18.* quam etiam docuerunt onnulli Thomiſtæ, quamvis eam cenſuret Alvarez. e auxiliis Diſp. 56. n. 21. & alios habeat adverſarios.

Ratio præcipua eſt, quod id videatur congruum ivinæ benignitati, quæ omnibus univerſim præpavit gratiam ſufficientem, ut eam infallibiliter conrat ſingulis non ponentibus obicem. Cum enim eus ſæpe non deneget auxilia ſua Gentilibus, qui per ntinuata peccata ſe præbent poſitivè indignos iſto neficio, congruum eſt, ut eam gratiam iis confet qui obſervando legem naturæ removent illud gra: impedimentum, & ſaltem ſe reddunt phyſicè caces, ut commune illud Dei beneficium ad ſe exdatur: atque ita non deſit ex parte Dei illuſtratio auxilium ſupernaturale, quo ſaltem poſſint ad ſaluem Dei notitiam, & inde ad ſalutem pervenire.

Dices, Huic doctrinæ repugnat Concilium Arauanum damnans Semipelagianos, quod aſſererent inam fidei eſſe ex nobis, ſive ex bonis operibus viribus turæ factis, quibus ad gratiam fidei percipiendam ſponimur.

Reſpondeo, hanc doctrinam toto cœlo à Semilagianis diſtare. Docebant illi primò, nos per mea naturalia abſolutè promereri primam gratiam ad :dendum, hæc verò ſententia id omnino pernegat, gratiam, naturæ legem ſervantibus conferendam, n refundit in merita iſtorum operum, ſed in men Dei benignitatem. Secundò, aſſerebant Semilagiani, ſolis habentibus merita naturalia lege oriariâ à Deo gratiam & quidem efficacem conferri, od hæc opinio penitus abhorret. Unde perperam cebant illi, propter hujuſmodi merita etiam condinata infantes baptizari, & alios ob eorum defectum *tiſmi* beneficio privari. Hæc igitur doctrina nulſtorum errore inficitur; nec aliud apparet quo us poſſit inter opiniones in Scholis probabiles irò reputari.

Ex quibus porrò facilè eſt perſpicere hanc opinionem non tantum ab errore, ſed etiam à doctrina Semipelagianorum longiſſimè recedere. Et ſanè quod ſupra in aſſertione probabile diximus, Deum ſic facienti quod in ſe eſt, non denegare primam gratiam ad credendum ipſe Doctor Angelicus non probabile, ſed certiſſimum dicere videtur, *De verit. quæſt. 14. de fide. artic. 11. ad 1. his verbis:* Dicendum, inquit, quod non ſequitur inconveniens, poſito quod quilibet teneatur aliquid explicitè credere, ſi in ſylvis, vel inter bruta animalia nutriatur. Hoc enim ad divinam providentiam pertinet, ut cuilibet provideat de neceſſariis ad ſalutem, dummodò ex parte ejus non impediatur: Si enim aliquis taliter nutritus ductum naturalis rationis ſequeretur in appetitu boni, & fuga mali, certiſſimè eſt tenendum, quod ei Deus vel per internam inſpirationem revelaret ea, quæ ſunt ad credendum neceſſaria, vel aliquem fidei prædicatorem ad ipſum dirigeret. Rurſus, *in 2. Sentent. diſt. 28. q. 1. artic. 4. ad 4.* Dicendum, quod etiam ad fidem habendam aliquis ſe præparare poteſt per id quod in naturali ratione eſt. Unde dicitur quod ſi aliquis in Barbaris natus nationibus, quod in ſe eſt faciat, Deus ſibi revelabit illud quod neceſſarium eſt ad ſalutem, vel inſpirando, vel Doctorem mittendo: hactenus S. Doctor. De cetero, ſatis conſtat, quod ipſa converſio ad Deum quâ talis credere actu incipit, non fit jam ex viribus naturæ, ſed ex Dei adjutorio ſupernaturali: ante converſionem verò ad primam Dei notitiam & fidem ſupponitur habuiſſe adjutorium ordinis naturalis, ut indicant illa verba D. Thomæ: Si aliquis taliter nutritus (in ſylvis) ductum naturalis rationis ſequeretur, certiſſimè eſt tenendum &c. Id quoque ex ſola Dei *providentia*, & beneplacito fieri, homine infideli ex ductu rationis naturalis inſpirationem fidei *non impediente* per ſua peccata, conformiter ab initio diximus.

CONTROVERSIA SEXTA.

De viribus naturæ ſine adjutorio Gratiæ divinæ.

§. I.

Quid poſſit homo præſtare abſque Gratia in ſervanda lege naturæ, & tentatione ſuperanda?

Dico breviter primò: In natura lapſa ſine gratia datur aliquando potentia phyſica ſervandi collectivè totam legem naturæ. Ita docent Ariaga, & plures alii. Quia etiam ſepoſitâ gratiâ homo peccabit ſi violet legem naturæ. Atqui potentia peccandi includit potentiam ſaltem phyſicam non peccandi, nemo enim poteſt peccare in eo quod phyſicè nequit vitare.

Dico ſecundò, Homo tamen lapſus habet neceſſitatem moralem ſaltem ex parte violandi legem naturæ, ſi longo tempore ei deſit gratia. Hæc eſt communis doctrina Theologorum, adeo ut oppoſita cenſeatur errori proxima.

Ratio deſumitur ex eo, quod Concilia & Patres in illud Apoſtoli ad Romanos 7. *Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis hujus? gratia Dei per Ieſum Chriſtum*; doceant obſervationem legis ſine gratia eſſe moraliter impoſſibilem, propter infirmitatem carnis, & vim concupiſcentiæ: quibus denotatur neceſſitas

Digitized by Google

ceſſitate quadam antecedens, ſita in peculiari difficultate honeſtè operandi, ſepoſito adjutorio gratiæ: quia ſenſibilia vehementer apprehendimus, & concupiſcentia ad hanc apprehenſionem naturaliter inſurgens, voluntatem ad objecta inhoneſta vehementer inclinat, ideoque redditur moraliter impotens ad legem longo tempore obſervandam; cum neceſſe ſit intra longum temporis ſpatium frequenter occurrere tentationes legis obſervationi contrarias. Sicut in magna multitudine hominum, etſi poſſibile ſit phyſicè omnes ſilere, moraliter tamen neceſſarium eſt aliquem fore qui loquatur. Colligitur eadem doctrina ex Concilio Milevitano *Canon. 5.* & Tridentino *Seſſ. 6. cap. 13.*

Dico tertiò: Datur in homine lapſo moralis poſſibilitas ſervandi dictam legem exiguo tempore absque gratia. Eſt communis Doctorum.

Quia pro exiguo tempore poteſt deeſſe illa moralis difficultas, quam in ſuperiori aſſertione expoſuimus; abſente autem ſingulari difficultate, nos poſſe honeſtè operari, adeoque legem ſervare, admittunt paſſim Doctores cum S. Chryſoſtomo in 1. ad Corinth. *cap. 11.* & S. Anſelmo in Dial. de libero arbitrio *cap. 5. & 6. aliiſque.*

Dico quartò: Homo in hoc ſtatu nequit gravem tentationem ſine gratia ſuperare. Eſt communior, contra aliquos Authores Catholicos.

Et probatur ex Apoſtolo 1. ad Corinth. 10. *Fidelis Deus qui non patietur vos tentari ſupra id quod poteſtis.* Ex quo loco docet Chryſoſt. dari aliquas tentationes quæ non poſſint à nobis viribus naturæ ſuperari, cum eas opponat Apoſtolus tentationi humanæ, ſive levi, quæ à nobis vinci poteſt. Et Proſper lib. contra Collatorem *cap. 35.* invehitur in Caſſianum, quod dixerit à Jobo tentationem gravem viribus naturæ ſuperatam fuiſſe.

Hinc dicendum à fortiori, omnes tentationes collectivè ſine gratia ſuperari non poſſe. Et quamvis nonnulli contrarium contendant, id tamen temerarium eſſe cenſet Suarez hic *lib. 1. cap. 26.*

Dices, Poteſt quis ex fine pravo inanis gloriæ mortem tolerare; ergo idem poteſt ex fine honeſto ſine gratia, non obſtante rei difficultate.

Reſpondeo negando conſequentiam. Quia finis pravus tollit, aut minuit difficultatem operandi, propter vehementem ſenſibilis bonitatis apprehenſionem: finis verò honeſtus, quia languidè apprehenditur, relinquit totam tentationis difficultatem prædominari.

Dico quintò: Poteſt modò ab homine ſine gratia vinci levis, aut mediocris tentatio. Ita docet Amicus, aliique communiter, contra Vaſquez, & Meratium, qui ſemper ad victoriam tentationis gratiam aliquam requirunt.

Ratio deſumitur ex eo, quod aliqualis difficultas oppoſitæ tentationis non impediat quin objecti honeſtas poſſit efficaciter apprehendi, atque ita connaturali modo placere ut voluntas illi adhæreat. Et ſicut experimur opus non eſſe auxilio gratiæ ut quis reſiſtat alteri gratiæ fortiter ac ſuaviter ad bonum inclinanti, ita etiam non eſt cur aliqualis difficultas concupiſcentiæ impellentis ad actionem inhoneſtam, per vires naturæ nequeat ſuperari. Adde proſcriptam eſſe Baji propoſitionem 29. *Non ſolum fures ij ſunt & latrones qui Chriſtum viam veritatis & vitæ negant, ſed etiam qui dicunt tentationi ulli, ſine gratia ejus adjutorio, hominem poſſe reſiſtere.*

Quæ noſtræ aſſertioni ab aliis opponuntur, tantum probant requiri gratiam ad quamlibet tentationis victoriam, ut hæc ſit meritoria præmii ſupernaturalis: aut ut contra leves etiam tentationes victoria continua obtineatur, quod lubentes admittimus. Sicut enim abſque ſpeciali privilegio nequeunt moraliter vitari omnia venialia, propter inſtabilitatem naturæ, & frequentes labendi occaſiones, ſic etiam natura per ſe non ſatis eſt potens, ut collectivè omnibus levium tentationum impulſibus obluctetur.

§. II.

An homo poſſit habere aliquos actus moraliter bonos abſque Gratia ſupernaturali?

Certum eſt apud Doctores Catholicos, ſine adjutorio gratiæ non elici actum bonum, prout conducit ad vitam æternam. Procedit igitur hæc quæſtio de actu tantum moraliter honeſto, ſive laude digno intra ordinem naturæ. Talem actum negat Bajus, ac penitus explodit diſtinctionem communem actionis honeſtæ in naturalem & ſupernaturalem, aſſerens ad quemlibet actum honeſtum gratiam ſupernaturalem eſſe neceſſariam.

Sed contraria ſententia neceſſariò admittenda eſt. Quod probatur primò; Quia inter alios, damnarunt Pontifices hunc Baij articulum 25. *Omnia opera infidelium ſunt peccata, & virtutes Philoſophorum ſunt vitia.* Quia nempe procedunt ab infidelibus gratiâ deſtitutis. At ex Bajo unum breviter exquiri velim; Si filius infidelis videat ſuum Patrem lapſum in foveam, quid illi agendum ut peccatum non incurrat? Si nolit illi manum porrigere, delinquet certè contra amorem parenti debitum: ſi illum è fovea extrahat, etiam extrahendo peccabit, quia ſi Bajo credimus, omnia infidelium opera ſunt peccata.

Probatur ſecundò, Quia Concilia videntur ſupponere nos per vires naturæ poſſe honeſtè operari. Tridentinum enim *Seſſ. 6. can. 2.* negat nos poſſe credere, pænitere &c. ſicut oportet ad juſtificationem obtinendam, ſine gratia. Quâ limitatione, *ſicut oportet*, ſatis inſinuat nos poſſe quidem moraliter honeſtè operari, ſed non utiliter ad ſalutem, per vires naturæ. Cum eadem limitatione loquitur Concilium Arauſicanum *can. 6. & 7.* damnans Semipelagianos, non quod aſſererent hominem ex ſe poſſe honeſtè operari, ſed quod adderent, id poſſe, ſicut oportet ad ſalutem. Quin & eam gratiæ neceſſitatem ſic reſtringit Auguſtinus lib. de gratia Chriſti *cap. 27.* ubi non aſſerit illam eſſe abſolutè neceſſariam ad bene operandum, ſed tantum ſic, ut ſine ea nihil poſſimus, quod ad pietatem pertinet, veramque juſtitiam. Eodem modo loquitur lib. de prædeſt. Sanct. *cap. 2.* & lib. de bono perſev. *cap. 16.* & lib. de grat. & libero arbit. *cap. 17.*

Neque his obſtat primò, quod S. Auguſtinus aliquando aſſerat, voluntatem de ſuo nihil habere niſi peccatum. Vel enim peccatum accipit propriè, & ſic verum eſt ſoli voluntati humanæ adſcribendum eſſe peccatum, & illi non eſſe integrè attribuendum opus moraliter honeſtum, cum hoc à Deo præcipuè proveniat. Vel ſumit peccatum impropriè, pro

actu

Digitized by Google

actu inutili, & aberrante à fine ſupernaturali, atque ita voluntas de ſuo tantum habet peccatum, ſive opera inutilia ad ſalutem.

Neque obſtat ſecundò, quod S. Auguſtinus dicat, ſepoſitâ gratiâ, inductam eſſe impotentiam ſervandi legem: per hoc tantum indicat, totam legem naturæ, propter ſingularem difficultatem, non poſſe ſine gratia ita integrè ſervari, quin ea aliquando violetur: non negat tamen eam poſſe, ex parte, per actus naturaliter honeſtos impleri.

Neque obſtat tertiò, quod idem Auguſtinus aliquando doceat, in Infidelibus veras virtutes non reperiri. Agebat enim contra Pelagianos aſſerentes viribus naturæ haberi veras virtutes utiles ad vitam æternam, idque probantes exemplo infidelium: negabat igitur è contra Auguſtinus, infidelibus tales virtutes ineſſe, quæ poterant ad ſalutem conferre. Sic „enim ſcribit *lib. 4.* contra Julianum *cap. 3.* Abſit in „aliquo ſit vera virtus niſi fuerit juſtus; abſit autem „ſit juſtus niſi ex fide: poſtea ſubdit: ſi ad conſequen„dum veram beatitudinem quam nobis fides promit„tit nihil proſunt homini virtutes, non ſunt veræ vir„tutes. Hinc etiam elucet non aliam eſſe mentem S. Auguſtini dum dicit: *Omne quod non eſt ex fide peccatum eſt:* quia, ut ipſe loquitur lib. de ſpiritu & lit. *cap. 27.* Infidelis vix unquam debito fine operatur, & licet ſubinde agat honeſtè, id illi nihil prodeſt moraliter ad ſalutem, Adeoque omne opus hominis infidelis vel eſt propriè peccatum, vel impropriè, conſiderando ejus actionem prout eſt inutilis ad beatitudinem obtinendam. Ex quibus patet nullo fundamento negari opus moraliter honeſtum abſque auxilio gratiæ, modò non aſſeratur, tali operi vim ineſſe meriti, aut illud poſitivè hominem diſponere ad ſalutem, & beatitudinem ſupernaturalem, quod ex §. ſequenti magis confirmatur.

Ex quibus patet, quàm parum conſideratè nuper quidam Profeſſor publicè Scholas illas damnaverit hæreſis Pelagianæ, quæ hanc ſententiam ſuſtinent. Cum tamen in Bajo diſertè & ſub anathemate proſcripta ſit hæc prop. 37. *Cum Pelagio ſentit, qui boni aliquid naturalis, hoc eſt, quod ex naturæ ſolis viribus ortum ducit, agnoſcit.*

§. III.

An ſolis Naturæ viribus poſſit elici Amor Dei ſuper omnia?

PRocedit hæc controverſia de ſtatu naturæ lapſæ, fruſtra enim aliqui fusè diſputant, an poſſibilis ſit talis amor in ſtatu naturæ integræ, &, an ſine gratia poſſint cognoſci aliquæ veritates ad honeſtam operationem conducentes: nam ex ſola deciſione præſentis quæſtionis utrumque admitti debet.

Dico igitur, homini lapſo poſſibile eſſe ſolis naturæ viribus amare Deum ſuper omnia, amore naturali tam concupiſcentiæ, quam amicitiæ, qui dum durat affectivè excludat voluntatem Deum graviter offendendi. Eſt hæc receptiſſima Theologorum ſententia, quam tradit D. Thomas. 1. part. quæſt. 6. art. 3. & ſæpius alibi: nec non Scotus in 1. diſt. 17. q. 2. Occamus quoque, Durandus, aliique docent, Deum etiam ut eſt author naturæ poſſe ab homine poſt lapſum diligi perfecto amore benevolentiæ. Vaſquez autem & aliqui Doctores Catholici, qui videntur aliter loqui, non negant cum Bajo voluntati adeſſe ſufficientiam eliciendi iſtum amorem ſine gratia ſupernaturali, ſed tantum opinantur ad Dei gratiam pertinere cogitationem congruam & efficacem cum qua amor iſte actu elicitur, non verò cogitationem inefficacem: neq; illi rejiciunt communē diviſionem amoris in naturalē, & ſupernaturalē.

Probatur autem noſtra aſſertio primò, ex damnata propoſitione Bajana 36. *Amor naturalis qui ex viribus naturæ oritur, ex ſola Philoſophia per elationem præſumptionis humanæ, cum injuria Crucis Chriſti, defenditur à nonnullis Doctoribus.* Ergo noſtra aſſertio huic contraria indubitatis Pontificum decretis roboratur.

Probatur Secundò, ex Concilio Arauſicano *can. 25.* & Tridentino *Seſſ. 6. can. 13.* ubi docent, hominem in iſto ſtatu non poſſe amare Deum, ſicut oportet ad juſtitiam: hæc autem limitatio, ut ſupra dixi, ſatis oſtendit per vires naturæ haberi poſſe alium Dei amorem, qui ad juſtitiam & ſalutem non conducat. Et hanc eſſe doctrinam S. Auguſtini, quem ſibi fruſtra vindicat Bajus patet ex *libro 12.* de Civitate Dei „*cap. 1.* Sicut, inquit, cum vitium oculorum dici„tur cæcitas, id oſtendit quod ad naturam oculo„rum pertinet viſus... ita cum vitium creaturæ ra„tionalis dicitur, quod non adhæreat Deo, hinc a„pertè declaratur ejus naturæ ut Deo adhæreat convenire. Et lib. de moribus Eccleſiaſticis *cap. 3.* docet nos aſſequi ratione, eſſe rectè vivendum, & Deum ſequendo debere beatè vivere, id autem fieri diligendo Deum, quod eſt primum mandatum ad beatitudinem obtinendam. Sentit ergo S. Auguſtinus homini naturale eſſe Deo adhærere per amorem, nempe perfectum, adeoque id eſſe in poteſtate naturæ, quæ ſepoſitâ gratiâ ordinatur ad beatitudinem naturalem. Subſcribit Auguſtino S. Fulgentius ad Monimum *cap. 18.* Naturæ, inquit, ineſſe non poſſet ullatenus ratio, niſi ei poſſet ineſſe Dei dilectio. Et alii paſſim Patres, ex eo quod natura rationalis ex ſe ſit imago Dei, inferunt ei competere ut in Deum tendat per dilectionem.

Probatur tertiò ex ratione. Tenemur lege naturali Deum perfectè diligere, neque in natura oſtenditur impoſſibilitas illum ita diligendi: poteſt enim Deus naturaliter nobis proponi ut infinitè bonus, & amabilis. Ergo neque ratione motivi ſubeſt moralis impoſſibilitas perfecti amoris, neque ex eo, quod Deus debeat omnibus præferri; quia poteſt per cogitationem perfectam ſummæ bonitatis Deus appretiari ut omnibus præferendus, & ſimul abeſſe omnis tentatio quæ voluntatem avertat, & in creaturas inclinet.

Dices, In hoc ſtatu ineſt voluntati impoſſibilitas effectiva ut tota lex naturalis obſervetur abſque adjutorio gratiæ. Ergo ex illa oritur etiam impoſſibilitas effectiva adhærendi Deo per amorem perfectum, niſi voluntati ad amandum gratia ſupernaturalis opituletur.

Reſpondeo neg. conſequentiam. Poteſt enim fieri ut homo actu naturali cognoſcat ſibi poſtea ex parte Dei non defutura ſubſidia neceſſaria ad totam legem effectivè obſervandam: ergo eo poſito poteſt effectivè Deo ſuper omnia adhærere. Neceſſitas enim gratiæ poſtea conferendæ, non efficit quo minus voluntas jam ex parte ſua perfecto amore in Deum feratur. Sicut neceſſitas poteſtatis ſupernaturalis

Digitized by Google

naturalis ad celebrandum, non impedit quo minus jam actu naturali velim efficaciter Sacerdotium, tantum poſtea conferendum. Quia tamen dictus amor eſt naturalis, nihil conferens ad juſtitiam ſupernaturalem, nec repugnans peccato habituali, neque ſufficiens ut occurrente difficultate perſeveret ad totius legis obſervantiam, hinc eſt quod à Patribus, aut Conciliis actibus gratiæ non annumeretur, cum tantum agant de amore ad ſalutem conducente, qui ſolet eſſe ſupernaturalis.

At, inquies, S. Auguſtinus ſic inſinuat amorem caſtum & perfectum elici ex gratia, ut agens contra Pelagianos ſæpius inculcet, ubi non eſt Spiritus gratiæ, ibi dominari peccatum.

Reſpondeo, aliud non inculcari ab Auguſtino, quàm gratiam eſſe neceſſariam ad actus conducentes ad ſalutem, & in infidelibus defectu fidei rarò dari opus ex omni parte honeſtum; hinc meritò pronunciat: ubi non eſt Spiritus gratiæ ibi dominari peccatum, ibi enim cenſetur peccatum dominatum obtinere, ubi opera honeſta rarius exercentur.

CONTROVERSIA SEPTIMA.

De Gratia efficaci, & in quo illa conſiſtat, variorum ſententiæ diſcutiuntur.

QUæſtiones de efficacia gratiæ indubitata ſolutio, ſcopus eſt ad quem ſumma orbis Chriſtiani ingenia ingenti ſtudio collimarunt, & à quo plures certò aberrarunt, quemque nondum ullus Theologorum ita attigit, ut omnium ſuffragio compertæ veritatis palmam retulerit. Siquidem anguſtiæ hic undique, & facilis error, quia inter duos ſcopulos navigandum eſt, ſi ad tuendum vim gratiæ divinæ nimium declines, deſtituis libertatem humanam: ſi ultra metam libertati patrocinaris, vim gratiæ inanem relinquis. Hanc difficultatem pridem advertit ipſe S. Auguſtinus *libro 2.* de peccatorum meritis *cap. 18.* Quærentem, inquit, vehementer anguſtat, ne ſic defendamus gratiam ut liberum arbitrium auferre videamur, rurſum ne liberum ſic aſſeramus arbitrium ut ſuperbâ impietate ingrati Dei gratiæ judicemur. Olim incumbendum erat S. Auguſtino contra Pelagianos immodicâ elatione libertatis, vim gratiæ infringentes: ſed neque minus laborandum eſt hoc ævo, ne cum Calvini ac Lutheri aſſeclis in efferenda gratia ſic vela laxemus, ut libertas humana fatali neceſſitate depreſſa naufragium patiatur. In hac opinionum ſeſe collidentium procella, clavum ſuo jure arripuerunt Pontifices Romani, qui uti in hac quæſtione olim Scholæ Thomiſticæ & Societatis opinandi modum præſcripſerunt, ita hac tempeſtate quibuſdam ad devia deflectentibus certam credendi legem impoſuêre.

Itaque de gratiæ efficacia primus error eſt Calvini, Lutheri, ac plurium Sectariorum, qui docent omnem Dei gratiam internam eſſe efficacem, ac hominis voluntatem ſic ad aſſenſum impellere, ut illi non ſit liberum gratiæ impellenti reſiſtere, atque ita abſolutè admittunt voluntatem inevitabili neceſſitate ad agendum moveri; imo in ordine ad operationem gratiæ in natura lapſa liberum penitus interiiſſe arbitrium.

Dogma Janſenii, quamvis nolit dimittere nomen liberi arbitrii, admittit tamen ad operationem gratiæ efficacis ſive victricis in ſtatu naturæ lapſæ, non requiri libertatem à ſimplici neceſſitate, ſed ſufficere libertatem à coactione; quem errorem fuſius refutavimus ſupra part. 2. pag. 64. inter polemica, in prop. tertiâ inter quinque damnatas.

Quidam Moderni, ut in explicanda gratiæ efficacia hunc ſcopulum in ſpeciem declinare videantur, aſſerunt gratiam efficacem ſitam eſſe in delectatione juſtitiæ quæ ſit victrix, ſive major delectatione terrena illi oppoſita: docentque illi delectationi, dum eſt major, voluntatem non poſſe non obſecundare, & rectè agere: quamvis poſſit eidem delectationi juſtitiæ non obtemperare, quando delectatio terrena major aſſurgeret: & ob hanc poteſtatem quantumvis remotam, putant efficaciam hujus gratiæ cum libertate conciliari. Volunt itaque ad libertatem indifferentiæ ſufficere, quod voluntas poſſit non agere, quantum eſt ex parte eorum quæ voluntatem poſitivè afficiunt; ac proinde libertati actus nihil obeſſe negationem illam majoris delectationis terrenæ ad efficaciam iſtius gratiæ requiſitam; quia ſcilicet negatio illa voluntatem poſitivè non afficit. At contra hoc novum effugium alii paſſim Theologi hactenus cenſent, ad tollendam libertatem indifferentiæ ſufficere, quod poſitâ gratiâ cum iſta negatione, non ſit in poteſtate voluntatis ab agendo abſtinere, ſed ad bene agendum inevitabili neceſſitate determinetur.

Neque iſtâ viâ declinatur error Janſenii, quem conſtat eandem in explicanda gratiæ efficaciâ ſemitam tenuiſſe, niſi quod ille palam admiſerit, cum ſua doctrina non debere conciliari libertatem indifferentiæ, quam docuit non eſſe neceſſariam ad merendum & demerendum in ſtatu naturæ lapſæ; moderni verò illi velint eam doctrinam ſtare cum libertate ad meritum & demeritum ſufficienti. In quo non re, ſed voce à Janſenio diſſidere, facile colliges ex ejuſdem verbis, quæ hic breviter adduco, ex *lib. 8.* de gratia Chriſti *cap. 2.* „Delectatio victrix, quæ Auguſtino eſt efficax adjutorium, „relativa eſt; tunc enim eſt victrix quando alteram ſuperat; quod ſi contingat alteram ardentiorem eſſe, in „ſolis inefficacibus deſideriis hærebit animus, nec efficaciter unquam volet quod volendum eſt.

Facile autem oſtendi poteſt hanc modernorum viam nullo modo conciliare ſuam gratiam victricem cum libertate voluntatis humanæ. Nam etſi poſſit exiſtere illa entitas delectationis cœleſtis ſic ut non cauſet actum bonum voluntatis, non poteſt tamen ſine ullo actu exiſtere delectatio victrix, cum in eorum ſententia delectatio prout eſt victrix, ſive efficax, non ſit ſola entitas gratiæ ſive delectationis cœleſtis, ſed illa ſimul cum negatione majoris aut æqualis delectationis terrenæ: cum his autem, ut ipſi docent, nequit ſe voluntas determinare ad non agendum; adeoque ſub gratia hac efficaci conſtituta non poterit ab actione bona abſtinere, ſed ad illam exercendam ineluctabili neceſſitate rapietur.

Ab hac doctrina Schola Thomiſtarum ſe ſemper alienam profitetur, gratiamque in ſua ſententia omni ſtudio, & aliâ viâ cum libertate conciliare conatur. Docent itaque Thomiſtæ dari etiam gratiam efficacem à ſufficienti intrinſecè diverſam, quæ tribuat ipſam operationem, quam proinde volunt eſſe phyſicè prædeterminativam voluntatis, ſic ut nunquam poſſit ſuo effectu carere. Et ut majori cum certitudine

titudine quid in hac parte Thomiſtæ ſentiant referamus, juvat hic adducere explicationem ipſorum verbis conceptam in Capitulo Provinciali Inferioris Germaniæ habito Lovanii 25. Aprilis 1668. ubi aliis præmiſſis ſic pergit explicatio: Ideo autem taliter efficax gratia in Thomiſtarum Schola phyſicè prædeterminans dicitur, non quod imponat voluntati neceſſitatem aliquam, ſicut eſt in rebus naturalibus quæ ſunt omninò determinatæ ad unum, vel aliquam aliam phyſicam qualitatem voluntati imprimat, quæ per modum naturæ eam impellat aut neceſſitet; ſed ideo tantum quod per gratiæ ſuæ auxilium Deus, nullâ præſuppoſitâ ſcientiâ mediâ aut conditionatâ boni uſus noſtræ voluntatis, eam ad actus bonos liberos determinet, non ſolum interius ſuadendo, excitando, invitando, aut aliter moraliter attrahendo, ſed etiam activè, verè, & propriè, & per modum agentis, abſque violentia tamen ex parte potentiæ, & in ipſa potentia cauſet ipſam voluntatis actionem, adeòque gratia ſit bonæ voluntatis, verè, & propriè effectrix, quâ fit ut homo ad ſuam actionem infallibiliter ſe determinet, non ex neceſſitate, ſed juxta ſuum proprium modum omnimodæ libertatis; ſicq; omnis efficacia proveniat ex ſola gratia, & ex ipſa Dei omnipotentia, nec illam expectet aut emendicet à libero arbitrio, neque efficax ſit dependenter ab illo.

Et quia motio moventis præcedit motum mobilis ratione, & cauſâ, rectè etiam præmotio ac determinatio activè, verè & propriè, & in hoc ſenſu phyſicè efficiens appellatur, in quo intelligitur applicatio virtutis ad actionem, ſicut homo eſt cauſa inciſionis cultelli ex hoc ipſo quo applicat acumen cultelli ad ſcindendum movendo ipſum, ſicque tota operatio pertinet ad gratiam ſicut ad cauſam effectivam, promoventem, & determinantem, conformiter ad Tridentinum *Seſſ. 6. can. 4.* Subſcripſerunt huic expoſitioni in dicto Capitulo viginti & unus.

Quidquid ſit de Thomiſticæ ſententiæ veritate, pridem certè per Apoſtolica decreta vetitum eſt ullam ei cenſuram inurere. Non eſt igitur de hac Schola benè meritus ille, qui conatus eſt in explicanda gratiæ efficacia, concordiam inducere inter Thomiſtarum ſententiam, & eam quam aliqui Auguſtinianam prætendunt de gratia victricè. Non ignorant enim viri ex illa Schola magis perſpicaces, rem eſſe non exigui periculi, velle parem cum illa doctrina ſortem ſubire.

Scotiſtæ relatam Thomiſtarum ſententiam paſſim impugnant, negant enim gratiam eſſe intrinſecè prædeterminativam. Volunt tamen eam eſſe extrinſecè determinativam voluntatis, ratione decreti adjuncti, quo Deus abſolutè & efficaciter, ac excluſâ ſcientia mediâ, intendit obtinere & efficere conſenſum voluntatis: an hæc ſit ſincera Scoti doctrina multum dubitat Suarez de auxiliis cap. 5. Ab utraque ſententia diverſa eſt doctrina Societatis, uti infra patebit.

Contra Thomiſtas facere poſſunt argumenta ſupra allata de phyſica prædeterminatione, & ſcientia media. Inſuper ex ſententia Scotiſtarum ſequi videtur, decretum illud divinum ad obtinendum actum intentum fallibili & cæco modo procedere: quia cum gratia ex vi illius decreti data: ſit intrinſecè indifferens, tantum fallibili modo connectitur cum actu efficaciter intento: ergo cum in illa ſententia excludatur ſcientia media, non eſt unde Deus ſortiatur ſecuritatem infallibilem de actu ponendo. Neque dicas, vi decreti divini voluntatem noſtram infallibiliter trahendam, ſicut noſtra potentia motiva vi voluntatis ad motum impellitur. Nam contra, vel decretum illud divinum vi ſua infallibiliter infert noſtrum conſenſum, & ſic tollitur noſtra libertas: vel cauſat conſenſum contingenter per medium indifferens, & ſic ex nullo capite poterit Deus reddi ſecurus de conſenſu ſecuturo.

Aliæ ſunt de hac quæſtione opiniones minus celebres, qualē ſuſtinet Maſcarenias, & alii, qui docent entitati gratiæ efficacis ineſſe vim quamdā determinandi moralem, ob ſingularem hujus attemperationem cum voluntate, ideoque ſemper connectendam cum effectu.

At contra hanc etiam opinionem militat vis ſuperioris argumenti. Vel enim gratia ſic attemperata habet ex ſe antecedentem & infallibilem connexionem cum conſenſu voluntatis, & ſic evertit libertatem: vel habet connexionem fallibilem, atque ita non repugnat eam gratiam reddi inefficacem, & aliam reddi efficacem ſine iſtiuſmodi attemperatione; ergo non poteſt in hac attemperatione gratiæ efficacia conſiſtere.

Ut has evaderet difficultates, alteram excogitavit viam P. Bonæ Spei vir doctus ex Ordine Carmelitarum, qui gratiam efficacem conſtituit in qualitate ita accommodata flexibilitati voluntatis, ut hæc certò conſentiat gratiæ, uno ex pluribus inſtantibus, aut alterutro duorum inſtantium indeterminatè, ſic ut qualitas illa non ſit determinans ad unum ſimpliciter, prout eſt prædeterminatio phyſica, ſed ad unum ſic eligendum, ut quovis eorum inſtantium ſit in poteſtate voluntatis eligere, vel non eligere quoad ſubſtantiam actus, aut omiſſionis; ac proinde eligat liberè, quia agit v. g. ultimo inſtanti, non merè, quia adeſt illa qualitas, ſed quia liberè omiſit agere priori inſtanti.

Sed nulla ex parte ſatisfacit hæc nova cogitatio. Nam ex ea ſequitur primò, Deum non poſſe obtinere conſenſum hominis, & eum convertere eo inſtanti quo voluerit, ſed tantum aliquo inſtanti indeterminato. Secundò, Si primo inſtanti ex duobus voluntas non conſenſit, jam in ſecundo ad conſenſum abſolutè neceſſitabitur: nam libertas requirit ut eo inſtanti quo ponitur actus poſſit non poni, neque ſufficit liberè fuiſſe omiſſum priori inſtanti. Tertiò, tollitur iſtâ viâ libertas illa, quę ad meritum requiritur: quia tantum merebor quod potius hoc quam illo inſtanti ponam conſenſum, quam alterutro debeo neceſſariò elicere: quinimò potius demerebor ſi verbi gratiâ conſenſum ad actum bonum ſuſpenderim quantum potui, & tantum conſenſerim ultimo inſtanti, ultra quod non potui conſenſum differre.

Poſtremò, Schola Societatis, prædictis contraria cum aliis docet, efficaciam gratiæ, præter ipſam gratiæ entitatem ex ſe indifferentem, reliquaſque diſpoſitiones & circumſtantias ſe tenentes ex parte actus primi, involvere conſenſum voluntatis conditionatè futurum, præviſum per ſcientiam mediam, ſi in illis circumſtantiis gratia à Deo concedatur. Illud autem dicitur ſe tenere ex parte actus primi, quod præce-

Digitized by Google

prærequiritur ad agendum: ſive quod influit in effectum mediatè vel immediatè, vel ſimpliciter requiritur ut hic & nunc effectus poſſit poni, etſi in eum phyſicè non influat.

Explicatur ea ſententia hoc modo: Deus vult convertere, aut ſalvare Petrum per actum finalem pœnitentiæ: habet in poteſtate ſua gratias innumeras ex ſe indifferentes quibus poſſit Petrus conſentire, aut non conſentire; videt ergo Deus per ſcientiam mediam, cui harum gratiarum Petrus eſſet conſenſurus, cui non conſenſurus ſi eam in certis circumſtantiis haberet, verbi g. dum in extrema vitæ hora verſabitur. Illa itaque gratia eſt efficax in actu primo reſpectu Petri, cui Deus prævidet illum conſenſurum ſi detur: erit eadem gratia efficax in actu ſecundo ſi in dictis circumſtantiis à Deo actu concedatur. Repugnat enim Deum prævidere effectum cum cauſa etiam indifferenti ſub certa conditione connectendum, & illum effectum, poſitâ conditione, ab ea cauſa non procedere.

Hic autem procedendi modus ſalvat ex parte Dei dignitatem, & infallibilem efficientiam gratiæ efficacis, præ ſufficienti, & hanc gratiæ infallibilitatem conciliat cum libero voluntatis arbitrio; in quibus utrimque conciliandis in aliorum ſententiis verſatur præcipuus cardo difficultatis. Ac primò quidem, hac ratione ex parte providentiæ divinæ, talis gratia conſtituitur idoneum inſtrumentum, quo certiſſimè poſſit Deus obtinere actum bonum & meritorium voluntatis creatæ: per hanc poteſt infallibiliter prædeſtinare ad merita, & gloriam: per hanc poteſt habere in manu ſua cor hominis quantumvis durum, & illud invictè & indeclinabiliter quocunque voluerit inflectere; non minus quam ſi humanum arbitrium adamantinis vinculis gratiæ neceſſitantis conſtrictum detineret. In hac porrò ſententia oſtenditur nullum incurri periculum violandæ libertatis humanæ, quia gratia efficax ſic explicata, nihil involvit ex parte actus primi quod ex ſe non ſit indifferens ad actum inferendum. Nam voluntas, & entitas gratiæ, & decretum quo Deus concurſum præparat, eſt indifferens & indeterminatum ad conſenſum vel diſſenſum ſecuturum. Scientia autem media propriè non tenet ſe ex parte actus primi, quia neque influit in conſenſum immediatè aut mediatè, neque requiritur ſimpliciter ut voluntas poſſit agere, ſed tantum ut à Deo gratia, & concurſus providè offeratur, cum notitia effectus ſecuturi ſi conditio poneretur. Quamvis enim, quod fieri nequit, à Deo abeſſet ſcientia media, hoc ipſo quo hæc gratia poneretur in voluntate, & Deus paratus eſſet hic & nunc concurrere, eodem modo voluntas exiret in actum.

Cætera quæ opponuntur, eò ferè tendunt, ut probent in hac ſententia, ſine gratia per ſe victrici, aut determinante, Reſolutionem ultimam Converſionis humanæ referendam eſſe in determinationem liberi arbitrii, dicendumque hominem converti, non quia adeſt gratia divina, ſed quia voluntas humana liberè conſentit. Verùm hæc ſententia non docet ita ſimpliciter loquendum, ſed hoc modo: Ideò homo convertitur, quia à Deo accepit ut convertatur. Reſolvitur itaque conſenſus voluntatis humanæ in Deum per gratiam cooperantem, tanquam in primam & principalem cauſam boni operis, à qua voluntas humana ſemper in agendo dependet: hinc converſionis humanæ rectè ſtatuitur hæc ultima reſolutio: Ideò credit & convertitur homo, quia vult, cum converſio in actu voluntatis conſiſtat: ideò vult converti, quia congruenter per gratiam vocatus eſt; ideò congruenter vocatus, quia voluit Deus gratiam, quam novit congruentem, nunc homini largiri.

Ita docet hæc ſententia, quam breviter retuliſſe ſufficiat, quoniam ab illa contra quoſdam alios fuſius tractanda hic abſtinere neceſſe eſt. Argumenta quædam, quæ pro gratia victrici ſuperius relata hoc tempore adducuntur, reſoluta ſunt ſupra in Controv. de ſcientia media, & præcipuè Part. I. Tract. II. cap. 2. ubi contra propoſitiones Janſenij oſtendimus, interiori gratiæ in ſtatu naturæ lapſæ voluntatem humanam poſſe reſiſtere, pag. 63.

CONTROVERSIA OCTAVA.

De Juſtificatione & Gratia habituali.

Dico primò: Ad juſtificationem impii non ſufficit peccata non imputari, ſed requiritur Sanctificatio, & renovatio interioris hominis, per voluntariam ſuſceptionem gratiæ, & donorum. Ita definit Tridentinum *Seſſ. 6. cap. 7.* contra Lutherum, Calvinum, eorumque aſſeclas, qui negant per Juſtificationem impii peccata tolli aut deleri, ſed tantùm tegi, & homini amplius non imputari. At contra; concipi non poteſt quo modo poſſint peccata Deo tegi, niſi penitus aboleantur, fieri enim non poteſt ut quæ nondum ſunt deleta, divinis oculis omnia cernentibus tegi poſſint.

Dico ſecundò: Datur forma hominem ſanctificans, diſtincta ab omni actu juſti, habitualiter inhærens, & permanenter juſtum conſtituens, quæ dicitur Gratia habitualis. Ita docent modò omnes Theologi, quorum multi cenſent eſſe de fide, quamvis hoc neget Sotus, Canus, Bannez, Vaſquez, diſp. 103. cap. 6. ſi agatur de juſtificatione adulti extra Sacramentum per actum charitatis, aut contritionis perfectæ, quos actus putant per ſe formaliter juſtificare.

Probatur autem aſſertio univerſaliter ex Tridentino Seſſ. 6. cap. 7. & can. 11. *Si quis dixerit homines juſtificari... excluſâ gratiâ, & charitate quæ in cordibus eorum per Spiritum Sanctum diffunditur, atque illis inhæret, &c. anathema ſit.* Atqui certum eſt parvulis formam illam permanenter inhærere, abſque ullo actu ſuæ voluntatis, dum per Baptiſmum juſtificantur: certum quoque eſt in adultis formam illam non conſiſtere in aliquo eorum actu dum juſtificantur per aliquod Sacramentum v. g. pœnitentiæ cum ſola attritione, quæ communi omnium conſenſu non eſt forma juſtificans. Ergo dicendum eſt univerſim etiam extra Sacramentum formam juſtificantem ſitam eſſe in gratia ſanctificante, quæ animæ, etiam dum nullum actum elicit, permanenter inhæreat. Actus autem Charitatis & contritionis perfectæ tantum ſunt prævia diſpoſitio ad gratiam ſanctificantem, quæ per ſe formaliter juſtificat.

Atque hanc eſſe mentem Concilii non parum confirmant verba Cardinalis Pallavicini in Hiſtor. Tridentini *Part. I. lib. 8. cap. 14.* Denique inquit, conſidero quod mens Concilii fuit ſtabilire habitum infuſum juſtitiæ, & non meram juſtitiam intrinſecam,

non

Digitized by Google

non determinando an illa ſit vel actus, vel habitus... quod mihi redditur notum propterea quod tunc, requirente quodam ut magis expreſsè declararetur fieri juſtitiam per habitum infuſum; reſponderunt deputati, ſatis hoc declarari voce *inhærentiæ*, quæ importat ſtabilitatem, & convenit habitibus, non actibus.

Dico tertiò. Etſi gratia habitualis diverſa ſit ab actu, non diſtinguitur tamen ab habitu charitatis. Eſt communior ſententia Theologorum, contra pleroſque Thomiſtas.

Probatur, Quia nullum inter hæc reperitur ſufficiens diſtinctionis indicium; nam quæcunque conveniunt gratiæ habituali, ea pænè omnia Scripturæ attribuunt charitati; ut Joan. 4. v. 15. Qui manet in charitate, manet Deus in eo. Et Joan. 3. v. 1. Videte qualem charitatem dedit nobis Deus, ut filii Dei nominemur & ſimus. Deum autem in nobis permanere, & conſtitui nos filios Dei, eſt formaliter effectus proprius gratiæ habitualis. Hinc Tridentinum *Seſſ. 6. cap. 7.* gratiam hanc cum Apoſtolo vocat charitatem, dum aſſerit, per Spiritum ſanctum charitatem Dei diffundi in cordibus eorum qui juſtificantur. Conſentire videtur S. Auguſtinus Tract. 5. in Epiſt. 1. Joannis, dum ait, charitatem eſſe quæ ſeparat inter filios Dei, & inter filios perditionis.

Neque his obſtat quod aliquando Concilia, dum mentionem faciunt de donis, gratiam & charitatem diſtinctè commemorant: quia per plures voces res eadem diverſo modo indicatur; dicitur enim gratia prout importat amorem Dei erga hominem, qui hunc per donum juſtitiæ reddit ſibi amabilem: nominatur etiam charitas, prout efficit amorem quo Deus ab homine dignè diligitur.

Dico quartò, Gratia habitualis hominem per ſe ita ſanctificat, ut ſtare nequeat cum peccato mortali, etiam de potentia Dei abſoluta. Ita docet Vaſquez Diſp. 104. Turrianus, Granatus, Sotus, Eſparſa, aliique communiter; Contra Scotum, Gabrielem, Occanum, alioſque Nominales, qui cenſent gratiam repugnare peccato non ex natura rei, ſed ex ſola Dei inſtitutione: & contra Suarez qui ſtatuit repugnantiam tantum naturalem, qualis eſt inter calorem & frigus, non verò abſolutam.

Probatur autem aſſertio ex verbis Tridentini *Seſſ. 6. cap. 7.* Juſtificationis unica cauſa formalis eſt juſtitia Dei, non quâ ipſe juſtus eſt, ſed qua nos juſtos facit. Si eſt *cauſa unica*, hoc ipſo eſt cauſa adæquata juſtificationis, ergo impoſſibile eſt animam cui gratia unita eſt non eſſe juſtam, quia cauſæ formali neceſſariò reſpondet effectus formalis; juſta autem non eſſet, aut Deo grata, ſi illi cum gratia ſimul ineſſet peccatum. Neque refert quod gratia & peccatum non opponantur ut forma & ejus privatio, aut ut duo actus formaliter contrarii, quia repugnant ſaltem ut duo actus oppoſiti conſecutivè; ſi enim ſimul exiſterent, rectè ſequeretur, in Deo dari actus incompoſſibiles, amorem ſcilicet & odium reſpectu ejuſdem perſonæ, cui ſimul ineſſet gratia & peccatum.

CONTROVERSIA NONA

De Merito bonorum Operum.

Meritum in concreto dicitur, opus bonum, in obſequium alterius factum, ex ſe idoneum ad aliquid obtinendum per modum præmii. Differt ab *Impetratione*, quod hæc moveat ad aliquid obtinendum per modum petitionis: & à *Satisfactione*, quod hæc ſit quædam redditio æquivalens injuriæ. Dividitur meritum in condignum, quod habet æqualitatem cum præmio, & ex juſtitia debetur, accedente ſaltem alterius promiſſione: & in meritum congruum, cui deeſt dicta æqualitas cum præmio, neque debetur illi ex juſtitia, ſed ex præmiantis liberalitate. Ut conditiones ad meritum requiſitæ ex parte operantis, operis, ac præmiantis magis elucidentur.

Dico primò, Ad meritum de condigno ex parte operantis requiritur, primò, ſtatus viæ: teſtantur enim Scripturæ & Patres neminem poſſe mereri poſt hujus vitæ decurſum: ita loquitur S. Hieron. in 1. ad Cor. cap. 6. Tempus ſementis eſt præſens vita, cum tranſierit, operandi tempus aufertur. Secundò, neceſſarius eſt ſtatus gratiæ: uti colligitur ex Joan. cap. 15. Sicut palmes non poteſt ferre fructum niſi manſerit in vite, ita nec vos niſi in me manſeritis, ſcilicet per fidem & charitatem. Et hinc eſt quod in Scripturis paſſim ut ad Coloſ. 3. vita æterna dicitur retributio hæreditatis; quia ejus meritum præſupponit jus & dignitatem filii per ſtatum gratiæ, ſine quo deeſt operi debitus valor ad hæreditatem obtinendum. Unde damnata eſt Baji hæc prop. 12. Pelagii ſententia eſt, opus bonum citra gratiam adoptionis factum, non eſt regni cœleſtis meritorium.

Dico ſecundò, Ex parte operis, requiritur ut ſit actus liber, non tantum à coactione, ſed etiam à neceſſitate. Damnata eſt enim propoſitio Janſenii huic oppoſita, quæ ſuperius refutata eſt pag. 63. Secundò, ut ſit ſupernaturalis, etiam in ſubſtantia, quod docet Suarez aliique communius, contra Vaſquez, Sotum, Valentiam. Quia meritum debet eſſe ejuſdem ordinis cum præmio, cum illud tanquam ſemen præmium in ſe virtute contineat. Atqui merces vitæ æternæ conſiſtens in clara Dei viſione debet eſſe in ſubſtantia ſupernaturalis: ergo idem dicendum eſt de merito operis condigni ex quo merces illa procedit.

Quæres; An ut actus ſit meritorius debeat eſſe à charitate elicitus aut imperatus, ſic ut non ſufficiat motivum alterius virtutis inferioris?

Reſpondeo negativè; contra Theologos quoſdam recentiores. Quia Scriptura ſæpius aliis actibus, quàm charitas aut ab ea elicitis vitam æternam promittit, ut operibus miſericordiæ Matth. 5. *Beati miſericordes quoniam ipſi miſericordiam conſequentur.* Et de obedientia in obſervatione mandatorum dicitur Matth. 19. *Si vis ad vitam ingredi, ſerva mandata:* horum autem mandatorum multa pertinent ad juſtitiam, & alias virtutes à charitate diſtinctas. Id denique evincit ratio; quia omnis actus virtutis infuſæ, verbi causâ, fidei, ſpei, aut timoris Domini, abſtrahendo à charitate, eſt per ſe ſupernaturalis, laude ac præmio dignus, & in juſto meritum filii, ſive hæredis regni cœleſtis: ergo nihil illi actui deeſt quo minus ſit præmio vitæ æternæ proportionatus.

Neque his repugnant verba Apoſtoli 1. ad Cor. 10. *Omnia in gloriam Dei facite:* non enim continent præceptum, ſed tantum conſilium, quo hortatur ad id quod eſt perfectius: vel certè indicat, quodlibet opus ex motivo virtutis profectum, ad Dei gloriam conferre. Neque refragatur S. Auguſtinus in enchiridio cap. 117. *Regnat carnalis cupiditas ubi non eſt charitas:* accipit enim hic & alibi frequenter charitatem latè

Digitized by Google

latè prout complectitur omnem virtutem infuſam, quâ exercentur opera Deo accepta, quæ carnalem cupiditatem excludunt. Sæpè etiam Scripturæ ac Patres, dum ajunt opera noſtra nihil prodeſſe ad vitam æternam ſine charitate; vel agunt de charitate habituali conjuncta cum ſtatu gratiæ, vel certè negant ea ad meritum valere quamdiu verſamur in odio proximi, aut alia diſpoſitione charitati poſitivè contraria.

Dico tertiò: Ex parte præmiantis, requiritur divina promiſſio, ut opera juſtorum in actu ſecundo ſint condignè meritoria vitæ æternæ, non verò ut ex parte ſua ſint iſti præmio proportionata.

Prima pars probatur ex Tridentino *Seſſ. 6. cap. 16.* aſſerente vitam æternam eſſe proponendam juſtis tanquam mercedem, ex Dei promiſſione bonis ipſorum operibus & meritis reddendam. Promiſſionem quoque divinam ad meritum mercedis à Deo retribuendæ requirit S. Auguſtinus in Pſalm. 83. Debitorem, ait, ipſe ſe fecit, non accipiendo, ſed promittendo. Hanc veritatem ratio confirmat; quia meritum condignum debet in actu ſecundo præmiantem ad mercedem reddendam obligare. Atqui nulla ratione poteſt homo ſuis operibus Deum obligare, niſi illis ultro præmium addixerit: quia aliunde competit Deo legitima poteſtas quodlibet obſequium abſque mercede ab homine depoſcendi, ratione ſcilicet ſuæ excellentiæ, & ſupremi in creaturas Dominii. Et hinc defectu divinæ promiſſionis contingit bonis actibus animarum in Purgatorio nullum præmium reſpondere.

Patet ſecunda pars aſſertionis: Quia niſi ad meritum condignum independenter à divina promiſſione requireretur aliqua proportio operum ex parte ſua prout ab homine juſto, & à divina gratia proveniunt, ſequeretur contritionem peccatoris etiam de condigno mereri gratiam juſtificationis, cum hanc peccatori contrito Dominus addixerit, quam tamen non niſi ut meritum congruum obtinet.

Ex his colligitur, ſuppoſitâ promiſſione, Deum per meritum condignum obligari ex juſtitia latè dicta reddere vitam æternam homini in gratia decedenti. Quia etſi opera creaturæ, cum ſint aliunde debita, non poſſint ex ſtricta juſtitia Deum ad mercedem obligare: tamen ex propriâ veracitate ac fidelitate adſtringitur ut dictis facta conformet, quæ ſunt virtutes juſtitiæ annexæ, quibus Deus ad præſtandum promiſſam mercedem potiùs ſibi, quam creaturæ obligatur.

Dico quartò: Ad meritum etiam congruum requiritur ut ſit actus liber, honeſtus, in ſtatu viæ, ac ſupernaturalis ſaltem in ordine ad præmium ſupernaturale. Quorum ratio patet ex dictis de merito condigno. Non eſt neceſſaria ad meritum congruum divina promiſſio, quia ſufficit actum habere bonitatem aliquam proportionatam, cujus intuitu poſſit Deus beneficium aliquod homini conferre, non ex juſtitia aut fidelitate, ſed ex quadam decentia munificentiæ divinæ. Hinc ſolum illud meritum de congruo habet infallibilem connexionem cum retributione mercedis, cui de facto adjuncta eſt divina promiſſio. Denique ad meritum congruum non exigitur ſtatus gratiæ; contritio enim peccatoris meretur de congruo gratiam juſtificationis.

Dico quintò: Sola opera juſtorum merentur de condigno vitam æternam, & per conſequens augmentum gratiæ habitualis.

Quia Tridentinum vitæ æternæ præmium attribuit tantum meritis juſtorum *Seſſ. 6. can. 32.* Si quis dixerit juſtificatum bonis operibus, non verè mereri augmentum gratiæ, anathema ſit: & idem aſſerit de vita æterna, quæ reſpondet gratiæ habituali. De homine verò nondum juſto docet *Seſſ. 6. cap. 8.* ideò nos gratis juſtificari, quia nihil eorum quæ juſtificationem præcedunt, ſive fides, ſive opera, ipſam juſtificationis gratiam promeretur. Quod ulterius quoad merita juſtorum comprobari poteſt ex eo, quod bonis juſtorum operibus nulla deſit ex conditionibus ſupra requiſitis ad rationem meriti condigni reſpectu augmenti gratiæ, & gloriæ illi annexæ.

Ex his ulterius adverte primò, Neminem ſibi poſſe mereri, ne quidem de congruo, primam gratiam actualem: quia ipſa gratia eſt principium meriti, ſine qua nihil poteſt fieri quod ad vitam æternam conducat.

Secundò, Neminem poſſe mereri primam gratiam habitualem de condigno: quia ipſe ſtatus gratiæ eſt principium dignificativum, quod requiritur ut meritum ſit condignum gratiæ obtinendæ. Eam tamen poteſt homo extra ſtatum gratiæ mereri de congruo, uti patet in contritione peccatoris.

Tertiò, non poteſt homo etiam juſtus merito ſive condigno ſive congruo infallibiliter obtinere ſibi, aut alteri donum perſeverantiæ, aut reparationem poſt lapſum, aut aliquam gratiam actualem, aut aliud beneficium à gratia ſanctificante, & gloria diſtinctum. Quia de illis, per merita noſtra certò obtinendis, nulla extat Dei promiſſio aut revelatio; imò potius Scripturæ ad Philip. 2. *monent, ut cum metu & tremore ſalutem operemur,* ne ſcilicet à juſtitia aut perſeverantia excidamus. Poteſt tamen homo illa impetrare merito congruo non habente infallibilem connexionem cum iſto præmio. Admittit enim S. Thomas 1. 2. *Quæſt. 114. art. 9.* illa poſſe ferventi oratione à Deo obtineri. Et S. Auguſtinus lib. de dono perſeverantiæ *cap. 6.* docet hominem poſſe hoc donum ſuppliciter emereri. Quando verò ibidem *cap. 13.* aſſerit, & inchoandi, & uſque ad finem perſeverandi gratiam Dei non ſecundum merita noſtra dari, ſolum excludit meritum condignum, vel quod ex ſolis naturæ viribus procedit.

De merito bonorum operum controverſa cum Hæreticis modernis vide ſupra tract. 2. cap. 2. §. 1.

CONTROVERSIA DECIMA.

De Eccleſia, Pontifice, Concilio.

AD hunc locum revocanda ſunt quæ ſuperius in *fine parte I. pag. 37.* Controverſiis polemicis adjunximus, de Eccleſiæ poteſtate, & infallibilitate: De authoritate Romani Pontificis, & quomodo ea ſit ſupra Concilia generalia & ſine his poſſit abſque erroris periculo definire controverſias fidei & morum, & facti quæſtiones; declarare etiam verum ſenſum Scripturæ ſacræ; judicare de ſenſu libri Catholico, aut Hæretico, de reliqua denique poteſtate Pontificum, & Conciliorum varias horum temporum quæſtiones in particulari decidimus, ex quibus, in controverſiis quæ horum in Eccleſia authoritatem concernunt doctrina ſana, à damnatis erroribus facile diſcernitur.

Hac autem auctoritate ſtabilitâ, facilis fit progreſſus ad bre-

Digitized by Google

rem certamque ſequentium Dogmatum in reheologia deciſionem De ſingulis brevi methoari poterit hic ſyllogiſmus. Illa doctrina à nulium admitti poteſt quam legitima Eccleſiæ Conit Pontifices è Cathedra damnarunt, aut cenſu- Sed hæc doctrina N. eſt talis. Ergo hæc à nullium admitti poteſt. Unde ulterius ritè infetes, iam illi oppoſitam cenſeri ſanam, & in Scholis receptam.

CONTROVERSIÆ ALIÆ

qua Theologia brevi methodo reſoluta, ex ſuris, Decretis, aut Definitionibus Eccleſiæ, Summorum Pontificum.

§. I.

operibus, gratia, & meritis tam hominum, quam Angelorum.

ſuratæ ſunt ſequentes propoſitiones in proprio borum ſenſu, ut ſingulæ reſpectivè ſint erro- t hæreticæ, aut ſuſpectæ, temerariæ, ſcandaloiarum aurium offenſivæ, ut contra doctrinam cernunt Conſtitutiones Pii V. Gregorii XIII. ini VIII. quarum tenorem in hujus 2. partis ſiries.

æterna homini integro, & Angelo promiſſa uitu bonorum operum, & bona opera ex le- ræ ad illam conſequendam per ſe ſufficiunt.

t opus malum ex natura ſua eſt mortis æternæ ium, ſic bonum opus ex natura ſua eſt vitæ æneritorium.

Angeli, nec primi hominis adhuc integri meè vocantur gratia. Pelagii ſententia eſt, opus , citra gratiam adoptionis factum, non eſſe releſtis meritorium.

io meriti non conſiſtit in eo quod, qui bona o- r, habeat gratiam, & inhabitantem Spiritum Saned in eo ſolum, quod obedit divinæ legi.

ra juſtitiæ, & temperantiæ, quæ Chriſtus fecit, itate perſonæ operantis non traxerunt majolorem.

edemptis per gratiam Chriſti nullum inveniri bonum meritum, quod non ſit gratis indigno im.

à eſt Doctorum ſententia, primum hominem ſe à Deo creari, & inſtitui ſine juſtitia naturali. us non potuiſſet ab initio creare hominem quane naſcitur. Immortalitas primi hominis non gratiæ beneficium, ſed naturalis ejus conditio.

& proſcriptæ aliæ propoſitiones his ferè ſynonimæ.

ocet abſolutè autem *Lutherus*; Nullum eſſe ulhominis meritum ad gloriam aſſequendam, & btinendam per ſola merita Chriſti. Damnatur ſſertio in Tridentino Seſſ. 6. can. 32.

rat in altero extremo *Pelagius* aſſerens; Homiſuâ virtute ſine gratia Dei, vitam æternam pro- ri. Poſt alia Concilia damnatur à Tridentino . cap. 9. & can. 7.

ereſis quoque Lutheri eſt, Hominem juſtum ſcire, ſe eſſe in gratia, & ad hoc credendum ari. Reprobatur in Trid. Seſſ. 6. cap. 9. & can. 13. itio autem legitimi Concilii aut Pontificis, cuivis Catholico indubitata probatio eſt, & ad eam reidam hæreticus adigitur argumentis quibus alibi convincimus hanc eſſe veram Chriſti Eccleſiam, falli & fallere neſciam in controverſiis fidei, ac morum decidendis.

De his cæteræ quæſtiones Theologicæ traditæ ſunt in ſuperioribus Controverſiis, & aliæ in p. 1. tract. 2. c. 2. ubi agitur de operibus & gratia, & 5. prop. in Janſenio damnatis.

§. II.

De peccato actuali & originali.

HÆc aſſertio: Nullum peccatum imputatur habenti fidem: Damnata eſt in Luthero à Tridentino Seſſ. 6. c. 7. & can. 9.

Peccatum non eſt à libero hominis arbitrio, ſed à malo dæmone. Fuit error Valentini, proſcriptus in Concilio generali Calcedonenſi IV. ſub Leone I.

Omne opus quomodocunque rectè factum, eſt tamen peccatum. Damnatur in Luthero Tridentini Seſſ. 6. cap. 16. & can. 25.

Omnes homines ante Chriſtum fuerunt damnati ob peccatum primorum parentum. Error Armenorum, reprobatus in Conc. Florentino ſub Eugenio IV.

Aliqua ſunt peccata, quæ à nullo prorſus Sacerdote abſolvi poſſunt. Oppoſitum definitur in eodem Florentino contra Armenos.

Semel per gratiam juſtificatus non poteſt amplius peccare. Damnatur in Concilio Viennenſi ſub Clemente V. contra Begardos.

Nullum datur peccatum mortale, præter incredulitatem. Reprobatur inter errores Lutheri in Trident. Seſſ. 6. cap. 15.

Nulla eſt differentia inter peccatum mortale & veniale. Proſcribitur Tridentini Seſſ. 4. cap. 5. & can. 7. contra Calvinum.

Ex prævaricatione Adami nullum in poſteros propagatum eſſe peccatum originale, cui abluendo neceſſaria ſit gratia Chriſti; Error eſt contra fidem in Pelagio damnatus.

In doctrina Michaelis Baji, & aliorum, reprobatæ ſunt per diplomata trium Pontificum ſequentes de Peccato aſſertiones.

Nullum eſt peccatum ex natura ſua veniale, ſed omne peccatum meretur pœnam æternam.

Omnia opera infidelium ſunt peccata, & Philoſophorum virtutes ſunt vitia. De hoc actum ſupra Controverſ. 6. §. 2.

Omne quod agit peccator, vel ſervus peccati, peccatum eſt.

Infidelitas purè negativa in iis, quibus Chriſtus non eſt prædicatus, peccatum eſt.

Prava deſideria quibus ratio non conſentit, & quæ homo invitus patitur, ſunt prohibita præcepto, Non concupiſces.

Concupiſcentia in renatis relapſis in peccatum mortale, in quibus jam dominatur, peccatum eſt, ſicut & alii habitus pravi.

In peccato duo ſunt, actus & reatus: tranſeunte autem actu nihil manet niſi reatus, ſive obligatio ad pœnam.

Peccatum originis eſt habituali voluntate parvuli voluntarium, & habitualiter dominatur parvulo, eo quod non gerit contrarium voluntatis arbitrium.

Omne ſcelus ejus eſt conditionis ut ſuum authorem, & omnes paſtores eo modo inficere poſſit, quo infecit prima tranſgreſſio.

Quan-

Digitized by Google

Quantum eſt ex vi transgreſſionis, tantum meritorum malorum à generante contrahunt, qui cum minoribus naſcuntur vitiis, quàm qui cum majoribus.

Omnes omnino afflictiones juſtorum, ſunt ultiones peccatorum ipſorum; unde & Job, & Martyres, quæ paſſi ſunt, propter ſua peccata paſſi ſunt.

Nemo præter Chriſtum eſt ſine peccato originis; hinc Beata Virgo mortua eſt propter peccatum ex Adamo contractum, omneſque ejus afflictiones in hac vita, ſicut & aliorum juſtorum, fuerunt ultiones peccati originalis vel actualis. Duæ poſtremæ propoſitiones ſunt in dictis Diplomatibus damnatæ potius ex aliis ſcripti, quam ex ipſis libris à Bajo editis.

Doctrina Catholica his oppoſita docet, primò, Peccatum originale omnibus verum, & proprium ineſſe, ut loquitur Tridentinum. 2. Peccatum illud in eo conſiſtere, quod Adam transgrediendo divinum præceptum, originalem ſanctitatem, & juſtitiam naturæ indebitam, non tantum ſibi, ſed poſteris amiſerit, in quos omnes non propriâ voluntate, ſed propagatione transfunditur. 3. Excipiendam à labe originali in ſuo ortu Virginem Deiparam, piè paſſim credunt fideles; idque non parum confirmat quod in poſtrema Bulla Alexander VII. nobis diſertè conſtare voluerit, hunc eſſe antiquiſſimum & communiſſimum omnium ferè Catholicorum ſenſum: & feſtum Immaculatæ conceptionis, in ſenſu piæ ſententiæ, à Romana Eccleſia celebrari. Declarans inſuper, illos pœnas à Sixto IV. conſtitutas incurrere, *qui hanc eandem ſententiam, feſtum, ſeu cultum in diſputationem revocare, aut contra quoquo modo directè, vel indirectè, aut ſub quovis prætextu etiam deſinibilitatis ejus examinandæ, aut quovis alio prætextu ſeu occaſione, ſcripto, ſeu voce, loqui, concionari, tractare, diſputare, contra quidquam determinando aut aſſerendo, vel argumenta contra ea aſſerendo, & inſoluta relinquendo, aut alio quovis modo excogitabili diſſerendo, auſi fuerint.* Ita Bulla Alexandri VII. quæ incipit, *Solicitudo*, anno 1661. 4. Dari peccatum mortale & veniale ab eo diſtinctum: & illud graviter, hoc leviter præcepto opponi. 5. Omne mortale non remiſſum puniri etiam pœnâ ſenſus æternâ: idque ob malitiam peccati intrinſecam; & in eo ſitam, quod offendatur perſona dignitatis infinitæ cognita ut talis. Hæc, & reliqua doctrina de peccatis in particulari, fuſius traduntur *infra part. 3. in Tractatu de Præceptis.*

§. III.

De Fide, Spe, & Charitate.

NIhil credendum eſſe quod excedat vires noſtri intellectus, docuit Petrus Abailardus, quod erroneum declaravit Concilium generale Rhemenſe ſub Eugenio III.

Solam fidem, cum gravibus etiam peccatis, hominem juſtificare; & ad ſalutem perducere, docuit, poſt Eunomium, Lutherus, aſſerens præter fidem opera ad ſalutem minimè eſſe neceſſaria, damnatum in Trident. Seſſ. 6. cap. 3. & can. 9.

Fidem amitti per quodlibet peccatum mortale, error eſt ejuſdem Lutheri, proſcriptus à Tridentino Seſſ. 6. cap. 15. & can. 28.

Quemvis hominem pro libitu, ſine Superiorum facultate, poſſe fidem prædicare, falſum declaratur in Concilio generali Conſtantienſi Seſſ. 8. contra Wiclefum.

Licitum eſſe urgente perſecutione fidem negare, contra Baſilidem damnavit Concilium Nicænum I. ſub Sylveſtro Papa.

Spem nullam juſtitiæ aut ſalutis collocandam in operibus: Fideles per ſola merita Chriſti ſibi imputata juſtificari; erroribus Lutheri annumeratur in Tridentino Seſſ. 6. cap. 16. & can. 26.

De Charitate proſcriptæ ſunt propoſitiones ſequentes in Bulla contra Bajum.

Omnis amor creaturæ rationalis aut vitioſa eſt cupiditas, qua mundus diligitur, quæ à Joanne prohibetur, aut laudabilis illa charitas, quâ per Spiritum Sanctum in corde diffuſâ Deus amatur.

Charitas perfecta & ſincera, quæ eſt ex corde puro & conſcientia bona, & fide non ficta, tam in Catechumenis, quam in pœnitentibus poteſt eſſe ſine remiſſione peccatorum. Et prop. 32. Charitas illa quæ eſt plenitudo legis non eſt ſemper conjuncta cum remiſſione peccatorum.

Homo exiſtens in peccato mortali, ſive in reatu æternæ damnationis, poteſt habere veram charitatem, &, Charitas etiam perfecta poteſt conſiſtere cum reatu æternæ damnationis.

Per Contritionem etiam cum charitate perfecta, & cum voto etiam ſuſcipiendi Sacramentum conjunctum, non remittitur crimen extra caſum neceſſitatis, aut martyrii, ſine actuali ſuſceptione Sacramenti.

Quamdiu aliquid concupiſcentiæ carnalis in diligente eſt, non facit præceptum, Diliges Dominum Deum tuum in toto corde tuo.

Non eſt vera obedientia legis, quæ fit ſine Charitate.

Hæc propoſitio, & quædam aliæ, à fortiori refutantur, *infra Tom. 2.* ubi probamus Attritionem ex metu gehennæ, aut ex Spe gloriæ cœleſtis, abſque Charitate, actum eſſe per ſe bonum; & peccatorem ritè diſponere ad gratiam in pœnitentiæ Sacramento percipiendam, de quo infra in part. 3. tract. 1. quæſt. 21. inter Controverſias modernas.

Reliquas quæſtiones Theologicas de fide divina ejuſque objecto, neceſſitate, certitudine, motivo, & analyſi; de Pontifice & Conciliis, & Controverſiis fidei particularibus ac modernis, copioſè tractamus ſupra in tota *part. 1.* Et alias quæ ad praxim ordinantur tradimus infra inter reſolutiones ad Hæreſim, & partes hæreticorum pertinentes in *Tom. 2. part. 3. tract. 6.*

§. IV.

De Iure & injuria.

HÆc propoſitio: Non debet fieri reſtitutio furti, modò is qui abſtulit partem rei furtivæ, aut pecuniæ, relinquat Sacerdoti ut abſolvatur: Reprobata eſt in Concilio Florentino inter errores Græcorum.

Non eſt peccatum pecuniam ad uſuram concedere. Hic error, cujus primi authores fuerunt Græci, damnatur in Concilio generali Viennenſi, his terminis; Si quis pertinaciter defenderit, quod dare ad uſuras non ſit peccatum, decernimus eſſe puniendum velut hæreticum.

Nullus homo poteſt juſtè occidi, etſi id fiat ex præcepto Judicis legitimi. Abolita eſt hæc doctrina in Con-

Digitized by Google

cil. Florentino, contra Waldenſes, quam poſtea
t Nic. Galecus.

btinendam martyrii palmam licitum eſt ſe-
ccidere, & per hunc actum fiunt verè martyres.
ur in Concilio I. Carthaginenſi, contra cir-
iones.

um eſt aliquando mentiri, ſive pro ſervanda vi-
pro gratia magna alteri præſtanda. Contrarium
it Concilium IV. Chalcedonenſe, & fuit inter
Caſſiani, quem poſtea cum ceteris retractavit.
um etiam eſſe perjurium, docuerunt Priſcillia-
uos refutat S. Auguſtinus in libro de hæreſibus.
n licere Chriſtianis coram Judice poſtulare re-
onem injuriæ, damnavit Leo X. Concil. Trident.
cap. 10. de reformatione, contra Lutherum.
catum non eſſe, inimicum decipere, aut illi
um aliquod inferre, Damnatum in Calcedo-
IV. & inter errores Græcorum recenſetur à Gui-
de hæreſibus.
riam non eſſe ob conjugis adulterium matri-
am conſummatum diſſolvere, docuit primò
anus, poſtea Lutherus, ſed à Tridentino repro-
Seſſ. 8. can. 5.
citum eſſe bellum inferre, docuerunt Manichæi:
ſpecialiter Chriſtianis prohibitum, cenſent *Ana-
tæ*, contra praxim, & doctrinam Eccleſiæ in Con-
Lateranenſi ſub Caliſto II. & alibi.
octrina Theologica de Juſtitia, & principia pra-
de legitima acquiſitione, poſſeſſione, detentio-
quid in his licitum ſit cum conſcientia dubia, aut
abili, traditur infra part. 3. tract. 1. Item, in parti-
i de Præceptis, & Quæſtionibus pertinentibus ad
ractus, Teſtamenta, Furta, Uſuras, Reſtitutio-
&c. part. 3. tract. 5. & ſeq.

§. V.

De Chriſto, & Verbi Incarnatione.

Hriſtum purum eſſe hominem, error fuit Ebio-
nis & poſtea Arii, damnatus in Nicæno I. ſub Syl-
o Pontifice.
Chriſto fuiſſe tantum naturam divinam, nec ve-
fuiſſe hominem, docuit Valentinus, Apollinaris,
navit verò idem Concilium Nicænum.
cut in Chriſto admittendæ ſunt duæ naturæ, di-
, & humana, ita in eodem duas eſſe perſonas:
Virginem Mariam matrem eſſe non Dei, ſed tan-
hominis; docuit Neſtorius. Sed doctrinam
c hæreticam cenſuit Concilium Epheſinum III.
. 4.
t è contrario, In Chriſto ſolum unam eſſe natu-
, & unam perſonam, ſcilicet divinam, error fuit
chetis & Dioſcori, damnatus in Epheſino III. &
edonenſi IV. ſub Leone primo.
Unicam in Chriſto fuiſſe voluntatem, eamque di-
m, nullam verò humanam, Error fuit Macarii
copi Antiocheni, & aliorum qui dicti ſunt Mo-
elitæ, & damnatur in ſexta Synodo generali Trul-
i Seſſ. 17. in qua definitur in Chriſto duas eſſe vo-
ates, divinam quâ æqualis eſt Patri, & humanam
factus eſt obediens uſque ad mortem.
Chriſto non fuiſſe Spiritum timoris Domini;
uit Abailardus, ut refert D. Bernardus Epiſtola
At Eccleſia in Concilio Rhemenſi confirmato ab
Eugenio III. hunc cum ceteris Abailardi erroribus
proſcripſit.

Chriſtum in Cruce adhuc viventem fuiſſe lanceâ
vulneratum, reprobatur in Concilio Viennenſi ſub Cle-
mente V. contra Petrum Joannis, tanquam apertè
contrarium Evangelio Joannis cap. 19.

Chriſtum nunquam reſurrexiſſe, ſed tamen ali-
quando reſurrecturum, error fuit Cerinthi, quem
damnavit Concilium Nicænum ſub Sylveſtro Pon-
tifice.

Surrexiſſe autem Chriſtum horâ ſextâ Sabbathi, in-
ter errores Armenorum correxit Eccleſia in Concilio
Florentino.

Aſcendiſſe Chriſtum in cœlum abſque carne hu-
mana, docuit Apelles, teſte D. Auguſtino libro de hæ-
reſibus, ſed proſcribitur hæc doctrina in Concilio E-
pheſino III. cap. 13. ſub Cæleſtino primo.

Filium Dei ignorare ultimum mundi diem, cen-
ſuerunt Monothelithæ, contra quos oppoſitum defi-
nivit ſexta Synodus generalis; Conſtinop. ſive in Trul-
lo celebrata ſub Agathone Pontifice.

Porrò nos cum vera Eccleſia, Chriſtum pro omni-
bus, etiam reprobis, mortuum eſſe: Non oraviſſe Pa-
trem pro ſolis prædeſtinatis: Impetraſſe omnibus, et-
iam reprobis, auxilia ſufficientia ad ſalutem; contra
recentiores horum temporum aſſertiones, fuſius ſu-
pra ex Trid. & aliunde probavimus in *Controverſia 5.
de Gratia ſufficienti* §. 2. & 3.

§. VI.

De Sacramentis & eorum effectibus.

DOgmata hæc variis Eccleſiæ decretis reproban-
tur, & à Trid. infra citando Seſſ. 7.

Sacramenta nullam per ſe cauſare gratiam, ſed tan-
tum excitare fidem quâ juſtificamur.

Novæ legis Sacramenta non differre à Sacramentis
legis antiquæ, niſi quoad ceremonias, & ritus externos.

Illa Sacramenta eſſe tantum ſigna quædam externa
acceptæ per fidem gratiæ, aut notas quaſdam Chriſtia-
næ perfectionis, quibus fideles ab infidelibus apud
homines diſcernuntur.

Sacramenta novæ legis ex opere operato non con-
ferre gratiam, ſed tantum fidem divinæ promiſſionis
ad gratiam conſequendam ſufficere.

In Baptiſmo, Confirmatione, & Ordine non imprimi
Characterem in anima unde illa iterari nequeant.

Chriſtianos omnes in adminiſtrandis Sacramentis
poteſtatem habere.

In Miniſtris, dum Sacramenta conficiunt & confe-
runt, non requiri intentionem, ſaltem, faciendi quod
facit Eccleſia.

Etiamſi Miniſtri in ſtatu peccati mortalis conſtituti
ponant omnia requiſita ad eſſentiam & collationem
Sacramenti, ipſum tamen Sacramentum in eo ſtatu non
conficere, aut conferre.

Ritus in Sacramentorum ſolemni adminiſtratione
adhiberi conſuetos omitti poſſe, & per quemvis Ec-
cleſiæ Paſtorem ſine peccato mutari.

Prædicta dogmata, & quædam alia de variis Sacra-
mentis, damnata ſunt à Concilio Tridentino Seſſ. 3. in
decreto de Sacramentis Eccleſiæ, contra varios noſtri
temporis errores.

Cenſurâ recentiori trium Pontificum in Diploma-
te, *Proviſionis noſtræ*, &, *In eminenti*, reprobatur do-
ctrina ſequentium propoſitionum.

In Sa-

Digitized by Google

In Sacramento Baptiſmi, & Sacerdotis abſolutione, propriè reatus peccati duntaxat tollitur; & miniſterium Sacerdotum ſolum liberat à reatu pœnæ.

Peccator pœnitens non vivificatur miniſterio Sacerdotis abſolventis, ſed à ſolo Deo, qui pœnitentiam ſuggerens & inſpirans vivificat eum, & reſuſcitat: miniſterio autem Sacerdotis ſolus reatus tollitur.

In hominibus pœnitentibus ante Sacramentum abſolutionis, & in catechumenis ante Baptiſmum eſt vera juſtificatio; ſeparata tamen à remiſſione peccatorum.

Sacrificium Miſſæ non aliâ ratione eſt Sacrificium, quam generali illâ, quâ omne opus quod fit, ut ſancta Societate Deo homo inhæreat.

Satisfactiones laborioſæ juſtificatorum, non valent expiare de condigno pœnam temporalem reſtantem poſt culpam condonatam.

Pro *Refutatione* horum dogmatum quæ poſtremo breviter adduximus, tantum uſi ſumus deciſionibus ac decretis Conciliorum, ac Pontificum, quæ, ut ſupra dixi, ſufficiunt cuivis homini Catholico, ut errores à veritate diſcernat. Ut verò ex eadem refutatione hæreticus convincatur, demonſtranda eſt illi infallibilis authoritas definitionum Eccleſiæ, ac Pontificis Romani, quam ſupra in polemicis ſub initium validis argumentis ſtabilitam invenies, pag. 34. & ſequentibus.

Doctrinam Theologicam de Sacramentis in genere, & de ſingulis in ſpecie tradimus infra part. 3. tract. de Sacramentis, & ſæpius alibi inter Quæſtiones modernas, de quibus Index conſulendus, & quædam puncta de Pœnitentia in §. ſequenti.

§. VII.

Alia Puncta doctrinæ Modernæ ad Pœnitentiam ſpectantia.

CErtum eſt ex Tridentino *Seſſ. 14. cap. 5. & can. 8.* Sacramentum pœnitentiæ non eſſe Carnificinam conſcientiarum, ut eam nobis hæterodoxi depingunt.

Certum eſt ex eodem *cap. 6. & can. 9.* Abſolutionem Sacerdotis non eſſe nudum miniſterium, ſive declarationem tantum peccati à Deo remiſſi, ſed ipſi Abſolutioni ex inſtitutione divina ineſſe virtutem abolendi peccata per confeſſionem clavibus rite ſubjecta.

Quia verò quædam circumferuntur Dogmata, quæ videri poſſint cum mente Tridentini, & cum aliis ab Eccleſia conſtitutis minus convenire; ad majorem cautelam, Miſſionario Apoſtolico ea dogmata ad puncta quædam redacta hic breviter proponemus, quamvis nonnulla colligi poſſint ex iis quæ alibi in Tomo 2. deducemus.

Punct. 1. Neceſſitas dilectionis Dei.

PRimò, Docent nonnulli, *Omnem actum humanum eſſe peccatum qui non exercetur ex amore Dei propter ſe dilecti.* Volunt enim in omnibus actibus amorem illum requiri ex primo Decalogi præcepto, Diliges Dominum Deum tuum in toto corde tuo: nec poſſe omiſſionem iſtius dilectionis ullâ ignorantiâ excuſari, cum ſit præceptum juris naturalis, à quo (ut ipſi ajunt) nulla ignorantia excuſat.

Damnavit autem Conſtitutione inviolabili Pius V. & Gregorius XIII. hanc Baji propoſitionem 38. *Omnis amor creaturæ rationalis aut vitioſa eſt cupiditas quâ mundus diligitur, aut laudabilis illa charitas, quâ per Spiritum Sanctum in corde diffuſa Deus amatur.* Hanc damnatam, à priori quo modo diſcernes?

Quod ſi quis velit, in omni actione requiri amorem Dei ſuper omnia, & perfectum: Sequetur porrò, omnem prorſus actum humanum extra ſtatum gratiæ eſſe peccatum, quia quiſquis elicit actum charitatis perfectæ hoc ipſe ſtatum gratiæ adipiſcitur, etiam extra Sacramentum. Quinimo difficulter oſtendet ille, qui requirit amorem Dei ſuper omnia, ſe non exigere amorem perfectum. Quid enim eſt Deum amare perfectè, quam ſuper omnes creaturas diligere? Si dicas in amore perfecto requiri majorem actus intenſionem, quæro deſignari, penes quem intenſionis gradum amor Dei perfectus ab imperfecto diſcernatur. Hunc ſanè gradum deſignari non poſſe fatentur ipſi, qui tamen per majorem actus intenſionem, amorem Dei perfectum ab imperfecto diſcerni volunt, plura de hoc vide part. 3. tract. §. 2. & 3.

Punct. 2. Dolor ex metu gehennæ.

EX ſuperiori doctrina profluit hæc: *Peccat omnis qui de peccatis dolet ex metu gehennæ abſque charitate: Imo etiamſi doleat ex deſiderio ſalutis æternæ.* Quia hic actus non concipitur ex amore Dei, ſed ex deſiderio ſalutis propriæ.

Doctrinam oppoſitam ſonat Tridentini canon. 8. *Seſſionis 6.* Si quis dixerit gehennæ metum, per quem ad miſericordiam Dei de peccatis dolendo confugimus, vel à peccato abſtinemus, peccatum eſſe, aut peccatores pejores facere, anathema ſit, de quo latius infra part. 3. quæſt. 21.

Punct. 3. Attritio in Sacramento.

IN *Sacramento Pœnitentiæ non ſufficit Attritio, ſive dolor de peccatis ex metu gehennæ, cum ſpe veniæ, & propoſito emendationis.*

Sufficere autem iſtam Attritionem ex Tridentino *Seſſ. 4. cap. 4.* aliiſque fusè oſtendo infra *Tom. 2. part. 3. q. 21. §. 2.*

Quod ſi quis pergat ad dolorem in Sacramento requirere *Amorem Dei ſuper omnia, qui per ſe abſque Sacramento juſtificet*; Unum è duobus prætendere videbitur, Aut Abſolutionem Sacerdotis peccatorem Deo non reconciliare, contra Tridentinum *Seſſ. 14. cap. 14.* cum id per ſe præſtet ſolus ille amor ante abſolutionem elicitus. Aut certè dilectionem Dei ſuper omnia vim non habere per ſe reconciliandi peccatorem abſque Sacramento: quod damnatum eſt in Baji articulo 32. *Charitas illa quæ eſt plenitudo legis, non eſt ſemper conjuncta cum remiſſione peccatorum.* Scopulus hic cautè vitandus, aliàs alterutra ex parte in doctrinam damnatam neceſſariò impinges. Cautè etiam examinanda ſunt Miſſionario de abſolutione pœnitentis in Sacramento pœnitentiæ alia dogmata hic ſequentia.

Punct. 4. Satisfactio ante abſolutionem.

NOn *licet Sacerdoti peccatorem abſolvere niſi prius ſatisfactionem injunctam expleverit.*

Conſtat autem in Petro de Oſma Doctore Salmanticenſi damnatam eſſe à Sixto IV. hunc articulum: *Non peractâ pœnitentiâ confitentes abſolvi non debent:* patet ex Bullarii tom. 1. bulla 17. Et ſanè ſi iſta praxis nova ſervanda foret, nullo modo excuſanda eſſet

Eccleſia,

Digitized by Google

Eccleſia, quæ iſtum ordinem inter partes Sacramenti neceſſarium, per tot ſæcula in hunc uſque diem inverti permiſiſſet, præſertim cum aliqui velint ordinem illum ad valorem Sacramenti neceſſariò pertinere.

P. 5. *Confeſſionis inſtitutio.*

Confeſſio præcipuè inſtituta eſt, ut Sacerdos injungat idoneas pœnitentias ac ſatisfactiones, quibus ante abſolutionem peccati malitia deleatur.

Vide an hoc viam non ſternat, ut Abſolutio cenſeatur nudum & inane miniſterium, ſi ante illam delenda ſit peccati malitia, non verò dici debeat Abſolutio ſententia judicialis per ſe remiſſiva peccati. Talem ſententiam abſolutionem eſſe affirmat, nudum verò miniſterium eſſe diſertè negat Tridentinum *Seſſ. 14. cap. 6.*

P. 6. *Dilatio Abſolutionis.*

Extra caſum neceſſitatis, non licet Sacerdoti peccatorem abſolvere, ſed differenda eſt abſolutio, niſi de illius interna converſione, ſive diſpoſitione ſufficienti habeat Sacerdos judicium moraliter certum, abſque omni prudenti formidine.

Adverte quo vinculo hæc doctrina conſtringat manus Sacerdotis, & deprehendes vix illi relinqui poteſtatem abſolvendi, niſi in caſu neceſſitatis: ſic enim liceat argumentari. Non poteſt Sacerdos certior eſſe de converſione interna & ſufficienti peccatoris, quàm ipſe qui confitetur: imò non niſi ex ipſo pœnitente poteſt converſio ejus interna Sacerdoti conſtare. Atqui ipſe peccator non poteſt plerumque ita eſſe moraliter certus de ſua converſione interna, ut nullus prudenti formidini locus relinquatur: aliàs quoties actu percipit abſolutionem, poterit certò & abſque formidine illi conſtare de ſua juſtificatione, quod eſt contra communē ſenſum & ſententiam. Ergo vix dabitur caſus quo extra neceſſitatem ſacerdos poſſit peccatori abſolutionem impertiri, ſi vera ſit ferrea lex, quam dogma hoc recens tam Sacerdoti, quàm pœnitenti imponit. Contra verò doctrina communis tradit, de interna pœnitentis converſione certitudinem non requiri, ſed ſufficere prudens judicium, ſive rationi non levi innixum, etſi relinquatur etiam aliqua prudens formido de ſufficienti illius diſpoſitione.

P. 7. *Conſuetudo peccandi.*

Niſi adſint ſigna converſionis omninò extraordinaria, & niſi abſit caſus neceſſitatis, differenda eſt abſolutio peccatori habenti conſuetudiniem peccandi, qui ante abſolutionem notabili tempore vitam non immutaverit, etſi cum lachrymis promittat vitare occaſiones peccandi, & paratum ſe præbeat ut adhibeat remedia à Confeſſario præſcribenda.

Certum eſt, doctrinam hanc adverſari communi praxi Eccleſiæ, prout ea colligitur ex Authoribus claſſicis & maximè probatis; nullam hi admittunt legem univerſalem differendi abſolutionem peccatori laboranti conſuetudine peccandi, ſi talem oſtendat diſpoſitionem, qualem jam deſcripſi. Minimè igitur tutum videtur auſcultare paucorum ſenſui cum tanta Sacramenti, & pœnitentis injuria. Sacramenti quidem, quia praxis illa paulatim à Confeſſionis uſu plurimos deterret, qui experti fuiſſent ſe cum ſingultu ac ſinceris lachrymis abſolutionis beneficium fruſtra imploraſſe. Accedit injuria pœnitenti irroganda, ſi repellatur ab auxiliis quæ virtute Sacramenti conferuntur, ut conſuetudini pravæ potentius reſiſtat: & præpoſterè adigatur ne medicinam percipiat, niſi prius morbum curaverit. Quantum poſſit hæc praxis incommodi procreare Miſſionario, dum plura loca unus, & rarò perluſtrat, ſatis edocet aſſiduus uſus & experientia.

P. 8. *Timor relapſus.*

Illicitum eſt abſolvere peccatorem, quamvis de ſufficiēti illius dolore Sacerdos ſit moraliter certus, ſi adſit probabilis timor de relapſu.

Si vera eſſet hæc doctrina, nunquam liceret Sacerdoti abſolvere peccatorem qui peccandi conſuetudinem actu non depoſuit, niſi forte in mortis articulo. Atqui hoc eſſe contra receptam in Eccleſia praxim, & conſenſum Doctorum, ignorare nemo poteſt, niſi qui in Theologorum placitis cupit eſſe peregrinus. Probatur autem antecedens; Quia quamdiu non eſt depoſita conſuetudo ad peccatum inclinans, poteſt ſubeſſe probabilis metus de relapſu in priora peccata, ac proinde ſi his authoribus credimus, pœnitens conſuetudine prævia nondum actu depoſitâ nunquam erit abſolvendus. Quid ergo ſi aliquis ad plures annos cum inveterata conſuetudine ſeriò depugnet, nondum ex integro victor? Erit etiam illi pluribus annis de abſolutionis beneficio deſperandum: quod dici nequit.

P. 9. *Emendatio pro tempore notabili.*

Invalida quoque eſt abſolutio peccatoris, qui nondum exuit conſuetudinem peccandi, & de quo eſt probabilis timor ne relabatur, ſed debet abſolutio differri donec peccator notabili tempore vitam emendaverit.

Ex hac doctrina ſequi videtur idem incommodum quod ex ſuperiori. Sequitur inſuper invalidas eſſe confeſſiones durante conſuetudine peractas, & plerumque tanquam ſacrilegas neceſſariò repetendas, nec id diſſimulant iſtius dogmatis authores. Per hoc autem induci videtur novum præceptum à praxi fidelium, & à mente Tridentini alienum *Seſſ. 14. cap. 4.* ubi ad Valorem Sacramenti tantum requirit. Animi dolorem ac deteſtationem de peccato commiſſo, cum propoſito non peccandi de cætero, nec addit, debere vitam eſſe emendatam notabili tempore, aut ex vi propoſiti certò conſtare pœnitentem non relapſurum.

P. 10. *Obſervatio remediorum.*

Pro irrita etiam habenda eſt abſolutio Sacerdotis, quando pœnitens poſtea non obſervavit ea quæ ad remedium à Sacerdote abſolvente præſcripta fuêre.

Supponit hæc doctrina abſolutionem illam eſſe irritam, eo quod pœnitens dum abſolveretur, non habuerit propoſitum efficax vitandi peccata de cætero. Supponit autem defuiſſe tale propoſitum, quia non eſt ſecuta obſervatio mediorum ad abſtinendum deinceps à peccatis. Quia, inquiunt, ſi pœnitens efficaciter intendiſſet finem, intendiſſet pariter media: Atqui non eſt ſecuta obſervatio mediorum, ſive remediorum ad vitanda peccata; Ergo defuit illi propoſitum efficax deinceps abſtinendi à peccatis, quod requiritur ad valorem Sacramenti.

Error illius augmentationis in eo potiſſimum verſatur, quod ſupponat diſpoſitionem præſentem eſſe ineffi-

Digitized by Google

inefficacem & inſufficientem, ſi non duret eadem diſpoſitio pro tempore futuro, & non inferat applicationem mediorum. Ac ſi prima diſpoſitio etſi optima, non eſſet mutationi obnoxia, nec poſſit variis modis, & illecebris debilitata paulatim deficere. Cavendum inſuper eſt ne hac viâ pedetentim accedatur ad doctrinam in Tridentino damnatam. *Seſſ.6.cap.25.* Ubi anathema intorquet, ſi quis dicat, eum qui labitur, & peccat, nunquam verè fuiſſe juſtificatum.

P. 11. *Dilatio pro quovis mortali.*

Differenda eſt abſolutio etiam cuivis peccatori culpam lethalem confeſſo donec notabili tempore vitam emendaverit: niſi abſolutionem efflagitet juſta neceſſitas, vel adſint ſigna converſionis omnino extraordinaria.

Peccat hæc praxis in eo, quod requirat ante abſolutionem à quovis etiam peccato graviori præmitti notabili tempore emendationem ac ſatisfactionem. Ac ſi non poſſit homo, gratiâ Dei & libero arbitrio inſtructus, vel ſubitò, vel brevi ſaltem tempore ad meliorem frugem ſe convertere. Cùm ſupponendum ſit peccatorem ſufficientis gratiæ adjutorio non deſtitui.

Argumentum quod aliqui in oppoſitum adducunt, à ſimilitudine Medici corporalis qui vult ægrum identidem redire, ut ſciat quid medicamenta præſcripta profuerint, videtur potius contra dilationem iſtam abſolutionis militare. Nam imprudens omninò cenſeretur Medicus, qui v. g. Sagittam vulnus lethale inferentem non prius extraheret, quam patiens illâ ſagittâ confixus, eſſet per alia remedia valetudini reſtitutus. Peccatum mortale eſſe hujuſmodi ſagittam docet non tantum S. Chryſoſtomus, ſed etiam poſt illum ipſe Catechiſmus Romanus cap. 5. num. 97. *Non ſatis eſt* (inquit) *Sagittam à corpore extrahi, ſed plaga quoque à Sagitta inflicta curanda eſt. Sic etiam in anima poſt receptam peccati veniam pœnitentia curanda eſt plaga relicta.*

Et Catechiſmus idem cap. 5. num. 82. *Si* (inquit) *auditâ confeſſione Confeſſarius judicaverit, neque in enumerandis peccatis diligentiam, neque in deteſtandis dolorem pœnitenti omninò defuiſſe, abſolvi poterit.* Poteſt autem Confeſſarius advertere illum dolorem, & diligentiam adfuiſſe *immediatè* ante abſolutionem. De his agimus fuſius infra *part. III. Tract. II. quæſt. 14. & 15. item Tract. IV. cap. 5. circa finem.*

P. 12. *Abſolutio, & confeſſio venialium.*

CAvenda quoque ſunt hæc nova quorumdam dogmata. *Improbanda eſt frequens abſolutio à peccatis venialibus, qualis in Monaſteriis eſt uſitata. 2. Apud Chriſtianos primitivæ Eccleſiæ non erat uſus confitendi venialia.*

Opponitur generatim utrique propoſitioni doctrina Tridentini *Seſſ. 14. cap. 5.* Peccata (*inquit*) venialia rectè, & utiliter, & citra omnem præſumptionem in confeſſione dicuntur, quod Piorum hominum uſus demonſtrat. Agnoſcit Concilium illum eſſe uſum piorum hominum, eumque eſſe rectum & utilem. Infero primò, Ergo rectè tàm in Monaſteriis, quàm à piis paſſim hominibus praxis illa uſurpatur. Et ne dicas poſſe quidem fideles ea peccata utiliter confiteri, non tamen abſolvi, & expiari, Contrarium ibidem innuit Tridentinum, dum ſubdit, eadem multis *aliis modis expiari.* Infero ſecundò, Ergo Confeſſio venialium apud fideles pios, ac probos fuit in uſu in primitiva Eccleſia. Hoc ſi neges, infero ulterius: Ergo in primitiva Eccleſia ab Apoſtolis edocta, peccata venialia non erant materia idonea Sacramenti pœnitentiæ, alias Chriſtiani in primæva Eccleſia pii ac ferventes illa confiteri non prætermiſiſſent: eſſe autem venialia materiam Sacramenti, nemo ut arbitror orthodoxus inficiabitur.

Ut hæc perniciosa dogmata Apoſtolicæ doctrinæ amatores averſentur, non parum conducet digitum intendere in fontem minimè ſincerum ex quo hi pernicioſi rivuli in aliorum libellos profluxerunt. Delibo pauca ex Litteris Abbatis Sancyrani *part. 1. lec. 32.* Confeſſio (*inquit*) peccatorum venialium non fuit in uſu ordinario per Eccleſiam niſi valdè ſerò ad expiationem ipſorum: quia ſpatio mille annorum & amplius juſti, qui ea committebant, ſatis habebant ut plurimum eligere ſuâ ſponte quaſdam pœnitentias leves, priuſquam aſſiſterent Sancto Miſſæ Sacrificio.

Hic ille eſt Sancyranus proprio nomine Joannes Vergerius, qui inter alia novæ doctrinæ capita, ſtatuit æqualitatem omnimodam inter S. Petrum & S. Paulum abſque ſubordinatione in poteſtate ſuprema, & regimine univerſalis Eccleſiæ. Hanc autem doctrinam, nec non quoſlibet libros illam continentes, ab Innocentio X. conſtat eſſe authoritate Apoſtolicâ profligatam, & omni cenſurâ digniſſimam.

Exemplar Diplomatis Urbani VIII. Anno 1641. Confirmantis Conſtitutiones Pii V. & Gregorii XIII. contra Propoſitiones vulgò Bajanas ab iiſdem prohibitas &c. Item Conſtitutio Alexandri VII. & Prædeceſſoris contra Propoſitiones Cornelii Janſenii: Et alia huc pertinentia.

QUoniam in hoc Opere, & in aliis hoc tempore Controverſiis non rarò occurrit mentio prædictorum Dogmatum, & quæſtionum ex illis emergentium: hinc ſæpè dubitatur, qualia ſint ſingula dogmata, quo modo, tempore, tenore proſcripta. Percommodum igitur pluribus erit, præſertim Miſſionariis, ſi hic ipſa Pontificum Diplomata, & dogmatum ſeriem, ac verba integrè exhibeamus. Ut quoties de his dubium exoritur, ad primævum, & ſincerum Fontem recurratur.

Urbanus Epiſcopus Servus ſervorum Dei.

Ad perpetuam rei Memoriam.

IN Eminenti Eccleſiæ militantis Sede, meritis licet imparibus conſtituti, ſedulò meditamur, ut quæ, ad fidei Catholicæ conſervationem, à Prædeceſſoribus noſtris providè ſtatuta, & ordinata ſunt, firmiter perpetuo obſerventur; & cum opus ſit, noſtræ auctoritatis munimine confirmentur. Dudum ſiquidem à fel. record. Pio Papa V. Prædeceſſore noſtro emanavit Conſtitutio tenoris ſubſequentis, videlicet, PIUS Epiſcopus Servus Servorum Dei. Ad futuram rei memoriam. Ex omnibus afflictionibus, quas in hoc loco à Domino conſtituti, tam luctuoſo tempore ſuſtinemus, ille animũ noſtrũ præcipuè excruciat dolor, quòd Religio Chriſtiana tantis jam pridè turbinibus agitata, novis quo-

Digitized by Google

quotidie propoſitis Opinionibus conflictetur, Chriſtique populus antiqui hoſtis ſuggeſt.one diſſectus, in alios, atque alios errores paſſim, & promiſcuè deferatur. Quantum verò ad Nos attinet, totis viribus conamur, ut illæ, ſimul atque proſiliunt, penitus opprimantur. Magno enim mœrore afficimur, quod plerique, ſpectatæ alioqui probitatis, & doctrinæ, in varias ſententias, offenſionis, & periculi plenas, tum verbo, tum ſcriptis prorumpunt; deque eis etiam in Scholis, invicem controverſantur; cujusmodi ſunt ſequentes.

1. Nec Angeli, nec primi hominis adhuc integri merita rectè vocantur Gratia.

2. Sicut opus malum ex naturâ ſuâ eſt mortis æternæ meritorium, ſic bonum opus ex naturâ ſuâ eſt vitæ æternæ meritorium.

3. Et bonis Angelis, & primo Homini, ſi in ſtatu illo perſeveraſſet uſque ad ultimum vitæ, felicitas eſſet merces, & non gratia.

4. Vita æterna Homini integro, & Angelo promiſſa fuit intuitu bonorum operum, & bona opera ex lege naturæ ad illam conſequendam per ſe ſufficiunt.

5. In promiſſione factâ Angelo, & primo Homini continetur naturalis juſtitiæ conſtitutio, quâ pro bonis operibus, ſine alio reſpectu, vita æterna juſtis promittitur.

6. Naturali lege conſtitutum fuit homini, ut ſi in obedientia perſeveraret, ad eam vitam pertranſiret, in qua mori non poſſet.

7. Primi hominis integri merita fuerunt primæ creationis munera; ſed juxta modum loquendi Scripturæ ſacræ non rectè vocantur gratia; quo fit, ut tantùm merita, non etiam gratia debeant nuncupari.

8. In redemptis per gratiam Chriſti, nullum inveniri poteſt bonum meritum, quod non ſit gratis indigno collatum.

9. Dona conceſſa Homini integro, & Angelo, forſitan, non improbanda ratione, poſſunt dici gratia; ſed quia ſecundum uſum ſacræ Scripturæ, nomine gratiæ, ea tantùm munera intelliguntur, quæ per Jeſum Chriſtum malè meritis, & indignis conferuntur, ideoque neque merita, neque merces, quæ illis redditur, gratia dici debet.

10. Solutio pœnæ temporalis, quæ peccato dimiſſo ſæpè remanet, & corporis reſurrectio, propriè non niſi meritis Chriſti adſcribenda eſt.

11. Quod piè, & juſtè in hac vita mortali, uſque in finem, converſati, vitam conſequimur æternam, id non propriè gratiæ Dei, ſed ordinationi naturali ſtatim initio creationis conſtitutæ, juſto Dei judicio deputandum eſt, neque in hac retributione bonorum ad Chriſti meritum reſpicitur, ſed tantùm ad primam inſtitutionem generis humani, in qua, lege naturali conſtitutum eſt, ut juſto Dei judicio obedientiæ mandatorũ vita æterna reddatur.

12. Pelagii ſententia eſt: Opus bonum, citra gratiam adoptionis factum, non eſt Regni cœleſtis meritorium.

13. Opera bona à filiis adoptionis facta, non accipiunt rationem meriti ex eo, quod fiunt per Spiritum adoptionis inhabitantem corda filiorum Dei, ſed tantùm ex eo, quod ſunt conformia legi, quodque per ea præſtatur obedientia legi.

14. Opera bona Juſtorum non accipiunt in die Judicii extremi ampliorem mercedem, quàm juſto Dei judicio merentur accipere.

15. Ratio meriti non conſiſtit in eo, quod qui benè operatur habeat gratiam, & inhabitantem Spiritum Sanctum; ſed in eo ſolùm, quod obedit Divinæ legi.

16. Non eſt vera legis obedientia, quæ fit ſine Charitate.

17. Sentiunt cum Pelagio, qui dicunt eſſe neceſſarium ad rationem meriti, ut homo per gratiam adoptionis ſublimetur ad ſtatum Deificum.

18. Opera Catechumenorum, ut fides, & pœnitentia ante remiſſionem peccatorum facta, ſunt vitæ æternæ merita, quam vitam ipſi non conſequentur niſi priùs præcedentium delictorum impedimenta tollantur.

19. Opera juſtitiæ, & temperantiæ, quæ Chriſtus fecit, ex dignitate perſonæ operantis non traxerunt majorem valorem.

20. Nullum eſt peccatum ex natura ſua veniale, ſed omne peccatum meretur pœnam æternam.

21. Humanæ naturæ ſublimatio, & exaltatio in conſortium divinæ naturæ, debita fuit integritati primæ conditionis, & proinde naturalis dicenda eſt, & non ſupernaturalis.

22. Cum Pelagio ſentiunt, qui textum Apoſtoli ad Romanos 2. Gentes, qui legem non habent naturaliter, quæ legis ſunt, faciunt, *intelligunt de gentibus, fidei gratiam non habentibus.*

23. Abſurda eſt eorum ſententia, quâ dicunt, hominem ab initio, dono quodam ſupernaturali, & gratuito, ſupra conditionem naturæ ſuæ fuiſſe exaltatum, ut Fide, Spe, & Charitate Deum ſupernaturaliter coleret.

24. A vanis & otioſis hominibus, ſecundùm inſipientiam Philoſophorum, excogitata eſt ſententia, quæ ad Pelagianiſmum rejicienda eſt, Hominem ab initio ſic conſtitutum, ut per dona naturæ ſuperaddita, fuerit largitate conditoris ſublimatus, & ad Dei filium adoptatus.

25. Omnia opera infidelium ſunt peccata, & Philoſophorum virtutes ſunt vitia.

26. Integritas primæ creationis non fuit indebita humanæ naturæ exaltatio, ſed naturalis ejus conditio.

27. Liberum arbitrium ſine gratiæ Dei adjutorio, non niſi ad peccandum valet.

28. Pelagianus eſt error, dicere, quòd liberum arbitrium valet ad ullum peccatum vitandum.

29. Non ſoli fures ii ſunt, & latrones, qui Chriſtum viam, & oſtium veritatis, & vitæ negant; ſed etiam quicunque aliunde, quàm per ipſum in viam juſtitiæ (hoc eſt, ad aliquam juſtitiam) conſcendi poſſe docent.

30. Aut tentationi ulli, ſine gratiæ ipſius adjutorio reſiſtere hominem poſſe, ſic ut in eam non inducatur, ac ab ea non ſuperetur.

31. Charitas perfecta, & ſincera, quæ eſt corde puro, & conſcientia bona, & fide non ficta, tam in Catechumenis, quàm in pœnitentibus, poteſt eſſe ſine remiſſione peccatorum.

32. Charitas illa, quæ eſt plenitudo legis, non eſt ſemper conjuncta cum remiſſione peccatorum.

33. Catechumenus, juſtè, rectè, & ſanctè vivit, & mandata Dei obſervat, ac legem implet per charitatem, ante obtentam remiſſionem peccatorum, quæ in Baptiſmi lavacro, demum percipitur.

34. Diſtinctio illa duplicis amoris, naturalis videlicet, quo Deus amatur, ut auctor naturæ; & gratuiti, quo Deus amatur, ut beatificator, vana eſt, & commentitia, & ad illudendum ſacris Litteris, & plurimis veterum teſtimoniis, excogitata.

35. Omne quod agit peccator, vel ſervus peccati, peccatum eſt.

36. Amor naturalis, qui ex viribus naturæ exoritur, ex ſola Philoſophiâ, per elationem præſumptionis huma-

humanæ, cum injuria Crucis Chriſti defenditur à nonnullis Doctoribus.

37. *Cum Pelagio ſentit, qui boni aliquid naturalis, hoc eſt, quod ex naturæ ſolis viribus ortum ducit agnoſcit.*

38. *Omnis amor creaturæ rationalis, aut vitioſa eſt cupiditas, qua mundus diligitur, quæ à Joanne prohibetur, aut laudabilis illa charitas, quæ per Spiritum Sanctum in corde diffuſa, Deus amatur.*

39. *Quod voluntariè fit, etiamſi neceſſariò fiat, liberè tamen fit.*

40. *In omnibus ſuis actibus peccator ſervit dominanti cupiditati.*

41. *Is libertatis modus, qui eſt à neceſſitate, ſub libertatis nomine non reperitur in Scripturis, ſed ſolum nomen libertatis à peccato.*

42. *Juſtitia, qua juſtificatur per fidem impius, conſiſtit formaliter in obedientia mandatorum quæ eſt operum Juſtitia, non autem in gratia aliqua animæ infuſa, qua adoptatur homo in filium Dei, & ſecundùm interiorem hominem renovatur, ac Divinæ naturæ conſors efficitur, ut ſic per Spiritum Sanctum renovatus, deinceps bene vivere, & Dei mandatis obedire poſſit.*

43. *In hominibus pœnitentibus, ante Sacramentum abſolutionis, & in Catechumenis ante Baptiſmum, eſt vera juſtificatio; ſeparata tamen à remiſſione peccatorum.*

44. *Operibus plerìſque, quæ à fidelibus fiunt, ſolùm ut Dei mandatis pareant, cujuſmodi ſunt, obedire parentibus, depoſitum reddere, ab homicidio, à furto, à fornicatione abſtinere, juſtificantur quidem homines, quia ſunt legis obedientia, & vera legis juſtitia, non tamen iis obtinent incrementa virtutum.*

45. *Sacrificium Miſſæ non aliâ ratione eſt Sacrificium, quàm generali illa, qua omne opus, quod fit, ut ſanctâ ſocietate, Deo homo inhæreat.*

46. *Ad rationem, & definitionem peccati non pertinet voluntarium; nec definitionis quæſtio eſt, ſed cauſæ, & originis, utrum omne peccatum debeat eſſe voluntarium.*

47. *Unde peccatum originis verè habet rationem peccati ſine ulla relatione, ac reſpectu ad voluntatem, à qua originem habuit.*

48. *Peccatum originis eſt, habituali parvuli voluntate voluntarium, & habitualiter dominatur parvulo, eò quod non gerit contrarium voluntatis arbitrium.*

49. *Et ex habituali voluntate dominante fit, ut parvulus decedens ſine regenerationis Sacramento, quando uſum rationis conſecutus erit, actualiter Deum odio habeat, Deum blaſphemet, & legi Dei repugnet.*

50. *Prava deſideria quibus ratio non conſentit, & quæ homo invitus patitur, ſunt prohibita præcepto:* Non concupiſces.

51. *Concupiſcentia, ſive lex membrorum, & prava ejus deſideria, quæ inviti ſentiunt homines, ſunt vera legis inobedientia.*

52. *Omne ſcelus eſt ejus conditionis, ut ſuum authorem, & omnes poſteros eo modo inficere poſſit, quo infecit prima tranſgreſſio.*

53. *Quantum eſt ex vi tranſgreſſionis, tantum meritorum malorum à generante contrahunt qui cum minoribus naſcuntur vitiis, quàm qui cum majoribus.*

54. *Diffinitiva hæc ſententia, Deum homini nihil impoſſibile præcepiſſe, falsò tribuitur Auguſtino; cùm Pelagii ſit.*

55. *Deus non potuiſſet ab initio talem creare hominem, qualis nunc naſcitur.*

56. *In peccato duo ſunt, actus & reatus: tranſeunte autem actu, nihil manet niſi reatus, ſive obligatio ad pœnam.*

57. *Unde in Sacramento Baptiſmi aut Sacerdotis abſolutione, propriè reatus peccati dumtaxat tollitur; & miniſterium Sacerdotum ſolùm liberat à reatu.*

58. *Peccator pœnitens non vivificatur miniſterio Sacerdotis abſolventis, ſed à ſolo Deo, qui pœnitentiam ſuggerens, & inſpirans, vivificat eum, & reſuſcitat; miniſterio autem Sacerdotis ſolum reatus tollitur.*

59. *Quando per eleemoſynas aliaque pœnitentiæ opera Deo ſatisfacimus pro pœnis temporalibus, non dignum pretium Deo pro peccatis noſtris offerimus, ſicut quidam errantes autumant (nam alioqui eſſemus ſaltem aliqua ex parte, redemptores) ſed aliquid facimus, cujus intuitu Chriſti ſatisfactio nobis applicatur, & communicatur.*

60. *Per paſſiones Sanctorum in indulgentiis communicatas non propriè redimuntur noſtra delicta; ſed per communionem charitatis nobis eorum paſſiones impartiuntur, ut digni ſimus, qui pretio ſanguinis Chriſti à pœnis pro peccatis debitis, liberemur.*

61. *Celebris illa Doctorum diſtinctio, Divinæ legis mandata bifariam impleri, altero modo quantum ad præceptorum operum ſubſtantiam tantùm, altero quantùm ad certum quemdam modum, videlicet ſecundùm quem valeant operantem perducere ad regnum (hoc eſt, ad modum meritorum) commentitia eſt, & explodenda.*

62. *Illa quoque diſtinctio, quâ opus dicitur bifariam bonum, vel quia ex objecto, & omnibus circumſtantiis rectum eſt, & bonum (quod moraliter bonum appellare conſueverunt) vel quia eſt meritorium Regni æterni, eò quod ſit à vivo Chriſti membro per Spiritum charitatis, rejicienda eſt.*

63. *Sed & illa diſtinctio duplicis juſtitiæ, alterius, quæ fit per Spiritum charitatis inhabitantem, alterius, quæ fit ex inſpiratione quidem Spiritus Sancti, cor ad pœnitentiam excitantis, ſed nondum cor inhabitantis, & in eo charitatem diffundentis, quâ divinæ Legis juſtificatio impleatur, ſimiliter rejicitur.*

64. *Item, & illa diſtinctio duplicis vivificationis, alterius, quâ vivificatur peccator, dum ei pœnitentiæ, & vitæ novæ propoſitum & inchoatio per Dei gratiam inſpiratur, alterius quâ vivificatur, qui verè juſtificatur & palmes vivus in vite Chriſto efficitur, pariter commentitia eſt, & Scripturis minimè congruens.*

65. *Non niſi Pelagiano errore admitti poteſt uſus aliquis liberi arbitrii bonus, ſive non malus; & gratiæ Chriſti injuriam facit, qui ita ſentit, & docet.*

66. *Sola violentia repugnat libertati hominis naturali.*

67. *Homo peccat, etiam damnabiliter, in eo, quod neceſſariò facit.*

68. *Infidelitas purè negativa in his, in quibus Chriſtus non eſt prædicatus, peccatum eſt.*

69. *Juſtificatio impii fit formaliter per obedientiam Legis, non autem per occultam communicationem, & inſpirationem gratiæ, quæ per eam juſtificatos faciat implere legem.*

70. *Homo exiſtens in peccato mortali ſive in reatu æternæ damnationis, poteſt habere veram charitatem; & charitas, etiam perfecta, poteſt conſiſtere cum reatu æternæ damnationis.*

71. *Per contritionem, etiam cum charitate perfecta, & cum voto ſuſcipiendi Sacramentum conjunctam, non remittitur crimen, extra caſum neceſſitatis, aut Martyrii, ſine actuali ſuſceptione Sacramenti.*

72. O.

Digitized by Google

72. Omnes omninò juſtorum afflictiones, ſunt ultiones peccatorum ipſorum; unde & Iob, & Martyres quæ paſſi ſunt, propter peccata ſua paſſi ſunt.

73. Nemo præter Chriſtum, eſt abſque peccato originali, hinc Beata Virgo mortua eſt propter peccatum ex Adam contractum, omneſque ejus afflictiones in hac vita, ſicut & aliorum Juſtorum, fuerunt ultiones peccati actualis, vel originalis.

74. Concupiſcentia in renatis relapſis in peccatum mortale, in quibus jam dominatur, peccatum eſt, ſicut & alii habitus pravi.

75. Motus pravi concupiſcentiæ, ſunt, pro ſtatu hominis vitiati, prohibiti præcepto, Non concupiſces; *Unde homo eos ſentiens, & non conſentiens, tranſgreditur præceptum,* Non concupiſces; *quamvis transgreſſio in peccatum non deputetur.*

76. Quamdiu aliquid concupiſcentiæ carnalis in diligente eſt, non facit præceptum, Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo.

77. Satisfactiones laborioſæ Juſtificatorum, non valent expiare de condigno pœnam temporalem reſtantem poſt culpam condonatam.

78. Immortalitas primi Hominis non erat gratiæ beneficium, ſed naturalis conditio.

79. Falſa eſt Doctorum ſententia, primum Hominem potuiſſe à Deo creari, & inſtitui ſine Juſtitia naturali.

Quas quidem ſententias ſtricto coram Nobis examine ponderatas, quamquam nonnullæ aliquo pacto ſuſtineri poſſent, in rigore, & proprio verborum ſenſu ab aſſertoribus intento, hæreticas, erroneas, ſuſpectas, temerarias, ſcandaloſas, & in pias aures offenſionem immittentes, reſpectivè, ac quæcumque ſuper iis verbo, ſcriptoque emiſſa, præſentium auctoritate damnamus, circumſcribimus, & abolemus; deque iiſdem, & ſimilibus poſt hac, quoquo pacto, loquendi, ſcribendi, & diſputandi, facultatem quibuſcumque interdicimus. Qui ſecus fecerint, ipſos omnibus dignitatibus, gradibus, honoribus, beneficiis, & officiis perpetuò privamus, ac etiam inhabiles ad quæcunque decernimus, Vinculo quoque anathematis eo ipſo innodamus, à quo, nullus Romano Pontifice inferior, valeat ipſos, excepto mortis articulo, liberare. Ceterùm, ut jam componi his de rebus tumultus, & contracta odia faciliùs comprimi poſſint, ſimulque animarum ſaluti pleniùs conſulatur. Dilecto filio noſtro Antonio tituli Sancti Bartholomæi; in Inſulâ Presbytero Cardinali Granuelano nuncupato, per Apoſtolica ſcripta mandamus, ut ipſe, quid ad perpetuam dictarum ſententiarum, & ſcripturarum abolitionem, quid ad arcenda hujuſmodi proloquia, & diſputationes, quid denique ad unionem, & pacem cum communi omnium, & Eccleſiæ Catholicæ ſatisfactione componendam, facto opus ſit, in primis diligenter expendat; deinde in iis omnibus, quæ pro communi ſalute, tranquillitate, & honore optimum judicaverit, quâ ſemper Eccleſiæ prædictæ unitate, etiam per alium, ſeu alios, fide, doctrina, & religione præſtantes, ocyùs exequatur, faciatque, quidquid decreverit, inviolatè ab omnibus obſervari. Contradictores quoslibet per cenſuras, & pœnas prædictas, aliaque juris, & facti remedia opportuna, appellatione poſtpoſita, compeſcendo; Invocato etiam ad hoc, ſi opus fuerit, auxilio Brachii ſæcularis: Non obſtantibus, quòd forſitan aliquibus ab Apoſtolica ſit Sede Indultum, quod interdici, ſuſpendi, vel excommunicari non poſſint per litteras Apoſtolicas, non facientes plenam, & expreſſam, ac de verbo ad verbum de Indulto hujuſmodi mentionem: Et quibuslibet aliis privilegiis, exemptionibus, Indulgentiis, & litteris Apoſtolicis ſpecialibus, vel generalibus, quorumcumque tenorum exiſtant, per quæ præſentibus non expreſſa, vel totaliter non inſerta, effectus præſentium impediri valeat quomodolibet, vel differri; & de quibus eorumque totis tenoribus de verbo ad verbum habenda ſit in noſtris litteris mentio ſpecialis. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam noſtræ damnationis, circumſcriptionis, abolitionis, interdicti, decreti, & mandati privationis & innodationis infringere, vel ei auſu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus, ſe noverit incurſurum. Datum Romæ apud Sanctum Petrum Anno Incarnationis Dominicæ Milleſimo quingenteſimo ſexageſimo ſeptimo, Kalendis Octobris, Pontificatus Noſtri Anno ſecundo.

Poſtea inſeritur in eandem ſententiam Conſtitutio Gregorii XIII. edita 4. Kal. Feb. anno 1579. Ipſa verò Urbani Conſtitutio edita eſt Romæ anno 1641.

NOTA.

Circa tenorem prædictæ Bullæ cœperunt aliqui contendere, non debere apponi Comma ſive virgulam, quæ ſuperius notatur poſt illa verba, *ſuſtineri poſſint*, ac ſi ſenſus eſſet, ex illis proſcriptis Sententiis, nonnullas aliquo pacto ſuſtineri poſſe in rigore ac proprio verborum ſenſu ab aſſertoribus intento. Verùm ne ulla prorſus remaneret anſa dubitandi, curavit Pontifex deputatis Academiæ Lovanienſis Romæ exiſtentibus per tres Cardinales Bullam ritè notatam, & authenticam in manus conſignari. Idq; teſtatur ipſum S. Congregationis Decretum datum 16. Junij ann. 1644. cujus hic verba ſubjicio.

Sanctitas ſua omnibus ritè perpenſis, & conſideratis, mandavit ex Archivo ejuſdem Congregationis & ex Matrice Actorum, quæ in eodem Archivo conſervantur, extrahi ſive transſcribi, & diligenter collationari, ac imprimi exemplar præfatæ Bullæ, illudque ſic extractum, collationatum, impreſſum, iiſdem Sinnichio & Papio (deputatis) *per ſupra dictos DD. Cardinales Spadam, Pamphilium, & Falconerium conſignari &c.* Tradita autem eſt illis Bulla cum dicto Commate per eoſdem Cardinales, præſente etiam Sacræ Gen. Inquiſitionis Aſſeſſore Franciſco de Albicis, nunc S. R. E. Cardinali, die 29. Julii 1644. Poſſint & hodie ejuſdem exempla ſatis authentica exhiberi. Et ſanè res per ſeipſam manifeſta eſt. Vana namque eſſet Conſtitutio Pontificia *damnans, circumſcribens, abolens* aliquas Propoſitiones, quæ tamen ſuſtineri poſſint in rigore ac proprio verborum ſenſu ab aſſertoribus intento: quæ enim ſic ſuſtineri poſſint, non pro damnatis, ſed abſolutè pro legitimis & veris in quovis tribunali habendæ forent.

ALEXANDRI VII.

Conſtitutionis Innocentii X. Confirmatio, & Declaratio contra doctrinam Ianſenii.

Alexander Epiſcopus Servus Servorum Dei Univerſis Chriſti Fidelibus ſalutem & Apoſtolicam Benedictionem.

Ad ſa-

Digitized by Google

Ad ſacram Beati Petri Sedem & Univerſalis Eccleſiæ regimen inſcrutabili Divinæ providentiæ diſpoſitione nullis noſtris ſuffragantibus meritis evecti, nihil Nobis antiquius ex muneris noſtri debito eſſe duximus, quàm ut Sanctæ fidei noſtræ ac ſacrorum dogmatum integritati traditâ Nobis à Deo poteſtate opportunè conſuleremus. Ac licet ea quæ Apoſtolicis Conſtitutionibus abundè fuerunt definita, novæ deciſionis ſive declarationis acceſſione nequaquam indigeant; quia tamen aliqui publicæ tranquillitatis perturbatores illa in dubium revocare vel ſubdolis interpretationibus labefactare non verentur, ne morbus iſte latiùs divagetur, promptum Apoſtolicæ Auctoritatis remedium cenſuimus non eſſe differendum. Emanavit ſiquidem aliàs à felicis recordationis Innocentio PP. X. Prædeceſſore noſtro Conſtitutio, Declaratio & Definitio tenoris qui ſequitur, videlicet:

Innocentius Epiſcopus Servus Servorum Dei Univerſis Chriſti fidelibus Salutem & Apoſtolicam Benedictionem. Cum occaſione Impreſſionis libri, cui Titulus, Auguſtinus Cornelii Ianſenii Epiſcopi Iprenſis, inter alias ejus opiniones orta fuerit, præſertim in Galliis, controverſia ſuper quinque ex illis, Complures Galliarum Epiſcopi apud nos inſtiterunt, ut eaſdem Propoſitiones Nobis oblatas expenderemus, ac de unaquaque earum certam, & perſpicuam ferremus ſententiam. Tenor verò præfatarum Propoſitionum eſt, prout ſequitur.

Prima: Aliqua Dei præcepta Hominibus juſtis volentibus, & conantibus ſecundùm præſentes, quas habent vires, ſunt impoſſibilia, deeſt quoque illis Gratia, qua poſſibilia fiant.

Secunda: Interiori Gratiæ in ſtatu Naturæ lapſæ nunquam reſiſtitur.

Tertia: Ad merendum, & demerendum in ſtatu Naturæ lapſæ non requiritur in Homine libertas à neceſſitate, ſed ſufficit libertas à coactione.

Quarta: Semipelagiani admittebant prævenientis Gratiæ interioris neceſſitatem ad ſingulos actus, etiam initium fidei, & in hoc erant Hæretici, quod vellent eam Gratiam talem eſſe, cui poſſet humana voluntas reſiſtere, vel obtemperare.

Quinta: Semipelagianum eſt dicere, Chriſtum pro omnibus omninò Hominibus mortuum eſſe, aut ſanguinem fudiſſe.

Nos quibus inter multiplices curas, quæ animum noſtrum aſſiduè pulſant, illa in primis cordi eſt, ut Eccleſia Dei nobis ex Alto commiſſa, purgatis pravarum Opinionum erroribus, tutò militare, & tanquam Navis in tranquillo Mari, ſedatis omnium tempeſtatum fluctibus, ac procellis, ſecurè navigare, & ad optatum ſalutis Portum pervenire poſſit, pro rei gravitate coram aliquibus S.R.E. Cardinalibus ad id ſpecialiter ſæpius congregatis à pluribus in Sacra Theologia Magiſtris, eaſdem Quinque Propoſitiones, uti ſupra Nobis oblatas, fecimus ſingillatim diligenter examinari, eorumque ſuffragia, tum voce tum ſcripto relata maturè conſideravimus, eoſdemque Magiſtros, variis eorum nobis actis Congregationibus prolixè ſuper eiſdem, ac ſuper earum qualibet differentes audivimus. Cum autem ab initio hujuſmodi diſcuſſionis ad Divinum implorandum Auxilium multorũ Chriſti fidelium preces, tùm privatim, tùm publicè indixiſſemus, poſtmodum iteratis eiſdem ferventius, ac per nos ſollicitè implorata Sancti Spiritus Aſſiſtentia, tandẽ Divino Numine favente, ad infra ſcriptam devenimus Declarationem, & Definitionẽ.

Primam prædictarum Propoſitionem: Aliqua Dei præcepta Hominibus juſtis volentibus, & conantibus ſecundum præſentes, quas habent Vires, ſunt impoſſibilia, deeſt quoque illis Gratia, qua poſſibilia fiant: Temerariam, Impiam, Blaſphemam, Anathemate damnatam, & Hæreticam declaramus, & uti talem damnamus.

Secundam: Interiori Gratiæ in ſtatu Naturæ lapſæ nunquam reſiſtitur: Hæreticam declaramus, & uti talem damnamus.

Tertiam: Ad merendum, & demerendum in ſtatu Naturæ lapſæ non requiritur in Homine libertas à neceſſitate, ſed ſufficit libertas à Coactione: Hæreticam declaramus, & uti talem damnamus.

Quartam: Semipelagiani admittebant prævenientis Gratiæ Interioris neceſſitatem ad ſingulos actus, etiam ad initium fidei, & in hoc erant Hæretici, quod vellent eam Gratiam talem eſſe, cui poſſet humana voluntas reſiſtere, vel obtemperare: Falſam & Hæreticam declaramus, & uti talem damnamus.

Quintam: Semipelagianum eſt dicere, Chriſtum pro omnibus omninò hominibus mortuum eſſe, aut ſanguinem fudiſſe, Falſam, Temerariam, Scandaloſam; & intellectam eo ſenſu, ut Chriſtus pro ſalute dumtaxat Prædeſtinatorum mortuus ſit: Impiam, Blaſphemam, Contumelioſam, Divinæ Pietati Derogantem, & Hæreticam declaramus, & uti talem damnamus.

Mandamus igitur omnibus Chriſti fidelibus utriuſque ſexus, ne de dictis Propoſitionibus ſentire, docere, prædicare aliter præſumant, quàm in hac præſenti noſtra Declaratione, & Definitione continetur ſub cenſuris, & pœnis contra Hæreticos, & eorum fautores in jure expreſſis. Præcipimus pariter omnibus Patriarchis, Archiepiſcopis, Epiſcopis, aliiſque locorum Ordinariis, nec non Hæreticæ pravitatis Inquiſitoribus, ut Contradictores, & Rebelles quoſcumque per cenſuras, & pœnas prædictas, cæteraque juris, & facti remedia opportuna, invocato etiam ad hoc (ſi opus fuerit) Auxilio Brachii Sæcularis, omninò coerceant, & compeſcant. Non intendentes tamen per hanc Declarationem, & Definitionem ſuper prædictis Quinque Propoſitionibus factam, approbare ullatenùs alias opiniones, quæ continentur in prædicto libro Cornelii Janſenii. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſexcenteſimo quinquageſimo tertio, pridie Kal. Junii, Pontificatus Noſtri Anno Nono.

Cum autem, ſicut accepimus, nonnulli iniquitatis filii prædictas Quinque Propoſitiones vel in libro prædicto ejuſdem Cornelii Janſenii non reperiri, ſed fictè & pro arbitrio compoſitas eſſe, vel non in ſenſu ab eodem intento damnatas fuiſſe, aſſerere magno cum Chriſti fidelium ſcandalo non reformident; Nos, qui omnia, quæ hac in re geſta ſunt, ſufficienter & attentè, perſpeximus, utpote qui ejuſdem Innocentii Prædeceſſoris juſſu, dum adhuc in minoribus conſtituti Cardinalis munere fungeremur, omnibus illis congreſſibus interfuimus, in quibus Apoſtolica Auctoritate eadem cauſa diſcuſſa eſt eâ profectò diligentiâ quâ major deſiderari non poſſet; quamcumque dubitationem ſuper præmiſſis impoſterum auferre volentes, ut omnes Chriſti fideles in ejuſdem fidei unitate ſeſe contineant, ex debito noſtri Paſtoralis Officii ac matura deliberatione præinſertam Innocentii Prædeceſſoris noſtri Conſtitutionem, Declarationem & Definitionem harum ſerie Confirmamus, Approbamus, & Invocamus, & Quinque illas propoſitiones ex libro præmemorati Cornelii Janſenii Epiſcopi

Digitized by Google

Iprenſis, cui titulus eſt Auguſtinus, excer-
n ſenſu ab eodem Cornelio Janſenio intento
is fuiſſe Definimus & Declaramus, & uti ta-
tâ ſcilicet eadem ſingulis notâ, quæ in præ-
claratione & Definitione unicuique illarum
i inuritur, iterum damnamus ac eundem li-
pe dicti Cornelii Janſenii, cui titulus Augu-
omneſque alios tam manuſcriptos, quam ty-
os & ſi quos forſan impoſterum edi contige-
quibus prædicta ejuſdem Cornelii Janſenii
i, ut ſupra, damnata defenditur vel adſtru-
: defendetur & adſtruetur, damnamus itidem
ohibemus. Mandantes omnibus Chriſti fide-
: prædictam doctrinam teneant, prædicent,
, verbo vel ſcripto exponant, vel interpre-
ublicè vel privatim, palam vel occultè, im-
ve ſub pœnis & cenſuris contra Hæreticos in
reſſis, ipſo facto abſque alia declaratione in-
is. Præcipimus igitur omnibus Venerabilibus
s noſtris Patriarchis, Primatibus, Metro-
s, Archiepiſcopis, Epiſcopis, cæteriſque Lo-
Ordinariis ac Hæreticæ pravitatis Inquiſito-
Judicibus Eccleſiaſticis ad quos pertinet, ut
tam ejuſdem Innocentii Prædeceſſoris Con-
iem, Declarationem, ac Definitionem juxta
em noſtram determinationem ab omnibus
ri faciant, ac inobedientes & rebelles prædi-
nis aliiſque juris & facti remediis, invocato
opus fuerit brachii ſæcularis auxilio, omni-
ceant. Datum Romæ apud Sanctam Mari-
jorem, Anno Incarnationis Dominicæ mille-
centeſimo quinquageſimo ſexto, decimo ſe-
Kal. Novembris, Pontificatus noſtri Anno
o.

NOTA.

ter hanc Doctrinæ damnationem, cum Inno-
X. Prædeceſſore communem, in hac Bulla A-
ri VII. inſuper diſertè definiri, eaſdem quinque
itiones ex libro Janſenii excerptas, *ac in ſenſu
em Cornelio Janſenio intento damnata fuiſſe.* Quia
: aliqui prætendebant, Propoſitiones illas fuiſ-
natas in ſenſu ab Authore non intento. Quin-
ddebant alii, hanc rem de ſenſu Authoris, tan-
ad quæſtionem facti pertinentem, non potuiſ-
ontifice infallibili authoritate definiri, quod re-
r ſupra *part. 1. quæſt. 5. pag. 38.*
l ut de *ſenſu ab Authore intento* plenè ſatisfiat
ri inconcuſſæ veritatis ſtudioſo, opportunum e-
e exprimi ipſam Conſtitutionem Alexandri VII.
m ad inſtantiam Regis Chriſtianiſſimi, quâ præ-
tur formâ ſubſcribendi Bullæ Pontificiæ ſupra
itæ.

*etum Alexandri VII. de ſenſu ab Authore
ntento, Clero Gallicano, ad inſtantiam Regis
hriſtianiſſimi.*

ALEXANDER EPISCOPUS.
Servus ſervorum Dei.
Ad perpetuam rei memoriam.

Egiminis Apoſtolici divinâ Providentiâ nobis
quamvis immeritis commiſſi ratio poſtulat, ut ad ea potiſſimùm, quæ Catholicæ Religionis inte-
gritati, & propagationi, animarumque ſaluti; &
Fidelium tranquillitati conſulere apta, & idonea eſſe
judicantur, animum & curam omnem, quantum li-
cet in Domino applicemus. Quamobrem Cornelii
Janſenii hæreſim, in Galliis præſertim ſerpentem, ab
Innocentio X. felicis recordationis Prædeceſſore no-
ſtro ferè oppreſſam, adinſtar colubri tortuoſi, cujus
caput attritum eſt in varios gyros, & cavillationum
defluxus euntem, ſingulari Conſtitutione ad hunc fi-
nem editâ, altero aſſumptionis noſtræ anno extingue-
re conati fuimus. Sed ut multiplices hoſtis hominum
generis artes adhibet, nondum plenè conſequi po-
tuimus, ut omnes errantes in viam ſalutis redirent;
qui tamen unicus erat votorum & curarum noſtra-
rum ſcopus, quibus operam & induſtriam ſuam e-
gregio ſanè ſtudio venerabiles Fratres noſtri Archie-
piſcopi & Epiſcopi Regni Galliæ, earundem Conſti-
tutionum Apoſtolicarum executioni præcipuè intenti
contulerunt; & chariſſimus in Chriſto Filius noſter
Rex Chriſtianiſſimus, ſingulari pietate auxiliarem
dextram ſtrenuo ac conſtantiſſimo animo porrexit.
Cum autem præfatus Rex Chriſtianiſſimus eodem re-
ligionis zelo ductus, per ſuum in urbe Oratorem no-
bis ſignificari exponique curaverit, nullum aliud op-
portunius remedium peſtiferæ hujus contagionis re-
liquiis extirpandis adhiberi poſſe, quàm ſi omnes cer-
tam formulam ſubſcriberent noſtra auctoritate firma-
tam, in qua quinque propoſitiones ex Cornelii Jan-
ſenii libro, cui titulus, *Auguſtinus*, excerptas ſincerè
damnarent, ac proinde illam à Nobis quantociùs ex-
pediri, ad quælibet effugia præcludenda, omneſque
removendos obtentus flagitaverit. Nos tam piis di-
cti Regis Chriſtianiſſimi votis benignè annuendum
eſſe ducentes, Formulam infra ſcriptam ab omnibus
Eccleſiaſticis etiam venerabilibus Fratribus noſtris
Archiepiſcopis, & Epiſcopis, nec non aliis quibuſ-
cumque Eccleſiaſtici ordinis, tam Regularibus, quàm
Secularibus, etiam Monialibus, Doctoribus, & Li-
centiatis, aliiſque Collegiorum Rectoribus atque
Magiſtris ſubſcribi diſtrictè mandamus, idque intra
tres menſes à die publicationis ſeu notificationis Præ-
ſentium; alias contra eos, qui intra terminum præfa-
tum non paruerint, irremiſſibiliter procedi volumus
juxta canonicas Conſtitutiones, & Conciliorum De-
creta.

Formula à ſupradictis ſubſcribenda.

EGo N. Conſtitutioni Apoſtolicæ Innocentii X.
datæ die 31. Maji. 1653. & Conſtitutioni Alexan-
dri VII. datæ 16. Octobris 1656. Summorum Ponti-
ficum, me ſubjicio, & quinque Propoſitiones ex Cor-
nelii Janſenii libro, cui nomen *Auguſtinus*, excerptas,
& in ſenſu ab eodem Auctore intento, prout illas per
dictas Conſtitutiones Sedes Apoſtolica damnavit, ſin-
cero animo rejicio ac damno, & ita juro. Sic me Deus
adjuvet, & hæc ſancta Dei Evangelia.

Decernentes inſuper præſentes Litteras ſemper &
perpetuò validas & efficaces exiſtere, & fore, ſuoſ-
que plenos & integros effectus ſortiri, & obtinere,
ſicque per quoſcumque Judices ordinarios & dele-
gatos, ubique judicari, & definiri debere, ſublata
eis & eorum cuilibet quavis aliter judicandi & inter-
pretandi facultate, & auctoritate, ac irritum & inane
eſſe, ſi ſecus ſuper his à quocumque quavis auctori-
tate

Digitized by Google

tate ſcienter vel ignoranter contigerit attentari. Quocirca venerabilibus Fratribus Archiepiſcopis & Epiſcopis, aliiſque locorum ordinariis committimus, & mandamus, ut ſinguli in ſuis Diœceſibus, ac locis ſuæ Jurisdictioni ſubjectis præſentes Litteras, & in eis contenta quæcunque exequantur, & exequi ac obſervari ab omnibus curent, & inobedientes quoſcumque per Sententias, & pœnas, aliaque juris & facti remedia, appellatione poſtpoſita, invocato etiam ad hoc, ſi opus fuerit, brachii ſecularis auxilio, omnino compellant. Volumus autem, ut præſentium tranſumptis, etiam impreſſis, manu Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo alicujus perſonæ in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ munitis, eadem fides prorſus adhibeatur, quæ ipſis Originalibus Litteris adhiberetur, ſi eſſent exhibitæ vel oſtenſæ. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc noſtram Conſtitutionem & Ordinationem infringere, vel ei auſu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri & Pauli Apoſtolorum ejus, ſe noverit incurſurum. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, anno Incarnationis Dominicæ 1664. 15. Kal. Mart. Pontificatus noſtri an. 10.

Anno à Nativitate Domini Noſtri Jeſu Chriſti 1665. Litteræ illæ affixæ & publicatæ &c. *I. Cardinalis Prodatarius S. Ugolinus, viſa de curia P. Ciampinus.*

CONCLUSIO.

HÆc ſunt ſupremi Paſtoris placita, hæc oracula indubitata. Quid igitur hæſitamus, & hæſitando divini judicii interminationem incurrimus? Aſſumpti ſumus in Cletum tam Sæcularem quàm Regularem, ut populum Chriſtianum verbo, & exemplo doceamus. At quomodo ſperandum ut Fideles vocibus noſtris obtemperent, ſi ipſi ſupremi Doctoris placitis obluctemur? Nulli ſanè noſtrûm promiſſa eſt à Chriſto authoritas in docendo falli neſcia. Errarunt etiam ex Patribus bonâ mente viri Sancti, & doctrinâ illuſtres: nec ideo minus aut Patres, aut Sancti, aut illuſtres fuêre. Sed in hoc magis Sancti, magis illuſtres, quod doceri non recuſaverint. Unus eſt à Deo nobis conſtitutus Doctor ſupremus Petri ſucceſſor, Pontifex Romanus, uti lubentes agnoſcimus univerſi. Erraverit hoc ſæculo aliquis ſive in Dogmatum ſive in Morum doctrina: nihil fecit niſi quod humanum eſt, & cum viris ſummis, ac ſanctis commune. Aſt errorem tueri, aut auſcultandi Chriſti Vicario remoras innectere, hoc nos neque viri Sancti, neque Patres docuere, quorum vox una cum D. Auguſt. ſemper fuit. *Româ Reſcripta venerunt, cauſa finita eſt.* Stemus igitur dociles & erecti ad vocem Paſtoris ſupremi, ſive noſtra, ſive aliena corrigentis, & utrumque pari alacritate ſuſcipiamus. Si tuta amamus, hoc tutiſſimum, ſi certa quærimus, hoc certiſſimum, ſi Sancta ſectamur, hoc omnino ſanctiſſimum. Hoc unum ſi, ut debemus, unanimes amplectimur, erit demum multitudini credentium cor unum & anima una: quod unum, & porro neceſſarium, unicè vovemus univerſi.

NOTITIA GENERALIS

Dogmatum ſingulorum ab Eccleſia omni tempore damnatorum, cum ſuis Auctoribus, ac Refutatione. Item Singulorum Hæreticorum, cum tempore quo emerſerunt: Singulorum Patrum ac Scriptorum à quibus confutantur: ad certos titulos ordine alphabetico ſtudioſè ac commodiſſimè ſingula hic redacta.

ANNOTATIONES AD SEQUENTIA.

Nihil exiſtimavi poſſe commodius accidere doctrinæ Theologicæ ſtudioſis, quam ſi hanc Dogmatum damnatorum, eorumque Authorum, & oppugnatorum, & Eccleſiæ definitionum, ac cæterorũ quæ poſtea adduco Notitiam ac Seriem tam expedito ordine in promptu haberent. Nihil certè difficilius, quam quid in ſingulis Materiis damnatum ſit, prolixo per Authores innumeros ſtudio inveſtigare. Nihil tamen utilius quàm ea in ſingulis Materiis comperta habere. Nihil denique commodius quam eadem, eorumque impugnationem alieno labore *ſub certis titulis in ſequentibus reperire.*

Sic enim facili negotio diſcernimus inter Dogmata certò damnata, & alia quæ in diſputationem venire poſſint. Sic etiam eorum Authores, & Damnationem, & Tempora ſingulari eruditione adducimus. Sic ad Scriptores, à quibus ſingula impugnantur, ubi opus eſt, facile recurrimus.

Sic denique ipſam temporum Chronologiam, & locorum Topographiam in quibus ea dogmata emerſerunt, & eorum Authores, & Impugnatores vixerunt, in promptu poſſidemus. Quamvis nolim hæc ad Temporum, Locorum &c. amuſſim omnem revocari, nam in illis ipſi Hiſtoriæ Eccleſiaſticæ Scriptores multum variare ſolent.

Scribunt fuſiſſimè Authores varii, quid in ſingulis materiis Probabiliter diſputetur, ſed quid diſertè in ſingulis Damnatum ſit rariſſimè attingunt, quod tamen maximum adferret ſcriptionis commodum, & in Theologia univerſa compendium, quod, hic ſpecialiter intendimus.

Nullo denique modo poſſunt emergentes recenter Errores ſolidius aut clarius refelli, quàm ex aliis in eodem genere pridem, & certò damnatis, uti ex ſequentibus ſtudioſus Lector facile perſpiciet.

Porro in fine Tomi II. *& locis hic in decurſu citandis, adducuntur Nova præſentium temporum Dogmata damnata, & novi contra illa Scriptores, uti & alii in omni genere & materia Theologi, Controverſiſtæ, Interpretes, Hiſtorici, Concionatores &c. quod maximum cenſeo ſtudioſo Lectori per omnes muneris ſui partes compendium, ac ſubſidium expeditiſſimum.*

DOGMA-

Digitized by Google

·OGMATA HÆRETICORUM,

Damnata in quavis Materia, ſtudioſè collecta, refutata, & ad ſuos Auctores, & Materiæ titulos ordine Alphabetico commodiſſimè redacta.

A.

ABSTINENTIA.

Bſtinentia ſive jejunium nullius eſt apud Deum meriti. Auctor fuit *Jovinianus*, poſtea *Wal- s & Wicleſiſtæ*, ac demum *Lutherus*. Contra errorem ſcripſit *S. Hieronymus* librum contra Jo- num de laudibus jejunii, & *D. Ambroſius* de Elia & io, uti infra tradetur in Catalogo Scriptorum con- is, & ſingulas hæreſes. Damnatur etiam in Conc. *renſi* decretorum cap. 19. anno 324. apud Baron. re Eccleſ. Scriptores.

n debent inſtitui jejunia ab Eccleſia, ſed hoc relin- dum voluntati hominum. Auctor fuit *Aërius*, de .Auguſtinus libro de hæreſibus cap. 53. Illi adhæ- *ſtachius* Ponti Epiſcopus apud Socratem lib. 2. ccleſ. cap. 24. Hos pridem ab Eccleſia damnatos dem Conc. *Gangrenſi, Bracarenſi, & Toletano*, ſe- on verentur *Hæretici moderni*.

mo perfectus, ſive qui pervenit ad ſtatum perfe- is, non obligatur ad jejunium. Auctores fue- *Begardi & Beguinæ*, in hoc damnati in Concilio ali *Viennenſi* an. 1311.

ADORATIO.

Rux Chriſti non eſt adoranda, nec aliæ ad illius mitationem factæ. Auctor hujus teſte Wal- de Sacramentalibus tit. 2. cap. 16. fuit quidam *lius* Oxoniæ in Anglia ortus, circa annum 825. cu- rrorem multo poſt ſuſcitavit *Wiclefus* anno 1380. quuntur hæretici *moderni*. Damnatur in Conc. *ino*, anno 732. & *Nicano* II. anno. 786. aliiſque ınt.

doranda non eſt Sacroſancta *Euchariſtia*. Auctor Decolampadius Germanus, & Monachus, cum ſe- ibus, quorum error damnatur in *Tridentino* ſeſſ. p. 5. an. 1551.

ABSOLVTIO.

Denitens *ſola fide* abſolvitur à ſuis peccatis, creden- o ſe à Deo eſſe abſolutum. Auctor fuit *Marti- Lutherus*, & *Islebicenſis* in Saxonia: Damnatus an- 517. primum à Leone X. poſtea in Tridentino: m ſecutus eſt Zwinglius, Brentius, Melanchton, olſtadius, Oſſiander, Bucerus &c. ſecutus etiam eſt c errorem *Calvinus*. Damnatur autem in *Tridentino* 4. can. 9. an. 1551.

Mulier aut puer, æquè ac Papa, abſolvere poteſt à catis. Author, *idem Lutherus* ſupra. Damnatur *Tridentino* ſeſſ. 4. can. 10.

ADAM ET EVA.

Dam & Eva ob ſuam inobedientiam ſunt per- petuò detruſi in infernum: Auctor fuit *Tatia-* Syrus Antiochiæ ortus, floruit circa annum 174. mnatur in Conc. generali *Nicano* I. ſub Sylveſtro a, & Conſtantino Imp. an. 325.

Adam poſt peccatum amiſit Dei imaginem. Auctor *Origenes* Ægyptius in Alexandriâ ortus, anno 205. robatur in Conc. *Romano* incepto ſub Fabiano I. a & Martyre, expleto, anno. 258.

Si primi parentes permanſiſſent in ſtatu innocentiæ, numquam fuiſſent coituri ob humanam ſpeciem pro- pagandam. Auctores fuerunt *Armeni*, quorum Dux fuit Jacobus Syrus circa annum 455. damnatur in Conc. IV. generali Calcedonenſi. anno 452. & *Lateranenſi* ſub Innocentio III. anno 1215. ubi alii Almerici Galli er- rores proſcribuntur.

Adam fuiſſet mortuus, etiamſi non peccaſſet, & eſt mortuus conditione naturæ, non ex culpæ merito. Auctor fuit *Pelagius*. Anno 405. Reprobatur in Conc. II. *Millevitano* cui interfuit S. Auguſtinus, an. 416. & in Conc. VII. *Carthaginenſi* anno 418. quæ etſi fue- rint provincialia confirmata tamen fuerunt ab Ec- cleſia in ſexto Synodo generali quæ in *Trullo* habita fuit.

Primi parentes ante peccatum erant cæci, & poſt ligni vetiti comeſtionem videre cœperunt. Hæreſis hæc ſine authore recitatur à Philaſtrio, & D. Augu- ſtino in libris ſuis de hæreſibus. Reprobatur in Conc. *Millevitano II.* præſente D. Auguſtino, an. 416.

Eva cunctorum mater, non eſt ex Coſta Adami for- mata, ſed ſimul cum Adamo de limo terræ. Auctor ab aliquibus notatur Thomas de Vio ex patria Cajetæ, an- no 1517. aut forte alius quiſpiam, propter locum Gen. 1. *Maſculum & fœminam creavit eos*, non ritè intellectum. Sed clarus eſt locus Gen. 2. ubi Eva vocatur virago, quia de viro ſumpta eſt, uti univerſa intelligit Eccleſia.

ADVLTERIVM.

MAtrimonium legitimè contractum, & perfectè conſummatum diſſolvitur ob conjugis adulte- rium: Auctor notatur *Montanus*, de quo infra titulo *Nuptiæ*.

ANGELVS.

ANgeli ſive boni ſive mali non ſunt à Deo creati. Auctor fuit *Hermannus Riſuich*, Hollandus lai- cus, anno 1502. qui ob varios errores ſupplicio affe- ctus dicitur apud F. Bernardum de Luxemburgo. Er- ror hic ſatis damnatur in Conc. *Lateranenſi* an. 1215. tradente unum eſſe Principium omnium viſibilium & inviſibilium.

Non dantur ſingulis hominibus aliqui Angeli custo- des: Error *Calvini*.

ANIMA.

ANima rationalis (ut rationalis eſt) non eſt forma corporis humani. Auctor fuit quidam *Petrus Joannis* Biranenſis diœceſis an. 1199. &c. Damnatur in Conc. *Viennenſi* ſub Clemente V. an. 1311. cujus verba habentur in lib. Epiſt. Clementinarum de ſumma Tri- nitate, &c.

Spiraculum, quod Deus ſpiravit in faciem Adæ, mi- nimè eſt anima. Auctor fuit *Philaſtrius* natione Hi- ſpanus in regno Caſtiliæ ortus, qui floruit, & poſteà ſan- ctè obiit Brixiæ circa annum 378. Contrarium declara- tur in Conc. IV. *Calcedonenſi* ſub Leone Papa, anno 452.

Anima Adæ *prius* creata eſt, deinde corpus forma- tum

Digitized by Google

tum. Auctor fuit *Joannes Hieroſolymitanus*, anno 392. Reprobatur etiam in Conc. IV. *Calcedonenſi*, ſupra.

Anima hominis eſt aut *Dei ſubſtantia*, aut ex Dei ſubſtantia, Auctor fuit (uti refert Philaſter libro ſuo de hæreſibus) *Nicolaus Diaconus.* Hunc etiam errorem ſuſcitavit quidam Manes anno 277. huic etiam hæreſi adhæſit Amidæus Syrus ex Meſopotamia in civitate Edeſſenorum ortus. Hanc etiam cum magna pertinacia tutati ſunt *Felix & Fauſtus* Manichæi Afri apud Carthaginem orti, an. 404. Huic errori anathema dicit Conc. *Bracarenſe* 1. cap. 5. Decretorum, an. 563.

Animæ non creantur à Deo. In hac hæreſi eſt diviſio licet ad omnes ad unum finem tendant. *Hermias* & alii populi Galatæ, docent animas creari ab Angelis ex igne & ſpiritu, anno 170. Hunc errorem tutatus *Apollinaris* Grammaticus ex Alexandria Ægypti civitate ortus, anno 350. Eumdem ſecutus eſt & *Lucifer Calaritanus*, & in Inſula Sardiniæ Epiſcopus, anno 371. Damnatur in Conc. *Nicano* I. anno 325. definiente in Symbolo Deum factorem omnium viſibilium & inviſibilium, quod etiam ſequitur in Symbolo Conc. II. *Conſtantinopolitani*, an. 381.

Animæ hominum malæ convertuntur poſt mortem in dæmones & bruta animalia. Auctor fuit *Tertullianus*, cui errori occaſionem præbuiſſe videntur verba Chriſti malè intellecta ad Judæos, Joannis 8. *Vos ex patre Diabolo eſtis:* Et Joan. Baptiſtæ Matth. 3. *Progenies viperarum &c.* de quibus S. Auguſtin. de hæreſibus cap. 86.

Anima hominis in morte corrumpitur. Quæ opinio diviſa eſt, licet omnes ad unum finem tendant. Primi auctores fuerunt *Arabici* docentes animam hominis ſimul interire cum corpore, & in reſurrectione corporum reſurgere, an. 249. *Hermannus* autem *Riſuich* docet animas ita interire, ut nunquam redeant. Damnatur in Concilio gen. *Lateranenſi* ſub Leone X. anno 1513.

Animæ poſt mortem tranſeunt de corpore in corpus. Auctores fuerunt *Albigenſes* anno 1176. hunc etiam errorem ſecuti ſunt *Albanenſes:* & pridem *Pythagora* Philoſopho attribuitur. Damnatur in Conc. *Lateranenſi* ſub Alexandro III. cum cæteris Albigenſium erroribus, anno 1179.

Animæ ante corporis infuſionem peccaverunt, ideo ſunt incluſæ in pœnam in corporibus tanquam in carcere. Auctor fuit *Origenes &c.* hanc etiam hæreſim ſecutus eſt *Priſcillianus* Hiſpanus Avilæ ortus, anno 381. Damnatur in Conc. I. *Bracarenſi*, decretorum cap. 6. anno 563.

APOSTOLI.

Apoſtoli prædicaverunt Evangelium ſolum litteraliter, non myſticè. Auctor fuit Abbas *Joachim* Calaber de Curiario, anno 1190. In eundem errorem cecidit *Petrus Joannes:* Reprobatur in Conc. *Lateranenſi* ſub Innoc. III. in cap. 2. cum aliis dicti Joachimi erroribus, anno 1215.

Apoſtoli nec habuerunt, nec receperunt pecuniam, nec aliquid in craſtinum ſervaverunt. Auctor fuit *Gerardus de Parma* ex familia de Sagarellis anno 1300. Contra eſt Conc. *Viennenſe* ſub Clemente V. damnans errores *Begardorum*, ex quibus ille *Gerardi* prodiit an. 1311.

AQVA.

Aqua eſt Deo coæterna. Hæreſis hæc recitatur à *S. Auguſtino* de hæreſibus 76. ex eo ut videtur orta, quod gen. 1. non fiat mentio creationis aquæ, ſed tantum cœli & terræ. Damnatur in Conc. I. *Nicano*, anno 325. & habetur in cap. *Firmiter*, de S. Trin. viſibilium & inviſibilium omnium.

Aqua non benedicta eſt tanti valoris, quanti eſt benedicta: & eſt opus Negromantiâ ad res benedicendas; non enim poſſumus facere res meliores benedictionibus, quam Deus eas per naturam condidit. Auctores fuerunt quidam *Flagellantes* ſic ab operibus dicti: huic errore adhæſere aliqui populi Angli Lolardi dicti, in aliis Sectatores Wiclephi, anno 1450. Hanc doctrinam etiam tutatus eſt quidam *Joannes Germanus* de Weſtphalia ſuperiore, anno 1470. Damnatur in Conc. *Agathenſi* in Gallia, anno 494. & in *Hiſpalenſi* 2. an. 624. & in *Toletano* 4. cap. 8. decretorum, anno 633.

B.

BAPTISMVS.

Baptiſmus fit in igne & ſpiritu, non in aqua. Auctores fuerunt *Galatæ*, abuſi illis verbis Matthæi 3. *Ipſe vos baptizabit in Spiritu Sancto & igne*, ut refert S. Auguſtinus de hæreſibus cap. 59. Damnatur in Conc. *Florentino* ſub Eugenio IV. anno 1438. & in *Tridentino* ſeſſ. 7. can. 2.

Forma Baptiſmi uſitata non eſt vera forma &c. Ita docuerunt *Marcus Ægyptius*, ex Alexandria, anno 155. *Montanus* apud Miſniam Phrygiæ ortus, anno 173. *Paulus Syrus* ex Samoſatena urbe, anno 266. Damnatur in Conc. I. *Nicano*, anno 325. & in Conc. I. *Antiocheno* recepto in prædicto Nicæno.

Mortui ſunt baptizandi. Auctores fuêre *Marcioniſtæ*. ſic dicti à Marcione eorum duce, an. 158. Damnatur in *Carthaginenſi* III. anno 397. recepto poſtea in Synodo generali in Trullo celebrata.

Baptiſmus nullam vim habet. Primi Auctores fuerunt *Meſſaliani*, *Manes*, *Albanenſes*, & Albigenſes, Armeni, *Petrus Joannis*, de quibus Hiſtoria, ſive Annales Eccleſiaſtici. Damnatur in *Nicano* I. & in *Florentino* ſub Eugenio IV. an. 1439.

Pueris uſum rationis non habentibus Baptiſ. nihil prodeſt. Auctor fuit quidam *Petrus de Brus* Gallus ex Provincia Narbonenſi, anno 1126. poſt hujus mortem docuit etiam Henricus quidam Gallus patria Toloſanus an. 1149. Item docuerunt *Anabaptiſtæ* illi qui ſurrexerunt anno 1302. Damnatur in *Lateranenſi* ſub Innocentio III. anno 1215. & aliis deinceps uſque ad *Tridentinum* ſeſſ. 7. can. 13.

Rebaptizandi ſunt illi, qui ſunt de Eccleſia Romana. Auctor primus fuit *Donatus Apher* ex Caſſinigris in Numidia ortus, anno 306. ſecuti ſunt *Armeni:* etiam *Anabaptiſtæ* originem trahentes à Petro Bruſſiano an. 1558. &c. Damnatur hæc hæreſis poſt alia in Conc. *Florentino*, ſub Eugenio IV. an. 1438. in decreto de unione Armenorum.

Non poteſt alicui conferri baptiſma, niſi ei etiam conferatur Sacramentum Euchariſtiæ, & niſi baptizatus ungatur Sancto Chriſmate, non eſt baptizatus. Auctores ſunt *Armeni* de quibus ſupra & in Hiſtoria Eccleſiaſtica apud Baronium &c. uti & alii Hæreſiarchæ quos in decurſu adducimus. Damnatur etiam in *Tridentino* ſeſſ. 7. can. 13.

Baptiſ-

Digitized by Google

ptiſmus eſt recipiendus nullâ interjectâ olei mix-
Auctor fuit *Waldo* Gallus civis Lugdunenſis, an-
ro. Secutus eſt etiam *Wiclef*, de quo ſupra &c.
natur autem in Conc. Laodiceno; anno 364. & de-
in Conc. *Lateranenſi* ſub Alexandro III. anno 1179.
cta Waldenſium damnata.

eri non egent Baptiſmo ad deletionem peccati
nalis, quia ante Baptiſmum carent peccato origi-
Auctor fuit *Pelagius*, ſecuti ſunt *Wiclef*, & *Ar-*
de quibus ſupra &c. Tribuunt aliqui quid ſimi-
nni Gerſoni, anno 1410. & Thomæ de Vio, quod
t ſalvari ſine Baptiſmo in caſu neceſſitatis, quæ
ti nequeunt, uti patet jam inde ex Conc. II. *Mil-*
no, & demum ex Conc. *Tridentino* ſeſſ. 5. in decre-
peccato originali.

uis non ex contemptu, ſed ex impoſſibilitate (et-
toto corde ad Deum fuerit converſus) non poſ-
tizari, ſalvari minimè poteſt. Error hic apud D.
rdum recenſetur Epiſt. 77. nullo nominato Aucto-
mnatur in *Tridentino* Seſſ. 6. cap. 4.

llum peccatum præter originale tollitur per ba-
m. Auctor fuit Lutherus, de quo ſupra &c.
tur diſertè in *Tridentino* ſeſſ. 5. an. 1546.

tiſmus aquæ ceſſavit, & eſt mutatus in baptiſ-
Sanguinis. Auctores fuerunt *Flagellantes* de
s ſupra &c. Damnatio hujus reperitur in Conc.
nſi ſub Clemente V. prædictorum errores pro-
tte anno 1311.

abaptiſtæ contendunt baptiſmum ſolis adultis
:endum, damnati in *Trid. ſeſſ.* 7. & *alibi*.

BEATITUDO.

ti non vident eſſentiam Dei. Auctores ſunt *Ar-*
ſupradicti. Fuit ſecutus *Petrus Abailardus* Gal-
rbonenſis provinciæ, anno 1140. etiam *Arnol-*
l Arnulphus Brixiæ in Italiâ ortus, anno 1139. Con-
Rhemenſe anno 1148. Abailardum & Arnoldum
is erroribus reprobavit.

titudo conſiſtit in deliciis carnis. Auctor fuit
hus Aſiaticus in Græcia apud Epheſum ortus.
41. Conc. *Apoſtolorum* Hieroſolymis congrega-
nno 41. ſatis hanc hæreſim damnavit cum erro-
liis Simonis Magi, Nicolai Diaconi, Cerinthi,
cratis, &c.

c Beatitudo, nec miſeria erit perpetua. Auctor
rigenes, de quo S. Auguſtinus lib. de hæreſibus.
n aliis erroribus Origenis damnatur in Con-
Romano ſub Cornelio Papa & Martyre anno

omo in hac vita poteſt habere beatitudinem ſe-
um omnem gradum perfectionis. Auctores fue-
Begardi & *Beguinæ*, populi habitantes in Germa-
feriori, anno 1300. Damnantur in Conc. *Viennen-*
Clemente V. anno 1311.

nnis natura intellectualis ſeipſâ eſt beata. Aucto-
nt *Begardi* & *Beguinæ*. Damnantur in Conc. *Vien-*
ſupra.

te diem Judicii nulla anima eſt beata. Auctores
Armeni, quibus etiam conſenſerunt *Græci*. Da-
ur in Conc. *Florentino* anno 1439.

mnes Beati pares ſunt in gloria, nec in cœlis eſt
iorum differentia. Auctor fuit *Jovinianus* na-
Romanus anno 382. præter alia, damnatur in
ntino ſub Eugenio IV. anno 1439.

tellectum creatum nullo lumine gloriæ indigere
ad eſſentiam divinam intuitivè videndam aſſerebant
Begardi hæretici damnati.

BELLUM.

Nullo pacto licet inferre bellum. Auctores ſunt *Manichæi*, etiam ſecutus eſt poſtea Oecolampadius &c. Damnatur in Con. IV. *Calcedonenſi* ann 452. & poſtea in *Bracarenſi* 1. an. 563.

Non licet facere bellum etiam cum Turcis. Auctor fuit *Lutherus* &c. Reprobatur in Conc. *Claromontano* anno 1084. & in *Lateranenſi* anno 1120. jubente bellum contra Turcas proſequi.

BENEDICTIO.

Omnes benedictiones Eccleſiæ nullius ſunt valoris. Auctores ſunt *Waldenſes*, poſtea fuerunt *Wiclephiſtæ*: de hoc infra tit. *Aqua* & infra tit. *Exorciſmus*.

BESTIA.

Omnes beſtiæ ſunt capaces rationis. Auctor fuit *Manes*, de quo antea: damnatur in Conc. IV. gen. *Calcedonenſi*, cum aliis erroribus Manichæorum anno 452.

C.

CANTUS.

Cantus in Eccleſia nullius eſt virtutis. Auctor fuit Hilarius quidam *Arianus* Ægyptius Alexandriæ ortus, anno 334. ſecuti ſunt *Waldenſes* nec non *Wiclephiſtæ*. Damnatur in Conc. *Agathenſi* in Gallia, anno 494.

CALCEAMENTUM.

Non licet Chriſtianis uti Calceamentis, Inter hæreſes à *S. Auguſtino* notatur, auctore non nominato. Patet falſitas ex Conc. *Eliberitano* cap. 17. ſuorum decretorum prohibente tantum veſtimenta & calceamenta ad pompam, anno 306.

CAPUT.

In Eccleſia non eſt unum Caput. Ita *Lutherus*, *Calvinus*, & ſequaces qui negant Pontificis primatum de quo tit. Papa, Pontifex &c.

CHARACTER.

In nullo Sacramento imprimitur Character. Auctor fuit *Lutherus*. Damnatur error Conc. IV. *Carthaginenſi*, anno 214. & demum in Concil. gen. *Florentino*, in decreto de unione Armenorum, anno 1439.

CARO ET CORPUS HUMANUM.

Corpus ſuâ naturâ eſt malum, & à malo principio. Auctores ſunt *Manichæi*, quibus adhærent Priſcillianiſtæ. Damnantur in Conc. I. *Bracarenſi*, à Joanne III. confirmato, can. 13. anno 563.

CERTITUDO.

Omnis homo juſtus fidei certitudine ſcit ſe eſſe in gratia, Auctor *Lutherus* & ſequaces. De quo etiam in tit. *Abſolutio* & *Gratia*.

CIBUS.

Non licet veſci carnibus. Auctor *Tacianus*: ſequuti ſunt *Manichæi*, ortum habentes ex Mane, anno 1170. etiam *Priſcillianus*, nec non pridem Græci. Reprobatur in Conc. I. *Bracarenſi*, can. 14. anno 563.

Diebus ab Eccleſiis vetitis licet veſci carnibus &c. Auctor fuit *Jovinianus*, fueruntque *Waldenſes* & *Lutherus*. Damnatur in Conc. *Toletano* III. decretorum cap. 9. anno 653.

CIRCUMCISIO.

In Lege nova admittitur Circumciſio. Quidam

Digitized by Google

poſt tempora Chriſti, quos Apoſtolus ipſe reprobat, de quo etiam tit. *Lex*.

CHRISTUS.

Chriſtus ſolam habuit naturam humanam. Auctor fuit *Carpocrates* anno 36. ſecutus fuit *Ebion* Simonis Magi diſcipulus anno 57. etiam *Theodotus Sutor* anno 173. etiam *Thedotus Argentarius*, ſive Trapazetus dictus, anno 202. etiam *Arthemon* ex Bizantina urbe ortus, anno 196. etiam *Arrius* Ægyptius, Alexandriæ ortus anno 310. etiam *Photinus*, à quo Photiniani venerunt, anno 340. Damnatur in *Conc. I. Nicano* in Symbolo, anno 325.

Chriſtus ſolam habuit naturam Divinam. Primus Auctor fuit *Valentinus* natione Ægyptius, anno 132. ſecutus eſt *Cerdo* Pontius apud urbem Synope natus, anno 146. *Apelles* verò docet Chriſtum carnem ſuam ſumpſiſſe ex elementis &c. anno 146. *Priſcillianus & Manes* docent , Chriſtum fuiſſe hominem Phantaſticum. Etiam Valentinum fuit ſecutus *Apollinaris* filius, anno 371. Damnatur in eodem Symbolo *Nicano* & in Conc. *Conſtaſtinopolitano* generali II. in Symbolo , *& homo factus eſt*, anno 381.

Chriſtus uti duas naturas, ita duas perſonas habuit. Auctor fuit *Neſtorius* ex Germanicia urbe Syriæ ortus, anno 428. ſecutus eſt Petrus Gnafæus, anno 471. Damnatur in Conc. gen. *Epheſino* can. 4. anno 431.

Chriſtus ſolam habuit naturam & perſonam Divinam. Auctor fuit *Eutiches* Conſtantinopolitanus anno 448. deinde ſecutus eſt *Dioſcorus* Ægyptius Alexandriæ ortus anno 439. etiam *Acephali* anno 494. etiam *Severus* natione Antiochenus anno 513. Damnatur in eodem *Epheſino*, decretorum cap. 13. & in Concil. gen. *Calcedonenſi*, anno 452.

Chriſtus ſolum corpus non animam habuit. Auctor *Arius*, de quo antea, damnatur in Conc. *Romæ* habito ſub *Damaſo* anno. 382. & in *Epheſino* gen. decret. cap. 13. an. 431.

Una ſolum in Chriſto fuit voluntas, nempe Divina. Auctor *Macharius* Syrus anno 678. Damnatur in 6. Synodo gen. in *Trullo* ſeſſ. 17. in qua profertur Symbolum S. Athanaſii, anno 680.

Non Chriſtus ſed Simon Cyreneus fuit crucifixus. Auctor *Baſilides* Ægyptius ex Alexandria ortus anno 74. conſtat contrarium ex ipſo *Conc. Apoſtolorum* ſub D. Petro, anno 41.

Non poſſumus ſperare ſalutem in Chriſto. Auctor fuit quidam *Baſſus* Ægyptius & Alexandriæ ortus anno 120. ſecutus fuit *Petrus Abailardus* de quo antea: Conſtat contrarium ex ipſis *quatuor primis Conciliis* generalibus, quæ *D. Gregorius* affirmat recipienda ſicut quatuor Evangelia.

In Chriſto non fuit Spiritus timoris Domini. Auctor idem *Abailardus*. Hic cum Aliis Abailardi erroribus damnatur in Conc. *Rhemenſi ab Eugenio* II. confirmato, anno 1148.

Chriſtus adhuc vivens lanceatus fuit. Auctor *Petrus Joannis*, contra Evangelii textum expreſſum: damnatur etiam à Conc. *Viennenſi*, anno 1311.

Chriſtus non reſurrexit, ſed adhuc reſurget. Auctor fuit *Cerinthus*, de quo in hiſt. Eccleſiaſtica. Damnatur in *Nicano* I. in Symbolo, *& reſurrexit tertia die*.

Chriſtus aſcendit in Cœlum ſine carne. Auctor *Apelles*, de quo hiſt. Eccleſiaſt. Damnatur in Conc. gen. *Epheſino* III. cap. 13. anno 431. vide infra plura v. Deus.

CONCILIUM.

Concilia rite congregata nullius ſunt valoris. Hoc docent ab initio hæretici, *Arrius, Neſtorius, Eutyches, Joannes Huſſ:* poſtea *Lutherus* &c. Damnatur in Conc. *Conſtantienſi* ſub Joanne XXIV. ſeſſ. 4. & 5. anno 1415.

COPULA HUMANA.

Uſus fœminarum eſt communis. Auctor fuit *Simon Magus* Samaritanus anno 35. ſecutus eſt *Nicolaus Diaconus*, etiam *Menander* Samaritanus anno 74. etiam *Saturninus* Antiochiæ natus, anno 60. etiam *Carpocrates*, & *Ebion*, etiam *Cerinthus*: etiam *Cerdo*: etiam *Marcion*: etiam quidam *Florinus* Romæ natus, anno 165. etiam *Piccardus*, ex Belgia Gallica ortus Adamitarum Dux anno 1428. etiam *Waldenſes*: etiam quidam hæretici *Fraticelli* dicti, quorum Magiſter fuit *Hermanus* Ferrarienſis anno 1294. Damnatur in ipſo Conc. *Hieroſolymitano* ſub D. Petro, cum aliis Simonis magi erroribus.

Copula carnalis in univerſum non eſt licita, de quo titulo, *nuptiæ* infra dicetur.

Coitus non eſt peccatum, ſed bene oſculum. Auctores *Begardi* & *Beguinæ*, Damnatur in Conc. *Viennenſi* cum aliis erroribus Begardorum anno 1311.

CONFESSIO.

Confeſſio eſt humanum inventum. Auctor primò fuit *Petrus* Hiſpanus Oxomenſis, 1474. ſecutus eſt *Lutherus*. Damnatur cum ſequentibus de confeſſione Sacramentali in Conc. *Conſtantienſi*, & in *Florentino*, ac Poſtremò in *Tridentino*, ſeſſ. 4. in can. 3. in can. 6. & 7.

Non eſt neceſſarium confiteri peccata Sacerdoti, ſed ſoli Deo. Auctor primus fuit *Jacobus Syrus* apud Antiochiam ortus, anno 452. poſtea etiam *Lutherus*.

Non eſt neceſſaria examinatio ſuæ conſcientiæ ante Confeſſionem, Auctor idem *Lutherus*.

Confeſſio eſt nullius valoris. Auctor *Lutherus*. Damnatur in *Tridentino*, & aliis ſupra notatis.

Confitentes non niſi peracta prius pœnitentia debent abſolvi. Damnatum in *Petro de Oſma*.

Vide infra *Pœnitentia*.

CONFIRMATIO.

Confirmatio non eſt Sacramentum. Auctores ſunt *Græci*, anno 455. ſecuti ſunt *Waldenſes*, *Wiclephiſtæ*, nec non *Lutherus* & *Calvinus*. Damnatur pridem in Concil. II. *Hiſpalenſi*, cap. 7. anno 624. ac demum in *Tridentino ſeſſ. 7. can. 1.*

Non ſolus Epiſcopus eſt miniſter ordinarius confirmationis. Damnatur inter *Wicleſi* errores.

CONSILIUM.

Nullum eſt diſcrimen inter Conſilium & Præceptum, de quo infra titulo, *Præceptum*.

CONTRITIO.

Contritio eſt nullius valoris. Auctor *Lutherus*:

Attritio ex metu gehennæ facit homines deteriores. vide infra *Timor*.

CORRECTIO.

Subditi poſſunt pro libitu corrigere ſuos ſuperiores delinquentes; vide infra *Subditus*.

CREATURA, CREATIO.

Creaturæ præſertim corporeæ à Deo non ſunt factæ. Docuit *Simon Magus*, etiam *Menander*, & *Saturninus*, etiam *Cerinthus* & *Manichæi*, nec non *Priſcillianus*: quorum aliqui dicunt mundum corporeum factum à principio malo, alii à ſolis Angelis. Damna-

Digitized by Google

…natur in Conc. I. *Nicæno* & in *Lateranenſi* ſub In…tio III. anno 1215.

…eaturæ ex ſe malæ ſunt. Auctores fuêre *Manichæi* …*ſcillianiſtæ*, quia ſcilicet à malo principio. Damna…m in prædictis, quam in Concil. *Bracarenſi* I. in …nia, anno 563.

…teriam primam non eſſe creatam, ſed ex ſe, do… *Marcion* hæreticus. Creatas animas diu ante cor…n formationem, Origeni adſcribitur. Vide *Anima*, …*dus &c.*

CRVX.

…ux Salvatoris non eſt adoranda, de quo dictum …, *Adoratio*, *Chriſtus*, & alibi infra.

D.

DECIMÆ.

…ecimæ non ſunt Sacerdotibus ſolvendæ. Auctor …uit *Gerardus Parmenſis*, huic adhæret *Ioannes* …*eph*, damnatus in Concil. *Conſtantienſi*.

DEVS.

…res ſunt Dii. Docuerunt *Cerdo*, *Marcion*, *Valen-* …etiam *Secundus* Valentini diſcipulus, anno 175. & …*neus* ejuſdem diſcipulus & concivis. Secuti hos …nt *Marcus*, *Apelles*, *Manichæi*, *Albanenſes*, & *Al-*…*ès*, de quibus ante: Patet manifeſtus error, ex ra… ipſa, ex ſcripturis, ex Concil. *Nicæno* I. in Symbo…*edimus in unum Deum.*

…us eſt Corporeus. Auctor dicitur *Tertullianus*, *Audiani* qui etiam dicuntur Anthropormophi…tet hic error ex eodem Symbolo Nicæno, & cæ…

…us eſt mendax, Auctores *Armeni*, ut refert Guido …hæreſibus. Damnatur diſertè ex Conc. IV. gen. …*donenſi*, & *Lateranenſi* ſub Innocentio III.

…nnia de neceſſitate abſoluta eveniunt. Auctor …etrus *Abailardus*, de qua hæreſi infra tit. *Futu-*…*contingens.*

…pientia, juſtitia, & alia Dei attributa ſunt ab ipſa …ſſentia realiter diſtincta. *Gilbertus Porretanus*, …fert D. Bernardus Serm. 3. in Cantica. Error ex …ſito fuit *Eunomii* nullam etiam rationis ſive con…s diſtinctionem inter ea admitti poſſe, uti refert …*hanius*, hæreſi 26.

…on ſunt tres perſonæ in Divinis. Auctor fuit *Noë-* …Epheſo civitate Græciæ ortus, anno 260. huic …ſit *Sabellius* in Ptolemaida Lybiæ urbe ortus an…50. Damnatur in Concilio *Romano* ſub Sylveſtro I. …326.

…lius eſt Patre minor. Auctor fuit *Arrius*, ſecutus *Aetius*, anno 356. etiam *Acharius* anno 309. etiam …*omius* Galata &c. anno 381. etiam multò poſt *Petrus* …*ilardus*. Damnatur in eodem Conc. *Nicæno* I.

…lius Dei ignorat ultimum diem. Auctores dicun…ab ignorantia *Ignoitæ* malè intelligentes dictum …iſti Marci 13. *De die autem illo nemo ſcit… neque Fi-*…*niſi Pater*, apud Iſidorum lib. 8. Etym. cap. 5. Da…tur in Concilio *Lateranenſi* ſub Martino I. aliiſque.

…lius non videt Patrem, nec Spiritus ſanctus Filium: …tor fuit *Origenes* uti ſcribit Epiphanius in Epiſt. ad …Hieroſolymitanum. Damnatur inter ejus errores …*oncilio Romano* ſub Fabiano, anno 254.

…piritus Sanctus eſt minor Patre & Filio, & eſt mera …tura. Auctor *Macedonius* Conſtantinopolitanus …341. Arrianis multum addictus, apud *S. Auguſtinum* lib. de hæreſibus c. 52. Damnatur in Concilio II. gen. *Conſtantinopolitano* ſub Damaſo, anno 381. uti & in *Epheſino* III. *Calcedonenſi* IV. & *Lateranenſi* ſub Innocentio III.

Spiritus Sanctus eſt Anima mundi. Auctor fuit *Abailardus*; de quo D. Bernardus Epiſtola 190. ad Innocentium ſecundum. Hic cum aliis Abailardi erroribus damnatur in Concilio *Rhemenſi* in Gallia anno 1148.

Spiritus Sanctus non procedit à Patre & Filio. Quod docuère *Græci*, & etiam *Armeni*, Damnatur in *Lateranenſi*, anno 1215.

Perſonæ Divinæ circa proprietates negligendæ ſunt. Auctor *Petrus Abailardus*, Damnatus in Concilio *Rhemenſi*, ſupra. vide *Creatura*.

DIABOLVS.

Diabolus ſuâ naturâ eſt malus. Auctores *Manichæi*, quos ſecutus eſt *Priſcillianus*. Damnatur in Concilio I. *Bracarenſi*, & in *Lateranenſi* ſub Innocentio III.

Diabolus aliquando ab inferno eſt liberandus. Auctor fuit *Origenes*, ut refert S. Auguſtinus de hæreſibus c. 33. Damnatur in *Quinto* Concilio gen. in *Trullo*, ſub Vigilio, anno 553.

Diaboli tentationes fiunt in nobis Contactu lapidum, & herbarum: de quo dicetur titulo *Tentatio*.

E.

ECCLESIA.

SOli boni, non mali in Eccleſia continentur. Auctor fuit *Donatus*, ſecutus eſt *Ioannes Huſſ.* anno 1413. Eam hæreſim diu ſepultam demum reſuſcitavit *Lutherus*. Damnatur pridem in Conc. *Conſtantienſi* Seſſ. 15. in articulis Joannis Huſſ. anno 1415.

Eccleſiam conſtare ex ſolis prædeſtinatis docuerunt *Calviniſtæ*; ex ſolis Perfectis *Anabaptiſtæ*, ut ſupra damnati.

Eccleſia poteſt errare. Auctor fuit *Ioannes de Weſtphalia*, & damnatur in Conc. *Conſtantienſi* contra Wicleſum.

Epiſtolæ Decretales nullius ſunt valoris. Auctores ſunt *Waldenſes*, ſecuti ſunt *Gerardus*, *Begardi* & *Beguinæ*, etiam Joannes Wicleph, Joannes de *Weſtphalia*, & *Lutherus*. Damnatur in Concilio *Viennenſi* ſub Clemente V. anno 1311. & in *Conſtantienſi* in articulis Wiclefi, anno 1415.

Eccleſia & eccleſiaſtici homines non poſſunt divitias poſſidere. Auctores *Audiani*, ſecuti ſunt *Waldenſes* & *Wicleſiſtæ*, etiam *Marſilius* Paduanus anno 1307. nec non *Lutherus*. Damnatur in Conc. gen. *Calcedonenſi* IV. c. 22. Decretorum ſub Leone I. & in *Conſtantienſi* Seſſ. 8. inter articulos Wiclefi, anno 1414.

ELEEMOSINA.

Non licet facere Eleemoſinam Fratribus mendicantibus. Auctor fuit *Ioannes Wicleph* qui ſupra, docens eos qui iſtis faciunt eleëmoſinam excommunicari, de quo etiam infra tit. *Mendicitas*.

Eleemoſinarii, licet magni peccatores, ſalvantur. Dogma hoc ſine *Auctore* recenſet S. Auguſtinus de Civitate Dei, cap. 22. & damnatur in *Nicæno* I. anno 325.

EPISCOPVS.

Epiſcopi ſunt pares ſimplicibus Sacerdotibus. Auctor fuit *Aëtius* Alexandriæ ortus anno 354. ſecuti ſunt infames Pauperes de *Lugduno*, *Marſilius* Paduanus, Joan-

Digitized by Google

Joannes *Wicleph*, & *Lutherus*. Damnatur in Concilio *Hiſpalenſi* I. Decretorum cap. 5. & 7. quod fuit confirmatum ab Honorio I. & receptum in 6. Synodo in *Trullo* habita ſub Agathone.

Epiſcopus peccans amittit Epiſcopatum. Auctores *Waldenſes*, nec non *Wicleph*. de quo etiam errore infra tit. *Poteſtas*.

EVANGELIVM.

Evangelium jam ceſſavit. Auctores fuerunt *Flagellantes*, hæretici: & inter eorum errores damnatur in Concilio *Viennenſi* anno 1311.

Evangelium ſolum litteraliter ab Apoſtolis fuit prædicatum. Auctor fuit Abbas *Joachim*: inter ejus errores decretorum cap. 20. damnatur in *Lateranenſi* ſub Innocentio III.

Evangelium non eſt lex. Auctor *Martinus Lutherus*, ſecutus eſt *Philippus Melanchton* anno 1530. etiam Joannes *Brentius* Germanus, anno 1540. Damnatur in *Tridentino* Seſſ. 6. can. 20.

EVCHARISTIA.

Ex pane non poteſt confici Sacramentum Euchariſtiæ. Auctores fuerunt *Catharistæ* Manis Diſcipuli. Damnatur in *Florentino*, anno 1439.

Non in Azymo, ſed fermentato corpus ſuum Chriſtus confecit. Auctores ſunt *Græci*, ſecuti ſunt *Armeni*. Repugnat definitioni Concilii *Florentini*, in decreto Unionis Græcorum cum Eccleſia Latina.

Modus Conſecrandi Eccleſiæ Romanæ non eſt verus modus. Auctores ſunt *Waldenſes*. Damnatur etiam in *Florentino*, anno 1439.

Corpus & Sanguis Chriſti realiter non continentur ſub ſpeciebus panis & vini. Docuerunt hoc pridem *Armeni*, etiam *Berengarius* Gallus Andegavenſis an. 1006. etiam Joannes *Wicleph*, *Almaricus*, & Joannes *Oecolampadius*, ac *Joannes Calvinus*. Poſt alia damnatur in Concilio *Tridentino* Seſſ. 3. cap. 1.

Poſt Conſecrationem, manet idem panis. Auctores *Wicleph* & *Lutherus*. Damnatur contra Wicleſum in Concilio *Conſtantienſi*, & contra Lutherum in *Tridentino* Seſſ. 3. cap. 4. can. 2.

Pro Calicis conſecratione non eſt apponendum vinum, ſed ſola aqua. Auctores *Aquarii* apud S. Auguſtinum, quorum quis fuerit magiſter, non legitur. Repugnat Concilio *Lateranenſi*, & demum *Tridentino* Seſſ. 3. cap. 4.

Nullo modo eſt aqua apponenda in calice. Auctores ſunt *Græci*, Armeni inſuper ſecuti ſunt. Repugnat Concilio III. *Carthaginenſi*, & *Florentino* in decreto de unione Armenorum.

Sacramentum Euchariſtiæ nec prodeſt, nec lædit. Auctores ſunt *Meſſaliani*, quos ſecuti ſunt *Armeni*. Damnatur in *Tridentino* Seſſ. 3. cap. 2. can. 5.

Sacramentum Euchariſtiæ majorem habet vim feria quinta majoris hebdomadæ. Auctores fuerunt *Græci*. Repugnat *Florentino*, in decreto de unione Græcorum.

Sacramentum Euchariſtiæ ſumi poteſt à peccatore ſine confeſſione, Auctor *Lutherus*, aliique ſequaces. *Tridentino* Seſſ. 3. cap. 7. declarante ſolam fidem non eſſe ſufficientem præparationem ad hoc Sacramentum &c.

Peccator non recipit corpus Chriſti. Recitatur hic error à Petro Lombardo lib. 4. ſent. diſt. 9. Damnatur in *Tridentino* Seſſ. 3. cap. 7. can. 11.

Corpus Chriſti non eſt in Euchariſtia, niſi in ſolo uſu. Auctor præcipuè fuit *Martinus Buzerus* Germanus, & *Lutherus*, anno 1530. Damnatur in eodem *Tridentino* ſupra cap. 6. can. 7.

Communio debet fieri ſub utraque ſpecie. Auctores ſunt *Græci*, his adhæſit *Petrus Dreſenſis* Bohemus, anno 1428. etiam *Lutherus*. Damnatur pridem in Concilio *Conſtantienſi* Seſſ. 13.

Vide infra *Miſſa*.

EVNVCHVS.

Ad bene Deo ſerviendum oportet, ut quiſque ſit caſtratus. Auctor fuit quidam *Valeſius* Arabs anno 230. Reprobatur in Conc. *Nicæno* I. can. 1. & in Concilio *Romano* inter errores Origenis, anno 254.

EXCOMMVNICATIO.

Cenſuræ nullius ſunt valoris. Auctor fuit Joannes *Wicleph*, ſecuti ſunt Joannes *Huſs*, & *Lutherus*. Damnatur pridem inter errores Wicleſi in Conc. *Conſtantienſi*.

EXORCISMVS.

Omnes Benedictiones, quas facit Eccleſia, ſunt ſpernendæ. Auctores ſunt *Waldenſes*, & ſequentes *Wiclephiſtæ*. Inter alia Concilia *Toletanum IV.* ſub Honorio I. ſuorum decretorum cap. 8. Benedictionem Cerei Paſchalis approbat, & mandat.

F.

FATVM.

Hominum actiones ſunt fato adſcribendæ. Auctor fuit *Bardeſanis*, an. 175. ſequutus eſt *Priſcillianus*. Damnatur in Concilio *Bracarenſi* 1. ſuorum Decretorum cap. 9. an. 563. Vide infra V. *Libertas*.

FIDES.

Nil credendum eſt, quod excedat noſtri intellectus virtutem, Auctor fuit Petrus *Abailardus*: cum quo hic error damnatur in Concilio *Rhemenſi* anno 1148.

Habentes ſolam fidem; licet peccatores maximi, ſalvantur. Auctor eſt *Eunomius*, ſequutus eſt *Lutherus*. Damnatus in *Tridentino* Seſſ. 6. cap. 3. 4. &c. & can. 9.

Fides amittitur per quodlibet peccatum mortale. Auctor eſt *Lutherus*. Damnatur ibidem in *Tridentino* cap. 15. ac can. 28.

Licitum eſt exterius fidem negare inſtante perſecutione: & ſufficit eam in animo ſuo interius retinere. Damnatur ut hæreticum in Concilio *Romano ſub Cornelio Papa*, uti patet ex Baronio ad annum 254. contra Elifaitas.

FIDVCIA.

Fiducia gratiæ nullo modo, vel gloriæ aſſequendæ, poteſt collocari in noſtris operibus. Auctor eſt *Lutherus*. Damnatur in eodem *Tridentino* Seſſ. 6. cap. 16. & can. 26. ac 32.

FORNICATIO.

Coitus inter ſolutos non eſt peccatum mortale. Auctores ſunt *Græci*. Damnatur in *Florentino* inter Græcorum errores.

FVRTVM CONTINGENS.

Omnia, quæ fiunt, fiunt neceſſitate abſolutâ. Auctor fuit *Petrus Abailardus*, ſequuti ſunt *Wicleph*, & *Lutherus*. Damnatur in Concilio *Conſtantienſi* Seſſ. 8. art. 27. inter Wicleſi errores.

GRA-

Digitized by Google

G.

GRATIA.

...no poteſt ſine Chriſti gratia Dei præcepta ad...plere, & ſuis meritis vitam æternam conſe...ctor fuit *Pelagius.* Damnatur in Concilio ...*no* II. præſente S. Auguſtino ſub Innocentio I. ...*dentino* Seſſ. 6. can. 1. 2. 3.

...ii plena fide Baptiſmum acceperunt, non ...amplius peccare. Auctor fuit *Jovinianus*, ſe...nt *Pelagius* & *Lutherus.* Damnatur in *Mi*...II. ſupra. Et in *Tridentino* Seſſ. 6. can. 23.

...o juſtus ſcit ſe eſſe in gratia; & ad hoc creden...obligatus. Auctor fuit *Lutherus.* Sequutus ...icus Zuinglius, anno 1525. etiam *Joannes Cal*...nno 1534. etiam *Andreas Oſſiander* anno 1550. ...ur in *Tridentino* Seſſ. 6. cap. 9. & can. 13. ac 14. ...*elagiani* hæretici inſuper docuerunt Deum ...*gratiam* tribuere intuitu meritorum natura...cedentium. *Calvinus* docuit hominem in ſta...e lapſæ gratiæ medicinali ex neceſſitate con... De Gratia vide plura damnata in hoc opere ...*act. 2. cap. 2. §. 1. 2. & ſeq.*

H.

HÆRETICUS.

...es hæretici, bene ſentiunt. Auctores ſunt qui...i dicti Rhetorici, non nominato certo au...ſt apertè contra Concilium *Nicænum* I. quod ...Arium utpotè hæreticum, & contra reliqua ...quæ hæreticos ſemper damnarunt.

...tici non ſunt aliqua pœnâ corporali punien...judicio divino relinquendi. Auctores ſunt ...*Diſcipuli.* Patet contrarium ſemper ex praxi ...& Concilio *Conſtantienſi* cujus ſententiâ Jo...luſs ut hæreticus combuſtus.

...icendus eſt hæreticus, qui quovis modo pec...liter. Hæreſis hæc refertur apud *Eimericum* ...inquiſ. *Conciliis Univerſis* hæreticos præ aliis ...ribus inſectantibus.

HORÆ CANONICÆ.

...ra tempus teritur in decantandis horis diurnis ...rnis. Auctores ſunt *Waldenſes*, ſequuti ſunt ...*biſtæ.* Contrarium patet in Concilio *Agathenſi* ...iter præſcribente modum quo Horæ decan...decretorum cap. 21. anno 506.

I.

INCARNATIO.

...lemptoris hominum titulum Chriſto propriè ...mpetere negabat *Petrus Abailardus.* Cujus im...rrorem demonſtrat fusè S. Bernardus in *Epiſt.* ...nnocentium Pont. Vide de his *Chriſtus, Maria,* ...&c. Vide etiam ſupra plures Errores de *Incarna*...*rbi* pag. 135.

IMAGO.

...gines omnes ſive Chriſti, ſive Sanctorum ſunt ...leſiis tollendæ. Auctor fuit *Felix* quidam Ur...us, Anno 708. ſequuti fuerunt multi *Græci* Im...res, etiam *Waldenſes* & *Wiclephiſtæ*, etiam An...*Carolſtadius* anno 1520. etiam *Balthaſſar Hieba*...Anno 1534. & Hæretici moderni. Damnatur ab ...Eccleſiæ in Concilio generali *Nicæno* I. Ann. 325. ...*Nicæno* II. ſub Adriano I. Anno 786.

Imago Dei, ad quam factus eſt homo, eſt in corpore non in anima. Hanc aſſertionem tanquam hæreticam damnavit Eccleſia in *Concilio* Romæ celebrato ſub *Sylveſtro* Pontifice & Conſtantino Imp. an. 320.

Jejunium Vid. ſupra tit. *Abſtinentia.*

INDULGENTIA.

Indulgentiæ ſunt piæ fraudes fidelium, Auctores primi *Waldenſes*, ſequuti ſunt Joannes *Wicleph*, & *Lutherus.* Damnatur pridem in *Lateranenſi* ſub Innocentio III. an. 1215. & in *Conſtantienſi* Seſſ. 8. inter *Wiclephi* errores. Vide infra *Purgatorium.*

INFERNUS.

Non datur infernus. Auctor *Almaricus*, ſequuti ſunt *Albanenſes*, & Hermanus *Riſuichius*; & damnatus error, in Concilio *Florentino*, anno 1439.

Pœna infereni non eſt perpetua, Auctor *Origenes*, ſequuti ſunt *Armeni*, apud Guidonem in ſumma de hæreſibus. Damnatur in *Concilio Romæ* habito ſub *Fabiano*, & *Cornelio* Pont. an. 254.

Chriſtus ad infernum non deſcendit. Refertur à S. Auguſtino, Philaſtrio, Guidone in libris ſuis de hæreſibus; & damnatur in Concilio *Lateranenſi*, anno 1300.

INIMICUS.

Inimicus poteſt bonâ Conſcientiâ decipi & illi damnum inferri. Ita *Græci*, & ſic inter eorum errores damnatur in Conc. *Calcedonenſi*, anno 456.

INJURIA.

Non licet Chriſtianis, petere coram Judice Reparationem Injuriæ, Auctor fuit *Lutherus*, & damnatur in *Trid.* Seſſ. 9. Vide infra, *Occiſio*, *Reſtitutio.*

JOANNES BAPTISTA.

Joannes Baptiſta fuit damnatus, quia non in Chriſtum credidit. Auctores fuere *Manichæi*, quia ſcil. miſit diſcipulos qui interrogarent, *Tu quis es?* Damnatur in Concilio *Calcedonenſi*, anno 452.

JUDAS.

Peccatum Judæ de Chriſti proditione, fuit Beneficium generis humani. Auctores fuerunt *Cajani*, qui referuntur à S. Auguſtino & Tertulliano, qui eos vocat *Chaldæos* in lib. de hæreſibus. Hæc maligna hæreſis damnatur in ipſo Concilio *Hieroſolymitano* ſub D. Petro cujus acta Evangeliſta Lucas deſcribit in actis Apoſtolorum.

JUDICIUM.

Nullum erit Judicium extremum. Auctores *Gnoſtici* Nicolai diſcipuli, vel Barberiani dicti: ſunt ſequuti *Floriani*, *Manichæi*, & *Proclianitæ.* Damnantur in Conc. I. Generali *Nicæno*: & damnatos reperies in Symbolo Concil. General. *Conſtantinopolitani*, anno 381.

Univerſale judicium jam eſt factum. Auctores ſunt *Albanenſes.* Reprobatur in Concilio IV. Gen. *Calcedonenſi* ſub Leone I. anno 452.

JUDEX.

Nullus Judex poteſt aliquem damnare ad pœnam aliquam. Auctores *Waldenſes*: & damnantur in Concilio *Conſtantienſi* Seſſ. 8. inter alios Wiclefi errores, an. 1415.

JURAMENTUM.

Nullus Chriſtianus poteſt jurare. Auctores *Waldenſes*, ſequuti ſunt *Cathariſtæ*, & *Pſeudo Apoſtoli.* Damnatur in Concilio *Nicæno* I. an. 318. & in *Conſtantienſi* Seſſ. 8. inter errores Wiclefi, ordine art. 43.

Licitum eſt perjurium. Auctor *Priſcillianus*: ſunt ſequuti

Digitized by Google

ſequuti quidam Apoſtolici, ſeu *Apoſtatici* an.260. etiam *Flagellantes*. Damnatur in Conc. *Bracarenſi I.* inter alios Priſcilliani errores, anno 563.

JUSTUS.

Semel per Baptiſmum juſtificati non poſſunt amplius peccare: Auctor *Jovinianus*, adhæſit *Pelagius*, uti patet ex S. Auguſtino de hæreſibus C. 87. Damnatur in Conc. *Mediolanenſi* ſub S. Ambroſio authoritate Syricii Pont. an.396.

Juſtus in omni bono opere peccat, Auctor *Lutherus*, de quo etiam tit. *peccatum.*

Omnis homo juſtus eſt certus de ſua juſtificatione. Auctor *Lutherus*, & damnatur in *Trid. Seſſ. 6. cap. 9.*

L.

LABOR.

Nullum opus manuum eſt monachis licitum, etiam victus causâ. Auctores *Meſſaliani*, ſequuti *Waldenſes*, damnatur in Conc. *Carthaginenſi* IV. an.398.

Monachi debent ſibi victum parare operibus manuum. Auctor fuit *Guilielmus de ſancto Amando*, anno 1216. ſequuti ſunt Joannes *Wiclephus* & *Lutherus*: & damnatur in Concilio *Conſtantienſi*, anno 1415.

LEX.

Lex antiqua ſervanda eſt cum novâ. Auctor *Cerinthus*, ſequutus eſt *Ebion*. Damnatur in Concilio *Apoſtolorum* ſub D. Petro.

Lex antiqua eſt mala, quia eſt à malo principio. Auctor fuit *Cerdo*, ſequuti ſunt *Marcion*, *Cajani*, & *Manichai*. Damnatur in Conc. IV. *Chalcedonenſi*, an. 452.

Omnis homo in ſua lege poteſt ſalvari. Recitatur ſine Auctore hæc hæreſis à Turrecremata lib.1. de ſumma Eccleſiæ cap. 21. Damnatur in Concilio *Lateranenſi*, anno 1215.

Wiclephi error fuit, ſuperiores Eccleſiaſticos, aut civiles, nullam habere authoritatem Leges condendi, inter alios ipſius errores damnatus.

LIBERTAS.

Nulla ineſt libertas humano Arbitrio, Docuerunt id *Bardeſanes*, *Manichai*, *Priſcillianus*, *Petrus Abailardus*, Joannes *Wiclephus*, *Calvinus* & *Lutherus* ſaltem ad opera gratiæ, Damnatur in *Tridentino* Seſſ. 6. can.4. 5. 6.

Homo poſt gratiam deperditam, non poteſt non peccare. Auctor eſt *Lutherus*, contra *Trid.* ſupra can.7.

Homo poſt gratiam Baptiſmi acceptam non poteſt amplius peccare. Auctor eſt *Jovinianus*, ſequutus eſt *Pelagius*. De quo errore *S. Hieronymus* contra Jovinianum lib. 2. & *S. Auguſtinus* de hæreſibus cap. 87.

LINGUA.

Ante ædificationem Turris Babel fuerunt linguæ diverſæ. Auctor *Philaſter*, de quo S. Auguſtinus lib. de mirabilibus S. Scripturæ, eſt contra illud Gen.11. *Terra fuit Labii unius.*

M.

MALUM.

Malum eſt à Deo, & Deus facit malum. Auctor fuit *Florinus*, huic adhæſit *Blaſtus*, anno 180. Romanus presbyter, apud Euſebium lib. 5. hiſt. eccleſiaſt. cap. 2. Et damnatur in Conc. 4. *Calcedonenſi*, an. 452.

Aliquæ creaturæ ex ſe ſunt malæ, & ſunt non à Deo, ſed à malo principio: Auctor *Cerdo*, ſequuti ſunt *Manichai*. De hoc *S. Auguſt.* de hæreſib. cap.21. & damnatur in *Calcedonenſi* ſupra.

Deus non facit aliquod malum, qualecumque malum illud ſit. Auctor fuit *Coluthus*, Anno 315. Damnatur hic ejusque error in Conc. I. *Nicano*, anno 325.

Mali Reges, ac mali Prophetæ procedunt à Juſſione Dei. Auctor non nominatur, ſed damnatur hic error in Conc. I. *Nicano* an. 325. ut ſupra.

MARIA VIRGO.

Beata Virgo Maria poſt Chriſti nativitatem fuit à Joſepho carnaliter cognita: Auctor *Elvidius* Capadox, Anno 355. huic adhæret *Jovinianus*, apud S. Aug. lib. de hæreſib. Damnatur in Concilio *Mediolan.* præſente S. Ambroſio & Legatis Syricii Papæ, an. 390.

Beata Virgo Maria non eſt Dei Mater, ſed alicujus hominis Juſti. Damnatur in Concilio III. *Epheſino* anno 431.

Beatam Virginem purum hominem peperiſſe prædicabat hæreticus *Neſtorius*; adeoque Dei Matrem dici non debere. In alterum extremum declinavit *Eutiches* docens poſt Incarnationem non modò unam eſſe in Chriſto perſonam, ſed etiam unam Naturam ſive per compoſitionem, ſive per converſionem in unam utriuſque naturæ divinæ ac humanæ. Vide *Chriſtus.*

MARTYRIUM.

Licet tempore perſecutionis negare Chriſtum. Auctor fuit *Baſilides*, ſequuti ſunt *Elceſai*. Damnatur in Conc. I. *Nicano*. anno 325.

Se interimentes ob aliquod peccatum per ſeipſos perpetratum, ſunt verè martyres. Auctores *Donatiſta*: Et damnatur in Concilio *Romano* ſub Melchiade Papa, anno 313.

Interimentes ſe ſive per ſe, ſive per alios ſunt verè martyres. Auctores ſunt *Circumcelliones* genus hominum agreſte ut refert S. Auguſt. de hæreſib. cap. 69. Damnantur in Conc. I. *Carthaginenſi*, anno 348.

Matrimonium, Vide Nuptiæ.

MELCHISEDECH.

Melchiſedech fuit Chriſtus. Auctor fuit *Hierax*, anno 278. in Ægypto, apud Epiphanium hæreſi 67. & ſatis damnatur in ipſo Symbolo Concilii *Nicani* I. anno 325.

MENDACIUM.

Licitum eſt mentiri pro ſalvanda vita, aut pro aliquo magno beneficio alicui impendendo, etiam causâ humilitatis. Auctor *Joannes Caſſianus*, anno 404. vir in aliis admodum præſtans. Reprobatur hic error in Concilio IV. *Calcedonenſi* ann. 452.

MENDICITAS.

Mendicitas eſt ex lege illicita. Auctor fuit Joannes *Wicleph*, adhæſit *Lutherus*, Monachorum mendicantium hoſtes implacabiles. Damnatur in Concilio *Viennenſi*, anno 1311. Vide infra tit. *Monachatus*, *Votum*, &c.

MERITUM.

Nullum eſt hominis meritum ad gloriam aſſequendam. Auctor *Lutherus*. Et damnatur in *Trident.* Seſſ. 6. cap. 16. & alibi.

Homo ſuâ virtute, ſine gratia Dei, vitam æternam promeretur. Auctor *Pelagius*, contra quem pridem S. Auguſtinus, & poſtea *Tridentinum* Seſſ. 6. cap. 9. & can. 1.

Vide hic infra plures errores tit. *Opera.*

MIRA-

Digitized by Google

MIRACULUM.

lla verè Miracula in Eccleſia fiunt. Auctores *'enſes*, & damnatur pridem in Conc. I. *Nicano*, us poſtea.

MISSA.

ſa non eſt fundata in Evangelio, nec eſt à Chriſtituta, ſed eſt merum inventum humanum. Au-oannes *Wiclephus*, *Berengarius*, & alii recentius: ti in Conc. *Conſtantienſi*, *Tridentino*, &c.

ſa non eſt ſacrificium. Auctor eſt *Lutherus ac vs.* Et damnatur à variis Conciliis *Epheſino* Gene-*Lateranenſi*, *Tridentino*, &c.

à non poteſt offerri pro peccatis, nec prodeſt iec defunctis. Auctor *Lutherus:* Damnatur in *Tridentino* ſeſſ. 6. & can. 3. anno 1562. Vide ſu-*charistia.*

MONACHATUS.

iachi mendicantes ſunt inventi à malo dæmo-:ores *Waldenſes:* etiam *Guilielmus de S. Aman-*m Joannes *Wicleph* & *Lutherus.* Vide infra *m.*

MULIER.

er poteſt promoveri ad Sacerdotium. Au-int quidam dicti *Pepuſiani*, apud S. Auguſti-hæreſibus cap. 27. Errorem hunc poſt annos iovavit *Lutherus*, & damnatur in *Tridentino* in. 7.

:r poteſt eſſe caput Eccleſiæ. Error eſt Prote-ı in Anglia, & à Catholicis omnibus reproba-

MUNDUS.

:ia ex qua mundus eſt factus, eſt Deo coëter-ores *Galatæ*, ſequuti ſunt *Albanenſes*, & Ger-*iſuich.* Damnatur in Conc. I. *Nicano*, & aliis, in *Lateranenſi* ſub Innoc. III. an. 1215.

lus non finietur. Auctores *Albanenſes*, contra ıc. Nicæni, *Qui venturus eſt judicare vivos & & ſæculum per ignem*, & magis determinatur in *nſtantinopolitano* II. an. 381.

lus non eſt à Deo creatus, ſed ab Angelis. Au-*Simon Magus*, cui adhæſiſſe traditur *Saturninus nder* & *Cerinthus.* Contra *Nicanum I.* aſſerit, ſe creatorem viſibilium & inviſibilum omniũ.

us poſt mortuorum reſurrectionem eſt man-:odem quo nunc eſt Statu. Qui error recita-*lugustino* de hæreſib. cap. 67. & ſatis refelli-ıæi 24. *Cælum & terra tranſibunt.*

N.

NUPTIÆ.

·tiæ ut tales ſunt illicitæ. Auctor fuit *Tatianus*, d S. Hiero. contra Jovin. ſecuti ſunt *Manichai*, *u*, *Aeriani*, *Priſcillianus.* Et reprobatur in illis ·, *& Conciliis*, quæ prohibent virum ab uxore , & contra.

ınt concedendæ ſecundæ nuptiæ. Auctor *itus* Romanus, anno 254. ante Novatum id *lontanus*, poſtea ſequuti ſunt *Tertullianus* & Sed damnatur in Conc. I. *Nicano*, & in *Flo-*n. 1439.

tiis non eſt Sacramentum. Auctores ſunt *Ar-*itur *Lutherus:* Et damnatur pridem in Conc. *nſi*, anno 1415.

Licitum eſt tenere duas uxores matrimonio copulatas, Auctores ſunt *Adamiani* apud Æneam Sylvum de Origine Bohemorum: Et damnatur in *Tridentino* ſeſſ. 8. can. 2. an. 1563.

Fœdus nuptiarum poteſt poſt libito conjugum diſſolvi. Auctor primus fuit *Montanus*, ſequuntur Græci, Priſcillianus, Gerardus, & *Lutherus.* Damnatur in *Tridentino* ſeſſ. 8. can. 5.

Nuptiæ æquantur Virginitati, vide infra tit. *Virginitas.*

O.

OBEDIENTIA.

NOn eſt præſtanda Obedientia ſuperioribus legitimis. Auctores *Waldenſes*, & *Wiclephiſta*, docuerunt idem *Begardi & Beguinæ*, & *Lutherus.* Contrarium ſatis colligitur ex *Tridentino* ſeſſ. ultima de delectu ciborum, præcipiente ſuperioribus obedientiam.

OCCISIO.

Nullus homo juſtè poteſt occidi etiamſi fiat præcepto Legitimi Judicis. Auctores *Waldenſes*, ſequitur *Nicolaus Calerus* an. 1431. Damnatur in *Florentino*, anno 1439.

Licet occidere ſeipſos pro palma Martyrii aſſequenda. Auctores *Circuncelliones* ex Donatiſtis orti: & damnati in Conc. I. *Carthaginenſi*, anno 348. ut ſupra.

Licet occidere Tyrannum per inſidias, etiam cum fide data ſub juramento, de quo infra tit. *Tyrannus.*

OPERA.

Omnia Opera bona ab homine etiam juſto facta ſunt peccata. Auctor eſt *Lutherus:* & damnatur in *Trident.* ſeſſ. 6. can. 25.

Nullum opus eſt bonum niſi fiat puro corde, & ſincero amore. Auctor fuit pridem *Bugaurius* Italus, & reprobatum vide in *Tridentino* ſeſſ. 6. can. 31.

Hominis perfecti non eſt benè operari, ſed imperfecti. Auctores *Begardi & Beguinæ*, poſtea *Lutherus:* damnatur pridem in Conc. *Viennenſi*, an. 1311.

Nullum opus bonum humanum eſt vitæ æternæ meritorium. Auctor *Lutherus.* Pridem reprobatur in Conc. *Lateranenſi* ſub Innoc. III. & in *Tridentino* ſeſſ. 6. can. 32.

Vide ſupra plures errores de Operibus & Meritis pag. 133. ſeſſ. 6. can. 32.

ORATIO.

Sola oratio ſufficit ad vitam æternam. Auctores *Meſſaliani:* quod ſatis damnat *Tridentinum* ſeſſ. 7. can. 5. contra aſſerentes, baptiſmum non eſſe neceſſarium ad ſalutem.

Nunquam ceſſandum eſt ab Oratione. Auctores *Meſſaliani*, quos & reprobat S. Auguſt. de hæreſib. cap. 57. & Conc. *Nicanum* I. damnans earum errores.

Oratio prorſus inutilis eſt. Docuerunt *Pelagius*, Petrus *Abailardus*, Joannes *Wicleph* & Joannes *Huſs.* Quod damnat Conc. IV. *Toletanum*, & Conc. I. *Milevitanum.*

Orandum eſt in univerſali, non pro particulari perſona. Auctor Johannes *Wiclephus:* Damnatus in Conc. *Conſtantienſi*, an. 1415.

ORDINIS SACRAMENTUM.

Ordo nec eſt Sacramentum, nec confert gratiam. Auctor *Lutherus:* & dudum damnatur hic error in Conc. IV. *Carthaginenſi.* anno 398.

Digitized by Google

ſequuti quidam Apoſtolici, ſeu *Apoſtatici* an. 260. etiam *Flagellantes*. Damnatur in Conc. *Bracarenſi I.* inter alios Priſcilliani errores, anno 563.

JUSTUS.

Semel per Baptiſmum juſtificati non poſſunt amplius peccare: Auctor *Jovinianus*, adhæſit *Pelagius*, uti patet ex S. Auguſtino de hæreſibus C. 87. Damnatur in Conc. *Mediolanenſi* ſub S. Ambroſio authoritate Syricii Pont. an. 396.

Juſtus in omni bono opere peccat, Auctor *Lutherus*, de quo etiam tit. *peccatum*.

Omnis homo juſtus eſt certus de ſua juſtificatione. Auctor *Lutherus*, & damnatur in *Trid. Seſſ. 6. cap. 9.*

L.

LABOR.

NUllum opus manuum eſt monachis licitum, etiam victus cauſâ. Auctores *Meſſaliani*, ſequuti *Waldenſes*, damnatur in Conc. *Carthaginenſi* IV. an. 398.

Monachi debent ſibi victum parare operibus manuum. Auctor fuit *Guilielmus de ſancto Amando*, anno 1216. ſequuti ſunt Joannes *Wiclephus* & *Lutherus*: & damnatur in Concilio *Conſtantienſi*, anno 1415.

LEX.

Lex antiqua ſervanda eſt cum novâ. Auctor *Cerinthus*, ſequutus eſt *Ebion*. Damnatur in Concilio *Apoſtolorum* ſub D. Petro.

Lex antiqua eſt mala, quia eſt à malo principio. Auctor fuit *Cerdo*, ſequuti ſunt *Marcion, Cajani*, & *Manichæi*. Damnatur in Conc. IV. *Chalcedonenſi*, an. 452.

Omnis homo in ſua lege poteſt ſalvari. Recitatur ſine Auctore hæc hæreſis à Turrecremata lib. 1. de ſumma Eccleſiæ cap. 21. Damnatur in Concilio *Lateranenſi*, anno 1215.

Wiclephi error fuit, ſuperiores Eccleſiaſticos, aut civiles, nullam habere authoritatem Leges condendi, inter alios ipſius errores damnatus.

LIBERTAS.

Nulla ineſt libertas humano Arbitrio, Docuerunt id *Bardeſanes, Manichæi, Priſcillianus, Petrus Abailardus*, Joannes *Wiclephus, Calvinus* & *Lutherus* ſaltem ad opera gratiæ, Damnatur in *Tridentino* Seſſ. 6. can. 4. 5. 6.

Homo poſt gratiam deperditam, non poteſt non peccare. Auctor eſt *Lutherus*, contra *Trid.* ſupra can. 7.

Homo poſt gratiam Baptiſmi acceptam non poteſt amplius peccare. Auctor eſt *Jovinianus*, ſequutus eſt *Pelagius*. De quo errore *S. Hieronymus* contra Jovinianum lib. 2. & *S. Auguſtinus* de hæreſibus cap. 87.

LINGUA.

Ante ædificationem Turris Babel fuerunt linguæ diverſæ. Auctor *Philaſter*, de quo S. Auguſtinus lib. de mirabilibus S. Scripturæ, eſt contra illud Gen. 11. *Terra fuit Labii unius.*

M.

MALUM.

MAlum eſt à Deo, & Deus facit malum. Auctor fuit *Florinus*, huic adhæſit *Blaſtus*, anno 180. Romanus presbyter, apud Euſebium lib. 5. hiſt. eccleſiaſt. cap. 2. Et damnatur in Conc. 4. *Calcedonenſi*, an. 452.

Aliquæ creaturæ ex ſe ſunt malæ, & ſunt non à Deo, ſed à malo principio: Auctor *Cerdo*, ſequuti ſunt *Manichæi*. De hoc *S. Auguſt.* de hæreſib. cap. 21. & damnatur in *Calcedonenſi* ſupra.

Deus non facit aliquod malum, qualecumque malum illud ſit. Auctor fuit *Coluthus*, Anno 315. Damnatur hic ejusque error in Conc. I. *Nicæno*, anno 325.

Mali Reges, ac mali Prophetæ procedunt à Juſſione Dei. Auctor non nominatur, ſed damnatur hic error in Conc. I. *Nicæno* an. 325. ut ſupra.

MARIA VIRGO.

Beata Virgo Maria poſt Chriſti nativitatem fuit à Joſepho carnaliter cognita: Auctor *Elvidius* Capadox, Anno 355. huic adhæret *Jovinianus*, apud S. Aug. lib. de hæreſib. Damnatur in Concilio *Mediolan.* præſente S. Ambroſio & Legatis Syricii Papæ, an. 390.

Beata Virgo Maria non eſt Dei Mater, ſed alicujus hominis Juſti. Damnatur in Concilio III. *Epheſino* anno 431.

Beatam Virginem purum hominem pepeꝛiſſe prædicabat hæreticus *Neſtorius*; adeoque Dei Matrem dici non debere. In alterum extremum declinavit *Eutiches* docens poſt Incarnationem non modò unam eſſe in Chriſto perſonam, ſed etiam unam Naturam ſive per compoſitionem, ſive per converſionem in unam utriuſque naturæ divinæ ac humanæ. Vide *Chriſtus.*

MARTYRIUM.

Licet tempore perſecutionis negare Chriſtum. Auctor fuit *Baſilides*, ſequuti ſunt *Elceſæi*. Damnatur in Conc. I. *Nicæno*. anno 325.

Se interimentes ob aliquod peccatum per ſeipſos perpetratum, ſunt verè martyres. Auctores *Donatiſtæ*: Et damnatur in Concilio *Romano* ſub Melchiade Papa, anno 313.

Interimentes ſe ſive per ſe, ſive per alios ſunt verè martyres. Auctores ſunt *Circumcelliones* genus hominum agreſte ut refert S. Auguſt. de hæreſib. cap. 69. Damnantur in Conc. I. *Carthaginenſi*, anno 348.

Matrimonium, Vide Nuptiæ.

MELCHISEDECH.

Melchiſedech fuit Chriſtus. Auctor fuit *Hierax*, anno 278. in Ægypto, apud Epiphanium hæreſi 67. & ſatis damnatur in ipſo Symbolo Concilii *Nicæni* I. anno 325.

MENDACIUM.

Licitum eſt mentiri pro ſalvanda vita, aut pro aliquo magno beneficio alicui impendendo, etiam cauſâ humilitatis. Auctor *Joannes Caſſianus*, anno 404. vir in aliis admodum præſtans. Reprobatur hic error in Concilio IV. *Calcedonenſi* ann. 452.

MENDICITAS.

Mendicitas eſt ex lege illicita. Auctor fuit Joannes *Wicleph*, adhæſit *Lutherus*, Monachorum mendicantium hoſtes implacabiles. Damnatur in Concilio *Viennenſi*, anno 1311. Vide infra tit. *Monachatus, Votum*, &c.

MERITUM.

Nullum eſt hominis meritum ad gloriam aſſequendam. Auctor *Lutherus*. Et damnatur in *Trident.* Seſſ. 6. cap. 16. & alibi.

Homo ſuâ virtute, ſine gratia Dei, vitam æternam promeretur. Auctor *Pelagius*, contra quem pridem S. Auguſtinus, & poſtea *Tridentinum* Seſſ. 6. cap. 9. & can. 1.

Vide hic infra plures errores tit. *Opera.*

MIRA-

Digitized by Google

MIRACULUM.

lla verè Miracula in Eccleſia fiunt. Auctores *lenſes*, & damnatur pridem in Conc. I. *Nicano*, ius poſtea.

MISSA.

ſſa non eſt fundata in Evangelio, nec eſt à Chriſtituta, ſed eſt merum inventum humanum. Auoannes *Wiclephus*, *Berengarius*, & alii recentius: iti in Conc. *Conſtantienſi*, *Tridentino*, &c.

ſa non eſt ſacrificium. Auctor eſt *Lutherus ac ius*. Et damnatur à variis Conciliis *Epheſino* Gene-. *Lateranenſi*, *Tridentino*, &c.

ſa non poteſt offerri pro peccatis, nec prodeſt nec defunctis. Auctor *Lutherus*: Damnatur in *Tridentino* ſeſſ. 6. & can. 3. anno 1562. Vide ſu-*Euchariſtia*.

MONACHATUS.

nachi mendicantes ſunt inventi à malo dæmoctores *Waldenſes*: etiam *Guilielmus de S. Amanam* Joannes *Wicleph* & *Lutherus*. Vide infra *um*.

MULIER.

lier poteſt promoveri ad Sacerdotium. Auſunt quidam dicti *Pepuſiani*, apud S. Auguſtile hæreſibus cap. 27. Errorem hunc poſt annos enovavit *Lutherus*, & damnatur in *Tridentino* can. 7.

lier poteſt eſſe caput Eccleſiæ. Error eſt Proteum in Anglia, & à Catholicis omnibus reproba-.

MUNDUS.

teria ex qua mundus eſt factus, eſt Deo coëterctores *Galata*, ſequuti ſunt *Albanenſes*, & Ger-*Riſuich*. Damnatur in Conc. I. *Nicano*, & aliis, ea in *Lateranenſi* ſub Innoc. III. an. 1215.

ndus non finietur. Auctores *Albanenſes*, contra Conc. Nicæni, *Qui venturus eſt judicare vivos & os & ſæculum per ignem*, & magis determinatur in *Conſtantinopolitano* II. an. 381.

undus non eſt à Deo creatus, ſed ab Angelis. Auit *Simon Magus*, cui adhæſiſſe traditur *Saturninus mander* & *Cerinthus*. Contra *Nicænum I.* aſſerit, eſſe creatorem viſibilium & inviſibilum omniū.

undus poſt mortuorum reſurrectionem eſt manin eodem quo nunc eſt Statu. Qui error recita-. *Auguſtino* de hæreſib. cap. 67. & ſatis refelliatthæi 24. *Cœlum & terra tranſibunt.*

N.

NUPTIÆ.

Uptiæ ut tales ſunt illicitæ. Auctor fuit *Tatianus*, apud S. Hiero. contra Jovin. ſecuti ſunt *Manichæi*, *niani*, *Aeriani*, *Priſcillianus*. Et reprobatur in illis *turæ*, & *Conciliis*, quæ prohibent virum ab uxore dere, & contra.

on ſunt concedendæ ſecundæ nuptiæ. Auctor *Novatus* Romanus, anno 254. ante Novatum id it *Montanus*, poſtea ſequuti ſunt *Tertullianus* & i. Sed damnatur in Conc. I. *Nicano*, & in *Flo-no*, an. 1439.

nuptiis non eſt Sacramentum. Auctores ſunt *Ar-*, ſequitur *Lutherus*: Et damnatur pridem in Conc. *antienſi*, anno 1415.

Licitum eſt tenere duas uxores matrimonio copulatas, Auctores ſunt *Adamiani* apud Æneam Sylvum de Origine Bohemorum: Et damnatur in *Tridentino* ſeſſ. 8. can. 2. an. 1563.

Fœdus nuptiarum poteſt poſt libito conjugum diſſolvi. Auctor primus fuit *Montanus*, ſequuntur Græci, Priſcillianus, Gerardus, & *Lutherus*. Damnatur in *Tridentino* ſeſſ. 8. can. 5.

Nuptiæ æquantur Virginitati, vide infra tit. *Virginitas*.

O.

OBEDIENTIA.

NOn eſt præſtanda Obedientia ſuperioribus legitimis. Auctores *Waldenſes*, & *Wiclephiſta*, docuerunt idem *Begardi & Beguinæ*, & *Lutherus*. Contrarium ſatis colligitur ex *Tridentino* ſeſſ. ultima de delectu ciborum, præcipiente ſuperioribus obedientiam.

OCCISIO.

Nullus homo juſtè poteſt occidi etiamſi fiat præcepto Legitimi Judicis. Auctores *Waldenſes*, ſequitur *Nicolaus Calerus* an. 1431. Damnatur in *Florentino*, anno 1439.

Licet occidere ſeipſos pro palma Martyrii aſſequenda. Auctores *Circuncelliones* ex Donatiſtis orti: & damnati in Conc. I. *Carthaginenſi*, anno 348. ut ſupra.

Licet occidere Tyrannum per inſidias, etiam cum fide data ſub juramento, de quo infra tit. *Tyrannus*.

OPERA.

Omnia Opera bona ab homine etiam juſto facta ſunt peccata. Auctor eſt *Lutherus*: & damnatur in *Trident.* ſeſſ. 6. can. 25.

Nullum opus eſt bonum niſi fiat puro corde, & ſincero amore. Auctor fuit pridem *Bugaurius* Italus, & reprobatum vide in *Tridentino* ſeſſ. 6. can. 31.

Hominis perfecti non eſt benè operari, ſed imperfecti. Auctores *Begardi & Beguinæ*, poſtea *Lutherus*: damnatur pridem in Conc. *Viennenſi*, an. 1311.

Nullum opus bonum humanum eſt vitæ æternæ meritorium. Auctor *Lutherus*. Pridem reprobatur in Conc. *Lateranenſi* ſub Innoc. III. & in *Tridentino* ſeſſ. 6. can. 32.

Vide ſupra plures errores de Operibus & Meritis pag. 133. ſeſſ. 6. can. 32.

ORATIO.

Sola oratio ſufficit ad vitam æternam. Auctores *Meſſaliani*: quod ſatis damnat *Tridentinum* ſeſſ. 7. can. 5. contra aſſerentes, baptiſmum non eſſe neceſſarium ad ſalutem.

Nunquam ceſſandum eſt ab Oratione. Auctores *Meſſaliani*, quos & reprobat S. Auguſt. de hæreſib. cap. 57. & Conc. *Nicænum* I. damnans earum errores.

Oratio prorſus inutilis eſt. Docuerunt *Pelagius*, Petrus *Abailardus*, Joannes *Wicleph* & Joannes *Huſs*. Quod damnat Conc. IV. *Toletanum*, & Conc. I. *Milevitanum*.

Orandum eſt in univerſali, non pro particulari perſona. Auctor Johannes *Wiclephus*: Damnatus in Conc. *Conſtantienſi*, an. 1415.

ORDINIS SACRAMENTUM.

Ordo nec eſt Sacramentum, nec confert gratiam. Auctor *Lutherus*: & dudum damnatur hic error in Conc. IV. *Carthaginenſi*. anno 398.

Digitized by Google

Cathaphryga & Collyridiani hæret. docebant etiam mulieres poſſe ſacris Ordinibus initiari. V. *Sacramentum.*

P.

PAPA.

PApæ poteſtas nulla eſt. Auctores ſunt *Græci*, ſequuti ſunt, *Armeni*, *Waldenſes*, *Marſilius* Paduanus, & *Lutherus*. Damnatur pridem in Conc. *Conſtantienſi* ſeſſ. 8. anno 1415.

Papa nullam extra ſuam Diœceſim habet poteſtatem. Auctor fuit *Marcus Antonius de Dominis*, anno 1552. qui tandem factus Archiepiſcopus Spalacenſis à Paulo V. poſtea in Eccleſiam errorum venena evomuit, retractavit &c. Damnatus eſt pridem ille error in Conc. *Conſtantienſi* contra *Wiclephum*, ſeſſ. 8. art. 41.

Papa niſi ſit bonus & ſanctus, nullam omnino habet in Eccleſia Dei auctoritatem. Auctores *Pſeudo-Apoſtoli*, ſecuti ſunt *Wiclephiſtæ & Joannes Huſſ.* in *Conſtant.* damnati. De hoc etiam infra tit. *Poteſtas.*

PASCHA.

Paſcha ſemper celebrari debet decima quarta luna, quacumque die venerit. Auctor fuit *Blaſtus* &c. & damnatur in Conc. I. *Nicæno*, declarante debere die *Dominica* celebrari.

PAUPERTAS.

Nullus poteſt pervenire ad regnum cœlorum niſi ſit pauper. Auctores ſunt *Apoſtolici*, de quibus S. Auguſtin. de Hæreſib. cap. 40. & Conc. *Conſtantienſe* cum erroribus Wiclephi hunc etiam damnavit.

Sola paupertas eſt ſufficiens ad omnia peccata delenda. Auctor fuit quidam *Guilielmus Cornelii* Brabantinus anno 1334. & error damnatus in Conc. *Conſtantienſi* in Wiclephi art. 44.

Paupertas omnino eſt inutilis. Auctor fuit *Deſiderius*, Longobardorum Rex anno 756. & tutatus eſt *Guil. de S. Amando*: damnavit Concilium *Viennenſe*, anno 1311.

Viri Eccleſiaſtici debent eſſe pauperes, & ſolâ contenti Eleemoſynâ. Inter errores Wiclefi damnatur in Conc. *Conſtantienſi* ſeſſ. 8. art. 44.

PECCATUM.

Non datur peccatum originale. Auctor fuit *Pelagius*, docuerunt etiam *Albanenſes* & *Armeni*. Damnatur in Conc. I. *Milevitano*, & in *Tridentino* ſeſſ. 5. in decreto de peccato originali.

Omnes homines ob peccatum originale ante Chriſti paſſionem fuerunt damnati. Auctores *Armeni*: & damnatur in Conc. *Florentino*, anno 1439.

Peccatum originale conſiſtit in ſola concupiſcentia, ſive inordinatione potentiarum &c. Damnatur in *Luthero & Calvino.*

Peccatum non eſt à libero hominis arbitrio, ſed à malo dæmone. Auctor *Valentius*, ſecuti ſunt *Albanenſes, Manichæi, & Armeni*, uti refert Guido Carmelita in ſumma de hæreſibus: & damnatur in Conc. IV. *Calcedonenſi*, anno 452.

Omne opus bonum, ſaltem reproborum aut infidelium, eſt peccatum. Auctor eſt *Lutherus*: & damnatur in *Tridentino* ſeſſ. 6. cap. 16. & can. 25.

Nullum peccatum licet graviſſimum imputatur homini habenti fidem. Auctor eſt *Lutherus*: & damnatur in *Tridentino* ſeſſ. 6. cap. 7. & 8. & Can. 9.

Aliqua ſunt peccata irremiſſibilia; quæ à nullo Sacerdote prorſus abſolvi poſſunt. Auctores ſunt *Armeni*, apud Guidonem ſupra: & damnatur in *Florentino*, an. 1439.

Nullum peccatum capitale eſt tolerandum, etiamſi toleretur gratia evitandi majus malum. Auctores *Waldenſes*, apud Æneam Sylvium, & damnatur in Conc. IV. *Toletano* ſuorum decret. cap. 2. an. 633.

Omnia peccata ſunt paria. Auctor *Jovinianus*, & refert S. Auguſt. lib. de hæreſibus cap. 52. & damnatur in Conc. *Mediolanenſi*, an. 390.

Semel per gratiam juſtificati, non poſſunt amplius peccare. Auctor *Jovinianus*, ſequuntur *Pelagius*, *Begardi & Beguinæ*: & damnatur in Conc. *Viennenſi* an. 1311.

Nullum eſt peccatum mortale præter incredulitatem. Auctor fuit *Lutherus*: Damnatur in *Tridentino* ſeſſ. 6. cap. 15. & Can. 27.

Nulla eſt differentia inter peccatum mortale & veniale. Auctor *Calvinus & Lutherus* docens omne peccatum. eſſe mortale. Damnatur in *Trident.* ſeſſ. 4. cap. 5. can. 7. de Sacram. Pœnit.

Differentia peccati mortalis & venialis eſt ignota. Auctor fuit Joannes *Wicleph.* contra eſt *Trident.* ſeſſ. 6. can. 17.

Deum eſſe authorem peccati aſſerunt *Calviniſtæ*, in *Tridentin.* damnati &c.

Vide ſupra de *Peccatis* plures Errores pag. 133.

PEREGRINUS.

Non eſt impendenda Peregrinis humanitas. Auctor fuit *Diotrephes* Epheſinus anno 75. & damnatur in Conc. *Antiocheno*, anno 266.

POENITENTIA.

Non ſunt tres pœnitentiæ, ſed, eſt tantum nova vita. Auctor fuit *Lutherus*: damnatur in Conc. *Florentino* & in *Tridentino* ſeſſ. 6. cap. 4. Can. 30.

Non eſt Sacerdotibus tradita poteſtas remittendi peccata. Damnatur ſupra à *Trident.* in Luthero & Calvino.

Pœnitentia, quæ oritur ex timore gehennæ eſt noxia & inanis. Docuit *Lutherus*: repugnat illi *Tridentinum* ſeſſ. 6. Can. 8.

Semel lapſi in peccatum, quantumlibet pœnituerint nunquam veniam ſunt conſecuturi. Auctor eſt *Montanus*, ſequitur *Novatus* Catharorum magiſter. Damnatur in Conc. *Romano*, anno 255. & *Nicæno* I. an. 325. & *Tridentino* ſeſſ. 6. cap. 14. & Can. 29.

Vide ſupra *Confeſſio.*

POTESTAS.

Omnis poteſtas tam laicalis, quam Eccleſiaſtica per peccatum mortale admittitur. Auctores *Apoſtolici*, ſecuti *Waldenſes & Wiclephiſtæ*. Damnatur in *Conſtantienſi* ſeſſ. 8. & Trid. ſeſſ. 7. Can. 12.

Vide hic alios Titulos, *Pontifex*, *Eccleſia*, *Mulier* &c.

PRÆCEPTUM.

In lege Evangelica nullum eſt præceptum. Author *Lutherus*: contra eſt *Tridentinum* ſeſſ. 6. cap. 11. & Can. 19. & 20.

Nullum eſt diſcrimen in Præceptum & Conſilium. Auctores ſunt *Lutherani*, an hoc à ſuo Magiſtro Luthero acceperint, ignoratur. Damnatur in Conc. *Florentino*, an. 1439.

Nihil eſt Deo gratum, niſi quod eſt ab eo præceptum. Auctores ſunt *Lutherani*: ſecutus Joan. *Spangebergus*

Digitized by Google

rmanus anno 1536. in ſua Margarita Theolo-
c Conſiliis: Damnatur in *Tridentino* ſeſſ. 6.

obis impoſſibilia præcepit, ut amare Deum
.um &c. Auctor eſt *Lutherus*, & damnatur
tino ſeſſ. 6. cap. 11. Can. 18.

PRÆDESTINATIO.

entibus non prodeſt bonorum operum la-
Deo ſunt ordinati ad vitam æternam. Cre-
: hunc errorem Joviniani & Pelagii: reno-
a *Joannes Huſſ.* Damnatur cum hujus er-
Conc. *Conſtantienſi* in articulo 5.

es prædeſtinantur intuitu bonorum ope-
iunt ſolis naturæ viribus. Ita *Pelagiani* à S.
& Conciliis damnati.

qui poſt Baptiſmum moriuntur, prædeſti-
pter opera facienda ſi vixiſſent. *Semipelagia-*
damnati.

poteſt ſcire ſe eſſe in gratia, & prædeſtina-
peciali Dei auxlio. Auctor eſt *Lutherus:*
ur in *Tridentino* ſeſſ. 6. cap. 12. & 13. &

s prædeſtinantur ab æterno independen-
ibus. *Calvinus* in hoc à *Tridentino* da-

gratiis ad ſalutem neceſſariis privantur.

PRÆDICATIO.

homines poſſunt pro libitu ſine ſuperiorum
entia prædicare. Auctores ſunt *Walden-*
tur *Wiclephiſtæ*, & *Huſſitæ:* qui in hoc da-
Conc. *Conſtantienſi* ſeſſ. 8. articulo 13.

PRÆSCIENTIA.

: ſe non præſcit aliquod malum, ſed per Ad-
ſtium dæmonem. Auctores *Albanenſes?*
onem Carmelitam: Damnatur in Conc. *La-*
b Alexandro III. anno 1179. Plura in tit. *Præ-*
&c.

à Deo neceſſitate abſoluta eveniunt: da-
ent.

dicii Chriſtus abſolutè ignoravit: damna-
& aliis.

PROPHETA.

æ contrario ſpiritu fuerunt inſpirati, ideo-
etiæ ſunt falſæ. Auctor fuit Apelles. Hic
Apelle damnatur in Conc. I. *Nicano.*

æ fuerunt arreptitii nec ſua dicta intellexe-
or fuit *Montanus* huic adhæret *Priſcillianus,*
nic cum aliis Priſcilliani erroribus in Conc. I.
anno 563.

PURGATORIUM.

itur Purgatorium. Auctores ſunt *Græci &*
quuntur Pauperes de Lugduno, & *Luthe-*
natur pridem hic error in Conc. *Floren-*
ſtea in *Tridentino.*

in purgatorio poſſunt *mereri* & demereri.
t *Lutherus* ſibi contrarius. Damnatur in
ſeſſ. 9. in decreto de Purgatorio.

n Purgatorio non ſunt ſecuræ de ſua ſalute.
therus. Damnatur in *Florentino* & in *Triden-*
m citato.

n purgatorio ſine intermiſſione peccant.
therus. Damnatur in utroque Concilio præ-
e ſu... a *Indulgentia.*

R.

REGNUM DEI.

Regnum Dei poſt reſurrectionem erit terrenum. Auctor fuit *Cerinthus*, damnatur cum Cerintho in *Concilio Apoſtolorum,* & in Symbolo Conc. I. *Nicani.*

RELIQUIÆ SANCTORUM.

Sanctorum Reliquiæ non ſunt venerandæ. Primus Auctor fuit *Eunomius*, ſucceſſit *Vigilantius* Gallus anno 406. etiam *Wiclephiſtæ*, & Lolardi Wiclephi diſcipuli. Damnatur in Conc. *Lateranenſi* maximo ſub Innocentio III. anno 1215. & in *Tridentino* ſeſſione 9.

RESTITUTIO.

Non debet fieri reſtitutio de re furto ablata. Auctores ſunt *Græci*, ut teſtatur Guido &c. & damnatur in *Florentino* cum aliis Græcorum erroribus anno 1439.

Vide errores alios de *Jure & Injuria* ſupra part. 2. pag. 134.

RESURRECTIO.

Nulla erit Reſurrectio. Auctor fuit *Simon Magus*, ſecuti ſunt *Baſilides*, & Alexander *Hymenæus*, & *Philetus*, anno 43. & *Valentinus*, *Apelles*, *& Cerdon*, *& Marcion*, & Origenes, & *Severus.* & Hæretici aliqui poſteriores, ut *Albanenſes & Albigenſes.* Manifeſtè adverſatur Scripturæ Matth. 22. & 1. ad Corinth. 15. & Conc. I. *Nicano* in ipſo Symbolo, & Eccleſiæ ſemper univerſæ.

Corpus noſtrum in illa reſurrectionis gloria erit impalpabile, & inviſibile. Auctor fuit *Eutychius* anno 552. Damnatur in *quinta Synodo* generali, & in ſexta in *Trullo* celebrata, anno 680.

Corpora poſt reſurrectionem, iterum erunt mortalia. Auctor fuit *Origenes*, apud Theophilum Alexandrinum, in lib. 2. paſchali: & damnatur in 5. *generali* Synodo *Conſtantinopoli* habita, anno 553.

Chriſtus hora ſexta Sabbathi reſurrexit. Auctores ſunt *Armeni*, apud Guidonem de Hæreſ. Concilium *Florentinum* hunc Armenorum errorem cum aliis correxit, anno 1439.

Omnes in ſexu virili reſurrecturi ſunt. Auctores *Armeni*, ut teſtatur idem Guido, qui inter errores Armenorum hunc ponit vigeſimum. Errorem hunc correxit *Florentinum*, anno 1439.

S.

SACERDOTIUM.

OMnes Chriſtiani æqualiter ſunt Sacerdotes dependenter à voluntate Communitatis. Auctor *Lutherus*, poſt plura Concilia *Laodicenum*, *Carthaginenſe IV. Lateranenſe* &c. damnat hunc errorem *Trident.* ſeſſ. 7. can. 10.

Omnes ſacerdotes æqualem habent poteſtatem. Auctor fuit *Aerius:* ſuſcitaverunt idem *Waldenſes*, & *Wiclephiſtæ.* Reprobatur in Conc. II. *Hiſpalenſi*, quod in cap. 2. ſuorum decretorum inhibet presbyteris officium ordinandi anno 619.

Sacerdos per peccatum mortale amittit poteſtatem conſecrandi. Auctores *Waldenſes:* & damnatur etiam in *Trident.* ſeſſ. 7. can. 12.

Sacerdotes non debent eſſe cælibes. Auctor *Lutherus:* ſequitur Joannes *Wolfgangus* Germanus anno 1524. aliique moderni ſequaces. Damnatur apertè in ipſo Concilio I. *Nicano*, & pluribus ſequentibus uſque ad *Tridentinum* incluſivè.

Inferior quique ſacerdos poteſt exercere munus Epiſcopale in abſentia Epiſcopi. Auctor fuit Richardus *Armacanus* anno 1360. & cenſentur huic errori adhæſiſſe *Wiclephiſtæ*. Reprobatur ab univerſa Eccleſia, & ſpecialiter à Conc. *Hiſpalenſi II.* cap. 5. ſuorum decretorum anno 619.

SACRAMENTA.

Omnia Sacramenta nullius ſunt valoris. Auctores *Cathariſtæ*, ſecuti ſunt *Armeni*, & *Lutherus* ex parte. Contra eſt *Tridentinum* ſeſſ. 7. damnans omnes qui ſic ſentiunt.

In nullo Sacramento imprimitur character. Auctor *Lutherus:* Damnatur in Conc. IV. *Carthaginenſi* anno 398. & aliis ſequentibus, uti in 6. *Synodo* generali in Trullo can. 10. docente non licere bis vel ter confirmari, vel ordinari.

Maſſiliani hæretici vim ſanctificandi non Sacramentis, ſed Orationi tantum attribuebant.

Calviniani gratiam quæ in Sacramentis recipitur, non eorum efficaciæ, ſed tantum ſuſcipientium *Fidei* adſcribunt: contra *Trident.*

Negant iidem ſeptem dari Sacramenta, ſed tantum duo, Baptiſmum, & Euchariſtiam. Plures de his Hæreticorum modernorum errores vide in hoc opere ſupra *Tom. I. Tract. II. cap. XI.* & ſequentibus. Atque alia reprobata de *Sacramentis* eorumque effectibus Part. II. pag. 136.

SANCTI.

Sancti non ſunt orandi. Auctor *Euſtachius*, ſequuntur *Vigilantius*, *Waldenſes*, & *Lutherus*, contra hanc hæreſim eſt Concilium *Gangrenſe* ſub Sylveſtro, anno 319. *Nicænum*, *Aurelianenſe I. Toletanum*, anno 636. *Bracarenſe*, confirmatum in 6. Synodo generali in Trullo celebrata.

SATISFACTIO.

Satisfactio non eſt neceſſaria peccatori, Auctor *Lutherus:* & damnatur *in Tridentino* ſeſſ. 6. cap. 14. & ſeſſ. 4. cap. 8. & 9. ac denique can. 13. vide tit. *Pœnitentia.*

SCRIPTURA SACRA.

Teſtamentum vetus nihil valet. Auctores *Carpocrates*, poſtea fuerunt *Albanenſes*. Damnatur in Conc. *Laodiceno* decretorum cap. 59. anno 364. & in Conc. III. *Carthaginenſi*, & in *Florentino*, anno 1439.

Libri Machabæorum non ſunt legitimi. Auctor *Lutherus* &c. in hoc reprobatus à *Trid.* in Canone Scripturarum, uti & de Epiſt. Canonica S. Jacobi &c.

Omnia Evangelia nihil valent, præter Lucæ Evangelium. Auctores *Cerdon*, & *Marcion:* damnatur ibidem ſupra.

Omnia Evangelia, præter Matthæi Evangelium nil valent. Auctor *Ebion:* damnatur ibidem, & in anterioribus Conciliis.

Acta Apoſtolorum non ſunt Libri Canonici. Auctores ſunt *Cerinthus* & *Severus:* damnatur ut ſupra.

Epiſtolæ D. Pauli nullius ſunt valoris, Auctores ſunt *Ebion* & *Severus*, ſecuti ſunt *Elceſuitæ* ſeu Elceſei, damnatur ut ſupra.

Evangelium Joannis ac ejus Apocalypſis non ſunt Joannis. Auctores *Alogiani*, præter prædicta damnatur hoc ſpecialiter in Conc. IV. *Toletano*, anno 633.

Scripturas eſſe cuilibet apertas & claras, docent Calviniſtæ, & refutatur fuſè ſupra *Tract. 1. cap. 5.*

Canonicas Scripturas diſcerni à non Canonicis interno Spiritus teſtimonio, non authoritate infallibili Eccleſiæ, docent *Calviniſtæ*, & refutatur ibidem, cap. 6.

SEPULTURA.

Locus Sacer nihil præbet auxilii mortuis: Auctores fuerunt *Waldenſes*, uti refert Æneas Sylvius, poſtea Pius II. Pontifex, de origine Behemorum cap. 35. Damnatur autem in Conc. *Triburienſi* in Germania, an. 895.

SILENTIUM.

Semper ſilendum eſt. Auctores dicuntur *Pataloruichtæ*, & recitatur à *S. Auguſtino* in lib. de hæreſibus: & memoratur in Conc. *Toletano XI.* anno 665.

SIMONIA.

Dona Spiritualia pretio ſunt comparanda. Auctor *Simon Magus*, ſecuti ſunt *Græci* & *Armeni*: apud Guidonem. Damnatur in Conc. *Eliberitano* decretorum ſuorum cap. 48. uti & *Toletano XI.* & *Lateranenſi* an. 1063. & *Bracarenſi II.* cap. 3. an. 572.

SPES.

Spes non procedit ex meritis. Auctor eſt *Lutherus:* Damnatur in *Tridentino* ſeſſ. 6. cap. 16. & Can. 26. & 32.

Spes nulla ſalutis aut juſtitiæ collocanda eſt in bonis operibus, ſed in ſolis meritis Chriſti.

Damnatur inter Errores *Lutheri in Tridentino* ſupra ſeſſ. 6. cap. 16. & can. 26.

STUDIA GENERALIA.

Studia generalia ſunt vana gentilitate introducta in Eccleſiam. Auctor fuit *Joannes Wicleph:* & damnatur in Conc. *Conſtantienſi* ſeſſ. 8. art. 29. an. 1415.

SUBDITUS.

Subditi poſſunt ſuos ſuperiores delinquentes pro libitu corrigere. Auctor *Joannes Wicleph:* & inter ejus errores hic 17. damnatur in Conc. *Conſtantienſi* ſeſſ. 8. an. 1415. Vide ſupra tit. Præceptum.

SUFFRAGIA DEFUNCTORUM.

Suffragia nil proſunt defunctis. Auctor fuit *Aërius*, ſecuti ſunt *Græci* & *Lutherus:* damnatur in Conc. III. *Toletano:* anno 593. & in *Narbonenſi* anno 506. & demum in *Tridentino*. Vide tit. *Purgatorium*.

T.

TEMPLUM.

Omnia templa Conſecrata in honorem Sanctorum ſunt contemnenda. Auctor fuit *Euſtachius*. ſecuti ſunt *Waldenſes*, *Pſeudoapoſtoli* & *Ziſcha* Bohæmus anno 1450. & damnatur in Conc. *Gangrenſi* cap. 5. anno 319.

TENTATIO.

Tentationes factæ à Dæmone, in nobis ſunt factæ contactu lapidum, vel herbarum. Auctor fuit Petrus *Abailardus*; & damnatur in Conc. *Rhemenſi* in Gallia, anno 1148.

TERRA.

Terra eſt Deo Coëterna. Auctor fuit *Felix* Manichæus: damnatur *in Conc. Romano* ſub *Leone I.* anno 444.

TIMOR DEI.

Timor Dei ſervilis eſt omninò inutilis. Auctor fuit *Lutherus:* & damnatur in *Tridentino* ſeſſ. 6. can. 8.

Timor Domini non eſt in futuro ſæculo. Auctor fuit Petrus *Abailardus*, uti refert D. Bernardus in Epiſt. 109. quæ eſt ad Innocentium II. & damnatur in Conc. *Rhemenſi*. anno 1148.

TYRAN-

Digitized by Google

TYRANNUS.

Tyrannus poteſt occidi etiam per clanculatias inſidias. Auctor ponitur *Joannes Parvus* Clericus Pariſienſis, anno 1400. damnatur illa doctrina in Concilio *Conſtantienſi* Seſſ. 15. in fine.

V.

VERECUNDIA.

DE quacumque re nobis à Natura donata non eſt nobis erubeſcendum. Auctores ſunt *Adamitæ*, qui quaſi more Adami in Paradiſo, nudi incedebant. Damnatur hæc hæreſis cum Auctore *Carpocrate* in Concilio *Hieroſolymitano* ſub D. Petro, anno 41.

VINUM.

Non licet bibere Vinum. Auctor fuit *Severus*, adhæſit huic *Tatianus*, quaſi vitis eſſet germinata ex Satana & terra: damnatur in Concilio *Romano*, & in *Bracarenſi I.* Can. 8. anno 563.

VIRGINITAS.

Virginitas eſt æqualis ſive non melior nuptiis, & quolibet humano coitu. Primus auctor fuit *Baſilides*, ſequuntur *Jovinianus*, & *Lutherus*: Damnatur in Concilio *Romano*, in epiſt. Syricii Papæ ad Epiſcopos Africanos, anno 386.

Viſio beatifica, vide ſupra *Beatitudo*.

UNCTIONIS EXTREMÆ SACRAMENTUM.

Unctio extrema non eſt Sacramentum, nec infirmis prodeſt. Auctores fuerunt *Græci* cui errori adhæſere *Waldenſes*, & Joannes *Wicleph*, & *Lutherus*, Damnatur in *Tridentino* Seſſ. 4. cap. 1. & Can. 1. 2. 3. 4.

VOTUM.

Vota omnia debent cum libertate fieri, ſcilicet ea ſervandi, aut non ſervandi. Auctores fuere *Pſeudo-Apoſtoli*, ſequuntur *Wiclephiſtæ*, & *Lutherus*: Damnatur in Concilio *Carthaginenſi* IV. anno 398. & in Concilio IV. *Toletano*, anno 633. & in 6. *Eliberitano* anno 306. aliiſque.

Nulla vota debent fieri niſi ex Dei Præcepto. Auctores ſunt *Lutherani* poſteriores. Reprobatur pridem in Concilio II. *Carthaginenſi* anno 397. & in *Carthaginenſi V.* cap. 3. decretorum, anno 399.

USURA.

Uſuræ ſunt licitæ. Auctores ſunt *Græci*, quod damnatur in Concilio *Viennenſi* ſub Clemente V. anno 1311.

Licitum eſt etiam pro rebus ſacris pretium accipere. Damnatur ſupra in tit. *Simonia*.

NOTA *Primò.*

Concilia in præcedentibus memorata reperiri ordine temporum adducta, & fuſius explicata in hoc Tomo 1. ſupra de Conciliis generalibus &c. pag. 49.

NOTA *Secundò.*

Non annotari hic peculiariter varios Errores Scholaſticos damnatos Michaëlis *Baji*, aut Cornelii *Janſenii*, quia habentur illi in hoc *Tomo Primo* diſertè expreſſi cum ipſis Pontificum Diplomatibus ſupra à *pagina 138.* & ſequentibus.

Nec propoſitiones prohibitas anno 1665. ab *Alexandro VII.* & anno 1679. ab *Innocentio XI.* quia eorum Decreta in quibus illæ omnes continentur, reperiuntur hic infra in *Tomo 2. Tract. 1.* poſt principia practica.

Ut faciliori operâ in præcedentibus ſinguli Errores curſim ſub Materia propria reperiantur: hic ſingularum Materiarum Titulos ſub *unum aſpectum ſuo ordine ſubjicio.*

INDEX TITULORUM
Præcedentis Notitiæ gen.

ABſtinentia. pag. 145. Adoratio. Abſolutio. Adam & Eva. Adulterium. Angelus. Anima. Apoſtoli. Aqua &c.

BAptiſmus pag. 146. Bellum. Beatitudo. Benedictio. Beſtia.

CAntus p. 147. Calceamentum. Caput. Caracter. Caro & Corpus hominis. Certitudo. Cibus. Circumciſio. Chriſtus. Concilium. Copula humana. Confeſſio. Contritio. Conſilium. Correctio. Crux. Creatura.

DEus pag. 149. Decimæ. Demon.

ECcleſia pag. 149. Eleemoſyna. Epiſcopus. Evangelium. Euchariſtia ſive Communio. Eunuchus. Exorciſmus. Excommunicatio.

FAtum. Fides. Fiducia. Fornicatio. Futurorum neceſſitas &c.

GRatia. Operatio Gratiæ &c.

HÆreticus. pag. 151. Hæreſis. Horæ Canonicæ.

INcarnatio. Imago. Indulgentia. Infernus. Inimicus. Injuria. Joannes Baptiſta. Judas. Judicium. Judex. Juſtus.

LAbor. Lex. Libertas. Lingua.

MAria Virgo. pag. 154. Malum. Martyrium. Matrimonium. Mendacium. Mendicitas. Meritum. Miraculum. Miſſa. Monachus. Mulier. Mundus.

NUptiæ primæ, ſecundæ. Bigamia. Virginitas.

OBedientia. Occiſio. Opera. Oratio. Ordinis Sacramentum.

PApalis poteſtas. Paſcha. Paupertas. Peccatum. Pœnitentia. Poteſtas. Præceptum. Prædeſtinatio. Prædicatio. Praſcientia. Propheta. Purgatorium.

RElìquiæ SS. Regnum Dei. Reſtitutio. Reſurrectio.

SAcramenta. pag. 156. Sacerdotium. Sancti. Satisfactio. Scriptura Sacra. Scientia. Sepultura. Silentium. Simonia. Spes. Studia generalia. Suffragia Sanctorum. Subditus.

TEntatio. Templum. Terra. Timor Dei. Tyrannus.

VErecundia. Vinum. Virginitas. Votum. Uſura. Unitas, *vide Deus. Vulneratio, vide Occiſio.*

HÆRE-

Digitized by Google

HÆRETICI PRÆCIPUI ET ERRORUM AUTHORES,

Cum Annotatione Temporum, ac Pontificum ſub quibus ſinguli emerſerunt, aut damnati ſunt, ordine alphabetico hic commodiſſimè conſtituti.

A*Cephali*, qui nullum in Eccleſia Caput aut Epiſcopos admittebant, emerſerunt anno Chriſti 434. ſub Sixto III. *ut in Hiſtoria Eccleſiaſtica fuſius.*

Adamiani, qui Adami nuditatem in ſtatu innocentiæ ſectabantur, ſive Adamitæ dicti, quorum dux Carpocrates: anno Chriſti 36. ſub D. Petro Apoſtolo.

Aërius anno 354. ſub Pontifice Liberio: *De hoc uti & ſequentibus plura in Hiſt. Eccleſ. ſub Anno & Pontifice hic in ſingulis notato. Et hic ſupra in Titulis quibus ad ſuos Errores citantur.*

Aëtius anno 358. etiam ſub Liberio, *Ortus ex Celeſyria, & hæreſis Arianæ ſectator.*

Albanenſes anno 277. ſub Pontifice Eutichiano, *& multo poſterius ut alii, renovantes multos errores Manichæorum, vetus Teſtamentum rejicientes &c.*

Albigenſes anno 1178. ſub Alexandro III. *ſic dicti ſunt, eo quod orta ſit hæc hæreſis in agro Albigenſi prope Toloſam in Hiſpania, poſtea ulterius dilatata.*

Almericus, anno 1200. ſub Innocentio III. *Doctor Pariſiis, ob errorem Armenorum, alioſque igni traditus.*

Anabaptiſtæ anno 1302. ſub Clemente V. *Sic dicti quod Baptizatos in infantia, adultos iterum Baptizent.*

Andreas Oſiander, anno 1530. ſub Clemente VII.

Andreas Carolſtadius, eodem anno, & ſub eodem Clemente VII.

Apelles anno 146. ſub Teleſphoro. *Diſcipulus Marcionis, contra Corporum reſurrectionem &c.*

Apolinaris Laodicenus anno 371. ſub Damaſo I. *contra ejus libros Patres ejus temporis plurima ſcripſere.*

Apoſtolici anno 260. ſub Sixto II. *ſic dicti quia jactabant ſe eſſe Apoſtolorum ſucceſſores, omnia relinquentes, obedientiam Pontifici negantes.*

Arabici anno 249. ſub Teleſphoro *ſic dicti, quia in Arabia primum orti.*

Armeni anno 455. ſub Leone I. *Hi ſic dicti, quia orti in Armenia, qui cum Græcis viſi ſunt reſipiſcere in Concilio Florentino, ſed poſtea in errores ſuos relapſi.*

Arnoldus anno 1139. ſub Innocentio II.

Arrius anno 315. ſub Sylveſtro I.

Arthemon anno 196. ſub Victore I.

Audeus anno 341. ſub Julio I.

BAlthaſar Hiebmaier anno 1534. ſub Paulo III.

Bardeſanes anno 186. ſub Eleutherio.

Baſilides anno 74. ſub Lino.

Baſſus anno 120. ſub Evariſto.

Begardi, anno 1300. ſub Clemente V.

Beguinæ, anno prædicto, ſub eodem Clemente V. *Orti ſunt Begardi, & Beguinæ, viri & fœminæ, in Germania inferiori, libertatem ſub pietatis ſpecie pertinaciter ſectantes, varii ex illis publicè cremati.*

Berengarius anno 1028. ſub Joanne XX.

Blaſtus anno 180. ſub Eleutherio.

Bugaurius anno 1006. ſub Joanne XIX.

C*Arpocrates* anno 36. ſub Petro Apoſtolo.

Caſſianus, anno 430. ſub Celeſtino I.

Catharistæ, anno 277. ſub Eutichiano.

Cataphryges, anno 173. ſub Aniceto.

Cerdon, anno 146. ſub Teleſphoro & Higino. *Fuit Ponticus ex urbe Sinope multarum Hæreſum Dux, & magiſter Marcionis hæretici.*

Circumcelliones anno 321. ſub Sylveſtro I. ſic dicti quia circuibant agreſti more ſui occiſionem ut martyrium prædicantes &c.

Claudius Taurinenſis Epiſcopus anno 825. ſub Eugenio II. apud Waldenſem de Sacramentalibus *tit. 2. cap. 16.* natione Oxonienſis in Anglia, oppugnavit Crucis adorationem &c.

Cerinthus anno 41. ſub Petro Apoſt.

Coluthus anno 319. ſub Sylveſtro I.

D*Eſiderius* Rex Longobardorum anno 756. ſub Stephano III.

Dioſcorus anno 449. ſub Leone I.

Diotrephes anno 75. ſub Lino.

Donatus anno 313. ſub Melchiade.

EBion anno 74. ſub Lino.

Elvidius anno 355. ſub Liberio.

Eunomius anno 381. ſub Damaſo I.

Euſtachius anno 341. ſub Julio I.

Eutiches anno 448. ſub Leone I.

Eutichius anno 564. ſub Joanne III.

F*Auſtus*, anno 404. ſub Innocentio I.

Felix, eodem anno, ſub eodem Innocentio I.

Felix Orgelitanus, anno 708. ſub Syſinio.

Flagellantes anno 1272. ſub Benedicto XII. *ſic dicti, quia Flagellationem ſui aſſerebant eſſe Confeſſione ac Martyrio potiorem: ex Hetruria in Italia ortum habuerunt.*

Florinus anno 180. ſub Eleutherio.

Fraticelli anno 1294. ſub Bonifacio VIII.

GErardus anno 1300. ſub Clemente V.

Gnoſtici anno 68. ſub Petro Apoſt.

Græci ſchiſm. anno 455. ſub Leone I.

Gulielmus de S. Amando ſive Amore anno 1259. ſub Alexandro IV. *aliis Germanus, aliis Doctor Pariſienſis, Monachorum mendicantium ex profeſſo hoſtis ab Eccleſia damnatus, in erroribus mortuus dicitur.*

HEnricus anno 1149. ſub Eugenio III.

Hermannus Riſuich anno 1512. ſub Julio II.

Hermannus Ferrarienſis anno 1294. ſub Bonifacio VIII.

Hermias anno 170. ſub Aniceto.

Hilarius anno 334. ſub Sylveſtro I.

Hierax anno 278. ſub Cajo.

Hymenæus anno 43. ſub Petro Apoſt.

J*Acobus Syrus*, anno 452. ſub Leone I.

Joachim Abbas anno 1190. ſub Clemente III.

Joannes Brentius anno 1540. ſub Paulo III.

Joannes Calvinus 1534. ſub Clemente VII.

Joannes Oecolampadius an. 1525. ſub Clemente VII.

Joannes Hieroſolymitanus anno 392. ſub Syricio.

Joan-

Joannes Huſs anno 1413. ſub Joanne XXIV.
Joannes Parvus anno 1400. ſub Gregorio XII.
lus Pariſienſis Clericus, Abailardi erroribus addictus bitur.
Joannes de Rochceſana anno 1425. ſub Martino V.
oannes Spangebergus anno 1536. ſub Clemen- VII.
oannes Volfangus anno 1524. ſub Martino V.
Joannes de Weſtphalia anno 1470. ſub Paulo II.
Joannes Wicleph anno 1380. ſub Urbano IV.
Jovinianus anno 380. ſub Damaſo.
Olardi anno 1450. ſub Nicolao V. *Fuerunt in Anglia, Sectatores Wiclephi.*
ucifer anno 371. ſub Liberio.
utherus anno 1517. ſub Leone X.
M*Acedonius* anno 341. ſub Julio I.
Macharius Sahno 680. ſub Agathone.
Manes anno 277. ſub Eutichiano.
Marcion anno 158. ſub Pio I.
Marcus anno 155. ſub Iginio.
Marc. Anton. de Dominis anno 1616. ſub Paulo V.
Marſilius anno 1307. ſub Joanne XXII.
Martinus Butzerus anno 1530. ſub Clemente VII.
Menander anno 74. ſub Lino Papa.
Meſſaliani anno 375. ſub Damaſo.
Montanus anno 173. ſub Aniceto.
Nazaræi anno 74. ſub Lino: ſecta Judaica ab aliis diverſa in Sacrificiis, cibis, libris canonicis &c. runt & alii Nazaræi, in Chriſtum credentes, ſed cumciſionem retinentes.
Neſtorius anno 430. ſub Cæleſtino I.
Nicolaus Diaconus anno 68. ſub Petro Apoſt.
Nicol. Galecus anno 1431. ſub Eugenio IV.
Noëtius anno 260. ſub Siſto II.
Novatus anno 245. ſub Cornelio.

O*Rigenes* anno 231. ſub Urbano I.
Apius anno 118. ſub Evariſto.
Paulus Samoſatenus anno 266. ſub Dionyſio I.
Pelagius anno 405. ſub Innocentio I.
Petrus Abailardus anno 1140. ſub Innocentio II. *us Narbonenſis origine, non ingenio tenuis, à S. Bern- præclarè confutatus.*
Petrus de Bruis anno 1126. ſub Honorio II.
Petrus Dreſenſis anno 1428. ſub Eugenio IV.
Petrus Gnafeus anno 471. ſub Simplicio.
Petrus Joannes anno 1199. ſub Clemente V.
Petrus Aſmenſis anno 1474. ſub Siſto IV.
Phyletus anno 43. ſub Petro Apoſtolo.
Philippus Melanchton anno 1530. ſub Paulo III.
Photinus anno 357. ſub Liberio.
Phylaſtrius anno 384. ſub Syricio.
Piccardus anno 1428. ſub Eugenio IV.
Priſcillianus anno 381. ſub Damaſo I.
Proclianitæ anno 170. ſub Aniceto.
Ptolomeus anno 175. ſub Sothero.
R*Icardus* anno 1360. ſub Innocentio VI. *Vide ſupra in Notitia gen. tit. Epiſcopus.*
S*Abas* anno 170. ſub Aniceto.
Sabellinus anno 260. ſub Siſto II.
Saturninus anno 74. ſub Lino.
Secundus anno 175. ſub Sothero.
Seleucus anno 170. ſub Aniceto.
Sethiani anno 68. ſub Petro Apoſt.
Severus anno 519. ſub Hormiſda.
Simon Magus anno 36. ſub Petro Apoſtolo.
T*Atianus* anno 174. ſub Aniceto.
Tertullianus anno 215. ſub Zepherino.
Theodotus Argentarius anno 173. ſub Aniceto.
Theodotus Sutor ſub eodem.
V*Alentinus* anno 145. ſub Teleſphoro.
Valeſius anno 230. ſub Urbano I.
Vigilantius anno 406. ſub Innocentio I. Gallus origine, ſed Barcinone in Catal. Archipresbyter, contra quem ſcripſit S. Hieronymus.
Vualdo anno 1170. ſub Alexandro III.
Z*Iſcha* Bohemus anno 1450. ſub Caliſtoph. III. *Fuit monoculus, & perdito altero oculo adhuc fuit in præliis Dux hæreticorum, & moriens juſſit ex ſua pelle fieri tympanum, quo pulſato ipſius Sectatores contra adverſarios ad prælia incitarentur, ita Spondanus aliique.*
Zuinglius anno 1525. ſub Clemente VII. Fuit Heluetus, primò Parochus; poſtea ſectator Berengarii, in prælio occiſus.

NOTA.

Si quando de his Hæreticis plura in particulari requirantur, facile ex hac Temporum, ac Pontificum Annotatione recurri poteſt ad quamlibet *Hiſtoriam* Eccleſiaſticam, in qua ſub titulo *Anni* aut *Pontificis* hic annotati, eorum ortus, patria, profeſſio, progreſſus, ac dogmata reperiuntur. Illos & nos ſupra in ordine Dogmatum damnatorum ſuis erroribus ſpecialiter adjunximus, & eorum Notitiam non modicam præbuimus.

NOTITIA
LIBRORUM PROHIBITORUM
Ex his breviter deducta.

EX prædictis Nominibus Authorum, & Dogmatum Damnatorum magna colligitur Notitia Librorum Prohibitorum, ut ab aliis diſcernantur. Tales enim cenſeri poſſunt ſinguli Libri qui ſub Nomine prædictorum Scriptorum de rebus Fidei, aut doctrina ſacra quomodolibet in lucem prodierunt: aut etiam de aliis Materiis ab iis ſcripti, errores aliquos obiter continent, niſi ab his fuerint expurgati.

Plures etiam iſtiuſmodi Libri damnati reperiuntur expreſſi in calce Concilii Tridentini in tres Claſſes diſtributi.

Præter illos, plures alii Libri poſtea prohibiti, exponuntur in uno Tomo cui titulus, Index Librorum Prohibitorum, & Expurgatorum editus auctoritate & juſſu Illuſtriſſimi D. Bernardi De Sandoval Archiepiſcopi Toletani, Hiſpaniarum Primatis &c. de Conſilio ſupremi Senatus S. Gen. Inquiſitionis Hiſpanicæ.

Regulæ etiam traditæ ad Tridentinum in fine, pro judicandis, imprimendis, legendis, diſcernendis Libris in quovis genere Materiæ prohibitis, exprimuntur diſtinctè in hoc Opere noſtro infra *Tomo 2. Tract. 6. Quæſt. 12. de Libris Hæreticorum quomodo prohibiti &c.*

SCRI-

SCRIPTORES SACRI

Contra prædictos Hæreticos, eorumque Errores, ordine Temporis ſive Antiquitatis exhibiti.

APoſtoli, & Evangeliſtæ varia ſcripſerunt contra errores Judæorum, alioſque plurimos.

Item, S. Dionyſius Areopagita diſcipulus S. Pauli Apoſtoli, ſcripſit de Hierarchia Eccleſiaſtica, &c.

S. Clemens Romanus anno Chriſti 92. edidit Canones Apoſtolorum, & conſtitutiones Apoſtolicas contra varios errores, & Diſputationem S. Petri cum Appione.

S. Ignatius martyr, contra Simonem Magum, Menandrum, Ebionem, & alios.

S. Ireneus, contra Valentinum, & alios plurimos qui uſque ad ſuum tempus Eccleſiam impugnarunt.

Tertullianus contra Marcionem, & alios ſui temporis

S. Cyprianus Carthaginenſis, contra Novatianos.

S. Athanaſius Alexandrinus
S. Gregorius Beticus
S. Sebadius Agennenſis
S. Hilarius Pictavienſis
Lucifer Calaritanus
} Contra Arianos.

S. Pacianus Barchinenſis, contra Novatianos.

S. Optatus Melevitanus, contra Donatiſtas.

Titus Boſtrenus, contra Manichæos.

S. Baſilius Magnus, contra Eunomium.

S. Gregorius Nazianzenus, contra Arianos, & Eunomianos.

S. Epiphanius Cyprius, contra omnes hæreſes priorum temporum.

S. Ambroſius Mediolanenſis, contra Arianos.

S. Philaſtrius, contra omnes hæreſes anteriores.

S. Hieronymus, contra Origenem, Jovinianum, Helvidium, Vigilantium, Pelagium.

Theophilus Alexandrinus, contra Origenem.

S. Auguſtinus, contra Manichæos, Arianos, Donatiſtas, Pelagianos, Jovinianiſtas.

S. Innocentius Papa contra Pelagianos.

S. Cyrillus Alexandrinus contra Neſtorium.

Theodoretus Cyriæ, contra omnes hæreticos iſtorum temporum.

Joannes Caſſianus, contra Eutichianos.

Vincentius Lirinenſis, contra omnes anteriores breviſſimè.

S. Leo Papa, contra Neſtorium, Eutichem, & Priſcillianum.

S. Proſper Aquitanus, contra Pelagianos & Semipelagianos.

S. Fulgentius Ruſpenſis, contra Arianos, & Pelagianos

Petrus Diaconus, contra eoſdem.

Joannes Maxentius, contra Semi-pelagianos.

S. Sophronius Hieroſolymit. contra Monothelitas.

S. Maximus martyr, contra Monothelitas.

S. Ildephonſus Toletanus, contra negantes virginitatem B. Mariæ.

S. Joannes Damaſcenus, contra Iconomachos.

S. Theodoretus Studites, contra eoſdem.

Theorianus Græcus, contra errores Armenorum.

Humbertus Cardinalis, contra errores Græcorum.

Lanfrancus Cantuarienſis, contra Berengarium.

Guitmundus Averſanus, contra eunden.

Algerus Scholaſticus, contra eundem.

S. Anſelmus Cantuarienſis, contra errores Græcorũ.

S. Bernardus Abbas, contra Petrum Abailardum, & Gilbertum, & Henricianos, & Petrobuſianos.

Petrus Cluniacenſis, contra eoſdem Petrobuſianos.

Hugo Etherianus, contra Græcos.

S. Thomas Aquinas, contra Græcos, & contra impugnantes Ordines Religioſos, &c.

S. Bonaventura, contra eoſdem.

Pelagius Alvarus, contra Marſilium de Padua, & alios impugnantes Pontificiam poteſtatem.

Guido Carmelita, contra omnes hæreſes priores.

Thomas Valdenſis, contra Joannem Wiclephum.

Beſſarion Cardinalis, contra Græcos.

Georgius, ſive Gennadius Scholarius, contra Græcos.

Joannes de Turrecremata, contra impugnantes Pontificis Poteſtatem.

Æneas Sylvius, contra Joannem Hus, & Huſſitas.

Sylveſter Prieras, contra Lutheranos, *uti & omnes hic ſequentes contra eoſdem* Lutheranos.

Joannes Eckius.

Thomas Cajetanus.

Thomas Morus.

Joannes Roffenſis.

Joannes Faber.

Joannes Cochlæus.

Dominicus Sotus.

Ambroſius Catharinus, contra eoſdem Lutheranos.

Robertus Bellarminus, Martinus Becanus, aliique contra modernorum errores, pro quo

NOTA I.

Plurimos alios Scriptores Recentiores *Controverſiarum* contra modernos Hæreticos, eorumque particulares Tractatus, accuratè annotatos hic reperies in fine *Tomi ſecundi:* Uti & *Interpretes* in S. Scripturam, *Concionatores* verbi divini in omni genere, & per Dominicas & Feſta, Scriptores *Hiſtoriæ Sacræ*, &c. ibidem.

II.

Theologiæ Scriptores in omni parte ac materia, uti & *Juris* utriuſque, *Philoſophiæ*, ac *Matheſis*, eorumque Opera, Axiomata, Status, ac Notitia diſtincto ordine proferuntur in Idæa ſcientifica infra *Tomo 2.* hujus Operis *ante finem Tomi ſecundi.*

III.

Concilia ſingula generalia, & particularia approbata, aut reprobata, & res in iis geſtæ breviter exponuntur in hujus Operis *Tomo 1. part. 1. q. 7. §. 3.* Uti & *Pontificum* omnium ſeries, ordo ſucceſſionis, ac res præcipuæ reperiuntur ibidem. *Tom. 1. part. 1. Tract. 1. quæſt. 7. pag. 43.* Quinimo notitia brevis totius Hiſtoriæ Eccleſiaſticæ Sacræ ac ſecularis in ſequentibus exhibetur. Sic ut nihil notitiæ totius Theologiæ, ac ſalutis animarum Studioſo in hoc Opere deeſſe poſſit.

NOTI-

Digitized by Google

NOTITIA BREVIS
TOTIUS MONARCHIÆ SACRÆ AC SÆCULARIS

Cum Rerum memorabilium, Perſonarum, ac Temporum ordine accurato à Mundi exordio ad annum præſentem 1685.

C*UM in hujus Tomi primi decurſu exhibeamus in hoc genere non pauca, ut eſt, ſeries omnium Ponti- ium. Conciliorum generalium, Hæreſum, Patrum & criptorum contra illos præcipuorum &c. Viſum eſt mi- , & aliis id magnopere deſiderantibus, ad perfectum complementum, his ſuperaddere hanc idæam uni- erſalem quam ſubjicio, non pauco ſane labore in eum fi- em à nobis concinnatam, & ad normam tam brevem, mque commodam dilucidè redactam. Incredibile mque eſt cunctis (niſi expertis) quam copioſam hic ractatus, viris præſertim Eccleſiaſticis, ſuppeditet om- gena litt raturæ ſcientiam : Quantam* Scripturarum: *uantam* H ſt riæ *Sacræ & Profanæ: quantam* Regno- n ac Gentium: *quantam* Rerum ac Temporum *Or- s univerſi peritiam. Idque ſive in ordine ad* Contro- rſi rum *reſolutiones, ſive ad* D ſcurſus *eruditos, ſive* Materias *omnis generis etiam præ Concione ſolidè, co- ſèque proferendus.*

Primò igitur, pro meliori rerum, ac temporū ordine, & emoria, totus Orbis univerſi *decurſus redigitur hic ad* Mundi Ætates; *cum ſingularum rebus geſtis, perſonis, temporibus, certâ annorum ſerie, & ordine definitis.*

Secundò, Quatuor Orbis Monarchiæ *celebriores ſi- invicem, ſimili rerum, perſonarum, ac temporum or- ne, ſuccedentes.*

Tertiò, Deducitur ſpeciatim Monarchia Sacra, & rius Status Urbis Romanæ, *ac omnium* Cæſarum, ntificum, Conciliorum generalium &c.

Quartò Monarchia Sæcularis, *ſive, ſinguli* Impera- es Chriſtiani, *cum rebus eorum tempore præcipuè ge- , per ſingula ſæcula deducti anno 800.*

Quintò, ſeries & ſucceſſio Regum Hiſpaniæ, Galliæ, gliæ, Hiberniæ, *&c. cum* 4. Mundi partibus & aliis *nexis.*

Hæc cum Lector in ſequentibus diſtinctè perſpexerit, n parùm gratulabitur ſe tam commodè ad manum ha- re, tantam, & tam ordinatam Rerum copiam, quam ex ultis Voluminibus longo vix ſtudio ſibi compararet.

ARTICULUS I.

SEX MUNDI ÆTATES

um ſingularum annis, ordine, ac rebus ſcitu dignſſimis.

ima mundi Ætas ab Adamo *ad finem* Diluvii, *per annos 1656.*

Reatio mundi ex communi ſententia ſupponitur facta in vere vel autumno, cum hoc ſit tempus ovationi rerum maximè proprium. Abſoluta eſt di creatio diebus ſeptem. Die ſexto *Adam* crea- eſt ex limo terræ, & *Eva* ex illius coſta formata. n multò poſt lapſus utriuſque & profligatio ex pa- iſo. Ante finem anni primi Adami natus eſt illi , & ſoror ejus Calmana.

Anno Adami 30. natus eſt ei *Abel*, cum ſorore nomine Delbora. Anno Adami 99. occiſus Abel à fratre Caino.

Anno Adami 115. civitas *Enochia* à Caino condita eſt: uti tradunt ipſi *Hebræi*, *Chriſtianus Maſſæus*, & *Sculterus.*

Inſuper ex Adamo genitus eſt *Seth*, poſtquam vixiſſet 130. annis, & poſtea genuit alios filios & filias: Ac univerſim vixit Adam nongentis triginta annis, & mortuus eſt.

Seth verò, poſt centum & quinque ætatis ſuæ annos, genuit filium nomine *Enos*, qui fuit probus & pius Dei cultor, vixitque Enos univerſim nongentis & quinque annis.

Ex *Enos* natus eſt *Cainan* qui vixit 920. annis. Ex hoc proſeminatus *Malaleel* qui vixit 895. annis, & ex hujus ſtirpe ſucceſſivè *Iared*, 962. an. *Henoch* poſt 365. annos non mortuus, ſed à Deo raptus eſt. *Mathuſala*, qui vixit annis 969. omniumque longiſſimè. *Lamech* 677. annis vixit, & anno ſuo 182. natus eſt illi *Noë.*

Cum autem *Noë* eſſet 500. annorum genuit *Sem*, *Cham*, & *Japhet*. Poſtea multiplicatis hominibus, aucta eſt plurimùm corruptio carnis, ac vitiorum, de qua queritur Deus, & præmonet centum annis ante *Diluvium*, propter hominum ſcelera illud ſecuturum. Noë à Deo inſtructus parat Arcam ad conſervationem generis humani: in ea egit Noë annum vitæ ſuæ ſexcenteſimum, uti colligitur ex Geneſis cap. 7. v. 11. & c. 8. v. 13. Atque ita completur prima mundi ætas, 1656. *annorum.*

Secunda mundi Ætas.

A Principio anni 601. *Noë* uſque ad egreſſum Filiorum Iſraël *ex Ægypto* computatur, & duravit illa Secunda ætas per annos 887.

Diluvium itaque duravit menſibus duodecim & diebus decem. Quod autem Noë adhuc per bimeſtre manſerit in Arca, ideo factū eſt quod terræ ſuperficies adhuc limo humido ex præcedente aquarum diluvio oppleta, non potuerit tunc coli, incoli, & pedibus niſi incommode calcari.

Ex *Sem* primogenito Noë prognati ſunt poſteri ſucceſſive, hoc eſt, alter ab altero, Arphaxad, Cainan, Sale, Heber, Phaleg, Reu, Saruch, Nachor, Tare, Abram, Iſaac, Jacob qui erat pater Joſephi, qui ductus eſt in Ægyptum, à quo & ipſe Jacob urgente fame evocatus eſt in Ægyptum ad Regem Pharaonem, cum eſſet annorum 130.

Joſeph autem tunc erat annorum 39. Nam traditur novennio antea, cum ſcilicet eſſet annorum 30. primum ſtetiſſe in conſpectu Regis Pharaonis, *Gen. c. 41. v. 46.*

Mortuus eſt Joſeph cum eſſet 110. annorum ut patet *Geneſis cap. 50. v. 22.* Ergo poſtquam patrem ſuum

Digitized by Google

ſuum Jacobum ſtetit in conſpectu Pharaonis, ſupervixit Joſeph annis 70. & uno.

A morte Joſephi uſque ad nativitatem *Moyſis*, communiori calculo ſtatuuntur anni 64. Erat autem Moyſes annorum 80. cum Hebræi ex Ægypto egrederentur, *Exodi 7. v. 7.*

Notant paſſim temporum Scriptores, anno mundi 1862. & Diluvii 206. Saturnum, qui & Chus dicitur, alterius *Chus* filius qui primogenitus *Cham* fuiſſe notatur, inchoaſſe Regnum Aſſyriorum. Sed filius ejus *Nimrod* (qui & Belus & Jupiter nuncupatur) ultra regnum, Monarchiam Aſſyriacam ſive dominatum ſupra alias vicinas Gentes inchoavit anno mundi 1932. & Diluvii anno 276. Hujus autem *Monarchiæ Aſſyriorum* anno 43. inchoante, natus eſt *Abraham*, ex cujus ſemine *Chriſtus*; ita cum aliis *Euſebius in ſuo Chronico*. Per prædictum *Nimrod*, ſive Jovem, incœpta eſt erigi turris *Babel* initio Regni illius, quod antea annis 14. fuit ejuſdem Monarchia. In hac Turre conſtruenda occupatos fuiſſe opifices annis 43. ut ad altitudinem unius leucæ illam extollerent, tradit *Cedrenus*. Itaque ædificantium diſſipatio, & linguarum diviſio, contigit ante ortum *Abrahæ* annis 14.

His igitur ſecundæ ætatis annis 887. addendo primæ ætatis annos 1656. reperiuntur anni ab exordio mundi fluxiſſe 2543. & ante egreſſum Hebræorum ex Ægypto.

In hac mundi ætate ſecunda circa annum ab illius exordio 2530. cœperunt exiſtere varia etiam in Hiſtoria prophana cognitu digniſſima.

Triſmegiſtus Mercurii nepos in Ægypto hoc tempore doctrinæ gloria excelluit: *Ianus* in Latio imperitavit. *Cadmus* frater Europæ Litteras ex Phœnicia in *Græciam* induxit. Idem *Thebas*, in Bœotia condidit. *Acriſius* Rex Argivorum Apollinis Delphici templum, & oraculum excitavit. *Amphion*, ejecto *Cadmo*, arcem Thebanam extruxit per agreſtes homines blanda oratione ad hoc delinitos; quo Poëtis de illius muſia fabulandi materiam præbuit. *Bacchus* per muliebrem Baccharum exercitum *Indiam* ſubegit, *Perſeus* Jove natus, in Aſia Barbaros vicit, illoſque ſuo nomine *Perſas* appellavit.

Græcæ litteræ in *Italiam* invectæ multò tempore illic vernaculæ fuerunt: idem notat Eutropius, & Auguſt. de Civ. l. 18.

Fauni uxor, eadem *Latini* Regis mater, Latinas litteras primò jam reperiſſe memoratur, rarâ ſexus fœminei gloriâ.

Saturnus Rex Jano in Latio ſucceſſit. Sub Saturno & agrorum, & ingeniorum culturam ex Græcia acce piſſe fertur Italia: & bona tunc communia, & homines liberos fuiſſe. Inde hoc ſæculum *Saturni*, & ſæculum mundi *Aureum* appellatur.

Tertia mundi Ætas.

AB *Egreſſu* filiorum Iſraël ex Ægypto ad annum primum conditi *Templi*, à Salomone, duravit tertia mundi ætas per annos 480. quod colligitur ex *3. Regum 6.* Quamvis in hoc nonnihil computum communem, excedat Joſephus, Sabellicus, Canus, & Serrarius.

Moyſes præfuit Iſraëli ab *egreſſu* ex Ægypto ad ejus *mortem* annis 40, à mundo condito 2583. à diluvio 927.

Ioſue Iſraëli *præfuit* annis 17. *mortuus* ab egreſſu ex Ægypto anno 57.

Othoniel, in illius principatu includendo annos ſervitutis ſub Rege Meſopotamiæ, & tempora Seniorum qui dicuntur poſt Joſue vixiſſe; *præfuit* annis 40. *mortuus* ab egreſſu Ægypti anno 97. *Aod*, computatis 18. annis ſervitutis Moabiticæ & Judicis Samgar, involvit annos 80.

Barac & Debora, includendo annos ſervitutis Regi Chanaan, præfuit annis 40.

Gedeon, cum interregno 7. annorum ſub Madianitis, gubernavit Iſraëlem annis 40. *Abimelech* tyrannus annis 3. *Thola* annis 23.

Iair, cujus annis Cedrenus includit 18. annos ſervitutis ſub Philiſtæis & Ammonitis &c. præfuit annis 22.

Iephte præfuit annis 6. *Abeſan* annis 7. *Ahialon*, vel Helon, annis 10. *Abdon* annis 8.

Sampſon judicavit Iſraëlem annis 20. additur *Iudicum 15. v. ult.* id factum in diebus Philiſtiin, hoc eſt, dum hi dominabantur Iſraëlitis, unde 40. anni ſervitutis ſub Philiſtæis includuntur annis tam Sampſonis, quàm ipſius Heli, qui ſecutus eſt Sampſonem: uti tradit Maſius & alii, & inde forte factum, ut aliqui pauciores annos *Heli* attribuerint quam hic notamus, qui illi cum communi 40. annos aſſignamus.

Samuel Propheta & *Saul* Rex primus ſimul ſumpti, præfuerunt annis 40.

David Rex ſecundus Iſraëlis, poſt Saulum rexit etiam annis 40. Succedit *Salomon*, de quo infra. Ex his hactenus conficiuntur 480. anni tertiæ ætatis mundi.

In hac mundi Ætate tertia, circa annnum ab exordio mundi 1000. aut nonnihil poſterius, *Troja* à Græcis everſa eſt, ante Romam conditam annis 432. *Æneas* profugus in Italiam venit. *Homerus* floruit, Salomone aliquantum ſenior, vixitque poſt bellum Trojanum anno 168. teſte Herodoto.

Arbaces hoc tempore imperium ab *Aſſyriis*, tranſtulit in *Medos*, cum illud ſtetiſſet annis circiter 300. teſte Juſtino. Poſtea *Dido* Tyro ſolvens urbem condidit *Carthago* dein dicta ante condidam Romam annis circiter 70. teſte Dione lib. 1.

Quarta mundi Ætas.

A Principio *ædificationis Templi* Salomonis uſque ad illius *exuſtionem* per Chaldæos, ſive, uſque ad finem *Captivitatis Babylonicæ*, & Monarchiæ Chaldaicæ duravit hæc quarta mundi ætas annis integris 452.

Salomon ædificationem Templi Salomonici incœpit quarto anno regni ſui, vixitque poſtea annis 36, & univerſim regnavit annis 40. mortuus eſt anno mundi 3060.

Tum in regno quod erat Salomonis demortui ortum eſt *Schiſma*, quo à domo Davidis *decem Tribus* defecerunt, nimiâ & juvenili ſeveritate *Roboami* qui Salomoni patri ſucceſſit. Et ſic diviſum eſt regnum *Iudæ* ſive Hieroſolymæ, quod manſit ſub Roboamo, ſtirpis David, à regno *Iſraelis* ſive Samariæ ſub *Ieroboamo*, ſub quo populus ille ad idola traductus, ne illi religione templi Hieroſolymitani ad Regem Judææ revocarentur; & poſtea in illa impietate non parum pertinaces, diverſarum ſtirpium Reges habuerunt, & plurimis bellis Reges Judææ, qui in Dei cultu permanſerant; deinceps infeſtarunt.

Super illas igitur decem Tribus regnavit primò *Jeroboam*

Jeroboam filius Nabat per annos 22. ſed ultimus tantum inchoatus, ut patet *3. Reg. 14.*

Succeſſit huic *Nadab* ejus filius; regnavit ille tantum anno 1. altero tantum inchoato. Poſtea *Baaſa* qui regnavit annis 23. *Ela* filius ejus regnavit tantum anno uno integro, occiſus à Zambri præfecto equitum. *Amri* qui fuit Princeps exercitus, ſuffragiis illius electus in Regem, regnavit, integros numerando, annis 11. quatuor annos in bello cum Zambri &c. ſeptem reliquos in pace in regia urbe *Therſa*, ex qua ipſe ſedem Regiam tranſtulit in *Samariam.*

Succeſſit illi *Achab* filius, deinde *Ochozias*, *Joram*, *Jehu*, *Joachaz*, *Joas*, aliique numero ſedecim (de quibus lib. 4. Reg. c. 13.) uſque ad *Oſee* filium Ela, qui occiſo *Phaſee* prædeceſſore, ſceptrum tyrannicè uſurpavit per annos 9. quamvis & plures anni ob varios rerum incurſus illi attribuantur.

Initio *Oſee* anni ſeptimi obſedit *Salmanaſſer* Samariam, & nono eam intercepit, tranſtulitque Iſraëlitas in Aſſyrios, ubi perpetuam ſubierunt ſervitutem, uti patet ex *lib. 4. Reg. cap. 17. v. 23.*

Regnum igitur hoc *Iſraelitarum* ſtetit ab anno primo Jeroboami, ad annum ultimum *Oſee*, nempe per annos 256. Ab hujus Regni excidio uſque ad excidium urbis Hieroſolymitanæ & Templi, quod evenit *Sedeciæ* anno 11. fluxerunt anni 130. uti Tirinus, aliique ſentiunt.

Sed ut nunc redeamus ad regnum Davidis, & Salomonis. Succeſſit Salomoni filius ejus *Roboam*, de quo ſupra, qui regnavit ſuper Judæam annis 17. *Abias* annis 3. *Aſa* annis 41. *Ioſaphat* dicitur quidem regnaſſe annis 25. *lib. 3. Reg. 14. v. 21.* ſed ſolus tantùm regnavit annis 22. nam tres ultimi filio adſcribuntur *4. Reg. 8.* Itaque *Ioram* annis tribus cum patre, 4. ſolus regnavit, univerſim annis 7. dicitur quidem alibi octavo regnaſſe, ſed tantum inchoato, quod hic, & alibi de annis imperfectis in numerando obſervare non profitemur.

Ochozias regnavit anno 1. *Athalia* tyrannicè annis 6. *Ioas* filius Ochoziæ annis 40. *Amaſias* annis 29. *Azarias* ſive *Ozias* an. 52.

Anno hujus *Oziæ* quinto, cum ſolſtitio æſtivo cœpit initium *Olympiadum* quarum ſingulæ continent annos 4. à ludis Olympiacis qui ſingulis quadrienniis fiebant. Quibus ſequentia tempora per Olympiades apud varios numerantur. Ejuſdem anno nono ſuperatus eſt *Sardonopalus* per Babylonios, & Medos, atque ita Monarchia *Aſſyriis* erepta eſt.

Anno ejuſdem Oziæ 2. vel 3. *Prophetarum* primus *Oſeas*, prophetare cœpit. Anno 5. vel 6. Propheta *Ioel*, & *Ionas*, Anno 23. *Amos*. Anno 25. *Iſaias*.

Anno Oziæ 28. menſis Aprilis, 21. condi cœpit *Urbs Romana*, de qua infra.

Ioatham filius Oziæ regnavit annis 26. Sub illo prophetavit *Abdias*, & Michæas.

Achaz, regnavit annis 16. *Ezechias* regnavit ſolus annis 27. Sub illo *Nahum* prophetare cœpit.

Manaſſes filius Ezechiæ, qui ob ſua flagitia vinctus catenis ductus eſt in Babyloniam, ſed brevi reſtitutus, regnavit annis 55. *Amon* regnavit tantum annis 2. *Ioſias* annis 31. Sub hoc prophetare cœperunt *Sophonias*, *Habacuc*, & *Ieremias*.

Ioachas filius Joſiæ tantum regnavit menſibus tribus, cum à Pharaone Necao ductus eſt vinctus in Ægyptum.

Ioachim, qui etiam cum Daniele ejuſque ſociis ductus eſt in captivitatem, & poſtea infami morte extinctus, de quo *4. Reg. 24.* regnavit annis 11. Ejus filius etiam *Ioachim* cum matre & aula abductus eſt in Babyloniam cum regnaſſet tantum menſibus 3. diebus 10.

Sedecias patruus Jechoniæ regnavit annis 10. Anno illius 11. capta & incenſa eſt cum Templo urbs Jeroſolymitana. Fuit igitur ille annus primus captivitatis Urbis, & Templi incenſi, ac deſolationis iſtius ante tempora Chriſti: manſitque iſta Jeroſolymæ deſolatio per annos 30. de qua *2. Paralip. cap. ult.*

Quinta Mundi Ætas.

Et 3. Monarchia.

INcipit à principio *Monarchiæ Perſarum* cum ſequentibus, & à *relaxata* per Cyrum Regem captivitate Judæorum, uſque ad adventum *Meſſiæ*, ſive, *Chriſti Salvatoris*, & duravit per annos 525. uſque ad annum mundi 3675.

Perſica autem *Monarchia* duravit annis 200. quæ cœpit à *Cyro* filio Cambyſis Perſæ, & filiæ Regis Medorum, occiſo Balthaſare ultimo Chaldæorum Rege, Cyro ſucceſſit filius nomine avi ſui *Cambyſes* qui regnavit annis 6. poſtea *Smerdes* tantum menſibus 7. deinde *Darius Hyſtaſpis* regnavit annis 37. Et hic eſt qui anno 2. regni ſui Judæis poteſtatem fecit Templi fabricam intermiſſam perficiendi. Succeſſit huic filius *Xerxes* potentiſſimus annis 20. poſtea *Artaxerxes*, ſive, Longimanus, annis 40. *Darius* filius nothus Longimani annis 19. deinde geminus *Artaxerxes*, alter annis 43. alter 23. poſtea *Arſames* annis 3.

Poſtremo *Darius*, filius Arſamis, regnavit annis 6. qui poſt multa prælia ab Alexandro Macedone victus, & imperio ſpoliatus, Monarchiæ Perſicæ finem dedit, & Græcæ initium.

Monarchia Græcorum quæ dicitur tertia, principium habuit ab anno 7. *Alexandri Magni* Macedonis, devicto *Dario* Perſarum ultimo Monarcha, duravit uſque ad annum primum Monarchiæ Auguſti Cæſaris, quæ extinctis *Antonio & Cleopatra*, incepit menſe 11. poſt Actaicam victoriam, Conſulibus tunc Romæ Auguſto IV. & Marco Licinio Craſſo: ſtetitque annis 300. ab urbis Romanæ conditæ anno 424. uſque ad ejuſdem annum 724. Obiit Alexander poſt annos 6. ſuæ Monarchiæ, anno ab urbe condita 430. menſis Junii die 28. ut plerique notant.

Ptolemæus Lagi, filius antea militis gregarii dictus Soter, ſucceſſit Alexandro Magno, mirâ rerum humanarum viciſſitudine. Ab hoc deinceps omnes Ægypti Reges aſſumpſerunt nomen *Ptolemæi*, uti antea Pharaonis. De hoc, qui multa millia Judæorum in Ægyptum captiva abduxit, intelligit Pererius prophetiam Danielis *cap. 11. v. 5.* Imperavit Ptolem. Lagi, annis 40.

Huic ſucceſſerunt cæteri *Ptolemæi* numero *decem* uſque ad Cleopatram M. Antonii Triumviri amoribus adeo implexam, ut cum illo extincto, ipſa etiam viva in poteſtatem *Caji Cæſaris* deveniret, aſpidis ſerpentis morſu ſibi admoto interierit. Atque ita Alexandria, totaque Ægyptus Auguſto victori ceſſit, qui ſuæ Monarchiæ Romanæ initium fecit die 1. Auguſti, Urbis conditæ anno 724. ut ſupra notavi.

Poſt diviſum ab Alexandro quibuſdam ſuis Ducibus

Digitized by Google

cibus imperium, alii cœperunt eſſe Reges *Syriæ*, ut *Seleucus*, *Nicanor*, *Antiochus*, *Soter*, ejus filius, *Seleucus*, *Callinicus*, *Sel*, *Ceraunius*, *Antiochus magnus* &c. uſque ad *Antiochum Aſiaticum* (quia enutritus in Aſia minore) quo tempore *Pompejus* totam *Syriam* unacum Judæa in Provinciam Romanorum redegit, ut teſtatur Joſephus, Appianus, aliique. Sic ut regnum *Græcorum* in Syria ſteterit ab initio Monarchiæ Alexandri Magni uſque ad Syriam in Provinciam Romanorum redactam, annis 267.

Alii poſt dictam diviſionem cœperunt eſſe *Reges Macedoniæ*, uti primo *Arideus Philippus*, Alexandri Magni frater, qui tutor erat datus filio Alexandri ex Roxane puero & pupillo, qui etiam Alexander vocabatur. Sed anno 6. à morte patris cum uxore Euridice occiſus, regnavit annis 6. Succeſſit Arideo *Caſſander* filius Antipatri per annos 19. Huic *Antigonus & Alexander* ejus filii annis 6. Deinde *Demetrius*, pulſus à Pyrrho poſt regni annos 6. Poſtea ſucceſſerunt alii Reges *decem* uſque ad *Perſeum* qui regno Macedonico finem fecit, quod tenuit annis 11. Tunc etiam à *Lucio Æmilio* Paulo victus eſt Perſeus, & in triumphum ductus: atque ita *Macedonia* in Provinciam redacta, non Regem deinceps, ſed Præſidem à Romanis accepit.

Ad illud uſque tempus, ab initio Monarchiæ Alexandri Macedonis fluxerunt anni 161. Exinde verò ad initium Monarchiæ Auguſti fuerunt anni 139, qui cum præcedentibus ſimul conſtituunt Græcæ Monarchiæ annos 300. ut ſupra notavi.

Altera orbis *Monarchia* eſt *Romana*, quæ fuit ab extincto Antonio & Cleopatra, de qua mox infra, ubi de Monarchia ſacra urbis Romanæ &c.

Sexta mundi Ætas.

STatuitur hæc ab *Adventu Chriſti*, ſive, Meſſiæ in mundum, uſque ad illius reditum ad *judicium extremum* in conſummatione mundi, cujus anni ſunt hominibus ignoti.

Adventus autem, ſive Nativitas Chriſti, contigit à *Creatione mundi*, anno 5129. juxta Romanum Martyrologium. *A Diluvio Noë*, anno 2957. Ab ortu *Abrahami*, anno 2015. Ab exitu *Moyſis* cum Iſraëlitis ex *Ægypto*, anno 1520. Ab urbe *Roma* primo *condita*, anno 752. Imperii *Octaviani Auguſti*, anno 42. Cum ſcilicet totus tunc Orbis in plena eſſet pace Princeps Pacis in mundum advenit.

Anni Chriſti à Chronologis computari ſolent ferè à Kalendis Januarii, vel à fine Decembris, quo tempore Chriſtus orbi natus eſt. Horum annorum numerus, ordo, decurſus, res geſtæ, conſtant ſatis ex Hiſtoria *Evangelica*, & ex ſerie ſequentium huc uſque Pontificum, & Conciliorum, & Imperatorum, & præcipuis ſingulorum geſtis, quæ partim hic infra, partim alibi de Pontificibus &c. in hoc Tomo exhibentur.

Tota Chriſti Genealogia in ipſis ſacris Litteris ordine recenſetur *in libro Generationis* Jesu Chriſti filii David, filii Abraham &c. *Matth. cap. 1.*

ARTICULUS II.

MONARCHIA SACRA

Vrbis Romanæ, Pontificum, Conciliorum, & varius Vrbis Status.

DE *anno* conditæ Urbis *Romanæ* diſcrepat Varro, & Cato, qui faſtos Urbis conſcripſerunt. Sed Cato non niſi anno unico Varrone ſerius conditam tradit. Itaque cum Varrone cui plerique adhærent dicamus, jacta fuiſſe Urbis *Romanæ* fundamenta anno Iphiti 23. ſive anno 3. ſextæ Olympiadis poſt bimeſtre finituro, die 11. Kalendas Majas, id eſt, 21. Aprilis, ipſo nempe feſto *Palis*, quæ apud illum populum fuit Dea Paſtorum: cenſetur ille eſſe annus circiter 3233. ab orbe condito.

Urbis Romanæ fundamenta jecit *Romulus*, ætatis ſuæ anno 18. cum tunc eclypſis eſſet ſolis in Tauro exiſtentis, uti tradit Plutarchus, & Mathematici quidam veteres.

Reipublicæ deinceps Romanæ varii *Status* fuere. *Primus* ab Urbis conditæ anno 3. Olympiadis ſextæ, uſque ad annum 3. Olympiadis 67. per annos ſcilic. 244. ſub Regibus fuit.

Horum Rex primus fuit ipſe Romulus per annos 37. cum unius anni interregno.

Succeſſere *Numa Pompilius* per annos 43. *Tullius Hoſtilius*, per annos 32. *Ancus Martius*, per annos 24. *Lucius Tarquinius Priſcus* per annos 38. *Servius Tullius* per annos 44. *Lucius Tarquinius Superbus*, per annos 25. Septem igitur primi Reges per annos 244. Romæ damnati ſunt.

Secundus Urbis Status fuit à *Tarquinio* & Regibus deinceps fugatis per *L. Junium* Brutum, & *Lucium Tarquinium Collatinum*, qui fuerunt *primi Romani Conſules*, aliique deinceps ab anno 3. Olympiadis 67. uſque ad annum 4. Olympiadis 182. quo demum *Julius Cæſar* Dictaturam ſibi perpetuam vindicavit. Et ſic ſtetit regimen Romanum per annos 461. Quo tempore extincto Antonio & Cleopatra, *Auguſtus Cæſar* liberam integramque Monarchiam adeptus fuit: atque ita deinceps ab expulſis Regibus per annos 480.

Tertius itaque Urbis ſtatus fuit ſub *Imperatoribus*, ab anno primo Monarchiæ Auguſti Cæſaris, uſque ad Auguſtulum Imperatorem quando Imperium Romanum Occidentale incidit in manus *Odoacris* Regis Erulorum, anno Urbis conditæ 1228. & à Chriſto nato 476. Floruit igitur Roma ſub Imperatoribus per annos 504. Exinde fuit partim ſub Regibus, partim ſub Exarchis Græcorum Imperatorum per annos ferè 324. Nempe uſque ad Imperium *Caroli Magni*, qui anno Chriſti 800. die ipſo Natalis Domini creatus eſt Romæ novus Romanorum in Occidente Imperator: manſitq; in poſteris Francis Imperium ad annum Chriſti 920. Tunc enim tranſiit Imperium à Francis ad *Saxones*, alioſque *Germanos*.

Ac tandem anno Chriſti 1273. per *Rudolphum* Haſpurgenſem Comitem, pietate ſingularem, ad Domum *Auſtriacam* delatum eſt Imperium, in qua per continuatam pænè Imperatorum ſucceſſionem hodieque perſeverat.

Singulare exemplū mutabilitatis potentiæ humanæ eſt, quod hæc ipſa Roma, orbis & Imperii caput ſucceſſu temporū, ſemel fuerit à Gallis incenſa, ſemel ab Alarico capta,

Digitized by Google

capta, iterum capta à Genſerico, iterum à Beliſario, iterum leporis tantum occaſione intercepta, uti in ipſa Urbis Romanæ hiſtoria diſtinctè traditum reperitur.

Orientale autem Græcorum Imperium (à morte Conſtantini Magni ab Occidentali ſeparatum anno Chriſti 341.) tandem potentiâ Turcarum invaleſcente ſublatam, extinctumque fuit, anno Chriſti 1452.

Turcarum autem Reges, & Imperatores ab initio hi fuerunt.

Primus fuit *Othomanus* filius Regis Artoguli, qui per occaſionem diſcordiarum inter avum & nepotem Auguſtos, excuſſo *Andronico* Paleologi filio, magnam *Aſiæ* partem ſubegit, circa annum Chriſti 1300. manſitque deinceps omnibus Turcarum Regibus nomen Othomani.

Orchanus Othomano genitus anno 1328. qui occupavit Nicæam, ipſamque Nicomediam Bithiniæ caput.

Succeſſit his *Amurathes I.* anno 1359. *Bajazethus* anno 1383. *Iſabegus* anno 1398. *Emir Suliman* anno 1398. *Moſes Gilibi* anno 1414. *Mahomet* anno 1414. *Amurathes II.* anno 1421.

Mahometes II. qui dicitur Turcarum Imperator primus, anno 1451. *Bajazethus II.* anno 1481. *Selimus I.* anno 1514. *Solimannus* anno 1520. *Selimus II.* anno 1566. *Amurathes III.* anno 1575. *Mahometes III.* anno 1595. *Achmat*, ſive *Amath* anno 1604. *Muſtapha* anno 1617. *Oſman* anno 1618. *Muſtapha* iterum, anno 1622. *Amurathes IV.* anno 1623.

Succeſſio autem ac ſeries omnium Imperatorum Romanorum à principio ante Chriſtum in hodiernum diem hæc fuit.

C. Julius Cæſar proclamatus dictator perpetuus anno Urbis conditæ 705. imperavit annis pæne 5.

Cajus Cæſar Octavianus Auguſtus, cæſo Julio Cæſare, ſucceſſit, Urbis conditæ anno 709. ac diutiſſimè imperavit, annis 57. menſibus 5.

Tiberius Cæſar, à die 19. Auguſti quâ obiit Auguſtus anno Urbis conditæ inchoante 767.

Cajus Caligula 16. Martii, qua Tiberius obiit, anno Urbis 789. *Claudius* à die 1. Februarij quâ obiit Caligula, anno Urbis 793. *Nero* à morte Claudii, Urbis conditæ anno 807.

Galba, à die qua ſe occidit Nero 13. Aprilis, Urbis anno 820. *Otto*, à die qua obiit Galba, Urbis anno 821. *Vitellius*, à die obitus Ottonis quæ fuit 25. Januarii, Urbis anno 821.

Veſpaſianus, à die ult. Septembris qua ſublatus Vitel. Urbis anno 822. *Titus* filius ſucceſſit, Urbis anno 830. inchoante.

Anno autem *Veſpaſiani* ſecundo 8. Septembris, Urbis conditæ anno 823. *Jeroſolyma* per *Titum* expugnata eſt, & ſimul Judæorum *Synagoga* ſepulta, Regno Chriſti in perpetuum ſuccubuit, juxta Prophetarum vaticinia.

Poſt Veſpaſianum & Titum ſecutus eſt *Domitianus*, *Nerva*, *Trajanus*, aliique Imperatores varii generis, & fidei, maximè Græci, numero circiter *Quinquaginta*: uſque ad *Conſtantinum Magnum*, ſuſcepta primum, & defenſa, & propagata deinceps Religione verè maximum.

Secuti ſunt in imperio & in fide non pauci *Criſpus*, *Conſtantius*, *Conſtantinus II.* *Conſtans*, aliique Imperatores numero circiter *Triginta quinque*: uſque ad *Carolum Magnum*; de quo, ejuſque in Imperio ſucceſſoribus in hunc uſque diem, nos jam infra ordine agemus.

De omnibus quoque *Pontificibus* Romanis à *D. Petro* ad hunc *Innocentium XI.* tractatur ſupra in hoc *Tomo 1. Tract. 1. qu. 7.*

De omnibus etiam *Conciliis Generalibus* Eccleſiæ, & rebus in ſingulis præcipuè tractatis, *ibidem* expoſitum reperies.

ARTICULUS III.
MONARCHIA SECULARIS
Imperatorum ac Regum Chriſtianorum, cum Eventibus ac geſtis aliquot præcipuis
Ordine Succeſſionis ad noſtra uſque tempora breviter expoſita.

MOnarchiam *ſive Hierarchiam Eccleſiaſticam ſingulorum* Pontificum *ac* Conciliorum, *cum rebus præcipuè geſtis, expoſitam habes in hoc* Tomo 1. tract. 1. quæſt. 7. in fine, *ut ſupra indicavi. Hic ad perfectam in eo genere ſcientiam, Monarchiæ etiam* Secularis *ordinem, ſucceſſionem, res, & tempora, ad commodiſſimum compendium ſtudiosè redacta, apponimus: cujus notitia uſus ſolet eſſe frequentiſſimus, & Doctrinæ tam Theologicæ, quàm Hiſtoricæ neceſſarius. Quod ſi quis aliqua hic notata latius noſſe cupiat, facilis eſt hinc ad Annales recurſus: Neque nos ordinem omnem rerum, ac temporum hic ad amuſſim notatum eſſe profitemur, cum in variis ipſi Chronologi non conveniant, & accedant aliquando Typographici errores, ut antea monui.*

IMPERATORES OCCIDENTIS.
A Seculo poſt Chriſtum VIII. inito ad Seculum IX.

C*Arolus Magnus*, Imperator, anno Chriſti circiter 800. filius fuit Pipini Regis Francorum, & ipſe Rex celebratiſſimus: Imperavit annis 14. Sub eo reſtitutum Imperium Occidentis. Imperio Orientis, ſive Græciæ, Leo Armenus tunc imperitavit.

Ludovicus Pius, Caroli frater, imperavit annis 27. à filiis ſuis captivus, poſt 6. menſes reſtitutus.

Lotharius Pii frater, annis 15. Ludovicus II. Lotharii Filius annis 20.

Carolus Calvus, Ludovici patruus, annis 2. Ludovicus III. annis 20.

Carolus Craſſus, Ludovici germ. Regæ frater, annis 7. Arnulphus, nothus Carolomanni annis 12.

Hoc ſeculo facta traditur tranſlatio *Saxonum* factioſorum, per Carolum Magnum, in Belgium, Brabantiam, ac Helvetios. *Sicilia* per Saracenos occupata, anno 820. Comitatus *Flandriæ* inſtitutio, anno 866. Exordium regni *Burgundici* & *Arelatenſis*, anno 890. Ab Arnulpho Imperatore Chriſtiano cæſa in prælio *Danorum* Ethnicorum centum millia, ex Chriſtianis vix unus alterus deſideratus. *Lunæ* defectio ter contigit intra unum annum, *Solis* ſemel, anno 808. In Gallia cecidit *Grando* ſtupendæ magnitudinis, & *Gelu* ex aëre 15. pedes longum, & ſex latum, anno 825. Ingens *terræ motus*, & mugitus, anno 862. In agro Brixiano *pluvia ſanguinea* per triduum, anno 869. Gallia per *Locuſtas* horrendè depopu-

Digitized by Google

depopulata, & ſecuta *peſtis* quæ ibi tertiam hominum partem extinxit anno 876. *Pons* ſupra Rhenum per decem annos conſtructus, & longus ad paſſus quingentos, intra 3. horas conflagravit.

Propagatio Fidei in Dania, in Dalmatia, ad Sclavos, in Saxonia, Hungaria, Bulgaria, Ruſſia, Normannia, Moravia. *Canonizationis* ſolennitas inducta. Uſus *Campanarum* apud Græcos. Tituli *Cardinalium*. *Feſtum* omnium Sanctorum ſub Gregorio IV. Adiſulphus Rex *Angliam* Eccleſiæ vectigalem fecit argenteo nummo in ſingulas familias dictas D. Petri. *Academia* Pariſienſis erecta ſub Carolo Magno, conſilio Alcuini, quatuor ibi præcipui Doctores, Rabanus, Alcuinus, Claudius, Jo. Scotus, omnes fuiſſe *Bedæ* diſcipulos tradit Vincentius in ſpeculo.

A Seculo Chriſti IX. ad X.

LUdovicus IV. Arnulphi Frater, Imperavit annis 6. in quo deſiit ſtirps Carolina. In Græcia tunc imperavit Conſtantinus VIII. annis 49. poſtea alii.

Conradus, imperavit annis 7. dux erat Franconiæ.

Henricus, Ottonis Saxonis Frater annis 20. Otho I. Henrici Frater, annis 37.

Otho II. annis 10. Otho III. annis 18. fuit Ottonis II. frater, puer 10. annorum.

In hoc Seculo, datum initium Regni *Navarræ*, anno 912. Regni *Aragonici* anno 915. *Caſtella* Legionenſi jugo ſe ſubducit. *Burgundia* Imperio adjecta an. 945. *Lotharingici* Principatus initium anno 981. Ducatus *Saxonici* anno 970. Comitatus *Sabaudiæ* in Beraldo Saxone, anno 998. *Normanni* per Britones omnes cæſi.

Genuæ *fons ſanguinis* largiſſimè fluens anno 955. Et *Sol* per multos dies viſus eſt ſanguineus, anno 940. Soles gemini per biduum viſi, & acies in cœlo confligentes, anno 979. *Incendium* celebre & horrendum montis Veſuvii Chriſti anno 993.

Imperium Romanum ad Germanos devolutum anno 960. *Electoribus* Imperii datum jus ſuffragii à Gregorio V. Pont. *Mutatio* nominis in electis ad Pontificatum traditur primum uſurpata in Joanne XII. qui antea Octavianus dictus.

Propagatio Fidei ſingularis facta in *Polonia* cum Miecellao Principe, uti & in *Moſcovia*, *Pruſſia*, *Bohemia*, *Norveſia*, *& Dania iterum*. Ac rurſus *Hungari* per Stephanum I. Regem, ejuſque patrem Geiſam nomine.

A Seculo Chriſti X. ad XI.

HEnricus II. Dux Saxoniæ imperavit annis 11.

Conradus II. Dux Franconiæ imperavit annis 15.

Henricus III. Conradi frater, & gener Canuti Regis Daniæ & Angliæ, imperavit annis 6.

Henricus IV. filius Henrici III. imperavit annis 50.

In hoc Sæculo, *Perſiæ* dominatum Turcæ invadunt & occupant, & *Babyloniam*, & totum ferè orientem. Initium ponitur regni *Scotiæ*, & regni *Siciliæ* anno 1098. Et *Hieroſolyma* Saracenis adempta, anno 1099. Floruit Godefridus *Pullonius*, merito dictus, Hercules Chriſtianus. *Sexcenta Scytharum* millia profligata divinitus precibus Conſtantini Ducis, ac populi, anno 1065. *Nubes* ingens ſupra *Belgium* ſoluta multos mortales immerſit anno 1014. *Cometes* in trabis ſpecie per quadrimeſtre viſus anno 1016. *Terræ motus* per biennium in Bithinia. *Nix* cadens tam copioſa ut arbores rumperet anno 1047. Per *Angliam* ex condicto *Dani* uno impetu cæſi anno 1011. *Locuſtæ* in Oriente ſolem obumbrant copiâ immenſâ, anno 1095.

Propagata ulterius fides in *Pannonia*, & in regno *Toletano*, anno 1088. Reparata fides apud *Hungaros* per Andræam Regem: uti & in *Pomerania* Boleslao III. adigente.

A Seculo Chriſti XI. ad XII.

HEnricus V. filius Henrici IV. quem ab Imperio remotum impiè tractavit: & cum Pontifice circa bona Eccleſiaſtica lites habuit, ab hoc excommunicatus, ſed Pontifici poſtea reconciliatus; Spiræ ſepultus: imperavit annis 20.

Lotharius, Saxo, Coronatus Aquiſgrani 13. Septembris, Innocentium Papam ejectum reſtituit, & urbes imperiales occupavit: imperavit annis 14.

Conradus III. Sueviæ Dux, electioni ipſius contradicente Henrico Bavaro, qui ab Imperatore proſcriptus: imperavit annis 3.

Fridericus Barbaroſſa ſive Anobarbus, Conradi Suevi ex fratre nepos. In Italia magna bella confecit, & Mediolanum evertit. Ab eo Roma capta, & Papa Alexander fugatus. Obiit in expeditione Saracenica: imperavit annis 37.

Henricus VI. frater Friderici, dictus Aſper ob ſeveritatem. Siciliæ regnum recuperavit. In Paleſtinam exercitum miſit, abſque ſucceſſu, imperavit annis 8.

In hoc Seculo *Portugalia* cœpit fieri regnum anno 1179. *Dani & Silani* à Lothario Imp. ſubacti anno 1133. Per *Tartarorum* eruptionem variæ Septentrionis Provinciæ occupatæ, anno 1188. *Creta inſula* Veneris vendita, anno 1195. *Soles gemini* conſpecti, anno 1105. & acies cœleſtes in aëre, anno 1109. *Terræ motus* in Italia villam unam alio tranſtulit, anno 1117. Ravennæ cecidit *pluvia ſanguinea* anno 1113. In *Belgio* effuſio oceani per 12. milliaria cum ingenti hominum clade, anno 1164. *Theologia Scholaſtica* per Petrum Lombardum in novam & meliorem formam redacta. *Hieroſolyma* à Soldano recepta: Crux Chriſti ab eo male tractata. In *Paleſtinam* pro juvandis Chriſtianis expeditionem ſuſcepit Fridericus Imperator, Philippus Rex Galliæ, & Henricus Rex Angliæ cum filio Richardo, Cruce ſuſceptâ. Hoc tempore prodiit Opus celebre dictum, Decretum Gratiani. Varii *Ordines Religioſi* initium ſumpſerunt, Præmonſtratenſes anno 1110. Guilielmitæ 1124. Templarii milites, 1118. Hoſpitalarii S. Joannes Hieroſolymitani, qui nunc Melitenſes 1119. Equites S. Lazari, & Calatravæ 1158. S. Jacobi 1190. Alcantaræ 1176. Teutonici Mariani 1190.

Propagatio Fidei in Gothia cum ſuo Rege, in Livonia cum Cota Rege per S. Menardum: Rurſus in Pomerania: in Finlandia per S. Henricum Epiſcopum & martyrem. Hoc ſeculo floruit *S. Bruno* Carthuſianus, anno 1115. *S. Norbertus* anno 1130. *S. Hildegardis* anno 1148. *S. Benedictus*, pontium conſtructor Avenione, & Lugduni anno 1177. *S. Thomas* in Anglia Archiepiſcopus Cantuarienſis, qui pro jure Eccleſiæ Romanæ gladiis impiorum occubuit, anno 1170.

A Se-

Digitized by Google

A Seculo Chriſti XII. ad XIII.

OTto IV. Ducis Saxonis Henrici Leonis filius, coronatus Imperator Aquiſgrani, imperavit annis 4.

Philippus, Henrici IV. frater, Anti-Cæſar Moguntiæ coronatus, imperavit annis 9.

Fridericus II. Dux Sueviæ, contra Ottonem, nepos fuit Friderici primi, imperavit annis 33. Otto derelictus ab omnibus, moritur Brunſvigæ.

Conradus IV. hic ab aliquibus notatur. His temporibus 7. Imper. Electores conſtituti.

Richardus frater Regis Angliæ Henrici in Imperatorem ab aliquibus: ab aliis Principibus eligitur Alphonſus Rex Hiſpaniæ, qui ſponte abdicavit. Richardus ferè omne tempus in Anglia ab electione conſumit, detentus ſeditionibus & inteſtinis bellis, ibique moritur. Interea ſtatus imperii hoc tempore multum turbatus fuit.

Rodulphus I. Habsburgenſis Comes, Pater Alberti I. Auſtriaci, imperavit annis 17. menſibus 9. Ottocarum Boëmiæ Regem rebellem vincit: Papæ Ravennam & Romandiolam concedit.

Adolphus Naſſovius, imperavit annis 6. obnitente Alberto Auſtriaco, à quo in prælio occiſus, *ita Cuſpinianus.*

Albertus Auſtriacus, Rodulphi filius, per conjugium Eliſabethæ acquirit Exarchatum Auſtriæ, Comitatum Tyrolis ex Goriciæ, imperavit annis 10.

Hoc ſeculo Imperium *Orientale* Latinis obtingit, Imperii *Trupezuntini* initia. Ducatus *Brabantiæ* ex Lovanii comitatu. *Latini Orientis* imperio dejecti poſt 55. annos. Auſtria, Stiria, Tirolis, & Carinthia Rudolphi Imperatoris *Auſtriaci* familiæ cedunt, moxque Burgundia, atque Boëmia. Conflictus *Tornacenſis* Gallis admodum cruentus. *Mons* in Burgundia à montibus *dehiſcens* multa ruſticorum millia opprimit.

Joannes Papa ante dictus Petrus Hiſpanus, Religioſorum habitus Hoſtis, poſt octimeſtrem Pontificatum obteritur ruinâ domus quam inhabitabat. In Sicilia interfectio mira Gallorum, dicta, *Veſpera Sicula.*

Tartaria, cum Caſſalia inſtructionem de Fide accipit. Pulſatio *campanæ* in conſecratione, & ſalutatione Angelica. *Magiſterium*, ſacri Palatii inſtitutum. Carmelitæ Europæ peculiariter innoteſcunt: & emergunt *Ordines varii*, Dominicani, Trinitarii, Franciſcani, Moniales Sanctæ Claræ, Sylveſtrini, Eremitæ S. Auguſtini in unum coacti, Servitæ, Cæleſtini.

Concordantiæ Bibliorum confectæ & editæ. Pileus rubeus *Cardinalibus* in concilio Lugdunenſi attributus primum. *Bella ſacra* varia per S. Ludovicum, & alios. *Judæorum* ex Gallia expulſio primum. Domus Deiparæ *Lauretum* aſportata. *S. Bonaventura* hac ætate floret, Guilielmus de S. Amore ſcribit contra Mendicantes, & à Papa Hæreſeos damnatur. Circa annum 1270. *S. Thomas Aquinas* florêre cœpit in Italia, diſcipulus Alberti Magni.

A Seculo Chriſti XIII. ad XIV.

HEnricus VII. Luxelburgius, dotibus animi excellens; veneno enecatur: imperavit annis 5.

Ludovicus Bavarus, ex diſſentiente Cæſarum electione bellum civile ortum, quod graviſſimè Germaniam afflixit: imperavit annis 33.

Carolus IV. Joannis Regis Boëmiæ filius, Henrici Luxenburgii Imperatoris nepos: quamvis tres alii ſucceſſivè contra eum electi fuerint, tandem tamen imperium ſolus obtinuit, imperavit annis 32.

Wenceslaus Caroli IV. filius, Rex Boëmiæ, imperavit annis 22.

Hoc Seculo *Academia Senenſis* à Senatu Midend. Academia *Colonienſis* confirmata à Pontifice Urbano VI. etſi antea Gymnaſium diu fuit. Academia *Erfordienſis* à Dagoberto Rege, & Bonifacio IX. confirmata.

Othomanici imperii initia anno 1300. Alphonſus XI. Hiſpanus 450. millia *Saracenorum* cecidit, viginti dumtaxat Chriſtianis deſideratis. *Tamberlanes* Tartarus ductis duodecies centenis millibus, Bajazetem Turcam profligat, cæſis 140. hominum millibus. *Terræ motus* quadragenarius urbes 26. proſtravit in *Pannonia*. *Mare Flandricum* ruptis aggeribus multa oppida mergit. *Peſtis triennis* & univerſalis, mediam hominum partem deſtruit. *Amurathes* trigeſies ac ſepties hoſtium ſuorum victor, à ſervo demum confoditur.

Propagatio Fidei. Lithuania, & Jagello ejus Princeps, Samogitii, Cumani, Botzenſes, Lippenſes, Patrini & Vicini, annitente Ludovico Hungaro, fidem amplexi ſunt. *Chriſtianiſſimo Regi* data facultas ſub utraque ſpecie communicandi. *Jubilæi* mutata celebratio in ſingulos 50. annos per Clementem VI. Reductio alia Jubilæi ad annum 30. per Urbanum VI. anno 1344. Inſtituitur militia *Periſcelidis* in Anglia. Clemens V. ſedem Pontificiam *Avenionem* transfert. Templarii extincti ſub Clemente V.

A Seculo Chriſti XIV. ad XV.

RUpertus ſive Robertus Palatinus, imperavit annis 10. His temporibus Italia paſſim cœpit jugum Germanici imperii excutere.

Sigiſmundus Caroli IV. filius Rex Ungariæ: inducit Concilium Conſtantiæ, imperavit annis 27.

Albertus Auſtriacus Sigiſmundi gener, Rex Bohemiæ & Ungariæ, imperavit annis 2.

Fridericus III. Archidux Auſtriæ, imperavit annis 54.

Maximilianus Friderici III. filius, imperavit annis 12.

Hoc Seculo *Imperium Orientis* tranſit ad Turcas. *Conſtantinopolis* capitur à Mahomete II. *Sabaudiæ Dux* ex Comite. Neapolis tranſit ad Arragonios *Theſſalonica* erepta Venetis. *Saraceni* Granata & *Hiſpania univerſa* anno 1474. depulſi. In Hiſpania *Terræ motus* multa oppida evertit. *Mare* ad *Dordracum* hominum ſupra centum millia, & pecorum greges infinitos perdit ruptis aggeribus. *Jubilæi* ad 25. annum reductio per Paulum III. Hoc tempore propagantur Canonici B. Laurentii Juſtiniani vulgò Apoſtolici: Fratres mendicantes S. Hieronymi, Congr. Salvatoris, ſeu Florentini: Ambroſiani, Minimi, Ordo S. Mauritii in Sabaudia. Ordo S. Michaelis in Gallia, Equites Velleris Aurei ſub auſpiciis B. Virginis & S. Andreæ. Familiarum *Judaicarum* 24. millia pulſa ex Hiſpaniis. *Inquiſitio Hiſpanica* inſtituta. *Academia* Herbipolenſis, *Salmantica* in regno Caſtellæ confirmata dicitur, cum ante hac quoque floreret, erecta ab Alfonſo VIII. Academia *Lipſienſis* è Pragenſi ob diſſidium

Digitized by Google

ſidium Germanorum cum Bohemis, confirmatur à Pontifice Alexandro VI. Academia *Lovanienſis* in Brabantia à Papa Martino V. confirmata. *Ars Typographica* excogitata à Joanne Gutenbergio Argentinenſi, publicatur Moguntiæ primum, deinde Argentinæ, inde traducitur Neapolim, & Romam anno 1442.

A Seculo Chriſti XV. ad XVI.

CArolus V. eligitur Imperator 28. Junii circa annum 1520. Prælio vincit & capit Franciſcum primum Galliæ Regem, poſtea dimittit. Obſidio Viennæ à Solymanno Turca. Trajecit in Africam Carolus, ſed ſine ſucceſſu: feliciter in Germania pugnat cum proteſtantibus. Sophi Turcarum 400. millia cædit. Carolus imperavit annis 38.

Ferdinandus I. Caroli V. frater, imperavit annis 6.

Maximilianus II. Ferdinandi frater, imperavit annis 12.

Rudolphus II. Maximiliani II. frater parenti defuncto 12. Octobris anno 1576. in imperio ſuccedit: imperavit annis 35.

Hoc ſeculo *Hungaria* & *Boëmia* tranſit ad *Auſtriacos*: *Arabia felix* à Solymanno occupatur, & Cyprus. Defectio Batavica incepta anno 1572. *Maris* in *Anglia* retroceſſio magna, & mons loco motus evulſis arboribus. *Caſſiopæa ſtella* nova apparet: quinque ſimul ſoles: ſol abſcuratus. *Locuſtæ* ſolem inumbrant in maxima Europæ parte. Maria Scotiæ Regina barbarè ſecuri percuſſa ſub Elizabetha Angliæ Regina.

Hoc etiam Seculo vixit S. Franciſcus *Xaverius* Indiarum Apoſtolus. S. Ignatius de *Lojola* Fundator Societatis Jeſu. S. Carolus *Boromæus* Cardinalis. *S. Thereſia*. S. Philippus *Nerius* Fundator Oratorii. *Indiæ* Orientales & Occidentales per variorum Ordinum Regulares, Japoniæ regnum per S. Franciſcum Xaverium fidei lumine illuſtrata. Hæreditarius *Catholici Regis* Titulus Ferdinando Hiſpano conceſſus à Julio II. vel potius reſtitutus. Titulus *Defenſoris fidei* datus Henrico VIII. Anglo à Leone X. Emerſerunt Theatini, Capucini, Clerici Regulares S. Pauli, Societas Jeſu, Congregatio Oratorii S. Phil. Nerii. *Rhodus* inſula amiſſa. *Humiliati* extincti à Pio V. *Melita* graviter & diu à Solymanno fruſtra tentata. *Cyprus* Turcæ cedit.

Legatio *Æthiopica* ad Pontificem, anno 1524. item *Japonica* anno 1585. In *Indiis orient. & occidentali* obiere pro Chriſti fide ex Dominicanis, Franciſcanis, & Societatis Jeſu hominibus plurimi. In *Anglia* ſævitur in Catholicos ſub Henrico, & Eduardo Regibus, & Eliſabetha Regina. *Prodierunt Hæretici*, Martinus Lutherus, Petrus martyr, Carolſtadius, Oecolampadius, Libertini, Zuinglius, Joannes Brentius, Martinus Bucerus, Joannes Calvinus, Ubiquetarii, Theodorus Beza, Deiſtæ ſive Trinitarii, Infernales, Inviſibiles. Cœpit & ſchiſma Anglicanum, tandem Hæreſi concluſum, ob negatam à Romano Pontifice diſſolutionem matrimonii, anno 1535. Concilium Tridentinum Generale ſub Paulo III. Julio III. & Pio IV.

A Seculo Chriſti XVI. ad XVII.

MAtthias, Ungariæ & Bohemiæ Rex, eligitur Imperator Francofurti 13. Junii, coronatur ibi cum Anna conjuge: imperat annis 6. menſibus 9. Agit cum Ungaris de ſucceſſione Ferdinandi Auſtriaci in eo regno. Ferdinandus coronatur in Regem Ungariæ. Conſiliarii Cæſarei Pragæ è feneſtra præcipitantur: ordines ſe excuſant: moritur Matthias Imperator.

Ferdinandus II. Francofurti electus coronatur 30. Auguſti, imperat ann. 17. menſibus 9. Inſtituitur nova liga Catholicorum. Cæſar Ferdinandus electionem Palatini irritam pronunciat.

Spinola Magnis copiis ingreditur Palatinatum, & miros in eo facit progreſſus. Prælium Pragenſe in quo vincuntur Bohemi à Bavaro. Palatinus cum conjuge & familia è Bohemia profugus, primo Uratiſlaviam venit, poſtea in Bataviam: poſtea Palatinus elector, & aliqui viri principes à Ferdinando proſcribuntur. Proceres Bohemi magno numero capitalibus ſuppliciis afficiuntur Pragæ. Ferdinandus Imperator jus electorale Friderico Palatino ademptum, in Maximilianum Bavarum transfert Ratisbonæ. Ferdinandus II. fidem Catholicam latè per Germaniam reſtituit.

Ferdinandus III. ſuccedit Patri anno 1637. 14. Februarii: imperat annis 20. menſe uno, moritur 2. Aprilis anno 1657.

Leopoldus, nunc Cæſar, Ferdinando Patri in Imperii throno ſucceſſit, qui dum anno 1684. hæc ſcribo, à morte Patris annis 31. feliciter imperavit.

ELECTORES IMPERII.

Septem lege ordinaria ſunt Electores Imperii, ſed acceſſit octavus per hoc quod ſummoto Palatino ſucceſſerit Bavarus, ac poſtea etiam Palatinus in gratiam & Electoris munus receptus fuerit.

Sunt autem hi octo Electores partim Eccleſiaſtici partim Seculares, Moguntinus, Colonienſis, Trevirenſis, Rex Bohemiæ, Bavarus, Palatinus, Saxo, Brandenburgicus.

Ex his, tres primò hic nominati ſunt Eccleſiaſtici, tres poſtremi ſunt heterodoxi: reliqui omnes ſunt orthodoxi. Hi omnes ſimul ex pluralitate ſuffragiorum jus habent eligendi Imperatorem.

Hoc Seculo, & hucuſque.

INſcripti ſunt albo Sanctorum S. Iſidorus, S. Ignatius de Loyla, S. Franciſcus Xaverius, S. Thereſia, S. Philippus Nerius anno 1621. S. Andreas Corſinus anno 1629. S. Elizabetha Regina Luſitaniæ anno 1625. Penetrat fides ad *Sinas* per Patres Societatis Jeſu, perruptis obſtaculis immenſis, anno 1637. inde hoc anno 1684. adeſt P. Phil. Couplet Mechlinienſis Procurator ut Socios quam plurimos, in Sinas adducat. Florent anno 1600. Pœnitentes tertii Ordinis S. Franciſci. *Mauri* plenè pulſi ex Hiſpania. *Turcarum* vis ingens fuſa ac cæſa ab exercitu Polono. *Miraculoſa incorruptio* 24. ſacrarum Hoſtiarum in Collegio Complutenſi Societatis Jeſu. *Oſtenda* ſubigitur quadrimâ obſidione, cum intra eam mortalium ſupra 72. millia cecidiſſent. *Adena* poſt cæſa Turcarum 30. millia *Perſis* cedit anno 1605. *Rupella* domita 1628. Adolphus *Guſtavus* Sueciæ Rex pugnans perit anno 1632. Albertus Dux *Fridlandiæ*, Egræ cæſus an. 1633. Celebris pugna *Nortlingana*. In *Anglia peſtis* horrenda Londini maximè anno 1605. Naſcitur in Hiſpania Carolus II. anno 1661. 4. Novembris, qui nunc feliciter regnat. Nuptiæ illius cum filia Ducis Aurelianen-

Digitized by Google

relianenſis anno 1678. die 26. Julii, Imperatori Leopoldo naſcitur Princeps 4. Auguſtus 1678. Pax inter Hiſpanum & Gallum Aquiſgrani an. 1668. 2. Junii.

In Anglia in Regem Carolum I. cum Parlamento inſurgit Oliverius Cromwellus, Regem curat publicè lictoris manu obtruncari anno circiter 1653. die S. Apolloniæ: poſtea Cromwellus Regni protector Hiberniam invadit, ac miſerè lacerat. Moritur ille 2. Septempris anno 1658. ſuccedit modico tempore filius ejus Richardus, Generalis Munck potentiam nactus curat ex Belgio ad regnum paternum evocari Carolum II. qui anno 1661. 8. Julii Londini coronatur.

Anno 1683. Cum Teckelio in Hungaria rebelli Turcarum ducenta millia Viennam arctè obſident die 8. ulii. Sed poſt duorum menſium obſidionem, virtue & gloriâ perpetuâ Gubernatoris Sterrenbergii, Prinipis Lotharingici, & Regis Poloniæ, cum Dei ope ngulari obſidio ſoluta eſt, pleriſque Turcarum cæs, fugatis, &c. captis, uti numerantur, quingentis Torientis bellicis, Tentoriis ultra ſexaginta millia, Camelis xcentis, Equis & curribus ultra decem millia. In cursu victoriæ occupantur à Cæſarianis urbes præntes Barcam, & Strigonium: faveat porrò hiſce i Chriſtianæ progreſſibus Potens, & Clemens Deus.

ARTICULUS IV.

REGES HISPANIÆ

Ordine ſucceſſionis per 12. poſtrema ſæcula.

Ab anno Chriſti 400. inito, ad 500.

ADolphus, ex gente Viſigothica, regnavit annis 6.

. Sigericus, annis 7. 3. Vallia, annis 13.

. Theodoricus, annis 23. 5. Theoriſmundus an-3.

Theodoricus II. annis 33. 7. Alaricus, annis 43.

Ab anno Chriſti 500.

Amalaricus, annis 5. 9. Theuda annis 17. 10. adegeſillus, annis 5. 11. Agila, annis 4. 12. Athaldus, annis 15.

. Limba, ſive Lieba, annis 2. 14. Levigildus, an, 3. 15. Recharedus annis 17.

Ab anno Chriſti 600.

6. Limba II. annis 2. 17. Vittericus, an. 6.

8. Gondemarus, annis 3. 19. Siſebutus. annis 10.

0. Recharedus II. menſibus 3. 21. Suintilla, an-9.

2. Rachemerus, anno 1. 23. Siſenandus, annis 5.

4. Videſuindus, annis 10. 25. Reciſuindus, an-9.

. Gamba, annis 8. 27. Eringius, annis 8.

Ab anno Chriſti 700.

Egicanes, annis 10. 29. Vitiva, an. 12.

Rodericus, cæſus à Mauris, annis 7.

Reliquiæ Gotthorum à Mauris everſorum Legione Aragonia regnant, donec ſenſim reſtituantur.

Pelagius, annis 15. 2. Pavilla, annis 2.

Alphonſus, annis 19. 4. Froila annis 14.

Aurelius, annis 6. 6. Sillo, annis 8.

Alphonſus II. caſtus, annis 31.

Ab anno Chriſti 800.

8. Ramirus, annis 7. 9. Ordonius, an. 9.

10. Alphonſus III. annis 46. 11. Garſias annis 4.

12. Ordonius II. annis 8. 13. Froia annis 2. 14. Alphonſus IV. annis 17.

Ab anno Chriſti 900.

15. Ramirus II. annis 18. 16. Ordonius III. annis 6.

17. Sanctius Craſſus, annis 12.

18. Raimirus III. annis 24. 19. Veremundus, annis 17.

20. Alphonſus V. annis 27.

Ab anno Chriſti 1000.

21. Veremundus II. annis 12.

22. Ferdinandus. annis 40. 23. Sanctius II. annis 8. Alphonſus VI. annis 40.

Ab anno Chriſti 1100.

25. Alphonſus VII. annis 2.

26. Alphonſus VIII. annis 51.

27. Sanctius III. anni incerti. 28. Ferdinandus II. annis 31.

29. Alphonſus IX. annis 23.

Ab anno Chriſti 1200.

30. Henricus, annis 2. 31. Ferdinandus III. annis 36.

32. Alphonſus X. poſtea Imperator, an. 32.

33. Sanctius IV. annis 11. 34. Ferdinandus IV. annis 15.

Ab anno Chriſti 1300.

35. Alphonſus XI. annis 40. 36. Petrus Crudelis, annis 17. 37. Henricus II. annis 3. 38. Joannis I. an. 21. 39. Henricus III. annis 16.

Ab anno Chriſti 1400.

40. Joannes II. annis 47. 41. Henricus IV. annis 25.

42. Ferdinandus V. Catholicus annis 25.

Ab anno Chriſti 1500.

43. Philippus Primus, dictus Pulcher, Archidux Auſtriæ, Dux Brabantiæ &c. Filius fuit Maximiliani I. Imperatoris, & Mariæ Burgundæ: natus Brugis 22. Junii, anno 1488. Et anno 1496. in uxorem feliciter duxit Joannam Reginam Hiſpaniæ, quæ fuit filia ſecunda & hæres principalis Ferdinandi V. Regis Aragoniæ, & Iſabellæ Reginæ Caſtellæ. Atque ita per Maximiliani, & hujus Philippi Connubia Belgium & Hiſpania ad Auſtriacos pervenerunt.

Hic Philippus Pater fuit Caroli V. & Ferdinandi Imperatoris, & quatuor filiarum quarum ſingulæ fuerunt Regibus conjugatæ, ſcil. Eleonora primò Emanueli Regi Portugalliæ, poſtea Franciſco Primo Regi Galliæ. Elizabetha Chriſtierno II. Regi Daniæ. Maria Henrico II. Regi Hungariæ & Bohemiæ. Catharina Joanni III. Portugalliæ. Mortuus eſt anno 1506.

44. Succeſſit illi prædictus Carolus V. illius nominis poſtea Imperator. Hic in uxorem duxit primò Iſabellam filiam Emanuelis Regis Portugalliæ, ex qua Philippus II. qui in regno ſucceſſit: duxit deinde Mariam quæ nupſit Maximiliano II. Imperatori & Joannam quæ nupſit Principi Portugalliæ, & peperit filium poſthumum Sebaſtianum poſtea Regem Portugalliæ. Ita hæc *Morerus*, cum variis.

45. Philippus II. illius nominis Rex Hiſpaniæ, Primam uxorem habuit Mariam Joannis Portugalliæ Regis filiam quæ ipſi Carolum genuit, & quatriduo

triduo poſt partum deceſſit. Secundam itidem Mariam Henrici VIII. Angliæ Regis filiam, ex qua nullos liberos ſuſcepit. Tertiam Elizabetham Henrici II. Galliæ Regis filiam, ex qua duas filias ſuſcepit Iſabellam Claram Eugeniam, quæ Alberto Archiduci Auſtriæ nupſit, & Catharinam quæ Carolo Emanueli Duci Sabaudiæ. Quartam Annam Auſtriæ neptem ſuam ex Maximiliano II. Imperatore patruele ſuo, & Maria ſorore ſua, quæ ipſi genuit Ferdinandum & Didacum maturè defunctos: & denique Philippum III. qui illi ſucceſſit. Obiit autem Philippus II. Anno 1598. XIII. Septembris, ætatis ſuæ ſeptuageſimo ſecundo, Regni autem quadrageſimo ſecundo.

46. Philippus III. Hiſpaniarum Rex duxit in uxorem Margaritam Auſtriacam anno 1598. quæ ipſi anno 1601. peperit Annam Mariam Ludovici XIII. Galliarum Regis poſtea conjugem: & anno 1605. Philippum Dominicum: & poſtea Carolum, atque Ferdinandum Cardinalem, & denique Mariam. Obiit autem Philippus III. anno CIↃ IↃC XXI. menſe Martio.

47. Philippus IV. patri ſucceſſit, duxitque in uxorem Eliſabetham Henrici IV. Magni, Regis Galliæ filiam &c.

48. Succeſſit illi Carolus II. nunc regnans, cui benedicat Dominus.

De ipſa *Hiſpania* vide quædam Notabilia infra in Diviſione Europæ pag. 175.

ARTICULUS V.

REGES GALLIÆ

Ordine ſucceſſionis, & annorum Regiminis per 12. Secula.

Ab anno Chriſti 400. inito, ad 500.

Primæ ſtirpis *Marovingiorum* 1. Pharamundus, rexit Rex Galliæ annis 8.

2. Clodomirus, an. 20. 3. Merovæus an. 8.

4. Childericus, an. 23. 5. Clodovæus, an. 30.

Ab anno Chriſti 500.

6. Childebertus, an. 47. 7. Clotharius, an. 5.

8. Caribertus, an. 9. 9. Chilpericus, an. 14.

10. Clotharius II. annis 44.

Ab anno Chriſti 600.

11. Dagobertus, annis 16. 12. Clodovæus II. annis 18.

13. Clotharius III. annis 4. 14. Childericus II. annis 8.

15. Theodoricus, annis 11. 16. Clodovæus III. annis 4.

17. Childebertus II. annis 17.

Ab anno Chriſti 700.

18. Dagobertus II. an. 5. 19. Chilpericus II. an. 3. 20. Clotharius IV. an. 2. 21. Theodoricus II. an. 21. 22. Childericus III. an. 11.

Series ſtirpis Secunda, quæ eſt Carolinorum.

1. Pipinus, annis 16.

2. Carolus Magnus Imperator primus ex Francis, imperavit annis 14. Rexit an. 46.

Ab anno Chriſti 800.

3. Ludovicus Pius Imperator, annis 26. aut 27.

4. Carolus Calvus Imperator, ann. 2. rexit annis 38.

5. Ludovicus Balbus, an. 2.

6. Ludovicus III. an. 5. 7. Carolus Craſſus, an. 4.

8. Odo (Eudes) nomine tutoris, annis. 10.

9. Carolus, Simplex dictus, annis 25.

Ab anno Chriſti 900.

10. Rodulphus, annis 13. 11. Ludovicus Transmarinus IV. an. 18.

12. Lotharius, annis 32. 13. Ludovicus V. anno uno.

Series ſtirpis Tertia, Capetorum.

1. Hugo Capetus filius Hugonis Magni qui moriens illum reliquit ſub protectione Richardi I. Ducis Normanniæ. Fuit primò Comes, & Dux, poſtea rebus ſummâ fortitudine ac prudentiâ geſtis toti regno amabilis: ideoque mortuo Henrico V. dicto Faineant, aliquot menſibus à morte ſui patris, Hugo Rex proclamatus eſt, & Rhemis coronatus anno 987. derelicto ex ſanguine regio Carolo I. Duce Lotharingiæ Ludovici IV. filio. Mortuus eſt anno 997. ætatis anno 57. regni 10. & 3. menſibus.

2. Robertus Capeti filius aſſumptus eſt à patre vivente in Societatem regni, & regnavit univerſim annis 40. quorum 33. fuerunt poſt mortem patris: vixitque annis 60. dictus Rex Sanctus & Sapiens.

Ab anno Chriſti 1000.

3. Henricus Primus, filius Roberti, coronatus Rhemis anno 1027. quadriennio ante mortem parentis, & ſolus cœpit regnare anno 1031. Vixit annis 55. & regnavit poſt mortem parentis annis 29.

4. Philippus I. filius Henrici Primi natus anno 1053. Sub illo maxime cœpta tempore Guilielmi Conqueſtoris bella non ſat fortunata cum Anglis: mortuus eſt anno 1108. poſtquam regnavit ad minus annis 49.

Ab anno Chriſti 1100.

5. Ludovicus VI. Craſſus, annis 29.

6. Ludovicus Junior VII. an. 41.

7. Philippus Auguſtus Adeodatus II. an. 44.

Ab anno Chriſti 1200.

8. Ludovicus VIII. annis 3. 9. S. Ludovicus IX. an. 44.

10. Philippus Audax III. an. 15. 11. Philippus Pulcher IV. an. 29.

Ab anno Chriſti 1300.

12. Ludovicus X. dictus Hutinus an. circiter 2. 13. Joannes I. 4. dierum.

14. Philippus V. Longus, annis 5. 15. Carolus IV. Pulcher, an. 7. 16. Philippus VI. Valeſius, dictus Fortunatus, annis 22.

17. Joannes II. dictus Bonus, an. 14.

18. Carolus V. Sapiens, an. 16.

19. Carolus VI. an. 42. 20. Carolus VII. dictus Victorioſus an. 39.

Ab anno Chriſti 1400.

21. Ludovicus XI. an. 22. 22. Carolus VIII. an. 15. 23. Ludovicus XII. 24. Franciſcus I. an. 32.

25. Henricus II. filius Franciſci I. primo Dux Aurelianenſis, poſtea Delphinus à morte fratris, natus anno 1518. ſucceſſit in regno anno 1547. Illius tempore fuit prælium non fauſtum ad S. Quintinum, & aliud ad Gravelingam in Flandria: regnaſſe ſcribitur annis 32.

26. Franciſcus II. anno 1.

27. Carolus IX. ann. 14.

28. Hen-

Digitized by Google

28. Henricus III. filius Henrici II. tertius, natus anno 1551. Victorias tulit de Hugonottis tempore Ducis Guiſii ſcribitur etiam coronatus fuiſſe Rex Poloniæ. Mortuus eſt anno 1589. proditorie & lethaliter vulneratus à quodam Jacobo Clemente dum litteras ab eo traditas perlegeret: regnavit 15. annis, 10. menſibus.

29. Henricus IV. dictus Magnus, reſtaurator regni & pacis per plurima prælia feliciter geſta, poſtquam regnum eſſet per Ligiſtas & plures Principes miſere diſcerptum & ruinæ proximum: accepitque per ſanguinis ſucceſſionem titulum Regis Franciæ & Navarræ. Natus autem fuit anno 1553. ex Antonio *Borbonio* Duce de Vendome filio Caroli & Franciſcæ Alenſon qui fuit Rex Navarræ per ſuam uxorem Joannam de Albret filiam Henrici Regis Navarræ, & Margaretæ ſororis Franciſci I. Regis : additque *Morerus*, illum deſcendiſſe linea directa maſcula ex S. Ludovico Rege. Hæreſim quam antea profitebatur, tandem abjuravit in Eccleſia S. Dionyſii in manibus Archiepiſcopi de Bourges 25. Julii anno 1593. conſecratus Rex in Chartes non Rhemis, quod urbs hæc eſſet adhuc in Ligiſtarum poteſtate. Demum cum ſub illo per decennium regnum pace gauderet, infamis ille Sicarius Franciſcus Ravaillac, cultro in corpus Regis dum rheda per urbem Pariſienſem veheretur adacto, mortem illi intulit toto regno deploratiſſimam. Vixit 56. annis & 5. menſibus, Regni ſui Navarrici anno 38. & Francici anno 21. Ex ſecundo ſuo conjugio cum Maria de Medicis filia Franciſci Ducis de Toſcanæ habuit tres filios & totidem filias, ex quibus Ludovicus XIII. ex aliis autem octo proles naturales, multum per varias ſuas familias poſtea celebres, uti hæc tradit & declarat Morerus, & plures alii hiſtorici.

Ab anno Chriſti 1600.

Ludovicus XIII. dictus Juſtus ſucceſſit ſuo Patri Henrico Magno anno 1610. Deſponſatus eſt Annæ Auſtriacæ Infanti Hiſpaniæ, & viciſſim Eliſabetha ſoror Regis Franciæ conjuncta eſt infanti Hiſpaniæ qui poſtea Philippus IV. Miniſtrum regni habuit Cardinalem de Richelieu mortuum Pariſiis anno 1642. ac ...ia etiam cum Rege Hiſpaniæ bella geſſit. Mortuus in ætatis flore 14. Maji, an. 1643. eodem menſis die quo cœpit regnare. Vixit annos 41. menſibus 4. rexit annis completis. Poſt 23. annos connubii cum Auſtriaca genuit Ludovicum XIV. ejuſque Fratrem Ducem Aurelianenſem, uti tradit idem Morerus, aliique ab eo ...ſe citati.

Ludovicus XIV. dictus le Grand, nunc proſpere regnat.

Hæc poſtrema familia dicitur per 700. ferè annos, per ramos ſui varios, habuiſſe jam triginta Monarchas, ut tradit Ludovicus Morerus agens de familia Valeſia, & Bourbonica.

ARTICULUS VI.

REGES ANGLIÆ

Præcipuè poſteriores ex Stuartica familia.

Regnum in Anglia primò conſtitutum eſt à Rege *Egberto*, ex Saxonia, ſubactâ totâ pænè Inſula præter Scotiam, ac lege latâ ut eam deinceps inhabitantes ... ram Britanni, quam Saxones Angli dicerentur, Scotiâ exceptâ, uti tradit Genebrardus in Chronico ad Chriſti ſæculum nonum.

Ante Egbertum prioribus ſæculis varii Reguli variarum Provinciarum ſive Comitatuum in Anglia imperitabant. Horum ſucceſſivè fuerunt Reguli Kantiæ 18. Suſſexiæ 5. Eſtangliæ 17. Eſſexiæ 15. Northumbriæ 9. Merciæ 24. Weſtſexiæ 17. quorum poſtremus Hechbertus fuit.

Egbertus igitur totum regnum adeptus eſt, anno circiter Chriſti 801. quod tenuit ad annum 836. Ethelulfus ſucceſſit anno 836. ad annum 857. Ethelbaldus an. 857. Ethelbertus an. 860, ad annum 866. Ethelredus ab anno 866. item Alfredus anno 900. Edoardus I. Adelſtanus ab anno 923. ad an. 941. Edmundus I. anno 941. ad 946. Erwinus anno 955. ad annum 959. Edgarus anno 959. ad 975.

Anno 975. *Sanctus* Edoardus II. ad annum 979. Ethelredus ab anno 979. ad annum 1016. Edmundus II. ab anno 1016. ad 1017. Canutus I. ab anno 1017. ad annum 1035. Haroldus I. ab anno 1036. ad annum 1040. Canutus II. ab anno 1040. ad annum 1042. Alfredus ab anno 1042. annum vix explevit. *Sanctus Edoardus III.* ab anno *1043.* ad annum *1066.* deinde *Haroldus* brevi tempore.

Guil. Conqueſtor.

Anno Chriſti *1067.* Rex fuit *Guilielmus I.* dictus *Conqueſtor*, qui fuit dux Normanniæ, & Londinum adveniens (inquit Mat. Pariſienſis in Hiſt. Anglorum) in magna exultatione à Clero & populo ſuſceptus, & ab omnibus Rex acclamatus, die Nativitatis Domini ab Arch. Eboracenſi diadema ſuſcepit, non à Cantuarienſi. Varias *Scotorum* incurſiones ſuſtinuit. Initio regni barbarico more Angliam tractavit, ſed poſtea Chriſti fide ſuſceptâ, viris ſanctis & religioſis, Regibus etiam Sanctis Anglia abundavit.

Anno *1067.* ſucceſſit patri *Guilielmus II.* cognomento *Rufus*, cui pater moriens Angliam, filio autem *Roberto* Normanniam legavit. Varias poſtea ſuorum ſubditorum ſeditiones ſuſtinuit, de quo *Pariſius* ait: Erat ille ſuis nequam, alienis nequior, ſibi nequiſſimus. Obiit occiſus à Waltero Tirello, dum in venatu cervæ ſagittam intenderet, regni ſui anno *13*.

Anno *1100. Henricus I.* fratrum ultimus, ſed ſapientiſſimus, in Regem eligitur, cum callidè ſubditos ſibi devinxiſſet promiſſâ correctione ſeveritatis legum paternarum. Demum mortuus eſt in Normannia, ſed corpus in Angliam translatum, poſtquam rexiſſet annis 35. menſibus tribus.

Anno *1135. Stephanus* nepos Henrici ex ſorore Adala uxore Theobaldi Comitis Bononiæ Rex coronatus. Hoc tempore Nicolaus Epiſcopus Albanenſis in Anglia, creatus eſt *Pontifex Romanus* dictus *Adrianus IV.* Obiit Stephanus anno *1154.*

Anno igitur *1154. Henricus II.* Dux Normannorum auditâ Regis morte in Angliam venit, & Rex coronatur. Cœpit ille alienigenas, & maximè *Flandrenſes* ex Anglia expellere, ut ſcribit Pariſienſis: bellum habuit in Gallia, & pacem ſibi iniquam facere coactus eſt. Non multo poſt mortuus, poſtquam regnaſſet annis 34. menſibus 7.

Anno *1189. Richardus I.* Henrico patri ſucceſſit, contra quem antea Gallis aſſociatus, tunc Comes Pictavorum bellum geſſit. Sub eo facta eſt ſtrages magna Judæorum in Anglia. In terram Sanctam cum exercitu profectus contra infideles præclara geſſit:

Digitized by Google

geſſit: ipſe cum paucis ſexaginta duo millia paganorum ſuperavit. Demum in Aquitania caſtrum aliquod obſidens, telo venenato à quodam Petro Baſilio percuſſus, percuſſorem ſuum captum liberavit, ac piiſſimè obiit.

Anno 1199. *Joannes* Dux Normanniæ Richardo ſucceſſit, qui inter tempora multum turbulenta Vigorniæ ſepultus, regnavit annis 18. menſibus 5.

Anno 1216. *Henricus III.* Joannis filius in Regem Angliæ coronatus fecit homagium Innocentio Pontifici de regno Hiberniæ, teſte eodem Pariſio. Hoc tempore Ludovicus Rex Galliæ *Rupellam* cum reſiduo Pictaviæ ab Anglis recuperavit. Sepultus eſt Henricus Londini apud Weſtmonaſterium, poſtquam regnavit integris annis 56. diebus 20. Singulari devotione venerabili Sacramento affectus, aſſiduo tres miſſas piè audiebat, ac pluribus privatim inſerviens, manum Sacerdotis Hoſtiam ſacram elevantis oſculari ſolebat: quanta hæc ejus ſucceſſoribus poſtremis confuſio.

Succeſſit illi *Eduardus* ejus filius, aliique uſque ad Henricum VIII.

Seculo poſt Chriſtum decimo-quinto, Henricus VII. fuit Angliæ Rex: Jacobus IV. Rex Scotiæ.

Henricus VIII. Schiſmatis Anglicani inductor, an. 1522. Jacobus V. Rex Scotiæ, an. 1523.

Edwardus VIII. dictus V. deinde Maria ejus ſoror nupta Philippo II. Regi Hiſpaniarum. Et Maria Stuarta Scotiæ Regina, an. 1555.

Eliſabetha Regina Hæretica, Henrici VIII. filia, regnare cœpit circa an. 1555. & 40. ad minus annis regnum tenuit, & in hæreſi firmavit.

Jacobus VI. filius Stuartæ & Rex Scotiæ, factus eſt jure ſucceſſionis Rex Angliæ, & iſtius nominis inter Reges Angliæ Jacobus primus, qui à matre Catholicè educatus, poſteà Rex factus hæreſi ſuccubuit. Henricus illius primogenitus Princeps Walliæ moritur an. 1614.

Carolus I. alter Jacobi filius ſuccedit in coronam Angliæ & Scotiæ: Sponſam Regiam ex Gallia accepit: de Caroli I. funeſto exitu vide ſupra ad finem ſæculi ultimi.

Carolus II. qui poſt diuturnum exilium, Cromwello mortuo, demum ex Belgio ad regnum revocatur, & Londini coronatur: de quo ſupra ibidem.

Jacobus II. fratri Carolo fæliciter ſucceſſit, coronatus Londini, dum hæc ſcribo, die 3. Maji, anno 1685. ſtylo novo. Cui in cultu veræ Religionis generosè incœpto Deus porrò præbeat coronam gloriæ.

ARTICVLVS. VII.

REGES HIBERNIÆ

Anteaquam Angliæ ſubjecta.

Hibernia ante adventum Chriſti, longâ ſerie Reges habuit plurimos. Primus nominatus eſt *Slanius*, à fluvio ejuſdem nominis quo primum appulſus ſcribitur. Ab eo facta eſt Hiberniæ in quatuor Partes diviſio, per quam fratrum uni Ultonia, alteri Conacia, duobus reliquis Momonia, ipſi verò *Slanio* Lagenia ceſſit. Poſt illius obitum cœperunt reliqui fratres inter ſe de regno digladiari, eâ pertinaciâ, ut acquiſitum ſceptrum ferè ſingulis fuerit vitæ amittendæ occaſio, quod & in poſteris deinceps frequenter evenit. Secuti ſunt alii nomine *Rodericus I. Gannius, & Geananus, Seanganus I. Fiachus I. Rionalius, Fobeanus, Eochadius I.* & alii longâ ſerie ab anno mundi 2481. ad tempora Chriſti.

Poſt Chriſtum anno 4. regnavit *Feradachus* cognomento *Juſtus* à ſingulari cura juſtitiæ ubique adminiſtrandæ, per annos 20. *Fiatachus* rexit tantum annis 3. occiſus à ſucceſſore, qui fuit *Fiachus VII.* & rexit annis 27. dicitur hic à plebe trucidatus aſtu filii Regis Daniæ, quem in Hibernia populus Regem acclamavit.

Secutus eſt in regno *Carbraus II.* poſt 5. annos morte repentinâ extinctus. Poſtea *Tuathalius I. Malius, Fedlimius, Catherius Magnus, Connus, Connarius II. Arthurus III. Lugodius VI.* quo regnante nata traditur in Hibernia S. Urſula. *Fergeſius II.* & 16. Rex ex familia Aënguſſii. *Corbmacus* cognomento Vishada, à barba prolixa, qui præ cæteris Regibus ſummæ ſapientiæ, condidit documenta Regum, & leges in Codices relatas, qui tandem in Chriſtum credere meruit. *Evehodius II. Carbraus III. Fotadius uterque*, qui unâ regnârunt: *Fiachus VIII. Colla*, coactus à ſucceſſore in Scotiam exulare. *Muredachus II. Colbadius. Eochodius XIV.* cum Rege Lageniæ bellum perpetuum geſſit.

Crimthannus III. bella geſſit in Scotia, Britannia, & Gallia, ſemper victor, veneno dicitur extinctus propinato â propria ſorore ſpe adipiſcendi regnum ſuo filio, qua propinatione & ipſa extincta eſt. *Niellus* Eothodii filius, Scotiam & Angliam cum exercitu peragravit, claſſem immiſit in Britanniam Armoricam, unde inter alios captivos deductus eſt feliciter *S. Patricius* tunc 16. annos natus, & duæ illius ſorores: tunc etiam celebris ille ſcriptor Sedulius dicitur in Hibernia floruiſſe. *Dathius* Nielli ex fratre Fiacrio nepos: ſcribitur exercitium duxiſſe ad Alpium radices, ibique fulmine percuſſum interiiſſe, quod paſſus ſit à ſuis deſtrui Cellam celebris Eremitæ illic degentis.

Anno Chriſti 430. *Leodegarius* Nielli filius regnavit: eo regnante in Hiberniam pervenit *Palladius* à Pont. Cœleſtino primò ad Gentis converſionem miſſus, ſed uno poſt anno regreſſus.

Tandem ſub eodem Leodegario (qui 30. annis regnavit) *S. PATRICIVS* ex Gallia rediit, futurus totius Hiberniæ Apoſtolus: ab eo Regina, & filii, non Leodegarius ipſe fidem ſuſceperunt à ſuis Magis dementatus *S. Patricius* hoc tempore in 4. Hiberniæ provinciis Archiepiſcopatus 4. conſtituit, ac Armacanum in Ultonia Primatem Pontificia authoritate conſtituit: dictiſque Archiepiſcopis varios ſuffraganeos aſſignavit.

Reges qui deinceps longâ ſerie ſecuti ſunt poſt fidem à S. Patricio propagatam Catholici fuerunt, & ſub ſingulis Sanctorum agmina floruerunt.

Anno demum 1162. *Roderico III.* regnante *Dermitius* Lageniæ Rex, rapuit Regis Midiæ filiam, Principis Breſniæ conjugem. Hinc *Rodericus* cum exercitu Lageniam ingreſſus tantum facinus ulturus, pro ea qua cæteris auctoritate ſupremâ pollebat. Dermitium eo redegit, ut neceſſe illi fuerit tam enormis facti defenſionem detrectare, & confugere ad *Henricum II.* illius nominis Angliæ Regem. Cum autem eo tempore Rex ipſe *Henricus* eſſet Gallico bello implicatus, *Dermitium* juvandi copiam

piam

Digitized by Google

piam fecit illis ex ſuis quibus id luberet, undein eam rem inter *Dermitium*, & Richardum Comitem *Strangbo*, & alios proceres conventum fuit. Quorum copiæ ex Anglia appulſæ, cum iis quos *Dermitius* regere potuit militibus, in Lageniam penetrarunt. Sed *Roderici* Regiis copiis his obviantibus, temperatum eſt à prælio, cum *Dermitius* paciſceretur Anglicas copias remittere. Verum is novi ſubſidii per Comitem *Strangbo* adducti fiduciâ, pactum violavit, & Dublinum verſus ac Midiam hoſtiliter ab eo progreſſum eſt.

Interea *Dermitio* Lageniæ Rege è vivis excedente, cum novis copiis Waterfordiam appulſus eſt ipſe *Henricus* Rex Angliæ, qui mox duos *Momoniæ* Reges ad nutum obſequentes habuit, quorum exemplum aliqui poſtea Reges ſecuti: quo rerum articulo Lageniæ ac Midiæ partes præcipuas ſibi Angli deſumpſerunt.

Ab illo demum tempore *Domini Hiberniæ* titulum Regis Angliæ retinuerunt. Titulus ille primùm Henrico collatus fertur ab Adriano IV. Pontifice natione Anglo, eâ lege ut Sedi Apoſtolicæ ſingulos aſſes pro ſinguli Hiberniæ domibus quotannis perſolveret, ac Catholicam Religionem ad priſtinum lecorem, & populum ad laudabilem vitæ normam edigeret, quæ certè rraditur etiam tunc cum mano Sanctorum numero in Hibernia floruiſſe. Hoc nodo *Reges Angliæ* Dominatum *Hiberniæ* primum lepti, antiqua illius inſtituta, ac Regium in ea omen exauctorarunt. Infelici ſanè eventu, non m ab externo Angliæ dominatu, quam ab inducta oſtea in Angliam Hæreſi, cujus ſævitia in hodiernum em graviſſimè laceratur Hibernia, Deo, Regique nper fideliſſima.

ARTICULUS VIII.

NOTITIA BREVIS ac Diviſio Partium Orbis univerſi.

Otus Terræ globus dividitur potiſſimum in quatuor partes, Europam, Aſiam, Africam, & ericam, quarum ſingulæ ſunt quaſi totidem ter- Continentes, vel quaſi magnæ Inſulæ, quas Oanus circumfluit, & dividit. Ambitum autem rræ totius ſtatuunt communius Coſmographi comcti viginti duo leucarum millia: *Rohoult* pauciora, *plura*. Gradus in quos dividitur totus circuitus rræ ſunt trecenti & ſexaginta. Unus autem gra- meridiani terreſtris complectitur viginti quinleucas. Superficies Terræ in qua nos conſius diſtat à Centro Terræ circiter mille quadrinis & triginta leucis. Globus autem Terræ tomajor eſt corpore Lunari circiter quadrageſies ies: Sed Solari corpore eſt pluſquam centies, & liqui computant pluſquam centenis aliquot vis minor.

gemus hic breviter prius de aliis Terræ partibus, oſtea pluſculum de noſtra Europa annote-

ASIA.

Ab initio Aſia fuit pars Terræ nobiliſſima, utpote, quæ prima genus hominum intra ſe conſpexit, & in alias mundi partes, tamquam aliquod orbis ſeminarium tranſmiſit.

Aſia quippe prima Gentium ritus ſacros, mores, rationemque rectè vivendi aliis Gentibus communicavit: & ipſum *Deum incarnatum*, ſcilicet Chriſtum, in Judæa orbi exhibuit.

Sita eſt Aſia in parte orbis Orientali reſpectu continentis noſtræ regionis. *Aſia Minor* pars eſt Aſiæ majoris, eſtque in mari Mediterraneo ubi eſt inſula Cyprus & Rhodus, hodieque nominatur Anatolia.

Aſiæ fines ſunt à Septemtrione Oceanus Schyticus, ab Oriente mare Eoum: à Meridie mare Indicum, ſive Rubrum: ab Occidente ſinus Arabicus, & Iſthmus, qui eſt inter ſinum Arabicum & mare internum: atque inde Maria Phœnicium & Ægæum, Propontis, Pontus, Mæotis lacus, Tanais amnis, & Obium flumen.

Longitudo Aſiæ ſumma eſt inter Helleſpontum & Malacam extremum Indiæ Emporium, milliarium germ. cIɔccc. id eſt, 1300. Latitudo inter fauces Arabici ſinus, & Tabin promontorium, quod eſt ad fretum Anian, eſt mill. cIɔccxx.

Hodie tota Aſia in quinque potiſſimum dividitur partes, quarum I. eſt Tartariâ: II. China: III. India, ſub quibus Inſulæ adjacentes: IV. Perſarum ſive Sophorum Imperium, ſub quo comprehenditur Armuziæ peculiare regnum: V. Turcicum imperium, in Aſia maximè ſitum.

De aliquibus Aſiæ partibus mira refert Joannes Boëmus lib. 2. In parte Indiæ naſci homines monoculos, alios monopedes, id eſt, unius pedis, ſed latiſſimi. Apud Cleſium legitur quaſdam fœminas ibi tantum parere, natoſque illico canos fieri. Eſſe quoque gentem alteram quæ in juventute ſit cana, ſed in ſenectute nigreſcat. Eſſe aliam in qua fœminæ quinquennes pariunt, ſed ultra octavum annum vivendi ſpatium non protrahere. Moris eſſe apud Scythas ut cum Rege defuncto quinquaginta ex ejus Famulis intimis ſepeliantur, & totidem ex equis præſtantiſſimi: Item apud Cathæos Indos, qui plures habent uxores, ut earum chariſſima, cum marito mortuo in eodem rogo concremetur, quod illæ plurimum ambiunt. Qui Gangis fontem accolunt vivere ſolo odore pomorum Sylveſtrium, & longius pergentes illa in eum finem ſecum conferre.

Inter Turcas ſaltem Aſiæ, Campanarum uſus non permittitur. Templa non niſi Diſcalceati ingrediuntur. Ad ſedendum nullis ſcamnis, aut ſedilibus utuntur: ſed decenti membrorum compoſitione ſupra terram puerorum more recumbunt. Menſa ad quam veſcuntur ut plurimum eſt corium bubulum & hirſutum ſupra terram ſtratum: & cum circulis & corrigiis inſertis ita accommodatum ut poſſit inſtar burſæ complicari & facile quocumque deferri. Hæc tantum pauca delibo ex pluribus apud Boëmium ſupra citatum, alioſque.

De cetero, in Aſia Loca maxima quæ ſunt à ſinu Arabico uſque ad Promontorium vulgò Cabo de Lampo

po dictum (quod eſt ad 30. gradum latitudinis borealis) omnia ferè poſſidet regnum Luſitaniæ, aut ſibi tributaria fecit, ut tradit Carolus Stephanus, & latius alii.

Ex quibus etiam patet, in *Africa* multis locis Religionem Chriſtianam & Romanam etiamnum coli, & agnoſci.

AFRICA.

JUngitur Aſiæ exiguo freto *Africa*, quæ eſt maxima terrarum Peninſula in forma pyramidali, in Ambitu complectens tria millia & triginta circiter milliaria germanica. Pars magna Africæ eſt inculta, & aut arenis ſterilibus obducta, aut ob ſitim cœli terrarumque deſerta, aut infeſtatur multo ac malefico genere animalium, in univerſum vaſta eſt magis, quam frequens. Quædam tamen partes illius ſunt eximiè fertiles. Græcis *Lybia* dicitur, à Lybia Epaphi filii Jovis filia: *Africam* autem ab Afro Herculis filio dictam volunt.

Maria eam cingunt, qua ſol oritur Rubrum, qua medius dies Æthiopicum, quâ occidit ſol, Atlanticum: à Septemtrionibus Internum, Africum ſeu Lybicum dictum, quâ eam alluit.

Longitudo ejus ſumma computatur ab Herculis freto ad Promontorium bonæ ſpei mill. ıɔcc.

Latitudo inter duo promontoria, Heſperium, vulgo C. Verde, & Aromata, quod eſt juxta fauces Arabici Sinus, vulgò nunc Coarda Fui, mill. ıɔL. Terra ipſa, niſi quâ interno mari accedit, obſcurè veteribus nota. Ultra autem Nili fontes ac montes Lunæ prorſus incognita.

Regiones ac Gentes, in quas Africa diviſa fuit quondam, ſunt, Ægyptus, Cyrenaica, Africa minor, ſeu propriè dicta, Troglodytæ, Garamantes, Numidia, Mauritania, Gætulia, Lybia interior, Arabia Troglodytica, & Æthiopia. Partem Africæ maximè meridianam Europæis incognitam, detexerunt Portugalli à centum 20. circiter annis.

Inter celebratiſſimas Africæ Urbes eſt *Carthago*, ubi conſtat celebrata fuiſſe varia *Eccleſiæ Romanæ* Concilia. Unde ulterius patet olim, hodieque in illa Orbis parte Religionis Romanæ cultum, & Epiſcopatus plurimos præſertim ſub Hiſpanis & Portugallis reperiri. Certè olim ex ea prodierunt ſummi Eccleſiæ Romanæ Doctores, S. Cyprianus, S. Auguſtinus, S. Fulgentius, Tertullianus, Arnobius, ac Victor Uticenſis. Præter antiquos plurimos, Africæ totius mores, & inſtituta *Joannes Leo* magno volumine deſcripſit.

De moribus ſaltem antiquis in quibuſdam Africæ partibus tradit qui ſupra *Boëmus* lib. 1. Mulieres Ægyptias virorum obire munia, & contra viros mulierum. In Lybia Amazones fœminas ſolitas ad bella proficiſci, & in Republica principatum exercere, viris ad Domeſtica officia mancipatis: ideoque illas conſueviſſe ſuis infantibus maſculis brachium dextrum confringere ut eſſent ad bellandum inepti. Moris eſſe apud Ægyptios defunctorum parentum corpora tradere in debitorum pignus ſuis creditoribus, ſic ut ſummâ filii afficerentur infamiâ, & ſepulturâ carerent, ſi tradita corpora poſtea non redimerent. Populos eſſe in Æthiopia qui vocantur Rizophagi, qui vivunt ex ſolis radicibus arundinum ſaxo contuſis, ex quibus & placentas conficiunt, & ad ſolem tantum excoctas placidè & ſecurè tota vita in cibum ſumunt, adeo natura ſimplicibus contenta. Alii ſunt populi qui dicuntur Ilophagi, qui cum uxoribus & liberis per campeſtria vagantes, Arborum ramis tenerioribus ac ſupremis, dentibus tamen contritis, victitant: & hinc avium more adeo ſunt agiles, ut facile de arbore in arborem proſiliant: quod ſi quando deciderint ob corporis levitatem nihil læduntur.

AMERICA.

ESt America Europæ quam Aſiæ propinquior, milliarium ducentorum inter *Hiberniam* & *Canadam*, proximiorem Africæ partem, intercedente navigatione.

Americam ab antiquiſſimis temporibus cognitam fuiſſe Europæis, ex Platone ſimul atque Diodoro Siculo probari poteſt. Apud Platonem in Timæo, Sacerdotes Ægypti narrant Soloni Athenienſi, qui ıɔc. circiter annis ante Chriſtum natum vixit, Inſulam fuiſſe quondam contra fretum Herculeum Africæ ſimul & Aſiæ majorem, nomine Atlantidem: Poſtmodum verò immani terræ motu, ingentique unius diei ac noctis illuvione, ſub vaſto gurgite merſam fuiſſe: Ac inde mare, quod eam inſulam, ac fretum Gaditanum interjacebat, immeabile & inſcrutabile redditum, limo paulatim impediente, quem illa inſula ſubſidens præbuiſſet.

Dicta nunc eſt tota hæc continens America, ab Americo Veſputio Florentino, qui Emanuelis Portugalliæ Regis auſpiciis à Gadibus ann. cıɔcccccxcvıı. profectus, primus ex Europæis (quantum memoriâ proditum) eam ingreſſus eſt. Quamquam hoc prior Chriſtophorus Columbus Genuenſis anno cıɔcccccxcıı. hoc eſt, anno 1492. Inſulas Americæ Hiſpaniolam, Cunæam, & Jamaicam adierit. Poſt hos frequentes in eam navigarunt Hiſpani, Galli, Angli, quorum alii aliis inibi Regionibus detectis, nomina ſuâ quique linguâ impoſuerunt. Mediterraneorum cognitio parum certa eſt: maximè quæ ſunt verſus Septentrionem. Maritimæ autem oræ Hiſpanorum armis maxima ex parte ſubactæ.

Longitudo ejus ſumma inter duo freta, Aniam & Magellanicum mill. Germ. cıɔcccc. Latitudo maxima inter promontorium vulgo Cabo de Fortuna, juxta fretum Aniam, & Promontorium vulgò C. de Beceton in nova Francia, mill. cıɔccc. ut habet Cluverius.

Dividitur univerſa in Septentrionalem, quæ & Mexicana, & Meridionalem, quæ & Peruviana; exiguo iſthmo alteram ab altera diſcernentes. Americæ partes & mores, & quod ſequi ſolent Religionem ſui Principis, pluribus deſcripſit Ortelius, Gemma Friſius, Franc. Lopes Gomara, Morerus, aliique.

Ex dictis etiam patet tam olim, quam hodie per Europæorum navigationes, colonias, aut commercia in America quoque fidem Catholicam pluribus locis coli, & agnoſci. Immo illic per Europæos ſex Archiepiſcopatus, cum pluribus Epiſcopatibus florere, tradit Morerus in ſuo dictionario hiſtorico verb. *America*.

EURO-

Digitized by Google

EUROPA.

HOdie Europa, quam incolimus, eſt ab Occidente reſpectu Aſiæ, & à Septentrione reſpectu Africæ. Eſt illa terrarum omnium celebratiſſima tam à virtute armorum, quam à litterarum & artium gloriâ, quibus omni ævo reliquas orbis partes præcelluiſſe traditur. *Formam* illius tradit Strabo, aliique, eſſe extenſam inſtar figuræ Draconis, de qua infra.

Longitudo Europæ ſumma inter Hiſpaniæ promontorium ſacrum, ad fluminis Obii oſtium, milliarium Germanicorum circiter ıↄcccc. id eſt 900.

Latitudo maxima à Tænaro Peloponneſi promontorio ad Scritoſinniæ promontorium Rutubas, vulgò nunc Noortkyn dictum, milliaria ıↄL. id eſt, 550.

Diviſa olim fuit Europa in varias Gentes Regioneſque, quarum nomina, etiam nunc clara, ſunt iſta: Hiſpania, Gallia, Germania, Vindelicia, Rhætia, Italia, Noricum, Pannonia, Illyricum, Epirus, Græcia, Macedonia, Thracia, Mæſia, Dacia, & Sarmatia. In Inſulis verò Oceani maximis, Britannia, Hibernia, Thule: Maris interni, Baleares duæ, Sicilia, Sardinia, Corſica, Creta, Eubæa, cum aliis minoribus ſine numero.

Hodie dividitur aliter in complura Regna, atque Principatus. Regnorum præcipua ſunt, Hiſpania, Gallia, Anglia, Hibernia, Scotia, Norvegia, Suedia, Dania, Germania, quod nunc Romanum vocatur Imperium: Dein Polonia, Bohemia, Ungaria, Slavonia, Croatia, Dalmatia, Boſnia, Servia, Bulgaria, Tartaria minor, ſive Præcopenſis: Item regnum Neapolitanum, & Sicilia. Archiducatus unus eſt Auſtriæ. Magni Ducatus tres; Moſcovia, Lituania, & Tuſcia. Ducatus & Principatus innumeri. Figuram univerſæ Europæ Strabo dedit Draconis: cujus caput Hiſpania, collum Gallia, Corpus Germania, alæ dextra lævaque Italia, ac Cimbrica peninſula.

Interea varia etiam in Europa prodigioſa, hæc referunt fidi Scriptores.

1. In Gallæcia in portu Mongiæ, Navem grandem perſtare integrè lapideam ſic ut ipſa vela ſint ſaxea, & tamen molem tanti ponderis unius pueri digito tactam moveri.

2. In eadem Gallæcia Antrum ſpectari tam immenſæ longitudinis ut nemo umquam etiam plurium dierum itinere ullum in eo finem invenerit.

3. Vilillæ oppido Hiſpaniæ, Campanam eſſe mirabilem, quæ quando imminet Reipublicæ Catholicæ eventus ſummoperè infortunatus, aut etiam fortunatus, nemine impellente, ex ſeipſa pulſari aliquot annis menſibus, quod ſæpius & certò factum teſtantur varii apud Marianam de rebus Hiſpaniæ lib. 21. cap. 20.

4. Piſces ex terra foſſiles reperiuntur variis locis quod nominatim de Gallia teſtatus eſt Livius, etiam per aratrum effoſſos.

5. Mons eſt in Luſitania nomine Stella in cujus ſummo cacumine inveniuntur in Lacu fragmenta navium ex aliquo in mari naufragio, cum tamen à mari diſtet pluſquam 12. leucis. Alia in hoc genere mira ſatis indicant mundum ſubterraneum eſſe, meatibus innumeris pervium.

6. Hiſpali puteus eſt, qui creſcente maris æſtu minuitur, & decreſcente augetur, ut refert Plinius l. 2. cap. 97.

7. Idem tradit Uliſſipone Equas fuiſſe aliquas quæ ad certum ventum obverſæ fœtum concipiebant velociſſimum, ſed vitæ breviſſimæ.

8. Compluti Saxum ſervari quod oleum ſalutare exſudat, teſtatur Nierenbergius, & ſe illud vidiſſe.

9. In Groenlandia fine Europæ ad Occidentem, Nox durare traditur per medium circiter annum: Mare illi adjacens Balenis abundat monſtroſæ magnitudinis: Frigoris ibi tanta inclementia, ut homines vix poſſint illic modico tempore durare: pars aliqua illius terræ Regi Daniæ ſubjecta eſt.

Nunc in particulari de Regionibus Europæ præcipuis.

Hiſpania (ut tradit *Carolus Stephanus* in ſuo dictionario hiſtorico, verbo *Europa*) regio eſt ultra modum fertilis: Frugum omnigenum, vini, & arborum copiâ nulli poſthabenda, ſed optimis orbis partibus comparanda. De reliqua Hiſpaniæ præſtantia ſcripſit *Strabo* libro 3. & ſeptem ſequentibus. Et recentius *Voletranus*, *Munſterus*, *Andreas*, *Sylvius*, aliique, de qua infra. De Gallia ſcripſit *Poſtellus Carolus Stephanus*, aliique. De *Germania*, *Italia*, *Anglia*, ſcribunt prædicti, *Ortelius*, aliique in particulari.

HISPANIA.

POrro de Hiſpania tradit Morerus in dictionario hiſtor. Illam eſſe Europæ partem maximè occidentalem: & olim diviſam fuiſſe in 14. regna, quæ ſunt ad Septemtrionem Navarra, Biſcaia, & Aſturia. Ad occidentem Galicia, Portugallia, & Algarbia. Ad meridiem Andalouſia, Granada, & Murcia. Ad orientem Aragonia, Catalonia, & Valentia. Et in patriæ medio Leon, & Caſtilia nova & vetus. Urbs Regni Capitalis modo eſt Madritum, olim Toletum, & Hiſpalis.

Habet Hiſpania 8. Archiepiſcopatus, & Epiſcopatus 45. Metropolitanæ illius Civitates ſunt, Toledo, Burgos, Compoſtella, Hiſpalis, Granada, Valentia, Saragoſſa & Terragona.

Hiſpaniæ Rex dominatum habet omnium ampliſſimum. Et in quattuor Orbis partibus varias poſſidet Ditiones latè extenſas. Præter alias alibi, in Italia Regnum Neapolitanum, & Siciliam, Ducatum Mediolanenſem, Orbitello, Final, Inſulas Baleares, Majorcam, Minorcã & Sardiniam. In *Africa* ad Barbariam poſſidet loca quæ dicuntur, Oran, Arach, Mahamor, Pennon, Marſalquinir, Meſſille &c. In *America* Inſulas Canariæ cum reliquis, præter Braſiliam & alia quæ illic à Francis & Anglis poſſidentur. In *Aſia* illius ſunt Inſulæ Philipinæ, & plura alia ibidem loca.

Hujus amplitudinis extenſionem per 4. Orbis partes ſic computant aliqui, ut aſſerant, in terris Regis Hiſpaniæ Solem numquam occumbere, quia earum aliqua pars ubique ſoli ſubeſt. Unde extat ad illum Epiſtola Regis Perſarum cum hac inſcriptione, *Regi qui ſolem habet pro galero.*

Com-

Digitized by Google

Computant etiam alii cum prædicto Morero, divitias quæ ex ſolis Indiis Hiſpano provenerunt ab earum occupatione ad annum 1618. aſcendiſſe ad quinies centum, triginta ſex milliones auri. Duo referuntur in Hiſpania Pontes omnibus admirandi.

Unus Pons ſupra quem aquæ tranſeunt, qui eſt Aquæ ductus Hiſpalenſis. Pons alius ditiſſimus orbis, & ubi poſſit inſtrui exercitus ad prælium, qui eſt de la Gaudiane.

Archiepiſcopatus habet Hiſpania Quatuor Potentiſſimos. Primus in his eſt, Archiepiſcopus *Toletanus*, qui & Hiſpaniæ Primas, & Caſtellæ maximus Cancellarius: & in Reditibus annuis habet octoginta millia ducatorum. Secundus Archiepiſcopus *Hiſpalenſis*, habens annuè 24000. ducat. Tertius Archiepiſcopus *Compoſtellanus*, habens 20000. ducat. Quartus Archiepiſcopus *Granatenſis*, habens 10000. ducat.

Epiſcopi cum his ſunt univerſim Quinquaginta quinque, Burgenſis, cujus reditus 20000. ducat. Seguntinus, non minus. Cochenſis, Placentinus, Palentinus, Menteſanus, Segovienſis, &c.

Ordines etiam *Militares* in Regno Caſtellæ Tres potentiſſimi recenſentur, S. Jacobi, Alcantaræ, & Calatravæ. Ordo ille *S. Jacobi* habet in regno Caſtellæ *Commendas* quadraginta duas, quarum duæ habent annui reditus 14000. ducat. Una alia 12000. & una alia 10000. & quæ minimum 1000. ducat. Idem Ordo in regno Legionenſi habet *Commendas* quadraginta ſex, cum maximis etiam reditibus.

Ordo *Calatrava* in utroque ſimul regno prædicto Commendas habet triginta quatuor. Ordo *Alcantara* Commendas triginta duas. Ita hæc recenſet fuſius Marinæus, aliique.

Seminaria Hibernorum pro Catholica Fide in ea Gente conſervanda, Hiſpali unum, alterum Salmanticæ, alterum Compoſtellæ, alterum Ulyſſipone, alterum Compluti, hoc excepto, alia Rectores habent Societatis. His adde in Belgio Seminarium Lovanienſe, Antverpienſe, Inſulenſe, Tornacenſe. Harum ſingula totidem ſunt Gemmæ charitatis, quæ in Hiſpaniæ Corona lucebunt in perpetuas æternitates.

De Regum Hiſpaniæ antiquitate, ſerie, & ordine ſucceſſionis per ſingula huc uſque ſecula, vide hic paulò ſupra de Notitia Monarchiæ ſecularis.

HIBERNIA.

De *Hibernia*, ut alios prætoream, ſic ſcribit prædictus *Carolus Stephanus ver. Hibernia.* Britannicarum, inquit, Inſularum maxima, collateralem habet Britanniam majorem ab Oriente; ſolum Oceanum ab Occidente; ab Aquilonari verò parte trium dierum velifico curſu Borealium Inſularum maxima Iſlandia jacet. Gleba præpingui, uberique frugum proventu terra eſt fœlix. Pecore montes, nemora feris abundant: Paſcuis tamen quam frugibus, gramine quam grano fœcundior: melle, & lacte dives: fluminibus egregiis ſcinditur & rigatur. Falcones, accipitres, & niſos præ aliis Regionibus copioſè producit, cum Aquilarum, variarumque omnigenum avium numero. Ferarum quoque cunctas ferè ſpecies continet. Venenoſis omnibus caret. Terræ motus hic numquam: vix ſemel in anno tonitru auditur. De moribus incolarum, & ſtupendis naturæ operibus nonnulla ſcripſit ex Gyraldo *Ortelius*, & nos ad Vitam S. Patricii à nobis editam anno 1671. De Conſtantia illius perpetua in Religione Romana vide hic inferius *Tomo Tertio poſt Summam Doctrinæ Chriſtianæ*.

Hibernia quatuor Provincias complectitur, & quintam quæ Media ſive Midia dicitur.

Epiſcopatus habet duodecim, cum his ſimul Archiepiſcopatus quatuor, Armacanum, Dublinenſem, Caſſellenſem, Tuamenſem.

In ea à probatis Scriptoribus notantur Naturæ aut Gratiæ rara prodigia.

1. Quod nulla habeat in toto Regno animalia venenata, nec ranam quidem. Imo quod gleba aliqua illius Terræ aliò advecta animalia venenata attactu enecet.

2. Quod in eo ſit Lacus, in quo ſi per aliquod longius ſpatium palus ligneus uſque ad terram infigatur, pars quæ eſt Terræ infixa convertitur in ferrum, pars quæ eſt in aqua in lapidem, pars verò quæ eſt ſupra aquam lignum permanet. De hoc meminit etiam Molina in deſcript. Galliciæ, aliique.

3. Quod ad occidentalem Hiberniæ partem ad *Conatiam* ſit Inſula nomine *Aren*, à S. Brendano olim conſecrata, in qua aliqua hominum corpora nec humantur, nec putreſcunt, ſic ut aliqui ſuos avos, atavos, & tritavos mirando aſpiciant, & dignoſcant.

4. Quod in *Momonia* provincia Fons exiſtat, cujus aquis ſi quis abluitur ſtatim caneſcat. E contra in *Ultonia* ſit Fons quo ſi quis abluitur non caneſcit amplius, ad quem accedunt viri, fœminæque quæ cupiunt canitiem vitare. *Geraldus* in Topographia Hiberniæ, aliique.

5. Quod in Momoniæ parte boreali duæ ſint Inſulæ, in quarum majorem nullum fœminei ſexus animal intrare poteſt quin ſtatim moriatur. Quod ſæpius experientia probatum refert *Cambrenſis*, *Gretſerus*, aliique. In minori verò Inſula (quod magis mirum) nemo umquam moritur morte naturali, hinc Inſula viventium dicitur. Unde morbo lethali graviſſimè afflicti inde aliò transferuntur.

Hæc & plura alia Hiberniæ prodigia tradit partim *Beda*, partim *Cambrenſis*, & ex his, aliiſque noſter *Nierenbergius*, in Hiſtor. natur. lib. 2. cap. 1. 2. &c.

ANGLIA, ET SCOTIA.

De *Anglia* ſic ſcribit Joannes Boëmus in deſcriptione Europæ cap. 26. Ambitus illius quadrageſies octies, & ſeptuaginta millibus paſſuum conſtat. Dies illic longiſſimus 17. horarum deprehenditur, & æſtate lucidæ ſunt noctes. Formam habet triangularem inſtar Ciciliæ inſulæ: Provincias plures nominatas ſupra art. 6.

Sunt Angli cæruleis oculis, facie adeò venuſta, & ſtaturâ procerâ, ut beatiſſimus Pontifex *Gregorius* cum forte Anglorum pueros Romæ videret: Bene, inquit, Angli dicuntur, quia vultu nitent ut Angeli, oportet illis miniſtrari iter ſalutis æternæ, quod per *Auguſtinum Monachum* eo delegatum incœpit.

Lupos

Digitized by Google

Lupos Anglia non gignit, & ideò pecus ſine cuſtode ſecurum eſt. Non gignit etiam Vinum, ſed metallis dives eſt, ut argento, cupro, plumbo. Inſunt & margaritæ & lapis mirabilis nomine Gagates qui ardet in aqua, & oleo extinguitur. Urbes & Villas habet numero multas, quarum caput Londinum cæterarum longè maxima. Ita idem Joannes Bohemus, &c. De Anglia plura hic in fine. *Parlamentum* in Anglia comprehendit Domum (ut vocant) Superiorem & Inferiorem. In Superiori ſedent quinque gradus Nobilium, ſcilic. Duces, Marchiones, Comites, Vicecomites, Barones, & in his Epiſcopi. Filii prædictorum, quantumvis ſint Ducum non habent locum in domo ſuperiori, ſed tantùm inferiori, donec Rex per Litteras patentes illos evehat ad ſuperiorem.

Propoſitiones concluſæ in domo inferiori, debent deferri ad ſuperiorem, nec poteſt aliquid ab utraque uthenticè & finaliter concludi ſine Regis permiſſu ut approbatione. Ita Morerus, aliique.

Scotia eſt Angliæ contermina, ſic ut ab Anglia nul- ſeparetur freto maris, ſed tantum uno monte, & uminibus, non magnis. Terra multum montoſa t, & maximè ad Septentrionem ubi mari alluitur. raditur illic tempore brumali, aliquando diem eſ- trium horarum. Reperiri etiam ibi Arborem, cu- s fructus in aquam ſubjectam decidentes, mox in lucrem formentur & evolent, ideo volucres has ſeres Scoticos appellant: quamvis ſint qui tradant borem hanc apud Orcades inſulas reperiri. Scri- *S. Hieronymus* contra Jovinianum lib. 2. Suo tem- re Scotos carnibus humanis veſci, & quaſdam ea- n partes in maximis deliciis habuiſſe, ſeque adoentulum in Gallia id vidiſſe, uti ex ipſo aliqui ant. Sed vide quantam vim poſtea habuerit Ca- lica Religio, ex *S. Chryſoſtomo* ſerm. de Pentecoſt. cribente: Ante hoc, inquit, quoties in Britan- humanis veſcebantur carnibus, nunc jejuniis re- nt animam. Plura de Scotia *Joan. Major* in hiſt. tica.

Irbes in Scotia præcipuæ ſunt Edinburgum, & quenſis urbs, olim ſedes Archiepiſcopalis, s quæ dicitur Sanct. Andreæ, & alia quæ dici- Aberdonia: & in utraque poſtrema eſt pridem data Univerſitas. Sicut & pridem in Anglia U- rſitas Cantabrigenſis, & Oxonienſis, hujus olim gularem excellentiam, & Collegiorum frequentiam otat accuratè Juſtus *Lipſius* in ſuo Lovanio.

ITALIA.

e *Italia* ſic tradit Solinus & alii. Longitudo ab Auguſta prætoria, per Romam, Capuam- porrecta uſque ad oppidum Rhegium, decies ena & viginta millia paſſuum eſſe colligitur. La- lo verò quadringenta decem, ubi latior, ubi ior centum triginta ſex: habetque umbilicum gro Rheatino, qui dudum ex latere Maris ſuperi iconem fluvium pro finibus habuit.

Eſt Italia metallis gravida, ubique Vitalis & perennis ſalubritas, eximia cœli temperies, campi fertiles, aprici colles, innoxii ſaltus, opaca nemora, munifica Sylvarum genera, mira frugum, Vitium, & olearum fertilitas, nobilia pecori Vellera, opima tauris colla, perſpicui & piſcoſi lacus, flumina, fonteſque ſaluberrimi, portus plurimi; ipſa avidè ad mortales juvandos in maria procurrens, & velut gremium omnium Gentium commercio pandens, ut verè dicta ſit à quibuſdam, Terrarum omnium alumna, atque eadem parens cœleſtium providentiâ electa, quæ ſparſa congregaret imperia, mollirétque efferatarum Gentium ritus; diſcordes ad colloquia linguas munere litterarum, latinoque ſermone congregaret.

Figura Italiæ eſt quaſi Cruris humani Limites illius à *Septentrione* ſunt Alpes montes, qui ſeparant eam à Germania.

Ab *Oriente* habet mare Mediterraneum quod dicitur Adriaticum. A *Meridie* adjacet mare Inferum ſive Tuſcanum.

Ad *Occidentem* unam habet partem Alpium cum fluvio Var quibus terminatur ex parte Franciæ & Sabaudiæ.

Principes Italiæ maximi ſunt, Pontifex Romanus, cui ſubeſt ducatus Spoletanus, Urbini, & Ferrariæ, Marchionatus Anconitanus, Romaniola, Bononia, & ducatus Beneventanus in regno Neapolitano.

Dux Florentinus, familiæ de Medicis, qui poſſidet maxima ex parte ditionem Toſcanam. Dux Sabaudiæ, qui tenet ditionem Pedemontanam &c.

Dux Mantuanus, familiæ de Gonzaga, habet Ducatum ſui nominis & Montferatenſem. Dux Parmenſis, domus Farneſiæ, tenet Ducatum Parmæ & Placentiæ. Dux Mutinenſis familiæ Deſtenſis, poſſidet ducatum Modenæ, & Regio. Princeps de Maſſano familiæ Cibo, habet Principatum ſui nominis. Eſt & Princeps de Monaco, familiæ Grimaldi, aliæque familiæ illuſtres.

Reſpublicæ etiam in Italia ſunt Quatuor: duæ majores, Veneta & Genuenſis; duæ minores, Lucana, & S. Martini.

Urbes Italiæ præcipuæ ſunt hæ, quæ ſingulari decorantur epitheto. Roma dicitur urbs Sancta: Neapolis, nobilis: Florentia, pulchra: Genua, ſuperba: Mediolanum, magna: Ravenna, antiqua: Venetia, opulenta: Padua, docta: Bononia, pinguis, ratione ſoli.

Epiſcopatus in nulla Orbis Regione plures quam in Italia.

Univerſitates etiam ſunt præ aliis plurimæ, ſcilicet Paduæ, Venetiis, Turini, Paviæ, Siennæ, Bononiæ, Romæ, Ferrariæ, Maceratæ, Fermini, Neapolis, Salerni &c.

Digitized by Google

GALLIA.

Gallia, de cujus Regibus ſupra *Art. V.* & Epiſcopis *pag.* 54. non poteſt breviter & eleganter melius deſcribi, quàm apud *Baptiſtam Mantuanum* in ſuo Dionyſio lib. 2. ſic eam metricè exponentem.

Gallia terreni pars eſt non infima mundi,
Sed longè latèque patens, Hiſpanica tangit
Oppida ab occaſu. Seſe conjungit ab ortu
Italiæ: noſtro hinc pelago qua reſpicit Auſtrum
Clauditur, Oceano geminas quâ reſpicit Urſas,
Unde venit Boreas hybernaque frigora ſurgunt,
Et Vada Theutonici tangit vaſtiſſima Rheni.
Terra hominum, frugumque ferax, armenta, gregeſque,
Uberibus paſcens glebis, non languida Cœlo
Tabifico: non mortiferis infeſta Venenis
Ut Lybiæ, non perpetuis adoperta pruinis,
Sicut hyperborei montes; non torrida ab æſtu,
Qui faciat ſteriles, ut decolor India, campos.
Non etiam noctis pallens Semeſtribus umbris
Quale ſub Arcturo poſitum mare, & ultima Thule:
Sed nec ut Ægyptus, quæ fuſa paluſtribus undis,
Sed Cœlo, & teneræ fœcunda Uligine terræ.

GERMANIA.

Germania, de cujus Imperatoribus &c. ſupra *Art.* 3. Regio Europæ ampliſſima, tota Septentrionalis, pluribus conſtat Regnis, & Provinciis, de quibus fuſius qui ſupra *Joannes Bolmus Cap. 12.* Germaniæ norma ſic pridem metricè breviterque exponitur.

Gens invicta manet, toto notiſſima mundo,
Terra ubi ſe devexa globo demittit in Arcton,
Solis, & algoris patiens, durique laboris,
Ingrata ignavam Vitæ tolerare quietem.
Indigena haud aliâ ducens primordia Gente,
Sed Cœlo producta ſuo, Demogorgonis alvus
Protulerat patulas ubi cuncta creata ſub auras.
Germanos vocitant Itali, ſed Græcus Adelphos,
Quod fratrum ſoleant inter ſe vivere more:
Nomen nobilibus quod adhuc Venerabile noſtris
Pectoribus, ſimiles ingentes corporis artus
Prodiga cui natura dedit; per lactea colla
Candida proceris tollentes corpora membris.
Flava coma eſt, flaventque oculi, gratâque coloris
Temperie juſtam retinent ſua membra ſtaturam.
Vox habitum mentis cum geſtu, & pectora prodit,
Vox quæ nil muliebre ſonat, ſed tota Virilis
Martia craſſiloquo teſtatur corda palato,
Quæque fidem Sancto, & conſtanti pectore ſervet
Religionis amans, ſuperumque, & cultor Honeſti,
Et Veri, Juſtique tenax, mens conſona labris,
Ficta coloratæ fugiens mendacia linguæ.

Dum hæc ſcribo, venam & mihi, licet ſiccam & ſenilem, excitat opportunè JACOBI II. quæ nunc celebratur Londini lætiſſima coronatio.

DE ANGLIA AC HIBERNIA

Authoris recens Votum.

Anglia ſis felix! Europæ maxima noſtra
Inſula, tot Fidei, Cœlique, Solique, Mariſque
Muneribus decorata, ſacris totque inclyta bellis,
Perque Mare & Terras partis celebrata triumphis.

Per

Digitized by Google

Per Te Sacra fides quanta incrementa tuliſſet
Si non ſplendorem Gentis maculaſſet Averni
Invidia, & Fidei radios fuſcaſſet Erynnis.
Sed benè! non tantum potuit, poteritque valere
Hæreſis atra, furor, rabieſque frementis Averni
Quin Lux alma micet, ſed & Anglia neſcia flecti
Spiret adhuc, fideique memor, decoriſque paterni
Conſervet veteris veſtigia Relligionis.
Illi etiam fidas Pia jungit Hibernia *dextras:*
Illa, illa eximiis fidei fœcunda Magiſtris,
Sparſit & innumeros, veluti tot Sydera, Sanctos,
Quos variæ Gentes, quos Belgica nobilis olim
Authores habuit, defenſoreſque ſalutis.
Quam varias illi pariat Conſtantia *Palmas*
Teſtis adhuc toties Carcer, tot Vincula teſtes,
Proque Fide ſacra tot iniquâ Morte perempti.
Anglia *macte animis, rurſum perge auſpice Cœlo*
Hanc revocare Fidem, Stygiaſque fugare tenebras.
Nec dubita, quamquam egregios virtute dediſti
Athletas fidei, plures dabis: illa tuorum
Geſta, ſecuturis exempla heroibus, altos
Efficient animos, & dignas Numine vires.
Illa iterum pia Vota novo ſub Rege reſurgant
JACOBO, *claro meritis, nullique* SECUNDO:
Sic, ſic Catholicos cernes tibi fœdere junctos,
Atque animis animos, & viribus addere vires.
Aſpice, Rex, *tremulæ palleſcunt Cornua Lunæ.*
Deficient, pavidaque dabunt tibi terga phalanges
Turcarum: & ſacris fera ſubdent colla triumphis.
Sic potes Eoas *victor geſtare Coronas,*
Sic potes Occiduos *Fratres numerare Monarchas,*
Sic tibi Catholici quotquot ſunt nominis, uno
Conſociare animo, quâ totus panditur Orbis:
Nomine ſic vero FIDEI DEFENSOR *haberi.*
Majorumque decus reparas, Tituloſque ſepultos.
Exere nunc animos tot pridem dotibus auctos
Anglorum JACOBE *decus, generiſque* Stuarti
Supremum columen, Fideique futurus Achilles.
Pro Te certabunt Superi, fuſuſque tot annis.
Sacrorum Sanguis Pugilum, non unus Oâtes
Quos Cœlo admovit toties, laqueuſque Tiburni.
Aſpice tot Proceres propriis è ſedibus actos
Gentis Hibernigenæ: ſed adhuc Regique, Deoque
Optantes vitam, fidumque ſacrare cruorem.
Sic Tibi, ſic Triplicis plaudant Inſignia Regni:
Anglia *cinge* Roſis *Regis caput: inque ſalutem*
Scotia *junge tuos qui ſervent regna* Leones.
Et Lyra *vatidicum decantet* Hibernica *Votum.*

Hoc Chronico
IaCobVs Veræ fIDeI
aVXILIVM.
Anno coronationis
M. DC. LXXXXV. 1685.
3. Maji St. Novo I. B.

INDEX RERUM

Tomi Primi, Ordine Alphabetico, & per Paginas notatus.

A.

Abſolutio Sacramentalis, & peccatorum Confeſſio à Chriſto inſtituta oſtenditur. pag. 72
Abſolutionis dilatio quæ non recta. 137
Adamus, & Eva, de iis hæreſes. 145
Abſtinentia, vide Jejunium.
Ætates mundi ſex expoſitæ. 161
Anabaptiſtarum & Mennoniſtarum errores. 102
Ex Anabaptiſtis quænam ſectæ pullulaverint. 93
Analyſis fidei deducitur. 8
Andreæ Sall fatua concluſio pro ſecta Proteſtantium, animæque ſuæ ſtatu. 98
Antonii Ægani impoſturæ contra Miſſionarios Apoſtolicos refutatæ. 97
Animæ rationalis Immortalitas pluribus argumentis demonſtratur. 2
De Anima hominis variæ Hæreſes. 145
De Aqua Errores. 146
Apoſtatis non fidendum ipſis Sectariis ad quos confugiunt. 98
Hominis Apoſtatæ ſtatus infelix graphicè deſcriptus. 99
Angliæ Reges, Series & ſucceſſio. 171
Anglici Regni notitia. 176
In Anglia unde Religionis prima mutatio. 101
In ea adverſus Patres Societat. calumniæ refelluntur. 99
Anglicana hæreſis Proteſtantium, Independentium &c. 101
Artilogia Lutheri, Calvini, aliorumque exponuntur. 148
Articulos fidei dividentes in eſſentiales & accidentales erroris convincuntur. 11
In Articulis eſſentialibus ipſi Sectarii non conveniunt. 13
Aſtutia & artes variæ Novatorum. 86
Attributa divina & veracitas in revelando demonſtratur. 8
Aphrica notitia. 174
America Partes ac diviſio. 174
Aſia ſitus, partes & notitia. 173

B.

Baptiſmum tantum & cœnam Domini ex Sacramentis admittunt paſſim Sectarii. 80
Poſt Baptiſmum remanere in puero peccatum Lutherus admittit. 89
De Baptiſmo quid doceant Anabaptiſtæ & Mennoniſtæ 102. *De eodem,* 83. *§. V. Hæreſes aliæ de Baptiſmo* 146
Bajanæ propoſitiones earumque Cenſura in diplomate Urbani VIII. Pii V. ſingulæ exprimantur. 138. & ſeqq.
Baſileenſe Concilium quale, & quæ docuerit. 52
Beatitudo de ea hæreſes. 147
Bulla integra Innocentii X. & Alexandri VII. contra doctrinam Janſenii. 141
De Bulla eadem recipienda in ſenſu ab Authore intento Decretum adducitur. 143

C.

Calumniæ Novatorum de cultu imaginum, Cruce, Joanna Papiſſa. 94. & ſequentibus.
Catholicus V. Hæreticus, &, Eccleſia.
De Charitate variæ Propoſitiones proſcriptæ referuntur. 134
Cœlibatus Clericorum defenditur. 82
Cæremoniæ quibus utitur Eccleſia Romana. contra Sectarios ſtabiliuntur cap. XIV. §. VII. 84
Chriſtus, & circa illum hæreſes plurimæ. 148
Confeſſio Sacram. ſtabilita. 72
Variæ circa eam hæreſes. 148
Cenſuratæ propoſitiones V. Bulla. 138. & ſeqq.
Communio V. Euchariſtia. 67
Concilia generalia & particularia eorumque notitia, 47. & ſeqq.
Series omnium Conciliorum generalium & geſta præcipua. 49
Concilia generalia legitima. ibid.
Concilia generalia illegitima. 50
Concilia partim probata partim improbata. 51
Speciatim de Concilio Baſileenſi. 52
Concilium generale an ſit ſupra Pontificem. 34
An definitiones Pontificis ſine aſſenſu Concilii generalis ſint infallibiles. 35
Confeſſioniſtæ hæretici qui & quales. 98
Confeſſio Sacramentalis contra Sectarios. 72
De Chriſto ejuſque natura, perſona, unione &c. Variorum errores. 135. *De his doctrina Catholica.* ibid. & ſeqq.
Confirmatio verum eſt Sacramentum. 81
Conſtitutio Pontificia V. Bulla.
Controverſiæ particulares modernæ & Janſenianæ & methodus facilis in iis decidendis. 58

Digitized by Google

D.

...calogi præcepta V. præceptum.
...eiparæ cultus & privilegia contra monita ſalutaria. 78
...iſtentia demonſtratur ex ſerie & dependentia cre...arum. 1
...ſtratur eadem ex ipſa Hominis conſcientia, & or... Perfectiſſimo hujus Univerſi. 2. 3
...itiam & cultum convincunt miracula vim natu...xuperantia, &c. 4
...iſtentia demonſtratur ex proportione Partium in ...ine &c. pag. 3. num. 6.
... errores varii collecti. 149
...ſtratio una Eccleſia Rom. quamlibet Orbis Sectam ...icens. 87
...nata decem ſectario inſolubilia. 32
...lia Sectarum modernarum. 92. & ſeqq.
& incerta fides non ſufficit ad ſalutem. 15

E.

...eſia vera eſt ſola Romana. 17
... oſtendit doctrinam & poteſtatem à Chriſto derivatam. ibid. & ſeqq.
...bet antiquitatem. 19
...um gentium conſenſum. 20
...bet gloriam Miraculorum. 21
...ſionem fidei infallibilem. 23
...cem controverſiarum. 27
...eſia Romana non ſit vera, nulla eſt in mun... 20
...unt in Æternum majores noſtri ante Lutherum ...Secula, ſi Eccleſia Lutheri ſit vera. 21
...cleſiæ Apoſtolicæ notitiam non ſufficit prætenſa ...eſſio Doctrinæ, ſine ſucceſſione Pontificum. 18. ... 7.
...leſia alii errores. 149
... vulgi à vera Eccleſia retrahentes refellun... 86
...s particulares novarum Sectarum. 100
...iſtia & realis Chriſti præſentia defendi... 67
...tio Lutherana in Euchariſtia refutatur. 70
...hariſtia realis Chriſti præſentia novis argumentis ...feſtè confirmatur. 68
...dem Doctoris Morlai in Anglia effugia refellun... 69
...chariſtia errores collecti & refutati. 150
... diviſio, & notitia partium. 175

F.

...aciæ variæ Novatorum referuntur. 86
...icitas temporalis non eſt nota veræ religionis. 86
... eſſe convincitur qui Dei agnitionem & cultum ...re averſatur. 4
...ola non juſtificat ſine bonis operibus. 59
...le, Spe, Charitate variorum errores & propoſitio... reprobata. 134
Neglectus Fidei igne æterno plectendus demonſtratur. 5
Ad Fidei veræ notitiam præparatio animi requiſita exponitur. 17
Fidelitatis Juramentum. 100
Fidelitas eximia Catholicorum Angliæ & Hiberniæ erga ſuum Regem Carolum II. cum fratre profugum breviter in memoriam revocatur. 172

G.

Galliæ notitia. 178
Galliæ Regum Series, & ſucceſſio. 170
Germaniæ notitia. 178
Germaniæ Imperatorum Series & geſta ſingularia. 168
Gratia & liberum arbitrium. De his controverſiæ recentiores. 61
Quomodo per Janſenium exortæ. ibid. & ſeq.
Illius doctrina de Gratia, & quinque Propoſitiones refutantur. 62. & ſeqq.
Gratia actualis quid ſit & quotuplex. 121
De ea errores Pelagii. ibid.
Poſſibilis eſt ſtatus puræ naturæ ſine gratia ſupernaturali. 122
Gratia merè ſufficiens neceſſario admittenda. 123
Datur Gratia ſufficiens omnibus etiam obduratis, excæcatis & facientibus quod eſt in ſe viribus naturæ. 124
Sine Gratiæ adjutorio quid poſſint vires naturæ, in ſervanda lege naturali. 125
Quid in ſuperanda tentatione gravi, aut levi. 126
Quid in exercendis actibus moraliter bonis. ibid.
Item in eliciendo amore Dei ſuper omnia. 127
De Gratia efficaci & in quo conſiſtat. 128
De ea variorum & modernorum ſententiæ diſcutiuntur. ibid. & ſeqq.
Noſtra explicatio. 130
De Gratia habituali. ibid.
Diſtinguitur ab omni actu juſti. ibid. & ſeq.
Non tamen ab habitu Charitatis. 131
Stare nequit Gratia habitualis cum peccato mortali etiam abſolutè. ibid.
Græcorum ſchiſma, origo & errores, qui & refelluntur. 104
Falſo jactant Calviniani, & Lutherani ſuam Eccleſiam à Græcis approbari. ibid.

H.

HÆreticorum modernorum in ſingulis Sectis dogmata particularia proponuntur. 100
Ab Hæreticis Lutheranis varia Scripturæ loca fraudulenter depravata adferuntur. 88
Eorum antilogiæ ſive contradictiones. 89
Sectarum Modernarum inter ſe confuſio & diſcordia. 92
Hæreſum ſingul. ab initio notitia generalis. 144
Hæreticorum ſingulorum ab initio nomina & tempora. 158
Calumniæ contra Eccleſiam Romanam à modernis Hæreticis confictæ. 94
Apoſtatæ Egani & Salli errores miſerandi. 97. 98

In

Digitized by Google

In Hollandiæ Hæret. quanta pridem repugnantia circa ipſa Dei Attributa. 91
Hiberniæ Regum Series, & antiquitas. 172
Hiberniæ notitia, ejuſque fidelitas. 176
Hiſpaniæ notitia. 175
Hiſpaniæ Regum Series & ſucceſſio. 169

I.

JAnſenii Doctrina & ejus origo. 61
Illius quinque propoſitiones de Gratia, libertate exponuntur & refelluntur. ibid. & ſeq.
Ad aliqua de his recentius objecta reſponſio. 66
Jacobi II. Regis Angliæ coronatio celebrata. 179
Conſtitutio Innocentii X. & Alexandri VII. de iiſdem V. Bulla.
Ignorantia qualis ab Hæreſi formali excuſet. 16
Imaginum cultus defenditur. 79
De cultu Imaginum calumniæ ſectariorum refelluntur. 24
Jejunium defenditur. 74
Indulgentiæ defenduntur. 74
Joanna Papiſſa qualis, & calumnia refutata. 95
Incarnatione Verbi errores varii. 135
Jejunia Eccleſiæ Romanæ legitima declarantur. 74
Italiæ notitia, Principum, & Urbium ejuſdem. 177
Imperatorum Romanorum ſucceſſio à Carolo Magno huc uſque. 165
Quis ſit Judex infallibilis Controverſiarum fidei. 27
Quis Judex infallibilis in quæſtionibus facti, ſenſu authoris &c. 37
De Jure & injuria variorum errores. 134
Juriſdictioni & Inſtitutioni ſolius Pontificis quæ reſervata. 42

L.

LEx naturæ à Deo indita ex ipſa hominum conſcientia innoteſcit. 2
De Legibus hæreſes. 152
Libertinis modernis demonſtratur in Deum Religio ex creaturis. 1
Item ex propria conſcientia & Ordine hujus univerſi. 2
Conſtat illa ex ſpiritibus incorporeis & ex effectibus, ac prodigiis vim naturæ ſuperantibus. 4
Oſtenditur Libertinos fatuis connumerandos. ibid.
& obnoxios eſſe pœnæ æternæ. 5
Libertinorum argumenta & effugia enervantur. ibid.
Libri prohibiti. 159
Lutheri & Calvini Antilogiæ manifeſtæ. 89
Secta Anglicana Lutheri antiqua & moderna. 91
Refertur Origo & confuſio Sectarum quæ pullularunt ex Lutheraniſmo. 92
Lutheri dogmata propria. 100
Lutheri hæreſes cum Calvino communes. ibid.
Contra Lutheri errores ſingulos Bulla dogmatica Leonis X. verbatim profertur. 105

M.

MAriæ Virginis cultus. 78
De ea hæreſes. 152
Matrimonii Sacramentum contra Sectarios modernos. pag. 84. cap. 14. §. VI.
Memoriæ admirandæ in variis hominibus exempla ſingularia, pag. 8. col. 1.
Merita bonorum operum contra Calvinum &c. 11
Meritum quid & quotuplex. 1
Meritum de condigno & meritum de congruo. ibid & ſeqq.
Sola opera juſtorum merentur de condigno gloriam & gratiæ habitualis augmentum. 1
Meritorius actus non debet eſſe à ſola Charitate elicit aut imperatus. 1
De Meritis bonorum operum variæ propoſitiones repr batæ proponuntur.
Miſſæ Sacrificium contra Sectarios.
Mirabilia orbis varia. 175. 8
Miracula notæ ſunt veræ Eccleſiæ.
Miracula à Luthero & Calvino ficta. 22.
Miracula qui negant eſſe, veræ Eccleſiæ notam, ſeipſos m nifeſtè jugulant.
Monarchia orbis ſacra, & ſecularis.
Monarchia urbis Romanæ, & varius illius tus.
Monarchia ſecularis Imperatorum & Regum C ſtianorum cum rebus aliquot geſtis, per ſingula cula ad noſtra tempora.
Mundi æternitas impugnatur.
De Mundo alii errores.
Mundi ſex ætates, & res præcipuæ ad præſentem num deducuntur.

N.

NAturæ puræ ſtatus eſt poſſibilis.
De Naturæ viribus ſine adjutorio gratiæ.
Quid poſſint ſolius Naturæ vires in ſervanda lege ræ in tentatione, gravi, levi.
Naturæ vires circa actus moraliter bonos, & amore ſuper omnia. 12
Notæ variæ veræ Eccleſiæ. 17. &
Notæ illæ ſingulæ, cum objectionum aliquarum tione.
Notam miraculorum negantes ſibi contradicunt ipſos manifeſtè jugulant.
Notæ manifeſtæ falſæ Eccleſiæ in ſectis modernis.
Novarum ſectarum dogmata particularia pro tur.
Novatorum fallax genius detegitur.
Numerus Sacramentorum Septenarius rejectus a ctarios ſtabilitur.
Numerus Conciliorum legitimorum, ille rum &c.
De Nuptiis errores, 153. Vide matrimonium

O.

OPera bona ad ſalutem utilia & neceſſaria Sectarios.
Oratio.
Ordinis Sacramentum in Eccleſia neceſſarium citur.
Defectu veri Ordinis quantum laboret Eccleſia na pro ſuis Epiſcopis &c.

Digitized by Google

do ſucceſſionis ſingulorum Pontificum Romanorum. 43. & ſeqq.
do Scriptorum in ſex primis ſeculis primitiva Eccleſiæ. ibid.

P.

Apa, vide Pontifex hic infra.
De Peccato actuali, & originali propoſitiones damnatæ & cenſuratæ. 133
Peccato originali doctrina Catholica. 134
Pœnitentia errores, 154. V. Confeſſio. Abſolutio.
Peccato originali, mortali, & veniali Novatorum ontroverſia refelluntur. 76
Peccato aliæ hæreſes & errores. 154
tificis infallibilitas demonſtratur contra Sectaios. 28. 29
Pontificis auctoritate controverſiæ recentiores. 34
tifex eſt ſupra Concilium generale. ibid.
definitiones ſine Concilio infallibiles. 35
modo Pontifex ſit expers erroris in Quæſtionibus acti. 37
eclarando ſenſu Scripturæ aut doctrinæ libri Canoici 38
nſu hæretico libri quem damnat, & mente Auhoris. ibid. & ſeq.
ateria morum declaranda. 40
anonizatione Sanctorum, 40. 41. In Beatificaone. 41
Pontificis poteſtate controverſiæ aliquæ Gallicanæ rentiores. 52
ificum prærogativæ ſpeciales à Patribus & Conciliis nni ævo illis attributa. 55
ificis Romani aliæ prærogativæ. 42
t Pontifices & qui hactenus fuerint. ibid.
nam ex illis fuerint Sancti, Religioſi, variarum Naonum &c. ibid.
ium Pontificum Romanorum ordo ſucceſſionis per gula ſecula deductus. 43
Scriptorum Præcipuorum primitivæ Eccleſiæ ibid.
m ſub illis memorabilium 2. poſtremis ſeculis annotio. 44. & ſeq.
eptum, hæreſes de illo. 154
hetia S. Malachiæ ſpecimen de ſucceſſione etiam fura ſingulorum Pontificum. 46
Prædeſtinatione, Sectariorum errores refellunr. 118
eſtinatio Calviniana ſingulariter exponitur, & relitur. 59 Alii errores. 155
rædeſtinatione & reprobatione ante præviſa meta & demerita, variæ in ſcholis Catholicis ſenten- referuntur & refelluntur. 117
ditur Prædeſtinationem ſive electionem ad gloriam ctam fuiſſe poſt præviſa merita. 118
hac Cenſura Lovanienſis à Sixto V. reproba-. 120
l de ea doctrina ſenſerit S. Selaſius. ibid.
ipatus tam ſecularis quam Eccleſiaſticus quot modis Sectariis indignè tractetur. 165
atorium. 73. 155
etermmatio phyſica, ſtatus & hiſtoria Controver-. 114
iditur Prædeterminationem phyſicam non eſſe neſſariam. 115
Nec admittendam ad cauſas liberas. 115
Refelluntur aliorum reſponſa. 116
Ut detur illa ad actus peccaminoſos repugnare videtur Sanctitati divinæ. ibid.
Variis modis diſcernitur à doctrina Janſenii de libertate. 117
Proteſtantium, Puritanorum, Independentium ſecta quid doceant, quomodo diſſentiant. 101
In articulis fidei quas vocant Eſſentiales ipſi non conveniunt. 11
Purgatorium de fide admittendum contra Sectarios. 73

R.

Ratio naturalis docet exiſtentiam unius & ſupremi Numinis. 1
Religio vera à falſa facilè diſcerni poteſt. 15
Ad Religionis electionem non ſufficit quod Secta aut ejus fides appareat probabilis. ibid.
Neglectus inquiſitionis veræ Religionis eſt plerumque inexcuſabilis. ibid.
Regula certa pro deciſione controverſiarum fidei eſt in ſola Romana Eccleſia. 23
Regula fidei non eſt ſola Scriptura. ibid.
Religionis Romanæ Demonſtratio una quamlibet in mundo Sectam ad eam amplectendam evidenter convincens. 15
Reſurrectionis mortuorum hæreſes & refutatio. 155
Reliquiarum veneratio defenditur. 80
Per Reliquias Sanctorum miracula varia in primitiva Eccleſia referuntur. ibid.
Reprobatio ante præviſa merita rejicitur. 120. & ſeq.
Ritus in veneratione imaginum defenditur. 79
Romanæ Urbis origo, progreſſus, monarchia. 164

S.

Sacerdotium, de eo hæreſes. 155
Sacramentarii hæretici quales & quam diverſi. 90
Sacramentorum numerus ſeptenarius probatur. 80
De Sacramentis & eorum effectu varia dogmata aut cenſurata. 135. & 153
De Sacramentis ſingulis dogmata alia in Tridentino damnata indicantur. 84
Sacrificium Vid. Miſſa. 70
Sanctorum cultus & invocatio contra Sectarios. 77
De cultu Sanctorum Doct. Morlai Angli nova effugia præcluduntur. 78
Satisfactio ante abſolutionem mal requiritur. 137
Scholaſtica Theologia quæſtiones modernæ deducuntur. 108
Scientia divina notio & diviſio varia. ibid. & ſeq.
De ſcientia Media, ſtatus & origo controverſiæ. 109
Scientia Media neceſſitas probatur. ibid.
Contra Scientiam Mediam variorum argumenta diſſolvuntur. 111
Stat pro ea auctoritas plurimorum. 113
Sectarii moderni non poſſunt in ſua Secta ſalvari. 10
Secta Indifferentium qualis & quam falſa oſtenditur. ibid.
Sectarius obligatur ad veræ fidei ſeriam inquiſitionem. 15

Metho-

Digitized by Google

INDEX RERUM.

Methodus refellendi quodlibet Sectarii moderni argumentum. 30
Dilemmata varia formantur, Sectario proponenda. 32
Sectarum ex ſe mutuo naſcentium confuſio, diſcordia, contradictiones. 92
Secta moderna docent hereſes in primitiva Eccleſia damnatas. 19
Sectarum modernarum diſcrepantia in Articulis fidei maximè fundamentalibus, ulterius declaratur ex ipſarum verbis manifeſtis. 13
Simoniacus quaeſtus de Pontifice & aliis Eccleſiaſticis, & Miſſionariis confictus refutatur. 97
Scriptores pracipui primitiva Eccleſia ordine temporis recenſentur. 43
Scriptores ab initio pro Hereticis. 158
Et Scriptores Catholici contra illos uſque ad hac tempora pracipui adducuntur. 160
Scriptura ſola non eſt regula fidei. 24. *Non eſt per ſe clara.* 25. *Nequidem pradeſtinatis.* 26
Loca Scriptura à Sectariis depravata, 88. *Eorum calumnia.* ibid.
De Scriptura hereſes. 156
Spiritus privatus refellitur. 26
Societatis Jeſu Patres quas calumnias in Anglia ſuſtineant, & quomodo refutentur. 99
Spes, & de ea varia hereſes. 156. *Et ſapius alibi.*

T.

D. Thoma authoritas de Gratia fidei certò dand[a] entibus quod in ſe eſt ſolis viribus natura.
Traditiones neceſſariò admittenda.
Teſtimonia SS. Patrum pro Euchariſtia, & contra re dogmata modernorum hareticorum.
Timor gehenna an ſufficiat ad dolorem in Sacrament Fuſius in Tomo 2.
Timor probabilis de relapſu an impediat abſolut diſpoſiti.
Tremblantium ſive Tremulorū nova ſecta quid ſenti
Tridentini Concilii initium, progreſſus, exitus.
Turcarum Secta & errores.
Propagata eſt vi non veritate.

V.

Venialium frequens confeſſio abſolutio l bilis.
Vera Eccleſia unde cognoſcitur.
Virginitas non melior nuptiis damnatum in Conc. Ro
Virtutes morales ſine vera fide non ſalvant Sectari
Virtus miraculoſa in ſigno Crucis.
Unctio extrema verum Sacramentum probatur.
Vota Monaſtica defenduntur.
De votis alia hereſes.
Votum Authoris pro Anglia & Hibernia.

F I N I S.

Digitized by Google

Digitized by Google

INDEX RERUM.

Methodus refellendi quodlibet Sectarii moderni argumentum. 30
Dilemmata varia formantur, Sectario proponenda. 32
Sectarum ex ſe mutuo naſcentium confuſio, diſcordia, contradictiones. 92
Sectæ modernæ docent hæreſes in primitiva Eccleſia damnatas. 19
Sectarum modernarum diſcrepantia in Articulis fidei maximè fundamentalibus, ulterius declaratur ex ipſarum verbis manifeſtis. 13
Simoniacus quæſtus de Pontifice & aliis Eccleſiaſticis, & Miſſionariis confictus refutatur. 97
Scriptores præcipui primitivæ Eccleſiæ ordine temporis recenſentur. 43
Scriptores ab initio pro Hæreticis. 158
Et Scriptores Catholici contra illos uſque ad hæc tempora præcipui adducuntur. 160
Scriptura ſola non eſt regula fidei. 24. *Non eſt per ſe clara.* 25. *Nequidem prædeſtinatis.* 26
Loca Scripturæ à Sectariis depravata, 88. *Eorum calumnia.* ibid.
De Scriptura hæreſes. 156
Spiritus privatus refellitur. 26
Societatis Jeſu Patres quas calumnias in Anglia ſuſtineant, & quomodo refutentur. 99
Spes, & de ea varia hæreſes. 156. *Et ſæpius alibi.*

T.

D. Thomæ authoritas de Gratia fidei certò da… entibus quod in ſe eſt ſolis viribus natu…
Traditiones neceſſariò admittendæ.
Teſtimonia SS. Patrum pro Euchariſtia, & contr… dogmata modernorum hæreticorum.
Timor gehennæ an ſufficiat ad dolorem in Sacram… Fuſius in Tomo 2.
Timor probabilis de relapſu an impediat abſo… diſpoſiti.
Tremblantium ſive Tremulorũ nova ſecta quid ſe…
Tridentini Concilii initium, progreſſus, exitus.
Turcarum Secta & errores.
Propagata eſt vi non veritate.

V.

VEnialium frequens confeſſio … abſolutio… bilis.
Vera Eccleſia unde cognoſcitur.
Virginitas non melior nuptiis damnatum in Conc.
Virtutes morales ſine vera fide non ſalvant Sect…
Virtus miraculoſa in ſigno Crucis.
Unctio extrema verum Sacramentum probatur.
Vota Monaſtica defenduntur.
De votis aliæ hæreſes.
Votum Authoris pro Anglia & Hibernia.

FINIS.

Digitized by Google